Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEMILLE, NELSON
Coasta de aur / Nelson DeMille; trad.: Francisca Yvonne Lebrun.-
Bucureşti: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-410-8

I. Lebrun, Francisca Yvonne (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

NELSON DEMILLE
The Gold Coast
©Nelson DeMille, 1990
Toate drepturile rezervate
www.nelsondemille.net

©Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-410-8

PARTEA I

Cea mai mare poezie sunt Statele Unite în sine.

WALT WHITMAN
Prefață la *Fire de iarbă*

1

L-am întâlnit pentru prima oară pe Frank Bellarosa într-o zi însorită de aprilie la pepiniera lui Hicks, care aprovizionează de mai bine de un secol mica nobilime locală. Împingeam amândoi cărucioare roşii pline cu plante, îngrăşăminte şi alte chestii de-astea prin pietrişul parcării, către maşini.

M-a strigat:

– Domnul Sutter? John Sutter, aşa-i?

M-am uitat la omul care se apropia. Purta nişte pantaloni de lucru lăbărţaţi şi un tricou albastru. Iniţial, l-am luat drept un lucrător de la pepinieră, dar când a ajuns mai aproape i-am recunoscut figura din ziare şi de la televizor.

Frank Bellarosa nu e genul de celebritate pe care ţi-ar plăcea s-o întâlneşti întâmplător şi, de fapt, nicicum altfel. Este o celebritate unică în America; în realitate, un gangster. În anumite părţi ale lumii, un tip ca Bellarosa ar fi pus sub urmărire, iar în altele ar ocupa scaunul prezidenţial, dar aici, în America, îl întâlneşti în acel mediu numit lumea interlopă.

Criminal neinculpat şi necondamnat şi, în egală măsură, cetăţean şi contribuabil, reprezintă genul de individ la care se referă procurorii federali când spun: „Şi nu vă asociaţi cu criminali dovediţi".

Pe măsură ce acest personaj notoriu al lumii interlope se apropia, să mă omori şi n-aş fi ghicit de unde mă cunoştea, ce vrea şi de ce îşi întinde mâna spre mine. I-am luat totuşi mâna şi-am spus:

– Da, sunt John Sutter.

– Numele meu este Frank Bellarosa. Sunt noul dumneavoastră vecin.

Ce? Faţa mi-a rămas, cred, impasibilă, dar s-ar putea să mă fi crispat.

– O, am spus, asta e...

De-a dreptul îngrozitor.

– Da. Încântat de cunoştinţă.

Preţ de un minut-două, am schimbat o vorbă cu noul meu vecin, observându-ne reciproc achiziţiile. El avea roşii, vinete, ardei şi busuioc; eu, copăcei şi crăiţe. Domnul Bellarosa mi-a sugerat să plantez şi ceva comestibil. I-am răspuns că eu mănânc crăiţe, iar nevastă-mea, copăcei. I s-a părut nostim.

Am dat mâna la plecare fără vreun plan precis să ne revedem, iar eu am urcat în Ford Bronco-ul meu.

A fost cea mai banală împrejurare posibilă, dar, în timp ce porneam motorul, am avut un moment de clarviziune şi nu mi-a plăcut ce am văzut.

2

Am părăsit pepiniera şi am luat-o spre casă.

Ar fi poate instructiv să înţelegeţi ce fel de cartier îşi alesese domnul Frank Bellarosa să se mute împreună cu familia. Este pur şi simplu cel mai select cartier din America. În comparaţie cu el, Beverley Hills şi Shaker Heights par nişte biete mahalale.

Nu este un cartier în sens urban sau rural propriu-zis, ci o îmbinare de sate de tip colonial şi conace grandioase pe insula Long Island a New Yorkului. Această zonă e cunoscută local sub numele de Ţărmul de Nord, iar naţional şi internaţional, Coasta de Aur, cu toate că nici măcar agenţii imobiliari n-ar pomeni asta cu voce tare.

Este un loc unde averile sunt vechi, familiile sunt vechi, manierele sunt vechi, părerea că nu toată lumea ar trebui să aibă drept de vot e, de asemenea, veche, ca să nu mai vorbim de cine ar avea dreptul să aibă pământ.

Proaspeţii îmbogăţiţi care-şi doresc o casă nouă şi îşi dau seama ce-i cu locul ăsta sunt, pe bună dreptate, intimidaţi la vederea unui conac impunător scos la vânzare, ca urmare a unor nefericite dificultăţi financiare. Ori dau înapoi şi cumpără ceva pe Ţărmul de Sud, unde se pot simţi mai în largul lor, ori, dacă se hotărăsc să cumpere o bucată din Coasta de Aur, o fac cu mare îndoială în suflet, perfect

conştienţi că vor fi nefericiţi şi că nu se va cădea să-mprumute un pahar de Johnnie Walker Black de la ocupanţii conacului vecin.

Este posibil, cred, ca un individ în genul lui Frank Bellarosa să nu-şi fi imaginat ce creaturi celeste şi palate de cleştar îl vor înconjura, neştiind că a intrat pe pământ sfânt.

Sau, dacă Frank Bellarosa a ştiut, poate că nu i-a păsat, ceea ce era cu mult mai interesant. În cele câteva minute de conversaţie, m-a frapat elanul lui primitiv, întru câtva asemănător cu al unui soldat aparţinând unei civilizaţii inferioare care a câştigat bătălia şi s-a instalat în castelul nobilului învins.

Din spusele lui Bellarosa reieşea că a cumpărat proprietatea vecină. Locuinţa mea se numeşte Stanhope Hall, iar a lui, Alhambra. Casele mari de pe-aici poartă nume, nu numere, dar, din spirit de solidaritate cu Oficiul Naţional de Poştă al SUA, adresa mea completă include, de asemenea, numele unei străzi, Grace Lane, şi al unui sat, Lattingtown. Am şi un cod pe care, asemenea majorităţii vecinilor mei, îl folosesc rareori, făcând uz în locul lui de vechea denumire de Long Island. Aşadar, adresa mea sună cam aşa: Stanhope Hall, Grace Lane, Lattingtown, Long Island, New York. Scrisorile reuşesc să-mi parvină.

De fapt, soţia mea şi cu mine nu locuim în Stanhope Hall, acea hardughie stil *beaux art* din granit de Vermont, cu cincizeci de camere, pentru care doar nota de încălzire m-ar aduce la sapă de lemn înainte de sfârşitul lui februarie. Locuim în casa de oaspeţi, o construcţie ceva mai modestă, de vreo cincisprezece camere doar, ridicată pe la-nceputul secolului în stil conac englezesc. Această casă de oaspeţi, împreună cu zece dintre cei două sute de acri ai domeniului Stanhope, reprezintă darul de nuntă al neveste-mii din partea părinţilor ei. De fapt, corespondenţa noastră ajunge la casa portarului, o clădire modestă din piatră, cu şase camere, locuită de George şi Ethel Allard.

Allardii sunt, cum se spune, în serviciul familiei, ceea ce înseamnă că au lucrat pentru noi, dar acum s-au cam lăsat. George a fost administratorul domeniului, întâi pentru bunicul soţiei mele, Augustus, apoi pentru tatăl ei, William. Soţia mea e o Stanhope. Conacul cel mare, de cincizeci de camere, e pustiu acum, iar George e un fel de supraveghetor al celor două sute de acri. Locuieşte pe gratis, împreună cu Ethel, în casa portarului, în locul acestuia şi a soţiei lui, puşi pe liber prin anii cincizeci. George face şi el ce poate cu mijloace financiare limitate. Etica lui profesională a rămas foarte strictă, ceea ce nu s-ar putea spune şi despre bătrânul său trup. Susan şi cu mine avem impresia că mai mult îi ajutăm noi pe ei decât ei pe noi, situaţie care nu este cu totul neobişnuită prin părţile astea. George şi Ethel se ocupă mai mult de curtea conacului, având grijă ca gardul viu să fie tuns, poarta de fier forjat vopsită, iedera tăiată pe zidurile conacului şi ale casei de oaspeţi şi straturile de flori împrospătate primăvara. Restul domeniului se află în mâinile Domnului până la noi instrucţiuni.

Am cotit din Grace Lane şi am urcat pe aleea de pietriş spre porţi care, pentru comoditate, sunt lăsate mereu deschise, ele fiind singura noastră ieşire spre Grace Lane şi spre lumea largă ce ne înconjoară.

George a venit în goana mare, ştergându-şi mâinile pe pantalonii lui verzi, de lucru. Mi-a deschis portiera înainte s-apuc eu s-o fac şi mi-a spus:

– Bună dimineaţa, domnule.

George e din şcoala veche, un supravieţuitor al micii clase a servitorilor profesionişti care a înflorit pentru atât de scurt timp în marea noastră democraţie. Ocazional, pot fi şi eu snob, dar servilismul lui George pur şi simplu mă stinghereşte uneori. Soţiei mele, care s-a născut bogată, nu i se pare nimic ciudat şi nu vede de ce-ar schimba lucrurile. Am deschis portbagajul Bronco-ului şi am zis:

– Îmi dai o mână de ajutor?

– Desigur, domnule, desigur. Lăsaţi-mă pe mine, vă rog.

A luat coşurile cu răsaduri şi le-a aşezat pe iarbă, lângă aleea de pietriş.

– Arată într-adevăr foarte bine anul acesta, domnule Sutter, a spus el. Aţi cumpărat marfă bună. Le voi planta pe astea lângă stâlpii porţii, acolo, apoi vin să vă ajut la rondurile dumneavoastră.

– Mă descurc singur. Cum se simte doamna Allard în dimineaţa asta?

– E foarte bine, domnule. Sunteţi foarte amabil.

Discuţiile mele cu George sunt întotdeauna uşor afectate, cu excepţia cazului când e un pic aghesmuit.

George s-a născut cu vreo şaptezeci de ani în urmă pe domeniul Stanhope şi îşi aminteşte încă de Zvăpăiaţii anilor '20, de Marele Crah şi declinul Epocii de Aur din '30. Se organizau recepţii, baluri de inaugurare, regate, meciuri de polo şi după Crahul din '29, dar, aşa cum mi-a spus odată George într-un moment de melancolie, „inimile tuturor au încetat să mai bată. Şi-au pierdut încrederea în sine, iar războiul a pus capăt vremurilor bune de odinioară".

Ştiu toate astea din cărţile de istorie şi dintr-un fel de osmoză care ţi se-ntâmplă atunci când locuieşti aici. Dar George are informaţii mai detaliate, mai personale despre istoria Coastei de Aur şi, când e puţin afumat, îţi poate povesti multe despre marile familii: cine pe cine a zdrobit, cine pe cine a-mpuşcat într-o criză de oarbă gelozie sau cine s-a omorât din disperare. Exista aici, şi într-o oarecare măsură există şi acum, o reţea a servitorilor, în care genul acesta de informaţii sunt permisul de liberă trecere la reuniunile lor din bucătăriile celor câteva conace care-au mai rămas, din fostele case ale portarilor sau de cârciumile locale pentru muncitori. E un soi de *Suiş-Coborâş* american şi numai Dumnezeu ştie ce-or fi spunând şi despre mine şi Susan.

Dar, dacă discreţia nu este una dintre virtuţile lui George, loialitatea este, şi l-am surprins odată, din întâmplare, spunându-i unui grădinar că Sutterii sunt oameni cumsecade, pentru care merită să

lucrezi. De fapt, nu lucrează pentru mine, ci pentru părinţii lui Susan, William şi Charlotte Stanhope, care s-au retras la Hilton Head şi încearcă să despovăreze Stanhope Hall înainte ca acesta să-i îngroape sub ruinele sale. Dar asta-i altă poveste.

Şi cu Ethel Allard e o altă poveste. Deşi este mereu corectă şi amabilă, sub această pojghiţă fierbe o ură de clasă clocotitoare. Nu mă-ndoiesc o clipă că, dacă cineva ar ridica steagul roşu, Ethel Allard s-ar înarma cu o piatră smulsă din caldarâm şi şi-ar croi drum spre casa mea. Din câte am dedus, tatăl lui Ethel a avut un negoţ înfloritor în sat. Aleşii săi clienţi l-au sfătuit însă prost în afaceri, apoi au omis să-şi achite datoriile pentru bunurile cumpărate. N-au plătit pentru că, la rândul lor, fuseseră şi ei ruinaţi financiar. Asta se-ntâmpla, bineînţeles, în 1929, şi nimic n-a mai fost la fel pe-aici de-atunci încoace. Bănuiesc că a fost ca şi cum cei bogaţi şi-ar fi încălcat cuvântul faţă de clasele de jos, sărăcind şi omorându-se cu alcool, gloanţe sau aruncându-se pe fereastră, ori pur şi simplu au căzut pradă disperării, lăsându-şi în urmă casele, datoriile şi onoarea. Ştiu, e greu să-ţi fie milă de cei bogaţi şi înţeleg punctul de vedere al lui Ethel.

Dar iată-ne azi, la şaizeci de ani după Marele Crah, când poate c-ar fi timpul să examinăm rămăşiţele.

Dacă vi se pare că locul acesta nu se potriveşte cu America, vă asigur că nu-i aşa. Numai manierele şi peisajul sunt puţin diferite.

George a reluat:

– Deci, aşa cum vă spuneam, ieri, domnule Sutter, nişte copii au pătruns în conac acum câteva nopţi şi au făcut o petrecere.

– Au făcut multe stricăciuni?

– Nu prea multe. O grămadă de sticle şi am găsit o mulţime de... obiecte din acelea...

– Prezervative?

A încuviinţat din cap.

– Aşa că am făcut curăţenie şi am înlocuit placajul de la fereastra prin care au intrat. Mi-ar plăcea însă să pun nişte folie metalică.

– Comand-o! Trece cheltuiala în contul meu de la şantierul de exploatare forestieră.

– Da, domnule. Acum că a venit primăvara...

– Da, ştiu.

Hormonii sunt în flăcări şi iepuraşii din împrejurimi sunt în călduri. Ca să fiu sincer, şi eu obişnuiam să intru în conace părăsite. Puţin vin, câteva lumânări, un radio cu tranzistor pus pe WABC, şi poate chiar şi-un foc în cămin (deşi la asta puteam să renunţăm). Nimic nu se compara cu dragostea printre ruine. Mi s-a părut interesant că prezervativele sunt iar la modă.

– Vreo urmă de droguri?

– Nu, domnule. Numai lichior. Sigur nu doriţi să chem poliţia?

– Nu.

Poliţia locală pare foarte interesată de problemele nobilimii, dar mi se pare penibil să mă-nvârt într-un conac de cincizeci de camere părăsit în compania unor copoi care încearcă să pară simpatici. Oricum, nu stricaseră nimic.

M-am urcat în Bronco-ul meu şi am trecut de porţi, cu toate cauciucurile scârţâind pe pietrişul care se împuţina văzând cu ochii. Va fi nevoie de cinci sute de metri cubi de piatră sfărâmată, la şaizeci de dolari metrul cub. Cam atâta costă un strat de pietriş gros de-abia de un inci, care să-l înlocuiască pe cei distrus de iarnă. Mi-am notat în gând să-i scriu socrului meu ca să-i dau vestea cea bună.

Locuinţa mea, casa de oaspeţi, e la vreo două sute de iarzi în sus pe aleea principală şi la vreo cincizeci de iarzi lateral faţă de aceasta. E accesibilă printr-o ramificaţie ce are, de asemenea, nevoie de pietriş. Casa în sine e în stare bună. Piatra de Cotswold importată a zidurilor, acoperişul de ardezie, ca şi cercevelele şi burlanele cuprate par realmente să se-ntreţină singure şi aproape la fel de bine ca tâblăria din aluminiu şi geamurile din viniplast. Aveam iederă pe

ziduri, care va trebui tunsă de-ndată ce cârceii de un galben-verzui vor începe s-apară, şi o grădină de trandafiri în spatele casei, care-ţi întăreşte impresia că te afli în Anglia.

Maşina lui Susan – un Jaguar XJ-6 verde, de curse –, cadou de la părinţii ei, se afla la cotul aleii. Alt obiect de recuzită gen „Bătrâna Anglie fericită". Oamenii de pe-aici tind să fie anglofili; se moşteneşte odată cu domeniul.

Am intrat în casă şi-am strigat:

– Doamna Stanhope!

Susan a răspuns din grădina de trandafiri, aşa că am ieşit pe uşa din spate. Am găsit-o şezând pe un scaun de grădină din fontă. Numai femeile, cred, se pot aşeza în chestiile astea.

– Bună dimineaţa, doamna mea. Îmi dai voie să te dau gata?

Susan bea ceai, iar cana aburea în aerul răcoros al dimineţii de aprilie. În straturile dintre tufele dezgolite de trandafiri înmuguriseră crocuşi galbeni şi crini, şi o mierlă se aşezase pe ceasul solar. Un tablou foarte vesel, exceptând dispoziţia tăcută în care m-am prins că se afla Susan.

– Ai fost să călăreşti? am întrebat-o.

– Da, de-asta port costumul de călărie şi miros a cal, Sherlock.

M-am aşezat pe măsuţa de fier din faţa ei.

– N-o să ghiceşti niciodată pe cine-am întâlnit la pepiniera lui Hicks.

– Nu, n-o să ghicesc.

Mi-am privit soţia un moment. Este o femeie izbitor de frumoasă, dacă-mi permiteţi s-o fac, o clipă, pe îndrăgostitul. Are părul roşu-flacără – semn sigur de demenţă potrivit mătuşi-mii Cornelia – şi ochi verzi, ca de pisică, atât de impresionanţi, încât oamenii se holbau pur şi simplu la ea. Pielea îi e uşor pistruiată şi are nişte buze ţuguiate care-l determină pe orice bărbat să se gândească pe loc la un anumit act sexual. Corpul ei este uşor şi drept – atât cât poţi cere de la o femeie de patruzeci de ani care a născut doi copii. Dac-o

întrebi, o să-ţi spună că secretul frumuseţii şi fericirii ei constă în călărit vara, iarna, primăvara şi toamna, pe ploaie, viscol sau în arşiţa soarelui. O iubesc la nebunie pe femeia asta, cu toate că e uneori distantă şi cu toane, ca astăzi, de pildă. Mătuşa Cornelia m-a prevenit şi-n privinţa asta.

– L-am întâlnit pe noul nostru vecin, am spus.

– Da? Societatea de transporturi HRH?

– Nu, nu.

Asemenea multor domenii mari, Alhambra trecuse, potrivit documentelor oficiale, în posesia unei societăţi. Vânzarea s-a făcut prin februarie, în bani lichizi, iar actele au fost înregistrate o săptămână mai târziu. Agentul imobiliar a pretins că nu-i cunoaşte pe autorii principali, iar dintr-o combinaţie de zvonuri şi investigaţii ale „vechii gărzi" reieşea că terenul aparţinea unor iranieni, coreeni, japonezi, angrosişti sud-americani sau Mafiei – asta fiind varietatea de coşmaruri posibile. De fapt, toţi cei sus-menţionaţi achiziţionaseră de curând case şi proprietăţi pe Coasta de Aur. Cine altcineva mai are atâţia bani în zilele noastre? Barierele se fărâmiţau, republica era scoasă la licitaţie.

– Îţi spune ceva numele de Frank Bellarosa? am întrebat.

Susan s-a gândit o clipă.

– Nu cred.

– Mafia.

– Adevărat? Acesta e noul nostru vecin?

– Aşa a spus.

– A *spus* el că e Mafia?

– Bineînţeles că nu. Îl ştiu din ziare, de la televizor. Nu pot să cred că n-ai auzit de el. Frank, Episcopul, Bellarosa.

– E episcop?

– Nu, Susan, asta este porecla lui. Toţi mafioţii au porecle.

– Zău?

A sorbit din ceai şi şi-a aţintit privirea departe, în grădină. Susan, ca de altfel mulţi locuitori ai acestui Eden, ignoră mult din lumea exterioară. Îi citeşte pe Trollope şi Agatha Christie, nu ascultă niciodată radioul şi foloseşte televizorul numai pentru a vedea filme vechi la video. Rapoartele meteorologice le obţine prin telefon şi află diverse întâmplări citind ziarul comunal sau câteva reviste snoabe care alimentează cu veşti bune comunităţile prospere de pe Coasta de Aur. Pentru a citi veşti proaste, a adoptat filozofia lui Thoreau: dacă ai citit despre un accident de tren, ai citit despre toate.

– Te supără vestea asta? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

– Pe *tine* te supără?

Ca orice avocat, nu-mi place să mi se-ntoarcă întrebările, aşa că i-am dat un răspuns uşuratic:

– Nu. De fapt, Grace Lane o să fie de-acum bine protejată de FBI, împreună cu poliţiştii comunali pe post de pândari.

A părut să digere informaţia, apoi a spus:

– Acest individ... cum îl cheamă?

– Bellarosa.

– Da, bine, am să-i vorbesc despre potecile pentru cai şi drepturile de traversare călare a domeniilor.

– Bună idee. Pune-l în temă.

– O voi face.

Mi-am amintit un banc tâmpit, dar foarte potrivit acum şi i l-am spus lui Susan: Cristofor Columb debarcă în Lumea Nouă – ăsta-i un banc – şi strigă către un grup de băştinaşi: *Buenos dias!*, sau poate *Buon giorno!*, la care unul dintre indieni se-ntoarce către nevastă-sa şi-i spune: „Ce ţi-e şi cu vecinii ăştia!"

Susan a zâmbit politicos.

M-am ridicat şi am ieşit din grădină pe poarta din spate lăsând-o cu ceaiul şi toanele ei, plus potenţiala problemă a explicării drepturilor ecvestre unui don al Mafiei.

3

O veche tradiţie locală spune că, dacă traversezi un domeniu pe jos, eşti infractor, dar dacă o faci călare eşti nobil.

Nu ştiu dacă Frank Bellarosa este deja la curent cu asta, sau, în caz că era, dacă avea să ţină cont de tradiţie. Cu toate astea, ceva mai târziu în acea după-amiază de sâmbătă, am intrat pe domeniul lui traversând liziera de pini albi ce separă proprietăţile noastre. Călăream pe Yankee, calul de rezervă al neveste-mii, un armăsar de vreo şase ani, rezultat al unei împerecheri încrucişate. Yankee avea un temperament grozav, spre deosebire de Zanzibar, ultrasensibilul pur-sânge arab al lui Susan. Poţi să-l călăreşti cu nădejde pe Yankee şi să-l laşi lac de sudoare, fără să facă pneumonie, în timp ce Zanzibar pare să fie permanent sub îngrijire medicală pentru diverse boli misterioase şi costisitoare. Existenţa lui Yankee se justifică în acelaşi fel cu a Ford Bronco-ului meu, care înlocuieşte Jaguarul lui Susan – pe butuci la fiecare două săptămâni. Probabil că ăsta-i preţul pentru adevărata performanţă.

La ieşirea dintre pini, un câmp deschis ţi se-ntinde înaintea ochilor. Este o fostă păşune pentru cai acoperită acum cu tufişuri şi diverse specii de arbuşti care, lăsate în voia lor, tind să reconstituie pădurea de odinioară.

Eram convins că Bellarosa, asemenea majorității celor de genul lui, e mai precaut să fie în siguranță decât să nu fie deranjat. Aproape că m-așteptam să dau nas în nas cu pistolarii măslinii, cu părul lipit de cap, în costume negre și pantofi ascuțiți.

Am continuat să traversez pajiștea către un crâng de cireși. Tocmai se înserа, vremea era călduță, iar în jurul meu plutea o aromă de pământ. Se auzeau doar copitele lui Yankee în iarba mătăsoasă și trilurile în amurg ale păsărelelor venind din copacii îndepărtați. Una peste alta, o superbă după-amiază târzie de primăvară precoce.

L-am mânat pe Yankee în crângul de cireși. Copacii bătrâni și noduroși, lăsați în voia soartei, erau proaspăt înfrunziți și mugurii roz stăteau să plesnească.

Într-un luminiș al crângului se afla un bazin din mozaic, secat, plin de frunze moarte. În jurul lui zăceau răsturnate coloane clasice cu caneluri și alte fragmente de piatră. La celălalt capăt al bazinului se afla o statuie a lui Neptun, acoperită de mușchi. Zeul avea brațul ridicat, dar îi lipsea tridentul, lăsându-ți impresia că se pregătește să tragă un pumn cuiva. La picioarele lui Neptun se găseau patru pești de piatră, din gurile cărora țâșnise cândva apă. Era una dintre grădinile clasice ale Alhambrei, construită pentru a parodia ruina romană, dar ironia soartei făcuse să devină ea însăși o ruină.

Clădirea principală în sine nu era clasică. Alhambra este un conac în stil spaniol, cu pereți de stuc, arcade de piatră, balcoane de fier forjat și acoperișuri din țiglă roșie. Cei patru pilaștri care susțin porticul boltit au fost luați prin 1920 din ruinele Cartaginei, când era posibil, la modă chiar, să jefuiești vechi șantiere arheologice.

Nu știu ce-aș face eu dacă aș avea atâția bani, dar îmi place să cred c-aș da dovadă de mai multă economie. Dar economia e o caracteristică a epocii noastre, cu rezervele ei limitate din aproape tot ce e vital. Economia n-are nimic comun cu Zvăpăiații anilor '20. Fiecare om e un produs al epocii sale și numai al acesteia.

Am trecut călare printre ruinele grădinii, apoi am urcat un mic promontoriu. Vreo jumătate dekilometru mai la est, în umbră, se înălța Alhambra. O lumină solitară venea dinspre o fereastră de la etajul al doilea. Din câte știam eu, acolo se afla biblioteca.

Biblioteca de la Alhambra, asemenea multor alte camere din aceste impresionante conace, a existat inițial în Europa. Într-un tur făcut prin anii '20 pe bătrânul continent, domnului și doamnei Julius Dillworth, întemeietorii Alhambrei, le-a căzut cu tronc biblioteca din stejar sculptat manual a gazdei lor, un bătrân aristocrat englez, al cărui nume și titlu îmi scapă acum. Dillworthii au făcut o ofertă neașteptată, dar spectaculoasă în orice caz, pentru toată biblioteca, iar bătrânul gentleman în tweed, la ananghie probabil ca urmare a aceluiași Război Mondial care-i îmbogățise pe Dillworthi, a acceptat-o.

Am stat vreun minut privind fereastra luminată, apoi l-am întors pe Yankee și-am coborât panta, luând-o înapoi prin grădină.

Atunci am observat un cal alb rupând firele proaspete de iarbă dintre coloanele dărâmate. Iar alături de cal se detașa silueta familiară a unei femei îmbrăcate în blugi strâmți și tricou negru. S-a uitat spre mine când m-am apropiat, apoi a-ntors capul în altă parte. Era soția mea, Susan, dar după cum arăta mi-am dat seama că nu e ea însăși. Ce vreau să spun este că-i place să joace teatru. Așa încât m-am arătat cooperant și am strigat:

– Cine ești tu?

S-a întors spre mine și a răspuns cu voce de gheață:

– *Tu* cine ești?

De fapt, încă nu eram sigur, dar am improvizat:

– Acestea sunt pământurile mele. Te-ai rătăcit sau îmi încalci domeniul?

– Nici una, nici alta. Și mă-ndoiesc că cineva îmbrăcat ca tine, călare pe-o asemenea mârțoagă, ar putea fi stăpânul acestui domeniu.

– Nu fi insolentă! Ești singură?

– Eram înainte să vii tu, mi-a întors-o.

L-am lipit pe Yankee de armăsarul arab.

– Cum te cheamă?

– Daphne. Pe *tine* cum te cheamă?

Încă nu reuşisem să inventez un nume potrivit pentru mine, aşa că am răspuns:

– Ar trebui să ştii pe ale cui pământuri te afli. Coboară de pe cal!

– De ce-aş face-o?

– Pentru că aşa spun eu. Dacă nu, te trag jos şi te bat cu nuiaua. Descalecă!

A ezitat, apoi a descălecat.

– Priponeşte-l!

A priponit calul de-o ramură de cireş şi s-a întors spre mine.

– Scoate-ţi hainele!

A dat din cap în semn de negaţie.

– Nu vreau!

– Ai să vrei, am spus sec, repede!

A rămas nemişcată un moment, apoi şi-a scos tricoul dând la iveală doi sâni tari. A rămas cu el în mână şi a privit în sus, spre mine.

– Trebuie neapărat să fac asta?

– Da.

A lăsat tricoul să cadă, apoi şi-a scos cizmele şi ciorapii. Pe urmă a lăsat blugii şi chiloţii să-i alunece şi i-a aruncat în iarbă.

Mi-am apropiat calul şi m-am uitat în jos la ea. Stătea goală în lumina palidă a apusului.

– Nu mai eşti atât de arogantă acum. Aşa e, Daphne?

– Nu, domnule.

Aşa înţelege Susan să menţină interesant amorul conjugal. Ca să spun drept, nu mă deranjează să joc în piesele erotice ale lui Susan. Uneori au un scenariu şi sunt regizate (de Susan); alteori, ca de pildă această întâlnire, sunt improvizate. Scena variază în funcţie de anotimp: iarna o facem în grajd sau, pentru a reînvia vremurile tinereţii, într-un conac părăsit, în faţa focului din cămin.

A fost prima noastră întâlnire în aer liber din primăvara asta şi, nu ştiu cum să vă spun, dar o femeie goală în mijlocul unui câmp sau păduri are-n ea ceva care deşteaptă cele mai primitive instincte în ambele sexe şi sfidează în acelaşi timp toate convenţiile moderne privitoare la locul unde ar trebui să faci dragoste. Credeţi-mă pe cuvânt: ajungi să te obişnuieşti cu furnicile şi bondarii dimprejur.

– Ce-o să-mi faceţi? a întrebat Susan.

– Tot ce-am să poftesc.

Am privit-o stând nemişcată, cu vântul aducându-i pe faţă şuviţele din părul lung, roşu şi aşteptând, răbdătoare, un ordin. Susan n-a luat lecţii de actorie, dar, dacă ar fi făcut-o, devenea o actriţă excelentă; pe faţa sau în gesturile ei nu se putea descifra niciun semn că-mi era soţie şi că era doar un joc. Pentru oricine era o femeie goală şi lipsită de apărare, pe punctul de a fi violată de un străin călare. De fapt, chiar îi tremurau genunchii şi părea speriată de moarte.

– Vă implor, domnule, faceţi ce vreţi, dar repede.

Nu sunt prea tare la jocuri improvizate şi-aş fi preferat să-mi dea scenariul ca să ştiu cine sunt sau măcar în ce perioadă istorică ne aflăm. Uneori sunt un roman sau un barbar, un rege sau un aristocrat, iar ea e o sclavă, o ţărancă sau o nobilă doamnă care-şi primeşte binemeritata pedeapsă.

L-am dus pe Yankee exact lângă Susan şi i-am ridicat bărbia spre mine.

– Te simţi stânjenită?

– Da, domnule.

Trebuie să vă spun că uneori Susan e personajul principal, iar eu joc rolul sclavului scos la licitaţie, al prizonierului legat şi biciuit, sau Dumnezeu mai ştie ce. Probabil, credeţi că suntem total depravaţi, aşa c-aş vrea să ştiţi că suntem amândoi înscrişi în Partidul Republican şi membri ai bisericii episcopale la care mergem regulat, cu excepţia sezonului de navigaţie.

În fine, aveam impresia că de data asta suntem prin secolul al şaptesprezecelea sau cam aşa ceva, de unde replica „Nu fi insolentă" şi restul de dialog stupid. Am încercat să mai inventez o replică faimoasă, dar până la urmă am spus:

– Tu eşti Daphne, soţia trădătorului Sir John Worthington?

– Da, domnule. Şi dacă sunteţi cu adevărat lordul Mădular-Tare, am venit să vă implor să interveniţi în favoarea soţului meu pe lângă Majestatea Sa, regele.

Aveam, într-adevăr, mădularul tare şi mi-ar fi plăcut să port pantaloni mai lărguţi.

– Sunt într-adevăr Mădular-Tare, am răspuns, şi-am văzut un zâmbet adevărat fluturându-i pe buze.

Susan a căzut în genunchi şi şi-a încolăcit braţele în jurul cizmei mele.

– O, vă implor, stăpâne, să prezentaţi petiţia mea regelui Charles.

Istoria nu e punctul meu forte, dar mă descurc de obicei. În orice caz, nu istoria conta acum.

– Şi ce favoare îmi vei face în schimbul celei pe care mi-o ceri? am întrebat-o.

– Voi face *tot* ce doriţi.

Asta conta. Şi, ca să spun drept, în timpul jocului mă aprinsesem mai rău ca Susan şi voiam să expediez rapid ultima scenă.

– Ridică-te! i-am ordonat.

S-a ridicat în picioare. Am apucat-o de talie şi mi-am scos piciorul din scară.

– Pune-ţi piciorul drept în scară, i-am spus.

L-a pus, iar eu am tras-o sus, cu faţa spre mine. Eram acum amândoi în aceeaşi şa strâmtă, englezească. Mă cuprindea cu braţele, iar sânii i se lipiseră de pieptul meu. L-am atins pe Yankee care a început să meargă la pas.

– Scoate-o! i-am spus.

Mi-a desfăcut fermoarul, a scos-o şi a ţinut-o în mâini. Avea mâinile calde.

– Bag-o! am zis.

A suspinat şi a rostit:

– Fac asta numai pentru a salva viaţa soţului meu. Este singurul bărbat pe care l-am cunoscut.

Mi-au trecut prin minte câteva replici inspirate, numai că hormonii îmi dominau deja intelectul, aşa că am lătrat:

– Bag-o!

S-a ridicat, apoi s-a lăsat pe ea, scoţând o exclamaţie de surpriză.

– Opreşte-te.

L-am lovit pe Yankee care a luat-o la trap. Susan m-a cuprins mai strâns şi şi-a împletit picioarele puternice cu ale mele. Şi-a îngropat faţa în gâtul meu şi a gemut, în timp ce calul ne zdruncina-nainte. Ăsta nu mai era teatru.

Eram complet absorbit de moment. Sunt un biet călăreţ obişnuit şi puţinul talent pe care-l am se pare că nu era suficient. Yankee a luat-o în trap liniştit prin crângul de cireşi, apoi peste pajişte. Aerul era încărcat de mirosul calului, al pământului frământat sub copite, al corpurilor noastre, iar în jurul nostru plutea aroma de mosc a parfumului lui Susan.

Dumnezeule! Asta da călărie. Susan sufla din greu în gâtul meu, ţipa, mă strângea, iar transpiraţia curgea şiroaie între noi.

Susan a juisat prima şi a ţipat atât de tare, încât un fazan a zburat, speriat, dintr-un tufiş. Am juisat şi eu o secundă mai târziu, smucind involuntar frâul, de era să-l răstorn pe bietul Yankee.

Calul s-a liniştit şi a-nceput să pască, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Susan şi cu mine ne-am agăţat unul de altul, încercând să ne recăpătăm respiraţia. Am reuşit să spun:

– Ce... ce... călărie.

Susan a zâmbit.

– Îmi pare rău că v-am încălcat domeniul, domnule.

– Am minţit. Nu-i domeniul meu.

– E-n regulă. Nici eu n-am un soţ care să aibă necazuri cu regele.

Am râs amândoi.

– Ce făceai aici? m-a întrebat.

– Ca şi tine. Călăream.

– Ai fost în vizită la noul nostru vecin?

– Nu, am răspuns. Dar am văzut lumină la una dintre ferestre.

– Mă duc să vorbesc cu el.

– Poate c-ar fi mai bine să te îmbraci întâi.

– S-ar putea să am mai mult succes aşa cum sunt? Era arătos?

– N-arată rău, dacă-ţi place tipul mediteraneean.

– Bine.

L-am întors pe Yankee.

– Te duc la Zanzibar şi la hainele tale.

S-a îndreptat în şa.

– Nu-i nevoie. Mă duc pe jos.

– Aş prefera să n-o faci.

– E-n regulă. Dă-mi mâna.

A descălecat şi a plecat. Am strigat în urma ei:

– N-ai timp să discuţi cu Bellarosa. Iar întârziem la Eltoni.

Şi-a fluturat mâna în semn că a auzit. Mi-am privit soţia cum traversează goală pajiştea până ce-a dispărut în crângul de cireşi, apoi l-am întors pe Yankee şi-am luat-o spre casă.

După încă vreun minut, am reuşit să-l bag pe lordul Mădular-Tare înapoi în pantaloni.

Fac dragoste cu soţia mea, Susan Stanhope Sutter, în pat şi ne place la amândoi. Cu toate acestea, cred că acele căsnicii prea bine ancorate în realitate sunt sortite eşecului, aşa cum indivizii a căror imaginaţie nu zboară niciodată sunt sortiţi nebuniei. Sunt conştient că un cuplu care joacă teatru pe teme erotice trebuie să aibă grijă să nu alunece în extrema patologicului. Noi am ajuns de câteva ori chiar la limită, dar ne-am revenit întotdeauna.

Am traversat iar liziera de pini, trecând de pe domeniul lui Bellarosa pe proprietatea mea. Nu prea-mi surâde s-o las pe Susan să parcurgă goală câteva sute de iarzi pe întuneric până la calul ei, dar când spune ea că-i în regulă, asta-nseamnă, de fapt, „du-te de-aici".

Deci, m-am gândit, florile sunt cumpărate şi plantate, casa cea mare e-n ordine, am mâncat pui Dijon şi sparanghel de la „Delicii culinare" la prânz, am ajuns şi-n sat să fac câteva comisioane şi am călărit după-amiază, făcând şi dragoste cu ocazia asta. Una peste alta, o sâmbătă interesantă, productivă şi benefică. Îmi plac sâmbetele.

4

Domnul S-a odihnit în ziua a şaptea, de unde creaţia Lui din ziua a şasea a tras concluzia c-ar trebui să facă la fel.

George şi Ethel Allard iau sabatul în serios, asemenea majorităţii celor din pătura muncitoare care-şi mai amintesc însă săptămâna de lucru de şase zile, a câte zece ore fiecare. Eu, pe de altă parte, trebuie să mă ocup de iedera englezească întinsă peste ferestrele mele.

De fapt, nu fac niciun fel de afaceri duminica, dar, în timp ce trebăluiesc, mă gândesc la ce anume trebuie să fac luni dimineaţă.

Am tăiat iedera împreună cu Susan până pe la zece dimineaţa, apoi ne-am spălat şi aranjat pentru biserică.

Susan conducea Jaguarul şi ne-am oprit la casa portarului să-i luăm pe George şi Ethel care ne aşteptau în faţa uşii. George purta costumul lui maro bun, iar Ethel o rochie fără formă, înflorată, model foarte la modă, din păcate, printre femeile care vor s-arate ca-n afişele din anii '40.

Allarzii au o maşină, vechiul Lincoln al lui WilliamStanhope, lăsat aici când s-a mutat la Hilton Head, Carolina de Sud, în '79. George a fost, ocazional, şi şofer pentru Stanhope şi conduce încă bine, în ciuda vârstei înaintate. Dar cum nu e decât o singură slujbă la biseriva St. Mark, ar părea îngâmfare din partea noastră să nu-i luăm şi pe ei şi, probabil, penibil să-i cerem lui George să conducă.

Poate că sunt eu prea sensibil, dar trebuie să joc pe sârmă ca să fiu în acelaşi timp stăpânul domeniului şi ucenicul grădinar al lui George. Cu toţii avem o groază de reminiscenţe din vremurile de-altădată. În orice caz, nu George este problema, ci Ethel cea roşie.

Allardii s-au urcat şi-am convenit cu toţii că-i o vreme frumoasă. Susan a virat la dreapta pe Grace Lane şi a lipit acceleratorul de podea. Multe dintre drumurile de aici au fost la origine alei pentru trăsuri, deci sunt înguste, cotite, întortocheate, au pomi pe margini şi sunt periculoase. O maşină în viteză e întotdeauna la un pas de dezastru.

Grace Lane, lungă de aproximativ un kilometru şi jumătate, a rămas un drum particular. Asta înseamnă că nu există o limită legală de viteză, în schimb există o limită practică. Susan are impresia că e o sută zece kilometri la oră, iar eu cred că e cam şaizeci şi ceva. Rezidenţii din Grace Lane, majoritatea moşieri, trebuie să se ocupe de întreţinerea drumului. Cea mai mare parte din drumurile particulare de pe Coasta de Aur au fost în mod înţelept donate ţinutului, satului învecinat, statului New York sau oricărei alte instituţii care a promis să le menţină în bună stare la preţ de o sută de mii de dolari pe kilometru. Câţiva dintre rezidenţii din Grace Lane însă, mai precis cei bogaţi, mândri şi încăpăţânaţi – astea merg mână-n mână – au blocat tentativele de a se despovăra de această Via Dolorosa pe seama inocenţilor contribuabili.

Susan a ajuns la limita ei de viteză şi aproape că am simţit caldarâmul fărâmiţându-se sub roţi, ca o coajă de alună.

Vitezele mari par să-i ţină pe bătrâni tăcuţi şi Allardii nu prea spuneau multe în spate, ceea ce nu mă deranja deloc. George n-ar discuta despre muncă duminica, iar celelalte subiecte le epuizaserăm cu ani în urmă. La întoarcere comentăm, câteodată, predica. Lui Ethel îi place reverendul James Hunnings, pentru că, asemenea multor fraţi de comunitate, se situează cu mult la stânga lui Marx.

În fiecare duminică ni se cere să ne căim pentru relativa noastră avuţie şi să împărţim această scârnavă povară cu vreo două miliarde de indivizi, ceva mai puţin norocoşi.

Lui Ethel îi plac în special predicile despre justiţie, egalitate şi aşa mai departe. Aşadar, stăm cu toţii la un loc – nobili de viţă veche cu sânge albastru, noii enoriaşi negri sau spanioli şi ce-a mai rămas din clasa muncitoare – şi ascultăm părerile reverendului Hunnings despre America şi lume, în general. Partea de discuţii care ar urma este scoasă din program.

Pe vremea tatălui şi a bunicului meu, biserica era, desigur, uşor la dreapta Partidului Republican, iar pastorii îşi alcătuiau predicile cu precădere pentru servitori, muncitori şi femeile din strane. Vorbeau de ascultare, conştiinciozitate şi răspundere în loc de revoluţie, şomaj şi drepturi civile. Părinţii mei, Joseph şi Harriet, consideraţi la vremea aceea liberali pentru clasa lor socială, s-ar fi îngrozit de mesajul din amvon. Mă-ndoiesc că Dumnezeu a vrut ca slujbele să fie atât de enervante.

Problema cu biserica, oricare ar fi ea, este că, spre deosebire de un club comunal, primeşte pe oricine. Rezultatul acestei politici a uşilor deschise este că, săptămânal, timp de o oră, toate clasele sociale trebuie să se umilească în faţa lui Dumnezeu, şi asta sub acelaşi acoperiş, una în văzul celeilalte. Nu spun c-ar trebui făcute biserici particulare sau strane închise, cum erau pe vremuri, şi nu cred că scăderea luminii ar fi de vreun folos. Dar, cu ani în urmă, se ştia că o anumită categorie de oameni merge la slujba de dimineaţă, iar cealaltă categorie la slujba de prânz.

Acestea fiind zise, simt că ar trebui să adaug ceva la ceea ce aţi putea lua drept idei elitiste şi antidemocratice: în primul rând, nu mă consider superior nimănui, şi-n al doilea rând, cred cu fervoare c-am fost cu toţii concepuţi liberi şi egali. Mă simt însă dezrădăcinat social, pierdut în aceste ample transformări democratice din afara universului meu imediat şi mi-era neclar cum aş putea să duc o viaţă

folositoare şi prosperă când totul pare să se năruie în jurul meu. Domnul reverend Hunnings crede că a găsit soluţia. Singurul lucru de care sunt sigur e că se înşală.

Susan a-ncetinit pe măsură ce ne-am apropiat de Locust Valley. E un sat destul de drăguţ, curat şi prosper, cu o mică haltă în mijloc, de unde iau trenul când mă duc la New York. Locust Valley a fost ferchezuit şi dughenizat cu mult timp înainte să fi auzit cineva de acest cuvânt. Continuă s-apară şi-acum puzderie de magazine inutile, iar asta pare să fi ajuns o modă.

St. Mark se află în extremitatea de nord a satului. Este o construcţie modestă din piatră cafenie, decorată cu vitralii aduse din Anglia. A fost ridicată în 1896 din banii câştigaţi la pocher de şase milionari şi confiscaţi, în glumă, de nevestele lor. Au ajuns în Rai cu toatele.

Susan a găsit un loc de parcare blocând un Rolls-Royce. Clopotele băteau deja când am intrat, grăbiţi, în biserică.

La întoarcere, pe drum, Ethel a spus:

– Cred că reverendul Hunnings avea dreptate. Ar trebui să găzduim cel puţin o persoană lipsită de cămin în Săptămâna Paştelui.

Susan a băgat cărbuni şi a luat o curbă în pantă cu cel puţin şaizeci la oră, făcându-i pe Allardi să zboare spre stânga şi reducând-o pe Ethel la tăcere.

George, servitor loial ca-ntotdeauna, a zis:

– Cred că părintele Hunnings ar trebui să şi facă ceea ce predică. Nu sunt decât el şi nevastă-sa în hardughia aia de casă parohială.

George ghiceşte imediat un ipocrit dacă-l aude vorbind.

– Doamnă Allard, am zis, aveţi permisiunea mea să găzduiţi o persoană fără cămin la dumneavoastră în Săptă-mâna Paştelui.

Am aşteptat să mi se încolăcească un şireang în jurul gâtului şi s-aud oasele trosnind pe măsură ce s-ar fi strâns, dar în loc de asta Ethel a răspuns:

– Poate-i voi scrie domnului Stanhope pentru a-i cere permisiunea.

Atins! În câteva cuvinte mi-a amintit că nu sunt eu proprietarul domeniului şi, cum tatăl lui Susan are cam tot atâta conştiinţă civică cât comandantul unui batalion de asalt nazist, Ethel şi-a scăpat pielea. Unu-zero pentru ea.

Susan a urcat un deal cu o sută zece kilometri la oră şi aproape a intrat în fundul unui mic Triumph, model din 1964, roşu. L-a depăşit pe sens opus, apoi a revenit exact sub nasul unui Porsche care venea din faţă.

Susan a descoperit, cred, un experiment pavlovian: întrevezi posibilitatea unei morţi fulgerătoare ori de câte ori cineva din maşină spune ceva care n-are legătură cu vremea sau cu caii.

– N-a prea plouat în primăvara asta, am zis.

– Dar pământul este încă umed de la zăpada aceea din martie, a adăugat George.

Susan a încetinit.

Când mergem la slujbă, eu şi Susan conducem alternativ, apoi mai e sezonul nautic, care ţine trei luni, când sărim cu toţii peste capitolul liturghie, aşa că mersul la biserică e periculos doar de vreo douăzeci de ori pe an.

De altfel, am observat că atunci când conduce Susan mă simt mai aproape de Dumnezeu în maşină decât în biserică.

Vă întrebaţi, pe bună dreptate, de ce mergem împreună sau de ce nu schimbăm biserica. Vă spun eu: ne ducem la St. Mark pentru că întotdeauna am mers la St. Mark; amândoi am fost botezaţi acolo şi tot acolo ne-am căsătorit. Mergem pentru că părinţii noştri au mers acolo şi la fel şi copiii, Carolyn şi Edward, când sunt în vacanţă şi vin acasă.

Mă duc la St. Mark la fel cum mă duc la Francis Pond să pescuiesc, douăzeci de ani după ce ultimul peşte a mai fost prins acolo. Mă duc ca să continui o tradiţie, din obişnuinţă şi din nostalgie. Mă duc la acel heleşteu şi la această biserică, deoarece continui să cred

că există, totuşi, ceva acolo, deşi în douăzeci de ani n-am prins niciun peşte şi nici n-am simţit vreodată prezenţa Spiritului Sfânt.

Susan a intrat pe alee, a trecut de porţile deschise şi a oprit pentru a-i lăsa pe Allardi la casa portarului. Ne-au urat o zi bună şi au plecat la friptura şi ziarele lor de duminică.

Susan a condus mai departe. Mi-a spus:

– Nu-nţeleg de ce n-a venit la uşă.

– Cine?

– Frank Bellarosa. Ţi-am spus, m-am dus călare până lângă conac şi am strigat la fereastra luminată. Apoi am sunat la intrarea servitorilor.

– Erai goală?

– Bineînţeles că nu.

– Înseamnă că n-a avut chef să converseze cu o femeie îngâmfată şi complet îmbrăcată, călare pe cal. E italian.

Susan a zâmbit.

– Casa e prea mare, a zis, probabil, nu m-a auzit.

– Ai încercat în faţă?

– Nu, erau materiale de construcţie răspândite peste tot, gropi şi niciun pic de lumină.

– Cel fel de materiale de construcţie?

– Betoniere, schelărie, chestii de-astea. Pare să construiască foarte mult.

– Bun.

Susan a tras în faţa casei.

– Vreau să lămuresc cu el povestea asta cu potecile pentru cai, a spus. Vrei să vii şi tu?

– Nu-n mod special. Şi nu cred că e politicos să te duci la un vecin nou cu o problemă înainte să-i fi făcut o vizită de curtoazie.

– Ai dreptate. Trebuie să respectăm obiceiurile şi tradiţia, şi-atunci va face şi el la fel.

Nu eram prea convins, dar nu se ştie niciodată. Uneori, asemenea unei culturi sau civilizaţii, o comunitate este suficient de puternică pentru a absorbi oricât de mulţi nou-veniţi. Dar nu ştiu dacă treaba asta mai e încă valabilă aici. Formele exterioare şi aparenţele s-au păstrat – iranienii şi coreenii pe care-i văd în sat poartă sacouri bleumarin, au hamuri maro-roşcat la cai şi salută ridicându-şi pălăria – dar esenţa s-a schimbat. Îmi imaginez câteodată un tablou grotesc: cinci sute de orientali, arabi şi asiatici în tweed şi tartane aplaudând politicos la o partidă de polo. Nu vreau să par rasist, dar aş fi curios să aflu de ce aceşti străini bogaţi vor să ne cumpere caii, să ne poarte hainele şi să ne-mprumute manierele. Probabil, c-ar trebui să mă simt flatat, bănuiesc că şi sunt. Eu, de pildă, nu mi-am dorit niciodată să stau într-un cort şi să mănânc cu degetele carne de cămilă.

– John? Mă asculţi?

– Nu.

– Vrei să vii cu mine într-o vizită de curtoazie la Frank Bellarosa?

– Nu.

– De ce?

– Lasă-l pe el să vină la noi.

– Dar adineauri spuneai că...

– Nu-mi pasă ce spuneam. Eu nu merg acolo şi n-ai să te duci nici tu.

– Cine-a zis asta?

– Lordul Mădular-Tare.

Am coborât din maşină şi m-am îndreptat spre casă. Susan a oprit motorul şi a venit după mine. Am intrat. În aer plutea liniştea aceea caracteristică, tăcerea dintre soţ şi soţie după ce s-au certat. Nu poţi s-o compari decât cu oribila acreală dintre o explozie atomică şi momentul în care se simte suflul ei. Cinci, patru, trei, doi, unu.

– Foarte bine, a spus Susan, o să aşteptăm. Vrei să bei ceva?

– Da, aş vrea.

Susan a intrat în sufragerie şi a luat o sticlă de coniac din bufet. A trecut în oficiu, iar eu am urmat-o. A luat două pahare din dulap şi a turnat în amândouă.

– Sec?

– Cu puţină apă.

A dat drumul la robinet, a scăpat prea multă apă peste coniac şi mi-a întins paharul. Am ciocnit în oficiu, apoi ne-am mutat în bucătărie.

– Există şi o doamnă Bellarosa? m-a întrebat.

– Habar n-am.

– Adică domnul Bellarosa purta cumva verighetă?

– Ştii că nu observ chestii de-astea.

– Ba observi, când e vorba de o femeie frumoasă.

– Aiurea!

Dar aşa e. Dacă sunt într-o dispoziţie mai uşuratică, puţin îmi pasă dacă e singură, logodită, măritată, însărcinată, divorţată sau în luna de miere. Poate pentru că nu trec niciodată de faza de flirt. Fizic sunt foarte credincios. Susan, pe de altă parte, nu flirtează niciodată, şi trebuie să fii foarte atent cu o femeie de genul ăsta.

S-a aşezat la masa mare, rotundă, din bucătăria noastră în stil rustic englezesc.

Am deschis frigiderul.

– Cinăm cu familia Ramsen, la club, a spus.

– La ce oră?

– La trei.

– O să mănânc un măr.

– Le-am dat cailor.

– O să mănânc ovăz, atunci.

Am scos un castron cu cireşe neozeelandeze şi-am închis uşa frigiderului. Am mâncat cireşele în picioare, scuipând sâmburii în chiuvetă şi mi-am băut coniacul. Îmi plac cireşele proaspete cu coniac.

Tăceam amândoi, iar ceasul de pe perete ticăia. În cele din urmă am zis:

– Ascultă Susan, dacă individul ăsta era un negustor de covoare iranian sau un importator de Dumnezeu ştie ce, atunci eram şi eu un bun vecin. Şi dacă asta n-ar fi fost pe placul cuiva, putea să se ducă dracului. Dar domnul Frank Bellarosa e un gangster şi, potrivit ziarelor, capul Mafiei din New York. Iar eu sunt avocat şi-n afară de asta un membru respectat al comunităţii. Telefoanele lui Bellarosa sunt puse sub ascultare, iar poliţia îi supraveghează casa. Trebuie să am mare grijă în ce relaţii sunt cu omul ăsta.

– Vă înţeleg poziţia, domnule Sutter, a spus Susan. Există oameni care chiar îşi închipuie că Stanhopeii sunt membri respectabili ai comunităţii.

– Nu fi sarcastică, Susan! Vorbesc aşa pentru că sunt avocat, nu pentru c-aş fi snob. Cam jumătate din câştig îmi vine de la oamenii de-aici, care mă ştiu cinstit şi integru. Vreau să-mi promiţi că n-o să te duci acolo să-i vizitezi nici pe el, nici pe nevastă-sa, dac-o fi având vreuna.

– Bine, dar aminteşte-ţi ce-a spus Tolkien.

– Ce-a spus Tolkien?

– Tolkien a spus: „Nu este înţelept să scoţi din calcul un dragon viu dacă trăieşti alături de el".

Într-adevăr, nu era deloc înţelept, aşa că încercam să-l descompun în factori pe domnul Frank Bellarosa.

5

Cina de la clubul The Creek cu familia Remsen, Lester şi Judy, a debutat bine. Am început prin a discuta despre litigii sociale importante (un nou rezident, al cărui domeniu se învecina cu clubul nostru, depusese plângere împotriva tragerilor la talere, pe motiv că îi terorizează copiii şi câinele), litigii internaţionale grave (PGA-ul urma să se ţină din nou la Southampton în mai) şi litigii ecologice presante (ca de pildă: ce mai rămăsese din pământurile fostului domeniu Guthrie – în jur de o sută de acri – încăpuse pe mâna antreprenorilor, care intenţionau să construiască vreo douăzeci de case, de genul celor care costă două milioane de dolari bucata).

– Scandalos, s-a pronunţat Lester Remsen care, ca şi mine, nu e milionar, dar are o casă foarte drăguţă – fostul garaj al trăsurilor, admirabil transformat – şi zece acri din domeniul Guthrie. Scandalos şi nesănătos din punct de vedere ecologic, a adăugat el.

Domeniul Guthrie era odată o splendidă întindere în terase, de trei sute de acri. Conacul se numea Meudon, o replică de optzeci de camere a Palatului Meudon, de lângă Paris. Familia Guthrie a preferat să-l dărâme în 1950 decât să plătească impozitul pentru suprafaţa construită.

Unii localnici au considerat dărâmarea Palatului Meudon un sacrilegiu, dar altora li s-a părut un act justiţiar, pentru că în anul 1905,

primul Guthrie, Wlliam D., ajutor al clanului Rockefeller, cumpărase şi demolase satul Lattingtown – şaizeci de case şi magazine. Clădirile stânjeneau, se pare, planul lui de construcţie. De aceea nu are Lattingtown centru şi ne ducem alături, în Locust Valley, pentru compărături, biserică şi tot restul. Dar, aşa cum spuneam mai devreme, a fost o vreme când banii americani cumpărau bucăţi din Europa sau le reproduceau aici, iar micuţul Lattingtown, un sătuc de vreo sută de suflete, n-a putut rezista unei oferte egale cu de trei ori preţul pieţei, cum n-a putut rezista nici aristocratul englez, a cărui bibliotecă împodobeşte acum Alhambra.

Poate că ceea ce se întâmplă acum este justiţie politică sau ironia soartei, dacă vreţi: speculanţii, străinii şi gangsterii cumpără conace dărăpănate de la o aristocraţie americană parţial falimentară şi taxată la sânge. Nu mă trag din acest fel de nobili, aşa că sentimentele mele sunt oarecum ambivalente. Sângele meu e suficient de albastru ca să am nostalgia trecutului, dar nu şi acea vinovăţie a oamenilor ca Susan, vlăstar al unei familii ai cărui bani au acţionat odată ca un buldozer, strivind pe oricine şi orice au întâlnit în cale.

– Constructorii, a continuat Lester Remsen, promit să salveze, pe cât posibil, speciile rare de copaci şi să păstreze zece acri ca parc dacă le facem expertiza pe gratis. Poate ai timp să te întâlneşti cu ei ca să selectaţi copacii.

Am încuviinţat din cap. Sunt un fel de „omul cu pomii" pe-aici. De fapt, suntem un grup întreg. Facem parte din Societatea Horticolă Long Island. Mă-ntreb, dintr-odată, dacă nu cumva proprietarii din zonă au descoperit că (fluturând steagul ecologic) pot să-i ţină-n loc pe constructori. Ăsta e exact unul dintre motivele pentru care cele două sute de acri ai domeniului Stanhope nu pot fi vândute, ceea ce mie îmi convine, dar socrului meu, nu. E o situaţie împuţită, iar eu am picat exact la mijloc. Vă povestesc eu mai târziu.

– O să scot voluntarii, i-am spus lui Lester, şi vom pune tăbliţe pe exemplarele rare, cu numele şi aşa mai departe. Cât mai e până se apucă de fundaţii?

– Aproximativ trei săptămâni.

– Să văd ce pot face.

Faptul că, indiferent câte milioane de dolari costă casele care se construiesc, există o rezervă inepuizabilă de cumpărători nu-nceteză să mă uimească. De unde vin oamenii ăştia? Şi de unde naiba au atâta bănet?

Am discutat apoi cu Lester Remsen problema tragerii la talere. Potrivit ziarului *Long Island Newsday* de ieri, un judecător pronunţase o sentinţă de interzicere temporară a acestui sport. Faptul că se practica de mai bine de cinci sute de ani înainte ca reclamantul să-şi fi cumpărat casa sau să se fi născut măcar nici nu l-a interesat. Îmi dau seama însă care e şi celălalt punct de vedere. Populaţia a crescut şi există considerente de zgomot şi siguranţă de care trebuie să se ţină seama. Nimeni nu mai vânează astăzi căprioare sau fazani, iar de la o vreme încoace, clubul de vânătoare Meadowbrook trebuie să inventeze în fiecare an un parcurs din ce în ce mai întortocheat, de teamă ca nu cumva caii şi ogarii să nimerească în cine ştie ce curţi sau zone comerciale. Şi mai au tupeu să vorbească de terorizarea noilor rezidenţi.

Dăm aici un soi de luptă de ariegardă pentru a proteja un mod de viaţă care ar fi trebuit să dispară cu vreo douăzeci-treizeci de ani în urmă. Înţeleg asta şi nu sunt înverşunat. Sunt de-a dreptul uluit c-am lungit-o chiar şi atâta. Şi-n ideea asta zic: „Binecuvântată fie America, ţară a evoluţiei, şi nu a revoluţiei".

– Nu se pot pune amortizoare de zgomot la puşti? a întrebat Susan.

– Amortizoarele sunt ilegale, am informat-o.

– De ce?

– Ca să nu le poată folosi criminalii pentru a ucide în linişte, i-am explicat.

– O, pun pariu că ştiu de unde să fac rost de un amortizor, a spus zâmbind strengăreşte.

Lester Remsen a privit-o.

– Oricum, am continuat, jumătate din distracţie e gălăgia.

Lester a fost de acord şi a întrebat-o pe Susan de unde naiba putea să ia un amortizor.

Susan m-a privit cu coada ochiului şi a văzut că nu e momentul să deschidă discuţia.

– Glumeam, a zis.

Sufrageria clubului era plină pentru cina de duminică. Ar trebui să înţelegeţi că, pe-aici, cluburile sunt adevărate fortăreţe împotriva vizigoţilor şi hunilor care bântuie ţinutul şi campează în preajma marilor proprietăţi, unde-şi înalţă corturile de beton şi sticlă în mai puţin timp decât îţi trebuie să lustruieşti pardoseala de marmură de la Stanhope Hall. Aveţi dreptate, sună a îngâmfare, dar ajungi să oboseşti tot văzând cum aceşti strălucitori contemporani se reproduc ca virusii oriunde te-ai uita.

În ceea ce priveşte cluburile, sunt de mai multe feluri: de agrement, de iahting, de echitaţie şi aşa mai departe. Sunt membru a două cluburi: The Creek, clubul de agrement unde tocmai cinăm cu Remsenii, şi Seawanhaka Corinthian Yacht Club, al cărui prim comandant de escapadă a fost William K. Vanderbilt. Îmi ţin vasul, un Morgan lung de treizeci şi şase de picioare, ancorat la clubul de iahting.

The Creek este ceea ce-i place mass-mediei să numească „foarte exclusivist", ceea ce sună tautologic, şi „sanctuar al bogătaşilor", ceea ce sună tendenţios. Şi, în orice caz, nu-i adevărat. Bogăţia contează pe-aici, fără-ndoială, dar, în ceea ce-i priveşte pe parveniţi, are o importanţă cu totul aparte. Ca să înţelegi bine ce înseamnă „Oligarhia Estică", trebuie să înţelegi că poţi fi sărac, chiar democrat, şi să fii acceptat într-un loc ca The Creek dacă ai strămoşii, educaţia şi relaţiile sociale necesare.

Nici Remsen, nici eu nu suntem bogaţi, dar am trecut testul de acceptare imediat după ce ne-am întors de la colegiu. Asta-i, de regulă, cea mai bună perioadă să-ncerci, înainte să-ţi ratezi viaţa sau să sfârşeşti în industria textilă. Ca să spun drept, şi să ai un accent bun contează. Am ceea ce bănuiesc că numiţi un accent bine prelucrat de pe Coasta de Est, produs al Şcolii Sf. Thomas de Aquino de pe Fifth Avenue, Manhattan, al Colegiului St. Paul din New Hampshire şi al Universităţii Yale. Este exact accentul indicat. Dar există un alt accent şi mai predominant aici, cunoscut (pe plan naţional, am descoperit) ca „trismusul de Locust Valley". Maladia îmbracă de obicei forme uşoare la femei; în schimb, bărbaţii manifestă simptome destul de puternice. Cu „trismusul de Locust Valley" te poţi exprima în fraze aproape coerente, ce includ chiar cuvinte cu multe vocale, fără să deschizi gura, aproape ca un ventriloc. E de-a dreptul o scamatorie, iar Susan o face binişor când e cu gaiţele ei de prietene. Vreau să zic că, de pildă, bei un pahar în patioul clubului şi vezi patru indivizi stând la o masă şi arătând de parcă ar rânji unul la altul; dar auzi cuvinte, propoziţii chiar. N-am putut niciodată să-nţeleg cum fac.

The Creek, numit astfel din Frost Creek care se află în extremitatea de nord a strâmtorii Long Island, a fost, la origine, un domeniu. Prin împrejurimi mai sunt vreo duzină de cluburi de agrement şi de golf, dar numai unul care să conteze într-adevăr, acela fiind Piping Rock. Piping Rock e considerat mai exclusivist decât The Creek şi cred că într-adevăr este, din moment ce lista membrilor săi se potriveşte mai bine cu Catalogul Nobilimii decât cea de la The Creek. Dar la ei nu se joacă talere. Probabil că în curând nici la noi. Întâmplător, Susan este şi ea membră, ca şi părinţii ei, a căror reşedinţă oficială e încă Stanhope Hall. După părerea mea, Catalogul e o chestie periculoasă în caz că izbucneşte o revoluţie. Nu mi-aş dori ca Ethel Allard să aibă o copie. Am o şapcă stil John Deere, în caz că mulţimea dă buzna pe porţile de la Stanhope Hall. O să ies în faţa

casei mele şi o să strig: „Am pus deja mâna pe locul ăsta! Conacul e mai sus, pe alee". Dar o să mă dea Ethel de gol.

Susan şi-a ridicat nasul din fragi şi l-a întrebat pe Lester:

– Ai auzit că s-ar muta cineva la Alhambra?

– Nu, a răspuns Lester. Tocmai voiam să vă întreb. Aud că tot intră şi ies camioane de mai bine de o lună.

– Nimeni n-a văzut încă pe cineva mutându-se propriu-zis, dar Edna DePauw spune că vede camioane de mobilă intrând acolo cel puţin o dată pe săptămână. Credeţi că s-a mutat deja cineva?

Susan m-a privit, apoi le-a spus Remsenilor:

– John s-a întâlnit cu noul vecin, ieri, la Hocks.

Lester s-a uitat la mine, întrebător.

Mi-am pus ceaşca de cafea pe masă.

– Un tip pe care-l cheamă Frank Bellarosa.

A urmat o clipă de tăcere, după care Judy a rostit gânditoare:

– Numele îmi sună cunoscut...

S-a întors spre Lester care mă privea să vadă dacă nu glumesc. În cele din urmă, Lester a întrebat:

– Acel Frank Bellarosa?

– Da.

A tăcut un timp. Probabil, aştepta să i se deznoade stomacul. Apoi şi-a dres vocea şi a întrebat:

– Ai vorbit cu el?

– Da. Simpatic tip.

– Mă rog, s-ar putea să fi fost, cu tine, dar...

Judy făcu până la urmă legătura:

– Gangsterul! Şeful Mafiei!

Câteva capete de la mesele din jur s-au întors spre noi.

– Da, am răspuns.

– Aici, adică exact lângă voi?

– Da.

– Şi cum te-împaci cu ideea? a întrebat Lester.

M-am gândit o clipă, apoi i-am răspuns sincer:

– Mai bine să fiu vecin cu un gangster decât cu cincizeci de agenţi de schimb proaspăt îmbogăţiţi, cu copii care urlă, cu maşini de tuns iarba zgomotoase şi petreceri infecte.

Ceea ce, spus cu voce tare, părea o chestie de bun-simţ. Numai că aş fi vrut să n-o spun cu voce tare. Ca să nu mai zic cum urma să fie citată inexact şi răstălmăcită când avea să „facă turul" localităţii.

Lester Remsen m-a privit, apoi s-a întors la plăcinta lui cu mere. Judy i-a spus lui Susan fără să deschidă gura:

– Îmi dai, te rog, frişca?

Susan a răspuns cu-n fel de şuierat din gât, deşi cred că sunetele i-au ieşit de fapt din nas:

– Desigur, dragă.

Am prins privirea lui Susan. Mi-a făcut cu ochiul şi m-am simţit ceva mai bine. Nu mi-a părut rău de ce-am spus, dar doream să îmi fi amintit că Lester era agent de schimb.

Problemele începeau!

PARTEA A DOUA

În America, afacerile sunt afaceri.

CALVIN COOLIDGE

6

Săptămâna care a urmat s-a derulat fără incidente majore. Luni am trecut pe la biroul meu de avocatură din Locust Valley, pe care l-am părăsit marţi, miercuri şi joi în favoarea celui din Manhattan. Vineri eram din nou în Locust Valley. Mă ţin cât pot de des de programul ăsta, căci îmi oferă posibilitatea să stau în oraş atâta cât s-arăt a avocat din Wall Street, dar nu şi cât să trec în categoria navetiştilor. Sunt asociat la firma tatălui meu, Perkins, Perkins, Sutter & Reynolds. Pot să spun că este o firmă mică, veche, de tradiţie WASP, şi-aşa mai departe. Vedeţi genul. Biroul din Manhattan se află în prestigioasa clădire J.P. Morgan, din Wall Street, numărul 23, iar clientela noastră constă mai mult în particulari bogaţi decât în societăţi. Atmosfera biroului, care nu s-a schimbat prea mult din 1920 încoace, exală ceea ce aş numi eu „decrepitudine WASP", adică duhneşte a lustru rânced, piele învechită, tutun de pipă şi respectabilitate.

Anarhiştii au bombardat clădirea în 1920, omorând şi rănind vreo patru sute de persoane – se mai văd încă urme de schije pe ziduri – şi-n fiecare an primim câte-o ameninţare în ziua bombardamentului originar. E o tradiţie! În plus, după Crăciunul din 1929, edificiul a numărat nu mai puţin de şase săritori în gol, ceea ce cred că e un record pentru o clădire. Aşa că, la prestigioasă, ar trebui să adaug istorică şi de rău augur.

Biroul din Locust Valley e mai puţin interesant. Se află într-o casă cochetă, în stil victorian, pe Birch Hill Road, una din străzile principale ale târgului, şi, din 1921, de când suntem aici, nu s-a întâmplat nimic spectaculos. Majoritatea clienţilor din Locust Valley sunt persoane în vârstă, preocupate în general să-şi dezmoştenească nepoţii în favoarea cine ştie cărui azil de pisici vagaboande.

Munca în oraş – acţiuni, datorii, impozite – e interesantă, dar lipsită de sens. Munca la ţară – testamente, cumpărări de case şi sfaturi generale de viaţă – are mai mult sens, dar este neinteresantă. Cel mai bine e să te ocupi de amândouă.

Majoritatea clienţilor vechi sunt prieteni ai tatălui meu sau ai domnilor Perkins şi Reynolds. Primul domn Perkins din titulatura firmei, Frederic, a fost prieten cu J.P. Morgan, şi un legendar rechin al Wall Streetului anilor '20, până la cinci noiembrie 1929, când a devenit un legendar „săritor". Bănuiesc că telefoanele creditorilor i-au pus capăt. Tata a spus odată despre incident: „Slavă Domnului că n-a strivit pe nimeni de pe trotuar, altfel mai eram şi astăzi în litigiu".

Al doilea domn Perkins, fiul lui Frederic, Eugene, s-a retras din afaceri şi s-a mutat la Nags Head, în Carolina de Nord. Carolina pare să fi devenit un loc de retragere respectabil, spre deosebire de Florida, îndeobşte considerată pe-aici nepropice traiului uman.

Ultimul asociat, domnul Julian Reynolds, s-a retras, de asemenea, ca să zic aşa. Zace în biroul mare din capătul culoarului şi admiră portul. N-am idee la cine sau la ce se uită. De fapt, ocupă exact biroul din care domnul Frederic Perkins a părăsit firma, cu toate că nu cred că asta are vreo legătură cu fascinaţia lui Julian pentru fereastră. Secretara lui, Louise, întrerupe priveghiul domnului Reynolds în fiecare zi la ora cinci, şi o limuzină îl transportă în apartamentul lui din Sutton Place, care-i oferă o minunată perspectivă asupra lui East Reaver. Presupun că bătrânul gentleman suferă de boala nostalgiei.

Tatăl meu, Joseph Sutter, a avut bunul-simţ să se retragă înainte să i-o ceară cineva. Asta s-a întâmplat acum trei ani, şi-mi amintesc

cu oarecare emoţie acea zi. M-a chemat la el în birou, mi-a spus să mă aşez în scaunul lui şi a plecat. Am crezut că a ieşit pentru o clipă doar, însă nu s-a mai întors niciodată.

Părinţii mei trăiesc încă, dar asta n-o prea observi. Southampton se află în extremitatea estică a Long Islandului, la numai o sută de kilometri de Lattingtown şi Locust Valley, dar ei au hotărât să mărească această distanţă. Nu e nicio supărare între noi; tăcerea e modul lor de a-mi arăta certitudinea că sunt bine. Cel puţin aşa cred.

După cum bănuiţi sau ştiţi deja, mulţi WASP-i din clasele de sus au acelaşi gen de relaţii cu progeniturile lor, mai precis relaţiile dintre un somon şi cele două milioane de icre ale sale. Probabil că am cu părinţii mei exact genul de relaţii pe care le-au avut şi ei cu ai lor. Relaţia mea cu copiii, Carolyn, de nouăsprezece ani şi Edward, de şaptesprezece, este ceva mai caldă, întrucât pare să fie o tendinţă generală de încălzire a relaţiilor de tot soiul. Dar ceea ce pierdem în căldură, recuperăm pe planul securităţii, regulilor de comportare şi tradiţiei. Sunt însă momente când mi-e dor de copii şi nu m-ar deranja să am veşti de la părinţi. De fapt, Susan şi cu mine avem o casă de vacanţă în East Southampton, la câţiva kilometri de Southampton, şi ne vedem cu ai mei în fiecare vineri, la cină, indiferent dacă ne este foame sau nu.

În ceea ce-i priveşte pe părinţii lui Susan, telefonez o dată pe săptămână la Hilton Head pentru a transmite situaţia la zi, dar n-am fost niciodată până acolo. Susan se mai duce din an în Paşte, dar nu telefonează niciodată. Familia Stanhope nu vine pe-aici decât dacă trebuie neapărat să ia parte personal la vreo afacere. Facem tot ce putem ca să menţinem legătura la minimum, iar faxul e o binecuvântare în privinţa asta.

Fratele lui Susan, Peter, bântuie lumea în căutarea sensului vieţii. Din mărcile poştale ale rarelor lui scrisori – Sorrento, Monte Carlo, Cannes, Grenoble şi aşa mai departe – deduc că mai caută încă locul potrivit.

Eu am o soră, Emily, care şi-a urmat timp de mai bine de zece ani soţul cel computerizat într-o odisee prin şapte detestabile oraşe ale Americii. Anul trecut, Emily, care e o femeie deosebit de atrăgătoare, a descoperit sensul vieţii pe o plajă din Galveston, Texas, sub forma unui tânăr armăsar cu numele de Gary, şi a cerut divorţul.

Vineri după-amiază am părăsit devreme biroul din Locust Valley şi-am urcat câţiva kilometri până la The Creek să beau ceva. Şi asta e o tradiţie, chiar cu mult mai plăcută decât altele.

Am intrat pe poarta clubului de agrement şi am urcat pe aleea de pietriş mărginită de bătrânii ulmi americani spre clădirea clubului. N-am văzut Jaguarul lui Susan în parcare. Câteodată vine şi ea vinerea să bea ceva, apoi luăm cina la club sau mergem în altă parte. Mi-am lăsat Branco-ul într-un loc liber şi m-am îndreptat spre clădire.

Unul dintre avantajele de-a fi bogat dintotdeauna, sau al faptului că toţi ceilalţi îşi închipuie asta despre tine, este că poţi conduce orice fel de maşină doreşti. Cel mai bogat om pe care-l cunosc, un Vanderbilt, conduce o camionetă Cadillac, model 1977. Oamenii din zonă o iau drept excentricitate sau ca pe-o dovadă de totală încredere în sine. Aici nu e California, unde maşina contribuie cam cu cincizeci la sută la definirea personalităţii tale.

Şi-n afară de asta, nu ce maşină conduci e important, contează ce etichete de parcare ai lipit pe bara de protecţie. Am o etichetă de Locust Valley, una de la The Creek, alta de la Seawanhaka Corinthian şi alta de la clubul de tenis Southampton, şi asta spune totul. Sunt un fel de echivalent civil al medaliilor militare, singura diferenţă fiind că nu le porţi agăţate de haine.

Am intrat în clubul The Creek, o clădire mare, în stil georgian. Fiind o fostă reşedinţă, locul în sine n-are nimic comercial. În schimb, te înconjoară o atmosferă intimă, elegantă chiar. În încăperile mai mari sau mai mici poţi să iei masa, să joci cărţi sau să te ascunzi pur şi simplu. În spate se află salonul de cocteiluri, de unde se vede o parte a pistei de golf, terenul de polo, iar în depărtare Strâmtoarea Long

Island, unde clubul deţine câteva cabane pe plajă. Clubul are terenuri de tenis acoperite şi în aer liber, poligon de talere şi alte posibilităţi de desfătare pentru trup şi spirit. Este o oază de plăceri pământeşti pentru vreo trei sute de familii bine situate. Într-o bună zi vor avea un cartier de vile, pe care-l vor boteza proprietăţile The Creek.

Am intrat în salon. Era populat în special cu bărbaţi în acea dispoziţie de vineri care-mi aminteşte de rânjetele idioate arborate în vestiar, la o petrecere de binefacere.

Au urmat obişnuitele „să trăieşti", „bună, John", câteva bătăi amicale pe spate, urmate de ritualurile de „salut-bătrâne-cum-o-mai-duci". Mai interesantă a fost privirea lui Beryl Carlisle, pe care-aş sălta-o drăgăstos dacă n-aş fi un soţ atât de fidel.

M-am uitat prin cameră, asigurându-mă din nou c-am rămas aşa de mulţi. Un englez a spus odată că i se pare mai uşor să fie membru al unui club al speciei umane, pentru că regulamentele sunt mai simple şi-i cunoaşte personal pe toţi membrii. Mi se pare destul de just.

L-am localizat pe Lester Remsen la o masă lângă geam, împreună cu Randall Potter şi Martin Vandermeer. M-am gândit că cea mai bună tactică în ceea ce-l privea pe Lester, care nu mă mai sunase de duminică, era să mă duc pur şi simplu la masa lui şi să m-aşez. Aşa am şi făcut. Lester m-a salutat puţin cam rece şi-am avut vaga senzaţie că ceilalţi doi tocmai primiseră un raport negativ asupra persoanei mele. Chelneriţa a apărut şi-am comandat un gin martini. Apropo de regulament, regulile acestui club, ca şi ale multor altora, interzic discutarea afacerilor, scopul declarat fiind furnizarea unei atmosfere de relaxare forţată. Astăzi ne place să pretindem că această normă îi împiedică pe membri să aibă un avantaj necinstit în afaceri faţă de cei care nu sunt admişi în club. Americanii îşi iau drepturile economice foarte în serios, şi la fel şi tribunalele. Dar afacerile sunt afaceri în America, aşa că Randall şi Martin s-au întors la discuţia lor de afaceri, oferindu-mi posibilitatea să mă adresez lui Lester Remsen.

– Am o clientă, am zis, o femeie la vreo şaptezeci de ani, care are cincizeci de mii de acţiuni ale Băncii Chase National. Pachetul a fost emis în 1928–1929.

Lester s-a aplecat spre mine:

– Vrei să spui că are acţiunile originale?

– Da, le-a adus în biroul din Locust Valley într-o valiză. I-au rămas de la soţul ei care a murit luna trecută.

– Dumnezeule, a exclamat Lester, n-am văzut niciodată acţiuni de la Chase National. Acum se cheamă Chase Manhattan, ştii?

– Nu, nu ştiam. Despre asta voiam să-ţi vorbesc.

Bineînţeles că ştiam, dar am văzut cum ţepii lui Lester încep să se netezească.

– Cum arătau? a întrebat Lester.

Pe unii bărbaţi îi excită revista *Hustler,* pe Lester se pare că-l excită acţiunile vechi. Depinde de gust, zic eu.

– Aveau o tentă galben-verzuie, i-am răspuns, litere negre înflorite şi gravura unei clădiri de bancă.

I-am descris acţiunile cât de bine am putut şi, după cum au început să-i lucească ochii, parcă i-aş fi spus că au sfârcurile mari.

– Oricum, am continuat, aici e poanta. Pe dosul acţiunilor e tipărit următorul text: „Ataşând acţiune cu acţiune, obţineţi un număr egal de acţiuni la Amerex Corporation".

Am ridicat din umeri ca să-i arăt că nu ştiam ce înseamnă asta şi într-adevăr nu ştiam. Lester s-a înălţat cu câţiva centimetri în scaunul lui de club.

– Amerex e acum American Express, o companie de milioane. Ştiai asta?

– Da, chiar şi pe mine m-a tulburat puţin treaba asta.

– American Express valora treizeci şi trei şi jumătate la cursul de azi, a spus Lester. Asta înseamnă...

Am văzut calculatorul dintre urechile lui Lester punându-se în funcţiune.

– Asta înseamnă un milion şase sute şaptezeci şi cinci de mii. Pentru American Express. Chase Manhattan era treizeci şi patru şi un sfert la închidere...

Lester a închis ochii, a încruntat din sprâncene, iar gura i s-a deschis dând drumul ultimelor noutăţi:

– Asta face un milion şapte sute douăsprezece mii cinci sute.

Lester nu spune niciodată „dolari". Nimeni de pe-aici nu spune vreodată „dolari". Bănuiesc că atunci când venerezi sfântul Ban, asemenea unui evreu habotnic care n-ar pronunţa niciodată numele Domnului, nimeni din acest templu n-ar pronunţa vreodată cuvântul *dolari*.

– Deci acţiunile sunt valabile, cu faţa şi dosul ăsta? am întrebat.

– Nu pot să mă pronunţ fără să le examinez, dar am impresia că sunt. Şi, desigur, cifrele pe care ţi le-am dat nu ţin seama de toate împărţirile capitalului din 1929 încoace. Am putea vorbi de zece, poate zece virgulă cinci.

Asta înseamnă zece milioane sau zece milioane şi jumătate. Ăştia fiind dolari. Astea erau într-adevăr veşti bune pentru clienta mea care, de fapt, n-avea nevoie oricum de banii ăştia.

– Asta o s-o facă fericită pe văduvă, am spus.

– A adunat dividende pentru acţiunile astea?

– Nu ştiu. Dar am testamentul răposatului, aşa că voi afla când o să sap puţin prin hârţoage.

Lester a dat din cap gânditor şi a spus:

– Dacă din vreun motiv oarecare Chase sau American Express a pierdut legătura cu oamenii ăştia de-a lungul anilor, s-ar putea să se fi adunat şi o mică avere în dividende acumulate.

Am încuviinţat.

– Clienta mea nu prea e-n temă. Ştii cum sunt câteodată văduvele astea bătrâne.

– Într-adevăr, ştiu, a spus Lester. Aş trimite cu plăcere informaţia la compartimentul meu de cercetare, pentru verificare. Dacă-mi trimiţi

copii față-spate ale certificatelor, îți pot spune de câte ori s-au divizat pachetele fiecărei companii, cât valorează astăzi și dacă Chase sau American Express o caută pe clienta ta pentru a-i plăti dividende.

– Ai vrea să faci asta? M-ar putea ajuta.

– Acțiunile ar trebui verificate și autentificate și ar fi bine să le schimbe cu certificate noi. Sau, încă și mai bine, ar fi să treacă certificatele noi într-un cont, la o agenție de schimb, care să se ocupe de ele. La ce bun să lași atâția bani să zacă la îndemâna oricui?! Mă mir că au supraviețuit deja mai bine de șaizeci de ani fără să li se întâmple nimic.

– Pare un sfat înțelept. Aș vrea să deschid un cont la tine în numele clientei mele.

– Desigur. De ce nu aduci acțiunile la mine la birou luni? Și adu-o și pe clienta ta, dacă poți. Am nevoie de semnătura ei pe câteva acte și voi avea, de asemenea, nevoie de informația justificatoare din testament care să stabilească dreptul ei de proprietate, ca beneficiară a întregii averi.

– De ce nu treci tu, mai bine, pe la mine pe la birou după ora închiderii? Luni, la patru treizeci?

– Sigur că da. Unde sunt acțiunile, acum?

– La mine-n seif, am răspuns, și nu-mi place că sunt acolo.

Lester s-a gândit o clipă, apoi a zâmbit:

– Știi, John, ca avocat care se ocupă de testament, ai putea foarte bine să transformi acțiunile astea în bani lichizi.

– De ce-aș face chestia asta?

Lester s-a căznit să râdă.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de tranzacție și împărțim pe urmă vreo zece milioane.

A râs din nou ca să-mi demonstreze că glumea. Ha, ha, ha. I-am răspuns:

– Până și după standardele actuale din Wall Street, asta ar putea fi considerat lipsă de etică.

Am zâmbit ca să-i arăt că mă amuză bancul lui prost, iar el mi-a întors zâmbetul, dar mi-am dat seama că se gândea ce-ar face el cu zece milioane în seif în timpul weekendului. Lester nu i-ar fi aruncat pe apa sâmbetei.

Am mai continuat vreo două minute pe tema asta, apoi Randall şi Martin au intervenit în discuţie şi am început să vorbim despre tenis, vânătoare şi navigaţie. În cea mai mare parte a Americii, în acea seară de vineri, sporturile în discuţie în orice cârciumă sau restaurant erau fotbalul, baseballul şi baschetul, dar, din câte ştiu eu, nimeni n-a avut până acum curajul să spună aici: „Hei! Ce se mai aude cu băieţii ăştia?"

Alte subiecte tabu sunt religia, politica şi sexul, deşi asta nu scrie în regulament. Şi cum tot veni vorba de sex, Beryl Carlisle, care stătea cu cretinul ăla îngâmfat de bărbată-su, mi-a prins privirea şi mi-a zâmbit. Lester şi Randall au văzut, dar n-au zis nimic de genul: „Ei, Johny băiatule, tipa asta-i coaptă pentru scula ta", aşa cum te-ai aştepta să vorbească bărbaţii într-un bar. Din contră, au lăsat incidentul să treacă fără să clipească măcar. Lester începuse iar cu blestemata aia de tragere la talere, dar gândul meu era la Beryl Carlisle şi pro şi contra-urile adulterului.

– John?

M-am uitat la Randall Potter.

– Hm?

– Ziceam că Lester mi-a spus că te-ai întâlnit cu Frank Bellarosa.

Se pare că cineva schimbase subiectul în timpul absenţei mele mintale. Mi-am dres vocea:

– Da... l-am întâlnit. Foarte scurt. La pepiniera lui Hicks.

– Băiat de treabă?

M-am uitat scurt la Lester care a refuzat să mă privească în ochi şi am înţeles că fusese gură mare.

– Politicos ar fi un cuvânt mai potrivit, i-am răspuns lui Randall.

Martin Vandermeer s-a aplecat spre mine. Martin e descendentul direct al unei vechi familii din Knickerbocker şi genul de om căruia

îi place să ne amintească nouă, anglo-saxonilor, că strămoşii lui au primit primul vas de refugiaţi englezi în portul New Amsterdam cu salve de tun.

– În ce sens politicos, John? a întrebat Martin.

– Ei bine, respectuos poate c-ar fi un cuvânt mai potrivit, am răspuns, scotocind în tezaurul mental şi căutând să-mi salvez credibilitatea.

Martin Vandermeer a încuviinţat din cap în stilul lui greoi, olandez.

N-aş vrea să rămâneţi cu impresia că mă intimidează oamenii ăştia; de fapt, adesea îi intimidez eu pe ei. Dar atunci când faci un *faux pas*, vreau să zic că dai cu bâta în baltă rău de tot, de pildă, spunând despre un şef al Mafiei că e băiat de treabă şi sugerând că ai prefera să-l ai vecin în locul a o sută de Lesteri Remseni, ei bine, atunci trebuie să clarifici ce înţelegi prin asta. Politicienii o fac tot timpul. Oricum, nu-mi dădeam seama ce-i nemulţumeşte aşa de tare pe ăştia trei. În fond, eu urma să fiu vecin cu Frank Bellarosa.

Randall m-a întrebat cu real interes:

– Avea vreo gorilă cu el?

– Acum, că ai pomenit de asta, avea un şofer care i-a pus cumpărăturile în portbagaj. Cadillac negru, am adăugat cu un mic surâs afectat, ca s-arăt ce părere am eu despre Cadillacurile negre.

Martin s-a întrebat cu voce tare:

– Oare oamenii ăştia or fi umblând înarmaţi?

Devenisem probabil expertul clubului în materie de Mafia, aşa c-am răspuns:

– Nu capii. De obicei, nu. Nu vor să aibă necazuri cu poliţia.

– Dar nu Bellarosa a omorât un traficant de droguri columbian acum vreo câteva luni? a întrebat Randall.

Pe de altă parte, nu voiam să par un simpatizant al Mafiei, aşa că am ridicat din umeri.

– Nu ştiu.

De fapt mi-am adus aminte destul de bine de ştirile de prin ianuarie, cred, pentru că m-am gândit la vremea respectivă că un

individ atât de sus-pus, ca Bellarosa, trebuie să fie nebun să comită el însuşi o crimă.

– Ce crezi că făcea la Hicks? a vrut să ştie Lester.

– Poate că lucrează acolo în weekenduri, i-am sugerat.

Asta i-a făcut pe toţi să chicotească şi-am mai comandat un rând. Doream cu disperare să mai întorc o dată capul spre Beryl Carlisle, dar ştiam că n-o să-mi meargă a doua oară.

Soţia lui Martin, Paulina, şi-a făcut apariţia şi a rămas la uşă, lângă bar. Încerca să-i atragă atenţia dând din braţe ca o moară de vânt. Martin a observat-o până la urmă, şi-a ridicat hoitul de pe scaun şi s-a târât spre ea.

Apoi Randall s-a scuzat ca să vorbească cu ginerele lui. Lester şi cu mine am tăcut un moment, după care i-am spus:

– Susan zice că am făcut o remarcă nefericită duminică. Dacă-i adevărat, să ştii că n-a fost intenţionată.

Asta fiind echivalentul WASP al scuzelor. Dacă-ţi alegi cum trebuie cuvintele, rămâne o oarecare îndoială: crezi doar c-ar fi necesar să-ţi ceri scuze.

Lester a dat din mână a refuz.

– Nu face nimic. Ai avut timp să vezi Meudon?

Asta e echivalentul WASP pentru „îţi accept scuzele nesincere".

– Da, am trecut cu Bronco-ul pe-acolo chiar azi-dimineaţă. N-am mai fost de ani de zile. E cam ca-n junglă, dar speciile rare arată deosebit de bine.

Am vorbit o vreme despre Meudon. Ar trebui să ştiţi că Lester nu este, la drept vorbind, nebun după natură, cum nu sunt nici majoritatea prietenilor şi vecinilor noştri. Dar, precum spuneam, au descoperit că a fi nebun după natură este util propriilor interese, anume să-şi păstreze modul de viaţă. Aşa că au format o coaliţie dubioasă cu nobili, studenţi, moşieri bogaţi şi oameni din clasa de mijloc. Eu sunt şi nobil şi, nebun după natură, şi de aceea sunt de nepreţuit.

– Nu vreau cincizeci de şoproane pentru tractoare de două milioane de dolari bucata în curtea mea.

Am dat din cap în semn de simpatie. Aşa numeşte Lester locuinţele contemporanilor: şoproane pentru tractoare.

– Nu putem face în aşa fel ca Meudonul să fie împărţit în parcele de douăzeci de acri? a întrebat.

– Poate. Trebuie să aşteptăm până ce anteprenorul îşi face raportul de impact asupra mediului înconjurător.

– Bine. Trebuie să fim atenţi la asta. Ce se mai aude cu casa ta?

După cum ştiţi, Stanhope Hall nu e casa mea, dar Lester era în acelaşi timp politicos şi foarte curios.

– Nu există amatori pentru toţi cei două mii de acri şi casă, ca o singură proprietate, am spus, şi nici pentru casă cu zece acri de jur împrejur. Am dat anunţ în ambele sensuri.

Lester a dat din cap că a înţeles. Viitorul conacului Stanhope Hall e nesigur. O casă de asemenea dimensiuni ar putea fi casa visurilor cuiva, înţelegeţi, cred, dar până şi unui şeic arab, având în vedere preţul scăzut al petrolului din ziua de azi, i-ar fi greu să întreţină o locuinţă mare cât un hotel.

– E o casă atât de frumoasă, a spus Lester. A câştigat un premiu, nu-i aşa?

– Mai multe. *Sate şi oraşe* a declarat-o casa cea mai frumoasă a anului 1906, când a fost construită. Dar vremurile se schimbă.

Cealaltă variantă era să dărâm conacul, aşa cum fusese demolat Palatul Meudon. Asta ar forţa autorităţile fiscale să reconsidere proprietatea ca teren neconstruit. Casa de oaspeţi îi aparţine lui Susan şi plătim impozit separat pentru ea, iar casa portarului, unde stau Allardii este, teoretic, protejată de testamentul bunicului Stanhope.

– Ce gen de oameni par interesaţi de casă? a întrebat Lester.

– Genul care cred că cinci sute de mii e destul de bine pentru o casă cu cincizeci de camere.

De-aia încerc s-o vând cu zece acri de jur împrejur. Ironia este că a costat cinci milioane de dolari în 1906, când a fost construită. Asta înseamnă aproximativ douăzeci şi cinci de milioane la cursul de astăzi. Exceptând considerentele estetice, grijuliul meu socru,

William Stanhope, va trebui să ţină cont de costul demolării unei construcţii de granit făcute să dureze cel puţin un mileniu şi apoi de transportatul resturilor undeva – asta apropo de noile legi cu privire la mediul înconjurător. Granitul şi marmura folosite la Stanhope Hall au venit în Lond Island cu trenul, din Vermont. Poate că Vermontul vrea molozul înapoi.

Pe Susan o doare în cot de conacul mare şi de celelalte construcţii – în afară de terenul de tenis şi grajduri –, ceea ce mi se pare interesant. Oricare ar fi amintirile legate de casă, umbrar sau templul dragostei, par să nu fie importante sau frumoase. A *fost* mâhnită în noaptea în care vandalii i-au ars casa cu jucării. Era un soi de casă de turtă dulce, gen Hansel şi Gretel, mare cât o valijoară, dar făcută din lemn, acum în stare cam proastă. Vă puteţi imagina o fetiţă bogată şi singură jucând jocuri solitare cu păpuşile ei într-o casă întreagă care-i aparţine.

– Cei de la patrimoniu n-au spus încă nimic? s-a interesat Lester.

– Ba da, am răspuns. Un individ Pinelli, de la biroul comisiei de expertiză, a zis că statul deţine suficiente conace pe Coasta de Aur în momentul de faţă. Dar s-ar putea să fie doar gambitul lor de deschidere, pentru că Pinelli m-a întrebat dacă are vreo valoare istorică sau arhitectonică.

– Ei bine, a spus Lester, cu siguranţă are valoare arhitectonică. Cine a fost arhitectul?

– McKim, Mead şi White, am răspuns.

Nici istoria, nici arhitectura nu sunt punctele tari ale lui Lester, dar, pe lângă faptul c-a devenit nebun după natură, a mai devenit şi o autoritate în istoria şi arhitectura Coastei de Aur.

– În ceea ce priveşte valoarea istorică, am adăugat, ştiu că Teddy Roosevelt venea din când în când de la Oyster Bay, şi Lindberg a cinat acolo când stătea la familia Guggenheim. Au mai fost şi alţi oaspeţi de seamă, dar am impresia că districtul caută ceva mai semnificativ decât cina. Trebuie să mă interesez.

– Ce-ar fi să inventezi ceva? mi-a sugerat Lester, mai în glumă, mai în serios. De pildă că Teddy Roosevelt a schiţat un tratat sau un discurs la Stanhope Hall.

Am continuat, ignorând sugestia:

– Una dintre problemele legate de donarea proprietăţii ca muzeu sau parc este că Grace Lane e încă drum particular, şi, după cum ştii, asta nu prea le convine birocraţilor de la patrimoniu. Şi nici eu n-aş fi foarte popular pe Grace Lane dacă o mie de maşini burdușite cu turişti din Brooklyn şi Queen s-ar hurduca pe-aici în fiecare weekend.

– Da, n-ai fi, m-a asigurat Lester.

– Şi, ca să închei, Lester, dacă ţara ar face o ofertă, ar oferi doar un preţ egal cu impozitele neplătite. Ăsta-i stilul lor.

Lester nu a întrebat cât înseamnă asta, pentru că probabil verificase în registrul fiscal sau văzuse publicat în the *Locust Valley Sentinel* sub titlul FRAUDE FISCALE.

Impozitele restante pentru Stanhope Hall, incluzând dobânzile şi penalizările, se ridică la vreo patru sute de mii de dolari. Puteţi să verificaţi. S-ar putea să vă spuneţi: „Dacă eu aş avea patru *mii* de dolari impozite restante, ca să nu mai vorbim de patru *sute* de mii, mi-ar lua şi casa, şi copiii". Probabil. Dar cei bogaţi *sunt* altfel. Au avocaţi mai buni. Aşa, ca mine.

Numai că am epuizat toate tertipurile învăţate la Drept, la Harvard, şi n-o să mai pot împiedica multă vreme o scoatere la mezat pe motiv de neachitare a taxelor sau încetarea drepturilor de răscumpărare a ipotecii. În general, nu practic avocatura pe gratis, dar William Stanhope nu s-a oferit să-mi plătească serviciile, deci bănuiesc că fac o excepţie pentru socru-meu. Nu numai că cei bogaţi nu-şi plătesc facturile la timp, dar şi când o fac, în cele din urmă, le place să decidă singuri cât de mult datorează.

Lester părea să-mi citească gândurile negre, căci a zis:

– Sunt sigur că socrul tău apreciază tot ce-ai făcut.

– Şi eu sunt sigur c-o face. Numai că a pierdut contactul cu noile realităţi de-aici privitoare la pământ şi la considerentele ecologice. Dacă nu poate vinde intact întregul domeniu, vrea să-l împărţească şi să-l vândă la antreprenori. Chiar dacă aş reuşi să împart cei două mii de acri, mai rămâne casa. William îşi închipuie că un investitor ori o dărâmă, ori o oferă noilor rezidenţi drept club sau ceva de genul ăsta. Din păcate, e scump de demolat şi mult prea scump de întreţinut pentru douăzeci de noi proprietari.

– E într-adevăr un elefant alb, m-a informat Lester. Dar încerci măcar să păstrezi pământul, dacă nu şi casa, nu?

– Desigur. Dar nu e pământul meu. Sunt în aceeaşi situaţie cu tine, Lester, locuind într-o splendidă izolare, pe câţiva acri ai unei proprietăţi decedate. Sunt stăpân doar pe cinci la sută din ceea ce administrez.

Lester s-a gândit o clipă, apoi a rostit:

– Ei bine, poate va veni un cavaler pe cal alb să salveze elefantul cel alb.

Cavalerul înseamnă în cazul ăsta o instituţie nebugetară, ca, de exemplu, o şcoală particulară, un centru religios sau un sanatoriu. Conacele şi terenurile adiacente lor par să se preteze la genul ăsta de întrebuinţare, şi majoritatea vecinilor se împacă până la urmă cu ideea, pentru că piesajul rămâne neschimbat şi la fel şi densitatea populaţiei. Nu m-ar deranja câteva călugăriţe hoinărind pe pământurile de la Stanhope şi poate nici câteva doamne suferind de depresie nervoasă sau, în cel mai rău caz, elevele de şcoală particulară.

– Ai luat legătura cu societatea din Glen Cove care pune corporaţiile în relaţie cu proprietarii de teren? a întrebat Lester.

– Da, numai că pare să fie o supraabundenţă de proprietăţi şi o lipsă acută de corporaţii care să aibă nevoie de ele.

Ar trebui să subliniem faptul că unele corporaţii au cumpărat proprietăţi întregi doar pentru uzul lor personal. Fosta proprietate Astor din Sands Point, de exemplu, este acum un club de agrement al IBM-ului, iar una dintre multele proprietăţi Pratt din Glen Cove a

devenit centru de conferinţe. De asemenea, una dintre proprietăţile Vanderbilt, un conac elisabetan înconjurat de o sută de acri, în Brookville, este acum cartier general al corporaţiei Banfi Vintners, care a redat, celor şaizeci de camere ale conacului şi pământurilor aferente, strălucirea de odinioară. Oricare dintre aceste întrebuinţări ar fi preferabilă... ei bine, ar fi preferabilă unor şoproane pentru tractoare locuite de agenţi de schimb împreună cu cataveicile lor de neveste.

William Stanhope este suficient de departe ca să nu conştientizeze pe deplin faptul că activităţile mele ecologice şi instrucţiunile pe care mi le dă se exclud reciproc. Asta se cheamă conflict de interese şi este condamnabil atât etic, cât şi legal. Numai că mie puţin îmi pasă. Primeşte ceea ce plăteşte.

Vă daţi seama că socrul meu poate să scoată, în caz de forţă majoră, sute de mii de dolari pentru impozitele restante, dar preferă să n-o facă până ce n-apare vreun client sau vine ziua scadenţei. Intenţionează să-şi protejeze din răsputeri uriaşul activ până ce, şi numai dacă, ajunge la concluzia că este un pasiv şi nu mai poate fi vândut în timpul vieţii.

Dacă vă întrebaţi cât valorează acest elefant alb pentru William Stanhope, moştenitorii şi succesorii lui, iată cifrele: două sute de acri care, dacă pot fi împărţiţi în parcele de câte zece acri, vor valora peste un milion de dolari parcela pe legendara Coastă de Aur, ceea ce se ridică în total la peste douăzeci de milioane de dolari, neimpozabili.

Presupun că Susan o să moştenească până la urmă destui bani ca să-şi permită un angajat permanent care să rânească în grajduri şi pe cineva care să-mi ajute mie şi lui George la grădinărit.

Dacă vă-ntrebaţi cumva ce-mi lasă mie, aflaţi atunci că genul ăsta de oameni lasă rareori vreun ban cuiva care nu face parte strict din familie. De fapt, am încheiat o înţelegere premaritală, cu mult înainte ca oamenii din clasa de mijloc să fi auzit de aşa ceva. William Stanhope şi avocatul lui plătit au întocmit „contractul premarital", cum se numea atunci, iar eu am fost propriul avocat, adeverind

proverbul că pe-un avocat care se reprezintă singur îl prosteşte clientul. Oricum, de-atunci încoace, William Stanhope a primit pe gratis asistenţă juridică de la prostul cu pricina.

Partea bună e că Edward şi Carolyn au un cont în care Stanhope depune bani. Şi, ca să fiu cinstit faţă de Susan, contractul premarital n-a fost ideea ei. În orice caz, nu vreau nici banii lui Stanhope, nici să-mi bat capul cu problemele lui.

– Nici Susan, nici eu nu suntem pentru construcţiile suburbane, şi nici pentru exploatarea Stanhope Hallului pentru profit financiar. Dar, dacă acest paradis terestru este sortit paraginii, fiecare din noi trebuie să hotărască dacă pleacă sau rămâne. E şi asta o soluţie.

– Şi unde să plecaţi, John? Unde se duc oamenii ca noi?

– Hilton Head.

– Hilton Head?

– Orice mic paradis planificat, unde nimic n-o să se schimbe niciodată.

– Aici e casa mea, John. Remsenii sunt aici de peste două sute de ani.

– La fel şi Whitmanii şi Sutterii. Ştii asta.

Ar trebui să vă spun că între Lester şi mine există o obscură legătură de rudenie, pe care nici unul din noi nu s-a hotărât încă să o clarifice.

Oamenilor care sunt aici dinaintea milionarilor le place să se complacă într-un oarecare snobism, chiar dacă strămoşii lor erau pescari sau agricultori.

– Zilele noastre aici sunt numărate, ştii şi tu.

– Spui asta ca să nu taci sau chiar vrei să renunţi? Să fie, într-adevăr, chestia asta cu Bellarosa ultima picătură?

Câteodată am impresia că Lester ţine la mine, aşa că am luat-o drept o dovadă de îngrijorare, şi nu ca expresie a unei dorinţe.

– Mi-a dat prin gând, am răspuns. Susan n-a pomenit niciodată de aşa ceva.

– Şi unde v-aţi duce?

Cu cinci secunde înainte să întrebe, n-aş fi ştiut, dar acum da.

– M-aş duce pe mare.

– Unde?

– Mare, mare. Chestia aia udă care face ca proprietăţile cu acces la apă să fie atât de scumpe.

– Ah...

– Sunt un bun marinar. Aş lua un vas de şaizeci de picioare şi aş pleca pur şi simplu. Întâi aş lua-o spre Florida, apoi în Marea Caraibelor...

– Şi Susan?... m-a întrerupt el.

– Ce-i cu ea?

– Caii, omule. Caii.

M-am gândit o clipă. Într-adevăr, un cal ar fi o problemă pe vas. Am mai comandat ceva de băut.

Am stat o vreme şi am băut în tăcere. Începeam să simt efectele celui de-al patrulea martini. M-am uitat după Beryl Carlisle, dar idiotul de bărbată-su mi-a prins privirea. I-am zâmbit prostește, apoi m-am întors spre Lester:

– Simpatic tip.

– Cine?

– Soţul lui Beryl Carlisle.

– E-o cutră.

Lester culege cuvinte de-astea de pe unde lucrează. *Ţopârlan* e altul. Par nişte cuvinte excelente, numai că eu nu găsesc niciodată ocazia să plasez vreunul dintre ele.

Am mai stat o vreme şi mulţimea a început să se subţieze. M-am întrebat pe unde-o fi Susan sau dacă nu cumva trebuia să ne întâlnim pe undeva. Susan are obiceiul ăsta, să creadă că mi-a spus ceva, când de fapt uită s-o facă, apoi mă acuză pe mine că sunt uituc. Am înţeles de la prieteni că-i o chestie destul de frecventă la soţii. Am mai comandat un pahar, ca să-mi împrospătez memoria.

Îmi umblau prin minte vapoare şi cai şi-am încercat să le împac între ele. Îl vedeam foarte clar pe Zanzibar înşeuat pe prora noului meu *schooner* de şaizeci de picioare.

M-am uitat la Lester care părea adâncit în propria reverie, învârtindu-se probabil în jurul unor nobili călare ce incendiau şoproane pentru tractoare şi distrugeau triciclete.

– Bună, Lester, s-a auzit vocea lui Susan în spatele meu. Te mai simţi jignit? Pari în regulă.

Susan poate fi foarte directă uneori.

– Ce vrei să spui? a întrebat Lester cu prefăcută ignoranţă.

Susan nu a luat în seamă întrebarea şi a spus:

– Unde-i Judy?

– Nu ştiu, a răspuns Lester, într-adevăr ignorant acum.

S-a gândit o clipă, apoi a adăugat:

– Ar trebui s-o sun.

– Mai întâi ar trebui să afli unde este, a remarcat Susan. Despre ce vorbeai cu John?

– Acţiuni şi golf, am răspuns înainte s-apuce Lester să dezgroape din nou subiectul „Stanhope Hall", care nu e tocmai tema favorită a lui Susan.

– În timp ce-ncerci să-ţi aminteşti unde e nevastă-ta, i-am spus lui Lester, vrei să iei cina cu noi?

Nu trebuia să fi băut al patrulea sau al cincilea Martini. La drept vorbind, al şaselea era în regulă, pe-al patrulea nu trebuia să-l fi băut.

Lester s-a ridicat bălăbănindu-se:

– Mi-amintesc acum. Avem invitaţi la cină.

– Să-mi spui şi mie meniul, a zis Susan.

Hotărât, Susan era supărată de ceva. Bietul Lester părea încurcat.

– Da, desigur, a spus. Vreţi să veniţi şi voi? O să dau telefon...

– Mulţumesc, dar avem program astă-seară, a răspuns ea.

Nu ştiam dacă e adevărat sau nu, pentru că Susan nu-mi spune niciodată lucrurile astea.

Lester ne-a urat o seară plăcută, iar Susan l-a sfătuit să conducă atent.

M-am ridicat în picioare şi mi-am făcut curaj sprijinindu-mă de zid. I-am zâmbit lui Susan.

– Îmi pare bine că te văd.

– În câte exemplare?

– Sunt perfect lucid, am asigurat-o, apoi am schimbat subiectul. Văd că soţii Carlisle sunt aici. Ce-ar fi să-i întrebăm dacă nu iau masa cu noi?

– De ce?

– Ea nu e prietenă cu tine?

– Nu.

– Credeam că e. Îmi place destul de mult... – nu-mi puteam aminti cum îl cheamă – soţul ei.

– Îl consideri un cretin îngâmfat, a completat ea. Avem program la cină.

– Cu cine?

– Ţi-am spus azi-dimineaţă.

– Nu, nu mi-ai zis. Cu cine? Unde? Nu pot să conduc.

– E evident. M-a prins de braţ. Luăm cina aici.

Ne-am croit drum prin clădire către aripa opusă şi am ajuns în cea mai mare dintre sufragerii. Susan m-a condus la o masă unde, dintre toţi oamenii de pe lume, stăteau exact Vandermeerii.

Mi s-a părut evident că şi soţia lui Martin uitase să-şi pună soţul în temă în legătură cu programul din seara asta.

Susan şi cu mine ne-am aşezat la masa rotundă, acoperită cu faţă de masă albă şi-am început să discutăm nimicuri cu Vandermeerii. Câteodată am impresia că Ely Whitney avea ceva în cap atunci când vorbea de interschimbarea membrilor din pătura superioară a clasei mijlocii, acolo unde toată lumea e interschimbabilă. Oricine din acea cameră putea să fi trecut de la o masă la alta toată seara, şi conversaţia nu s-ar fi schimbat o iotă.

Mi-am dat seama că nemulţumirea mea crescândă în privinţa semenilor mei era mai mult un rezultat al schimbărilor petrecute cu mine decât cu ei. Ceea ce altădată mă odihnise, acum mă obosea şi eram în mod sincer preocupat de compromisurile care puseseră în mod perfid stăpânire pe viaţa mea. Eram sătul să fiu paznicul Stanhope Hallului, plictisit de obsesia tuturor de a menţine statu-quoul, nu mai aveam răbdare să discut nimicuri, mă oboseau bătrânele doamne care-mi intrau în birou cu zece milioane de dolari într-o valiză veche şi, în general, eram nemulţumit de lucruri care-mi plăcuseră altădată.

Nu mi-am amintit să mă fi simţit astfel săptămâna trecută. Nu ştiam prea bine de unde a venit revelaţia asta, dar aşa e cu revelaţiile: te lovesc în faţă într-o bună zi şi-ţi dai seama că ai descoperit adevărul fără să fi ştiut măcar că-l căutai. Ce faci cu el, asta-i altă poveste.

Nu mi-am dat seama de asta atunci, dar eram pregătit pentru marea aventură. Şi, ceea ce de asemenea nu ştiam era că noul meu vecin de alături se hotărâse să mi-o furnizeze.

7

Nu s-a întâmplat nimic deosebit sâmbătă dimineaţă, în afară, poate, de faptul că eu am avut o uşoară durere de cap. Se datora, fără niciun dubiu, vorbăriei Vandermeerilor. De asemenea, amândoi Allardii aveau gripă, aşa că le-am făcut o vizită. Le-am preparat ceai în bucătărioara casei portarului şi m-am simţit un băiat tare cumsecade pe chestia asta. Chiar am băut o jumătate de ceaşcă cu ei, în timp ce George s-a scuzat de vreo şase ori că este bolnav. Ursuzenia lui Ethel se transformă într-un fel de sclifoseală când e bolnavă. O prefer aşa.

Ar trebui să menţionez că, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, George a plecat să-şi servească patria, ca orice bărbat apt din personalul de la Stanhope Hall şi, desigur, de pe celelalte domenii. George mi-a spus odată, în timpul unei lecţii de istorie socială, că acest exod al servitorilor a îngreunat mult viaţa acelor familii care reuşiseră să-şi salveze uriaşele case din Criză şi care mai aveau încă nevoie de bărbaţi pentru muncile grele de pe domenii. George mi-a spus, de asemenea, că salariile mari din timpul războiului au atras şi multe dintre servitoare în munca de apărare şi alte chestii de-astea. George mă asociază, într-un fel, cu această categorie de nobili şi crede că ar trebui să mă simt întristat retroactiv pentru grelele dificultăţi pe care Stanhopeii şi alţii ca ei au trebuit să le îndure în

timpul războiului. Aşa e, George. Când mi-l imaginez pe William Stanhope obligat să se îmbrace singur, în fiecare dimineaţă, în timp ce valetul lui îşi făcea de cap pe ţărmul Normandiei, mi se pune un nod în gât!

William şi-a servit şi el ţara în acest caz de forţă majoră. Există două versiuni ale acestei poveşti. O să v-o spun pe-a lui Ethel: William Stanhope a primit, prin relaţii de familie, un brevet în Paza de Coastă. Bunicul Stanhope, care nu putea folosi *Ariciul de mare,* iahtul său de 70 de picioare, l-a vândut guvernului pe un dolar, cum au făcut mulţi proprietari de iahturi în timpul războiului. *Ariciul de mare* a fost echipat ca submarin de patrulare, iar căpitanul s-a dovedit a fi nimeni altul decât locotenentul William Stanhope. Asta n-a fost o coincidenţă. În orice caz, *Ariciul de mare,* cu un strat proaspăt de vopsea gri, radar, grenade de adâncime şi un tun de calibrul cincizeci, a fost ancorat la The Seawanhaka Corinthian. De acolo, locotenentul Stanhope a patrulat în lungul şi latul strâmtorii Long Island, gata să se măsoare cu flota germană de submarine U, protejând modul de viaţă american şi instalându-se ocazional la Martha's Vineyard pentru câteva beri. Şi, nedorind să accepte găzduire de la guvern, William a locuit la Stanhope Hall.

Convingerea lui Ethel că serviciul militar al lui William Stanhope a întruchipat cele mai rele aspecte ale capitalismului american, ale privilegiilor şi relaţiilor de familie este probabil îndreptăţită. Totuşi, din câte am citit şi auzit, majoritatea celor din clasele de sus şi-au făcut datoria, şi chiar mai mult decât atât. Numai că Ethel ignoră orice realitate care îi zdruncină prejudecăţile. În privinţa asta e exact ca William Stanhope, ca mine şi ca orice altă fiinţă umană pe care am întâlnit-o vreodată, lucidă şi oarbă în acelaşi timp. E inutil să mai spun că William nu-şi delectează familia şi prietenii cu amintiri de război.

George s-a întors din Pacific în 1945 bolnav de malarie şi încă mai are accese din când în când, dar de data asta sunt sigur că avea doar gripă. M-am oferit sa chem doctorul, dar Ethel a spus criptic:

– Nu ne poate ajuta.

George şi Ethel s-au căsătorit exact înainte ca George să se înroleze, iar Augustus Stanhope a oferit petrecerea de căsătorie la conac, aşa cum era obiceiul atunci.

Acum câţiva ani, în timpul unei conversaţii întâmplătoare cu un client mai vechi de-al meu, am descoperit că bunicul Augustus, care trebuia să fi avut vreo cincizeci de ani la vremea aceea, i-a oferit lui Ethel şi oarece companie în timp ce George îi ucidea în Pacific pe viitorii noştrii aliaţi. Aparent, această mică investiţie de timp şi efort din partea lui Ethel a adus dividende, Allardii fiind singurul personal neconcediat în cursul anilor. De asemenea, a existat generosul dar – casa portarului – dată în folosinţă, gratis, pentru toată viaţa. M-am întrebat adesea dacă George a ştiut că stăpânul lui îşi înmoaie tocul în călimara sa. Dar, chiar dacă ar fi ştiut, George ar fi rămas totuşi la convingerea că fidelitatea lui, mai degrabă decât infidelitatea neveste-sii, este motivul generozităţii bătrânului bâtlan. Mă rog, poate. Tot mai greu e să găseşti pe cineva care să te ajute mai mult decât o târfuliţă!

De obicei, nu-mi plec urechea la bârfe, dar asta era prea interesantă ca să rezist. Şi-n plus, se înscrie mai bine în istoria socială decât cancanurile la modă.

În timp ce-mi beam ceaiul, m-am uitat la Ethel şi i-am zâmbit. Mi-a răspuns cu o grimasă îndurerată. Deasupra capului ei, pe peretele camerei de zi, era o fotografie clasică a ei cu George – el în costumul lui alb, de marină, ea într-o rochie albă. Era o tânără foarte atrăgătoare.

Ceea ce m-a intrigat în povestea asta n-a fost că o tânără mireasă, în plin război, a avut o combinaţie cu patronul ei mai în vârstă; ceea ce m-a intrigat a fost că Ethel Allard, socialist-creştină convinsă, a făcut-o cu stăpânul moşiei şi poate l-a şi şantajat, într-un mod mai mult sau mai puţin subtil.

Într-un loc ca ăsta întâlneşti o mulţime de astfel de combinaţii care, dac-ar fi cercetate, ar fi cu mult mai distructive pentru structura socială decât crizele, războaiele şi impozitele la un loc.

Alardii, că veni vorba, au o fiică, Elizabeth, care seamănă cu George suficient de bine, încât să-mi înlăture bănuielile în privinţa existenţei altor moştenitori Stanhope. Întâmplător, Elizabeth este o prosperă proprietară de *boutique*-uri – negustorească, ca şi bunicul ei pe linie maternă – cu magazine în trei sate din împrejurimi. Susan ţine morţiş să-şi trimită prietenele risipitoare la toate, ea însăşi nefiind cine ştie ce amatoare de cumpărături. Am văzut odată numele lui Elizabeth în ziarul local, asociat cu nu ştiu ce colectă de fonduri a Partidului Republican. Binecuvântată fie America, Ethel; unde altundeva pot socialiştii să nască republicani şi invers?

Mi-am luat rămas-bun de la Allardi, reamintindu-le să ne cheme, pe mine sau pe Susan, în caz că au nevoie de ceva. Susan, cu toată rezerva ei, are acel sentiment de *noblesse oblige* – unul dintre puţinele lucruri pe care le admir la clasele avute – şi are grijă de oamenii care lucrează pentru ea. Sper ca Ethel să-şi amintească asta când vine Revoluţia.

Am petrecut primele ore ale după-amiezii făcând comisioane în Locust Valley, apoi m-am oprit să beau o bere la McGlade, cârciuma locală. Erau acolo obişnuiţii de sâmbătă, inclusiv echipa de softball a cârciumii, care tocmai le trăsese o bătaie zdravănă celor zece fătălăi de la florărie, de asemenea de faţă, şi nu erau de aceeaşi părere. Se găseau şi câţiva anteprenori de construcţii liber-profesionişti care simţeau nevoia să bea ceva, după ce toată dimineaţa făcuseră devize pentru diverşi proprietari de case, şi, de asemenea, sportivii de duminică, care păreau să-şi fi uzat suspect de mult adidaşii lor de o sută de dolari, încolăciţi în jurul scaunelor de bar. Mai erau şi câţiva nobili mărunţi în uniforme stil Land's End şi L.L. Bean şi vreo doi nobili barosani a căror îmbrăcăminte ar fi greu să o descriu. Pot

numai să spun că n-am văzut niciodată aşa ceva la magazin sau într-un catalog. Bătrânul gentleman de lângă mine, de pildă, purta o jachetă roz de vânătoare, peticită cu piele verde, iar pantalonii de lână, vechi şi lăbărţaţi, aveau brodaţi pe ei vreo duzină de răţuşte. Eu purtam uniforma L.L. Bean: pantaloni maro-roşcaţi de poplin, cămaşă în carouri şi hanorac albastru. Mulţi dintre noi examinam liste de cumpărături date de soţii în timp ce ne sorbeam berea, iar portofelele noastre dădeau la iveală bonuri roz de spălătorie atunci când le deschideam ca să plătim. În partea de restaurant, femei bine îmbrăcate, cu sacoşe de cumpărături, discutau despre brânza de oaie şi salată. Se simţea că e sâmbătă.

Cârciumile bune sunt, ca şi bisericile, egalizatoare ale diferenţelor sociale; poate pentru că, atunci când te apropii de tejghea într-o cârciumă, o faci cu deplina convingere că a vorbi este nu numai permis, ci, adesea, chiar necesar.

În timp ce îmi sorbeam a doua bere, l-am văzut în oglinda barului pe instalatorul meu, sprijinit de zid, în spate. M-am dus la el şi am discutat depsre problemele mele cu ţevăria: am o ţeavă de evacuare din fontă spartă, iar el vrea să o înlocuiască cu una din PVC, asta nu fără o oarecare cheltuială. Eu cred că ar putea fi sudată. El mă întreabă cum să procedeze pentru a-l adopta pe al doilea fiu al soţiei lui, iar eu îi calculez un deviz. Presupun că eram prea scumpi unul pentru altul, aşa că am început să vorbim despre baseball. Aici este permis.

Am mai schimbat o vorbă cu câteva cunoştinţe, apoi cu barmanul şi cu bătrânul gentleman în jachetă de tweed roz, care s-a dovedit a fi fostul administrator al proprietăţii Phipps, şi nu vreun mare nobil. Purta doar hainele scoase din uz ale stăpânului său. Asta vedeai destul de des pe-aici înainte, dar din ce în ce mai rar în ultimii ani.

Era o zi prea frumoasă ca să petreci mai mult de o oră în cârciumă, aşa că am plecat, însă nu înainte de a-i da instalatorului meu numele unui avocat specializat în adopţii, ale cărui tarife erau moderate.

El mi-a dat în schimb numele unui meşter care putea să-mi cârpească ţeava. Roţile comerţului american se învârtesc, se învârtesc, se învârtesc întruna.

M-am urcat în Bronco şi-am luat-o spre casă. În drum, am trecut pe la birou şi m-am asigurat că este tot acolo. M-am gândit la cele zece milioane în acţiuni zăcând la mine în seif. N-ar fi fost o problemă s-o fac pe doamna Lauderbach – aşa o cheamă pe clienta mea – să-mi semneze nişte acte ca să lichidez contul, iar eu să plec într-o lungă vacanţă la Rio. Şi n-aveam deloc nevoie de ajutorul lui Lester Remsen pentru asta. Dar niciodată n-am profitat de încrederea cuiva şi n-am furat o para, şi nici n-o s-o fac vreodată. M-am simţit foarte evlavios. Doamne, ce zi puteam să am!

Am rămas binedispus până când m-am apropiat de porţile de la Stanhope Hall când am văzut, cum s-ar spune, negru înaintea ochilor. N-am prea conştientizat chestia asta până acum, dar locul ăsta mă indispune îngrozitor. Adevărul, odată ce a pus mâna pe tine, te face să vezi tot ce scârţâie în jurul tău. Asta nu este obişnuita criză de la mijlocul vieţii. Nu este niciun fel de criză, de fapt. Era Revelaţie, Epifanie, Adevăr. Din păcate, asemenea majorităţii bărbaţilor de vârstă mijlocie, habar n-aveam ce să fac cu adevărul. Dar aşteptam sugestii.

M-am oprit la casa portarului, unde i-am găsit pe Allardi ascultând radioul şi citind. Ethel era cufundată într-un exemplar din *The New Republic,* probabil singurul din Lattingtown, iar George frunzărea *The Locust Valley Santinel,* ziar pe care-l citeşte de vreo şaizeci de ani încoace, ca să fie la curent cu cine a mai murit, s-a căsătorit, a făcut copii, datora impozite, dorea modificarea împărţirii pământului sau înşfăcase vreo broşurică pe care voia s-o tipărească.

Am luat corespondenţa mea şi a lui Susan, care ajunge la casa portarului, şi m-am uitat prin ea în drum spre maşină. Ethel a strigat după mine:

– A fost un domn pe-aici. Voia să vă vadă. Nu s-a prezentat.

Câteodată, atunci când sună telefonul, ştii precis cine e. Din tonul lui Ethel, mi-am dat seama că nu era un domn.

– Un bărbat brunet cu un Cadillac negru? am întrebat.

– Da.

Ethel nu spune niciodată „domnule", aşa că George a intervenit:

– Da, domnule. I-am spus că nu primiţi vizite astăzi. Sper că am procedat bine. Nu-l cunosc şi mă îndoiesc că dumneavoastră îl cunoaşteţi, a adăugat.

Sau că voiam să-l cunosc, George. Am zâmbit închipuindu-mi mutra lui Frank Bellarosa aflând că domnul Sutter nu primeşte astăzi. Mă întrebam dacă ştia că asta înseamnă: „Cară-te".

– Ce să-i spun dacă vine din nou, domnule? a între-bat George.

Am răspuns ca şi cum mă gândisem deja la asta şi chiar bănuiesc c-o făcusem:

– Dacă suntem acasă, condu-l înăuntru.

– Da, domnule, a răspuns George cu acea combinaţie subtilă de dezinteres profesional şi dezacord personal cu stăpânul.

Am părăsit casa portarului şi m-am urcat în Bronco. Am trecut de ramificaţia spre casa mea şi m-am îndreptat spre conac. Între casa mea şi acesta, pe domeniul Stanhope, se află terenul de tenis de-a cărui întreţinere se ocupă Susan personal. Dincolo de terenul de tenis, drumul începe să urce. Am oprit Bronco-ul în cel mai înalt punct şi am coborât. Peste un câmp cu flori sălbatice şi felurite ierburi, acolo unde altădată fusese peluza, se înălţa Stanhope Hall.

Design-ul casei, după părerea lui Susan şi descrierile din diverse cărţi de arhitectură care menţionează Stanhope Hall, se bazează pe prototipuri franţuzeşti şi din Renaşterea italiană. Cu toate acestea, exteriorul nu este din marmură europeană, ci din granit sănătos, american. De-a lungul faţadei se aliniază coloane sau pilaştri cu capiteluri ionice, iar în mijloc se află un portic înalt, deschis, susţinut de coloane clasice. Acoperişul este plat, cu un parapet prevăzut cu

balustradă ce înconjoară cele trei aripi masive ale casei. Seamănă puţin cu Casa Albă, dar este mai bine construită.

Erau odată şi grădini în terase care înconjurau uriaşul conac. În fiecare an, pe vremea asta, grădinile înmugureau: trandafiri sălbatici şi lauri, forsiţii galbene şi azalee multicolore, supravieţuitoare ale fostelor grădini, o celebrare a independenţei naturii faţă de om.

În ciuda tuturor detaliilor europene, casa are trăsături americane distincte: geamuri mari în spate, o cameră pentru micul dejun gen seră, care să capteze razele soarelui, un solariu pe acoperiş şi o infrastructură americană din grinzi de oţel, conducte de încălzire, ţevărie rezistentă şi instalaţie electrică bine izolată.

Dar, ca să răspund la întrebarea lui Lester Remsen, nu e nimic semnificativ sau unic în această casă europeană greşit amplasată. Dacă McKim, Mead sau White ar fi proiectat o casă americană cu adevărat modernă, oricum ar fi arătat asta în 1906, atunci toată lumea ar fi spus: „Nu există nimic asemănător în toată ţara".

Dar arhitecţii, ca şi clienţii lor americani din acea perioadă, nu priveau în viitor şi nici măcar nu au încercat să creeze prezentul; priveau înapoi, peste umăr, într-un trecut european care înflorise, apoi murise, înainte ca primul bloc de granit să ajungă în acest loc. Mi-e imposibil să înţeleg ce încercau aceşti oameni să creeze sau să recreeze în Lumea Nouă. Nu pot să mă pun în locul lor, dar pot să simpatizez cu lupta lor pentru câştigarea unei identităţi şi cu întrebarea care i-a tulburat pe americani de la bun început: „Cine suntem, unde suntem şi încotro ne îndreptăm?"

Mi-am dat seama că aceste proprietăţi nu sunt numai o ruşine arhitecturală, ci o ruşine într-un sens mult mai profund. Spre deosebire de modelele lor europene, aceste proprietăţi n-au produs niciodată vreun fir de grâu, o căldare de lapte sau o sticlă de vin. Se practica un soi de grădinărit de agrement, desigur, dar cu siguranţă nu aceste recolte susţineau casa, servitorii şi Rolls-Royce-urile. Nimeni dintre cei care au lucrat pământurile aici nu au avut acel sentiment

de împlinire care vine odată cu recolta şi convingerea că totul vine de la pământ şi de la Dumnezeu, nu de la Bursă.

Ce ştiu eu despre toate astea? De fapt, majoritatea strămoşilor mei au fost ţărani şi pescari. La pescuit mă pricep, dar talentul meu de-a face pământul să rodească se reduce la cultivarea plantelor necomestibile, aşa cum observase domnul Bellarosa. Mi-am amintit de căruciorul lui plin de răsaduri de legume cumpărate la preţ ridicat de la o pepinieră de lux şi mi-am zis că şi el e tot un prefăcut.

Toată porcăria asta de Coastă de Aur era o prefăcătorie, o anomalie americană, într-o ţară care reprezenta o anomalie pentru tot restul lumii. În fine, nimeni n-a pretins vreodată că adevărul te face fericit... doar liber.

Desigur, mai erau şi alte adevăruri, nedescoperite încă, şi mai erau şi adevărurile celorlalţi, dar asta avea să vină.

M-am uitat la Stanhope Hall şi dincolo de ea. Umbrarul cel mare, altă fantezie americană, se vedea pe pajiştea din spate, invadat de sicomori agăţători, iar mai în spate era labirintul englezesc din gard viu, o distracţie ridicolă pentru tinerele doamne şi cavalerii lor. Ar fi trebuit să petreacă, cu toţii, mai mult timp în templul dragostei şi mai puţin timp alergând prin labirinturi.

Terenul cobora în pantă în spatele gardurilor vii, dar am putut să zăresc vârfurile pomilor din livada de pruni. Jumătate dintre ei erau acum uscaţi. Livada, spunea Susan, a fost iniţial botezată „Crângul sacru", după tradiţia păgână a cultului naturii. În centrul crângului se afla templul dragostei, în stil roman. Era o construcţie mică, dar perfect proporţionată, rotundă, din coloane de marmură lustruite ce susţineau o friză circulară, sculptată cu scene foarte erotice. În acoperişul boltit exista o deschidere, iar la anumite ore, razele de lună sau de soare care intrau pe-acolo luminau două statui de marmură roz.

Statuile reprezentau un bărbat, poate un zeu, şi o Venus pieptoasă, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare nudă.

Scopul acestor construcţii îmi scapă, dar există câteva pe domeniile mai bogate. Tot ce-mi trece prin minte este că nuditatea clasică era, probabil, acceptată. Ţâţele şi cururile greco-romane nu erau pur şi simplu artă, ci unele dintre puţinele moduri de-a vedea Ţ. şi C. în 1906, şi doar milionarii îşi puteau permite asemenea fiori costisitori.

Nu ştiu dacă tinerii domni sau chiar doamnele mai mature s-au aventurat în crângul de pruni să vadă acest loc pornografic, dar puteţi fi siguri că eu şi Susan l-am folosit din plin în serile calde de vară. Lui Susan îi place să fie o vestală virgină, surprinsă de John Barbarul în timp ce se roagă în templu. A fost deflorată de vreo şaizeci de ori, ceea ce ar putea fi un record.

Poate că şi templul e o prefăcătorie, dar e o prefăcătorie frumoasă. Susan nu e virgină şi nici eu nu sunt un bărbat perfect, dar orgasmele formidabile sunt adevărate şi oamenilor adevăraţi li se întâmplă lucruri adevărate chiar şi în Disneyland.

Mi-am dat seama atunci că, în ciuda nemulţumirii faţă de magnifica mea lume, avea să-mi fie dor de locul ăsta.

Am urcat înapoi în Bronco şi-am luat-o spre casă.

8

Lester Remsen s-a arătat luni după-masă la biroul meu din Locust Valley ca să se ocupe de problema celor zece milioane de dolari ale doamnei Lauderbach. Potrivit compartimentului de cercetare al lui Lester, cifra exactă era, la ora 3 p.m. în acea zi, zece milioane o sută treizeci şi două de mii cinci sute şaizeci şi patru şi câţiva cenţi. Asta includea în jur de şaizeci de ani de dividente neplătite, pentru care, din păcate, nu primea niciun fel de dobândă.

Doamna Lauderbach avea oră la coafor, aşa că n-a putut veni, dar eu eram împuternicit, ca avocat, şi pregătit să semnez majoritatea actelor agenţiei de schimb în numele ei. Am urcat cu Lester la etajul doi al bibliotecii de cărţi juridice, care fusese înainte biroul casei în stil victorian de pe Birch Hill Road. Ne-am împrăştiat hârţoagele pe masa bibliotecii.

– Despre femeia asta merită să scrii. Dumnezeule, când te gândeşti că nici n-o interesează, a comentat Lester.

Am ridicat din umeri.

– Îi filează o lampă.

Lester a zâmbit. Ne-am apucat de hârţogăraia infectă care pe mine mă interesa şi mai puţin decât pe doamna Lauderbach. Când eram pe terminate, am comandat o cafea. Lester mi-a înmânat un document, iar eu i-am înmânat altul. Lester părea să nu se concentreze

asupra actului din mână; a pus hârtia jos şi, după un moment de tăcere, a spus:

– Ce vârstă are? Şaptezeci şi opt?

– Atâta avea când ne-am apucat de treabă.

Părea să nu ia-n seamă gluma şi a întrebat:

– Tot tu te ocupi de testamentul ei?

– Exact.

– Pot să-ntreb cine-i sunt moştenitorii?

– Poţi să-ntrebi, dar habar n-am. Are trei copii, am adăugat totuşi.

Lester a încuviinţat din cap.

– Ştiu unul. Mary. E căsătorită cu Phil Crowley. Stau în Old Westbury.

– Aşa e.

– N-am ştiut niciodată că familia Lauderbach are atâţia bani.

– Nici eu.

– Bine, vreau să zic că au dus-o bine. The Beeches era proprietatea lor, nu-i aşa?

S-a uitat pe un act la adresa doamnei Lauderbach.

– Dar s-au mutat într-o casă în Oyster Bay, a spus.

– Da.

– Au vândut casa unui evreu iranian, aşa-i?

– Nu m-am ocupat eu de tranzacţie. Dar aşa e. Au luat un preţ bun, iar noii proprietari întreţin destul de bine domeniul.

– Ei, nu-mi pasă că sunt evrei iranieni. Lester a zâmbit. Mai bine decât un don al Mafiei.

Mai bine decât douăzeci de Lester Remseni. Pentru vânzarea proprietăţii The Beeches, familia Lauderbach apelase la o mare firmă de avocatură care n-avea nicio legătură cu mica nobilime locală. Aşa se procedează uneori când vechea reşedinţă este vândută unor oameni cu nume de familie ciudate. Bănuiesc că ştiu motivul, anume că avocaţii locali s-ar putea să nu dorească să fie implicaţi într-o tranzacţie pe care vecinii şi ceilalţi clienţi ar fi posibil s-o dezaprobe. Ei bine,

asta era valabil pe vremea Lauderbachilor, dar, mai nou, Coasta de Aur îmi aminteşte de o naţiune gata să se prăbuşească; nimeni nu mai pretinde în continuare că totul e în regulă. Din contră, fiecare apucă ce poate şi dă fuga la aeroport. Nu ştiu dacă m-aş fi ocupat de tranzacţie, în caz că m-ar fi rugat. Probabil că ar fi meritat să iau zece mii de dolari pentru o zi de lucru, mai ales că eu personal n-am nimic împotriva evreilor iranieni. N-aş putea spune acelaşi lucru despre câţiva dintre clienţii şi vecinii mei.

– Nu crezi că domnul Lauderbach ştia că are zece milioane de dolari în acţiuni?

– Nu ştiu, Lester. Eu n-am ştiut, altfel îl sfătuiam să deschidă un cont la tine. Mai erau o mulţime de alte active, am adăugat. Nu contează. Poţi cheltui atât de mult într-o viaţă! Lui Ernest Lauderbach nu i-a mai ajuns timpul, înainte să nu-i mai ajungă banii.

– Dar *dividendele* ar fi trebuit reinvestite. Au zăcut pur şi simplu fără să producă o centimă. E ca şi cum le-ai da la Chase Manhattan şi American Express împrumuturi fără dobândă.

Banii care stau degeaba îl necăjesc pe Lester. Copiii lui n-au avut niciodată puşculiţe. Au avut conturi la Bursă.

Lester a citit cu atenţie testamentul lui Ernest Lauderbach.

– Nici Mary, nici ceilalţi copii, Randolf şi Herman, n-au moştenit prin testamentul ăsta?

– Nu.

Era dreptul lui Lester să examineze testamentul pentru a stabili dreptul de proprietar al doamnei Lauderbach asupra întregii succesiuni. Tatăl meu întocmise a şasea şi ultima versiune a testamentului lui Ernest Lauderbach acum vreo zece ani, dar capitalul şi creanţele asupra activelor erau desemnate doar ca „garanţii şi alte instrumente băneşti pe care le-aş putea deţine la moartea mea". Clar, nimeni, incluzându-i pe cei trei copii ai familiei Lauderbach, n-a ştiut precis ce se află în seiful din pivniţa casei din Oyster Bay. Eram sigur că

nu ştiau nici acum, altfel îmi veneau toţi trei pe cap cu avocaţii lor cu tot.

– Unde sunt Herman şi Randolf? s-a interesat Lester.

– Herman s-a retras în Virginia, iar Randolf e om de afaceri în Chicago. De ce?

– Aş vrea să mă ocup de capitalul lor activ când îl vor moşteni. De-aia.

Şi Lester, şi eu ştiam că discuţia asta se referea, de fapt, la posibilitatea de a ne asigura că nici Randolf, nici Herman, nici Mary *nu* vor moşteni acest capital activ.

– Am să te recomand lor dacă sunt mulţumit de administrarea acestui cont, am spus.

– Mulţumesc. Presupun că ştiu de asta? a zis, mângâind un teanc de acţiuni.

Am ignorat întrebarea şi implicaţiile ei şi am spus politicos, dar ferm:

– Lester, în ceea ce priveşte administrarea acestui cont, nu juca la Bursă pentru doamna Lauderbach. Astea sunt două pachete de acţiuni foarte bune. Lasă-le în pace şi ai grijă să-şi primească dividendele din trecut şi în viitor. Dacă are nevoie de bani pentru impozite pe domeniu, am să te sfătuiesc eu, o să găsim noi nişte acţiuni şi pentru Unchiul Sam.

– John, ştii bine că n-aş stoarce contul pentru asta.

Cinstit vorbind, Lester e un agent de schimb corect, altfel n-aş lucra cu el. Numai că în meseria lui până şi Isus Hristos s-ar simţi tentat uneori. Aşa că acum, când zece milioane zăceau în faţa lui, pe masa de mahon, aproape că vedeam drăcuşorul stând pe umărul lui stâng şi îngeraşul pe umărul drept, amândoi şuşotindu-i la ureche. Nu doream să-i deranjez, dar am spus:

– Ştii, de fapt, nu contează cine ştie de banii ăştia, cine are nevoie de ei, cine-i merită, sau că Agnes Lauderbach nu dă o ceapă degerată pe ei.

A ridicat din umeri şi a părut că schimbă subiectul:

– Mă-ntreb de ce n-au ţinut Lauderbachii The Beeches dacă ştiau că au atâta bănet.

– Nu oricine *doreşte* să aibă o casă cu cincizeci de camere şi două sute de acri, Lester, am răspuns. E o risipă, chiar dacă ai bani. Tu de câte băi ai nevoie?

Lester a chicotit, apoi a întrebat:

– Ai cumpăra Stanhope Hall dacă ai avea zece milioane de dolari?

– Vrei să zici cinci milioane, asociatule?

Lester a râs mânzeşte şi m-a privit să vadă dacă-l momesc, apoi a coborât privirea care a măturat masa încărcată cu hârtii şi s-a oprit asupra teancurilor de acţiuni.

– Sau ai cumpăra vasul ăla de 60 de picioare şi-ai vâsli spre soare-apune? a întrebat.

Mi-a părut rău că i-am făcut confidenţa lui Lester.N-am răspuns.

– Sau vrei s-o duci pe Susan din casa de oaspeţi înapoi în casa mare?

În cameră s-a aşezat tăcerea. Lester se gândea, probabil, ce-ar face el cu cinci milioane de dolari, iar eu cred că mă gândeam ce-aş face cu zece, de vreme ce n-aveam intenţia să comit o crimă cu păcatul de a împărţi beneficiile cu unul ca Lester Remsen.

Mi-am dat seama că Lester Remsen e genul de individ care e cinstit de frică. Dar îi place să cocheteze cu ideea fraudei, numai aşa, ca să vadă cum e să ai boaşe, dacă-mi scuzaţi expresia. Şi-i place să vadă cum reacţionează ceilalţi la demersurile lui.

Lester a vorbit într-un fel care sugera că nu se referă la ceva anume.

– E foarte uşor, John, acum, că văd hârţogăria şi certificatele originale. E o sumă destul de mare ca să merite. Nici măcar nu cred că trebuie să plecăm din ţară după aia, dacă procedăm cum trebuie. Când moare doamna, trebuie să ai grijă să nu apară în testament ceva în legătură cu asta.

Lester i-a dat înainte cu iluzia lui, evitând cuvinte urâte ca *evaziune fiscală federală, furt, escrocherie* sau *fraudă*. Am ascultat,

mai mult din curiozitate decât pentru că aveam nevoie să mă iniţieze Lester în ale infracţiunii.

Nu ştiu de ce sunt cinstit. Bănuiesc că parţial se datorează părinţilor, care erau modele de virtute. Iar prin anii '50, în copilărie, mesajul din amvon, de la şcoala duminicală şi de la şcoala mea particulară avea mai puţin de-a face cu nedreptăţile de pe lumea asta şi te învăţa mai mult cum să te porţi corect faţă de ceilalţi. Respectam cele zece porunci şi Regula Domnului. Poate mă credeţi sau nu, dar tinerii şi tinerele trebuiau să aibă mottouri după care să trăiască. Al meu era: „O să mă străduiesc în fiecare zi să dau mai mult decât primesc". Nu ştiu de unde luasem chestia asta, dar e o metodă sigură s-ajungi la sapă de lemn. Chiar oi fi crezut o vreme în chestia asta, poate până pe la optsprezece ani. Poate ceva mai mult.

Milioane de oameni din generaţia mea au fost crescuţi la fel şi, cu toate astea, unii dintre ei au ajuns hoţi, iar alţii, mai rău. Aşa că, de ce-oi fi eu cinstit? Ce nu-mi surâde la zece milioane de dolari şi la ţipetele goale de pe plaja Ipanema? Asta voia Lester să ştie. Asta voiam să ştiu şi eu.

M-am uitat la teancurile de certificate, iar Lester şi-a întrerupt dizertaţia despre cum să furi zece milioane pentru a mă informa:

– Nimănui nu-i mai pasă, John. Regulile sunt la lada de gunoi. Nu-i nici vina ta, nici a mea. Asta e. M-am săturat să fiu un fraier sau să respect regulile Marchizului de Queensbury şi să tot primesc şuturi în fund, în timp ce arbitrul e plătit să se uite-n altă parte.

N-am avut răspuns.

Până de foarte curând, motivul corectitudinii mele a fost că eram mulţumit de viaţa mea, cu toată matriţa socială în care intram şi funcţionam. Dar atunci când hotărăşti că n-o să-ţi fie dor de casă, ce te opreşte să furi maşina familiei şi să fugi? M-am uitat la Lester care, de data asta, mă privea-n ochi.

– După cum ai remarcat cândva, banii nu mă tentează, am spus.

Ceea ce era adevărat.

– *De ce* nu te tentează banii?

L-am privit.

– Nu știu.

– Banii n-au miros, John. N-au bine sau rău inerent. Sunt ca *wampum*-urile indienilor. Scoici de mare. Tu decizi ce vrei să faci cu ei.

– Și cum să-i obții?

Lester a ridicat din umeri.

– Poate că-n cazul ăsta, am zis, consider că a lua bani de la o bătrână bleagă nu-i o vitejie și e sub demnitatea și abilitatea mea profesională. Pot să fur de la oameni deștepți. Găsește ceva periculos, și mai discutăm. O să-ți trimit acțiunile mâine, la biroul din Manhattan, prin curier.

Lester a părut dezamăgit și ușurat în același timp. Și-a adunat hârtiile în servietă și s-a ridicat.

– Ei, bine... Cum ar fi viața dacă n-am visa?

– Vise plăcute.

– Am. Ar trebui să visezi și *tu* din când în când.

– Nu fi cutră, Lester.

A părut un pic descumpănit, de unde-am dedus că folosisem corect cuvântul.

– Nu uita că am nevoie de semnătura doamnei Lauderbach, a zis rece.

– O să mă-ntâlnesc mâine cu ea.

Lester a întins mâna și i-am strâns-o.

– Mulțumesc pentru cont, a spus. Îți datorez o cină.

– Cina e-n regulă.

Lester a plecat aruncând o privire de adio celor zece milioane de dolari care zăceau pe masă.

Am cărat acțiunile jos și le-am pus în seif.

Restul săptămânii s-a derulat în mod previzibil. Era Săptămâna Mare, dinaintea Paștelui. Joi seara, Joia Mare, am fost la St. Mark

cu Allardii. Se făcuseră bine între timp. Reverendul Hunnings a spălat picioarele la o duzină de enoriaşi. În caz că nu ştiaţi, această ceremonie este o imitare a spălatului picioarelor discipolilor de către Hristos şi vrea să simbolizeze umilirea celui mare în faţa celui mic. Picioarele mele n-aveau nevoie de spălare, dar se pare că ale lui Ethel da, aşa că s-a dus glonţ spre altar împreună cu alţi credincioşi. Presupun că se oferiseră dinainte voluntari, pentru că niciuna dintre femei nu purta ciorapi cu chilot şi niciun bărbat n-avea şosetele cârpite. Nu vreau să-mi bat joc de propria religie, dar această ceremonie mi se pare al naibii de ciudată. De fapt, e o farsă, dar lui Hunnings pare să-i placă, şi mă mir de el. Într-o Joie Mare, când o să mă simt în formă, o să mă ofer şi eu voluntar să-mi spele reverendul Hunnings picioarele, şi când o să-mi scot ciorapii, o să am câte o faţă zâmbăreaţă pictată pe fiecare unghie mare de la picior.

După slujbă i-am invitat pe George şi Ethel cea cu picioarele curate la ceea ce Susan a numit Cina cea din Urmă, dat fiind că era ultima masă pe care intenţiona s-o gătească până luni.

Vineri a fost Vinerea Mare şi-n ultimii ani am observat, cel puţin pe-aici, că oamenii adoptă moda europeană de-a nu munci în această zi solemnă. Până şi Bursa era închisă, aşa încât şi firma Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds, al cărei birou ţine pasul cu Bursa, avea obloanele trase. Nu ştiu dacă această nouă sărbătoare e un rezultat al revirimentului religios din ţara noastră sau al dorinţei de-a avea weekendul de trei zile, şi nimeni nu vrea să-mi spună. Pentru orice eventualitate, anunţasem că şi biroul din Locust Valley va fi închis în Vinerea Mare. După care am uimit personalul şi i-am enervat pe partenerii din Wall Street hotărând că biroul din Locust Valley va sărbători şi Lunea Paştelui după tradiţia europeană. Încerc să-ncurajez o tendinţă.

Susan şi cu mine, împreună cu George şi Ethel, am fost la St. Mark la slujba de la ora trei, oră la care, potrivit tradiţiei, cerul s-a întunecat şi pământul s-a zguduit, iar Isus a murit pe cruce. Mi-amintesc de o Vinere Mare când eram copil. Era o zi senină şi însorită şi,

pe când urcam scările la St. Mark, cerul s-a întunecat dintr-odată, acoperindu-se cu nori de furtună. Mi-amintesc cum mă holbam la cer îngrozit, aşteptând probabil ca pământul să se zguduie. Câţiva adulţi mi-au zâmbit, apoi mama a venit din biserică şi m-a condus înăuntru. Dar ziua asta era însorită, fără evenimente meteorologice sau geologice dramatice; şi chiar dacă s-ar fi întâmplat ceva de genul ăsta, ar fi fost explicat la buletinul meteo de la ora 6.

Biserica era plină de oameni bine îmbrăcaţi, iar domnul reverend Hunnings, arătând minunat în robele lui purpurii pentru Săptămâna Mare, a trecut la afaceri, respectiv moartea lui Isus Hristos. Mulţumesc lui Dumnezeu, nu erau mesaje sociale în predică. De obicei, Hunnings ne scuteşte de acuzaţii în Duminica Paştelui şi de Crăciun, numai că atunci o ia cu materialismul şi spiritul comercial.

După slujba cea austeră, i-am lăsat pe Allardi, am parcat Jaguarul şi-am plecat cu Susan într-o plimbare pe domeniu, bucurându-ne de vreme şi de copacii în floare. Îmi dau seama cum trebuie să fi arătat locul ăsta în zilele sale de glorie – grădini şi oameni de la pepinieră agitându-se, plantând, îngrijind, cultivând, greblând. Acum arată părăsit: prea mult lemn uscat şi straturi de frunze veştede adunate timp de douăzeci de toamne. Nu e tocmai o întoarcere la natură, dar pământurile şi grădinile, ca mai totul pe-aici – inclusiv viaţa mea – sunt în acel stadiu de tranziţie între ordine şi haos.

Edward şi Carolyn nu veneau acasă de Paşte anul ăsta, preferând să plece în excursie cu prietenii şi bănuiesc că Susan şi cu mine, asemenea multor cupluri care descoperă că le-au plecat copiii, ne gândeam la vremurile când copiii erau prezenţi şi sărbătorile se ţineau în familie.

În timp ce urcam pe aleea ce duce la Stanhope Hall, Susan a întrebat:

– Îţi aduci aminte când am deschis casa mare şi-am organizat vânătoare de ouă de Paşte?

Am zâmbit.

– Am ascuns o sută de ouă pentru douăzeci de copii. Au găsit numai optzeci. Mai sunt încă douăzeci de ouă care putrezesc acolo, pe undeva.

Susan a râs.

– Şi-am pierdut şi un copil. Jamie Lerner. A ţipat jumătate de oră din aripa de nord până să-l găsim.

– L-am găsit până la urmă? Am crezut că mai e încă acolo, trăind din ouă de Paşte.

Am trecut mână-n mână pe lângă conac spre pajiştea din spate şi ne-am aşezat în umbrarul vechi. Am tăcut amândoi o vreme, apoi Susan a spus:

– Unde se duc anii oare?

Am ridicat din umeri.

– S-a-ntâmplat ceva? a întrebat.

Întrebarea are o mulţime de capcane când e pusă de nevastă.

– Nu, am răspuns, ceea ce în limbajul soţilor înseamnă da.

– Altă femeie?

– Nu, ceea ce, spus cu tonul cuvenit, înseamnă nu, nu, şi iarăşi nu.

– Atunci *ce* e?

– Nu ştiu.

– Ai fost foarte rece, a remarcat.

Susan e uneori atât de rece, încât îţi trebuie paltonul ca să te-apropii de ea. Dar oamenii de genul ăsta nu apreciază acest lucru la ceilalţi. Am răspuns cu o frază din vocabularul soţilor.

– N-are nicio legătură cu tine.

Unele soţii ar fi încântate s-audă asta, chiar ştiind că nu e adevărat. Numai că Susan nu părea să explodeze într-un zâmbet de fericire aruncându-şi braţele de gâtul meu.

– Judy Remsen mi-a zis că i-ai spus lui Lester că vrei să pleci pe mare.

Dacă Lester ar fi fost de faţă, i-aş fi tras un pumn în nas. Am spus sarcastic:

– Asta ţi-a zis Judy Remsen că i-am spus eu lui Lester?

– Da. Vrei să pleci pe mare?

– La vremea aceea mi s-a părut o idee bună. Eram beat.

Suna fals, aşa că era-n spiritul adevărului.

– Dar mi-am revizuit părerea, am adăugat.

– Eu am vreun rol în planurile astea?

Susan mă surprinde uneori cu mici accese de nesiguranţă. Dacă aş fi un bărbat mai şmecher, aş încuraja această nesiguranţă ca mijloc de a-i reţine atenţia, dacă nu afecţiunea. Ştiam că mi-o datorează.

– Ai vrea să locuim în casa noastră din East Hampton? am întrebat.

– Nu!

– De ce?

– Pentru că-mi place aici.

– Şi la East Hampton îţi place, am subliniat.

– E un loc drăguţ ca să-ţi petreci o parte din vară.

– De ce n-am naviga în jurul lumii?

– Bună întrebare. Parşivă, dar bună. Era momentul să încurajez nesiguranţa. S-ar putea s-o fac.

Susan s-a ridicat în picioare.

– De ce nu te-ntrebi mai bine, John, de ce anume fugi?

– Nu face pe analitica cu mine, Susan.

– Atunci să-ţi spun eu ce te deranjează: copiii nu sunt acasă de Paşte, nevastă-ta e parşivă, prietenii nişte idioţi, slujba plicticoasă, tatăl meu ţi-e antipatic, urăşti Stanhope Hall, Allardii te calcă pe nervi, nu eşti nici destul de bogat ca să controlezi totul, nici suficient de sărac ca s-o laşi baltă. Să continui?

– Sigur.

– Te-ai înstrăinat de părinţii tăi, sau invers, ai luat prea multe mese la club, tinerele drăguţe nu-ţi mai iau flirturile în serios, duci o viaţă fără emoţii şi, probabil, fără speranţe. Şi nimic nu e sigur în afară de moarte şi impozite. Aşa că, bun venit în mijlocul clasei de mijloc înstărite din America, John Sutter!

– Mulţumesc.

– O, era să uit, un don al Mafiei, tocmai s-a mutat lângă tine.

– Asta ar putea fi unica rază de lumină.

– Tot ce se poate.

Ne-am privit unul pe altul, dar niciunul n-a explicat ce voia să zică ultimul schimb de replici. M-am ridicat în picioare.

– Mă simt mai bine acum.

– Bun. Aveai nevoie de o limpezire a creierului.

Am zâmbit. De fapt, chiar mă simţeam mai bine, poate pentru că mă bucuram să descopăr că mai sunt încă pe-aceeaşi lungime de undă cu Susan.

Susan mi-a înconjurat umerii cu braţul, gest pe care-l găsesc foarte băieţesc şi, totuşi, cumva mai intim decât o îmbrăţişare.

– Aş vrea să fi fost o altă femeie, a spus. Aveam eu grijă repede de blestemata aia.

Am zâmbit.

– *Câteva* tinere drăguţe mă iau în serios.

– Oh, sunt convinsă.

– Foarte bine.

Am părăsit chioşcul şi am luat-o pe-o cărare împădurită, la sud de conac.

– Nu eşti întotdeauna parşivă, am zis. Şi nu-mi displace tatăl tău. Îi detest caracterul.

– Bravo ţie. Şi el are aceeaşi părere despre tine.

– Minunat.

Ne-am continuat plimbarea prin valea împădurită. Susan mă mai ţinea încă de după umeri. De obicei nu-mi plâng singur de milă şi nici nu mă autoanalizez, dar, din când în când, trebuie să te opreşti să te gândeşti. Nu numai pentru tine, ci şi ca să nu-i răneşti pe ceilalţi.

– Apropo, am zis, episcopul a trecut pe-aici sâmbăta trecută. George i-a spus că nu primesc.

– I-a spus George asta episcopului Eberly?

– Nu, episcopului Frank.

– Ah... A râs. *Acel* episcop. S-a gândit o clipă: O să se-ntoarcă.

– Crezi? Mă-ntreb ce-o fi vrut, am adăugat.

– O să afli.

– Nu fi atât de fatalistă, Susan. Cred că vrea pur şi simplu să fiu un vecin prietenos.

– Ca să ştii şi tu, i-am sunat pe Eltoni şi pe DePauwi, şi lor nici nu le-a telefonat, nici nu i-a vizitat.

Eltonii au proprietatea Windham, care mărgineşte Alhambra la nord, iar familia DePauw au un căsoi colonial şi zece acri – nu tocmai o proprietate – exact vizavi de porţile Alhambrei.

– Atunci se pare că domnul Bellarosa ne-a ales pe noi pentru relaţii de bună vecinătate.

– În fine, tu l-ai întâlnit. Poate i-ai spus ceva încurajator.

– Mă-ndoiesc.

Şi continuam să mă-ntreb de unde ştia cine sunt şi cum arăt. Asta era supărător.

Am ieşit dintre copaci într-un loc unde se afla o potecă de picior, pavată cu pietre acoperite de muşchi. Am condus-o pe Susan spre ea. Am simţit-o cum ezită o clipă, apoi a cedat. Am mers pe poteca de piatră, acoperită cu un vechi spalier pentru trandafiri. La capătul aleii erau ruinele carbonizate ale casei de turtă dulce. Pe căpriorii şi grinzile rămase se căţăra iedera, răsărită din hornul căminului de piatră. Căminul în sine era intact, având chiar policioara şi ceaunul agăţat de un braţ de fier forjat.

În adevărata tradiţie a basmelor, căsuţa asta drăgălaşă avusese şi înainte de foc ceva sinistru în ea.

– De ce-ai vrut să venim aici? a întrebat Susan.

– M-am gândit că, de vreme ce tu-mi analizezi gândurile, *mi-ar* plăcea şi mie să ştiu de ce nu vii niciodată aici.

– De unde ştii că nu vin?

– Pentru că nu te-am văzut niciodată mergând încoace şi n-am zărit niciodată vreo urmă de pas pe-aici.

– E trist s-o vezi aşa.

– Dar n-am venit niciodată aici nici *înainte* de foc. N-am jucat niciunul dintre jocurile noastre aici.

Nu a răspuns.

– Pot să-nţeleg că nu vrei să faci dragoste într-o casă plină cu amintiri din copilărie.

Susan nu a zis nimic.

Am mers către ceea ce fusese odată uşa din faţă, dar Susan nu m-a urmat. Puteam să disting un ghiveci căzut de pe pervazul unei ferestre, cioburi de sticlă colorată, plumb topit şi scheletul unui pat cu salteaua căzută de la etajul al doilea.

– Ei bine, amintirile sunt frumoase sau urâte? am întrebat.

– Şi-ntr-un fel, şi-ntr-altul.

– Spune-mi-le pe cele frumoase.

A făcut câţiva paşi spre casă, a îngenuncheat şi a luat de pe jos un ciob de ceramică.

– Ne jucam de-a hotelul aici, vara. O duzină de fetiţe, treze toată noaptea, chicotind, râzând, cântând şi tresărind adorabil la orice zgomot de afară.

Am zâmbit.

S-a apropiat de casă şi a privit grinzile înnegrite care mai miroseau încă a fum, zece ani după ce focul fusese stins.

– O mulţime de amintiri frumoase.

– Mă bucur. Hai să mergem.

Am luat-o de braţ.

– Vrei să afli şi lucrurile urâte?

– Nu neapărat.

– Servitorii veneau câteodată aici şi făceau petreceri. Şi amor. Mi-am dat seama că făceau dragoste când aveam vreo 13 ani, a adăugat. Obişnuiau să încuie uşa. N-am mai vrut să dorm în patul ăla.

N-am răspuns.

– Vreau să zic că era casa mea. Un loc despre care am crezut că-i al meu.

– Înţeleg.

– Şi... într-o zi... aveam vreo 15 ani. Am venit aici. Uşa nu era încuiată. Am intrat şi m-am dus să iau ceva din dormitor... şi era un cuplu în pat. Erau goi, dormeau... M-a privit. Cred că am fost traumatizată. S-a forţat să zâmbească. Nu ştiu dacă-n ziua de azi o fată de cincisprezece ani ar mai fi traumatizată de asta. De fapt, cum ar mai putea să fie? Vezi oameni goi la TV făcând-o.

– Adevărat.

Dar nu-mi venea să cred că asta o mai necăjea încă. Era mai mult, şi am simţit că avea să-mi spună şi restul.

A rămas o vreme tăcută înainte să zică:

– Mama venea aici cu cineva.

– Înţeleg.

Mă-ntrebam dacă pe maică-sa o văzuse în pat, şi cu cine. A trecut peste duşumelele murdare şi s-a oprit lângă pătuţul ars.

– Aici mi-am pierdut fecioria.

N-am răspuns.

S-a întors spre mine şi a zâmbit trist.

– Ce mai casă cu jucării!

– Hai, să mergem.

A trecut înaintea mea, pe cărare, între tufele de trandafiri. Am ajuns-o din urmă.

– Tu i-ai dat foc? am întrebat-o.

– Da.

N-am ştiut ce să spun, aşa c-am zis:

– Îmi pare rău.

– E-n regulă.

Am înconjurat-o cu braţul şi-am zis cu-n ton destins:

– Ţi-am povestit vreodată despre acea Vinere Mare, când eram copil şi cerul s-a-ntunecat?

– De multe ori. Spune-mi cum ţi-ai pierdut fecioria.

– Ţi-am spus.

– Mi-ai spus trei versiuni diferite. Pun pariu că eu am fost prima. Mi-a dat un ghiont în coaste. Deşteptule!

Am intrat în linişte înapoi în pădurice şi, când mi-am trecut degetele peste obrazul ei, am descoperit că plângea.

– Totul o să fie bine, am asigurat-o.

– Sunt prea bătrână pentru basme.

La sugestia lui Susan, am luat-o prin livada de pruni, aşa-zisul crâng sacru, şi ne-am croit drum spre templul roman. Mai mult de jumătate dintre pruni erau uscaţi sau în curs de uscare şi în fiecare primăvară înfloreau din ce în ce mai puţin, şi totuşi aerul era parfumat de mireasma lor.

Am ajuns în luminişul unde se afla templul rotund, de marmură, şi, fără o vorbă, am urcat treptele şi-am deschis uşa mare, de alamă.

Soarele coborâse la orizont şi razele pătrundeau oblic prin fanta din acoperişul boltit, luminând o porţiune a sculpturilor erotice. Susan a traversat pardoseala şi a rămas în picioare în faţa statuilor goale a lui Venus şi a musculosului roman. Statuile de marmură roz erau aşezate una lângă alta pe o lespede de piatră neagră, nesculptată. Deşi erau parţial îmbrăţişate, aproape sărutându-se, de la talie în jos, vederea era frontală. Bărbatul îşi uitase frunza de smochin, iar penisul îi era excitat. După cum spuneam, totul era de-a dreptul îndrăzneţ pentru 1906, şi până şi-n ziua de azi un penis în erecţie, artistic vorbind, e considerat de unii pornografie.

E posibil pentru o femeie să stea în poală la tipul ăsta viril şi să reuşească penetraţia. De fapt, pe vremea romanilor, în timpul saturnaliilor, fecioarele se deflorau în felul ăsta, folosind, cred, statuia lui Priap, al cărui membru e întotdeauna pregătit.

Trebuie să reţineţi că aceste statui şi acest templu al dragostei au fost comandate de bunicul lui Susan, Cyrus Stanhope. Bănuiesc că apetitul sexual se transmite în unele familii. În mod sigur, Susan a moştenit o genă neidentificată până acum, de libido superactiv, de la ambele ramuri ale familiei ai cărei membri, în majoritate, nu-şi puteau ţine nădragii ridicaţi sau poalele coborâte.

V-am spus, de asemenea, că Susan şi cu mine ne dedăm la nişte interesante practici erotice în acest templu al dragostei – nu sus-menţionata practică romană a violului cu statuia. Ar fi trebuit, de asemenea, să vă spun că ambele statui sunt ceva mai mari decât mărimea naturală, în consecinţă echipamentul gentlemanului roman e probabil ceva mai mare decât al meu, dar nu într-atât cât să mă facă gelos.

În orice caz, iată-ne în acest templu păgân într-o Vinere Mare, de curând întorşi de la biserică, după un moment de adevăr în chioşc şi un episod emoţional în casa cu jucării. Ca să fiu cinstit, această îmbinare de evenimente m-a lăsat cu senzaţia că n-ar fi nici timpul, nici locul pentru erotism.

Susan, pe de altă parte, părea mai sigură de ce doreşte.

– Fă dragoste cu mine, John, a spus.

Cererea, în această formă, înseamnă că nu vom juca teatru, ci vom face dragoste ca soţ şi soţie. Şi mai înseamnă şi că Susan se simte nesigură sau poate melancolică.

Aşa că am luat-o în braţe, ne-am sărutat, şi-n timp ce continuam să ne sărutăm, ne-am aşezat pe lespedea mare, de la baza statuilor, într-o imitaţie inconştientă a pozei lor. Ne-am aruncat pantofii şi, sărutându-ne în continuare, ne-am scos hainele, ajutându-ne unul pe altul la dezbrăcat până am rămas goi. M-am lungit pe spate pe marmura rece, iar Susan m-a încălecat cu genunchii, apoi s-a ridicat şi a coborât pe mine. Îşi mişca pelvisul în sus-jos şi se legăna înainte-înapoi, cu ochii închişi, gura deschisă, gemând încetişor.

M-am ridicat, am tras-o în jos, spre mine, şi am sărutat-o. Şi-a îndreptat picioarele şi şi-a întins corpul peste al meu. Ne-am îmbrăţişat şi-am continuat să ne sărutăm. Şoldurile ei se ridicau şi coborau. Trupul lui Susan s-a încordat, apoi s-a relaxat, a continuat să-şi mişte şoldurile până a devenit iarăşi rigidă, apoi moale din nou. A făcut asta de trei-patru ori, până ce respiraţia i-a devenit greoaie, dar a continuat până a mai avut un orgasm. Ar fi continuat până leşina, ceea ce s-a-ntâmplat o dată, dar mi-am dat drumul şi asta a făcut-o să juiseze, în final.

A rămas cu capul îngropat în pieptul meu. Părul ei roşu mi se revărsa pe umeri. Am auzit-o şoptind între două răsuflări adânci:

– Mulţumesc, John.

Era plăcut să stau lungit acolo, cu Susan deasupra mea, cu testiculele calde şi umede. M-am jucat cu părul ei, am mângâiat-o pe spate şi pe fese, ne-am frecat picioarele unul de altul. Vedeam prin deschiderea cupolei cum soarele asfinţeşte. Templul devenise mai întunecos acum. Dar, exact deasupra mea, vedeam statuile de marmură împietrite încă în eterna lor îmbrăţişare şi, din perspectiva asta, expresiile lor, întreaga lor atitudine părea mai lascivă, mai înfierbântată, ca şi cum după nouăzeci de ani de frustrare erau gata să explodeze într-un act de frenezie sexuală.

Cred că am adormit. Când am deschis ochii, era întuneric în templu şi-mi era frig. Susan s-a mişcat şi i-am simţit buzele calde pe gât.

– E drăguţ, am spus.

– Te simţi mai bine?

– Da, am răspuns. Tu?

– Da. Te iubesc, John, a adăugat.

– Şi eu te iubesc.

S-a ridicat în picioare şi a zis:

– Scoală-te.

M-am ridicat, iar Susan mi-a luat cămaşa, a pus-o pe mine şi a-nchis-o la nasturi, apoi mi-a pus cravata şi a legat-o. După aceea chiloţii,

şosetele şi pantalonii. Mi-a prins cureaua şi mi-a tras fermoarul. Să mă dezbrace e foarte erotic, dar numai Susan m-a îmbrăcat vreodată după ce-am făcut dragoste şi găsesc că e un gest foarte tandru şi drăgăstos. Mi-a pus pantofii şi i-a legat la şireturi, apoi mi-a periat jacheta şi m-a ajutat s-o îmbrac.

– Gata, a zis în timp ce-mi îndrepta părul, arăţi de parcă tocmai ai ieşit de la biserică.

– Doar că am penisul cleios.

A zâmbit. Am privit-o cum stă în faţa mea goală puşcă.

– Mulţumesc, am spus.

– Cu plăcere.

Am încercat s-o îmbrac şi eu, dar i-am pus chiloţii pe dos şi am avut necazuri cu închizătorile de la sutien.

– John, altădată mă dezbrăcai pe întuneric cu o singură mână, a zis.

– Acum e altceva.

Până la urmă, Susan a ajuns în hainele ei, şi-am plecat, mână-n mână, prin întuneric, spre casă.

– Ai dreptate, ştii, i-am spus. Vreau să zic, analiza ta perceptivă despre ce simt eu. Nu vreau să fiu plictisit sau agitat, dar aşa mă simt.

– Poate ai nevoie de o întrecere, a zis. Poate mă gândesc la ceva care să te stimuleze.

– Bună idee, am zis, ceea ce s-a dovedit a fi cel mai idiot lucru pe care l-am spus vreodată.

9

Am sărit peste dusul la biserică în Sâmbăta Mare, pentru că mă săturasem până-n gât de domnul reverend Hunnings şi de Allardi. Susan a tras şi ea chiului şi şi-a petrecut dimineaţa curăţând grajdurile împreună cu doi băieţi de la colegiu veniţi în vacanţă. Eu n-am participat la curăţenie, dar am trecut pe-acolo cu un răcitor plin cu băuturi răcoritoare. În timp ce parcam Bronco-ul lângă grajd, m-a izbit mirosul îngrozitor de băligar şi am auzit râsetele şi chicotelile lor. Zanzibar şi Yankee erau priponiţi de un stâlp afară, sub castanul uriaş. Păşteau iarbă, orbi la munca elevilor care trudeau pentru ei. Caii ar trebui să-şi cureţe singuri grajdurile, cred eu. Îmi plăceau caii. Acum îi detest. Sunt gelos.

Şi că tot veni vorba, Susan e rece ca freonul faţă de bărbaţii de vârsta ei care încearcă să-i facă curte şi e foarte prietenoasă cu băieţii tineri. Sunt sigur că e un sentiment parţial matern, fiind suficient de bătrână încât să le fie mamă unor puşti de colegiu, cum de fapt şi este. Partea care nu e maternă mă supără pe mine. Oricum, se pare că se distrau cu toţii excelent lopătând rahatul ăla.

Am scos răcitorul din portbagajul Bronco-ului şi l-am pus pe o bancă de piatră.

Un morman de băligar apăruse în curticica pietruită din faţa grajdurilor. Va ajunge la grădina de trandafiri din spatele casei noastre. Poate că de-aia nu mă opresc eu niciodată să miros trandafirii.

Am deschis o sticlă cu suc de mere şi am băut-o cu-n picior proptit pe bancă, încercând să iau o poză cât mai masculină, în caz că ar fi ieşit cineva din grajd. Dacă aş fi avut tutun şi foiţă, mi-aş fi răsucit o ţigară. Am aşteptat, dar singurul lucru care ieşea din grajd erau hohote de râs.

Am urmărit cu privirea clădirea lungă, cu două etaje. Grajdurile sunt construite din cărămidă, cu acoperişuri din plăci de ardezie, în stil englezesc rural. Se potrivesc mai mult cu casa de oaspeţi decât cu conacul. Bănuiesc că nu există grajduri *beauxarts,* cu coloane romane. Au fost ridicate odată cu casa, când calul era un mijloc de transport mai sigur şi mai select decât automobilul. Sunt treizeci de boxe pentru caii de călărie, de trăsură şi de povară şi un spaţiu pentru trăsuri care putea adăposti, probabil, douăsprezece vehicule trase de cai, inclusiv sănii şi alte ustensile necesare pentru proprietate. Al doilea etaj consta parte din depozit de fân şi parte din camere de locuit pentru cei aproximativ patruzeci de oameni care aveau grijă de animale, construcţii, alei şi trăsuri. Spaţiul pentru trăsuri a devenit grajd prin anii 1920, iar vizitiii, lacheii şi restul ca ei au devenit şoferi şi mecanici.

Susan şi cu mine folosim uneori grajdul pentru Jaguar, iar George îşi lasă mereu Lincolnul acolo, el fiind din generaţia celor care mai cred încă în grija faţă de avutul personal. Casa portarului, cea de oaspeţi şi conacul au fost construite bineînţeles fără garaje, iar dacă îţi trebuie calul, trăsura sau automobilul, n-aveai decât să suni la garaj. Am în bucătărie un buton pe care scrie GARAJ şi tot apăs pe el, dar nu vine nimeni.

Grajdurile sunt pe domeniul Stanhope, ceea ce e o problemă, deoarece domeniul este vândut. Soluţia evidentă este construirea unui grajd mai mic, din lemn, pe proprietatea lui Susan. Adică, dacă noi

nu stăm în casa mare, de ce-ar sta caii în grajdul mare? Dar Susan se teme ca nu cumva animalele să-i fie traumatizate emoţional dacă sunt supuse unui nivel de trai mai coborât, aşa că vrea ca măcar o parte din grajdul original să fie mutat cărămidă cu cărămidă, ţiglă cu ţiglă şi piatră cu piatră pe pământul ei. Şi asta repede, înainte ca perceptorii să-nceapă identificarea bunurilor. Taică-su şi-a dat în mod elegant acordul pentru mutarea integrală sau parţială a construcţiei pe cei zece acri, iar Susan a ales pentru preţioşii ei căluţi un petic încântător, la umbra unor copaci şi lângă un iaz. Tot ce rămâne e să angajăm Compania Hercule pentru Mutări de Grajduri şi o sută de sclavi ca să facă treaba. Susan spune că o să împartă cheltuielile cu mine. Trebuie să mă uit din nou la contractul ăla premarital.

Am terminat sucul de mere, mi-am agăţat degetul mare în curea şi-am aşteptat s-apară careva împingând o roabă cu rahat pe uşă-afară. Am găsit şi-un pai pe care l-am înfipt între dinţi.

După vreun minut în poza asta, am hotărât să nu mă mai prostesc şi să intru pur şi simplu. Dar exact când mă-ndreptam spre uşă, o grămadă de paie a zburat din podul de deasupra şi-a aterizat în capul meu. Parcă s-ar fi bătut cu fân. Ofticat la culme, am făcut stânga-mprejur, m-am urcat în Bronco, am băgat în viteză, întorcând brusc în faţa uşilor. În timp ce intram în plin în grămada de băligar, am auzit-o pe Susan strigând după mine din podul deschis.

După-amiază, după o discuţie raţională referitoare la copilăria mea, ne-am pus echipamentul de tenis şi-am luat-o spre terenuri, unde aveam aranjată o partidă. Era cald pentru aprilie şi, după câteva voleuri, în timp ce aşteptam celălalt cuplu, Susan şi-a scos tricoul şi pantalonii de încălzire. Trebuie să vă spun că tipa arată excelent în costum de tenis şi când se-apleacă, cu fustiţa ei, să caute a doua minge, bărbaţii din teren nu se mai pot concentra câteva minute.

Am mai schimbat mingi vreo zece minute. Eu trimiteam mingile în toate părţile, iar Susan îmi spunea să nu fiu ostil. Până la urmă a zis:

– Uite, John, nu strica meciul ăsta. Calmează-te!

– Sunt calm.

– Dacă câştigăm, îţi promit orice favoare sexuală vrei.

– Ce-ai zice de-o tăvăleală-n fân?

A râs.

– S-a făcut.

Am mai schimbat mingi un timp şi bănuiesc că m-am calmat, pentru că le trimiteam în teren. Totuşi, nu eram un bărbat fericit. Adesea, lucruri mici, ca joaca lui Susan din fân, te pun pe-o pantă greşită, care poate fi răzbunătoare şi distructivă.

Au apărut şi partenerii noştri, Jim şi Sally Roosevelt. Jim e unul din Rooseveltii din Oyster Bay care mai locuieşte încă în zonă. Ăştia ca Roosevelt, Morgan, Vanderbilt sunt un soi de resursă naturală locală, auto-reproducătoare, ca fazanul, şi aproape la fel de rară. Să ai un Roosevelt sau un fazan pe proprietatea ta e un prilej de mândrie; să-l ai pe unul sau pe celălalt la cină este o lovitură socială, respectiv culinară. Jim e doar un băiat de treabă cu-n nume faimos şi-un cont în bancă. Mai important e că-l bat măr la tenis. Apropo, nu pronunţaţi Roosevelt aşa cum aţi auzit şi pronunţat toată viaţa. Pe-aici spunem *Roozvelt,* cu dinţii încleştaţi în stilul trismus. Două silabe. Rimează cu „Lou's belt". OK?

Sally Roosevelt e născută Sally Grace. E doar o coincidenţă: pachebotul Graces şi Grace Lane au fost botezate după această familie, nu după numele unei femei, deşi sunt sigur că aproape toţi rezidenţii de la Grace Lane cred că numele străzii se trage de la starea de graţie spirituală în care îşi închipuie ei că se află. Exceptând faptul că e o Grace, Sally n-arată rău şi, ca să mă răzbun pentru incidentul cu fânul, am flirtat cu ea între seturi. Dar nici ei, nici lui Susan şi nici

măcar lui Jim nu le-a păsat. Pasele mele au început să devină haotice. Pierdeam.

Pe la şase după-amiază, în mijlocul jocului, am observat un Cadillac Eldorado, negru strălucitor, urcând pe aleea principală. Maşina a încetinit vizavi de terenurile de tenis, parţial ascunse de verdeaţă. S-a oprit, Frank Bellarosa a coborât şi-a venit spre terenuri.

– Cred că te caută cineva, a zis Jim, inutil.

M-am scuzat, mi-am lăsat racheta şi-am părăsit terenul. L-am interceptat pe domnul Bellarosa pe cărare, la vreo treizeci de iarzi de teren.

– Bună, domnule Sutter. V-am întrerupt partida?

„Bineînţeles că da, faţă de plapumă. Ce vrei?"

Nu, de fapt, n-am zis asta. Am zis:

– Nu-i nimic.

Şi-a întins mâna, pe care i-am luat-o. Am strâns-o scurt, fără să ne jucăm de-a ruptul cartilagiilor.

– Eu nu joc tenis, m-a informat Frank Bellarosa.

– Nici eu, am răspuns.

A râs. Îmi plac tipii care-mi apreciază umorul, dar în cazul ăsta voiam să fac o excepţie.

Bellarosa purta pantaloni gri şi sacou albastru, o uniformă de duminică destul de potrivită pe-aici şi, cinstit să fiu, eram surprins. Dar purta şi nişte odioşi pantofi albi strălucitori, iar cureaua îi era prea îngustă. De asemenea, un tricou negru, la baza gâtului, care e bun, dar nu mai e *trés chic*. N-am observat inele rozalii sau alte bijuterii bătătoare la ochi, nici lanţuri sau obiecte scânteietoare, în schimb avea un ceas Rolex Oyster, care mie mi se pare de-un gust cam îndoielnic. De data asta, am remarcat că purta verighetă.

– E-o zi frumoasă, a spus domnul Bellarosa candid.

Vă spun eu că individul avea o zi mai bună decât mine. Pun pariu că doamna Bellarosa nu-şi petrecuse dimineaţa păruindu-se în podul de fân cu doi armăsari tineri.

– Neobişnuit de cald pentru perioada asta, i-am ţinut isonul.

– Aveţi un loc pe cinste, a zis. Sunteţi de mult aici?

– Trei sute de ani.

– Cum adică?

– Vreau să spun că familia mea. Dar casa asta a construit-o familia soţiei mele în 1906.

– Nu glumiţi?

– Puteţi verifica.

– Da, s-a uitat împrejur. Pe cinste loc!

L-am privit pe domnul Frank Bellarosa un moment. Nu era genul bondoc, crăcănat ca un broscoi pe care eşti tentat să-l asociezi cu un şef tipic al Mafiei. Avea o constituţie mai degrabă atletică, ca şi cum s-ar fi antrenat ridicând cadavre încastrate în beton, iar trăsăturile feţei îi erau ascuţite, pielea măslinie, ochii înfundaţi în orbite şi avea un nas roman coroiat. Părul îi era negru-albăstrui, ondulat, stilat pieptănat, uşor încărunţit la tâmple, şi-i acoperea tot capul. Era cu câţiva centimetri mai scund decât mine. Eu am un metru optzeci, deci el era de înălţime medie. I-aş fi dat vreo cincizeci de ani, deşi puteam afla exact de undeva – din dosarele penale, de pildă.

Avea un zâmbet blajin, care nu se potrivea cu ochii duri şi legenda violentă. În afară de zâmbet, nimic în aspectul sau gesturile sale nu-ţi sugera un episcop. Nu mi s-a părut că tipul arată nemaipomenit de bine, dar instinctul mi-a spus că unele femei l-ar putea găsi atrăgător.

Frank Bellarosa şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine.

– Omul dumitale – cum îl cheamă...?

– George.

– Mda. A zis că joci tenis, dar că pot intra să văd dacă ai terminat. Dar că n-ar trebui să-ţi întrerup partida.

Din tonul domnului Bellarosa am înţeles că nu prea era mulţumit de George.

– E-n regulă, am răspuns.

George ştia desigur cine era omul ăsta, deşi nu vorbisem niciodată de noul vecin. George era paznicul porţii şi al etichetei, şi dac-aţi fi o lady sau un gentlemen aţi fi bine-veniţi să intraţi pe poarta din faţă. Dacă aţi fi un negustor sau un ucigaş invitat, s-ar cuveni să folosiţi intrarea de serviciu. M-am gândit c-ar trebui să-i spun lui George să-l lămurească pe domnul Bellarosa.

– Cu ce vă pot ajuta? am întrebat.

– Cu nimic. Voiam doar să vă spun bună ziua.

– Sunteţi amabil. De fapt, eu sunt cel care-ar trebui să vă fac o vizită.

– A, da? De ce?

– Ei bine... aşa se procedează.

– Mda? Nimeni n-a trecut până acum.

– E cam ciudat. Probabil, nimeni nu-i sigur că v-aţi mutat deja. Discuţia asta devenise ciudată, aşa că am spus: Ei bine, mulţumesc pentru vizită. Şi bun venit în Lattingtown.

– Mulţumesc. Aveţi o clipă? Am ceva pentru dumneavoastră. Veniţi.

S-a întors şi mi-a făcut semn să-l urmez. Am tras cu ochiul la terenul de tenis, apoi m-am dus după el.

Bellarosa s-a oprit la Cadillacul lui şi a deschis portbagajul. M-aşteptam să văd cadavrul lui George, dar în loc de asta a scos o navetă cu răsaduri şi mi-a pus-o în braţe.

– Poftim. Am cumpărat prea multe. Chiar nu aveţi grădină de zarzavat?

– Nu. M-am uitat la naveta de plastic. Acum cred că am.

A zâmbit.

– Mda. V-am dat câte puţin din toate. Am lăsat etichetele astea ca să ştiţi ce sunt. Zarzavaturile au nevoie de soare. Nu ştiu nimic despre solul de-aici. Ce fel de sol aveţi?

– Păi... uşor acid, puţin lut, dar un strat de suprafaţă bun şi morenă glaciară.

– Ce?

– Aluviuni... glaciare, pietriş pe alocuri.

– Tot ce văd pe-aici sunt copaci, tufişuri şi flori. Încercaţi legumele astea. O să-mi mulţumiţi în august.

– Vă mulţumesc în aprilie.

– Mda. Lăsaţi aia jos. Nu pe maşină.

Am pus naveta pe pământ.

Bellarosa a luat o pungă de plastic deschisă la culoare din portbagaj. Înăuntru erau o grămadă de frunze roşietice.

– Poftim, a spus. Asta e *radicchio*. Ştiţi? Ca salata.

Am luat punga şi-am examinat frunzele neregulate cu-n interes politicos.

– Foarte drăguţ.

– Eu am crescut-o.

– Probabil că aveţi vreme mai călduroasă acolo.

Bellarosa a râs.

– Nu, am crescut-o înăuntru. Ştiţi, casa mea are o cameră aşa, ca o seră... fosta stăpână a domeniului a spus că...

– O verandă acoperită.

– Da. Ca o seră, numai că face parte din casă. Aşa că, primul lucru în ianuarie, am reparat asta. Toate geamurile erau sparte, iar reşoul cu gaz, stricat. M-a costat douăzeci de miare, dar am deja ceapă şi salată.

– Foarte scumpe, ceapa şi salata, am observat.

– Da, dar ce mama dracului!

Ar trebui să vă spun că accentul lui Bellarosa nu era în mod cert de Locust Valley, dar nici pur Brooklyn. Accentele fiind atât de importante pe-aici, mi-am format urechea, ca majoritatea cunoscuţilor mei. De obicei, pot să-mi dau seama din care dintre cele cinci cartiere ale oraşului e o persoană sau din care dintre aşezările rurale dimprejur. Câteodată pot să spun ce liceu a absolvit o persoană sau dacă a fost la Yale, ca mine. Frank Bellarosa nu fusese la Yale, dar,

din când în când era ceva ciudat, aproape gen liceu, în accentul lui, sau mai degrabă în modul de a-şi alege cuvintele. Dar, cel mai pronunţat răsunau străzile din Brooklyn în vocea lui. Fără să mă gândesc, am întrebat:

– Unde aţi locuit înainte de Lattingtown?

– Unde? Oh, Williamsburg. M-a privit. În Brooklyn. Cunoaşteţi Brooklynul?

– Nu foarte bine.

– Grozav loc! Era un loc pe cinste înainte. Prea mulţi... străini acum. Am crescut în Williamsburg. Toată familia mea e acolo. Bunicul a locuit pe Havemeyer Street când a venit.

Am presupus că bunicul domnului Bellarosa a venit dintr-o ţară străină, Italia, fără îndoială, şi sunt convins că vechii germani şi irlandezi din Williamsburg nu l-au întâmpinat cu pupături şi şniţele. Când continentul ăsta era locuit de indieni, primii europeni au trebuit doar să-i omoare ca să-şi facă loc. Pentru următoarele valuri de emigranţi a fost un pic mai dur; au trebuit să cumpere sau să-nchirieze. Nu cred că domnul Bellarosa ar fi gustat vreuna din ironiile astea, aşa că am spus:

– Ei bine, sper că veţi găsi Long Island pe placul dumneavoastră.

– Mda... Cunosc Long Island. Am fost la internat aici.

Nu mi-a spus mai mult, aşa că n-am insistat, deşi mă-ntrebam la ce naiba de internat fusese Frank Bellarosa. M-am gândit că poate e modul lui de a se referi la casa de corecţie.

– Încă o dată vă mulţumesc pentru salată, am spus.

– Mâncaţi-o repede. E proaspăt culeasă. Cu puţin ulei şi oţet.

Mă-ntrebam dacă o să le placă cumva cailor fără ulei şi oţet.

– Sigur. Ei bine...

– E fiica dumneavoastră?

Bellarosa privea peste umărul meu. M-am uitat înapoi şi am văzut-o pe Susan venind pe alee. M-am întors spre Bellarosa.

– Soţia mea.

– Da? S-a uitat la Susan cum se apropie. Am văzut-o într-o zi călărind pe proprietatea mea.

– Călăreşte uneori.

M-a privit.

– Ei, dacă vrea să călărească pe domeniul meu, nu-i nimic. Probabil, a călărit acolo înainte să cumpăr eu casa. Nu vreau niciun fel de resentimente. Am două sute de acri şi băligarul e bun pentru sol. Aşa-i?

– E nemaipomenit pentru trandafiri.

Susan s-a dus direct la Frank Bellarosa şi i-a întins mâna.

– Sunt Susan Sutter. Dumneavoastră trebuie să fiţi noul nostru vecin.

Bellarosa a ezitat o clipă înainte de a-i lua mâna. Bănuiesc că în lumea lui bărbaţii nu dau mâna cu femeile.

– Frank Bellarosa, a zis.

– Încântată de cunoştinţă, domnule Bellarosa. John mi-a spus că v-a întâlnit la pepinieră acum vreo câteva săptămâni.

– Mda.

Bellarosa a menţinut bine contactul vizual, deşi i-am văzut ochii alunecând spre picioarele lui Susan pentru o jumătate de secundă. Nu eram tocmai încântat că Susan nu-şi pusese pantalonii de trening şi se prezenta unui străin într-o fustiţă de tenis care abia dacă-i acoperea fundul.

– Ne iertaţi că nu v-am vizitat, s-a scuzat Susan, dar nu eram siguri dacă v-aţi stabilit şi primiţi.

Bellarosa părea să cugete la cele spuse de Susan. Chestia cu primitul îi dădea, cred, mare bătaie de cap. Susan, ar trebui să vă spun, intră în rolul ei de Lady Stanhope când vrea să facă anumiţi oameni să se simtă stingheriţi. Nu ştiu dacă e o chestie defensivă sau ofensivă.

Bellarosa nu părea stânjenit, deşi era mai şovăitor cu Susan decât fusese cu mine. Poate că-l distrăgeau picioarele ei.

– Tocmai i-am spus soţului dumneavoastră că v-am văzut călărind pe proprietatea mea o dată sau de două ori. Nicio problemă.

Credeam că e pe punctul de a sublinia beneficiile sale scatologice, dar mi-a zâmbit doar. Nu i-am întors zâmbetul. Era într-adevăr o zi bălegoasă, mi-am zis.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, a spus Susan. Trebuie să vă informez însă că există o tradiţie locală de a da drept de trecere călare. Puteţi marca poteci anume pentru călărie, dacă doriţi. Totuşi, dacă vânătoarea va fi din nou permisă, caii vor urmări câinii, care, la rândul lor, urmăresc vânatul. Veţi fi anunţat.

Frank Bellarosa s-a uitat la Susan un minut bun, şi nici unul din ei n-a clipit. Am rămas surprins când a spus pe un ton rece:

– Se pare că sunt o mulţime de lucruri pe care nu le-nţeleg încă, doamnă Sutter.

M-am gândit c-ar fi bine să schimbăm subiectul cu unul pe care-l *înţelege,* aşa că am ridicat punga de plastic.

– Susan, domnul Bellarosa a cultivat această salată – *radicchio* se numeşte – în veranda acoperită de la Alhambra.

Susan a privit sacoşa şi s-a-ntors spre Bellarosa.

– Oh, aţi reparat-o? a întrebat. Asta-i foarte bine.

– Mda, casa începe s-arate bine.

– Şi răsadurile astea... am adăugat, arătând naveta de jos. Zarzavaturi pentru grădina noastră.

– V-aţi gândit foarte bine, a zis Susan.

Bellarosa i-a zâmbit.

– Soţul dumneavoastră mi-a spus că mâncaţi flori.

– Nu, domnule, mănânc spini. Vă mulţumesc că v-aţi oprit.

Bellarosa a ignorat concedierea voalată şi s-a-ntors spre mine.

– Cum se cheamă casa dumneavoastră? Are un nume? Aşa-i?

– Da, am răspuns. Stanhope Hall.

– Ce-nseamnă?

– Ei bine... e botezată după străbunicul lui Susan, Cyrus Stanhope. El a construit-o.

– Mda. Mi-aţi spus asta. Trebuie să-mi botez şi eu casa?

– Are un nume deja, am răspuns.

– Da, ştiu asta. Fosta proprietăreasă mi-a spus. Alhambra. Aşa-mi vin scrisorile. Nu există număr la casă. Vă vine să credeţi? Dar ar trebui să o rebotez sau ce să fac?

– Puteţi, dacă doriţi, a răspuns Susan. Unii o fac. Alţii păstrează numele originale. V-aţi gândit la o denumire anume?

Frank Bellarosa s-a gândit o clipă, apoi a negat din cap.

– Nu. Alhambra merge, deocamdată. Deşi sună cam spaniol. O să mă mai gândesc.

– Dacă vă putem ajuta cu numele, a zis Susan, daţi-nede ştire.

– Mulţumesc. Credeţi c-ar trebui să pun o plăcuţă cu numele casei? Am văzut la câteva. Voi văd că n-aveţi.

– E la latitudinea dumneavoastră, l-am asigurat pe noul nostru vecin. Dar dacă schimbaţi numele, anunţaţi oficiul poştal.

– Mda, desigur.

– Unii pun pur şi simplu numele lor la poartă, a adăugat Susan, muşcător, aş zice eu. Dar alţii, mai ales dacă au nume bine-cunoscute, n-o fac.

Bellarosa a privit-o şi a zâmbit.

– Nu cred c-ar fi o idee bună să pun numele meu la poartă. Dumneavoastră ce credeţi, doamnă Sutter?

– Nu, nu cred, domnule Bellarosa.

Acum mă simţeam eu stânjenit.

– Ei bine, am spus, mai bine ne-am întorce la oaspeţii noştri.

Bellarosa a ezitat o clipă, apoi a rostit.

– Dau o mică petrecere de Paşte, mâine. Nişte prieteni, familia. Nimic pretenţios. Mâncăruri italieneşti tradiţionale de Paşte. A zâmbit. Am fost în Brooklyn să iau *capozzela*. Cap de miel. Dar avem şi restul mielului. Pe la două. Bine?

Nu eram sigur c-am auzit bine chestia cu capul de miel.

– Mă tem că trebuie să mergem şi la altă masă de Paşte, am răspuns.

– Da? Bine, vedeţi dacă puteţi să treceţi zece minute şi vă arăt şi casa. Bem ceva. OK?

S-a uitat la Susan.

– Vom încerca să venim, a răspuns ea. Dar dacă nu reuşim, vă urăm un Paşte vesel şi binecuvântat.

– Mulţumesc.

Bellarosa a închis portbagajul şi s-a dus la portiera maşinii.

– Vă deranjează dacă intru cu maşina puţin pe-aici?

– Deloc, a afirmat Susan. E-o maşină prea lungă ca s-o întorceţi pe aleea asta. Aşa că mergeţi până la conac şi întoarceţi în rond.

Dacă voiam s-o supăr pe Susan, îi spuneam domnului Bellarosa că vechiul căsoi era de vânzare, dar m-am gândit că ne-am conversat suficient pentru o zi.

Bellarosa ne-a privit peste capota maşinii; l-am privit şi noi pe el. Era o încercare sau poate doar prima încăierare în ciocnirea civilizaţiilor, mi-am zis. Susan şi cu mine fuseserăm educaţi să nu fim niciodată nepoliticoşi faţă de cei inferiori nouă din punct de vedere social, decât în cazul în care se pretindeau egali cu noi. Atunci îi puteam masacra. Dar domnul Frank Bellarosa nu încerca să-şi dea aere sau să ceară statut nobiliar onorific. Era ce era şi nu ţinea atât de mult la părerea noastră, încât să vrea să pară ce nu era.

Mi-am amintit prima mea impresie despre el: un cuceritor curios în privinţa societăţii fără vlagă în care tocmai pusese piciorul, poate un pic amuzat de locuitori şi în mod sigur neimpresionat de o cultură care nu se putea apăra în faţa unor oameni ca Frank Bellarosa. Aveam să aflu mai târziu că a fost prima impresie justă. Dar în momentul acela eram doar bucuros că pleacă. Ştiam, bineînţeles, că aveam să-l revăd, dacă nu ca să mâncăm cap de miel împreună de Paşte, atunci în mod cert cu vreo altă ocazie, în viitorul foarte

apropiat. Dar nu ştiam, şi mi-ar fi fost imposibil să ghicesc, în ce hal aveam noi trei să ne ruinăm şi să ne distrugem unul pe altul.

Bellarosa ne-a zâmbit şi-am fost din nou impresionat de gura furioasă. A zis de-a dreptul:

– O să fiu un bun vecin. Nu vă faceţi griji. O să ne-nţelegem.

A plonjat în maşină şi a dispărut pe aleea cu pete de soare.

I-am dat lui Susan sacoşa cu salată.

– Ulei şi oţet. Ai fost puţin cam îngâmfată, am adăugat.

– Eu? Ce să mai zic de tine? Vrei să ne oprim rapid pentru o ureche de miel sau ceva? a întrebat.

– Cred că nu. A rămas tăcută un moment, apoi a continuat: Ar putea să fie interesant.

– Susan, eşti ciudată.

– Mda? Aşa crezi? a răspuns cu voce răguşită.

– Crezi c-ar trebui să plantez legume anul ăsta?

– Neapărat. A râs din nou. Asta-i bizar.

Cuvântul potrivit era *de temut,* nu *bizar* şi amândoi ştiam asta. Poate nu de temut în sens fizic; nu urma să fim şterşi de pe faţa pământului dacă nu ne prezentam la petrecerea lui Bellarosa sau dacă nu-i plantam răsadurile; nici chiar dacă eram puţin tăioşi cu el. De temut, în sensul că individul avea puterea să-i şteargă de pe faţa pământului pe cei care-l enervau. În ciuda răcelii lui Susan şi, sper, a indiferenţei mele faţă de el, nu te descurci cu Frank Bellarosa episcopul aşa cum te descurci cu Remsenii, Eltonii sau familia DePauw. Iar motivul nu era cine ştie ce lucru subtil: Frank Bellarosa era un ucigaş.

– Poate Vila Bellarosa, a zis Susan.

– Ce?

– Casa lui. Poate o să-i fac cadou o firmă frumoasă ca dar de inaugurare a casei. Vila Bellarosa.

N-am răspuns. Suna aproape ca o insultă etnică. Susan a scos o frunză de *radicchio* din punga de plastic şi a ronţăit-o.

– Un pic amăruie. Merge cu ulei sau ceva. Dar foarte proaspătă. Vrei?

– Nu, mulţumesc.

– Crezi c-ar fi trebuit să-l fi prezentat pe domnul Bellarosa Rooseveltilor? Ceva în genul „Jim şi Sally, permiteţi-mi să vi-l prezint pe cel mai nou prieten şi vecin al nostru, Frank Bellarosa, Episcopul"? Sau să fi spus „don Bellarosa" ca să-i impresionăm?

– Nu face pe proasta, am rugat-o pe Susan. Ce impresie ţi-a făcut?

A răspuns fără ezitare:

– Are un oarecare farmec primitiv şi siguranţă de sine, chiar şi-n faţa bine cunoscutei mele aroganţe. A făcut o pauză, apoi a zis: Arată chiar mai bine decât mi-am închipuit.

– Nu mi s-a părut c-arată aşa de bine. Şi se îmbracă ridicol, am adăugat.

– La fel ca jumătate dintre papagalii de pe-aici.

Am intrat înapoi pe teren, unde Jim şi Sally îşi dădeau pase.

– Scuze, am spus.

Ar trebui să ştiţi că, a întrerupe o partidă de tenis pentru oricare alt motiv, cu excepţia morţii unuia dintre jucători, e dovadă de prost gust.

– Susan zicea că s-ar putea să fie vecinul vostru cel nou, a răspuns Jim.

– El era.

Mi-am luat racheta şi-am intrat pe teren.

– Unde rămăsesem?

– Frank Bellarosa? a întrebat Sally.

– Cred că era rândul meu la serviciu, am zis.

– Noi îi spunem doar „Episcopul" i-a spus Susan lui Sally.

La trei dintre noi li s-a părut nostim.

– Serviciul meu, doi-zero, am repetat.

Susan le-a arătat Rooseveltilor punga cu *radicchio* şi toţi au examinat-o de parcă era planta-vieţii de pe Marte.

– Se-ntunecă, am zis.

– Ce-a vrut? a întrebat-o Jim pe Susan.

– Vrea să mâncăm asta şi să ne facem o grădină de zarzavat.

Sally a chicotit.

– Şi mai vrea să ştie dacă trebuie să pună o plăcuţă pe care să scrie Alhambra în faţa casei, a continuat Susan. Ne-a invitat la masă, de Paşte.

– O, nu! a ţipat Sally.

– Cap de miel! a exclamat Susan.

– Pentru numele lui Dumnezeu, am spus.

N-am văzut o partidă întreruptă pentru conversaţie pe teren decât o dată, la Southampton Tennis Club, când un soţ gelos a-ncercat să-l linşeze pe antrenor cu racheta sa Dunlop Blue Max, dar toată lumea s-a întors la treabă imediat ce soţul şi antrenorul au dispărut după colţul clădirii clubului.

– Mi se răcesc muşchii, am spus. Gata jocul.

Mi-am strâns lucrurile şi am ieşit de pe teren. Ceilalţi trei m-au urmat, continuând să vorbească. Am luat-o cu toţii spre casă.

Era încă destul de cald ca să stăm în grădină. Susan a adus o sticlă de Porto vechi. Ca hors *d'oeuvres* am avut brânză şi biscuiţi garnisiţi cu *radicchio*, ceea ce m-a amuzat până şi pe mine.

Am băut privind cum apune soarele, îmbătat de mirosul proaspăt de bălegar din grădina de trandafiri. Am încercat să ascult ciripitul păsărelelor, dar Susan, Sally şi Jim sporovăiau în continuare despre Frank Bellarosa şi-am auzit-o pe Susan folosind expresiile „delicios de sinistru", „interesant de primitiv" şi chiar „fascinant". Individul era cam tot atât de fascinant ca un sac de cartofi. Dar o femeie priveşte un bărbat altfel decât priveşte un bărbat un alt bărbat. Sally era în mod sigur fascinată de descrierea lui Susan. Jim părea şi el absorbit de subiect.

Dacă vă interesează o ierarhizare a celor de pe terasa mea, pot să spun că Stanhope şi Grace, care stau vizavi de mine sunt considerate

cu avere veche după majoritatea standardelor americane. Asta pentru că nu exista cine ştie ce capital american până acum vreo sută de ani. Dar Roosevelt, care stă lângă mine, ar spune că sunt averi noi, şi chiar prea mari. Rooseveltii n-au fost niciodată putred de bogaţi, dar rădăcinile lor merg până la începuturile Lumii Noi, au un nume respectat şi sunt cunoscuţi pentru serviciile aduse ţării, atât pe timp de pace, cât şi de război, spre deosebire de cel puţin unul dintre Stanhopeii pe care-i cunosc.

V-am vorbit despre familia Sutter, dar nu v-am spus că mama este o Whitman. Aşa că, în ierarhie, Jim şi cu mine suntem în vârf, iar soţiile noastre – deşi bogate, drăguţe şi subţirele – sunt cu o treaptă mai jos pe scara socială. V-aţi prins? Nu contează. Ce contează acum e unde se-ncadrează Frank Bellarosa.

I-am ascultat pe Susan şi Roosevelti vorbind şi mi-am dat seama că îl priveau pe Frank Bellarosa din alt unghi decât mine. Eu eram preocupat de activităţile antisociale ale domnului Bellarosa cum ar fi crima, şantajul, jecmănirea şi alte minciuni din astea. Dar Susan, Sally şi chiar Jim comentau chestii cu mult mai impresionante, ca de pildă: maşina neagră lucitoare, pantofii albi sclipitori ai domnul Bellarosa sau crima sa cea mai mare, anume achiziţionarea Alhambrei. Am impresia că Susan gândeşte şi se comportă altfel atunci când e în preajma oamenilor ca Sally Grace. M-a izbit faptul că ei luau, pe undeva, chestia cu Frank Bellarosa ca pe-un spectacol.

M-a şocat ideea că treaba cu Frank Bellarosa li se părea pe undeva distractivă. Vorbeau despre el de parc-ar fi fost o gorilă în cuşcă, iar ei, spectatori. Aproape că i-am invidiat pentru încrederea lor absolută, pentru certitudinea lor că nu fac parte din circul vieţii, ci sunt spectatori din loje. Ştiam, cu îngâmfarea asta Susan şi Sally se hrăniseră cu polonicul încă din copilărie, iar Jim o moştenea în mod natural prin sângele lui albastru. Bănuiesc că pot fi şi eu îngâmfat. Dar toţi din familia mea au muncit, şi poţi fi atât de îngâmfat numai când nu trebuie să-ţi câştigi singur pâinea.

Ascultând-o pe Susan, am vrut să-i aduc aminte că ea şi cu mine nu eram spectatori la acest eveniment modern. Făceam parte din spectacol, eram în aceeaşi cuşcă cu gorila, iar emoţiile şi fiorii nu urmau să fie trăiţi prin procură.

La sugestia mea, am schimbat subiectul şi-am vorbit despre sezonul de sporturi nautice. Rooseveltii au stat până la opt, apoi au plecat.

– Nu găsesc nimic amuzant sau interesant la Bellarosa, i-am zis lui Susan.

– Trebuie să fii mai liber în concepţii, a spus, turnându-şi încă un Porto.

– E un criminal, am zis concis.

– Dacă ai vreo dovadă, domnule avocat, mai bine ai suna la poliţie, a răspuns la fel de concis.

Ceea ce mi-a amintit de problema implicită; dacă societatea nu putea să scape de domnul Frank Bellarosa, cum aş fi putut eu? Acest eşec al legii submina morala tuturor – până şi Susan comenta acum, iar Lester Remsen era convins că regulile sunt la lada de gunoi. Eu nu eram chiar aşa sigur.

– Ştii despre ce vorbesc, i-am spus lui Susan. E un şef notoriu al Mafiei.

Şi-a terminat Porto-ul, a respirat adânc şi a zis:

– Uite ce e John, a fost o zi lungă şi sunt obosită.

Fusese într-adevăr o zi lungă, iar eu mă simţeam de asemenea secătuit fizic şi emoţional. Am făcut o remarcă necugetată:

– Bătăile în fân cam scot sufletul din om.

– Las-o baltă.

S-a ridicat şi a luat-o spre casă.

– I-am bătut sau nu pe Roosevelti? Îmi primesc favoarea erotică?

– Sigur. Vrei să mă duc dracului?

De fapt, da.

A deschis glasvandul care dădea în birou.

– Sunt convinsă că-ţi aminteşti că suntem aşteptaţi la familia DePauw la nouă, pentru supeu. Ceea ce s-ar numi o masă de Paşte. Te-aş ruga să fii gata la timp.

Susan a intrat în casă.

Mi-am mai turnat un Porto. Nu, nu-mi aminteam. Şi, de fapt, puţin îmi păsa. M-am gândit că, dacă unii găsesc că Frank Bellarosa n-arată rău, e „delicios de sinistru", „interesant de primitiv" şi „fascinant", şi merită o oră de conversaţie, probabil că aceiaşi oameni mă găsesc pe mine drăguţ, prostuţ şi previzibil. Asta, cuplată cu bătaia în fân de după-amiază, m-a făcut să mă-ntreb de nu cumva Susan e puţin cam agitată ea însăşi.

M-am ridicat, am luat sticla de Porto şi-am plecat să mă plimb în întuneric. Am mers până m-am trezit lângă gardul viu al labirintului. Un pic cam afumat deja, am intrat în labirint.

Aleile erau acoperite cu ramuri netunse. M-am învârtit pe-acolo până ce-am fost sigur că m-am rătăcit. După care m-am trântit jos, am terminat Porto-ul şi-am adormit sub cerul înstelat. La dracu' cu familia DePauw.

10

Am auzit păsările cântând în apropiere şi-am deschis ochii, dar n-am văzut nimic. M-am ridicat în fund într-o cumplită de panică. Mi-am dat seama că sunt înghiţit de ceaţă şi-am crezut, o clipă, c-am murit şi-am ajuns în rai. Dar apoi am râgâit nişte Porto şi-am ştiut că sunt încă viu, deşi nu-mi era prea bine. Treptat, mi-am amintit unde eram şi cum ajunsesem acolo. Nu m-a-ncântat niciuna dintre amintirile astea, aşa că le-am alungat din minte.

Primele licăriri ale zorilor luminau un cer roşu-purpuriu. Mă durea capul îngrozitor, mi-era frig, iar muşchii mi-erau rigizi precum cartonul. M-am frecat la ochi şi-am căscat. Era Duminica Paştelui şi, cu adevărat, înviase şi John Sutter.

M-am ridicat în picioare cu binişorul şi-am văzut sticla de Porto pe jos. Mi-am amintit c-o folosisem drept pernă. Am ridicat-o şi-am băut ultima înghiţitură ca să-mi clătesc gura.

– Oh!

Mi-am netezit treningul şi-am tras fermoarul la bluză împotriva frigului. Bărbaţii de vârstă mijlocie, chiar cei în formă, n-ar trebui să se lăfăie pe pământul rece toată noaptea cu stomacul plin de băutură. Nu-i nici demn, nici sănătos.

– Oh... gâtul meu...

Am tuşit, m-am întins, am strănutat şi-am făcut restul chestiilor care se fac în mod obişnuit dimineaţa. Totul părea-n stare de funcţionare, cu excepţia creierului care nu putea digera enormitatea unei asemenea comportări.

Am făcut câţiva paşi de probă, am simţit că-i în regulă şi-am început să dau la o parte crengile gardului viu al labirintului. Am încercat să urmăresc urmele de paşi şi crengile rupte de noaptea trecută, dar urmăritul nu-i unul dintre talentele mele înnăscute şi curând m-am rătăcit. De fapt, începusem prin a fi rătăcit. Acum eram dat dispărut în acţiune.

Cerul se lumina şi-am putut să deosebesc estul de vest. Ieşirea din labirint era pe latura estică şi m-am mişcat într-acolo de câte ori am putut, dar treceam iar şi iar pe aceeaşi alee. Cel care proiectase labirintul ăsta trebuie să fi fost un geniu sadic.

După vreo jumătate de oră încheiată, am ieşit în sfârşit pe pajişte şi-am văzut soarele răsărind la orizont, deasupra umbrarului.

M-am aşezat pe-o bancă de piatră din faţa labirintului şi m-am străduit să gândesc. Nu numai c-o părăsisem pe Susan şi ratasem o reuniune mondenă, dar ratasem şi slujba din zori de la St. Mark, iar Susan şi Allardii erau probabil înnebuniţi de grijă acum. Ei, poate că Susan şi Ethel nu erau chiar înnebunite, dar George trebuie să fi fost îngrijorat, iar ele preocupate.

M-am întrebat dacă Susan s-o fi dus la familia DePauw, scuzându-şi soţul, sau a sunat poliţia şi-a stat lângă telefon toată noaptea. De fapt, ceea ce cred că mă preocupa era dacă-i păsa cuiva dacă sunt viu sau mort. În timp ce cugetam la asta, am auzit zgomotul unor copite pe pământul jilav. M-am uitat la calul şi călăreţul care se apropiau, apoi m-am ridicat. Am văzut-o pe Susan călărind pe Zanzibar la vreo douăzeci de picioare de unde eram. Nici Susan, nici eu n-am zis nimic, dar idiotul de cal a sforăit şi sforăitul a sunat dispreţuitor, ceea ce m-a scos din sărite, evident ilogic.

Credeam că mă voi simţi vinovat şi plin de remuşcări faţă de Susan, dar, destul de ciudat, continua să nu-mi pese.

– Mă căutai sau doar călăreai? am întrebat-o.

Probabil, tonul vocii mele a împiedicat-o să-mi dea o replică isteaţă.

– Te căutam, a răspuns.

– Ei bine, acum, că m-ai găsit, poţi să pleci. Vreau să fiu singur.

– Foarte bine. L-a întors pe Zanzibar şi m-a întrebat peste umăr: Vii cu noi la slujba de 11?

– Dacă vin, o să vin cu maşina mea.

– Foarte bine. Ne vedem mai târziu.

A luat-o din loc, iar Zanzibar s-a pârţâit. Dacă aveam puşca cu mine, îi umpleam curu' cu alice.

Aşa, mi-am zis, asta era uşor. M-am simţit mai bine. Am început să merg ca să-mi destind muşchii, apoi am alergat o vreme, trăgând în piept aerul rece ai dimineţii. Ce zi minunată şi ce frumos era să te trezeşti odată cu soarele şi s-alergi prin ceaţa deasă şi s-ajungi de parc-ai fi luat beta-blocante, endorfină sau ceva de genul ăsta. Am petrecut o oră ţopăind şi zbenguindu-mă pe proprietate, fără vreun scop sau motiv anume, decât că mă simţeam bine.

M-am căţărat într-un tei bătrân de la capătul domeniului, de unde se vede The Creek Country Club. Ce privelişte minunată! Am stat o vreme în copac, retrăind această rafinată plăcere a copilăriei. Cu părere de rău am coborât de-acolo şi-am început din nou să alerg. Trebuie să fi fost deja ora nouă, după părerea mea. Eram epuizat fizic, dar de mult nu mai avusesem mintea atât de limpede. Nici urmă de mahmureală. Am trecut de liziera de pini albi care separa domeniul Stanhope de Alhambra. Transpiraţia curgea şiroaie pe mine, ducând toxinele odată cu ea.

Am traversat în fugă păşunea stufoasă a Alhambrei. Inima bătea să-mi spargă pieptul şi picioarele aproape că mi se-mpleticeau. Iar am continuat s-alerg, trecând de crângul de cireşi şi

ajungând în grădina clasică unde Susan şi cu mine jucaserăm drama noastră erotică.

M-am prăbuşit pe o bancă de marmură şi m-am uitat în jur. Statuia impunătoare a lui Neptun era tot la capătul bazinului de mozaic, dar în pumnul lui strâns se afla acum un trident de bronz.

– Ia te uită...

Am observat, de asemenea, că din gurile celor patru peşti ţâşnea acum apă, care se aduna într-o uriaşă scoică de marmură, de unde curgea apoi în bazinul proaspăt curăţat.

– Fir-aş al naibii...

M-am ridicat şi m-am aplecat deasupra fântânii care nu mai funcţionase de peste douăzeci de ani. M-am lăsat apoi în genunchi şi mi-am spălat faţa în scoică, după care am lipăit apa rece.

– Aaa... merge, Frank.

Am făcut gargară cu apă, apoi am scuipat-o, imitând peştii de piatră.

– Grl, grrl, grrrl.

Am auzit un zgomot şi m-am întors. La nici zece metri de mine, pe aleea care ducea la conac, era o femeie. Purta o rochie înflorată, o pălărie roz şi un şal alb pe umeri. M-a văzut şi a rămas împietrită. Îmi imaginam tabloul: eu îmbăloşându-mă în jurul fântânii, într-un trening împuţit şi cu părul în dezordine. Am scuipat apa din gură şi-am spus:

– Bună ziua.

S-a întors şi a început să se-ndepărteze repede, apoi a privit înapoi să vadă de făceam. Era o femeie la vreo patruzeci şi cinci de ani, plinuţă, cu-n păr blond care, chiar de la distanţa asta, arăta spălăcit. Machiajul nu era prea subtil şi m-am gândit că poate fardul de pleoape purpuriu şi rujul roz aprins rămăseseră de la vopsitul ouălor de Paşte. Chiar şi pusă la patru ace părea cam ieftină şi nerusinată. Dar, în general, n-arăta rău. Nu sunt un tip libidinos şi prefer femeile slăbuţe şi bine lustruite, genul pur american, aşa ca Susan.

Dar, după ce toată dimineaţa oscilasem între un comportament atavic şi unul adolescentin, eram acum în dispoziţia potrivită ca să găsesc ceva de-un erotism primitiv în spoiala acestei femei, cu ţâţele şi curul ei mare. Semăna vag cu Venus din templul dragostei.

Pe măsură ce se-ndepărta, se tot uita peste umăr. M-am gândit să mă prezint, ca să nu mai fie speriată, dar, dacă făcea parte din clanul Bellarosa, era mai bine să nu facem cunoştinţă în aceste împrejurări. Am vrut să mă ridic în picioare şi să plec, cum ar fi făcut orice avocat şi gentleman neinteresant. Dar mi-am amintit de recentul meu succes la Susan, aşa că m-am aşezat în patru labe şi-am mârâit.

Femeia a luat-o la fugă, rupându-şi tocurile înalte. M-am ridicat şi m-am şters cu mâneca la gură. Fusese distractiv. Mi-a trecut prin minte că, totuşi, comportamentul meu nu era tocmai normal – dar cine sunt eu să fac aprecieri psihiatrice? Mergând de-a lungul marginii bazinului în care-mi contemplam următoarea mişcare, am mai observat ceva nou. În capătul bazinului lung şi îngust era o statuie albă. Când m-am apropiat, am observat că e unul dintre sfinţii ăia ieftini, de ipsos, într-o nişă aurie, aşa cum vezi de obicei pe pajiştile italieneşti în combinaţie cu vreo doi flamingo roz.

Era o statuie a Fecioarei Maria, cu pruncul Isus în braţe. Juxtapunerea asta, a unei icoane creştine cu un zeu păgân, mi s-a părut de-a dreptul curioasă. Această femeie iubitoare, legănându-şi copilul în braţe şi, în aceeaşi compoziţie, holbându-se la ea, acest zeu viril, pe jumătate dezbrăcat, cu tridentul ridicat – antipodul Dumnezeului iudeo-creştin al dragostei.

Mi-am amintit cât de mult m-a surprins, prima oară când am fost la Roma, felul în care cele două tendinţe dominante ale culturii italiene – păgână şi creştină –, coexistă în artă aparent fără nicio contradicţie. Aceste combinaţii de motive nu păreau să ridice vreo problemă teologică sau estetică ghizilor italieni. De pildă, o friză cu nimfe nubile şi cupidoni rotofei împodobea camera în care se afla o statuie cu *La Vergine.*

Italienii, mi-am zis atunci, erau ei înşişi păgâni şi creştini, ca şi arta lor, cruzi şi blânzi în acelaşi timp. Romano-catolici. Era ca şi cum o religie nepotrivită fusese impusă unei ţări şi unui popor care, prin temperament, ar fi fost buni păgâni şi creştini îndoielnici.

Mi-am zis că, acelaşi Frank Bellarosa care pusese la loc tridentul în mâna lui Neptun şi ştia ce lipseşte din acel pumn strâns, era acelaşi Frank Bellarosa care simţea nevoia să-şi împodobească lumea cu acest simbol al dragostei şi speranţei. Era un individ multirateral. Interesant.

Am auzit un câine lătrând din direcţia conacului şi m-am gândit să-mi continui cugetarea în timp ce mă-ndepărtam rapid de gorilele lui don Bellarosa. Poate că eram nebun, dar nu şi prost.

Am luat-o spre Stanhope Hall, fugind cât de repede puteam, gândindu-mă că de sâmbătă la prânz nu mâncasem nimic mai consistent decât *radicchio* şi brânză. Câinii care lătrau – căci acum erau doi – se apropiaseră.

Am mai accelerat un pic şi-am trecut liziera de pini în plină viteză. Totuşi, n-am încetinit, căci mi-am închipuit că atât câinii, cât şi gorilele, deşi nu erau nobili călare, vor trece cu siguranţă pe proprietatea Stanhope în plină urmărire.

Am văzut iazul puţin adânc lângă care voia Susan să-şi mute grajdurile şi-am plonjat în el. Jumătate înot, jumătate călcând apa, am ajuns pe celălalt mal. Ce-mi lipsea în talentul la urmărit am recuperat pe planul tehnicilor de evadare.

Am continuat s-alerg şi-am auzit câinii chelălăind în jurul iazului, acolo unde-mi pierduseră urma. Bănuiam că sunt şi oameni, nu numai câini. Am fost sigur când am auzit o armă de vânătoare descărcându-se în spatele meu. Picioarele mi-au răspuns instinctiv şi-au început să se mişte mai repede decât putea să suporte inima şi plămânii. Mi s-au terminat glucoza, adrenalina, endorfina, toate, şi m-am prăbuşit jos. Am rămas perfect nemişcat şi-am ascultat.

După câteva minute, m-am ridicat şi am început să merg încetişor prin iarbă. Am dat peste un drum vechi, cu pietriş, care ducea la poarta de serviciu din Grace Lane. Am luat-o pe drumul ăsta până am văzut casa de oaspeţi printre ramurile cireşilor proaspăt înmuguriţi. Eram absolut sigur că băieţii nu se vor aventura atât de adânc pe domeniul Stanhope, aşa că nu m-am grăbit s-ajung la casă. Cum spunea cineva odată, nimic nu e mai plăcut decât să te-mpuşte cineva şi să rateze. Mă simţeam extraordinar, în al nouălea cer. Singurul meu regret era că nu puteam să povestesc nimănui ce mi se-ntâmplase. Mi-am dat seama că aveam nevoie de prieteni care s-aprecieze această escapadă. I-aş fi spus lui Susan, dar ea nu mai era prietena mea.

Am intrat în casă prin grădina de trandafiri. După ceasul din birou, se părea că mă-nşelasem în privinţa orei. Era trecut de 11, iar Susan plecase. Din nou mi-am dat seama că nu-mi păsa. Toate bune şi frumoase să-ţi dai seama că nu-ţi mai pasă de lucruri care înainte te interesaseră, dar pasul următor era să vezi ce te interesează, de fapt.

Am intrat în bucătărie şi-am văzut un bilet pe masă. Scria: „Te rog, nu uita să fii la mătuşa ta la trei". Am mototolit biletul. La dracu' şi cu mătuşa Cornelia. Am deschis uşa frigiderului şi-am morfolit o vreme, îndesând în gură tot ce-mi trecea prin minte şi lăsând o mizerie de nedescris: borcane deschise, ambalaje şi fructe pe jumătate mâncate. Am înşfăcat un pumn de mure, am trântit uşa şi m-am dus sus.

Primitivismul e o chestie, dar un duş e altceva. M-am dezbrăcat, am făcut duş, am mâncat murele, dar nu m-am bărbierit. M-am îmbrăcat lejer în blugi, tricou şi espadrile, fără şosete, şi-am întins-o de-acasă până să se-ntoarcă Susan.

Am sărit în Bronco şi-am luat-o pe vechiul drum, neîngrijit acum, care lega cândva casa de oaspeţi cu drumul de serviciu şi, mai departe, cu poarta de serviciu. Proprietăţile astea vechi nu numai c-au intrări de serviciu la conac, dar aveau şi scări de serviciu, astfel încât

doamnele şi domnii să nu dea nas în nas cu servitorimea pe trepte. În plus, exista un întreg sistem de alei şi potecuţe de serviciu pentru furnizori, maşini de aprovizionare şi alte chestii de-astea. Locurile astea erau un soi de predecesoare ale Disneylandului, armate de angajaţi care mişunau pe drumuri ascunse, prin tunele şi pe uşi de serviciu, răspunzând tuturor nevoilor, făcând ca mesele să apară ca prin farmec, camerele să fie curăţate şi grădinile să înflorească, iar ei rămâneau mereu nevăzuţi, ca nişte spiriduşi.

Am luat-o pe drumul de serviciu, apoi pe o cărare de picior ce ducea la iaz şi-am coborât din Bronco. Am examinat tălpile lăsate pe pământ, am văzut urmele de labe la capătul noroios al apei şi-am găsit un cartuş de calibru 8, de la o puşcă de vânătoare, pe care l-am pus în buzunar. Satisfăcut că n-am avut halucinaţii din cauza beta-blocantelor, m-am urcat înapoi în Bronco şi-am mers în continuare pe cărare, ieşind pe poarta de serviciu, ca să-i evit pe Susan şi pe Allardi, în caz că s-ar fi-ntors de la biserică. Poarta de serviciu, care nu mai este folosită acum, avea lacăt, dar ca un intendent bun ce eram, aveam o legătură de chei în maşină pentru fiecare broască de pe domeniul Stanhope. Am deschis lacătul şi porţile şi-am ieşit în Grace Lane, la câteva sute de yarzi de poarta principală.

Am luat-o spre nord ca să evit Jaguarul care-ar fi putut veni din Locust Valley, încercând între timp să mă gândesc unde să merg. Soţii rătăcitori ar trebui să aibă o destinaţie, dar puţini dintre ei au şi, de obicei, se fâţâie cu maşina, nedorind s-ajungă într-un loc unde să fie întrebaţi ce le mai face consoarta.

Am zărit porţile Alhambrei pe stânga. Doi gentlemeni în costume negre erau postaţi la intrare.

Bănuiesc că eram în continuare supărat la culme de întâmplările din ziua precedentă, deşi, dac-ar fi fost să mă plâng unui prieten, el sau ea, n-ar fi putut înţelege cum au putut să mă mânie, într-adevăr, bătaia în fân sau incidentul cu Bellarosa. Oamenii nu-nţeleg niciodată. Desigur c-aş fi spus:

– Şi încă nu-i totul!

Şi nu era, dar mare parte era doar în imaginaţia mea, fără legătură cu lumea reală şi numai un psiholog ar fi putut s-asculte liniştit monologul meu despre nedreptăţile vieţii şi ale căsniciei.

M-am mai învârtit o vreme, apoi am intrat în Bayville, care-i un soi de oraş muncitoresc situat pe teritoriul iniţial al Strâmtorii Long Island. Locul ăsta-i gata de înnobilare, dar am impresia că există un decret municipal împotriva BMW-urilor şi a magazinelor de mâncăruri dietetice.

Cele mai importante industrii ale orăşelului Bayville sunt pescuitul, şantierele navale, magazinele cu echipament nautic şi prepararea alcoolului. Nu te-ai aştepta să găseşti atâtea fabrici de gin într-un loc aşa de mic, dar e o chestie de cerere şi ofertă. Unele cârciumi sunt ordinare, altele şi mai ordinare, iar cea mai ordinară e una, The Rusty Hawsehole. Hawsehole, dacă vă interesează, e gaura din prora unui vas prin care trece lanţul ancorei. Am impresia că barurile şi restaurantele din Long Island răzuie fundul chilei în căutare de vechi termeni marinăreşti. Dar locul ăsta *arăta* într-adevăr ruginit şi era deschis de Paşte. Am garat Bronco-ul în parcarea de pietriş, între o camionetă şi patru motociclete, şi-am intrat.

O cârciumă din zona portului, noaptea, are o anumită culoare locală, atmosferă şi *je ne sais quoi!* Dar duminica după-amiază, anume în Duminica Paştelui, The Rusty Hawsehole era deprimantă ca anticamera unei camere de gazare.

Am găsit un scaun liber la bar şi-am comandat o bere neagră. Localul era decorat cu motive marinăreşti tradiţionale, dar bazarul de pe pereţi şi tavan nu făceau nici cât o ceapă degerată. Am observat că printre tovarăşii mei de chef erau trei bărbaţi, o femeie într-un costum interesant de motociclist, din piele neagră, câţiva bătrâni lupi de mare a căror piele avea acea ciudată combinaţie de pete de soare, saramură şi alcool, şi patru tineri în blugi şi tricouri care se distrau cu jocuri la video. Nu cred că era careva cu toţi

dinţii-n gură în toată cârciuma. Ştiam că în colţurile întunecoase mai erau şi alţi nenorociţi.

Am luat nişte gustări de la bar, genul de haleală care-ar trebui să aibă etichete de avertisment, şi-am început să morfolesc. The Seawanhaka Yacht Club e la vreo doi kilometri şi ceva mai jos, iar vara nobilii care fac iahting vizitează localuri ca The Rusty Hawsehole după o zi de navigaţie. Când eşti din nou la adăpostul clubului tău de agrement, menţionezi în treacăt vizita, asta ca să dai de-nţeles că eşti un bărbat adevărat. Dar iată-mă aici în afara sezonului, sorbind lături şi mestecând mâncare proletară, privind ceaţa alburie de fum de ţigară plutind peste luminile barului.

Am mai comandat o bere şi şase beţe de-astea uscate, în chip de desert. Tocmai când mi se părea că nimeni nu e nici interesat, nici ofensat de prezenţa mea, unul dintre gentlemanii în costum de piele din orchestra barului s-a interesat:

– Locuieşti aici?

Înţelegeţi că nici în blugi şi tricou, neras, cu Bronco-ul lăsat afară, John Whitman Sutter nu putea trece drept unul dintre băieţi, mai ales după ce-şi deschisese gura lui stilată. Şi înţelegeţi, de asemenea, că erau şi oarece subînţelesuri în întrebarea asta.

– Lattingtown, am răspuns.

– La–di–da, a zis muzical.

Sunt sincer bucuros că nu există ură de clasă în ţara asta, căci, dac-ar fi, gentlemanul în costum de piele ar fi deve-nit grosolan.

– Ai pierdut sau ce? a întrebat.

– Probabil că da, de vreme ce sunt aici.

Tuturor li s-a părut nostim. Umorul face de multe ori punţi peste prăpastia dintre oamenii de cultură şi cretini.

– Te-a dat nevastă-ta afară sau ce? a zis Piele.

– Nu. De fapt, e la Spitalul St. Francis în comă. Accident de maşină. N-arată bine. Copiii sunt cu mătuşă-mea.

– Ah! Hei, îmi pare rău.

Piele mi-a comandat o bere.

I-am zâmbit trist şi m-am întors la cârnăciorii mei de vacă uscaţi. De fapt, nu sunt aşa de răi şi, dacă îi mesteci odată cu alune, formează o masă păstoasă care absoarbe berea. Înghiţi toată chestia. Am învăţat în Noul Paradis. Aşa spunem noi Universităţii Yale: Noul Paradis. Parcă nu sunt chiar atât de-ngâmfat.

Eram aşteptat la mătuşa Cornelia la ora trei, pentru cocteiluri, după cum spunea biletul. Era un soi de reuniune de familie pe care o făceam de fiecare Paşte în casa mătuşii Cornelia, care-i în Locust Valley, la vreo cincisprezece minute cu maşina de-aici. Acum era două fără câteva minute. Mătuşa Cornelia e sora maică-mii şi este, dacă v-aduceţi aminte, mătuşa cu teoriile despre părul roşu. Staţi aşa, m-am gândit, aşteptaţi până o să-şi vadă nepotul clătinându-se prin casă, fără cravată şi haină, neras şi mirosind a bere şi alune!

Ca să fiu cinstit, Susan e drăguţă cu familia mea. Nu apropiată, dar drăguţă. Familia ei e puţin numeroasă, nu sunt apropiaţi între ei şi e împrăştiată în cele patru zări. Rudele prin alianţă ideale.

În următoarea oră pe care mi-o omoram în local, o femeie s-a aşezat pe scaunul liber de lângă mine. Probabil venise din vreo nişă întunecată, pentru că uşa nu se deschisese. M-am uitat la ea şi mi-a zâmbit cu gura până la urechi. Am privit în oglinda barului şi ochii ni s-au întâlnit. A zâmbit din nou. Prietenoasă creatură.

Avea vreo treizeci de ani, dar părea de patruzeci. Era divorţată şi trăia cu-n bărbat care-o bătea. Lucra chelneriţă undeva şi maică-sa îi îngrijea copiii. Avea unele probleme cu sănătatea, ar fi trebuit să urască bărbaţii, dar n-o făcea, juca la loto şi refuza să accepte că viaţa n-o să i se îmbunătăţească. N-a zis nimic din toate astea. N-a zis nimic, de fapt. Dar genul de oameni pe care-i întâlneşti la The Rusty Hawsehole sunt ca jocurile alea de „Cine ştie câştigă". Te-ntrebi cum de o naţiune fabulos de bogată poate crea o subcategorie socială albă. Sau, poate că, pur şi simplu, unii oameni sunt născuţi să piardă, şi, în anul 3000, într-o colonie pe Marte, o să fie o Rusty

Hawsehole ai cărei clienţi vor avea dinţii stricaţi, tatuaje, costume spaţiale din piele şi-şi vor povesti unii altora povestea vieţii, plângându-se de neşansă şi de indivizii care-i călăresc. Am auzit doi pantofi izbind podeaua.

– Mor de picioare.

– De ce? am întrebat.

– Of, Isuse, am muncit toată dimineaţa. N-am prins nici măcar o slujbă la biserică!

– Unde lucrezi?

– Stardust Diner în Glen Cove. Îl ştii?

– Sigur.

– Nu te-am văzut niciodată pe-acolo.

Şi nici n-o să mă vezi vreodată.

– Îţi iau ceva de băut?

– Sigur. Mimosa. Nu-mi place să beau înainte de şase. Dar îmi trebuie o duşcă.

I-am făcut semn barmanului.

– Mimosa.

M-am întors spre însoţitoarea mea.

– Vrei o porţie de cârnăciori?

– Nu, mersi.

– Pe mine mă cheamă John.

– Sally.

– Nu Sally Grace?

– Nu, Sally Ann.

– Încântat de cunoştinţă, am zis.

Mimosa a venit şi-am ciocnit. Am vorbit vreo două minute, apoi m-a întrebat:

– Ce cauţi într-un loc ca ăsta?

– Cred că-i genul *meu*.

A râs.

– Nu chiar.

Bănuiesc c-am fost flatat de întrebare. Ego-ul meu a fost izbit de constatarea că nimeni din acel bar nu crede că locul meu e acolo, chiar înainte să-mi audă accentul. Invers, cred că, dacă vreunul dintre aceşti oameni ar fi fost la The Creek, chiar în costum de tweed, i-aş fi pus aceeaşi întrebare.

– Sunt divorţat, singur şi caut dragoste în tot felul de locuri nepotrivite, i-am răspuns lui Sally.

– Eşti nebun, a chicotit.

– Cluburile mele sunt închise azi, iahturile sunt în docuri uscate şi fosta mea soţie a luat copiii la Acapulco. Aveam de ales între petrecerea unui cap al Mafiei, un cocteil la mătuşa mea Cornelia şi să vin aici.

– Aşa c-ai venit aici.

– N-ai fi făcut la fel?

– Nu. M-aş fi dus la petrecerea mafiotului.

– Interesant. Eşti cumva o Roosevelt? am întrebat pronunţând *Roozvelt*.

A râs iar.

– Sigur. Tu eşti un Astor?

– Nu. Sunt un Whitman. Ştii de Walt Whitman, poetul?

– Sigur. *Fire de iarbă*. Am citit-o la şcoală.

– Binecuvântată fie America.

– A scris şi asta!

– Se poate.

– Eşti rudă cu Walt Whitman?

– Într-un fel.

– Eşti poet?

– Încerc.

– Eşti bogat?

– Eram. Am cheltuit totul pe bilete de loto.

– Bun. Câte ai cumpărat.

– Pe toate.

A râs din nou. Eram de acord. Mi-am răsucit scaunul spre Sally. Se vedea că fusese drăguță odată, dar, cum se spune, vârsta nu fusese blândă cu ea. Totuşi, avea încă un zâmbet drăguţ, râsul sănătos, toţi dinţii-n gură şi – sunt convins – o inimă bună. Am văzut că mă plăcea şi, cu puţină încurajare, m-ar fi iubit. O mulţime de colegi de şcoală de-ai mei scuipă pe săraci, dar eu n-am făcut-o niciodată. De fapt, retrag asta. Pe-aici, obiceiul este ca miercuri noaptea să fie noaptea de distracţie a servitorilor şi toate barurile de pe Coasta de Aur erau, şi bănuiesc că sunt încă, pline de tinere irlandeze şi scoţiene cu vize de lucru aici. Dar asta-i altă poveste. Chestia e că de mult n-am mai fost în *tête-à-tête* cu o lucrătoare într-un bar şi nu ştiam sigur cum să mă port cu Sally Ann. Dar cred că trebuie să fiu mereu eu însumi. Unora le plac dojenile. Şi pe deasupra, mă simţeam mai bine cu Sally Ann decât cu Sally Grace. Iar acum, ca la răsăritul soarelui, puterea era de partea mea. Am mai sporovăit o vreme. Ea chicotea în cea de-a treia Mimosa, iar gaşca în piele începea să aibă suspiciuni în privinţa poveştii cu nevasta în comă.

Am aruncat o privire la ceasul barului care m-a informat că e marca Miller şi ora trei după-amiază. Aveam de ales între a o conduce acasă pe Sally Ann sau a mă duce la mătuşa Cornelia. Nu-mi surâdea nici una, nici alta.

– Ei bine, ar cam fi vremea să plec.

– Oh... te grăbeşti?

– Mă tem că da. Trebuie să-l iau pe contele de Sussex de la gară şi să mă duc la mătuşa Cornelia.

– Zău...

– Îmi dai numărul de telefon?

A ezitat jumătate de secundă, apoi a zâmbit timid.

– Cred că da...

– Ai o carte de vizită?

– Uh... să văd...

A scotocit prin poşetă până a dat de ciotul ei de creion de ospătăriţă.

– Îl vrei pe o carte de vizită?

– Merge şi-un şerveţel.

Am împins unul uscat spre ea şi şi-a scris numele şi numărul de telefon pe el.

– Aici locuiesc, în Bayville. Văd marea din casă.

– Te invidiez.

Am pus şerveţelul în buzunar alături de cartuşul de carabină. Poate încep să fac colecţie.

– O să te sun, am zis.

M-am dat jos de pe scaunul de bar.

– Sunt de noapte până la sfârşitul lunii. De la 5 la 12 noaptea. Dorm când apuc. Aşa că sună când vrei. Nu-ţi face griji că mă trezeşti. Oricum, am robot la telefon.

– Înţeles. Pe curând.

Am lăsat restul la bar şi-am ieşit din The Rusty Hawsehole în lumina puternică a soarelui. Trebuie să fie un loc pe lumea asta şi pentru mine, dar nu cred că The Rusty Hawseholee acela.

M-am urcat în Bronco. Acum aveam de ales între don Bellarosa şi mătuşa Cornelia. Am luat-o spre sud pe Shore Road sperând, bănuiesc, într-o intervenţie divină. Să rămân fără frână, de exemplu.

M-am trezit pe Grace Lane, am trecut de Stanhope Hall, ale cărui porţi erau închise. Probabil că Allardii erau la fiica lor, iar Susan era deja la mătuşă-mea sau, mai interesant, la Frank, mâncând bot de oaie şi încheind un contract pe capul meu.

Am mers mai departe şi-am ajuns la începutul zidului de cărămidă şi stuc al Alhambrei. Am încetinit, apoi am tras vizavi de porţile deschise. Cei doi bărbaţi în costume negre erau tot acolo şi s-au holbat la mine. În spatele lor, în dreptul casei portarului, care era lipită de zidul proprietăţii, era iepurele de Paşte. Era un iepure destul de mare, înalt cam de 1,80 metri, fără să pun şi urechile la

socoteală, şi ţinea un coş mare de Paşte, care bănuiesc că era plin de grenade de mână colorate.

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra celor două ajutoare ale iepurelui, care continuau să mă fixeze. Nu mă-ndoiam că unul din ei sau ambii – soldaţii lui don Bellarosa – mă urmăriseră azi-dimineaţă.

Drumul de acces la Alhambra, spre deosebire de cel de la Stanhope, era o alee ce duce drept spre casă, care se vede perfect încadrată printre stâlpii de fier forjat ai porţii. Drumul în sine e pavat cu piatră cubică, în loc de pietriş, şi este mărginit de plopi impunători. Acum, pe tot drumul, erau parcate automobile, genul lung şi negru. Mi-a trecut prin minte că oamenii ăştia, cu maşinile şi hainele lor negre, se pregăteau, la prima vedere, pentru o înmormântare.

Privind spectacolul de vizavi, mi-am zis că Frank Bellarosa ştie cum să organizeze o petrecere. Şi-am avut sentimentul că, în mod inconştient, era o imitaţie a petrecerilor lui Gatsby, cu tot ce-şi poate dori un musafir, cu excepţia gazdei, care-şi priveşte sindrofia de la distanţă.

Paştele ostentativ al lui Bellarosa era, în mod ciudat, un fel de repetare a istoriei, dacă te gândeşti la poveştile despre milionarii din 1920 care încercau să se-ntreacă unul pe altul în prost gust. Otto Kahn, de exemplu, unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară, dacă nu din lume, organiza căutări de ouă de Paşte pe cei şase sute de acri care înconjurau conacul său de o sută douăzeci şi cinci de camere din Woodbury. Printre invitaţi se numărau socialişti şi milionari, actori rataţi, scriitori, muzicieni şi fete de la Ziegfeld. Ca să facă vânătoarea interesantă, fiecare ou conţinea un cec de o sută de dolari. Era un eveniment popular şi un mod original de a celebra Învierea lui Isus Hristos.

Inima-mi spune că nu m-aş fi dus la Otto Kahn pentru cecurile de o sută de dolari – aproape salariul pe-un an pentru unii în 1920 –, dar aş fi putut fi tentat de fetele de la Ziegfeld.

În mod similar, deşi nu-mi lăsa gura apă la gândul capului de miel, curiozitatea pentru Frank Bellarosa, familia lui şi cealaltă „familie" a lui pusese stăpânire pe mine. Pe când cântăream argumentele pro şi contra ca să intru pe porţi, am observat că unul din băieţi, obosit să mă tot supravegheze, îmi făcea semn să mă mişc. Cum deţin acţiuni în Grace Lane şi nu deranjam cu nimic petrecerea domnului Bellarosa, am coborât geamul şi i-am făcut tipului ceea ce e uneori denumit un salut italian.

Individul, încântat se pare de vastele mele cunoştinţe în materie de obiceiuri italieneşti, mi-a întors energic salutul cu ambele mâini.

Între timp, o limuzină cu geamuri fumurii a venit în spatele meu, apoi a făcut la stânga, a trecut printre porţi şi a oprit. Geamurile au fost coborâte, iar unul din gardieni a verificat pasagerii, în timp ce iepurele le dădea bunătăţi din coş.

Am auzit o bătaie puternică în geamul maşinii, pe partea opusă, şi m-am întors repede. O faţă minusculă a apărut la geam şi mi-a făcut semn să-l cobor. Am ezitat, apoi m-am întins peste scaun şi l-am coborât.

– Mda? am zis, cu vocea mea de tip dur. Ce vrei?

Am simţit cum îmi bate inima mai repede.

– Agent special Mancuso, a spus. FBI.

– Oh...

Am tras aer în piept. Asta chiar era prea mult, m-am gândit. Ireal. Chiar aici, pe Grace Lane. Mafia, iepuri de Paşte de 1,80 metri, soţi rătăcitori, şi-acum tipul ăsta de la FBI.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Sunteţi John Sutter, nu-i aşa?

– Dacă dumneavoastră sunteţi FBI, eu sunt John Sutter.

Presupun că-mi verificase numărul de înmatriculare la Albany, în ultimele câteva minute sau poate cu luni în urmă, când se mutase Bellarosa aici.

– Probabil, ştiţi de ce suntem aici, domnule?

Mi-au trecut prin minte câteva răspunsuri sarcastice, dar am răspuns:

– Bănuiesc că da.

– Desigur că aveţi tot dreptul să parcaţi aici, iar noi n-avem niciun drept să vă cerem să vă mutaţi maşina.

– Exact, l-am informat. Drumul acesta e proprietate particulară. Proprietatea mea.

– Da, domnule.

Mancuso îşi îndoise braţul peste marginea geamului meu, bărbia i se sprijinea pe antebraţ şi îşi înclinase capul, lăsând impresia că suntem vechi prieteni care schimbă două vorbe. Era un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu dinţi incredibil de mari şi albi. Avea pielea gălbejită, iar ochii şi obrajii îi erau scobiţi, ca şi când n-ar fi mâncat suficient. Chelise urât: rămăsese cu un breton stufos şi-un ciuf de păr creţ în vârful capului, ca un clovn.

– Nu sunt tocmai convins că dumneavoastră aveţi dreptul să fiţi aici, am adăugat.

Domnul Mancuso a tresărit de parcă l-aş fi jignit sau poate că simţise mirosul de alune şi cârnăciori de vacă.

– În regulă, a zis, sunt avocat, dumneavoastră sunteţi tot avocat, şi-am putea dezbate problema în mod inteligent cu altă ocazie.

Nu ştiu de ce eram agresiv cu tipul ăsta. Poate că eram încă un pic speriat de felul cum îmi bătuse în geam şi agresivitatea e modul meu de a reacţiona. Sau poate că mă găseam încă în dispoziţia mea de primitiv. Mi-am dat seama că păream purtătorul de cuvânt al mafiotului. M-am calmat puţin şi-am zis:

– Deci?

– Vedeţi, facem fotografii şi maşina dumneavoastră ne blochează perspectiva.

– Ce fotografiaţi?

– Ştiţi.

Nu mi-a spus şi nici eu n-am întrebat de unde făceau, el sau ei, fotografiile. Nu putea fi decât din casa familiei DePauw, care e pe o ridicătură la vreo sută de yarzi de Grace Lane, exact vizavi de porţile Alhambrei, cum spuneam. Mi s-a părut interesant, dar totuşi de înţeles că DePauwii, care sunt genul „Ajutaţi poliţia locală" s-au alăturat forţelor binelui împotriva forţelor răului. Sunt sigur că Allen DePauw i-ar fi lăsat pe Federali să instaleze până şi un cuib de mitralieră, şi ar fi încercat el însuşi muniţia. Se petreceau unele schimbări pe Grace Lane.

Am privit către streaşina mare a casei familiei DePauw, apoi m-am întors către porţile Alhambrei. Am bănuit că, pe măsură ce maşinile virează pe alee, FBI-ul le fotografiază numărul de înmatriculare cu un teleobiectiv, şi probabil fac nişte poze drăguţe cu invitaţii la coborârea din maşină. Am înţeles că, de fapt, nu blocasem vederea din casa familiei DePauw spre porţi, aşa că probabil era ceva mai complicat.

– Oricum, tocmai plecam, am zis.

– Mulţumesc.

Mancuso nu a făcut nicio mişcare să se dezlipească de maşina mea.

– Bănuiesc că v-aţi oprit aici din curiozitate, a spus.

– De fapt, am fost invitat.

– Da?

A părut surprins, apoi nu foarte surprins. A dat din cap gânditor.

– Bine. Dacă vreţi vreodată să vorbiţi cu noi – a scos o carte de vizită de serviciu şi mi-a dat-o – telefonaţi-mi.

– Despre ce?

– Orice. Intraţi acolo?

– Nu.

Am pus cartea de vizită în buzunar, alături de cartuş şi şervetel. Poate o vitrină de expoziţie ar fi fost mai potrivită.

– E-n regulă, dacă vreţi să intraţi.

– Mulţumesc, domnule Mancuso.

Şi-a arătat dinţii sclipitori.

– Vreau să zic că înţelegem situaţia. Fiind vecini, şi tot restul...

– Nu ştiţi nici jumătate.

M-am uitat din nou la porţile Alhambrei şi i-am văzut pe cei doi bărbaţi şi iepurele de Paşte discutând şi uitându-se spre noi. În ziua de azi, când până şi oamenii bogaţi pe care-i cunosc nu găseau ajutoare pentru o masă (cu excepţia cazului în care mănâncă la Stardust Diner), don Bellarosa putea să dispună de doi pistolari, un „iepure", şi probabil încă ceva ajutoare înarmate înăuntru.

M-am uitat spre Mancuso, care rata şi el Paştele în familie, şi-am întrebat, uşor sarcastic:

– Când să m-aştept ca don Bellarosa să plece pentru o vreme?

– Nu pot face comentarii în privinţa asta, domnule Sutter.

– Nu sunt mulţumit de situaţie, domnule Mancuso, am zis.

– Nici noi, domnule.

– Ei bine, atunci arestaţi-l.

– Adunăm probe, domnule.

Am simţit cum mă-nfurii, şi bietul domn Mancuso, care reprezenta forţele impotenţei oficiale, urma să primească o porţie din opiniile mele civile. Am lătrat:

– Frank Bellarosa e un criminal notoriu de mai bine de treizeci de ani, şi trăieşte mai bine decât dumneavoastră sau decât mine, domnule Mancuso, iar dumneavoastră tot mai adunaţi probe.

– Da, domnule.

– Crima rentează probabil în ţara asta.

– Nu, domnule. Nu pe termen lung.

– Treizeci de ani vi se pare un termen scurt?

– Ei bine, domnule Sutter, dacă toţi cetăţenii ar fi tot aşa de furioşi cum păreţi dumneavoastră şi ar coopera...

– Nu, nu, domnule Mancuso. Nu-mi servi mie gargara asta. Eu nu sunt ofiţer de pace, judecător sau gardian al păcii. Cetăţenii civilizaţi plătesc impozite guvernului – face parte din contractul social.

Guvernul trebuie să se descotorosească de Frank Bellarosa. Eu o să stau în juriu.

– Da, domnule. Avocaţii nu pot fi în juriu, a adăugat.

– Aş sta dac-aş putea.

– Da, domnule.

Am vorbit cu destul de mulţi băieţi federali în cursul carierei mele – agenţi IRS, oameni de la FBI şi alţii ca ei – şi atunci când o iau cu „Da, domnule cetăţean plătitor de impozite", înseamnă că s-a terminat cu comunicarea.

– Bine, întoarceţi-vă la fotografiile dumneavoastră, am spus.

– Mulţumim, domnule.

Am băgat Bronco-ul în viteză.

– Cel puţin cartierul e în siguranţă acum.

– Aşa e de obicei în astfel de împrejurări, domnule Sutter.

– Foarte ironic, am observat.

– Da, domnule.

L-am privit pe domnul Mancuso în ochi şi am întrebat:

– Ştiţi ce înseamnă *capozzela?*

A rânjit.

– Sigur. Bunica încerca să mă facă să mănânc aşa ceva. E o delicatesă. De ce?

– Verificam doar. *Arrivederci.*

– Paşte fericit.

S-a îndreptat şi tot ce-am mai putut vedea a fost burta lui. Am accelerat, am slăbit ambreajul aruncând ceva pietriş şi-am luat-o-n sus pe Grace Lane.

Strada se termină într-o buclă în faţa unei proprietăţi numite Fox Point, care e aşezată cu spatele la Strâmtoare. Fox Point s-ar putea să devină o moschee, vă spun eu mai încolo.

Am făcut bucla şi-am luat-o spre sud pe Grace Lane, trecând de Alhambra şi locul unde stătuse domnul Mancuso. Plecase acum, aşa cum mă aşteptam de fapt să procedeze, dar aveam o senzaţie atât de

deosebită că toată ziua era halucinantă, încât am scos cartea lui de vizită din buzunar şi m-am holbat la ea. Mi-am amintit cum am culeş cartuşul pentru acelaşi motiv: să am o probă materială a ceva ce tocmai s-a întâmplat. „Vino-ţi în fire, John."

M-am gândit un minut-două la domnul Mancuso. Aşa clovn cum părea, nu era prost. Avea o anume siguranţă de sine şi-mi plăcea ideea că un italian lucrează la cazul altui italian. Dumnezeu ştie, instituţia din Washington nu s-o fi descurcând cu Bellarosa şi cei ca el. Vremea incoruptibilului Elliot Ness trecuse, şi anchetatorii italo-americani aveau mai mult noroc cu compatrioţii lor răufăcători. Era un fel de joc al istoriei: senatul roman angajase mercenari barbari să lupte împotriva barbarilor. Satisfăcut de analiza mea şi parţial în urma întâlnirii cu ciudatul domn Mancuso, am luat-o spre mătuşa Cornelia.

În zece minute am fost în Locust Valley. Mătuşa Cornelia are o casă mare, victoriană, pe o stradă laterală liniştită, la câteva blocuri de biroul meu. Casa are un turn, un pod uriaş şi verandă de jur împrejur. E genul de casă care i se potriveşte mătuşii Cornelia, iar eu am vagi amintiri din copilărie de la locul ăsta. Soţul mătuşii, unchiul Arthur, este un ratat în retragere: adică a cheltuit uriaşe sume din averea moştenită în speculaţii care n-au dus la nimic. Dar n-a uitat niciodată cel mai important dicton WASP: *Nicio critică adusă capului familiei.* Aşa că acum, după ce s-a retras, ajutat fiind de profesionişti, inclusiv de mine, a făcut progrese; la fel şi venitul lui. Sper să se ţină mai departe de afaceri. Cei trei fii ai săi, verii mei cei idioţi, care au moştenit flerul tatălui lor de a pierde bani, sunt puşi să repete în fiecare dimineaţă: „Nicio critică adusă capului familiei". Or s-o ducă foarte bine, şi la fel şi imbecilii lor de copii, atâta timp cât nu vor dojeni capul familiei.

Strada mătuşii Cornelia era plină de maşini, fiind o stradă unde locuia mătuşa, bunica sau mama tuturor: un loc, ca să-l parafrazez

pe Robert Frost, unde, dacă trebuie să te duci acasă în vacanţă, puteai s-alegi orice casă din cartier.

Am găsit un loc de parcare şi-am mers pe jos până la casa mătuşii Cornelia. Am stat o vreme pe verandă, am respirat adânc, am deschis uşa din faţă şi am intrat.

Casa era plină de oameni, toţi fiind în relaţii de rudenie unul cu altul, şi cu mine, presupun. Nu sunt prea bun la jocul de-a marea familie şi n-am ştiut niciodată pe cine trebuie să pup, care ai cui copii sunt, nimic din toate astea. Tot timpul dau cu bâta-n baltă întrebând oameni divorţaţi care le sunt soţiile, indivizi faliţi cum le merg afacerile şi, mai mult de o singură dată, interesându-mă de sănătatea unei rude care murise cu câţiva ani mai devreme. Susan, care nu e rudă cu oamenii ăştia decât prin mine, ştie numele tuturor, relaţia lor de rudenie cu mine, cine a murit, cine s-a născut, cine-a divorţat, ca şi cum ar fi treaba ei să completeze Biblia familiei. Aproape că-mi doream să fie lângă mine acum, şoptindu-mi la ureche: „Asta e verişoara ta Barbara, fiica mătuşii Annie şi a răposatului unchi Bart. Soţul ei, Bart, a părăsit-o pentru un bărbat. Barbara e supărată, dar suportă bine totul, deşi acum urăşte bărbaţii". Astfel avertizat, aş fi fost pregătit s-o întâmpin pe Barbara, deşi probabil că n-am fi avut prea multe de discutat; poate depre tenis feminin sau ceva de genul ăsta.

Oricum, erau cu toţii acolo, cu pahare în mâna stângă şi cu cizmele scârţâind. Mintea mea zorea în căutarea posibilelor capcane. Am zis câteva *hello*-uri, dar am reuşit să evit orice conversaţie serioasă trecând rapid dintr-o cameră în alta prin uşile mari, glisante, ca şi cum aş fi fost în drum spre baie.

I-am văzut pe Judy şi Lester Remsen, care nu ratează niciuna dintre reuniunile mele de familie, dar să mă omori şi n-o să găsesc măcar o singură rudă care să ştie în ce fel de relaţii de rudenie e Lester cu noi. S-ar putea să fie o greşeală îngrozitoare din partea lui, pe care poate c-a sesizat-o la un moment dat, dar se teme să nu mai

vină la aceste întâlniri, admiţând astfel c-a participat timp de treizeci de ani la reuniunile unei alte familii.

Pe când mă strecuram dintr-o cameră într-alta şi printre capcanele conversaţiei, am prins priviri de la mama, tata şi Susan, dar i-am evitat. Eram conştient că sunt îmbrăcat nepotrivit şi neîngrijit. Până şi copiii purtau haine călcate şi pantofi de piele.

Am găsit barul, aranjat într-un oficiu, şi mi-am preparat un whisky cu sifon. Cineva m-a bătut pe umăr şi când m-am întors am fost surprins s-o văd pe sora mea, Emily, care, din câte înţelesesem, nu putea veni din Texas. Ne-am îmbrăţişat şi sărutat. Emily şi cu mine suntem apropiaţi în ciuda ani-lor şi kilometrilor care ne-au despărţit şi, dacă-mi pasă de cineva pe lumea asta în afară de Susan şi de copiii mei, îmi pasă de soră-mea.

Am observat un bărbat stând în picioare în spatele ei şi-am presupus că e noul ei Făt-Frumos. Mi-a zâmbit, iar Emily a făcut prezentările:

– John, el e prietenul meu, Gary.

Am dat mâna cu Gary care era un tânăr frumos şi ars de soare, cu vreo zece ani mai tânăr ca Emily. A spus cu-n accent tărăgănat, din Texas:

– E o plăcere să vă cunosc, domnule Sutter.

– John. Am auzit o mulţime despre tine.

M-am uitat la Emily şi-am văzut că radiază de fericire, şi-arată mai tânără decât ultima dată când am văzut-o. Avea un nou foc erotic care făcea ca ochii să-i scânteieze. Eram într-adevăr foarte bucuros pentru ea, şi o ştia. Am vorbit toţi trei câteva minute, apoi Gary s-a scuzat, iar noi ne-am strecurat în cămara largă de lângă oficiu. Emily m-a luat de mână.

– John, sunt atât de fericită!

– Se vede.

S-a uitat în ochii mei.

– Ţie-ţi merge bine?

– Da. Sunt pe punctul de-a plesni. E minunat.

A râs.

– Eu sunt o târfă, iar tu arăţi ca un vagabond. Mama şi tata sunt scandalizaţi.

I-am zâmbit şi eu.

– Bine.

Părinţii mei, cum vă spuneam, sunt progresişti, dar când propria familie le e implicată în vreun soi de comportament iconoclastic, se transformă în păstrători ai valorilor tradiţionale. Ezit să folosesc cuvântul *ipocriţi*.

– Tu şi cu Susan vă-nţelegeţi? a întrebat Emily.

– Nu ştiu.

– Mi-a spus că eşti nefericit. Era îngrijorată. Cred că voia să-ţi vorbesc.

Mi-am amestecat whisky-ul cu sifon şi l-am băut. Susan ştia că-n afară de ea numai cu Emily vorbesc despre problemele intime.

– Majoritatea problemelor lui Susan sunt create de Susan însăşi, am răspuns, iar majoritatea problemelor mele mi le creez singur. Asta-i, de fapt, problema. Cred că suntem plictisiţi, am adăugat. Avem nevoie de-o întrecere.

– Atunci luaţi-vă la-ntrecere unul cu altul.

Am zâmbit.

– La ce? Un duel? Oricum nu e serios.

– Ba sigur că este.

– Nu mai e nimeni implicat, am spus. Cel puţin, nu de partea mea.

Mi-am terminat băutura şi-am pus paharul pe-un raft.

– Încă avem o viaţă sexuală bună.

– Sunt convinsă. Ia-o atunci sus şi faceţi dragoste.

– Zău, Emily.

Oamenii care sunt puternic îndrăgostiţi cred că au găsit soluţia la toate necazurile vieţii.

– John, ţi-e într-adevăr foarte devotată.

Nu pot să mă supăr pe Emily, dar am spus cu o voce un pic mai tăioasă:

– Susan e egocentrică, narcisistă, îngâmfată şi face numai ce-i place. Nu e devotată nimănui în afară de Susan şi Zanzibar. Câteodată şi lui Yankee. Dar asta-i Susan şi n-ai ce-i face.

– Dar ea *e-ndrăgostită* de tine.

– Da, probabil că e. Numai că mă ia de bun.

– Ah, a spus perceptivă Emily. Aha!

– Nu mă „aha" pe mine. Am râs amândoi, după care am zis serios: Nu mă *port* diferit ca să-i atrag atenţia. *Sunt* într-adevăr diferit.

– Cum aşa?

– Ei bine, m-am îmbătat aseară, am dormit în grădină şi-am mârâit la o femeie.

De vreme ce Emily e prietena mea cea bună, eram fericit să-i povestesc întâmplările de dimineaţă. Râdeam amândoi atât de tare, încât cineva – n-am văzut cine – a crăpat puţin uşa, a tras cu ochiul înăuntru, apoi a-nchis-o.

Emily m-a luat de braţ.

– Ştii gluma aia: „Ce-şi închipuie un bărbat adevărat că e terapia de grup? Răspuns: Al Doilea Război Mondial."

Am schiţat un zâmbet. Ea a continuat:

– Dincolo de criza de la mijlocul vieţii, John, şi menopauza masculină, indiferent ce e asta, se află dorinţa de a fi pur şi simplu bărbat. Vreau să zic, în cel mai pur sens biologic, într-un fel despre care nimeni nu vrea să vorbească într-o companie selectă. Să luptaţi în război sau să pocniţi pe careva în cap, sau să efectuaţi vreun surogat de activitate cum ar fi vânătoarea, construirea unei cabane din bârne sau căţărarea pe munte. După asta tânjiţi voi. Aş fi vrut ca soţul meu să simtă asta măcar din când în când. Începuse să creadă că frunzăritul hârţoagelor lui e nu numai important, ci şi deosebit de competitiv. Mă bucur că ai clacat. Încearcă însă să o faci în mod constructiv.

– Eşti o femeie foarte deşteaptă.

– Sunt sora ta, John. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Am rămas stingheriţi câteva minute, apoi Emily a întrebat:

– Individul ăla, de-alături, are vreo legătură cu starea ta de spirit?

Avea, deşi nu înţelegeam prea bine cum de simpla prezenţă a lui Frank Bellarosa la periferia proprietăţii mele mă determina să-mi reevaluez viaţa.

– Poate... Vreau să zic, individul a încălcat toate regulile, trăieşte pe muchie de cuţit şi pare împăcat cu sine. Pentru numele lui Dumnezeu, el dirijează totul şi Susan îl găseşte interesant.

– Înţeleg, asta te-a supărat. Tipic masculin. Dar Susan mi-a spus şi că el pare să te placă.

– Bănuiesc.

– Iar tu nu vrei să-l dezamăgeşti.

– Nu... dar...

– Fii atent, John. Diavolul e foarte seducător.

– Ştiu.

Am schimbat subiectul.

– Cât stai?

– Gary şi cu mine plecăm mâine-dimineaţă, devreme. Vino să ne vezi. Avem o căsuţă absolut oribilă lângă apă. Mâncăm creveţi, bem bere Corona, alergăm pe plajă şi vânăm ţânţari. Şi facem dragoste, a adăugat. Adu-o şi pe Susan, dacă vrei.

– Poate.

Mi-a pus o mână pe braţ şi m-a privit în ochi.

– John, trebuie să pleci de-aici. Asta-i o lume înve-chită. Nimeni nu mai trăieşte aşa în America. Locul ăsta are o istorie de trei sute de ani formată din înţelegeri secrete, nemulţumiri vechi şi o structură socială sufocantă. Pe lângă Coasta de Aur, Noua Anglie pare prietenoasă şi lipsită de formalisme.

– Ştiu toate astea.

– Gândeşte-te.

A plecat spre uşă.

– Ai de gând să te-ascunzi aici?

Am zâmbit.

– Pentru un timp.

– Ţi-aduc ceva de băut. Whisky cu sifon?

– Exact.

A plecat şi s-a-ntors peste un minut cu un pahar înalt plin de gheaţă şi sifon şi o sticlă întreagă de Dewar's.

– Nu pleca fără să-mi spui „la revedere", a zis.

– S-ar putea să fiu obligat.

Ne-am sărutat şi a plecat. M-am aşezat pe-un scaun şi-am băut, contemplând camera plină cu feţe de masă, argintărie, cristaluri şi alte obiecte din ceea ce numim noi o epocă mai elegantă. Poate că Emily avea dreptate. Lumea asta era jumătate ruină şi jumătate muzeu, şi eram cu toţii înconjuraţi de dovezi ale gloriei apuse, ceea ce nu este un lucru sănătos din punct de vedere psihologic sau bun pentru ego-ul nostru colectiv. Dar ce zace acolo, în inima Americii? Regine de foileton şi oameni ca K. Marts, camionete şi ţânţari. Există oare episcopalieni la vest de Alleghinies? Ca majoritatea strămoşilor mei, călătorim în toată lumea, dar niciodată în America.

M-am ridicat, mi-am adunat forţele şi-am mai făcut o incursiune în cazanul clocotitor al sângelui de familie.

Am urcat la etaj ştiind că voi întâlni mai puţini oameni decât jos şi-am intrat în camera din turn, care era tot camera de joacă, la fel ca pe vremea copilăriei mele. Erau zece copii acolo şi nu se jucau de-a mimatul cum făceam eu, ci se uitau la o casetă video cu un înfiorător film de groază, pe care unul dintre ei o adusese probabil pe furiş.

– Hristos a-nviat! am spus.

Câteva capete s-au întors spre mine, dar copiii ăştia nu-nvăţaseră încă vorbirea articulată, ci se perfecţionau, în schimb, în tehnica omorâtului cu toporul.

Am închis televizorul şi-am scos caseta. Nimeni n-a zis nimic, iar câţiva dintre ei mă luau drept fierăstrău circular.

M-am aşezat şi-am stat de vorbă cu ei o vreme, povestindu-le cum mă jucasem eu în camera asta înainte să aibă televizor.

– Şi cândva, i-am spus lui Scott, băieţelul de zece ani, tatăl tău şi cu mine ne-am prefăcut că suntem încuiaţi aici, că era turnul Londrei, şi tot ce-aveam era pâine şi apă.

– De ce?

– ... Ne prefăceam.

– De ce?

– În orice caz, am făcut avioane de hârtie cu mesaje scrise pe ele, cerând ajutor, şi-am aruncat avioanele pe fereastră. Şi servitoarea cuiva a găsit unul, a crezut că-i de-adevăratelea şi a chemat poliţia.

– Ce proastă, a spus Justin, cel de doisprezece ani, trebuie să fi fost spaniolă.

O fetiţă l-a informat pe Justin:

– Nici nu ştiu să citească englezeşte, prostule!

– Servitoarea, am spus enervat, era negresă. Erau multe negrese servitoare pe-aici. Ştia să citească englezeşte şi era o femeie foarte grijulie. Oricum, a venit poliţia şi mătuşa Cornelia ne-a chemat jos ca să vorbim cu ei. Ne-au tras un perdaf în regulă şi, când a plecat poliţia, ne-a pedepsit închizându-ne, pe bune, în pivniţă.

– Ce-i aia o pivniţă?

– V-a încuiat? De ce?

– V-aţi răzbunat vreodată pe servitoare?

– Da, am spus. I-am tăiat capul.

M-am ridicat în picioare.

– Dar destul despre Paştele trecut.

Nimeni n-a sesizat umorul subtil.

– Jucaţi monopoly, le-am sugerat.

– Ne dai caseta înapoi?

– Nu.

Am ieşit în hol cu caseta. Mai rău, dar mai înţelept.

M-am simţit de parc-aş fi fost din nou încuiat în pivniţă, dar când am dat colţul holului, am nimerit nas în nas cu Terri, o blondă senzaţională, căsătorită cu vărul meu, Freddie, unul din cretinii de fii ai lui Arthur.

– Ia te uită, bună! am zis. Unde te duci?

– Bună, John. Să văd ce fac copiii.

– Sunt bine, am informat-o. Se joacă de-a doctorul şi sora.

Mi-a adresat un zâmbet impenetrabil.

– Ţi-ai făcut toate analizeze psihice? am întrebat-o.

– Astâmpără-te.

Am mers către o uşă vizavi de trepte şi-am deschis-o.

– Tocmai mă duceam în pod. Vii cu mine?

– De ce?

– Sunt nişte cămăşi de noapte acolo. Nu vrei să-n-cerci câteva?

– Ce mai face Susan?

– Întreab-o pe ea.

Terri a părut un pic nervoasă, dar n-aş putea spune dacă era supărată sau cântărea posibilităţile. Am închis uşa de la pod şi-am luat-o spre trepte.

– Cred că suntem prea bătrâni să ne mai prefacem.

Am început să cobor încet.

– Ce-i aia? a întrebat arătând spre caseta video din mâna mea.

– Murdărie. O arunc direct la gunoi.

– Of... copiii ăştia afurisiţi... Mă bucur că le-ai luat-o, a adăugat.

– E datoria mea. Unchiul Bau-bau.

A râs.

– Aş vrea ca Freddie să facă asta din când în când.

– S-ar putea să fie o cauză pierdută. Dar e datoria noastră faţă de civilizaţie să-ncercăm.

– Da. M-a privit şi a zâmbit. Eşti foarte neprotocolar îmbrăcat, John.

– Am o criză de identitate şi nu ştiu cum să mă-mbrac pentru ea.

– Eşti nebun.

– Şi ce dacă! m-am holbat la ea.

N-a răspuns, dar am văzut că nada a prins şi tot ce-aveam de făcut era să trag undiţa. Trebuie să înţelegeţi că Terri e o femeie obişnuită ca bărbaţii să se gudure şi să facă sluj înaintea ei, şi are vreo cincizeci de moduri mai mult sau mai puţin politicoase de-a te pune la punct. Dar acum stătea pur şi simplu acolo, arătând lipsită de apărare şi gata pentru următoarea mişcare. Am început să mă simt vinovat, probabil, aşa că am spus:

– Ne vedem mai târziu.

– John, pot să vorbesc cu tine despre un testament? Cred că trebuie să-mi fac testamentul.

– Trebuie, dacă nu l-ai făcut încă.

– Să te sun?

– Da. Sunt în oraş marţi, miercuri şi joi, şi-n Locust Valley luni şi vineri. Vino să luăm masa împreună.

– Bine. Mulţumesc.

Am coborât scara în spirală, tălpile abia atingând treptele. Eram în formă. Eram magnific, charismatic, interesant. Am crezut că aşa este, şi am făcut să fie aşa. Nici măcar n-aveam nevoie de jacheta mea sport de o mie de dolari sau de cravata Hermes de nouăzeci de dolari. Aveam putere asupra bărbaţilor şi a femeilor. Şi asupra copiilor. Am vrut să-i spun lui Susan, dar poate că trebuia să-mi ţin gura ca să văd dacă observă.

Ştiam că trebuie să plec cât mai puteam încă, înainte să mă descoasă rudele bătrâne. Sunt foarte buni să pună mâna pe-o cameră,

să-şi înhaţe prada, apoi să facă mişcări coordonate telepatic până te descos.

M-am repezit spre uşa din faţă, făcându-mă că nu observ doi veri care mă strigau pe nume. Pe-o mulţime de oameni îi cheamă John.

Am ieşit coborând în viteză treptele verandei şi-am luat-o la goană pe stradă. M-am oprit cât s-arunc caseta video într-o gură de canal. Am sărit în Bronco şi-am întins-o.

Asfinţea şi-am condus încet, cu geamurile coborâte, respirând aerul răcoros.

Îmi place să conduc, pentru că e una dintre puţinele ocazii când nu mă poate prinde nimeni. N-am în maşină telefon, cu aparat de înregistrat, frecvenţă proprie de radio, fax, imprimantă, telex sau avertizor sonor. Doar o sirenă de poliţie.

Am un radio AM, dar e de obicei pus pe Serviciul Meteorologic al Marinei SUA din Block Island. Îmi plac buletinele meteo, pentru că sunt informaţii utile şi poţi să le verifici singur exactitatea. Băieţii care vorbesc la posturile pentru marină au o voce monotonă şi nu fac glume, ca idioţii de la posturile obişnuite şi de la televizor. Îţi anunţă un uragan pe acelaşi ton cu care îţi spun că vremea va fi blândă şi însorită.

Am dat drumul la staţia meteo şi vocea a recapitulat prognoza zilei, fără să-mi spună ce vreme bună fusese pentru parada de Paşte de pe Fifth Avenue. Am aflat că se apropie nori cumulus şi se prognozează precipitaţii abundente pentru luni dimineaţa şi vânturi suflând din sectorul nord-estic cu zece noduri pe oră. Erau avertizate ambarcaţiunile mici. Vom vedea.

Am mai condus vreo oră, dar traficul începea să se aglomereze, aşa c-am luat-o spre casă. Serile de duminică nu mi-au plăcut niciodată. În cel mai bun caz, sunt în toane proaste şi mă culc devreme.

Susan a ajuns acasă după ce mă băgasem în pat şi stinsesem lumina.

– Ai nevoie de ceva? a întrebat.

– Nu.

– Te simţi bine?

– Sunt foarte bine.

– Mama ta şi mătuşa Cornelia se-ntrebau dacă n-ai păţit ceva.

– Atunci trebuia să mă-ntrebe pe mine, nu pe tine.

– Le-ai evitat. Tatăl tău a fost dezamăgit că n-a avut posibilitatea să vorbească cu tine.

– A avut timp mai bine de patruzeci de ani să tot vorbească de fapt cu mine.

– Vrei să stăm de vorbă?

– Nu, vreau să sforăi. Noapte bună.

– Emily îţi trimite toate cele bune. Noapte bună.

Susan a coborât.

Am stat culcat, foarte liniştit, cu ochii la tavanul întunecat. De multă vreme nu mă mai simţisem atât de bine şi în viaţa mea aşa de rău. Ceea ce se-ntâmplase cu mine în ultimele câteva zile, mi-am zis, e apostazie şi apoteoză în acelaşi timp. Îmi abandonasem vechiul destin şi dobândisem în schimb puteri de zeu. Ei bine, poate mergeam prea departe cu afirmaţiile, dar în mod sigur nu mai eram acelaşi om de-acum câteva săptămâni.

După câteva minute de metafizică, am tras cortina. Se auzeau sunete în depărtare şi mi-am imaginat că mă aflu în plin ocean, noaptea, singur pe vasul meu, cu valurile spărgându-se peste proră, şi pânzele umflate de vânt. Era o senzaţie plăcută, dar ştiam că atunci când va izbucni furtuna, nu voi putea mânui cârma şi velele de unul singur. Întrebându-mă ce să fac, am adormit.

11

Luni, Lunea Paştelui, a plouat, aşa cum prognozaseră, iar vântul a bătut într-adevăr din nord-vest, peste Cape Cod şi strâmtoare – o rămăşiţă a iernii.

M-am trezit în zori şi-am constatat că Susan dormise în altă parte, probabil într-una dintre camerele de oaspeţi. Am făcut duş, am tras pe mine o pereche de blugi şi-un tricou, apoi am întins-o în Locust Valley unde mi-am luat micul dejun într-o ceainărie.

Am zăbovit asupra cafelei citind *New York Post,* pentru prima oară în zece ani. Interesant ziar, un soi de cârnăciori uscaţi pentru minte.

Am mai comandat o cafea la plecare, am părăsit ceainăria şi-am condus prin ploaie câteva străzi mai încolo, unde era biroul meu. M-am dus sus, în cabinetul meu personal, care fusese înainte camera de zi de la etajul doi, şi-am aprins focul în cămin. M-am aşezat în fotoliul de piele, mi-am pus picioarele pe apărătoarea de foc şi-am citit *Long Island Monthly* în timp ce sorbeam cafea din paharul de hârtie. Era un articol în revistă despre cum să-ţi aranjezi casa din East End pentru Memorial Day, începutul oficial al verii. Asta mi-a amintit, desigur, că aveam unde să mă duc dacă plecam într-un exil autoimpus sau eram declarat persona non grata pe domeniul Stanhope.

Reşedinţa mea de vară din East Hampton e o casă în stil pur colonial cu acoperiş din şindrilă de cedru. A fost construită în 1769. E îmbrăcată în glicină şi înconjurată de pomi fructiferi. Deţin această casă împreună cu Susan. E a mea, a ei şi a băncii.

Strămoşii mei din partea tatălui erau colonişti originari din capătul de est al insulei, veniţi din Anglia prin 1660, când Lumea Nouă era într-adevăr foarte nouă. De fapt, chiar am în posesie o cesiune de pământ originală, acordată unui Elias Sutter de către Charles II, în 1993. Terenul înconjura o treime din Southampton Township, la ora actuală una dintre cele mai exclusiviste comunităţi de pe Coasta de Est şi, dacă ar fi fost în posesia Sutterilor, am fi cu toţi miliardari.

Fâşia cea mai de est a acestei insule, care iese în Atlantic, e o întindere izbitor de frumoasă, geografic diferită de Coasta de Aur, dar înrudită cu ea prin relaţii de familie, bani şi similitudini sociale. Mai important decât asta este că zona nu e atât de populată şi ecologiştii controlează totul. Cu greu poţi să instalezi o cutie poştală fără să semnezi o declaraţie de impact asupra mediului.

Această legătură străveche cu extremitatea de est a Long Islandului m-a interesat întotdeauna, ca un soi de notă de subsol pentru propria viaţă, dar până acum a avut prea puţin impact asupra modului meu de-a gândi. În ultima vreme, totuşi, m-am întrebat dacă nu cumva a venit vremea să locuiesc mai mult pe pământul Sutterilor decât pe al Stanhopeilor.

Am încercat să-mi închipui cum mi-ar sta ca avocat de ţară, cu picioarele în ciorapi puse pe masă, în vreun birou cu prăvălie la stradă, câştigând poate treizeci de mii pe an şi dând fuga la docuri la vremea tonului.

M-am întrebat dacă Susan ar trăi acolo tot anul. Ar trebui să-şi transporte caii, dar călăritul acolo este spectaculos. Aleile de călărie şerpuiesc peste Shinnecock Hills, coborând direct în Oceanul Atlantic şi de-a lungul plajei de nisip. Poate că asta ne trebuia ca să ne revenim.

Câteodată îmi place să vin la serviciu într-o zi liberă ca să pun la punct unele lucruri, dar nu mai folosisem biroul până acum ca să mă refugiez de problemele domestice. Am lăsat jos revista, am închis ochii şi-am ascultat focul trosnind, vântul şi ploaia. Absolut încântător.

Am auzit uşa din faţă deschizându-se. O lăsasem descuiată pentru cazul în care vreunul dintre slujbaşii mai entuziaşti voia să lucreze câteva ore sau, ca şi mine, să se care pur şi simplu de-acasă. Am auzit uşa închizându-se, apoi paşi pe hol. Aveam o duzină de oameni care lucrează aici: şase secretare, doi jurisconsulţi, doi parteneri mai tineri şi doi funcţionari jurişti noi, amândoi fiind tinere femei care îşi vor lua examenul în drept în vara asta. Unul din cei doi tineri avocaţi în faşă este Karen Talmadge, care va ajunge departe pentru că este deşteaptă, logică şi energică. E şi frumoasă, în treacăt fie spus.

Speram ca paşii pe care-i auzisem să fie ai lui Karen, pentru că erau câteva concepte legale interesante pe care voiam să le discut cu ea. Dar în clipa următoare am realizat că nu contează dacă era ea, nevastă-mea, secretara mea particulară, Terri cea sexy sau nepoţeii şi nepoţelele mele cu topoare şi fierăstraie circulare. Voiam pur şi simplu să fiu singur. Fără sex sau violenţă.

Am ascultat. Paşii erau rari şi apăsaţi, nu semănau cu călcătura unei femei. Poate era poştaşul sau un furnizor, poate chiar un client care nu ştia că făcusem din lunea Paştelui o nouă sărbătoare. Indiferent cine-o fi fost acolo jos, trecea dintr-o cameră în alta, căutând pe cineva sau ceva.

M-am gândit c-ar trebui să cobor şi să investighez, dar apoi am auzit prima treaptă scârţâind, şi o voce a strigat:

– Domnule Sutter?

Am pus cafeaua jos şi m-am ridicat în picioare.

– Domnule Sutter?

Am ezitat, apoi am răspuns.

Paşi grei au urcat pe scară.

– A doua uşă pe stânga, am zis.

Frank Bellarosa, purtând o haină de ploaie fără formă şi o pălărie gri de fetru a intrat în birou.

– Ah, a zis, aici eraţi. V-am văzut jeepul afară.

– Bronco.

– Mda. Aveţi câteva minute? Sunt nişte lucruri despre care aş vrea să vă vorbesc.

– Astăzi biroul e închis, l-am informat. E lunea Paştelui.

– Da? Aţi făcut focul. Vă deranjează dacă m-aşez?

Bineînţeles că da, dar am făcut semn din cap spre balansoarul de lemn aflat vizavi de scaunul meu, în faţa căminului. Domnul Bellarosa şi-a scos pălăria udă şi haina de ploaie şi le-a agăţat în cuierul-pom de lângă uşa. S-a aşezat.

– Sunteţi credincios? a întrebat.

– Nu, episcopal.

– Da? Voi nu lucraţi în ziua asta?

– Câteodată nu. Afacerile merg încet.

Am luat vătraiul şi m-am uitat întâmplător la Bellarosa care nu se uita la mine sau la foc, ci la obiectul greu şi bont din mâna mea. Individul avea instincte foarte primitive, mi-am zis. Am răscolit buştenii din foc apoi, fără mişcări abrupte, am pus vătraiul la loc. Mi-a trecut prin minte să-l întreb pe Bellarosa dacă e un adept al *holp-up*-urilor, dar n-am vrut să tensionez noua noastră relaţie cu glume proaste. În loc de asta, am spus:

– *Dumneavoastră* aveţi zi liberă?

A zâmbit.

– Da.

M-am aşezat în scaunul meu, în faţa lui.

– Cu ce fel de afaceri vă ocupaţi?

– Asta e unul dintre lucrurile despre care voiam să vă vorbesc.

S-a aşezat picior peste picior şi a încercat să se legene de câteva ori, de parcă nu mai stătuse niciodată într-un balansoar.

– Bunica mea avea unul de-ăsta, a zis. Se tot legăna, toată ziua. Mergea cu două bastoane, ştiţi, înainte s-apară cadrele astea, şi câteodată, când încercai să treci pe lângă ea ca să intri în bucătărie, te pocnea cu unul din bastoane.

– De ce?

– Habar n-am. N-am întrebat-o niciodată.

– Înţeleg.

L-am privit un moment pe domnul Bellarosa. În principiu, purta aceleaşi haine ca sâmbătă, dar culorile erau oarecum inversate: sacoul era gri, pantalonii bleumarin, pantofii erau acum negri şi maioul la baza gâtului alb. Mai interesant e că i-am văzut tocul de pistol la subsuoară.

S-a uitat la mine şi a întrebat.

– Aveţi vreodată necazuri cu infractorii?

Mi-am dres glasul:

– Din când în când. Nimic serios. De ce?

– Ei bine, era un tip pe proprietatea mea ieri-dimineaţă. A băgat-o-n sperieţi pe nevastă-mea. Grădinarii mei... l-au fugărit.

– Oamenilor le place uneori să se plimbe pe proprietăţi. Vandalismele le fac copiii, noaptea.

– Ăsta nu era copil. Avea părul alb şi vreo cincizeci de ani. Arăta ca un vagabond.

– Zău? De fapt, a făcut ceva care să vă sperie nevasta?

– Da. A mârâit la ea.

– Dumnezeule! Aţi chemat poliţia?

– Nu. L-au alungat grădinarii cu câinii. A intrat pe proprietatea dumneavoastră. V-aş fi telefonat, dar nu sunteţi pe lista abonaţilor.

– Mulţumesc. O să fiu atent.

– Bine. Acum, nevastă-mea vrea să se mute înapoi în Brooklyn. Poate-i puteţi spune că aici e un loc sigur.

– O să-i dau un telefon.

– Sau treceţi pe la noi.

– S-ar putea.

Stăteam în fotoliu şi mă holbam la focul care trosnea. *Cincizeci?* Trebuie să fie pe jumătate oarbă. Sper!

Vântul se înteţise şi ploaia bătea în geamuri. Am rămas tăcuţi o vreme, în timp ce unul din noi se gândea la motivul vizitei. Până la urmă, domnul Bellarosa a întrebat:

– Aţi apucat să puneţi legumele alea în pământ?

– Nu încă. În schimb, am mâncat *radicchio*.

– Da? V-a plăcut?

– Foarte mult. Sper că mi-aţi dat şi mie să plantez.

– Sigur că da. Aveţi *radicchio*, busuioc, ardei gras şi vinete.

– Am şi măsline?

A râs.

– Nu. Măslinele cresc în pom. Pomii sunt bătrâni de sute de ani. Nu-i puteţi creşte aici. Vă plac măslinele?

– La Martini.

– Da? Eu cresc smochini, totuşi. Am cumpărat cinci verzi şi cinci roşii. Dar aici pomii trebuie acoperiţi iarna. Îi înveleşti în carton asfaltat şi frunze uscate ca să nu îngheţe.

– Zău? Grădinăritul e hobby-ul dumneavoastră?

– Hobby? Eu n-am hobby-uri. Orice fac, fac de-adevăratelea.

Eram convins de asta. Mi-am terminat cafeaua şi-am aruncat paharul de hârtie în foc.

– Deci?

– Hei, zise Frank Bellarosa, aţi ratat o petrecere pe cinste. O mulţime de oameni bine, mâncare şi băutură din belşug.

– Îmi pare rău că n-am putut veni. Cum a fost capul de miel?

A râs din nou.

– Bătrânii mănâncă aşa ceva. Trebuie să le dai chestii de astea, altfel îşi închipuie c-ai devenit prea american. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: Ştiţi, când eram copil, nu mâncam nici sepie, nici caracatiţă, nimic de soiul ăsta. Acum mănânc o grămadă.

– Dar nu şi cap de miel.

– Nu. Nu pot să fac asta. Isuse, scot ochii, taie limba şi mănâncă nasul, obrajii şi creierul. A chicotit. Eu am mâncat doar cotlet de miel. Ce mâncaţi voi de Paşte?

– Miel fără cap cu jeleu de mentă.

– Da, dar vreţi să vă spun ceva? În ţara asta, văd că tinerii sunt interesaţi mai mult de obiceiurile vechi. Văd asta la nepoţii şi nepoatele mele şi chiar la copiii mei. La-nceput nu vor să fie italieni, apoi devin din ce în ce mai italieni, pe măsură ce îmbătrânesc. La fel se-ntâmplă cu irlandezii, polonezii şi evreii. Aţi observat asta?

Nu observasem că Edward şi Carolyn dansau în jurul stâlpului de mai sau mâncau heringi afumaţi, dar observasem că unele grupuri etnice practicau obiceiuri tradiţionale. Nu sunt complet împotriva lor, atâta timp cât nu implică şi sacrificii umane.

– Vreau să spun, a continuat Bellarosa, că oamenii caută ceva. Poate din cauză că anumite lucruri lipsesc din cultura americană şi oamenii au nevoie de ele.

L-am privit cu un nou interes pe Frank Bellarosa. Nu mi-am închipuit niciodată c-ar fi complet idiot, dar nici n-am crezut c-o s-aud din gura lui cuvinte de genul „cultură americană".

– Aveţi copii? l-am întrebat.

– Sigur, trei băieţi. Slavă Domnului, sunt sănătoşi şi deştepţi. Cel mare, Frankie, e însurat şi locuieşte în Jersey. Tommy e la colegiul Cornell, studiază organizarea hotelurilor. Am unul în Atlantic City pe care o să-l conducă el. Tony e la internat. La La Salle, unde-am fost şi eu. Toţi copiii mei au fost acolo. Îl ştiţi?

– Da, îl ştiu.

Academia Militară La Salle este un internat catolic pentru băieţi, în Oakdale, pe ţărmul sudic al Long Islandului. Am prieteni catolici care au avut sau au fii acolo, şi-am participat la o colectă de fonduri acolo, odată. Campusul este pe Great South Bay, şi-a fost cândva o

proprietate, una dintre puținele de pe țărmul atlantic al insulei. A aparținut, cred, unuia care făcuse avere din mașini de cusut Singer.

– O școală foarte bună, am spus.

Bellarosa a zâmbit mândru.

– Da. M-au făcut să învăț acolo. Nu sunt porcării. Ați citit vreodată Machiavelli? Principele?

– Da, l-am citit.

– Pot să citez pagini întregi din ea.

„Și, mi-am zis, probabil poți să-i scrii și urmarea." Auzisem zvonuri, și-acum aveam confirmarea, că băieții cu anumite legături de familie, ca ale domnului Bellarosa, erau absolvenți ai acestei școli. La un nivel întru câtva superior, erau și câțiva lideri din anumite state latino-americane care absolviseră La Salle, inclusiv generalul Somoza, fostul președinte din Nicaragua. Școala educase și bărbați care au făcut carieră în politică, drept, cler militar și catolic. Interesantă școală, mi-am zis, un fel de versiune catolică a Eastern Establisment WASP. Ceva în genul ăsta.

– Șeful de personal de la Casa Albă, John Sununu n-a învățat acolo? am întrebat.

– Ba da. Îl știu pe tip. Promoția '57. Eu am fost '58. L-am cunoscut și pe Peter O'Malley. Îl știți?

– Președintele de la Dodgers?

– Da. Ce loc putea să fie! Scot untul din tine acolo, Frații Creștini. Dar poate c-au lăsat-o mai moale acum. Toatănenorocita asta de țară s-a blegit. Dar au scos untul din mine atunci.

– Sunt sigur că v-a fost de folos, am spus. Poate veți fi bogat și faimos într-o zi.

A continuat gluma, răspunzând:

– Da. Poate că, dacă nu mă duceam acolo, aș fi sfârșitîn închisoare.

A râs. Am zâmbit. Anumite lucruri despre Frank Bellarosa căpătau sens acum, inclusiv accentul lui aproape educat și, bănuiesc, porecla Episcopul. O școală militară catolică. Întotdeauna mi s-a părut

o contradicţie în termeni, dar presupun că, la un anumit nivel, nu mai era nicio contradicţie.

– Deci, am întrebat, aţi fost soldat?

– Dacă vă referiţi la soldat în armată, nu, a răspuns.

– Ce alt fel de soldaţi mai există? am întrebat inocent.

S-a uitat la mine şi buzele i s-au ţuguiat o clipă înainte să răspundă:

– Toţi suntem soldaţi, domnule Sutter, pentru că viaţa e un război.

– Viaţa-i un conflict, am fost de acord, şi de aceea e interesantă. Războiul e altceva.

– Nu şi felul în care rezolv eu conflictele.

– Atunci poate c-ar trebui să vă luaţi conflictele drept hobby.

A părut să cântărească afirmaţia mea, apoi a zâmbit.

– Da.

S-a întors la subiectul alma mater:

– Am petrecut şase ani la La Salle şi-am ajuns să apreciez organizarea militară, stricteţea camarazilor şi toate astea. Mi-a fost de folos în afaceri.

– Presupun că trebuie să fi fost, am fost de acord. Eu am fost ofiţer în armată şi aplic uneori în viaţă şi-n afaceri lucrurile învăţate acolo.

– Da, aşa că-nţelegeţi ce vreau să spun.

– Înţeleg.

Stăteam acolo, având o discuţie aproape plăcută cu capul celei mai puternice asociaţii criminale din New York, vorbind despre mâncare, copii şi zilele de şcoală. Părea o conversaţie destinsă, în ciuda unor insinuări referitoare la afacerile lui, şi admit că individul era băiat de treabă, nu ultima scursoare, un prost sau un asasin. Dacă această conversaţie ar fi fost înregistrată, apoi ascultată de către un juriu sau la o petrecere, s-ar fi găsit unii care să caşte. Dar despre ce m-aş fi aşteptat să vorbească? Omoruri şi trafic de droguri?

Exista posibilitatea să nu vrea nimic mai mult decât să fie un bun vecin. Dar ca avocat, eram sceptic, iar ca membru de seamă al

comunităţii, eram cu ochii-n patru. Nu putea ieşi nimic bun din asta, ştiam, şi totuşi nu voiam să pun capăt conversaţiei. Da, Emily. Diavolul e foarte seducător. Privind retrospectiv, nu pot să spun că n-am ştiut sau că n-am fost prevenit.

– Şi partea religioasă a curricumului de la La Salle a lăsat o amprentă tot atât de puternică asupra dumneavoastră ca şi cea militară? am întrebat.

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Da. Mi-e al dracului de frică de iad.

Mi-am amintit de Madona de la capătul bazinului lui.

– Ei, e un început, am zis.

A dat din cap, apoi a privit prin biroul meu, examinând lemnul, trofeele de vânătoare, pielea şi alama, gândindu-se probabil la el însuşi. „Bazar WASP", bănuiesc că şi-a zis, sau ceva în genul ăsta.

– E o firmă veche de avocatură, a spus.

– Da.

Credeam că s-a gândit că, de vreme ce mobila e veche şi firma trebuie să fi fost veche, dar îi subestimasem interesul pentru persoana mea, căci a adăugat:

– M-am interesat. Avocatul meu a recunoscut imediat numele.

– Înţeleg.

Am avut ciudata impresie că vrea să-mi facă o ofertă pentru firmă şi m-am gândit că două milioane era un preţ onorabil.

– În orice caz, a spus, iată despre ce-i vorba. Cumpăr o companie comercială în Glen Cove Road şi am nevoie de un avocat care să mă reprezinte la încheierea contractului de vânzare-cumpărare.

– Discutăm afaceri acum?

– Da. Porneşte ceasul, consiliere.

M-am gândit o clipă, apoi am zis:

– Tocmai aţi spus c-aveţi un avocat.

– Da. Tipul care ştia de firma dumneavoastră.

– Atunci de ce nu apelaţi la el pentru afacerea asta?

– E-n Brooklyn.

– Trimiteţi-i o telegramă.

Bellarosa a zâmbit.

– Poate că-*l* cunoşti. Jack Weinstein.

– Oh.

Domnul Weinstein este ceea ce se cheamă un avocat al mulţimii, o mică celebritate în America secolului XX.

– Nu se poate ocupa de o cumpărare de proprietate?

– Nu. E un evreu deştept, ştiaţi? Dar proprietăţile nu sunt domeniul lui.

– Dar care este domeniul lui? am întrebat sarcastic.

– Un pic din asta, un pic din cealaltă. Dar nu afacerile cu proprietăţi. Vreau un tip din Long Island, ca dumneavoastră, pentru afacerile mele din Long Island. Cineva care să ştie cum se trag sforile pe-aici. Cred că dumneavoastră îi cunoaşteţi pe toţi oamenii care trebuie, domnule Sutter.

„Şi, m-am gândit, dumneavoastră, domnule Bellarosa, pe toţi cei care nu trebuie."

– Aveţi cu siguranţă o firmă care să vă reprezinte interesele comerciale, am spus.

– Da. Am o firmă obişnuită de avocatură. Bellamy, Schiff şi Landers.

– Nu s-au ocupat ei de achiziţia Alhambrei?

– Da. Aţi verificat?

– E dosar public. Aşa că de ce nu-i folosiţi pe ei?

– V-am spus. Vreau o firmă locală pentru afaceri locale.

Mi-am amintit de conversaţia cu Lester Remsen referitoare la proprietatea Lauderbach şi i-am spus lui Bellarosa.

– Biroul meu e mai degrabă select, domnule Bellarosa, şi, ca să fiu sincer cu dumneavoastră, clienţii mei sunt genul de oameni care cred că un avocat se cunoaşte după oamenii cu care are de-a face.

– Asta însemnând ce?

– Asta însemnând că aş putea pierde clienţi dacă v-aş lua client pe dumneavoastră.

Nu-a părut jignit. Mai degrabă avea dubii că ştiu despre ce vorbesc. A spus pe un ton răbdător:

– Domnule Sutter, Bellamy, Schif şi Landers e o firmă foarte onestă. Îi cunoaşteţi?

– Da.

– N-au nicio problemă din cauza afacerii mele.

– Aici nu e New York City. Lucrurile stau altfel aici.

– Da? N-am ştiut că este aşa.

– Ei bine, acum aţi aflat.

– Uitaţi, domnule Sutter, aveţi un birou în Manhattan. Ocupaţi-vă de afacerea mea acolo.

– Nu pot face asta.

– De ce nu?

– V-am spus deja... clienţii mei... Nu, de fapt, eu personal nu doresc să vă reprezint, şi ştiţi bine de ce.

Am tăcut amândoi un moment, în timp ce mai multe lucruri mi-au veniţi în minte, dar niciunul dintre ele nu era plăcut. În general, nu-i o tactică înţeleaptă să te certi cu oameni înarmaţi, şi speram că astfel puneam punct discuţiei. Dar Frank Bellarosa nu era obişnuit să accepte un răspuns negativ. În privinţa asta, nu se deosebea prea mult de majoritatea oamenilor de afaceri americani. Ştia ce vrea. Şi acum voia un „da", iar eu doream să rămână „nu". S-a aşezat picior peste picior şi şi-a scos în afară buza inferioară, adâncit în gânduri. Până la urmă a zis:

– Lăsaţi-mă să vă explic afacerea şi, dacă hotărâţi că n-o vreţi, dăm mâna şi rămânem prieteni.

Nu-mi amintesc cu exactitate momentul când devenisem prieteni, şi am fost necăjit să aflu că se-ntâmplase. De asemenea, nu doream să aflu nimic despre afacere, dar nu puteam merge mai departe cu sinceritatea fără a deveni insultător. În mod normal, sunt mult

mai subtil în situaţiile astea, dar, ciudat, tocmai Frank Bellarosa mă făcuse să-mi schimb stilul. Mai precis, îl făceam într-un fel vinovat de cearta mea cu Susan, deşi el nu ştia de asta, bineînţeles. Cearta declanşase schimbare după schimbare, culminând cu noul John Sutter. Ura! Deşi acum puteam să apreciez un om ca Frank Bellarosa, n-aveam de gând să lucrez pentru el. De fapt, acum mi se părea mai uşor să-i spun să se care.

– Pot să vă recomand o firmă din Glen Cove care s-ar putea ocupa de afacere, am spus.

– OK. Dar daţi-mi voie să vă cer părerea despre afacere, mai întâi. Ca de la vecin la vecin. Fără înţelegere formală, fără hârţoage şi nu mă taxaţi. A zâmbit. Cumpăr vechiul salon de prezentare American Motors din Glen Cove Road. Îl ştiţi?

– Da.

– Proprietate de mâna-ntâi. O fi bună la ceva. Poate reprezentanţă pentru Subaru. Poate Toyota. O reprezentanţă japoneză sau aşa ceva. Credeţi c-o să meargă?

Deşi ştiam că nu-i înţelept, i-am spus părerea mea:

– Eu personal nu cumpăr maşini japoneze şi nici majoritatea oamenilor pe care-i cunosc de-aici n-o fac.

– Zău? Bine c-am întrebat. Vedeţi ce vreau să zic? Cunoaşteţi locul şi sunteţi cinstit. Oricum, altcineva s-ar fi gândit numai la bani.

– Poate. O să vă mai dau un sfat gratuit, domnule Bellarosa: nu cumperi pur şi simplu o proprietate şi-apoi hotărăşti ce fel de maşini vrei să vinzi acolo. Aceste reprezentanţe sunt strict controlate în teritorii şi tot felul de alte criterii pe care s-ar putea să nu le-ndepliniţi. Trebuie să ştiţi asta.

– Pe mine mă-ntrebaţi dacă ştiu cum e cu teritoriile?

A râs.

– Oricum, pot avea orice fel de reprezentanţă doresc.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

Ar fi trebuit să-l prezint pe domnul Bellarosa lui Lester, dar poate că n-ar avea încredere unul în celălalt. Totuşi, aveau ceva în comun: voiau cu orice preţ să creadă că toată lumea fura, fura şi iarăşi fura. Ca să fiu cinstit, eu nu cred că e atâta corupţie în ţara asta. E mai mult impresia de corupţie pe care un individ ca Frank Bellarosa o foloseşte ca să demoralizeze, şi-n ultimă instanţă să corupă oameni de afaceri, avocaţi, poliţişti, judecători şi politicieni. Dar eu n-aveam de gând să mă las prostit.

– Aşa că, spuse el, ofer şase milioane pentru teren şi clădire. Cunoaşteţi proprietatea. Vi se pare bine?

– Nu ştiu exact cum e piaţa în clipa de faţă, am zis, dar am avut impresia c-aţi încheiat deja târgul şi-aveţi nevoie de-un avocat pentru întocmirea actelor.

– Da şi nu. Întotdeauna rămâne loc pentru negociere, nu-i aşa? Proprietarii au nişte oferte mai bune, dar eu le-am spus deja care-i cea mai mare ofertă a mea, şi trebuie să le arăt că e şi cea mai bună ofertă a lor.

– Ăsta-i un nou mod de a face afaceri.

– Nu. Eu fac asta tot timpul.

I-am studiat faţa, iar el mi-a zâmbit, apoi a zis:

– Nu vreau să-i forţez mâna tipului, dar nu vreau să mi-o forţeze nici el mie. Deci, să zicem că şase milioane e cinstit. Aşa că dumneavoastră cu ce v-alegeţi? Un procent? Asta-nseamnă şaizeci de mii, domnule Sutter, pentru o treabă de câteva zile.

Asta-i ceea ce se cheamă momentul adevărului. Dar au fost o grămadă în ultimele câteva săptămâni. A fura zece miliarde de la o bătrână era imoral şi ilegal. A câştiga cinstit şaizeci de mii de dolari de la un escroc era la limita legalităţii.

– Credeam că ne-am înţeles că vă dau sfaturi gratuit, ca între vecini, am spus.

– Ne-am înţeles, de asemenea, că veţi asculta despre ce e vorba.

– Am ascultat. Spuneţi-mi cum puteţi obţine orice reprezentanţă de maşini doriţi.

A dat din mână pentru a înlătura neînsemnatele mele griji şi a spus:

– Nu e nicio problemă cu folosirea acestei proprietăţi. Credeţi-mă pe cuvânt în privinţa asta.

– OK, vă cred. M-am aplecat spre el. Dar poate că proveniența banilor pentru această afacere nu e tocmai cinstită.

M-a privit şi-am înţeles că am cam trecut de limita răbdării lui. A spus cu răceală:

– Lăsaţi guvernul să-şi facă griji în privinţa asta.

N-aveam argumente la asta. Chiar ieri îi spusesem ceva similar domnului Mancuso. M-am ridicat în picioare.

– Apreciez în mod sincer încrederea dumneavoastră în mine, domnule Bellarosa, dar vă sugerez să apelaţi la Cooper şi Stiles din Glen Cove. Nu vor avea nicio problemă nici cu afacerea, nici cu onorariul.

Bellarosa s-a ridicat, de asemenea, şi-a luat impermeabilul şi pălăria. A spus, apropo de nimic:

– Am citit despre solul de-aici. Sunt aluviunile alea glaciare de care spuneaţi.

– Bine.

– Am plantat nişte butuci de viţă. Struguri de masă Concord, din străinătate. Potrivit cărţii, le priește aici.

– Cartea are dreptate.

– Dar vreau şi struguri de vin. Are cineva pe-aici struguri pentru vin?

– Mai mult în est. Dar Banfi Vintners din Old Brookville au avut succes cu Chardonnay. Ar trebui să vorbiţi cu ei.

– Da? Înţelegeţi ce vreau să spun? S-a bătut cu palma pe frunte. Sunteţi un om deştept, domnule Sutter. Ştiam asta. Fără maşini japoneze. Struguri Chardonnay.

– Pe gratis.

– O să vă dau o ladă din primul vin.

– Mulţumesc, domnule Bellarosa. Nu vindeţi vinul fără ştampile de import.

– Sigur. Ce părere aveţi de Saabs?

– Bună alegere.

– Dar Casa Bianca? Casa Albă. În loc de Alhambra.

– Cam comun. Sună a nume de pizzerie. Mai gândiţi-vă.

A zâmbit.

– Transmiteţi-i salutări doamnei Sutter.

– Desigur. Toate cele bune nevestei dumneavoastră şi sper să-i treacă supărarea.

– Da, ştiţi cum sunt femeile. Vorbiţi cu ea, bine?

Am deschis uşa pentru domnul Bellarosa şi-am dat mâna. Şi-a luat rămas-bun în două cuvinte:

– Pe curând.

Am închis uşa după el.

– Mda.

M-am dus la fereastră şi l-am privit cum traversează Birch Hill Road prin ploaie.

Nu toţi locuitorii din Locust Valley fac parte din pătura de sus a clasei mijlocii. Există şi o pătură de jos. Când aveam vreo treisprezece ani, înainte să merg la St. Paul, am avut ocazia să cunosc câţiva tipi duri. Partea ciudată, din câte-mi aduc aminte, e că majoritatea mă considerau un băiat destul de treabă pentru un papagal. Unul dintre ei, Jimmy Curcio, un asasin în devenire, dacă există aşa ceva, obişnuia să dea mâna cu mine ori de câte ori avea ocazia. Micul monstru era de neclintit în atitudinea sa prietenoasă şi mi-amintesc că odată era în curtea şcolii înconjurat de caporalii şi soldaţii lui. Când am trecut eu, s-a bătut cu palma peste frunte şi-a zis: „Ăsta da băiat deştept".

L-am privit pe Frank Bellarosa apropiindu-se de Cadillacul lui şi nu m-a surprins să văd un şofer – poate-ar trebui să spun servitor sau gorilă – sărind să-i deschidă portiera. Vanderbiltii şi Rooseveltii pot

să-şi conducă şi singuri maşinile în ziua de azi, dar nu don Bellarosa şi cei de teapa lui.

Am plecat de la geam, m-am apropiat de foc şi am scormonit cu vătraiul. De fapt, *sunt* un băiat deştept. Aflam acum că Frank Bellarosa era mai deştept decât îl crezusem. Probabil că trebuia să-mi închipui că proştii nu ajung atât de departe şi nu trăiesc atât de mult în meseria lui.

Afacerea cu proprietatea, mi-am zis, putea să fi fost adevărată, dar era-n acelaşi timp şi o momeală. Ştiam, şi ştia şi el că ştiu. Eram amândoi băieţi deştepţi.

Dar de ce eu?

Ei bine, dacă staţi să vă gândiţi, aşa cum era evident că făcuse el, atunci era clar că e o treabă bună pentru afaceri. Vreau să spun că am fi făcut o echipă formidabilă: relaţiile mele sociale, charisma lui, cinstea mea, necinstea lui, abilitatea mea de a mânui bani, abilitatea lui de a-i fura, calitatea mea de avocat, pistolul lui.

Aveai la ce te gândi, nu-i aşa?

12

Mi-am petrecut ziua în casa din Birch Hill Road, ignorând ţârâitul telefonului, ascultând ploaia de afară şi chiar lucrând câte ceva.

În afară de poştaş n-a mai venit nimeni, dar m-a enervat, în mod absolut iraţional, faptul că angajaţii mei îşi luaseră totuşi zi liberă în vacanţa născocită de mine. Aş fi scris un memoriu scârbos personalului, dar nu ştiu să bat la maşină.

Pe la cinci după-amiază faxul a ţăcănit şi m-am dus, din pură curiozitate, să văd ce este. O bucată de hârtie oribilă s-a prelins afară şi-am citit mesajul scris de mână de pe ea.

John,

Totul ţi-e iertat. Vino acasă pentru o cină rece şi o noapte fierbinte.

Susan

Am privit hârtia o clipă, apoi am mâzgălit un răspuns, prefăcându-mi scrisul şi l-am trimis pe faxul de-acasă.

Susan,

John a plecat de la birou, dar o să-i transmit mesajul tău imediat ce se-ntoarce.

Jeremy

Jeremy Wright e unul dintre tinerii asociaţi de-aici. Bănuiesc că-mi făcea plăcere să am veşti de la Susan, deşi nu eu eram cel care trebuia iertat. Nu eu mă tăvălisem în fân cu doi puşti de colegiu şi nu mie mi se păruse că Frank Bellarosa arăta bine. De asemenea, mă enerva că transmitea o chestie de genul ăsta prin fax. Dar mă bucuram să descopăr că-şi recăpătase simţul umorului, care se remarcase prin absenţă în ultimul timp, dacă nu punem la socoteală râsetele din podul de fân. Tocmai plecam de lângă fax, când a mai sunat o dată şi a apărut un alt mesaj.

Jerry,
Vii să cinăm împreună etc.?

Sue

Am presupus, desigur, că Susan îmi recunoscuse scrisul. Am răspuns:

Sue,
Zece minute.

Jerry

În drum spre casă, am observat că începe să se-nsenineze. Mănunchiuri de nori *(cirus)* negri traversau cerul, în vreme ce adierile din sud aduceau înapoi timpul frumos. Long Island nu este o întindere mare de pământ, însă vremea de pe coasta Atlantică poate diferi mult de cea de pe partea Strâmtorii, iar East Endul are propriul climat. Şi se schimbă foarte repede, ceea ce face viaţa şi navigaţia să fie interesante.

Am intrat cu Bronco-ul pe porţile de la Stanhope şi i-am făcut cu mâna lui George, care, căţărat pe o scară, tăia ramurile joase ale unui tei.

M-am îndreptat spre casă, încercând să ajung într-o dispoziţie postbelică şi preamoroasă.

Susan a trântit uşa de perete.

Era complet dezbrăcată.

– Jerry! a strigat.

Apoi şi-a acoperit gura cu o mână şi pubisul cu cealaltă.

– Oh...!

– Foarte nostim.

Cina a fost într-adevăr rece: salată, vin alb şi creveţi pe jumătate congelaţi. Susan nu s-a priceput niciodată la gătit, dar n-o condamn. E o minune că ştie să dea drumul la cuptor, având în vedere că până la vârsta de douăzeci de ani nici n-a văzut măcar bucătăria de la Stanhope Hall. Dar cina o servea goală, aşa că de ce mă puteam plânge?

Susan a stat la mine în poală şi mi-a dat să mănânc crevete îngheţat cu degetele ei, mi-a turnat vin în gură şi mi-a şters faţa cu-n şerveţel. N-a vorbit prea mult şi n-am făcut-o nici eu, dar am avut sentimentul că totul era în regulă. E de-a dreptul plăcut să mănânci cu o femeie goală în poală, mai ales dacă masa nu e cine ştie ce gustoasă.

– Bine, am spus. Ajunge cu cina rece. Ce-avem la desert?

– Pe mine.

– Corect!

M-am ridicat cu ea în braţe.

A dat negativ din cap:

– Nu aici. Vreau să fac dragoste pe plajă la noapte.

Unele femei schimbă partenerii, pentru variaţie; lui Susan îi place să schimbe scenariul şi constumele.

– Sună excelent, am spus, deşi eu aş fi preferat un pat şi aş fi preferat să o fac în următoarele două minute.

Susan s-a-mbrăcat şi am luat Jaguarul. Eu conduceam. Am ridicat capota lăsând să intre aerul de primăvară. Era acea oră ciudată a zilei, crepusculul, când umbrele lungi fac ca obiectele familiare s-arate altfel.

– Vrei să mergi pe plajă acum? am întrebat-o.

– Nu. Când se-ntunecă.

Am mers mai ales către sud-vest, spre soarele care asfinţise, printr-un minunat peisaj cu coame de dealuri, şosele umbrite, pajişti, iazuri şi petice de pădure.

Am încercat să ordonez evenimentele din ultimele săptămâni, ceea ce m-a constrâns să abordez spinoasa temă a vieţii şi lumii mele. Mai există încă aici, la mai puţin de jumătate de oră cu maşina de centrul Manhattanului, această întindere de pământ a coastei de nord a Long Islandului, aproape necunoscută locuitorilor din oraş şi din suburbii. E un loc, care, la prima vedere, arată de parcă timpul s-ar fi oprit la ora închiderii în 29 octombrie 1929.

Acest ţinut mitic, Coasta de Aur, este mărginit la nord de golfuri, promontorii şi plaje ale Strâmtorii Long Island, iar la sud de cartierele construite după război din Hempstead Plains; Levittowns, mahalaua, „casele convenabile", construite parcă de un cofetar nebun, zece sau cincisprezece mii laolaltă, acolo unde altădată se întindeau faimoasele câmpuri de cartofi din Long Island. Sunt împlinirea promisiunii de după război de a construi case pentru eroi.

Dar aici, pe Coasta de Aur, lucrurile merg mai încet. Marile proprietăţi nu sunt câmpuri de cartofi şi transformarea ia ceva mai mult timp.

– Interesantul domn Bellarosa a trecut pe la mine la birou astăzi, i-am spus lui Susan.

– Da?

N-a sesizat cuvântul *interesant* sau, dac-a făcut-o, a lăsat să treacă. Femeile înghit rareori momeala când subiectul e gelozia. Te ignoră pur şi simplu sau te privesc de parc-ai fi nebun.

Am mers în tăcere. Cerul se înseninase complet şi lumina soarelui se reflecta pe frunzele ude şi pe şosea.

Coasta de Aur nu cuprinde numai coasta de nord din Long Island Nassau County, ci, conform definiţiei locale, include şi aceste dealuri joase, intrate adânc în interiorul câmpiei, care au rămas în urma retragerii gheţarilor, în Era Glaciară. O să-i explic asta domnului

Bellarosa, într-una dintre zile. Când au venit indienii, în epoca de piatră, au găsit o proprietate frumuşică, abundând de vegetaţie, cascade şi crustacee uriaşe. Aproape toţi băştinaşii americani au dispărut, numărul lor fiind acum aproximativ egal cu cel al deţinătorilor de proprietăţi.

Până la urmă, curiozitatea a învins-o pe Susan.

– Ce ţi-a adus de data asta? a întrebat. Brânză de capră?

– Nu. De fapt, voia să-l reprezint pentru cumpărarea unei proprietăţi.

– Zău. A părut vag amuzată. Ţi-a făcut vreo ofertă pe care să n-o poţi refuza?

Am zâmbit împotriva voinţei mele.

– Într-un fel. Dar am refuzat, am răspuns.

– S-a supărat?

– Nu cred. Părea o afacere legală, dar cu oamenii ăştia nu se ştie niciodată.

– Nu cred c-ar fi venit la tine cu ceva ilegal, John.

I-am explicat pe scurt în ce consta afacerea, apoi am adăugat:

– Bellarosa a zis că făcuse cea mai bună ofertă a lui şi că trebuia să le arate proprietarilor că asta era şi cea mai bună ofertă *a lor.* Eu unul am impresia că le-a forţat mâna.

– Poate că eşti hipersensibil la situaţie.

– Şi, în afară de afacerea propriu-zisă, trebuie să mă gândesc şi la reputaţia mea.

– Aşa e.

– Onorariul pentru încheierea contractului şi tranzacţiei ar fi fost de vreo şaizeci de mii de dolari.

M-am uitat cu coada ochiului la Susan.

– Banii n-au nicio importanţă.

Bănuiesc că, dacă întâmplător vă cheamă Stanhope, asta-i adevărat şi cred că e singurul lux pe care cei bogaţi şi-l pot permite şi pe care-l invidiez: luxul de a refuza banii mânjiţi, fără niciun regret. Eu

îmi permit luxul ăsta, deşi nu sunt bogat. Poate e bine să ai o soţie care este.

M-am gândit să-i povestesc lui Susan dimineaţa mea de Paşte la Alhambra, dar, retrospectiv, întregul incident părea un pic nebun. Mai ales chestia cu mârâitul la o femeie. Totuşi, am vrut ca Susan să ştie despre domnul Mancuso.

– FBI-ul supraveghează Alhambra, am spus.

– Zău? De unde ştii?

I-am explicat că, trecând cu maşina, am observat un iepure de Paşte şi doi pistolari la porţile Alhambrei. Lui Susan i s-a părut caraghios.

– Aşa că, am zis, am oprit un minut, şi omul ăsta, Mancuso, m-a abordat şi s-a prezentat ca agent FBI.

Nu i-am spus că mă gândeam să mă duc la petrecerea de Paşte a domnului Bellarosa.

– Ce ţi-a spus omul ăsta?

I-am relatat scurta mea conversaţie cu domnul Mancuso, în timp ce treceam pe lângă Piping Rock Country Club. Ziua devenise frumoasă atât meteorologic, cât şi din alte puncte de vedere, iar în aer se simţea mirosul proaspăt care vine după o ploaie de primăvară.

Pe Susan povestea mea a făcut-o curioasă, dar am rezistat tentaţiei de a o înfrumuseţa pentru scopuri distractive, aşa că am conchis:

– Mancuso ştia ce-i aia *capozzella*.

Susan a râs.

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra drumului şi a decorului. Nu departe de aici se află o stâncă uriaşă, despicată în două, cele două jumătăţi fiind de o parte şi de alta a unui stejar înalt, după moda mormintelor indiene. În stâncă sunt săpate cuvintele: AICI ZACE ULTIMUL MOHICAN.

Stânca se află în curtea Bisericii Episcopale Zion, iar la baza stejarului este o placă metalică pe care scrie: VEŞNICĂ POMENIRE.

Asta-i tot ce-a rămas din mohicani după o mie de ani de viaţă în pădurile de pe aceste dealuri. Au fost măturaţi în câteva decenii de

un eveniment istoric căruia nu i-au putut rezista şi pe care nu l-au putut înţelege. Au venit coloniştii, olandezi şi englezi – strămoşii mei – şi şi-au lăsat urmele pe hărţi şi pe pământ, construind şi botezând oraşe şi drumuri, rebotezând iazuri, pâraie şi dealuri sau păstrând uneori vechile denumiri indiene.

Ca o ironie a soartei, aceste nume evocă astăzi puţine amintiri legate de indieni sau colonişti, dar sunt inexplicabil asociate cu cei cincizeci de ani numiţi Epoca de Aur. Aşa că, dacă-i spuneţi Lattingtown sau mohican unui locuitor din Long Island, el se va gândi la milionari şi conac, şi poate mai ales la Dezlănţuiţii ani '20, la ultimele zile frenetice ale Epocii de Aur şi la Coasta de Aur.

– La ce te gândeşti? a întrebat Susan.

– La trecut, la cum trebuie să fi fost. Mă-ntrebam dacă mi-ar fi plăcut să locuiesc într-o casă mare. Ţie ţi-a plăcut?

A ridicat din umeri.

Susan şi fratele ei, Peter, împreună cu părinţii lor locuiseră la Stanhope Hall pe vremea când bunicii le mai trăiau încă. Mai multe generaţii pot locui confortabil într-o casă cu cincizeci de camere şi tot atâţia servitori.

După ce au murit bunicii lui Susan, pe la mijlocul anilor '70, taxele de moştenire care erau atunci au făcut practic imposibilă menţinerea personalului la Stanhope Hall. Totuşi, părinţii lui Susan au continuat să locuiască acolo până ce preţul motorinei pentru încălzire s-a împătrit. Atunci au plecat spre o climă mai caldă.

– Ţie ţi-a *plăcut?* am întrebat din nou.

– Nu ştiu. Era tot ce ştiam. Credeam că toată lumea trăieşte aşa... când am crescut, am înţeles că nu toată lumea avea cai, servitori, grădini şi o dădacă. A râs. Sună stupid.

S-a gândit o vreme.

– Dar, deşi n-aş vrea să sune a psihologie de copil, mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp cu părinţii.

N-am răspuns. Eu mă săturasem de părinţii ei, William şi Charlotte Stanhope, pe vremea când încă mai făceau pe castelanii la Stanhope Hall. Bunicii lui Susan, Augustus şi Beatrice, erau încă în viaţă când ne-am căsătorit noi şi ne-am mutat în darul de nuntă al lui Susan – trecut numai pe numele ei, cum am arătat. Bunicii ei erau bătrâni atunci, dar am avut impresia că sunt oameni cumsecade, preocupaţi de bunăstarea personalului lor care se-mpuţina întruna, dar care nu s-au împăcat niciodată cu gândul că şi banii se-mpuţinează în acelaşi ritm alert.

Am întrebat-o odată pe Susan, într-un moment prost ales, probabil, de unde a avut iniţial banii familia Stanhope. Mi-a răspuns sincer, cred eu:

– Habar n-am. Din câte ştiu, practic, nimeni n-a *făcut nimic* ca să-i câştige. Existau pur şi simplu, pe hârtie, în registre voluminoase pe care tata le ţinea încuiate în seiful lui.

Susan poate fi inexactă în privinţa banilor, ca majoritatea oamenilor aceştia. Cred că definiţia unei averi vechi este: „O avere a cărei origine, sursă şi valoare sunt doar vag înţelese". Dar din 1929, după criză, război şi impozitele de 90% din anii '40 şi '50, au rămas din ce în ce mai puţini bani pe hârtie şi până la urmă au dispărut la fel de misterios pe cât apăruseră.

Susan nu e săracă aşa cum au fost bunicii ei.

– Ce simţi faţă de un individ ca Bellarosa, devenit milionar prin mijloace ilegale, când majoritatea averii familiei Stanhope s-a dus pe impozite legale?

A ridicat din umeri.

– Bunicul meu obişnuia să spună: „De ce să nu dau jumătate din banii mei poporului american? Doar de la ei i-am câştigat pe toţi".

Am zâmbit.

– Sună foarte progresist.

Pe de altă parte, unii dintre cei bogaţi s-au aranjat în aşa fel cu bunurile şi plata impozitelor încât, spre deosebire de familia Stanhope,

sunt încă bogaţi, deşi într-un mod mai discret. Alţi bogătaşi de pe-aici, ca familiile Astor, Morgan, Grace, Woolworth, Vanderbilt, Guest, Whitney şi aşa mai departe, se scaldă atât de mult în bani, încât nimic, în afară de o revoluţie, nu i-ar putea sărăci.

– Te-ai simţit vreodată înşelată? am întrebat. Vreau să spun că, dacă te năşteai acum optzeci de ani, să zicem, ai fi trăit ca o împărătească.

– La ce bun să te gândeşti la asta? Niciunul dintre cunoscuţii mei, în sitaţia asta, nu gândeşte în felul ăsta.

E adevărat că Susan nu vorbeşte prea mult de viaţa la Stanhope Hall. Aceşti oameni consideră că e de prost gust să discuţi subiectul ăsta cu străini şi chiar soţii pot fi consideraţi astfel dacă n-au şi ei o proprietate în trecutul lor. Uneori, însă, bogătaşii şi foştii bogătaşi pot fi îndemnaţi să vorbească dacă li se pare că nu vrei să-i judeci sau să iei declaraţii pentru presă.

– Ai avut îngrijitor şi băiat de grajduri pentru cai? m-am interesat.

– Da.

A zis: „Da" cum ar fi spus: „Bineînţeles, idiot ce eşti. Crezi că scoteam eu bălegarul?"

– Bunicii tăi erau oameni de viaţă? Organizau distracţii? am întrebat-o apoi.

A aprobat din cap.

– Au dat câteva petreceri. A continuat de bunăvoie: Bunicul avea vreo sută de invitaţi de Crăciun şi dansau cu toţii în sala de bal. Vara dădea o petrecere-două pe terasă şi în corturi. Câteodată, a adăugat, oaspeţii se adunau în bibliotecă şi răsfoiau albume vechi de fotografii.

Am condus o vreme în tăcere. Mai mult de-atât n-aveam să scot de la Susan.

George Allard e o sursă mult mai bună de informaţii când mă interesează cum era pe vremuri Coasta de Aur. Majoritatea poveştilor lui George sunt pline de umor, precum cea despre doamna Holloway, care ţinea cimpanzei în sufrageria de la Foxland, proprietatea ei din Old Westbury. Din povestirile lui George poţi să

reconstitui viaţa de aici între cele două războaie mondiale, în vreme ce ale lui Susan sunt mai degrabă amintiri din copilărie, dintr-o perioadă când balul era deja pe sfârşite. Câteodată, George îmi povesteşte vreo întâmplare care i se pare lui nostimă, de când era Susan copil, iar eu descopăr motivaţii pentru caracterul soţiei mele.

Se pare că Susan a fost o mică scorpie precoce şi îngâmfată, care li se părea tuturor frumoasă şi deşteaptă. Asta nu s-a schimbat prea mult, dar, din femeia superficială pe care-am cunoscut-o eu, a devenit, odată cu trecerea anilor, din ce în ce mai năzuroasă şi mai închisă în sine. Trăieşte mai mult într-o lume a ei, proprie, pe măsură ce lumea cu care era obişnuită dispare. N-aş spune că e nefericită, mai degrabă o persoană care se-ntreabă dacă merită efortul de-a fi nefericit. Pe de altă parte, nu e nefericită cu mine şi cred că ne potrivim unul cu altul.

Referitor la modul nostru de viaţă, asemenea majorităţii celor de pe-aici, ne place traiul bun, deşi, precum spuneam, trăim printre ruinele unei lumi care a fost cu mult mai opulentă decât a noastră. Susan ar putea să angajeze mai multe ajutoare – grădinari, servitoare, poate un grăjdar (preferabil unul bătrân) –, dar printr-o înţelegere mutuală şi tacită, trăim, în general, din venitul meu ceea ce, deşi pare extravagant după majoritatea standardelor americane, nu ne permite s-avem servitori în acest colţ al lumii, unde totul e atât de scump. Susan e fată bună şi face diverse treburi în casă şi-n grădină, iar eu nu mă simt nesigur sau stânjenit din cauza lipsei mele de pricepere de a ne muta înapoi la Stanhope Hall şi de a angaja cincizeci de servitori.

– Pe ce plajă vrei să faci dragoste? m-a întrebat Susan.

– Pe una fără lame de ras. Am avut odată un accident grav.

– Chiar ai avut? Asta trebuie să fi fost înainte să ne cunoaştem. Nu-mi amintesc de asta. Cum o chema?

– Janie.

– Nu Janie Tillman?

– Nu.

– Trebuie să-mi povesteşti mai târziu.

– Bine.

În peste douăzeci de ani de fidelitate conjugală, Susan şi cu mine vorbim câteodată, în afară de poveştile de dragoste străvechi, de vreun iubit sau iubită dinaintea căsniciei. Asta înainte de-a face dragoste. Am citit cândva într-o carte că puteai s-o faci ca să te exciţi, dar după aceea, când amândoi se liniştesc, unul din parteneri e de obicei morocănos, iar celuilalt îi pare rău că a fost atât de plastic. Ei bine, când te joci cu focul, poţi să te şi arzi.

– Ce-ai făcut astăzi am întrebat-o.

– Am plantat zarzavaturile pe care mi le-a dat domnul cum-îl-cheamă.

A râs.

– Pe ploaie?

– Nu le place ploaia? Le-am plantat într-unul din vechile ronduri de flori de la Stanhope Hall.

Cred că bătrânul Cyrus Stanhope, ca şi McKim, Mead şi White se răsucesc în mormânt.

Am intrat pe un drum nemarcat, pe care nu cred că mai fusesem vreodată. O bună parte a drumurilor din North Shore sunt nemarcate – unele cu-n scop anume – şi par să nu ducă nicăieri, ceea ce adesea e adevărat.

O hartă modernă a ţinutului n-o să vă indice unde sunt marile proprietăţi. Nu există echilaventul Gold Coast al Hărţii Starurilor din Hollywood, dar erau odată hărţi de „uz intern" care arătau poziţia proprietăţilor, menţionând şi numele proprietarilor. Dacă eraţi nobil, puteaţi folosi o astfel de hartă în caz că majordomul vă înmâna o invitaţie sunând în genul: „Domnul şi Doamna William Holloway au deosebita plăcere de a vă invita la cină, la Foxland, pe şaptesprezece mai, la ora opt".

Am şi eu una dintre hărţile astea vechi. A mea e datată 1928 şi are trecute pe ea poziţia tuturor proprietăţilor mari şi mici, în anul acela, cu numele proprietarului scris pe fiecare. I-am spus lui Susan:

– Nu i-ai cunoscut niciodată pe primii proprietari ai Alhambrei, nu-i aşa? Familia Dillworth.

– Nu, dar erau prieteni cu bunicii mei. Domnul Dillworth a fost omorât în al Doilea Război Mondial. Cred că mi-o amintesc pe doamna Dillworth, dar nu sunt sigură. Îmi amintesc însă de familia Vanderbilt care a locuit acolo prin anii cincizeci.

Am impresia că clanul Vanderbilt a construit sau cumpărat, de-a lungul timpului, jumătate din casele de pe Coasta de Aur, permiţând agenţilor imobiliari să spună despre fiecare casă mare, cu exactitate de cincizeci la sută: „Familia Vanderbilt a locuit aici".

– Apoi a cumpărat-o familia Barrett? am întrebat.

– Da. Katie Barrett a fost cea mai bună prietenă a mea. Dar au pierdut casa din cauza băncii sau a impozitelor, în 1966, anul în care am plecat la colegiu. Au fost ultimii proprietari până la ştii-tu-cine.

Am dat din cap, apoi i-am zis ironic lui Lady Stanhope:

– Bunicul meu mi-a spus odată că venirea milionarilor pe Long Island n-a fost prea bine văzută de către cei care locuiau aici de secole. Vechile familii din Long Island, ca a mea, ziceau că oamenii aceştia – inclusiv familia Stanhope – erau grosolani, imorali şi ostentativi.

Am zâmbit. Susan a râs.

– Sutterii şi Wihtmanii îi priveau de sus pe Stanhopei?

– Sunt sigur că o făceau.

– Cred că eşti mai snob decât mine.

– Numai cu cei bogaţi. Sunt foarte democrat cu oamenii de rând.

– Sigur. Deci cum o să-l tratăm pe domnul Bellarosa? Ca pe un intrus grosolan şi lipsit de principii sau ca pe una dintre legendele de succes ale Americii?

– Încă mă mai gândesc la asta.

– Ei bine, o să te ajut, John. Te simţi la fel de uşurat ca şi mine că Alhambra n-o să se transforme într-o sută de mici colibe, ceea ce e foarte egoist, dar de înţeles. Pe de altă parte, ai fi preferat să ai ca vecin pe cineva ale cărui crime nu sunt atât de strâns legate de averea sa.

– Există şi oameni care-şi câştigă cinstit pâinea.

– Ştiu că există. Locuiesc în Levittown.

– Foarte cinic.

Susan a schimbat subiectul.

– Am primit veşti de la Carolyn şi Edward astăzi.

– Ce fac?

– Bine. Le-a fost dor de noi de Paşte.

– A fost altfel fără ei, am spus.

– De Paşte a fost sigur altfel anul ăsta, a subliniat Susan.

Am lăsat să treacă asta. Cât despre copii, Carolyn e-n anul întâi la Yale, alma mater a mea, şi încă nu mă pot obişnui cu ideea că la Yale sunt şi femei acum. Carolyn a fost la St. Paul, care e, de asemenea, alma mater pentru mine, ceea ce e şi mai greu de imaginat. Dar lumea se schimbă, devenind poate un loc mai bun pentru femei. Edward este în anul al patrulea la St. Paul, ceea ce e îmbucurător pentru ego-ul meu masculin, dar a fost admis la alma mater al lui Susan, Sarah Lawrence. Probabil c-ar trebui să mă simt mândru de faptul că au ales şcolile părinţilor, dar cum de-a ajuns fiica mea la Yale şi fiul meu la Sarah Lawrence depăşeşte puterea mea de înţelegere. În ceea ce-o priveşte pe Carolyn, cred că face o declaraţie în felul ăsta. Mă tem că motivele lui Edward sunt mult mai josnice: vrea să facă dragoste. Sper că amândoi vor reuşi.

– Eu veneam acasă în fiecare vacanţă când eram la şcoală, am spus.

– Şi eu la fel, cu excepţia unei Zile a Recunoştinţei, de care prefer să nu discut. A râs, apoi a adăugat serios: – Cresc mai repede acum, John. Să ştii că aşa e. Eu eram atât de neştiutoare! Nu ştiam nimic despre sex, bani sau călătorii înainte să plec la colegiu. Nici aşa nu e bine.

– Probabil că nu.

Susan învăţase la o şcoală primară locală, Friends Academy, aici în Locust Valley, o şcoală veche şi prestigioasă condusă de *quakeri*. Locuia acasă şi o maşină condusă de un şofer o ducea în fiecare zi la şcoală. Mulţi dintre bogaţii de aici au preferat pentru copiii lor atmosfera de la Friends, sperând, bănuiesc, că moştenitorii lor vor învăţa să se bucure de plăcerile simple în caz că Bursa o să cadă din nou. Într-adevăr, cu toţii încercăm să ne creştem copiii, de parcă experienţele *noastre* trecute ar fi importante pentru viitorul *lor,* dar rareori sunt cu adevărat. În orice caz, mă bucur că Susan a aflat ce-i aceea austeritate între nouă dimineaţa şi trei după-amiaza, în zilele de şcoală. S-ar putea să-i folosească.

– A telefonat mama ta, a zis Susan. S-au întors la Southampton.

Părinţii mei nu sunt genul care să sune ca să spună unde se află. Odată au fost într-o călătorie în Europa, iar eu am aflat câteva luni mai târziu. Evident, mai era ceva.

– Era curioasă de ce te-ai comportat aşa de Paşte, a adăugat Susan. I-am spus că ai avut câteva zile proaste. Am mormăit încet. Mama mea, Harriet, e o femeie mai degrabă rece, dar remarcabilă, foarte progresistă pentru vremea ei. A fost profesoară de sociologie la C.W. Post College. Clădirea colegiului fusese înainte conacul familiei Post, faimoasă datorită cerealelor. Colegiul a fost întotdeauna oarecum conservator, studenţii fiind din localităţile învecinate, iar Harriet avea mereu necazuri din cauza vederilor ei prea progresiste pentru anii cincizeci.

Desigur, nu era obligată să lucreze, tatăl meu stând bine din punct de vedere financiar şi erau unii la Post care şi-ar fi dorit ca ea să nu lucreze. Dar prin 1960, lumea a ajuns-o din urmă pe Harriet. Calităţile ei au fost în sfârşit recunoscute şi a devenit una dintre eroinele contraculturii din campus. Mi-o amintesc şi acum, când venea acasă de la St. Paul şi Yale, alergând de colo-colo în V.W.

Beetle-ul ei, organizând una şi alta. Tata era destul de liberal ca să fie de acord, dar destul de soţ ca să se simtă enervat.

Timpul, totuşi, merge-nainte şi Harriet Whitman Sutter a îmbătrânit. Acum condamnă cuvintele obscene, ca să nu mai vorbim de sex, droguri şi fiii care nu se rad şi nu poartă cravată de Paşte. Şi când te gândeşti că aceeaşi doamnă a fost de acord cu învăţământul mixt!

– O s-o sun mâine, i-am spus lui Susan.

Susan şi mama se-nţeleg bine, în ciuda diferenţelor sociale şi economice. Au în comun chiar mai multe decât îşi închipuie.

Ne-am cufundat din nou într-o tăcere plăcută şi mi-am îndreptat atenţia asupra peisajului. Aveam impresia că un călător care, cu harta rutieră în mână, s-ar fi uitat pe fereastră în timp ce străbătea aceste şosele, n-ar fi greşit drumul către mai ştiu eu ce răstoacă din west-of-the-Hudson, dar ar fi ştiut, dintr-un fel de instinct social, că a pătruns pe domeniul particular al bogăţiei.

În vreme ce maşina sa ar fi navigat pe pantele şi curbele acestor şosele cu trei benzi, ar fi putut vedea mostre de arhitectură spaniolă, ca Alhambra, conace pe jumătate din lemn, în stil Tudor, castele franţuzeşti şi chiar un palat din granit în stil *beauxarts* ca Stanhope Hall, ridicându-se în zona rurală americană, situată greşit în timp şi spaţiu, ca şi cum aristocraţii întregii Europe de Vest din ultimii patru sute de ani ar fi primit fiecare câte o sută de acri pentru a crea o nirvană terestră în Lumea Nouă. Prin 1929, aproape întreaga Coastă de Aur din Long Island era împărţită în aproape o sută de proprietăţi, mari şi mici şi feude, fiind cea mai mare concentrare de bogăţie şi putere din America, şi probabil din lume.

Pe când înaintam pe drumul îngust, mărginit de zidurile proprietăţilor, am văzut şase călăreţi venind din direcţia opusă. Susan şi cu mine le-am făcut cu mâna când am trecut pe lângă ei, iar ei ne-au întors salutul.

– Asta-mi aminteşte că vreau să mut grajdul, acum, că a venit vremea frumoasă, a zis Susan.

Nu i-am răspuns.

– O s-avem nevoie de acordul vecinului.

– De unde ştii?

– M-am interesat. Grajdul o să fie la numai o sută de metri de proprietatea ştii-tu-cui.

– Fir-ar să fie!

– Am actele de la primărie. Avem nevoie de planul construcţiei şi trebuie să-l punem pe ştii-tu-cine să semneze.

– La dracu'!

– Nu-i mare lucru, John. Trimite-i-le pur şi simplu cu o notă explicativă.

E greu să te cerţi cu o femeie cu care vrei să faci dragoste, dar am mai făcut o încercare disperată:

– Nu poţi găsi un alt loc pentru grajduri?

– Nu.

– Bine.

Ideea de a-l ruga pe Frank Bellarosa să-mi facă un serviciu nu-mi surâdea deloc, mai ales după ce-i spusesem să-şi facă afacerile cu altcineva.

– E proprietatea ta şi grajdul tău, am spus. Eu am să întocmesc actele, iar tu ai grijă de ştii-tu-cine.

– Mersi. M-a cuprins cu braţele. Suntem prieteni?

– Da.

„Dar îi urăsc pe afurisiţii tăi de cai", am completat în gând.

– John, arăţi atât de bine când eşti dezbrăcat! Acum, că s-a mai încălzit, pot să te pictez afară, gol.

– Nu.

Susan are patru mari pasiuni în viaţă: caii, pictatul peisajelor, umbrarele şi, câteodată, pe mine. Despre cai şi despre mine aţi aflat. Societatea Umbrarelor este un grup de americane care se dedică conservării umbrarelor de pe teritoriul Coastei de Aur. De ce umbrarele? vă întrebaţi. Nu ştiu. Dar prin iarnă, vară, toamnă, organizează

nişte picnicuri simandicoase sau edwardiene, desăvârşite de umbreluţe. Susan nu e membră şi nu-nţeleg de ce-şi pierde vremea cu aiuritele astea. Dar scepticul din mine spune că toată treaba e faţadă pentru altceva. Poate spun bancuri porcoase, află ultimele bârfe sau aţâţă şi încurajează infidelitatea conjugală. Sau poate că pur şi simplu iau masa. Mă depăşeşte.

În ceea ce priveşte peisagistica, asta e pe bune. Susan a câştigat oarece notorietate pe plan local pentru pictura ei în ulei. Subiectul ei favorit sunt ruinele de pe Coasta de Aur, executate în maniera artiştilor din Renaştere care pictau ruinele romane: coloane crenelate acoperite de plante agăţătoare, bolţi prăbuşite şi ziduri surpate, năpădite de buruieni, tema fiind, presupun, natura care ia în stăpânire cele mai grandioase realizării ale oamenilor dintr-o Epocă de Aur apusă.

Cel mai cunoscut tablou al lui Susan îl reprezintă calul ei, idiotul de Zanzibar, care, dacă nu e altceva, măcar e un animal superb. În pictură, Zanzibar stă în picioare, sub razele lunii, în curtea interioară de la Lauretton Hall, fostul conac Louis C. Tiffany. Susan vrea să mă picteze şi pe mine, în acelaşi decor, în picioare la lumina lunii. Dar, deşi Susan este soţia mea, sunt cam timid ca să stau gol în picioare în faţa ei. Şi, în afară de asta, am senzaţia ciudată că voi arăta ca un centaur.

Clienţii lui Susan sunt în majoritate parveniţi care locuiesc în aceste case caraghioase ce au năpădit acum terenul fostelor proprietăţi. Aceşti clienţi cumpără tot ce pictează Susan, plătind între trei şi cinci mii de dolari de pânză. Susan face două sau trei peisaje pe an şi-şi întreţine caii cu banii câştigaţi. Personal, cred că ar putea să mai facă vreo două trei ca să-mi cumpere şi mie un Bronco nou.

– De ce nu vrei să pozezi gol pentru mine?

– Ce vrei să *faci* cu tabloul?

– O să-l agăţ deasupra căminului. O să-ţi mai adaug zece centimetri şi-o să dăm un cocteil. Vei fi înconjurat de admiratoare.

A râs.

– Vezi ce spui!

Am luat-o spre Hempstead Bay, unde sunt câteva plaje izolate. Pe fiecare dintre ele am avut cel puţin câte o experienţă erotică. E ceva legat de aerul sărat care mă excită.

M-am gândit la tablourile lui Susan cu vechile proprietăţi şi m-am întrebat de ce o fi ales să imortalizeze această lume pe cale de dispariţie, şi cum de o face s-arate atât de atrăgător pe pânză. Un tablou cu un conac intact ar fi fost probabil neatrăgător şi ordinar, dar există o frumuseţe izbitoare în aceste case în ruină. Pe pământurile acestor proprietăţi se mai pot încă vedea fântâni de marmură, statui, imitaţii ale ruinelor romane, ca la Alhambra, clasice temple ale dragostei, cum avem noi la Stanhope, umbrele, case de joacă fanteziste, ca a lui Susan, chioşcuri pentru ceai, mori, sere, piscine, turnuri de apă construite ca s-arate ca turnurile de supraveghere şi terase de unde se văd pământurile şi marea. Toate aceste construcţii aduc o notă de ciudăţenie peisajului. Arată de parcă cineva ar fi construit un parc de basm, apoi l-ar fi abandonat, cu mulţi ani în urmă. Tablourile lui Susan mă fac să văd aceste ruine familiare în alt fel, ceea ce, presupun, e talentul unui bun artist.

– Ai mai pictat vreodată un bărbat gol? am întrebat-o.

– E secret.

Am observat în faţă porţile domeniului Foxland, care acum făceau parte din New York Technical University. Unele mari proprietăţi fuseseră transformate în şcoli, centre de conferinţe şi case de odihnă. Câteva dintre conacele intacte trecuseră în patrimoniul statului, aşa cum discutasem cu Lester, iar unele dintre ele fuseseră restaurate pentru vizitatori – muzee dintr-o epocă a istoriei Americii care încă nu se stinsese complet.

Printre cele mai rezistente şi folositoare construcţii ale Epocii de Aur sunt casele portarilor şi căsuţele pentru personal – grădinari, şoferi şi alţi servitori care de obicei locuiau la conac. Aceste reşedinţe ciudate sunt acum ocupate de foşti servitori, ai căror stăpâni au

fost atât de generoşi, încât să le doneze sau să le dea în folosinţă pe gratis – ca-n cazul Allardilor – ca răsplată pentru serviciile aduse, sau locuite de oameni care le-au cumpărat sau închiriat. Sunt potrivite ca locuinţe sau ateliere pentru artişti, iar o casă din piatră a portarului, cum e cea de la Stanhope, se poate vinde pe câteva mii de dolari bune. Dacă Allardii se vor muta vreodată în locul de răsplată veşnică, William Stanhope o să vândă casa portarului.

Casa de oaspeţi de pe o proprietate este şi mai potrivită ca locuinţă pentru o familie din pătura de sus a clasei mijlocii, poate din cauză că n-are legătură cu clasa muncitoare. Susan şi cu mine locuim desigur în casa de oaspeţi de la Stanhope Hall, care mie s-ar putea să mi se potrivească, dar pentru ea e un pas mare în jos.

Ajunsesem în dreptul altui zid împrejmuitor şi Susan a zis:

– Uneori, nu-mi amintesc numele vechilor domenii, unde sunt situate sau cum le cheamă, cu excepţia cazului în care investitorul foloseşte acelaşi nume pentru noua construcţie.

A arătat cu capul spre casele care se aliniau de-a lungul unei păşuni pentru cai, înconjurate de-un gard de fier forjat.

– Cum se cheamă locul ăsta? a întrebat.

– E o parte din Hedges, dar nu-mi amintesc numele ultimului proprietar.

– Nici eu, a spus. Conacul mai e-n picioare?

– Cred că a fost demolat. Se afla în spatele molizilor ălora albaştri.

– Aşa e, a încuviinţat. O casă în stil englezesc. Era a familiei Conroy. Am fost colegă de şcoală cu fiul lor, Philip. Era simpatic.

– Cred că mi-l amintesc. Un tip bleg cu acnee juvenilă.

Susan mi-a dat peste mână.

– Bleg eşti tu.

– Dar am pielea curată.

Am cotit spre vest. Ultimele raze de soare treceau prin parbriz, aşa că am coborât capota. Uneori aceste plimbări sunt plăcute, alteori nu.

– Te-ai gândit la mutare? am întrebat.

– Nu.

– Susan... Peste zece ani nici n-o să mai recunoşti locul ăsta. Vin americanii. Înţelegi ce vreau să zic?

– Nu.

– Dughenele cu hamburgheri, zonele comerciale, magazinele ieftine deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pizzeriile – sunt aici deja. O să vină o zi când n-o să mai existe o plajă izolată pe care să facem noi dragoste. Nu preferi să-ţi aminteşti de tot aşa cum e acum?

Nu a răspuns. Ştiam că încercarea de a introduce realitatea în lumea ei era sortită eşecului.

Într-un fel, locul ăsta mi-aminteşte Sudul după Războiul de Secesiune, doar că declinul Coastei de Aur nu e rezultatul unor operaţii militare, ci al unei unice catastrofe economice, urmate de un război între clase mult mai subtil. Şi în timp ce plantaţiile ruinate din Vechiul Sud se-ntindeau peste douăsprezece state, ruinele acestei lumi ireale sunt situate într-un teritoriu de aproximativ cincisprezece kilometri pătraţi, ceea ce înseamnă cam o treime din teritoriul total al acestui ţinut.

Cea mai mare parte a populaţiei care locuieşte în regiunea rurală a acestui ţinut – un milion şi jumătate de oameni – este concentrată în cele două treimi sudice, foarte aproape de forfotitoarele opt milioane de locuitori ai New Yorkului. Toate acestea – cifrele, istoria, prezentul, impozitele şi exploatarea economică a proprietăţilor – colorează lumea noastră şi explică, sper, psihoza colectivă şi dorinţa obsesivă de a opri timpul în loc, în orice zi, cu excepţia celei de mâine.

M-am uitat din nou la Susan care închisese ochii. Stătea cu capul înclinat spre spate şi superbele ei buze ţuguiate păreau că sărută cerul. Aproape că nu mă mai puteam abţine s-o ating. A părut să-mi simtă privirea sau poate gândurile şi şi-a pus mâna pe coapsa mea.

– Te iubesc, a zis.

– Şi eu te iubesc.

Susan m-a mângâiat pe coapsă, iar eu m-am fâţâit pe scaun.

– Nu cred că mai rezist până la plajă, am spus.

– Pe plajă, băiete.

– Da, doamnă.

Soarele apusese şi ici-colo, printre crengile copacilor proaspăt înmuguriţi, se distingeau luminile câte unui conac. Mi-am recăpătat stăpânirea de sine şi-am luat-o spre nord, prin Sea Cliff, apoi spre vest spre Garvie's Pont, fosta proprietate a lui Thomas Garvie şi locul unui fost sat indian care acum fusese redat naturii ca rezervaţie naturală şi muzeu despre indieni, ceea ce mi se părea oarecum o ironie.

Parcul era închis, dar ştiam un drum de acces prin proprietatea învecinată, Hempstead Harbor Yacht Club, unde ne-am parcat maşina.

Am luat o pătură din portbagaj. Ne-am ţinut de mână în timp ce coboram spre plajă, o fâşie îngustă de nisip şi roci glaciare ce se-ntindeau la baza unui ţărm stâncos nu prea înalt. Plaja era aproape pustie. Mai erau doar câţiva oameni la vreo sută de metri mai încolo şi făcuseră un foc.

Era o noapte fără lună, dar cerul era înstelat şi, în depărtare, în Hempstead Bay, se vedeau bărci cu motor şi alte ambarcaţiuni îndreptându-se spre clubul de iahting sau, mai la sud, spre Roslyn Harbor.

Se răcorise binişor şi briza făcea ca frunzele copacilor de pe ţărm să foşnească. Am găsit un petic de nisip pe care marea îl depusese între două stânci mari, la baza taluzului. Era un loc bine adăpostit. Am întins pătura şi ne-am aşezat cu faţa spre apă.

Plaja, după lăsarea întunericului, are-n ea ceva care te calmează şi te fortifică în acelaşi timp, iar maiestatea mării şi imensitatea cerului fac ca orice cuvânt să sune stins şi orice mişcare a corpului să pară graţioasă şi de inspiraţie divină.

Ne-am dezbrăcat şi-am făcut dragoste la lumina stelelor, apoi am rămas îmbrăţişaţi la adăpostul stâncii, ascultând şuie-ratul vântului printre copacii de deasupra noastră.

După un timp ne-am îmbrăcat şi ne-am plimbat mână în mână pe plajă. Pe partea cealaltă a golfului vedeam Sands Point care fusese odată căminul familiei Gould, al întregului clan Guggenheim, al lui August Belmont şi al familiei Astor.

Când mă plimb pe plaja asta şi mă uit vizavi la Sands Point, mă gândesc la Jay Gatsby al lui F. Scott Fitzgerald. Poziţia casei lui de legendă este subiectul multor teorii locale şi eseuri literare. Teoria mea personală, împărtăşită şi de alţi câţiva, e că Falaise a fost casa lui Gatsby, conacul lui Harry F. Guggewheim din Sands Point. Casa colosală pe care o descrie Fitzgerald seamănă cu Falaise, inclusiv linia coastei şi faleza înaltă de la Sands Point. Falaise este acum muzeu, scăldat în întuneric noaptea, dar dacă ar fi luminat în toată măreţia gloriei sale, l-aş putea vedea de aici.

Pe partea asta a golfului, ceva mai încolo pe plajă, pe următorul promontoriu se află o casă mare, în stil colonial, care sunt convins că a fost a lui Daisy Buchanan, dragostea pierdută a lui Gatsby. Stâlpul înalt din spatele casei lui Daisy nu mai este acum acolo, dar localnicii afirmă că a existat, iar în ceea ce priveşte lumina verde, observată din vârful lui, la care se uita Gatsby din conacul său de peste apă – ei bine, am văzut-o de pe vasul meu în nopţile de vară, şi Susan a văzut-o de asemenea – o strălucire spectrală care pare să plutească deasupra apei, în care trebuie să fi sfârşit stâlpul.

Nu ştiu sigur ce-a-nsemnat pentru Jay Gatsby lumina aceea verde şi nici ce simbolizează ea dincolo de viitorul de orgii. Dar atunci când o văd, grijile mele se topesc în ceaţa care pluteşte deasupra mării şi mă simt aşa cum m-am simţit odată când, copil fiind, într-o noapte de vară de-acum mulţi ani, am privit de pe vasul tatălui meu luminile portului reflectându-se în apele din Hempstead Bay. Când văd lumina verde, reuşesc să-mi amintesc clipa aceea

inocentă, noaptea aceea perfectă, liniştită, cu briza şi mirosul ei de mare, zgomotul valurilor lovindu-se de vasul care se legăna şi pe tata luându-mă de mână.

Susan a spus că lumina verde o face şi pe ea să trăiască o senzaţie de transcendenţă, deşi nu vrea sau nu poate să o descrie precis.

Vreau să le spun copiilor asta; vreau să le spun să-şi găsească lumina lor verde şi aş dori ca pentru o singură clipă magică, într-o seară de vară, o întreagă naţiune obosită să se oprească şi să gândească. Fiecare bărbat şi fiecare femeie să-şi aducă aminte cum arăta şi ce parfum avea lumea odată şi câtă linişte şi siguranţă îţi aduce simplul gest de a-ţi pune mâna în mâna tatălui sau a mamei tale.

Lumina verde pe care o văd în vârful stâlpului lui Daisy nu e viitorul; e trecutul, şi e singurul spirit liniştitor pe care l-am avut vreodată.

13

Miercuri terminasem de întocmit actele necesare pentru a cere primăriei din Lattingtown permisiunea de ridicare a unui grajd pe proprietatea lui Susan. Nu am specificat în mod special că grajdul care urma să fie construit există deja pe proprietatea Stanhope, deoarece familia Stanhope datorează oraşului, districtului şi ţării o groază de bani, şi bănuiesc că bucata de grajd pe care voiam noi s-o mutăm putea fi considerată un bun impozabil. Dar dacă e legal să demolezi construcţii ca să scapi de impozite, presupun că e legal să le muţi pe o proprietate unde impozitele sunt plătite, şi, de fapt, chiar vor creşte din cauza grajdurilor. Nu ştiu cum poate să supravieţuiască cineva fără pregătire juridică în societatea asta. Până şi eu, care am absolvit Dreptul la Harvard, promoţia '69, am dificultăţi în a deosebi ce e legal de ceea ce e ilegal, iar legile se-nmulţesc mai repede decât gunoiul din groapa comunală.

Am întocmit, de asemenea, cererea de acord a vecinului pe care aveam nevoie de autograful domnului Frank Bellarosa. Miercuri seara i-am spus lui Susan în timpul cinei:

– Se obişnuieşte, după cum ştii, să înmânezi personal cererea vecinului şi să discuţi puţin despre ce intenţionezi să faci.

– O s-o duc eu, a răspuns Susan.

– Bun. Prefer să n-o duc eu.

– E grajdul meu. O să mă ocup eu. Îmi dai, te rog, plăcinta cu carne?

– Plăcinta cu carne? Eu credeam că-i budincă de pâine.

– Ce-o fi.

I-am dat ce-o fi fost lui Susan şi am zis:

– Te sfătuiesc să te duci la Alhambra mâine în cursul zilei, când ai putea s-o vezi pe doamna Bellarosa şi să tratezi cu ea. Sunt sigur că n-are voie să meargă la baie fără acordul soţului, dar poate să-i paseze cererea lui Il Duce care-şi poate întreba consilierii ce să facă.

Susan a zâmbit.

– Asta mă sfătuiţi să fac, domnule consilier?

– Da, asta.

– Bine. S-a gândit un moment, apoi a adăugat: Mă-ntreb cum arată.

Eu cred că arăta a blondă pieptoasă, motiv pentru care o trimiteam pe Susan, şi nu mă duceam eu.

– Vrei să-mi dai... chestia aia de-acolo?

– E spanac. Cred că l-am fiert cam mult.

– Atunci o să beau doar puţin vin.

A doua zi, Susan m-a sunat la biroul din New York şi m-a informat:

– Nu era nimeni acasă, dar am lăsat actele la casa portarului, unui tânăr pe nume Anthony, care a părut să înţeleagă că vreau să i le dea lui don Bellarosa.

– Bine. Sper că n-ai spus don Bellarosa? am întrebat.

– Nu. Anthony a spus.

– Glumeşti.

– Deloc. De-acum înainte vreau ca George să ne spună don şi donna.

– Cred că prefer să mi se spună Sir John. Ne vedem pe la şase şi jumătate.

În seara aceea, în timpul uneia dintre cinele speciale ale lui Susan – friptură *au poivre* cu sparanghel proaspăt şi cartofi noi, livrate calde de la Delicii Culinare – am remarcat:

– L-aş fi sunat pe Bellarosa, dar nu-i în Cartea de telefoane.

– Nici noi nu suntem. Dar mi-am trecut numărul de telefon pe cartea de vizită.

– Bine... bănuiesc că-i în regulă.

Susan are cărţi de vizită pe care scrie *Susan Stanhope Sutter, Stanhope Hall.* S-ar putea să vi se pară un lucru absolut inutil şi poate chiar pretenţios să ai aşa ceva, dar mai sunt încă oameni pe-aici care folosesc aceste cărţi de vizită, lăsându-le în hol, pe o tavă de argint, după vizită. Dacă domnul şi doamna nu sunt acasă sau nu primesc, cartea de vizită este lăsată la portar, servitoare şi, mai nou, la cine se nimereşte să fie pe-acolo. De pildă, domnul Frank Bellarosa ar fi trebuit să-şi lase cartea de vizită la George când a aflat prima oară că nu primesc. Şi eu am cărţi de vizită, dar asta numai pentru că Susan le-a comandat acum vreo douăzeci de ani. Am folosit patru dintre ele în scopuri sociale şi o mulţime sub picioare de masă care se bălăbăne în restaurante.

Cugetam la importanţa cărţilor de vizită în societatea modernă, când a sunat telefonul.

– Răspund eu, am zis.

Am ridicat receptorul telefonului de pe peretele bucătăriei.

– Alo?

– Bună ziua, domnule Sutter. Frank Bellarosa la telefon.

– Bună ziua, domnule Bellarosa.

M-am uitat la Susan care a profitat de ocazie ca să treacă sparanghelul meu la ea-n farfurie.

– Mă uit la chestia asta pe care a lăsat-o nevasta dumitale aici, a zis Bellarosa.

– Da.

– Vreţi să construiţi un grajd?

– Da, dacă n-aveţi nicio obiecţie.

– Ce-mi pasă mie? O să-mi miroasă a bălegar?

– Nu cred, domnule Bellarosa. E destul de departe de casa dumneavoastră, dar e aproape de marginea proprietăţii, aşa că am nevoie de ceea ce se cheamă un acord de vecinătate.

– Da?

– Da.

Susan terminase sparanghelul meu şi-mi mânca friptura acum. Nu are atâta poftă de mâncare când găteşte ea.

– Încetează!

– Ce să-ncetez? a întrebat Bellarosa.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre telefon.

– Nimic. Deci, dacă n-aveţi nicio obiecţie, sunteţi, vă rog, amabil să semnaţi cererea şi s-o trimiteţi pe adresa primăriei? V-aş rămâne îndatorat.

– De ce-aveţi nevoie de acordul meu ca să faceţi asta?

– Ei bine, după cum vă spuneam, construcţia va fi la mai puţin de o sută de metri de graniţa dintre proprietăţi, şi legea...

– Legea!? a exclamat Bellarosa de parcă pronunţasem un cuvânt obscen. Dă-o dracului de lege: suntem vecini, pentru numele lui Dumnezeu! Faceţi ce vreţi. O să semnez chestia aia.

– Mulţumesc.

– Mă uitam la planurile pe care le-aţi trimis, domnule Sutter. Aveţi nevoie de cineva care să construiască treaba asta?

– Nu, v-am trimis planurile pentru că... regula cere să vă arăt planurile.

– Da? De ce? Hei, văd că treaba asta e din cărămidă şi piatră. V-aş putea ajuta în privinţa asta.

– De fapt... noi mutăm un grajd care există deja.

– Da? Chestia aia pe care-am văzut-o când am fost acolo săptămâna trecută? Acolo sunt caii în clipa de faţă?

– Da.

– Mutaţi toată porcăria aia blestemată?

– Nu, o parte numai. O să vedeţi, pe plan.

– De ce? Aţi putea construi un grajd nou, mai ieftin.

– E adevărat. Aşteptaţi o clipă. Am acoperit receptorul cu palma şi i-am spus lui Susan: Frank spune că putem construi un grajd nou şi frumos mai ieftin, şi lasă dracului cartoful ăla.

– Ce limbaj, John!

A băgat în gură ultimul cartof. M-am întors la telefon.

– Grajdurile pe care le-aţi văzut, domnule Bellarosa, au o anumită valoare istorică şi arhitecturală, i-am explicat întrebându-mă de ce m-oi fi obosit.

Începusem să mă enervez că mă antrenase în conversaţia asta.

– Deci, a întrebat domnul Bellarosa, aveţi pe cineva să vă mute chestia aia sau nu?

– De fapt, nu încă. Dar ştiu în zonă nişte firme de restaurare bune.

– Da? Ascultaţi, am aproape o sută de geanabeţi care lucrează aici, încercând să repare casa asta. O să-l trimit pe şef la dumneavoastră sâmbătă dimineaţă.

– Sunteţi foarte amabil, dar...

– Ei, nu-i nicio problemă. Băieţii sunt foarte buni. Meşteşugari de pe bătrânul continent. Nu găseşti oameni de-ăştia aici în ţară. Aici toţi vor să fie domni. Vreţi să mutaţi un grajd de cărămidă? Nicio problemă. Băieţii ar putea să mute şi Capela Sixtină dacă le-ar da voie Papa.

– Păi...

– Domnule Sutter, băieţii ăştia *trăiesc* cimentul. Aşa învaţă să meargă – cu o roabă. Înţelegeţi? Pe şef îl cheamă Dominic. Vorbeşte englezeşte. Garantez personal pentru munca lui. Băieţii ăştia nu-şi bagă picioarele în treabă. Şi preţul o să fie convenabil. Sâmbătă dimineaţă. Ora nouă, vă convine?

– Bine... în regulă... dar...

– Vă ajut cu plăcere. Doar să semnez, da?

– Da.

– Continuaţi-vă masa. Nu vă faceţi griji. S-a aranjat.

– Vă mulţumesc.

– Pentru puţin.

Am pus receptorul în furcă şi m-am întors la masă.

– Nicio problemă.

– Bun.

– A mai rămas ceva de mâncare?

– Nu.

Susan mi-a turnat nişte vin.

– Ce-a spus acum, la sfârşit?

– Că-l trimite pe Dominic aici să vadă despre ce-i vorba.

– Cine-i Dominic?

– Unchiul lui Antony.

Mi-am sorbit vinul gândindu-mă ce întorsătură luaseră lucrurile.

– Te simţi prost acum că n-ai vrut să te ocupi de afacerea lui?

– Nu. Am o viaţă profesionată şi-o viaţă particulară. Profesional nu vreau să fac afaceri cu el, în particular o să fac afaceri numai când n-am încotro, ca vecin. Nimic mai mult.

– Aşa să fie?

Am ridicat din umeri.

– Nu l-am rugat eu să-l trimită pe Dominic. O să ne vină cam greu să-l umilim pe domnul Frank Bellarosa.

– Probabil că te place. Când a fost la tine la birou n-ai avut impresia că te place?

– Cred că da. I se pare că sunt deştept.

– Chiar eşti.

– Sigur. Dacă eram deştept nu te-aş fi lăsat niciodată să-mi vorbeşti de mutarea grajdurilor, n-aş fi plătit jumătate şi n-aş fi avut de-a face cu Bellarosa.

– Aşa e. Poate că nu eşti chiar aşa deştept.

– Ce-i la desert?

– Eu.

– Iar? Asta a fost şi-aseară.

– Astăzi e cu frişcă.

– Şi cu o cireaşă?

– Fără!

Sâmbătă dimineaţă, Dominic s-a prezentat punctual la ora nouă, la uşa din spate. Îşi parcase camionul pe aleea principală şi făcuse cei o sută de metri până la casă prin burniţă. A refuzat şi cafeaua, şi pălăria oferite, aşa că Susan şi cu mine l-am urcat în Bronco şi l-am dus la grajduri.

Dominic era un bărbat la vreo patruzeci şi cinci de ani şi arăta a gorilă care ridică greutăţi. Purta haine de lucru verzi, iar pielea îi era deja cam bronzată pentru aprilie. Încă nu eram sigur dacă înţelege engleza sau se preface numai. Susan ştie un pic de italiană şi a-ncercat să vorbească cu Dominic. El continua însă să se uite la mine, de parc-ar fi vrut să-i traduc sau să-i spun ei să tacă din gură.

Am stat cu toţii în ploaie, în timp ce a examinat superficial grajdurile.

Susan voia să se asigure dacă a-nţeles că doar mutarea părţii centrale ne interesează, nu şi aripile sau grajdul pentru trăsuri.

– Dorim, de asemenea, să fie mutat pavajul acesta, a spus ea, jgheaburile de piatră, gardul de fier forjat şi acoperişul de ardezie. Trebuie reconstituite exact cum au fost aici. A arătat cu degetul în depărtare. *Intatto, tutto intatto. Capisce?* Puteţi face asta?

A privit-o de parcă ea i-ar fi pus la îndoială bărbăţia.

– O să facem fotografii ale grajdului din toate unghiurile, i-am zis lui Dominic.

– Da, a adăugat Susan. Nu vreau să sfârşească prin a arăta ca şi Colosseum-ul, Dominic.

A zâmbit pentru prima dată.

– Cât? am întrebat.

Asta-i specialitatea mea.

Dominic a scos un petic de pungă cafenie de ambalaj din buzunar, a scris un număr şi mi l-a întins.

M-am uitat la deviziul lui. Nu era cine ştie ce detaliat. Cuprindea, de fapt, o singură cifră, dar cifra era cam jumătate din cât calculasem eu că ar trebui să fie. În decursul anilor, am descoperit că sunt multe forme de mite, bacşişuri şi „favoruri". Asta era una dintre ele. Dar ce puteam face? Susan era hotărâtă şi se pare că la fel şi Frank Bellarosa. I-am spus lui Dominic ceva ce nu cred c-am mai spus vreodată unui antreprenor:

– E prea puţin.

A ridicat din umeri.

– Nu iau taxe suplimentare. Am mână de lucru ieftină.

Susan nu s-a obosit să se uite la cifră.

– Când puteţi începe? l-am întrebat.

– Luni.

– Luni din ce an? s-a interesat ea.

– Luni. Luni. Poimâine, doamnă. Trei săptămâni, terminăm.

Desigur că asta părea îndeplinirea visurilor unui proprietar de casă, ceea ce şi era, de fapt.

– Ne vom gândi, i-am zis lui Dominic.

Dominic m-a privit, apoi a spus ceva ciudat:

– Vă rog.

Şi-a întors capul în direcţia Alhambrei.

N-a făcut chiar semn că i se va tăia capul, dar am avut impresia că, dacă Dominic se întoarce la măritul Cezar fără acordul meu, o să aibă necazuri. M-am uitat la Susan care părea să nu observe subtilităţile.

– Oh, John, n-am chef să mă târguiesc, a zis ea. Dacă ţi se pare prea puţin, dă-i o gratificaţie.

A râs.

– Luni, John. *Capisce?*

Împotriva voinţei mele, i-am spus lui Dominic:

– În regulă.

– *Molto bene,* a zis Susan.

Dominic părea bucuros să lucreze pentru noi pe nasturi.

– Vrei un cec acum? am întrebat.

A dat negativ din mână.

– Nu, nu. Noi lucrăm pentru domnul Bellarosa. Vorbiţi cu el. OK?

Am încuviinţat.

– Duceţi pe cai la grajd de la domnul Bellarosa în timp ce lucram noi.

Susan a clătinat din cap.

– Mai avem multe grajduri aici.

Le-a arătat cu mâna.

– Dar, doamna, grajduri de la domnul Bellarosa sunt mai curate pentru cai dumneavoastră. Facem mult zgomot aicea cu perforatoare. A mimat folosirea unui perforator pneumatic, şi a reprodus zgomotul destul de bine. *Dadadadada*. Nu bun pentru cai dumneavoastra.

Asta s-a prins la Susan, care a zis:

– Am să-i aduc luni.

Ne-am urcat în Bronco şi am mers până la locul în care-şi lăsase Dominic camionul, pe aleea principală. Am lăsat-o pe Susan în maşină şi l-am condus la camion.

– Domnul Bellarosa e acasă? l-am întrebat.

A încuviinţat din cap.

– Când ajungi acasă, spune-i să mă sune.

– OK.

Mi-am scos portofelul şi i-am dat cartea mea de vizită. A examinat-o pe ambele feţe, căutând evident un număr de telefon. Cred că individul nu văzuse niciodată o carte de vizită.

– Domnul Bellarosa are numărul meu de telefon, i-am explicat. Dă-i doar cartea mea de vizită şi spune-i să mă sune acum.

– OK.

Am scos o bancnotă de o sută de dolari din portofel şi i-am dat-o lui Dominic, care a băgat-o în buzunar fără s-o mai examineze pe toate feţele.

– Vă mulţumesc foarte mult.

Am dat mâna.

– Ne vedem luni.

M-am întors la Bronco şi-am condus spre casă. Am intrat în bucătărie prin spate. I-am arătat bucata de hârtie.

– Bellarosa subvenţionează lucrarea asta, am zis.

A aruncat o privire la hârtie.

– De unde ştii?

– După ce-am fixat timp de cincisprezece ani preţuri pentru diverse lucrări aici şi l-am auzit pe taică-tău spunând că e prea scump, ştiu preţurile.

Susan, care era în toane bune, n-avea de gând să se enerveze. A zâmbit şi a spus:

– După cum a zis Sf. Jerome: „Calul de dar nu se caută la dinţi".

Există oarecare avantaje aduse de o educaţie clasică, iar a cita din sfinţii romani, într-o ceartă conjugală, e unul dintre ele.

– Precum spunea un înţelept: „Nimic nu-i mai bun ca o masă pe gratis".

Am turnat două ceşti de cafea. Atunci a sunat telefonul. Am răspuns.

– Alo.

– Domnule Sutter.

– Domnule Bellarosa.

– Aţi încheiat târgul? a întrebat.

– Poate, am răspuns. Dar nu cred că poate face lucrarea la preţul ăsta.

– Ba sigur că poate.

– Cum?

– Mână de lucru foarte ieftină, cheltuieli suplimentare mici şi materialul dumneavoastră.

M-am uitat la Susan, care mă privea, apoi i-am spus lui Bellarosa:

– Bine. Cui îi plătesc?

– Îmi plătiţi mie. Am eu grijă de băieţi.

Ăsta era ultimul lucru pe care-l doream, să-i dau lui Frank Bellarosa Episcopul un cec semnat de mine.

– O să vă plătesc cu bani gheaţă, am spus.

– Iau bani gheaţă pentru tot felul de lucruri, domnule Sutter, dar am crezut că oamenii ca dumneavoastră vor să aibă chitanţă pentru orice.

„Nu pentru orice, Frank."

– E încă legal să plăteşti cu bani gheaţă în ţara asta, am răspuns. *Voi* avea nevoie de o chitanţă de la Dominic, cu antetul firmei lui.

Bellarosa a râs.

– Acum va trebui să-i tipăresc şi hârtii cu antet. Uite cum se fac cheltuielile suplimentare.

– Poate faceţi rost de-o ştampilă pentru pungile maro de hârtie.

Bellarosa era într-o dispoziţie veselă şi a râs din nou.

– OK. Aveţi nevoie de ceva ca să demonstraţi investiţia de capital pentru stat sau dacă vindeţi, aşa-i? OK. Nicio problemă. A, ce-i cu cărţile astea de vizită cu nimica scris pe ele?

– Au numele noastre scrise, am zis. Aşa ştiţi că sunt ale noastre.

– Da. Dar scrie doar Stanhope Hall. Unde-s numărul de telefon, codul şi toate celelalte?

– Sunt cărţi de vizită, l-am informat.

– Nu-nţeleg.

– Nici eu. E un obicei vechi.

– Da?

– Oricum, am revenit eu la subiect, voiam să spun că Dominic pare bun profesionist şi e foarte plăcut să tratezi cu el.

„Aşa că nu-l omorî."

– Bun. Se pricepe la cărămizile şi cimentul lui. E-n sânge. Ştiţi? Aţi văzut Termele lui Caracalla? Pe mine m-au impresionat. Nu se mai construieşte aşa ceva în zilele noastre. Două mii de ani, domnule Sutter. Credeţi că tot rahatul ăsta de-acum o să reziste două mii de ani?

– Rămâne de văzut. De asemenea, în privinţa cailor, vă mulţumim pentru ofertă, dar o să-i trimitem la internat cât durează.

– Aş! De ce să aruncaţi banii pe fereastră? Am un grajd aici. Este gata, e bun şi aproape de dumneavoastră. Eu mi-am internat odată câinele şi a murit.

– Dar noi amândoi am fost la şcoală cu internat, i-am amintit, şi văd că am supravieţuit.

I s-a părut foarte nostim. Nu ştiu de ce mă simt obligat să-mi exersez umorul meu ascuţit cu briciul pe el. Poate pentru că râde.

Încă mai râdea când mi-a spus:

– Trebuie să-i spui asta neveste-mii. OK, uitaţi, domnule Sutter, vreau să ştiţi că nu am resentimente pentru cealaltă chestie. Afacerile sunt afaceri şi ce-i personal e personal.

– E-adevărat.

M-am uitat la Susan care citea non-ziarul local la masa din bucătărie.

– Soţia mea şi cu mine am vrut să vă mulţumim pentru ajutorul pe care ni-l acordaţi şi pentru semnătura acordului, am spus.

– A, nicio problemă. Am observat că toată chestia e pe numele soţiei dumneavoastră.

Am ezitat, apoi am răspuns:

– E proprietatea ei. Conacul meu e încă în atelierul de reparaţii.

Ha, ha, ha. Speram că ia notiţe. Apoi, fiind cincizeci la sută sigur că telefonul e ascultat de domnul Mancuso sau cineva ca el, am spus distinct:

– Dacă lucrarea întrece costul prevăzut, insist să plătesc diferenţa. Nu voi accepta tarif redus, nici chiar drept favoare personală, domnule Bellarosa, pentru că nu-mi datoraţi nimic, nu vă datorez nimic şi ar fi bine să nu începem acum.

– Domnule Sutter, mi-aţi dat nişte sfaturi bune în ziua aceea. N-am primit nicio notă de plată, aşa că a fost o favoare. Răspund la această favoare.

Ştiu c-ar fi trebuit să fiu atent la ce vorbesc, nu numai din cauza domnului Mancuso, ci şi din cauza domnului Frank Bellarosa, care,

ca şi mine, îşi câştiga existenţa din cuvântul rostit, şi care n-ar fi ezitat să folosească nimic din ceea ce spuneam împotriva mea, mai târziu.

– Acum suntem chit cu favorurile?

– Sigur. Dacă mă lăsaţi să păstrez bălegarul pentru grădina mea. A, am o carte de vizită – NYNEX. Dar nu-nţeleg cartea dumitale de vizită. O am în mână. La ce foloseşte?

– E... e greu de explicat...

Acum îmi părea rău că făcusem gluma asta tâmpită cu Dominic. Dar, de fapt, Susan începuse.

– E ca o... ca o strângere de mână.

A urmat o clipă de tăcere, în timp ce rumega ideea.

– OK. Complimentele mele soţiei şi dumitale o zi bună, domnule Sutter.

– Dumneavoastră la fel, domnule Bellarosa.

Am închis.

Susan şi-a ridicat ochii din ziar.

– Ce e ca o strângere de mână?

– O carte de vizită.

A făcut o strâmbătură.

– Nu-i chiar aşa, John.

– Atunci explică-i *tu.*

Am rămas în picioare şi mi-am luat ceaşca de cafea de pe masă.

– Nu-mi place, am zis.

– Tu ai făcut cafeaua.

– *Situaţia* asta, Susan. Eşti cu mintea aici?

– Nu face pe îngâmfatul cu mine, John. Foloseşti prea multe adverbe şi prea puţine substantive. Ţi-am mai spus asta.

Presimţeam c-o să m-apuce durerea de cap.

Susan a spus pe-un ton mai amabil:

– Uite, îţi înţeleg neîncrederea. Să ştii că da. Şi sunt întru totul de acord că nu trebuie să lucrezi, ca jurist, pentru omul ăla. Totuşi,

nu putem evita să avem unele contacte sociale cu el. Este vecinul nostru de alături.

– De-alături? Locuim pe proprietăţi de două sute de acri. Oamenii din Manhattan nu ştiu nici măcar cine stă în apartamentul de alături.

– Nu-i adevărat.

– Eu îi cunosc.

Susan s-a ridicat şi şi-a mai turnat cafea.

– De asemenea, nu vreau să-i lăsăm nici lui, nici altcuiva impresia că suntem... bogaţi. Dacă era negru şi noi l-am fi dispreţuit? Asta cum ar fi fost?

– Dar nu e negru. E italian. Şi s-a ajuns. Aşa că îl putem umili pentru că nu ne place, nu din cauza rasei sau religiei lui. Datorită acestui fapt ţara asta este mare, Susan!

– Dar tu îl placi.

A fost un moment de linişte în bucătărie şi auzeam nenorocitul ăla de ceas ticăind.

– Sunt soţia ta, John. Îmi dau seama.

În cele din urmă am zis:

– Nu-mi displace. Dar, e un criminal, Susan, am adăugat.

A ridicat din umeri.

– Aşa spune lumea. Dar, dacă n-ar fi fost criminal, ţi-ar fi plăcut.

– Poate.

Nu sunt nici bogat, nici cine ştie ce snob. Jumătate din prietenii mei sunt catolici. Câţiva sunt italieni. The Creek e pe jumătate catolic. De fapt, multe dintre barierele rasiale, religioase şi etnice au căzut pe-aici, ceea ce e bine, pentru că, deşi pare ciudat, aceiaşi oameni au adus un surplus de vitalitate în această lume în agonie, ca un fel de transfuzie de sânge. Dar, precum spuneam, poţi asimila doar o cantitate limitată de sânge nou, şi sângele acesta, ca să continui analogia, trebuie să fie compatibil.

În lumea mea, anumite ocupaţii sunt OK, altele nu. De asemenea, golful, tenisul, iahtingul şi caii sunt luate în serios, în vreme ce teatrul, concertele, artele frumoase şi chestiile de genul ăsta sunt apreciate, dar nu sunt luate în serios, decât de se-ntâmplă să fii evreu. Este încă o lume WASP, atât în aparenţă, cât şi-n esenţă, dacă nu şi în compoziţie.

Catolicii şi evreii sunt buni, înţelegeţi, dacă se poartă cum trebuie. Harry F. Guggenheim, unul dintre cei mai bogaţi oameni din America la vremea lui, prieten cu Charles Lindberg, republican devotat şi evreu în acelaşi timp era bun. Familia Guggenheim a deschis uşa prin care au pătruns mulţi alţi evrei.

Înainte de ultimul război, catolicii cu nume franţuzeşti, ca Belmont şi Du Pont erau buni; catolicii irlandezi, la fel dacă spuneau că sunt protestanţi scoţiano-irlandezi, şi italienii aşijderea dacă erau conţi sau duci, sau aveau nume care sunau ca şi cum ar fi putut să fie.

Astăzi, italienii, slavii, hispanicii şi chiar negrii sunt buni, deşi numai individual. Cetăţenii noi – iranienii, arabii, coreenii şi japonezii – sunt încă în studiu şi nimeni nu pare să ştie dacă vor fi consideraţi buni sau nu.

Dar ceea ce ştiu este că Frank Bellarosa, Episcopul de la Alhambra, nu e corect.

– Nu e ceva personal, i-am spus lui Susan, e vorba de adevăr. Afacerile lui.

– Înţeleg. Descopăr acum că e de-a dreptul faimos, a adăugat. Toată lumea ştie cine e. Suntem vecini cu o celebritate.

– Ce noroc pe noi!

Mi-am terminat cafeaua şi-am zis:

– Apropo, dacă ai vreodată ocazia să vorbeşti cu el la telefon, adu-ţi aminte că probabil telefonul lui e pus sub urmărire de către diverse organizaţii poliţieneşti.

M-a privit surprinsă.

– E adevărat?

– Nu sunt sigur, dar e foarte probabil. Totuşi, cum niciunul dintre noi nu va vorbi despre cumpărarea de droguri sau omoruri, te-am atenţionat doar ca să nu spui nimic care te-ar putea stânjeni dacă ai asculta caseta într-o bună zi.

– Ca de pildă?

– Ce ştiu eu? De pildă, să-i explici ce este o carte de vizită sau să discutaţi despre un nou nume pentru Alhambra. Ceva în genul ăsta.

– Înţeleg. Bine. S-a gândit un moment. Nici nu mi-a trecut prin minte că telefonul lui ar putea fi supravegheat. Sunt atât de naivă!

Susan foloseşte expresia asta din când în când.

Probabil că în treburile lumeşti fetiţa asta bogată şi ocrotită este naivă. Dar când e vorba de oameni, atunci e deşteaptă, încrezută şi are discernământ. Aşa e prin educaţia ei de aristocrată.

– Ţi-a dat numărul lui de telefon? m-a întrebat.

– Nu.

– Să îl cer eu?

– O să ni-l dea când o să vrea să-l avem.

– Şi când o să fie asta?

– Când o să vrea să-l avem.

Susan a rămas tăcută o clipă, apoi m-a întrebat:

– Ce vrea, John?

– Nu ştiu sigur. Respectabilitate, poate.

– Poate.

– Poate încă mai vrea să-i fiu avocat.

– Posibil, a răspuns Susan loial. Eşti un bun avocat.

– Dar cred că mai e ceva, am admis.

– Precis trebuie să mai fie, a răspuns Susan. A zâmbit. Poate că-ţi vrea sufletul.

Asta s-a dovedit a fi adevărat, şi nici măcar nu s-a mulţumit cu atât.

14

Următoarele câteva săptămâni s-au derulat fără evenimente, dacă nu cumva consideraţi că mutarea unui grajd mare de cărămidă este un eveniment. Susan a făcut un film întreg de fotografii în acea luni dimineaţă, înainte să înceapă dezasamblarea, având grijă ca Dominic şi vreo duzină de compatrioţi de-ai lui să apară în multe poze. Mai am încă fotografiile ei şi e evident că Susan, care apare în câteva alături de huidumele alea de muncitori, se distrează la fel de bine ca şi ei. Probabil că e ceva legat de grajdul care o excită.

Era luna mai şi totul era înmugurit. Grădina de zarzavaturi a lui Susan supravieţuise plantării premature, ploilor reci şi buruienilor care continuau să considere grădina în terase drept patria lor.

M-aşteptam ca domnul Bellarosa să se oprească într-una din zile să-şi controleze lucrătorii, dar Susan mi-a spus că, din câte ştia ea şi Allardii, nu venise niciodată. Dacă totuşi o făcuse, a adăugat ea, a uitat să-şi lase cartea de vizită. De asemenea, Bellarosa nu sunase niciodată, nici ziua, nici seara, şi începusem să cred că îi supraestimasem interesul faţă de persoana mea.

Susan, firește, se ducea în fiecare zi la Alhambra să-şi vadă caii, dar a spus că nu l-a văzut niciodată pe mafiot sau pe soţia lui. Totuşi, Susan se-mprietenise destul de bine cu Anthony, care părea să fie portarul permanent, ca să folosesc un cuvânt frumos pentru un soldat de rând al Mafiei. Susan a povestit, de asemenea, că grajdurile

de la Alhambra erau în stare proastă, dar recent curăţate şi că unul dintre servitorii lui Bellarosa o ajuta la adăpatul şi hrănitul cailor şi la alte treburi de-astea. Eu personal n-am simţit vreodată nevoia să călăresc sau să hrănesc caii, aşa că am evitat Alhambra.

O altă echipă de pe proprietatea mafiotului săpase şi turnase deja fundaţiile pentru grajd, care ajunsese, între timp, la stadiul de grămadă informă de cărămidă şi ardezie, lângă lac. Oamenii şi vehiculele lui Bellarosa foloseau, desigur, intrarea şi drumurile de serviciu, aşa că nu-i prea vedeam dacă nu ne duceam în mod special la faţa locului. Şi, cu cât vedeam mai mult desfăşurarea asta de forţe – între zece şi douăzeci de bărbaţi lucrând de la opt la zece ore pe zi, şase zile pe săptămână – cu atât realizam mai bine ce afacere rentabilă făcusem în ceea ce priveşte preţul. Ca soţ, eram fericit să-mi fac soţia fericită. Să nu mă-nţelegeţi greşit, nu arunc vina celor ce-aveau să se-ntâmple asupra ei. Suntem parteneri de viaţă şi amândoi conştienţi de răspunderile pe care le avem unul faţă de celălalt, faţă de noi înşine şi faţă de acţiunile noastre. De fapt, oamenii ca noi sunt prizonierii răspunderilor şi acţiunilor corecte, ceea ce, deşi ne protejează, ne transformă într-o pradă uşoară pentru cei care înţeleg că nu puteam fi altfel.

George Allard, trebuie să vă spun, nu era mulţumit de treaba cu grajdurile şi nici nu-mi închipuiam c-o să fie. Desigur, nu spunea niciodată ceva critic, dar îmi punea întrebări de genul:

– Credeţi c-am putea planta boscheţi ca să umplem spaţiul gol dintre cele două aripi ale grajdului, domnule?

Ideea nu era rea. Dispărând partea principală a clădirii – cea mai interesantă arhitectural – cele două aripi lungi arătau singuratice, aproape austere. S-ar putea să-i trimit o poză lui William Stanhope cu rezultatul darului oferit fiicei sale şi să-i transmit sugestia lui George cu arbuştii, pentru ca locul s-arate bine în continuare pentru potenţialii cumpărători. Nu că mi-ar păsa, dar lui George îi pasă, şi e treaba mea.

George i-a tot agasat pe muncitori şi s-a-nvârtit tot timpul pe-acolo, adunând resturi de hârtie şi cutii de bere, şi fiind, în general, o pacoste pentru toată lumea. Susan mi-a spus că l-a văzut odată pe unul dintre lucrători măsurându-l în glumă pe George cu o riglă, în timp ce alţi doi îi săpau un „mormânt". Erau, într-adevăr, oamenii şefului Mafiei.

Eu am dat rareori pe la şantier, deşi, când mă duceam, erau cu toţii politicoşi şi respectuoşi. Italienii, am impresia, le au bine de tot pe-astea cu respectul şi bănuiesc că orice prieten al Padronelui este tratat cu respect. Susan se ducea cel puţin o dată pe zi şi aveam sentimentul că vizitele ei sunt bine primite. Are un fel de-a fi, deschis, cu oamenii care lucrează, diametral opus aerelor de Lady Stanhope pe care le afişează în relaţiile cu aristocraţii. Am privit-o o dată de la distanţă cum se plimba pe şantier şi-am văzut că bărbaţii o priveau de parc-ar fi fost dulceaţă fierbinte. Italienii nu sunt excesiv de subtili. Multe femei s-ar simţi intimidate de o duzină de lucrători cu pieptul gol. Lui Susan, după cum ştiţi, îi place.

Într-o dimineaţă din cursul săptămânii, m-am dus la grajduri să văd ce progrese se mai făcuseră. Erau deja vreo şase oameni acolo, deşi nu era încă ora opt.

I-am privit cum îndepărtau ultimele cărămizi, desprinzându-le cu greu din mortarul vechi, şi cum le încărcau cu grijă într-un camion cu platformă. Tot ce mai rămăsese acum din secţiunea mediană a grajdurilor erau vechile stănoage de lemn, care aveau să fie distruse, şi podeaua de piatră, care urma să fie aşternută în grajdul reconstruit. De asemenea, la stânga se afla acum, expusă privirii, fierăria, iar la dreapta, atelierul de potcovărie, arătând ciudat fără pereţi şi acoperiş, cu nicovala, cuptorul şi foalele zăcând la lumina zilei. Nu mai văzusem potcovăria de cincisprezece ani sau mai mult, şi nimeni n-o mai folosise de cel puţin şaptezeci de ani.

Deasupra atelierului rămas fără acoperiş se aflau ramurile bătrânului castan. Nu ştiu dacă prin tradiţie exista un castan lângă

orice potcovărie sau dacă ramurile sale întinse făceau umbră vara pentru fierărie. În orice caz, potcovarii își construiesc atelierele sub castani stufoși. Dar, pe acest tărâm al basmelor, știu că arhitecții Stanhopeu-lui au plasat întâi grajdul acolo unde au vrut, apoi au transplantat castanul uriaș în fața ușii potcovăriei. Tradiție în stil Coasta de Aur.

Am observat că nu era înfrunzit, deși ar fi trebuit să fie deja. De fapt, se usca, de parcă ar fi înțeles abia acum că ultimii șaptezeci de ani nu fuseseră doar o pauză, ci chiar sfârșitul. Ei bine, poate că eram eu într-o dispoziție mistică în acea dimineață de mai, dar copacul arătase foarte bine vara trecută, iar eu mă pricepeam la depistarea problemelor copacilor. Ce bine era dacă mă pricepeam la fel și la depistarea propriilor probleme.

M-am dus la unul dintre oameni și l-am întrebat?

– Dominic?

Omul a arătat vag spre Stanhope Hall, așa c-am pornit-o spre conac. Când am ajuns în vârful pantei de pe aleea principală, Stanhope Hall a apărut în câmpul meu vizual și l-am văzut pe Dominic stând în picioare, cu mâinile în șolduri, în fața porticului înalt și uitându-se la casă.

Am ezitat să parcurg cele două sute de metri ale aleii, în costum și cravată, deoarece aveam o întâlnire în oraș, la zece, dar nu știu de ce voiam să aflu ce-are de gând Dominic.

M-a auzit apropiindu-mă pe aleea de pietriș și-a venit spre mine.

– Bună, am spus. Îți place casa asta?

– *Madonna*, a răspuns. E minunată.

Venind de la un italian și de la un meșter zidar, am luat-o ca pe-un compliment.

– Vrei s-o cumperi? am întrebat.

A râs.

– Ieftin, am adăugat.

– Ieftin, nu ieftin, nu are bani.

– Nici eu. E bine construită? m-am interesat.

A dat din cap.

– E frumoasă. Toată granit. Fantastic!

Desigur, Dominic ar fi putut să aibă un interes pur artistic pentru casă, dar mă-ntrebam de unde a ştiut că e aici, în spate. L-am privit în ochi.

– Poate domnului Bellarosa i-ar plăcea s-o cumpere.

A ridicat din umeri.

– Domnul Bellarosa e acasă?

A încuviinţat din cap.

– Ţi-a cerut să vii s-o vezi?

– Nu.

– Bine, spune-i c-o să reziste două mii de ani.

Am pus o mână pe umărul lui Dominic şi l-am întors în direcţia pe care i-o indicam cu degetul.

– Traversează crângul acela de pruni şi o să găseşti un templu roman. O ştii pe Venus?

– Sigur.

– E-n templu. Are ţâţe minunate şi-un cur fantastic, am adăugat.

A râs uşor stânjenit şi mi-a aruncat o privire scurtă. L-am bătut pe spate.

– Du-te. E foarte frumos, foarte roman.

Părea sceptic, dar a ridicat din umeri şi a pornit spre crângul sacru. Am strigat în urma lui:

– Aruncă-ţi o privire şi la labirint.

M-am întors pe alee şi m-am oprit în dreptul rondului pe care-l alesese Susan pentru zarzavaturile ei. Răsadurile erau înalte de cinci-sprezece-douăzeci de centimetri şi stratul era curăţat de buruieni şi flori sălbatice. La baza zidului de marmură al terasei, am văzut un sac mare de îngrăşăminte, gol. Susan îşi îngrijea bine grădina.

Am luat-o înapoi spre casă. Nu m-ar fi surprins prea tare ca pe Frank Bellarosa să-l intereseze Stanhope Hall. Era la urma urmei o

casă în stil italian, ceva care ar fi fost pe gustul lui şi s-ar fi potrivit mai bine, poate, cu ideea lui de *palazzo* decât vila din stuc de la Alhambra.

Dar Stanhope Hall e cam de trei ori cât Alhambra şi nu puteam să cred că Bellarosa are atâţia bani, încât să-şi abandoneze casa cea nouă şi s-o ia din nou de la capăt. Nu, nu sunt naiv şi ştiu ce sume se-nvârtesc în lumea crimei organizate, dar numai o fracţiune din aceşti bani poate ieşi la suprafaţă.

În ultimele săptămâni îmi trimisesem secretara din New York la biblioteca publică s-adune informaţii despre Frank Bellarosa. Din articolele ziarelor şi revistelor cu care se-ntorsese am aflat câteva lucruri interesante despre reputatul şef al celei mai mari organizaţii criminale din New York. De exemplu, că s-a mutat de curând pe o proprietate din Long Island. Dar asta ştiam deja. Am descoperit, de asemenea, că posedă un service pentru limuzine şi câteva florării, cărora presupun că le dă de lucru cu înmormântările. Deţine o întreprindere de salubritate, o companie de aprovizionare pentru restaurante, o companie de construcţii, cu care am presupus că făceam eu afaceri şi HRH Trucking Company, proprietarul în acte al Alhambrei.

Din aceste întreprinderi veneau, probabil, banii legitimi. Dar eu bănuiesc, la fel şi procurorul districtual, că Frank Bellarosa este asociat sau proprietar al multor altor societăţi care nu sunt înregistrate la Better Business Bureau.

Dar putea el să cumpere Stanhope Hall? Dacă da, ar fi locuit acolo? Ce-avea oare de gând individul ăsta?

M-am întors acasă şi mi-am luat servieta din birou. Cum se făcuse deja târziu şi era greu de parcat la gară, am rugat-o pe Susan să mă ducă la tren.

Pe drum, m-a întrebat:

– Ceva nu e-n regulă în dimineaţa asta?

– O... nu. Eram doar adâncit în gânduri.

Am ajuns la gara din Locust Valley cu câteva minute mai devreme.

– Când te-ntorci? a întrebat Susan.

– O să iau trenul de patru şi douăzeci.

Asta în limbaj cifrat înseamnă că, după ce voi fi eroul unui film de groază pe căile ferate din Long Island, voi ajunge în gara din Locust Valley la cinci şi douăzeci şi trei.

– O să iau un taxi spre casă.

În termeni conjugali asta înseamnă: „Vii să mă iei?"

– Te iau eu, a zis Susan. Mai bine hai să ne-ntâlnim la McGlade şi-ţi ofer ceva de băut. Poate chiar o cină, dacă eşti mai binedispus.

Mi-a surâs ideea.

Susan fusese numai lapte şi miere în ultimele câteva săptămâni. Nu ştiu dacă era rezultatul depresiei mele de Paşte sau urmarea faptului că visul de a muta grajdul pe proprietatea ei prindea viaţă. Când eram mai tânăr, pe la vârsta de cinci, şase ani, înţelegeam sexul opus, dar capacitatea de a-l înţelege a scăzut din ce în ce mai mult în ultimii patruzeci de ani.

– Grădina ta arată bine, am zis.

– Mulţumesc. Nu ştiu de ce n-am plantat noi legume până acum.

– Poate pentru că e mai simplu să le cumperi.

– Dar e palpitant să le vezi cum cresc. Mă întreb ce-or fi.

– N-ai pus bilete? Aveau bilete când erau în navete.

– Ah. Ce să fac acum?

– Nimic. Bănuiesc că ele ştiu ce sunt. Dar pot să-ţi spun că ai *radicchio,* busuioc, ardei verde şi vinete.

– Zău?

– Crede-mă pe cuvânt.

Am auzit şuieratul trenului.

– Pe curând.

Ne-am sărutat, apoi am coborât din maşină şi am intrat pe peron exact când trenul s-a oprit.

În drum spre Manhattan am încercat să mă gândesc la lucrurile care erau ilogice. Una la mână, tăcerea lui Bellarosa care era oarecum deconcertantă.

După aceea, m-am gândit la poveştile despre Mussolini, care se pare că lăsa mii de oameni să-l aştepte ore în şir, sub soarele fierbinte al Italiei, până ce delirau de oboseală şi înnebuneau de emoţie. Apoi, când soarele apunea, apărea el, şi mulţimea începea să plângă, să arunce flori, să zbiere, frenezia transformându-se aproape în isterie.

Dar erau italieni. Eu nu sunt. Dacă Bellarosa juca un joc psihologic, o făcea cu cine nu trebuia.

După cum s-a dovedit ulterior, Il Duce nu s-a lăsat prea mult aşteptat. Trenul a ajuns la timp şi, la cinci şi douăzeci şi trei am coborât pe peronul din Locust Valley, am traversat Station Plaza şi-am intrat în McGlade. E o cârciumă irlandeză bună în timpul weekendurilor, un restaurant pentru oamenii de afaceri în cursul săptămânii, iar lunea şi vinerea, cam între cinci şi şapte, e un soi de capsulă de decompresie pentru navetiştii nervoşi.

Susan era la bar, bând ceva în compania unei femei pe care mi-a prezentat-o ca fiind Tappy sau aşa ceva, membră a Societăţii Umbrarelor şi îşi aştepta soţul, care se pare că pierduse trenul. După cum arăta, bărbatu-său tot pierduse trenuri de la ora trei încoace. În jurul acestei ore erau întotdeauna destule femei în local care păreau să aştepte soţi care păreau să tot piardă trenuri. Uneori aceste doamne plecau acasă cu un soţ sau altul. Mi-am notat în minte să fac nişte cercetări asupra Societăţii Umbrarelor.

Susan şi cu mine ne-am scuzat şi ne-am mutat într-un separeu retras pe care îl rezervase ea. Purta o rochie tricotată roşie, mulată, care mi s-a părut puţin cam prea elegantă pentru o după-amiază la cârciuma lui McGlade, dar am bănuit că nu vrea să se dezbrace când eu sunt încorsetat în costum, şi arăta bine la masă în faţa mea.

Cina noastră cea simplă şi nu prea gustoasă era pe sfârşite când am spus:

– Bucătarul are probabil reţeta ta de piure de cartofi.

A zâmbit.

– Mulţumesc. Mie mi s-a părut cam crud şi cu cocoloaşe.

Asta şi voiam să spun, de fapt.

– Bine. Astă-seară vreau şi desert, am zis.

– Bun. Ce zici de *cannoli* şi cafea espresso?

– N-au aşa ceva într-o cârciumă irlandeză, am subliniat.

– Şi poate un pic de sambuca.

– O, nu Susan. Nu, nu, nu.

– Ba da. Anna Bellarosa m-a sunat azi după-amiază şi voia să ne invite la o cafea. Pe la opt. Am zis da.

– De ce nu m-ai sunat?

– Pentru că ai fi zis nu, nu, nu.

Mi-am dat seama pentru ce era, de fapt, rochia.

– Eu nu merg.

– Uite, John, aşa e mai bine decât la cine ştie ce cină sau petrecere oribilă de Paşte, cu bucăţi de miel şi casa plină de *paesanos.*

– Plină de ce?

– Hai să mergem şi să terminăm cu asta. E mai bine decât să ne purtăm evaziv în următoarele câteva zile.

– Nu, nu e.

– John, oamenii lui ne mută grajdul.

– Grajdul tău, pe proprietatea ta.

– Suntem într-un dezavantaj net. Poartă-te civilizat.

– N-o să mă las intimidat, mituit sau stânjenit într-o vizită astă-seară. Am *servieta* plină de acte pentru diseară, am adăugat.

Am bătut cu palma servieta de lângă mine.

– Fă-o pentru mine. Şi-a ţuguiat superbele-i buze. Te rog.

– O să mă gândesc.

Am mormăit şi m-am uitat la ceas. Era şapte şi un sfert. Am chemat ospătăriţa şi-am comandat un whisky dublu. Stăteam în separeu, eu bându-mi whisky-ul şi alinându-mi resentimentele, Susan vorbind de una şi alta. Am întrerupt-o în mijlocul propoziţiei:

– Anna Bellarosa poartă ochelari?

– Ochelari? De unde vrei să ştiu? Nu mi-am putut da seama la telefon.

– Aşa e.

– De ce?

– Mă-ntrebam şi eu. Mi s-a părut c-am văzut-o undeva, am adăugat, şi mă-ntrebam dacă o să mă recunoască. Am văzut-o în oraş. Cred că e o blondă cu obloane mari?

– Ce... mari?

– Ochelari de soare.

– O... şi de unde... ştii...? Nu-nţeleg.

– Nici eu.

M-am întors la whisky-ul meu. Mi-am derulat de câteva ori în minte incidentul de la fântână şi-am hotărât că erau cincizeci la sută şanse să mă recunoască pus la patru ace. Mi-am notat în gând să nu m-aşez în patru labe şi să scuip apă.

În cele din urmă, la şapte şi jumătate, i-am spus lui Susan:

– Am făcut unele cercetări în trecutul domnului Bellarosa. A făcut pârnaie o dată, prin '76. Doi ani pentru fraudă fiscală. Şi asta-i, cum se zice, numai vârful aisbergului.

– Şi-a plătit datoriile către societate, a răspuns Susan.

Aproape că m-am înecat cu cubul de gheaţă din pahar.

– Vorbeşti serios?

– Am auzit replica asta într-un film vechi, odată. Suna bine.

– Oricum, se *presupune* că Domnul Bellarosa este implicat în comerţul cu droguri, estorcări, prostituţie, escrocherii cu pariuri, mituiri, conspiraţii criminale şi aşa mai departe. În plus, procurorul federal din Districtul Sudic al New Yorkului, domnul Alphonse

Ferragamo, anchetează implicarea personală a domnului Frank Bellarosa în uciderea unui om. În condiţiile astea mai vrei să mergi la el acasă la cafea?

– John, *trebuie* neapărat să văd ce au făcut cu Alhambra.

– Vrei să fii serioasă o clipă?

– Scuze.

– Ascultă-mă sau citeşte-mi pe buze. Gata? Sunt un cetăţean care respectă legea şi nu voi tolera criminalii.

– Te-am ascultat. Acum ascultă-mă tu pe mine sau citeşte-mi de pe buze. Gata? Fraudă fiscală? Bill Turner, un an, cu suspendare. Escrocherii cu pariuri? Dick Conners, fostul tău partener de golf, doi ani pentru escrocherie gravă. Droguri? Pot să numesc opt dintre cunoscuţii noştri care le folosesc, şi cum îl cheamă pe avocatul ăla – cu care făceai tu iahting – care a delapidat fondurile clienţilor?

Bine pus la punct, mi-am băgat nasul în whisky şi l-am terminat.

– În regulă, Susan, vasăzică corupţia se poartă. Doar că nu pare atât de gravă atunci când o fac oamenii ca lumea.

Am chicotit ca s-arăt că glumesc.

– Ce papagal îngâmfat eşti câteodată! Bine cel puţin că-ţi dai seama.

– Da.

Am rămas tăcut un moment, ascultând zumzetul din barul alăturat. Navetiştii psihopaţi se împuţinaseră şi burlacii nu apăruseră încă să se joace de-a împerecheatul. Era o oră moartă. Am observat că Tabby sau Tappy îşi aştepta încă soţul, care, dacă exista într-adevăr, era probabil într-o călătorie de afaceri în afara oraşului. Ca toţi bărbaţii căsătoriţi, m-am gândit adesea cum ar fi să fiu din nou burlac.

Prin cine ştie ce asociere, gândul ăsta m-a făcut să-mi aduc aminte de verişoara mea prin alianţă, delicioasa Terri, soţia idiotului de Freddie, care mă sunase într-adevăr în legătură cu testamentul ei şi aranjasem să ne-ntâlnim la prânz în oraş, săptămâna viitoare. Pe-aici, când ai un birou în provincie şi un client din provincie, dacă totuşi te întâlneşti cu el să iei masa în oraş, atunci mai e şi-altceva la

mijloc. Oricum, mă hotărâsem deja să mă limitez la afaceri cu Terri. Dar, într-o bună zi, flirturile mele idioate o să mă bage-n bucluc. Beryl Carlisle e alt caz. Am mai văzut-o la The Creek de câteva ori de când îi aruncasem priviri lascive luna trecută. Când o văd acum, se uită la mine de parc-ar vrea s-o privesc din nou lasciv. Dar sunt nestatornic. Şi fidel. Fără alde Terri, Beryl, Sally Ann sau Sally Grace. Soţia mea e singura care mă interesează. Sunt bătrân.

Cineva pusese bani în tonomat şi el sau ea erau amatori de melodii din anii '50. Vocea formaţiei The Skyliners cu *Since I Don't Have You* a umplut barul aproape gol. Cântecul mi-a deşteptat amintiri dintr-un trecut pe care-l credeam mai inocent sau, în orice caz, mai puţin înfricoşător.

M-am întins peste masă şi-am luat-o pe Susan de mână.

– Lumea tremură şi se schimbă în jurul nostru, iar noi stăm aici, între dealuri, ca un soi de specie învinsă, făcând ritualurile vechi şi respectând vechile tradiţii. Câteodată, Susan, am impresia că suntem ridicoli.

M-a strâns de mână.

– Uite alt citat din Sfântul Jerome pentru tine: „Lumea romană se prăbuşeşte, dar noi vom sta cu fruntea sus".

– Drăguţ.

– Eşti gata de plecare?

– Da. Să-i sărut inelul?

– O strângere de mână va fi suficientă. Gândeşte-te la seara asta ca la o întrecere, John, a adăugat. Ai nevoie de-o întrecere.

Era adevărat. Întrecere şi aventură. De ce nu se mulţumesc unii bărbaţi cu-n cămin cald şi-o soţie focoasă? De ce pleacă bărbaţii la război? De ce mă duceam eu la Alhambra în vizită la balaur? Pentru că aveam nevoie de o întrecere. Retrospectiv, cred că ar fi trebuit să rămân la McGlade şi să mă-ntorc cu Susan la un joc pe video, de pildă Atacul cu Tancuri.

PARTEA A TREIA

Căci largă este poarta şi lată este calea care duce la pieire.

EVANGHELIA DUPĂ MATEI 7:13

15

Alhambra. Am întârziat, dar nu intenţionat. Doar zece minute. Conduceam Jaguarul lui Susan şi am oprit în faţa porţilor din fier forjat care erau închise. Lângă geamul meu era un interfon montat pe unul dintre stâlpi şi am apăsat pe buton. Nimeni nu mi-a vorbit prin el, dar porţile au început să se deschidă. Tehnologia e stranie. Dar ne permite să trăim acceptabil fără cameriste, bucătari, servitori şi alţi oameni de ajutor. Iar acum ne oferă şi ceva din siguranţa şi comoditatea date altădată de portarii şi administratorii domeniului.

Domnul Frank Bellarosa are atât tehnologie, cât şi servitori. Odată intrat cu Jaguarul pe porţile deschise, un *homo sapiens* solid a apărut în faţa maşinii. M-am oprit şi creatura s-a apropiat de geamul meu, târşâindu-şi picioarele. Era un antropoid mascul de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-o cămaşă de mătase închisă la culoare, descheiată până la buric, care lăsa să se vadă atâta păr, încât mi-am dat seama de ce nu poate s-o închidă la nasturi. Peste cămaşă purta o haină sport neagră, care nu i-a acoperit tocul pistolului când s-a aplecat la geamul portierei.

Individul are o figură antipatică şi o expresie asortată.

– Poate să ve ajuta? m-a întrebat.

– Da. Familia Sutta să vede pă Bellarosa.

A observat-o pe Susan şi a zâmbit.

– O, bună ziua domna Sutta.

– Bună, Anthony.

– Trebuie să recunoscut pe maşina.

– E-n regulă.

– Domnul Bellarosa aşteptat dumneavoastra.

Toate astea se-ntâmplau la câţiva centimetri în faţa mea, ca şi cum eu nu existam. N-avea importanţă. Înainte ca Susan şi Anthony să termine de discutat, am apăsat pe accelerator şi Jagul a ţâşnit pe aleea pietruită.

– Vii des aici? am întrebat-o pe Susan.

– E mai drăguţ decât pare.

– Ştie cumva să şi citească?

Am continuat să rulez încet pe alee. Îmi place sfârâitul cauciucurilor Michellin pe pavaj. Sună ca şi cum ai fi ajuns înainte să opreşti maşina.

Aleea de la Alhambra e lungă de aproximativ patru sute de metri, dreaptă, precum spuneam, şi flancată de plopi înalţi de Lombardia, acum complet înfrunziţi şi cu ramurile foarte bine tăiate. Între plopi se aflau, mai nou, felinare de grădină ce aruncau o lumină blândă, chihlimbarie, asupra miilor de flori proaspăt plantate. În faţă, vedeam zidurile albe de stuc ale Alhambrei şi acoperişurile de ţiglă roşie estompându-se în depărtare. Chiar epuizat fiind, simt întotdeauna un fior când mă-ndrept noaptea către unul dintre marile conace. Intrările lor erau concepute astfel încât să impresioneze regii şi milionarii şi să intimideze pe oricine altcineva. Din păcate, familia Bellarosa n-auzise încă de obiceiul de a aprinde lumina în toate camerele din faţă când erau aşteptaţi musafiri, aşa că Alhambra părea întunecată şi rău prevestitoare când ne-am apropiat. Doar uşa şi curtea din faţa ei erau luminate.

După cum vă imaginaţi, nu eram în toanele cele mai bune, aşa că, în ciuda faptului că fusesem impresionat până acum, am spus:

– Acum văd de ce-a cumpărat Bellarosa casa asta. Arată ca Villa di Greaseball.

– Nu folosi cuvântul ăsta.

– *El* îl foloseşte.

– Nu-mi pasă, a zis ea. Oricum, arhitectura spaniolă e minunată dacă e executată corect. *Familia Vanderbilt* a locuit aici, John.

– Familia Vanderbilt a locuit *peste tot*, Susan.

Am tras în curtea circulară din faţa casei. În mijloc se afla o fântână nouă din marmură, în care apa curgea în cascadă, luminată de becuri multicolore.

– Sală de bal stil italian timpuriu.

– Termină, John.

Am parcat maşina lângă fântână. Am coborât şi-am traversat curtea spre uşa din faţă. M-am oprit şi m-am întors către aleea pe care venisem. Aşa cum se vedea, cu cele două rânduri de plopi care o mărgineau, arăta foarte imperial. În ciuda rezervei mele faţă de abundenţa de lumini colorate, era plăcut să vezi cum această mare proprietate se trezeşte din nou la viaţă.

– Nu-i rău, am declarat.

În spatele porţilor, peste Grace Lane, vedeam vila colonială a familiei DePauw, sus pe deal. Am făcut cu mâna.

– Cui îi faci cu mâna? a întrebat Susan.

– Domnului Mancuso, i-am răspuns.

– Cine? A...

A trecut un timp, apoi a întrebat.

– Eşti gata?

– Aşa cred.

M-am întors cu faţa spre casă. Am văzut că stucatura fusese reparată şi că erau schele pe aripa sudică. În curte se găseau mai multe stive de ţiglă roşie, iar pe iarbă, saci de ciment şi roabe.

– Ştii cum învaţă italienii să meargă? am întrebat-o pe Susan.

– Nu, John. Spune-mi.

– Împingând o roabă.

Nu părea la fel de caraghios ca atunci când o spusese Bellarosa.

– Cum pot să-mpingă o roabă dacă nu ştiu să meargă? a întrebat Susan.

– Nu, n-ai înţeles. Vezi tu... nu contează. Ascultă, vreau să te-apuce o durere de cap la nouă patruzeci şi cinci.

– Mă faci să m-apuce de pe-acum. Şi de ce trebuie să am eu tot timpul dureri de cap? Lumea o să-nceapă să creadă că sufăr de vreo boală incurabilă. De ce nu zici că te-apucă pe tine hemoroizii la nouă patruzeci şi cinci?

– Ne certăm cumva?

– Nu, tu o să te porţi frumos.

– Da, doamnă.

Am urcat treptele albe de calcar spre uşa masivă de stejar cu balamale de fier forjat.

Susan mi-a arătat una dintre coloanele de piatră care susţineau porticul.

– Ştii că astea sunt coloane cartagineze autentice?

– Am auzit.

– Incredibil, a zis.

– Jaf, am răspuns. Voi, milionarii, aţi jefuit lumea antică pentru a vă împodobi casele.

– La asta folosesc banii, m-a informat Lady Stanhope. Aminteşte-ţi că toate căminele din Stanhope Hall provin din diferite palate italiene.

– Da, îmi amintesc acel palat din Veneţia unde lipsea plita căminului.

Am sunat la uşă.

– Ei bine, a venit vremea desertului.

Susan nu era atentă. Era absorbită de coloanele cartagineze. Şi-a trecut mâna peste una dintre ele şi a spus, gânditoare:

– Deci, două mii de ani după ce strămoşii lui Frank Bellarosa au jefuit Cartagina, Frank Bellarosa şi obiectul jafului se întâlnesc în celălalt colţ al lumii.

– Filozofie curată, Susan. Dar hai să rămânem la discuţii despre zarzavaturi şi ciment, astă-seară.

Susan mi-a şoptit:

– Dacă-ţi joci cartea cum trebuie astă-seară, domnule consilier, ai putea deveni *consigliere* înainte de sfârşitul ei.

– Nu găsesc nimic de râs, am informat-o.

– Ei bine, atunci, dacă mă ciupeşte de fund, vreau să-l pocneşti.

– Dacă mă ciupeşte *pe mine* de fund o să-l pocnesc. Fundul tău te priveşte, iubito.

Am ciupit-o de fund, iar ea a sărit şi-a chicotit, tocmai când uşa masivă de stejar se dădea de perete şi a apărut don Bellarosa în persoană. Zâmbea.

– *Benvenuto a nostra casa.*

– *Grazie,* a răspuns Susan, întorcându-i zâmbetul.

– Intraţi, intraţi, a spus domnul Bellarosa în engleză curată.

Am dat mâna cu gazda în timp ce intram, iar Susan a primit câte-un sărut pe fiecare obraz, stil italian. Avea să fie o noapte grea.

Am intrat într-un vestibul ca o cavernă, cu coloane, un soi de patio sau atrium cum i se spune acum. Curtea era pavată cu ardezie roşie, având de jur împrejur coloane de marmură roz care susţineau arcadele de stucatură. Fără efort, am văzut un al doilea nivel de coloane şi arce deasupra celui dintâi, de unde ieşeau în afară balcoane din fier forjat. Totul era luminat în direct şi dramatic. Toată curtea era acoperită de un dom din sticlă şi filigran de fier. Mai interesant mi s-a părut faptul că, la ambele nivele ale coloanei, agăţate printre plantele înflorite şi ghivecele cu palmieri, se găseau zeci de colivii cu păsări tropicale cu penajul viu colorat care ciripeau şi ţipau ascuţit. Am avut impresia că e o combinaţie între un magazin de păsări din Rio de Janeiro şi o florărie de lux din Florida.

Domnul Bellarosa, gentlemanul subtil şi modest de totdeauna a zis:

– Dat dracului holul ăsta din faţă, nu?

– E frumos, a răspuns Susan cu respiraţia tăiată.

Bellarosa m-a privit expectativ.

– Cum scoateţi găinaţul de-acolo de sus din cuşti? m-am interesat.

Susan mi-a aruncat o privire supărată, dar Frank a explicat. Avea o scară de zece metri pe roţi pe care o construise special. Foarte interesant. Bellarosa m-a privit.

– Sunteţi pus la patru ace.

Am realizat că nu mă văzuse niciodată în armura Brooks Brothers şi, ca să nu creadă că m-am îmbrăcat aşa special pentru el, am spus:

– Vin direct de la birou.

– Ah.

Ar trebui să vă spun că Bellarosa era îmbrăcat lejer în pantaloni gri şi-un tricou alb, care-i accentua bronzul proaspăt. Am aruncat o privire spre pantofii lui şi-am văzut că purta sandale cu şosete. Ca şi cum n-ar fi fost destul de rău şi-aşa, şosetele erau galbene. Am vrut să-i atrag atenţia lui Susan asupra picioarelor lui Bellarosa, dar nu s-a ivit ocazia. Aici, de obicei, când avem invitaţi, bărbaţii poartă haină şi cravată, ca să fie siguri că nu se simt în largul lor. Femeile poartă ceea ce poartă de regulă femeile. În cazul de faţă, mi-am dat seama că rochia roşie, mulată, a lui Susan mă cam enervează. Dar arăta bine în roşu, iar eu eram în acelaşi timp mândru şi gelos.

Bellarosa îşi îndreptase atenţia asupra lui Susan şi-a întrebat-o:

– Cum merge grajdul?

– A... l-am desfăcut foarte bine, a răspuns Susan. Dar oare pot să-l reasambleze?

Bellarosa a râs politicos. Hă, hă.

– Dominic îşi cunoaşte meseria, a zis. Dar s-ar putea să fure câteva arcade romane de la dumneavoastră.

A început să râdă. Hă, hă, hă, hă.

– Haideţi, a zis domnul Bellarosa făcându-ne semn să-l urmăm. De ce stăm aici?

„Pentru că aici ne-ai pus tu să stăm, Frank."

Ne-am urmat gazda spre stânga, pe sub una dintre arcadele curții interioare și-am intrat într-o cameră lungă și goală care mirosea a vopsea proaspătă. Bellarosa s-a oprit și m-a întrebat:

– Ce e camera asta?

– E un test?

– Nu, adică, nu pot să-mi dau seama. Avem un living, o sufragerie și camere, camere și iar camere. Asta ce e?

M-am uitat împrejur.

– În mod cert nu o baie.

Susan a intervenit:

– Este... de fapt, *asta* este sufrageria.

Bellarosa a privit-o.

– Sunteți sigură?

– Da. Am fost în casa asta pe vremea când ultima familie locuia aici.

– Decoratorul ăsta cretin... atunci camera de acolo ce e?

A arătat cu degetul spre o arcadă.

– Aceea e camera de dimineață, l-a informat Susan.

– Camera de dimineață?

Puteam să fac o glumă din asta, dar mi-am văzut de treabă.

– Nu contează, l-a asigurat Susan. Casele astea vechi sunt folosite acum altfel. Cum vă convine mai mult.

– Doar că, am zis serviabil, nu poți să gătești în baie sau să mergi la baie în...

– John, m-a întrerupt Susan, am înțeles ideea, dragă.

L-am urmat pe domnul Bellarosa prin nou-descoperita sufragerie, apoi pe sub arcada care dădea spre camera de dimineață. Era o cameră destul de mare, în dreapta oficiului majordomului, care la rândul ei dădea în bucătărie. Bellarosa nu părea absolut deloc stânjenit să ne invite în camera de dimineață – uneori numită camera pentru micul dejun – pe care, până foarte de curând, o credea sufrageria.

Dar, ca să fiu sincer, îmi dădeam seama că un mocofan ca el poate să le-ncurce. A tras două scaune de la masa lungă, de sufragerie.

– Aşezaţi-vă, a ordonat.

Ne-am aşezat. Domnul Bellarosa s-a dus la un bufet din care a scos o tavă cu tonice şi pahare de cristal pe care a pus-o pe masă, în faţa noastră.

– Poftim. Serviţi-vă. Nu vă sfiiţi. Mă-ntorc în cinci minute.

A intrat printr-o uşă batantă în camera majordomului şi i-am admirat spatele în timp ce se-ndrepta către bucătărie. Uşa batantă s-a trântit în urma lui. Cinci, patru, trei, doi, unu.

– John, eşti plictisitor.

– Mulţumesc.

Am examinat una dintre sticle.

– Sambuca, draga mea?

– Abţine-te, vorbesc serios.

– Bine. Nu vreau să fim omorâţi.

Am turnat câte-un pahar de sambuca pentru amândoi. Era o farfurioară cu boabe de cafea pe tavă, şi-am pus câte o boabă în fiecare pahar. Am ridicat paharul spre Susan.

– Noroc.

– *Centanni.*

Am băut.

– Ce spunea cu Cosa Nostra? am întrebat.

– *Nostra casa,* John. Casa noastră. Bun venit în casa noastră.

– A... De ce n-a zis aşa?

M-am uitat prin cameră în timp ce-mi sorbeam tonicul. Ca majoritatea camerelor de dimineaţă, era orientată către Sud şi Est ca să prinzi răsăritul soarelui la micul dejun. Mai nou, într-un conac, camera asta e folosită pentru mesele de fiecare zi, pentru că, de obicei, este aproape de bucătărie, dar eu am bănuit că soţii Bellarosa mâncau în bucătărie şi organizau mesele de gală în camera pentru micul dejun sau poate în pivniţă.

Pereţii de sud şi vest ai camerei erau de sticlă şi, pe când mă uitam afară, lămpi colorate s-au aprins brusc, luminând grădinile proaspăt amenajate în nuanţe de roşu, albastru şi galben.

– Senzorii au detectat probabil apropierea unei trupe de şoc, i-am spus lui Susan. Dacă auzi împuşcături, trânteşte-te la podea.

– John.

– Scuze.

– Şi vorbeşte încet, te rog.

Am mormăit şi-am mai turnat două pahare. Îmi place sambuca. Îmi aminteşte de beţişoarele de lemn dulce. M-am uitat şi la restul camerei. Mobilierul era destul de închis la culoare, stil mediteraneean, bănuiesc, şi părea să se potrivească cu restul casei.

Susan examina, de asemenea, locuinţa şi a comentat încet:

– Nu-i rău. Au spus că au avut un decorator, dar n-au folosit pe nimeni de-aici, sau nu ştiu eu.

– De-asta nu folosesc pe nimeni de aici, Susan, altfel ai şti şi ce măsură poartă la chiloţi.

A zâmbit.

– În orice caz, cel pe care-l folosesc nu ştie să deosebească o sufragerie de-o cameră de dimineaţă.

– Dar ai lămurit asta în stilul tău plin de tact, am zis.

A râs.

– Ce-ai fi vrut să spun?

Am ridicat din umeri şi mi-am turnat al doilea sau al treilea pahar. Începusem să mă cam ameţesc şi-am hotărât să nu mă mai leg de Susan, care era aproape nevinovată de prezenţa noastră acolo.

– A cumpărat cineva casa asta după plecarea familiei Barrett? am întrebat.

– Nu. A stat goală. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: În primul an de colegiu, când m-am întors acasă în vacanţa de primăvară, Katie Barrett mi-a telefonat din oraş. Nu mai ştiam nimic de ea de ani de

zile. Ne-am întâlnit la gara din Locust Valley şi-am venit aici. Ne-am plimbat multă vreme, vorbind despre copilărie. Era destul de trist.

N-am zis nimic. Susan a continuat:

– Apoi, peste câţiva ani, casa a fost ocupată de vagabonzi. Un soi de comunitate hippy. Locuiau aici fără apă şi electricitate, iar iarna ardeau tot ce găseau din lemn în cămine. Toată lumea de pe Grace Lane se plângea, dar poliţia nu s-a gândit să-i dea afară.

Am încuviinţat. Anii '60 erau un fel de test, ca să vezi câtă anarhie poate sistemul să înghită şi, după cum s-a dovedit, sistemul a dat înapoi.

– Îmi amintesc că tata s-a supărat pe poliţie, a adăugat Susan. Le-a spus că băncii nu i-a trebuit atâta timp să-i dea afară pe Barretti, deşi ei erau proprietarii casei.

Am încuviinţat din nou. Era în mod sigur o morală în asta şi era legată de lupta între autoritate şi putere, de îngăduinţă contra lui „veniţi să mă prindeţi, porcilor". Frank a înţeles asta.

– Ei bine, poate că poliţia o să-l alunge pe domnul Bellarosa, am spus.

– Nu şi dacă-şi plăteşte impozitele, John.

– Adevărat.

Bănuiesc că eu apărusem aici după hippy şi-mi amintesc că Alhambra a fost folosită de câteva ori ca expoziţie de design. Deşi nu mi s-a ivit niciodată prilejul să văd ce au făcut oamenii ăştia ciudaţi din casele mari, mi s-a spus de către alţii că decoratorii de interioare, cu vopselele lor mov şi tapetele irizate, puteau să distrugă o casă părăsită mai rău decât o sută de vandali.

Mi-am amintit, de asemenea, că pe la sfârşitul anilor '70 se ţinuseră câteva acţiuni caritabile la Alhambra, în casă sau în patioul de jumătate de pogon, vara. Dacă ţevăria continua să funcţioneze în conacele astea vechi şi dacă totuşi Compania Electrică din Long Island e plătită să dea drumul la curent, atunci ele pot fi închiriate de la bancă sau de la stat printr-un contract pe termen scurt pentru opere

de caritate, turnee, expoziţii de design, ca decoruri de cinema şi chestii de-astea. Case care odată aparţineau Vanderbiltilor, Astorilor şi celor ca ei erau acum la îndemâna oricui avea câţiva gologani şi nevoie de spaţiu.

Susan s-a dus odată, fără mine, la una dintre chestiile astea de caritate – un fond pentru Salvarea nisetrului de Beluga – sau ceva în genu' ăsta –, dar acum era prima oara când mă găseam într-adevăr în Alhambra, deşi ştiam că în ultimii aproximativ cincizeci de ani se degradase rău de tot – ţevăria se dusese, geamurile se spărseseră, curgea apa prin acoperiş – devenind improprie pentru decoratorii de interioare şi chiar pentru gloata de la operele de caritate, care de obicei ar dansa şi-ar mânca oriunde pentru o cauză dreaptă.

În majoritatea privinţelor, istoria Alhambrei nu diferă prea mult de cea a cel puţin douăsprezece case mari pe care le ştiu.

– Nu mi-ai spus tu c-ai fost aici chiar înainte ca Bellarosa să cumpere casa? am întrebat-o pe Susan.

– Ba da, toamna trecută cu Jessica Reid, agentul imobiliar şi alte câteva doamne. Ne învârteam doar prin zonă. Jessica avea o cheie, deşi n-ai nevoie, majoritatea lacătelor fiind sparte.

– Bănuiesc că nici una dintre voi n-a cumpărat casa.

– Arăta într-adevăr îngrozitor. Erau veverite în casă şi păsările îşi făcuseră cuib peste tot.

– Mai sunt încă păsări în casă.

– Oricum, ştii, John, era trist pentru că mi-o aminteam ca pe-o casă fericită şi caldă când locuia familia Barrett aici. Dar acum se trezeşte din nou la viaţă. E uluitor ce pot face câteva mii de dolari.

– Da, este, dar asta nu-i nimic. Peste câteva milioane. Şi încă nu-i gata. Poate casa asta o să-i vină de hac mafiotului. Bun venit în rândul restauratorilor de case. Sac fără fund.

– Vezi, voi doi aveţi deja ceva în comun.

– Da. Mi-a spus că doamna Bellarosa vrea să mute bazinul cu doi metri mai la stânga.

– John.

– Scuze.

Am mai băut un pahar. Poate că nu sambuca mă ameţea. Poate că-i face pe oameni mai răi. M-am uitat la ceas. Trecuseră mai mult de cinci minute şi mă-ntrebam dacă Bellarosa aplica tactica lui Mussolini. Atunci am observat telefonul vizavi pe o măsuţă. Era un aparat complicat, cu mai multe linii, dintre care una era aprinsă. Mafiotul telefona şi negocia.

M-am uitat din nou prin cameră şi am văzut o cromolitografie înrămată. Era Hrist, cu braţele răstignite, o inimă de un roşu-aprins – un organ exoscheletic stilizat – strălucindu-i pe piept. La baza tabloului erau cuvintele: *Inima Sfântă a lui Isus.*

I-am atras atenţia lui Susan asupra ei. A studiat-o un moment, apoi a remarcat:

– Arată foarte catolic.

– Ca o ţintă pentru pistol.

– Nu blasfemia!

Susan s-a întors spre mine.

– Vezi, sunt oameni credincioşi. Un om religios nu s-ar lăsa amestecat în – a coborât vocea şi a şoptit – droguri, prostituţie, nimic de genul ăsta.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, am răspuns sec.

Trebuie să recunosc că, în ciuda atitudinii mele cavalereşti, eram oarecum îngrijorat de întâlnirea cu doamna Bellarosa. Nu c-aş fi făcut neapărat ceva jignitor sau ameninţător – doar mârâisem la ea stând în patru labe –, dar ar fi fost greu să-i explic dacă mi-ar fi cerut-o. Sau, şi mai rău, s-ar putea să fie genul isteric. Mi-o imaginam zbierând şi arătându-mă cu degetul: „Frank! Frank! El e! El e! Omoară-l!“

N-am fi pornit-o cu dreptul deloc. Am realizat că nu trebuia să fi venit aici, dar ştiam că până la urmă m-aş fi ciocnit de doamna

Bellarosa. Deşi, dacă ar fi trecut destul timp, poate c-ar fi uitat cum arăt sau mi-aş fi putut lăsa mustaţă.

Gândindu-mă la asta, mi-a venit o idee. Cât de nonşalant am putut, mi-am scos ochelarii de citit din buzunarul de la piept şi mi i-am pus pe nas. Am tras spre mine câteva sticle şi-am început să citesc etichetele.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Susan privindu-mă.

– Interesant? a întrebat.

– Da. I-auzi. Capella este un lichior unic, făcut din nicciole, o nucă originară din Italia. Capella este produs şi îmbuteliat în Torino.

– Eşti beat?

– Nu încă.

Am mai turnat câte un sambuca pentru fiecare.

– Ajunge.

– A spus să nu ne sfiim.

Am băut în linişte câteva minute. Lumina de pe telefon se stinsese, dar apoi telefonul a sunat o dată şi cineva a răspuns de undeva, iar butonul de linie a rămas aprins. Mi l-am imaginat pe capul Mafiei în bucătărie, supraveghind cafeaua şi desertul în timp ce făcea afaceri la telefon, scriind pe zid numele celor care trebuiau omorâţi.

– Ai de gând să rămâi cu ochelarii?

M-am întors spre Susan.

– De ce? De ce n-ai pictat niciodată casa asta? am întrebat-o ca să schimb subiectul.

O clipă a părut descumpănită de schimbarea bruscă, dar a răspuns:

– Presupun că era prea tristă. Dar am făcut un film color când am fost aici cu Jessica. Majoritatea pozelor sunt în curtea interioară. Trebuie să fi văzut cum arăta.

– Spune-mi.

– O să-ţi arăt fotografiile. De ce porţi...

– Spune-mi cum arăta când ai venit aici.

A ridicat din umeri.

– Ei bine... cupola de sticlă era spartă şi pătrunsese apa. Din podea creştea *iarbă* şi ciuperci, erau muşchi pe pereţi, iar în crăpăturile zidurilor ieşeau ferigi. Un studiu incredibil de bun despre ruină şi decadenţă. Mă gândeam s-o pictez după fotografii, a adăugat.

M-am uitat la ea.

– N-aş vrea să le vinzi vreun tablou.

– M-am gândit să li-l ofer ca dar de inaugurare a casei, a răspuns.

Am negat din cap.

– Ar aprecia, John. Italienii iubesc arta.

– Firește. Am ridicat capul spre tabloul cu Inima Sfântă a lui Isus de pe perete. Ascultă, Susan, asta-i mult prea extravagant. Ţi-ar putea lua luni întregi să faci o pânză. Şi *niciodată* n-ai dăruit vreuna. Nici măcar familiei. I-ai luat tatălui tău şase mii de dolari pentru pictura cu templul dragostei.

– El a comandat-o. Acum e altă situaţie. *Vreau* să pictez curtea interioară a Alhambrei în ruine. De asemenea, am venit aici cu mâna goală şi îi datorăm o favoare mare pentru grajduri.

– Nu, suntem chit în privinţa favorurilor – i-am dat sfaturi pe gratis. Şi-o să-ţi dau şi ţie unul: nu te amesteca.

– *N-am* impresia că am răsplătit favoarea şi dacă vreau să...

– Ce s-a întâmplat cu firma Casa Bellarosa din sidef? Mai bine, de ce nu le coci o prăjitură? Nu, poate că nu-i o idee bună. Sau ce-ai zice de o roabă de bălegar de cal pen-tru grădină?

– Ai terminat?

– Nu.

Dar înainte să ne certăm, domnul Frank Bellarosa a dat buzna pe uşa batantă, cu fundul înainte, cărând o cafetieră electrică mare.

– OK. Am adus cafeaua.

A pus cafetiera pe bufet şi a băgat-o în priză.

– Avem şi espresso, dacă doreşte cineva.

S-a aşezat în capul mesei şi şi-a turnat un pahar de capella.

– Aţi încercat asta?

– Nu, am răspuns, dar ştiu că e făcută din *nicciole*.

– Da. Ca alunele. De unde ştiţi?

I-am zâmbit lui Susan şi i-am răspuns lui Bellarosa:

– Am citit eticheta.

– A, da.

A luat câteva boabe de cafea prăjită de pe farfurie şi a pus două în paharul lui Susan şi două în al meu.

– Sau nu puneţi deloc boabe, sau puneţi trei, a spus. Nici mai mult, nici mai puţin.

Să fiu al dracului dacă-l întrebam de ce, dar Susan a muşcat:

– De ce? a întrebat.

– Tradiţie, a răspuns Bellarosa. Nu – superstiţie, a admis chicotind uşor. Italienii sunt foarte superstiţioşi. Cele trei boabe sunt pentru noroc.

– E fascinant, a zis Susan.

De fapt, era o tâmpenie.

– Sunteţi superstiţios? l-am întrebat pe Bellarosa.

A zâmbit.

– Cred în şansă şi neşansă. Dumneavoastră, nu?

– Nu, am răspuns. Sunt creştin.

– Ce-are a face?

– Totul, l-am informat.

– Da?

S-a gândit o clipă, apoi a zis:

– Da, ştiu ce spuneţi. Dar noi, italienii, avem duhuri rele, semne rele, duhuri bune, trei monede în fântână, trei boabe în sambuca şi toate astea.

– Ăsta-i păgânism, i-am spus.

A încuviinţat din cap.

– Da. Dar trebuie să respecţi asta. Voi nu ştiţi. S-a uitat la mine. Voi pur şi simplu nu ştiţi.

A schimbat subiectul.

– Oricum, n-am cappuccino. Am cumpărat un automat frumos, direct dintr-un restaurant când am fost la Neapole acum câteva luni. Am pus să-l trimită, dar cred că s-a pierdut pe aeroportul Kennedy. Tipul din Neapole spune că l-a trimis, şi îl cred, aşa că am întrebat la aeroport, dar nimeni nu ştie nimic. Nu-i aşa? Şi federalii se plâng de crima organizată. Credeţi că organizaţiile criminale fură automate de cafea? Nu. Vă spun eu cine fură acolo – *melanzane*. S-a uitat la Susan. *Capisce?*

– Vinetele?

Bellarosa a zâmbit.

– Da, vinetele. Negrii şi spaniolii, şi paiaţele de poliţişti de închiriat ai aeroportului. *Ei* fură. Dar de câte ori e vreo problemă undeva, atunci e crimă organizată şi iar crimă organizată. Greşit. E crimă *dez*organizată care duce ţara de râpă. Morfinomanii şi nebunii. *Capisce?*

Ne-a privit pe amândoi.

Nu-mi mai găseam cuvintele după ciudatul lui monolog, aşa că ce puteam să spunem decât *Capish*.

Bellarosa a râs.

– Ca-piiş. Mai beţi ceva.

Mi-a umplut iar paharul cu sambuca şi-am încercat din nou cuvântul, dar de data asta în minte. *Capisce*.

Susan, care, cum vă spuneam, este puţin naivă în anumite privinţe, l-a întrebat pe capul celei mai mari organizaţii criminale din New York:

– Aţi raportat furtul la vamă?

– Desigur, a chicotit Bellarosa. Asta-i tot ce-mi lipsea. Nu-i aşa? Ziarele au auzit de povestea asta şi au râs de mine până n-au mai putut.

– Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Susan.

– Ei îşi închipuie că eu fur de la aeroport.

– A, înţeleg. Asta *ar* fi o ironie.

– Da. Ironie.

Bellarosa şi-a sorbit delicat capella.

– Ah. Foarte drăguţ. S-a uitat la Susan. Vine şi soţia mea imediat. Vrea să fie sigură că totul e perfect. I-am spus: „Linişteşte-te. Sunt vecinii noştri. Sunt oameni cumsecade". M-a privit. Dar ştiţi cum sunt femeile. Totul e important pentru ele. Nu-i aşa?

– Nu comentez, am răspuns cu înţelepciune.

Tocmai atunci uşa batantă s-a deschis. Mi-am potrivit ochelarii şi m-am pregătit să mă ridic în picioare, dar nu era doamna Bellarosa. Era o tânără urâţică, având o rochie neagră simplă şi un şorţ de servitoare, cărând o tavă. A pus tava pe bufet, apoi a aşternut masa cu căni, sosiere, argintărie, şerveţele şi chestii de-astea. S-a întors şi a plecat, fără niciun cuvânt, fără plecăciune, reverenţă sau măcar un salut italian.

– Asta-i Filomena, a zis Bellarosa. E din cealaltă parte.

– Cealaltă parte a cui? m-am interesat.

– Cealaltă parte. Italia. Nu prea vorbeşte englezeşte, ceea ce pe mine nu mă deranjează. Dar aceşti *paesan'* prind repede. Nu ca spaniolii voştri. Dacă vrei să răzbeşti în ţara asta, trebuie să vorbeşti limba. Biata Filomena, a adăugat, e atât de urâtă, încât n-ar putea niciodată să se căsătorească cu un american. I-am spus că, dacă rămâne la mine trei ani şi nu învaţă engleza, o să-i dau zestre să se ducă să-şi găsească un bărbat la Neapole. Dar ea vrea să rămână aici şi să fie americancă. Trebuie să-i găsesc pe cineva orb.

M-am uitat la Bellarosa. Ăsta era şeful adevărat, *padrone* în elementul lui, aranjând viaţa oamenilor, crud şi generos în acelaşi timp.

– Vorbiţi italiana? l-a întrebat Susan.

A dat uşor din mână.

– *Cosi, cosi.* Mă descurc, a adăugat. *Napoletan'* mă înţeleg. Asta sunt eu. *Napoletano.* Dar *sicilian'* – sicilienii – cine-i înţelege pe ei? Nu sunt italieni. Unde aţi învăţat italiana? a întrebat-o pe Susan.

– De ce credeţi că ştiu italiană?

– Mi-a spus Dominic. A zâmbit. Mi-a spus, în italieneşte: „Padrone, doamna asta americană cu părul roşu vorbeşte italieneşte". Bellarosa a râs. Era uluit!

Susan a zâmbit.

– De fapt, nu vorbesc prea bine. A fost limba mea la facultate. Am ales-o pentru că am absolvit artele frumoase.

– Da? O să vă testez mai târziu.

Am mai vorbit aşa vreo zece minute, şi-aş minţi dac-aş spune că nu era plăcut. Băiatul ştia cum să întreţină atenţia şi să povestească şi, deşi nu s-a spus nimic important, sau măcar inteligent, Bellarosa era vesel şi expresiv; a folosit mai multe gesturi din mâini şi expresii ale feţei decât folosesc eu într-un an întreg. A umplut paharele tuturor cu sambuca, apoi s-a răzgândit şi a insistat să încercăm amaretto, pe care mi l-a turnat în pahare curate în timp ce continua să vorbească. Era evident că omul ăsta se bucură de viaţă, ceea ce, bănuiesc, era de înţeles, presupun, la o persoană care ştie cel mai bine ce uşor putea fi scurtată. L-am întrebat direct:

– Aveţi gărzi de corp aici în casă sau doar pe Anthony, afară?

S-a uitat la mine şi multă vreme nu a răspuns, apoi a zis:

– Domnule Sutter, un om avut în ţara asta, ca şi în Italia, trebuie să-şi protejeze familia şi pe sine împotriva răpitorilor şi terorismului.

– Nu în Lattingtown, l-am asigurat. Avem decrete orăşeneşti foarte stricte aici.

Bellarosa a zâmbit:

– Şi noi avem o regulă foarte strictă domnule Sutter, poate că aţi auzit de ea. Regula e următoarea: nu ataci niciodată un om în propria casă sau în faţa familiei lui. Aşa că nimeni de pe-aici n-ar trebui să se teamă de asta. OK?

Conversaţia devenise interesantă.

– Poate veţi participa la următoarea reuniune comunală ca să daţi tuturor asigurări, am răspuns.

Bellarosa m-a privit, dar nu a zis nimic. Am prins curaj şi-am supralicitat:

– Atunci de ce aveţi gărzi aici?

S-a aplecat spre mine şi a răspuns încetişor:

– M-aţi întrebat ce am învăţat la La Salle. O să vă spun unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat. Indiferent câte tratate pe pace închei, îţi pui o gardă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Asta-i face pe toţi să fie cinstiţi şi-i face pe oameni să doarmă mai bine. Nu vă faceţi griji în privinţa asta. M-a bătut pe umăr. Sunteţi în siguranţă aici.

I-am zâmbit şi nu m-am putut abţine să subliniez:

– Aveţi dublă protecţie, domnule Bellarosa, întăriri din partea contribuabililor americani. *Capisce?*

A râs, apoi a pufnit.

– Da. Ei păzesc poarta, dar eu îmi păzesc fundul. Deci, ştiţi de asta, nu-i aşa, domnule Sutter? De unde ştiţi?

Tocmai mă pregăteam să-i răspund când am simţit o lovitură în gleznă. O lovitură în gleznă nu înseamnă: „Eşti atât de simpatic şi spiritual, iubitule, continuă, te rog".

Susan l-a întrebat pe amfitrionul nostru:

– Pot s-o ajut pe doamna Bellarosa la bucătărie?

– Nu, nu, se descurcă. Face prea mult caz. O să vă spun ce face acum, pentru că ştiu. Umple cannoli. Ştiţi, când le cumperi gata umplute, câteodată se înmoaie, chiar la brutăriile bune. Aşa că nevastă-mea cumpără separat pastele, apoi crema, sau o prepară ea însăşi, şi umple, tot umple. Cu lingura.

Susan a încuviinţat cam fără convingere, după părerea mea.

M-a cam surprins, cred, faptul că omul ăsta era atât de sincer şi generos, iar nevastă-sa stătea în bucătăria conacului şi umplea macaroane cu lingura. Nu-şi dădea niciun fel de aere faţă de Sutteri. Nu ştiu dacă eram mişcat sau enervat.

Uşa s-a deschis din nou şi a intrat o blondă corpolentă ducând o tavă imensă. Mormanul de paste era atât de mare, încât ar fi ajuns să sature un oraş chinezesc de mărime medie. Abia am putut să zăresc faţa femeii, dar braţele erau foarte desfăcute pentru ca macaroanele să-i descopere pieptul, şi am ştiut pe loc că trebuie să fie doamna Bellarosa. M-am ridicat, şi la fel a făcut Bellarosa, care a luat tava din braţele femeii şi a zis:

– Soţia mea, Anna. A pus tava pe masă. Anna, domnul şi doamna Sutter.

Anna şi-a şters mâinile pe şolduri şi a rostit:

– Bună ziua.

A dat mâna cu Susan, apoi s-a întors spre mine.

Ochii ni s-au întâlnit, mâinile s-au atins, buzele au zâmbit, apoi fruntea i s-a încreţit.

– Încântat de cunoştinţă, am spus.

A continuat să se uite la mine şi aproape că auzeam cum se interconectează bătrânele sinapse între ochii ei îngustaţi. Clic, clic, clic. A întrebat:

– Ne-am întâlnit sau aşa ceva?

„Sau aşa ceva" mi-a provocat oarecare nelinişte.

– Cred că v-am văzut la Laparo, am răspuns, menţionând numele unei pieţe italieneşti din Locust Valley, unde nu m-ai fi prins nici mort.

– Da, a aprobat fără convingere. Apoi, s-a răzgândit. Nu... O să mă mai gândesc.

Dacă eram bărbat adevărat îmi smulgeam ochelarii, săream pe podea şi îmi dezvăluiam adevărata identitate. Dar nu vedeam la ce-ar fi folosit.

– De ce stăm în picioare? a întrebat domnul Bellarosa, care nu înţelegea nici de ce rămăsesem în picioare, în curtea interioară. Aşezaţi-vă, aşezaţi-vă, a comandat.

Ne-am aşezat, iar el i-a turnat soţiei sale amaretto. Am început să sporovăim cu toţii.

Doamna Bellarosa stătea la masă exact vizavi de mine, ceea ce nu-mi plăcea, dar îmi oferea avantajul să observ eventualele semne că şi-ar aduce aminte de înspăimântătoarea ei dimineaţă de Paşte.

Dacă vă interesează, purta ceea ce cred că se cheamă o pijama de casă. Era un soi de portocaliu irizat, dar culoarea se schimba la fiecare mişcare. Purta cercei de aur imenşi, triunghiulari care, conectaţi la radioul cu unde scurte, ar fi prins Neapole. La gât purta o cruce de aur ce părea încuibată între sâni, şi nu ştiu de ce mi-a amintit de Hristos din Anzi. De asemenea, purta inele pe cinci dintre cele zece degete şi la fiecare încheietură avea brăţări de aur. Dacă ar fi căzut în bazinul de mozaic, mă-ntrebam, oare aurul ar fi tras-o direct la fund sau o ţineau la suprafaţă flotoarele celor doi plămâni mari.

Ar trebui să vă spun cum arăta. Nu era urâtă. Depinde de gust. Era excesiv de machiată, dar am observat că avea pielea deschisă la culoare, pentru o italiancă. Ochii îi erau migdalaţi, buzele pline erau date cu roşu (ca girofarul pompierilor) iar părul, cum spuneam, era blond spălăcit. Se vedeau rădăcinile închise la culoare. Părea destul de plăcută, zâmbea uşor şi avea gesturi surprinzător de graţioase. Se dăduse cu un parfum bun.

Nu ştiu cum ar fi trebuit să arate soţia unui şef al Mafiei, de vreme ce nu vezi niciuna în public sau la buletinul de ştiri, dar cred că Anna Bellarosa arăta mai bine decât majoritatea lor. Uneori, când sunt în dispoziţia mea de mascul-şovinist – şi porc – ceea ce, slavă Domnului, se-ntâmplă destul de rar – încerc să-mi imaginez cum ar fi să mă culc cu o femeie pe care abia am cunoscut-o. Aşa că am privit-o pe Anna Bellarosa.

Când eram la colegiu, făcusem o clasificare a femeilor după felul cum arată, care cuprindea cinci categorii şi se baza pe cât de multă lumină voiai în dormitor. Erau femei de trei feluri de becuri – de 100 de waţi, de 70 de waţi şi de 30 de waţi. Veneau apoi femeile de veioză şi la urmă cele de toate-luminile-stinse.

Anna Bellarosa m-a surprins privind-o şi mi-a zâmbit. Avea un zâmbet deschis. Aşa că, după câte pahare băusem deja, aş fi aprins probabil becul de 70 de waţi.

Frank Bellarosa a propus un toast:

– Pentru noii noştri vecini şi prieteni.

Am băut pentru asta, deşi îmi ţineam degetele încrucişate sub masă. În mod sigur şi eu sunt superstiţios.

Am mai vorbit o vreme, iar Susan a făcut mare caz de mormanul de paste, apoi le-a făcut complimente soţilor Bellarosa pentru toată munca pe care o făcuseră la Alhambra. Am toastat pentru alte câteva nume noi pentru proprietate, iar eu am sugerat Casa Cannoli. Frank Bellarosa s-a interesat de grădina de zarzavat a lui Susan, iar Anna m-a întrebat dacă vreau să-mi scot haina şi cravata. Bineînţeles că nu voiam. Am mai ţinut-o aşa vreo zece-cincisprezece minute, spărgând gheaţa, cum se spune, până ce Frank Bellarosa a zis:

– Spuneţi-mi Frank. Bine? Şi soţia mea e Anna.

Bineînţeles, Susan a zis:

– Vă rog să-mi spuneţi Susan.

Era rândul meu.

– John, am zis.

– Bun, a zis Frank.

Nu mă trăsesem niciodată de şireturi cu un şef al Mafiei şi eram absolut încântat. Abia aşteptam s-ajung cu vestea la The Creek.

Domnul Bellarosa s-a ridicat şi ne-a servit cu cafea, din cafetieră. Ne-am servit toţi cu paste. Cafeaua şi pastele erau excelente. Nicio critică în privinţa asta.

Am început să vorbim despre copii, aşa cum se-ntâmplă de obicei cu părinţii, indiferent dacă sunt regi şi regine sau hoţi şi târfe. A fi părinte este marele egalizator sau, mai optimist spus, o legătură generală umană. M-am destins puţin, în parte datorită prezenţei doamnei Bellarosa, dar în parte, pentru că, în mod ciudat, mă simţeam în largul meu.

Anna Bellarosa ne-a vorbit în detaliu despre cei trei fii ai ei, apoi a adăugat:

– Nu vreau să intre în afacerile familiei, dar Tony – cel de la La Salle – vrea să intre în afaceri alături de tatăl lui. Îşi idolatrizează tatăl.

– Eu am intrat în afacerile familiei prin unchiul meu, a spus Frank Bellarosa. Tata a zis: „Nu te băga în afaceri, Frank. Nu e bine pentru tine". Dar l-am ascultat? Nu. De ce? Credeam că unchiul meu e un erou. Avea întotdeauna bani, maşini, ţoale, femei. Tata era un nimeni. Copiii caută ceea ce se cheamă modele. Corect? Acum, când privesc în urmă, tata era eroul. Se dădea de pământ şase zile pe săptămână să aducă mâncare la masă. Eram cinci copii şi viaţa era dură. Dar peste tot în jurul nostru erau bani. În America vezi prea mulţi bani. Ţara e bogată, chiar şi proştii pot fi bogaţi aici. Aşa că oamenii spun: „De ce să nu pot şi eu să fiu bogat?" În ţara asta, dacă eşti sărac, eşti mai *rău* decât dac-ai fi criminal. S-a uitat la mine şi a repetat: În America, dacă eşti sărac, eşti mai rău decât dac-ai fi criminal. Eşti un nimeni.

– Ei bine, am spus, unii oameni încă preferă să fie săraci, dar cinstiţi.

– Nu ştiu pe nimeni aşa. Oricum, puştiul cel mare, Frankie, n-are cap pentru afacerile familiei, aşa că l-am trimis la colegiu, apoi i-am pus pe picioare o chestie mică, numai a lui. Tommy e cel de la Cornell. Vrea să conducă un hotel mare în Atlantic City. Tony, cel de la La Salle, e altceva. El vrea să intre în afaceri. Bellarosa zâmbi. Golanul ăla mic vrea locul meu. Ştii ce? Dacă vrea destul de tare, o să-l aibă.

Mi-am dres glasul şi am observat:

– Nu e uşor să creşti copii în ziua de azi cu violenţa, sexul şi drogurile astea.

– Da. Dar sexul e-n regulă. Copiii voştri ce fac?

– Carolyn e la Yale, a răspuns Susan, iar Edward termină la St. Paul în iunie.

– O să fie avocaţi?

– Carolyn e jurisconsult, a răspuns Susan. Edward e ceva nedefinit. Din cauză că ştie că va moşteni o sumă destul de mare de la bunici, cred că şi-a pierdut o parte din motivaţie.

N-o auzisem niciodată pe Susan spunând asta cuiva, nici chiar mie, şi m-am cam supărat pe ea că dezvăluie secrete de familie acestor oameni. Probabil, pentru că familia Bellarosa era deocamdată în afara cercului nostru de relaţii sociale, nu avea importanţă. Totuşi, simţeam că trebuie să spun ceva în apărarea lui Edward.

– Edward e adolescentul tipic de şaptesprezece ani, am zis. Cea mai mare ambiţie a lui în momentul de faţă este să aibă fete.

Bellarosa a râs.

– Da. Termină colegiul la şaptesprezece ani? a întrebat.

– Nu, am răspuns. St. Paul e o şcoală pregătitoare.

A vorbi cu oamenii ăştia e ca şi cum ai descoperi roata.

– Ai fost la La Salle cu bursă? l-am întrebat pe Bellarosa.

– Nu. A plătit unchiul meu. Unchiul care m-a băgat în afacerile familiei. O gură mai puţin de hrănit, pentru bătrânul meu.

– Înţeleg.

Anna mai avea o nemulţumire conjugală.

– Frank petrece prea mult timp muncind. Nu se bucură de casa asta nouă a lui. Chiar şi când e acasă vorbeşte la telefon şi vin oameni aici să discute afaceri. Tot timpul îi spun: „Frank, ia-o-ncet. O să te omori".

M-am uitat scurt la Bellarosa să văd dacă aprecia ironia ultimei remarci, dar părea impasibil. O jumătate de secundă am crezut că m-am înşelat îngrozitor şi că domnul Frank Bellarosa era doar un antreprenor suprasolicitat.

Susan a intervenit:

– John nu stă mult la birou, dar aduce în fiecare seară o *servietă* plină cu hârţoage. Totuşi, sâmbetele sunt libere şi, desigur, nu lucrează în ziua sabatului.

Bellarosa i-a spus lui Susan:

– Şi lunea Paştelui a zis că-i zi liberă. N-a vrut să discute afaceri cu mine. S-a uitat la mine. Cunosc vreo doi protestanţi. Nici ei nu lucrează duminicile. Catolicii lucrează duminica. Dacă ai un caz important la tribunal luni?

– Atunci, l-am informat, lucrez duminica. Lui Dumnezeu nu i-ar plăcea să mă fac de râs în faţa unui judecător catolic sau evreu.

Ha, ha, ha. Hă, hă, hă. Până şi eu am zâmbit de poanta mea. Sambuca îşi făcea până la urmă efectele magice.

Bellarosa a luat sticla şi mi-a turnat puţină sambuca în cafea, apoi în ceştile celorlalţi.

– Aşa o bem noi.

Cafeaua îmi aburise ochelarii de câteva ori şi i-am şters cu batista fără să-i scot, ceea ce a făcut-o pe Susan să se uite uluită la mine. Anna Bellarosa mi-a aruncat, de asemenea, câteva priviri ciudate. Până acum nu venise vorba de nefericita întâmplare de la Alhambra din dimineaţa de Paşte, şi speram că Frank Bellarosa uitase de cererea lui să-i vorbesc neveste-sii de ce bine şi frumos era aici. Dar Susan a întrebat-o pe Anna:

– Ţi-e dor de Brooklyn?

Ştiam la ce-o să ducă asta. Anna s-a uitat scurt la soţul ei, apoi a răspuns:

– Nu am voie să spun.

A râs. Bellarosa a pufnit.

– Italiencele astea din Brooklyn – vă spun eu, poţi să le muţi la Villa Borghese, şi ele tot mai bocesc că le-ai scos din Brooklyn.

– Of, Frank, nu *tu* trebuie să stai acasă toată ziua. Tu te mai duci în cartierul vechi.

– Auzi la ea. Stă acasă. Are maşină şi şofer şi se duce în Brooklyn când vrea să-şi vadă mama şi rudele alea smintite ale ei.

– Nu-i acelaşi lucru, Frank. Sunt singură aici.

Un beculeţ i s-a aprins în creier. L-am văzut, dar înainte să pot schimba subiectul, a zis:

– Ce zici de dimineaţa de Paşte? Mă plimbam în dimineaţa de Paşte pe lângă piscină şi acest bărbat – s-a cutremurat – acest maniac era acolo, în patru labe, ca un animal, şi mârâia la mine.

– Zău? am întrebat potrivindu-mi ochelarii.

– Dumnezeule! a exclamat Susan.

Anna s-a întors spre ea.

– Am alergat de mi-am pierdut pantofii.

– I-am vorbit lui John despre asta, a zis Frank. A spus că nu mai auzise de aşa ceva până atunci. Aşa-i, John?

– Aşa e, Frank. Deci, fiul vostru, Frankie, locuieşte la New Jersey? am întrebat-o pe Anna.

– Ai chemat poliţia? a întrebat-o Susan pe Anna.

Anna s-a uitat la soţul ei şi a răspuns:

– Lui Frank nu-i place să se încurce cu poliţia.

– Am propriii paznici aici, ne-a amintit Frank. Nu e niciun motiv de îngrijorare.

– E înfricoşător noaptea când Frank e plecat, s-a plâns Anna. E prea multă linişte.

– Poate, i-am sugerat, puteţi înregistra o bandă cu zgomotul străzilor din Brooklyn.

Anna Bellarosa a zâmbit nesigur, ca şi cum n-ar fi fost o idee rea.

– Când încerci să le faci fericite, mi-a zis Bellarosa, sau încerci să ajungi la un compromis cu ele, te cred un fătălău.

M-am uitat la Susan să văd cum reacţionează la declaraţia asta şi am văzut că zâmbea. Ar trebui să vă spun că Susan nu e o feministă. Mişcarea feministă este considerată de femeile din clasa lui Susan o problemă a clasei mijlocii şi trebuie soluţionată de către această clasă. Femeile din clasa lui Susan deţin moşii, încheie afaceri şi merg la colegiu de atâtea generaţii, încât nu-şi dau seama prea bine ce-i cu toată agitaţia asta. În ceea ce priveşte plata egală pentru

muncă egală, au foarte multă simpatie, aşa cum au şi pentru copiii care mor de foame în Africa, dar ştiu despre una cât ştiu şi despre cealaltă. Poate ar organiza un bal de caritate pentru femeile subalterne prost plătite. Oricum, spun asta pentru că multe femei s-ar simţi jignite de remarcile evident misogine ale lui Frank. Dar Susan Stanhope, a cărei familie a fost una dintre cele Patru Sute, se simte la fel de ofensată de aceste remarci ale lui Bellarosa cum m-aş simţi eu dacă Sally Ann de la Stardust Diner mi-ar spune că toţi bărbaţii sunt alcoolici, mincinoşi şi-şi bat nevestele. Cu alte cuvinte, e o chestie de origine.

Bellarosa a făcut altă declaraţie, ca să contrabalanseze, bănuiesc, remarcile sale misogine.

– Italienii pot face compromisuri, a zis. De-asta, nevestele lor sunt întotdeauna înnebunite după ei. Italiencele îşi respectă soţii pentru că nu fac compromisuri. Când italienii nu cad de acord unul cu altul la ceva şi nu vor să ajungă la compromis, atunci e o problemă.

Urmată, bănuiesc, de o soluţie rapidă, cum ar fi crima.

– Deci Frankie e în New Jersey? am întrebat.

– Da. L-am ajutat să intre într-o treabă în Atlantic City. Nici unul dintre fiii mei n-o să muncească vreodată pentru nimeni. Nimeni n-o să le dea dispoziţii. Trebuie să aibă oameni la dispoziţia lor. Pe lumea asta, ori eşti propriul şef, ori eşti un nimeni. Tu eşti propriul tău şef, aşa-i?

– Cam aşa ceva.

– Nimeni nu-ţi spune nimic dacă întârzii, aşa-i.

– Aşa-i.

– Asta e!

Şi asta era, gata cu discuţia despre dimineaţa de Paşte. Era uşor să schimbi subiectul cu domnul Bellarosa, care părea să nu aibă temă standard în conversaţie, ci schimba subiectul chiar în mijlocul propoziţiei, dacă se-ntâmpla să-i treacă altceva prin minte. Afacerile, ştiam,

erau altceva. Cunoşteam genul. De asemenea, ştiam că doamna Bellarosa n-o să mai pomenească despre dimineaţa de Paşte.

Am mai stat aşa de vorbă vreo oră. Am terminat cafetiera – vreo douăzeci de ceşti – şi a doua sticlă de sambuca. Muntele de paste scăzuse cu vreo cincisprezece centimetri. Descoperisem, pe la începutul serii, că a refuza mâncarea sau băutura era zadarnic. *„Mangia, mangia"*, spunea doamna Bellarosa râzând, abţinându-se cu greu să nu-mi îndese macaroane în gură. „Bea, bea", comanda domnul Bellarosa, umplând ceştile şi paharele cu orice lichid îi stătea la îndemână.

Am fost la baie de trei ori şi de fiecare dată m-am gândit să vomit în closet, să mă purific, în stil roman. Când eşti la Roma, ca să-l parafrazez pe Sf. Ambrozie, foloseşte vomitoriumul ca romanii. Dar n-am reuşit s-o fac.

Odată, când m-am întors din baie, am văzut că doamna Bellarosa dispăruse, probabil în bucătărie, iar Susan şi Frank stăteau singuri la masă. Înainte să mă vadă, am auzit-o pe Susan pronunţând cuvintele „curte interioară" şi m-am temut că tocmai se oferea să picteze curtea interioară. Dar când m-am aşezat, părea să schimbe subiectul şi mi-a spus:

– Îi povesteam lui Frank despre călătoria noastră în Italia de acum câţiva ani.

– Zău?

Doamna Bellarosa s-a întors cu Filomena, care căra un platou cu prăjituri de ciocolată. M-am aşezat, încercând să nu prind niciun iz de la prăjituri sau de la altceva de pe masă. I-am cerut doamnei Bellarosa nişte sifon, iar ea i-a spus Filomenei, care s-a întors cu o sticlă de ceva numit Pellegrino şi un pahar. Am băut un pahar de apă minerală uşor acidulată şi m-am simţit mai bine.

În timp ce conversaţia continua fără participarea mea, am privit-o pe Anna Bellarosa. Era respectuoasă faţă de soţul ei, ceea ce, desigur, prevedea contractul ei premarital. Dar când şi când

vădea un fel de foc italienesc, iar mafiotul dădea înapoi. Din câte am dedus din conversaţie şi din dinamica pe care am observat-o între ei, Anna Bellarosa, ca soţia lui don Bellarosa, avea statutul unei regine şi drepturile unei sclave. Ca mamă a copiilor lui, era *madonna*, venerată ca Maria pentru rodul pântecului. Anna Bellarosa născuse trei fii, îi alăptase, se ocupase de educaţia lor religioasă şi apoi îşi luase mâna de pe ei când tatăl fusese gata să se ocupe de vieţile lor, şi poate în cazul lui Tony, de moartea băiatului. Cât de diferită putea să fie familia asta de a mea!

Am observat, de asemenea, că Anna Bellarosa, în ciuda bunei ei dispoziţii şi a uşurinţei de a râde, avea ochi trişti, duşi departe, ca şi cum, mi-am zis, anii de griji stinseseră flacăra care probabil îi însoţise altădată râsul.

Bellarosa s-a ridicat brusc şi am crezut că seara s-a sfârşit, dar a spus:

– Anna, arată-i lui Susan casa. Vrea s-o vadă. John, vino cu mine.

Toţi patru am trecut în sufragerie, iar Bellarosa şi-a informat nevasta:

– *Asta* este sufrageria. Unde am stat noi este camera de *dimineaţă*. Pentru micul dejun. Vreau s-o întrebi pe Susan ce sunt toate camerele astea. Ea cunoaşte casa. Faceţi o plimbare împreună. Bine?

Am mers cu toţii în curtea interioară, iar Frank m-a luat de braţ şi m-a condus pe scări.

– Ne-ntâlnim mai târziu în sufragerie, i-a spus neveste-sii. Sera, lasă-mă pe mine să le-o arăt. S-a corectat: Veranda acoperită. Corect?

Am prins privirea lui Susan, iar ea mi-a zâmbit, ca pentru a-mi spune: „Vezi, te distrezi". Cunosc privirea asta. Ce nu-nţelegeam era de ce părea Susan să se simtă atât de bine. Durerea de cap de la nouă-patruzeci-şi-cinci nu se materializase, şi fiind un mascul feroce, n-am putut să mă plâng de hemoroizii mei inexistenţi sau să recunosc cinstit că eram obosit şi că stomacul meu anglo-saxon se revolta după atâta mâncare de restaurant irlandeză şi desert

italienesc. Aşa că l-am lăsat pe bunul meu amic, Frank, să mă târască sus pe scări.

Am navigat amândoi pe treptele întortocheate fără greutate şi am observat că Bellarosa ţine la băutură la fel de bine ca mine. Am ajuns la etajul al doilea şi am mers de-a lungul mezaninului, care înconjura, ca o potcoavă, curtea interioară. La fiecare şase metri, sau cam aşa, treceam prin dreptul câte unei uşi de stejar. Până la urmă, Bellarosa s-a oprit în dreptul uneia din ele şi a deschis-o.

– Aici.

– Ce-i aici?

– Biblioteca.

– O să citim?

– Nu. O să fumăm câte un trabuc.

Mi-a făcut semn din cap să intru.

Fără să mă gândesc bine, am intrat în camera slab luminată.

16

Frank Bellarosa mi-a arătat fotoliul de piele neagră.

– Aşază-te!

M-am aşezat. Mi-am scos ochelarii de citit şi i-am pus în buzunarul de la piept. Bellarosa s-a aşezat într-un fotoliu vizavi de mine. Nu credeam că poartă pistol şi, de fapt, nu vedeam niciun motiv să-l poarte în propria casă. Nici nu vedeam vreun loc unde ar fi putut să-l ascundă sub cămaşă sau în chiloţi. Dar când şi-a încrucişat picioarele, am văzut cureaua unui toc pe gleznă, sub manşeta dreaptă. Şi-a dat seama că am observat şi a zis:

– Am permis.

– Şi eu.

– Ai permis de portarmă?

– Nu. De conducere. Dar nu conduc la mine în casă.

A zâmbit.

E foarte greu să obţii un permis de portarmă în statul New York şi mă-ntrebam cum de făcuse Frank Bellarosa Episcopul rost de unul.

– New York? l-am întrebat.

– Da. Am o căsuţă de vânătoare într-un comitat din nord. Acolo nu pun prea multe întrebări. Pot să-l port oriunde în ţară, dar nu în oraş. Ai nevoie de un permis special în oraş, şi n-au vrut să-mi dea. De fapt, acolo am nevoie de pistol. Aşa e? Toţi nebunii poartă. Au

permis? Nu. Dar nu pot să risc un control. Aşa că mă plimb prin oraş curat şi orice găinar de doi bani poate să-l omoare pe Frank Bellarosa.

Cât de nedrept!

– Şi gărzile de corp? am întrebat.

– A, sigur! Dar nu-i acelaşi lucru. Uneori, gorilele te dau în gât. Alteori, îşi găsesc un alt şef şi tu habar n-ai. *Capisce?*

– Ah, da. Nu mi-am dat seama ce stresantă e meseria ta.

– Ei, nici nu trebuie să ştii.

– Aşa e.

Între noi era o măsuţă joasă cu o cutie de havane veritabile pe ea. Bellarosa a deschis cutia şi-a întins-o spre mine.

– Nu fumez.

– Haide, ia un trabuc.

Am luat. De fapt, orice avocat WASP ştie să fumeze un trabuc, pentru că face parte din anumite ritualuri. Am scos trabucul din tubul metalic şi i-am tăiat capătul cu un cuţitaş de argint pe care mi l-a dat Bellarosa. Tot el mi l-a aprins cu o brichetă de masă din aur, apoi şi l-a aprins pe-al lui. Am pufăit amândoi fumul în cameră.

– Nu sunt ilegale? am întrebat.

– Poate. Am face comerţ şi cu diavolul din iad dacă am avea nevoie de foc. Dar de trabucuri n-avem nevoie, aşa că ducă-se dracului Cuba. Corect? Balegă de cal.

Cam atâta despre evenimentele internaţionale. Acum, ştirile locale.

– Ăsta e biroul tău?

– Da. Când l-am văzut prima oară, era vopsit tot în alb şi roz. Până şi podeaua de lemn era vopsită. Fostei proprietărese îi plăcea. Zicea că au aranjat-o decoratorii pentru nu ştiu ce expoziţie.

– O expoziţie de design, l-am informat.

– Da. Fiecare afurisită de cameră arăta de parcă scăpaseră-n ea nişte nebuni cu bidinele.

M-am uitat împrejur. Asta era biblioteca de care-mi povestise Susan odată, cea care fusese într-un conac din Anglia şi o cumpăraseră

soţii Dillworth în 1920. Rafturile erau toate din lemn de stejar închis la culoare, pline de cărţi, deşi eram sigur că nu erau cele care fuseseră în biblioteca originală. Pe unul dintre pereţi se afla un cămin, iar pe peretele opus erau uşi duble care dădeau pe balconul unde văzusem lumină în aprilie, când venisem aici călare. La mijlocul acestei camere mari, se afla un birou de stejar acoperit cu piele verde. În spatele biroului, într-un alcov mare, un soi de cabinet pentru secretară, am zărit un calculator, un xerox, un telex şi un fax. Mafia se tehnoligizase puternic.

– M-a costat cinci bătrâne să curăţ camera de vopseaua aia. Alte cinci pentru cărţi. Cărţile sunt treizeci de dolari metrul.

– Poftim?

– Sunt cincisprezece kilometri de rafturi. Cărţile sunt treizeci de dolari metru. Asta face cinci bătrâne... cinci mii. Dar am avut şi câteva cărţi ale mele, a adăugat.

Presupun că aici poţi să vorbeşti de bani.

– Asta ţi-a scutit câţiva dolari, am observat.

– Da. Am avut cărţile mele de şcoală.

– Machiavelli.

A zâmbit.

– Da. Şi Dante. Sfântul Augustin. L-ai citit vreodată pe tipul ăsta?

– Da. Tu l-ai citit pe Sfântul Jerome?

– Bineînţeles. I-am colecţionat scrisorile. Ţi-am spus, fraţii ăştia creştini m-au făcut să învăţ.

A sărit de pe scaun, s-a dus la unul dintre rafturi, a luat o carte şi a deschis-o.

– Uite-l pe Sfântul Jerome. Îmi place asta. Ascultă. A citit: „Ţara mea este pradă barbarismului şi-n ea singurul Dumnezeu al oamenilor este pântecele, şi ei trăiesc numai pentru prezent". A închis cartea. Aşa că ce-i nou? Corect? Oamenii nu se schimbă. Dacă băiatul ăsta nu era preot, atunci ar fi spus: „Pântecele şi scula lor". Bărbaţii îşi urmează scula şi uite-aşa îşi ratează viaţa. Trebuie să gândeşti cu

capul, nu cu scula. Trebuie să te gândeşti la viitor înainte s-o bagi unde nu trebuie.

– Mai uşor de zis decât de făcut.

A râs.

– Da. Şi-a privit cărţile. Câteodată, stau noaptea aici cu vreuna dintre cărţile astea vechi de şcoală. Câteodată, mă gândesc că trebuie să mă fi făcut preot. Doar dacă... ştii... scula mea. Femeile, Isuse Hristoase, femeile mă înnebunesc, a adăugat.

Am dat din cap în semn de înţelegere.

– Atunci nu eşti un episcop adevărat.

A râs din nou şi a pus cartea la loc.

– Nu. Unchiu-meu spunea că sunt episcopul lui, pentru că aveam capul doldora de toate chestiile astea de la La Salle. Obişnuia să le spună prietenilor: „Ăsta e nepotul meu, Episcopul". Apoi mă punea să recit ceva în latină.

– Vorbeşti latina?

– Nu. Doar câteva chestii învăţate pe dinafară.

S-a dus la o măsuţă de cocteiluri, a luat de pe ea o carafă şi două pahare de coniac şi le-a pus pe măsuţa de cafea. S-a aşezat la loc şi a turnat un lichid închis la culoare în ambele pahare.

– Grappa. Ai băut vreodată?

– Nu.

– E ca şi coniacul, dar mai tare.

A ridicat paharul spre mine.

Mi-am luat şi eu paharul, am ciocnit şi l-am dat peste cap. Trebuia să fi ascultat avertismentul voalat al lui Bellarosa în privinţa grappei. Pot să beau orice, dar asta era altceva. Am simţit că-mi ia foc gâtul, apoi stomacul mi se ridică, şi am crezut că o să împrăştii cafeaua peste trabuc. Cu ochii înlăcrimaţi l-am văzut pe Bellarosa privindu-mă peste marginea paharului. Mi-am dres glasul:

– *Mamma mia...*

– Da. Soarbe-o.

Şi-a terminat grappa, şi-a mai turnat un pahar, apoi mi-a întins sticla.

– Nu, mulţumesc.

Am încercat să respir, dar fumul de ţigară era prea gros. Mi-am stins trabucul, m-am ridicat şi am ieşit pe balcon.

Bellarosa m-a urmat, cu ţigara şi paharul în mână.

– Frumoasă privelişte, a zis.

Am dat din cap respirând aerul curat al nopţii. Stomacul a-nceput să mi se liniştească.

– Ce-i acolo? Se vede noaptea. Arată ca un teren de golf.

– Da. Exact ca un teren de golf. E The Creek.

– Greek?

– Creek. Un club de agrement.

– Da? Se joacă golf acolo?

– Da. Pe terenul de golf.

– Tu joci golf?

– Puţin.

– Nu-nţeleg jocul ăsta. Ce-i aşa distractiv?

M-am gândit o clipă, apoi i-am răspuns:

– Cine-a zis că e? Au şi tragere la talere, am adăugat. Ştii să tragi?

A râs. M-am gândit c-a venit vremea să-i arăt lui Frank Bellarosa că sunt bărbat adevărat.

– Mă descurc binişor cu o puşcă, am zis.

– Da? Am tras odată cu puşca.

– În talere sau păsări? m-am interesat.

A tăcut o clipă, apoi a răspuns:

– Păsări. Raţe. Nu-mi plac puştile, a adăugat.

– Dar carabinele? am întrebat.

– Da. Sunt membru al unui club, în oraş. Clubul italian de Tragere cu Carabina. E un club de agrement. Probabil, ai auzit de el.

Într-adevăr, auzisem. Un stabiliment interesant în Little Italy. O parte dintre membrii săi nu trăseseră în viaţa lor cu o carabină de

sport, dar găseau poligonul de tragere de la subsol convenabil pentru exerciţii de tras cu pistolul.

– Ce fel de carabină ai? am întrebat.

– Nu-mi amintesc.

Am încercat să-mi aduc aminte cum fusese omorât regele drogurilor din Columbia. Cu pistolul, cred. Da, cinci gloanţe în cap, de la distanţă mică.

– Te simţi mai bine? m-a întrebat.

– Da.

– Bun.

Bellarosa şi-a sorbit grappa, şi-a fumat trabucul de contrabandă, şi-a admirat regatul. A arătat din nou cu trabucul.

– Am găsit acolo o fântână şi o statuie a lui Neptun. Acolo a speriat-o tipul ăla pe Anna. Ai văzut-o vreodată?

– Da. Am călărit peste tot pe domeniul ăsta.

– Aşa e. Oricum, am reparat totul. Bazinul, fântâna, statuia. Am amplasat şi o statuie a Fecioarei şi l-am pus pe-un prieten de-al meu, preot, să binecuvânteze locul. Trebuie să vezi.

– A binecuvântat preotul statuia lui Neptun?

– Sigur. De ce nu? Oricum, erau acolo şi ruinele alea romane. Coloane sparte şi altele. Peisagistul a spus că aşa a fost construit. E-adevărat?

– Da.

– De ce-au construit o ruină?

– Erau la modă odată.

– De ce?

Am ridicat din umeri.

– Poate pentru ca să-şi aducă aminte că nimic nu e veşnic.

– Ca *sic transit gloria mundi.*

M-am uitat la el.

– Da. Chiar aşa.

A dat din cap gânditor şi a tras din trabuc.

Am rătăcit cu privirea pe pământurile Alhambrei. O jumătate de lună strălucea pe cerul senin şi o briză blândă bătea dinspre Strâmtoare aducând cu ea mirosul mării şi parfumul florilor de mai. Ce noapte! Bellarosa părea şi el să savureze momentul.

– Brooklyn. La dracu' cu Brooklynul! Mă duc în Italia când vreau să scap. Am o casă în Italia, lângă Sorrento.

– Am fost la Sorrento. Unde e casa ta?

– Nu pot să-ţi spun. Ştii? E o casă unde poate că va trebui să m-ascund într-o bună zi. Numai cinci oameni ştiu unde e. Eu, nevastă-mea şi copiii.

– Deşteaptă chestie.

– Da. Trebuie să vezi mai departe. Deocamdată, îmi place aici. S-a terminat cu Brooklynul.

La fel şi cu Coasta de Aur, dar asta nu era la fel de evident pentru Frank Bellarosa, care nu-nţelegea că el era una dintre cauze.

– Am avut o casă drăguţă în Brooklyn. Veche, din piatră maronie. Cinci etaje. Frumoasă. Dar era lipită de alta şi curtea era prea mică. N-aveai loc pentru o grădină mare. Întotdeauna am vrut pământuri. Bunicii mei erau ţărani. Vechea lor gospodărie am cumpărat-o de la oamenii care erau acum proprietari. Dar i-am lăsat să lucreze pământul pe gratis. Eu păstrez doar casa. E din stuc alb, ca asta, cu acoperişul roşu. Însă, mai mică.

Am rămas amândoi tăcuţi o clipă, apoi a spus:

– Aveţi un templu întreg acolo. Dominic zice că i-ai arătat un templu. O ai pe Venus acolo.

– Da.

– Voi sunteţi păgâni?

A râs.

– Uneori.

– Da. Mi-ar plăcea să văd templul ăla.

– Sigur.

– Mi-ar plăcea să văd interiorul conacului.

– Vrei să-l cumperi?

– Poate.

– Jumătate de milion.

– Ştiu asta. Puteai să spui mai mult, a adăugat.

– Nu, nu puteam, pentru că preţul e jumătate de milion. Cu zece acri.

– Da? Şi tot domeniul?

– Vreo douăzeci de milioane pentru teren.

– *Madonn'!* Aveţi petrol acolo?

– Nu, avem murdărie. Şi n-a mai rămas cine ştie câtă pe-aici. La ce ţi-ar mai trebui încă o proprietate?

– Nu ştiu... poate ca să construiesc case pe teren. Pot să fac bani construind case?

– Probabil. Ar trebui să poţi obţine un beneficiu de vreo cinci-şase milioane.

– Unde-i capcana?

– Păi, trebuie să obţii permisiunea de a subdiviza proprietatea.

– Da? De la cine?

– De la cadastru. Dar vecinii şi ecologiştii or să te târască la tribunal.

S-a gândit un timp. Cred că-ncerca să-şi imagineze cine trebuia mituit, cui trebuia să-i facă cea mai bună ofertă şi cine trebuia ameninţat.

– Părinţii soţiei mele deţin domeniul. Ştii asta?

– Da.

– Asta nu include casa mea şi există un codicil în testament că portarul şi soţia lui locuiesc fără chirie în casa portarului până la sfârşitul vieţii. Dar proprietatea vine şi cu statuia lui Venus, şi are sfârcuri frumoase.

A râs.

– Am auzit. O să mă gândesc la asta, a adăugat.

– Bine.

M-am gândit la William Stanhope stând alături de un şef al Mafiei la întocmirea contractului de vânzare-cumpărare şi m-am hotărât să nu primesc niciun onorariu, doar pentru plăcerea de a mă ocupa de asta. De fapt, nu m-aş ocupa eu. Eu mai trebuie să trăiesc pe-aici. William şi Charlotte îşi vizitează prietenii de-aici din când în când, participă la nunţi şi înmormântări şi chestii de-astea. Au rămas membri în The Creek şi în astfel de ocazii stau într-una dintre cabanele de la The Creek folosite de nobilii în retragere care se-ntorc când şi când. Dar dacă Frank Bellarosa cumpără Stanhope Hall, William şi Charlotte nu mai puneau piciorul pe Coasta de Aur. Mi-a surâs perspectiva, deşi aş fi fost înconjurat de mafioţi şi agenţi FBI cu camere de fotografiat.

– Cum de s-a-ntâmplat să găseşti Alhambra? l-am întrebat pe Frank Bellarosa.

– M-am rătăcit.

A râs.

– Eram pe autostradă, în drum spre un restaurant din Glen Cove. Trebuia să mă-ntâlnesc cu un tip acolo. Tâmpitul de şofer iese pe unde nu trebuie şi ne-nvârtim aiurea încercând să găsim Glen Cove. Observ casele astea mari şi venim pe drum până aici. Am început să mă oftic. Dar atunci văd porţile casei tale, şi-i spun şoferului să încetinească. Atunci văd proprietatea asta. Casa îmi aminteşte de vilele mari de pe malul râului Sorrento. Înţelegi? Îmi dau seama că n-arată a casă locuită, aşa că, după întâlnirea de la prânz, mă duc la o agenţie imobiliară. Nu ştiu unde e casa, dar le explic cum arată. Înţelegi? Aşa că-i ia proastei de la agenţie o săptămână să ia legătura cu mine, dar îmi trimite o fotografie. „Asta e?“ Da, aşa că-i dau telefon. Cât? Îmi spune: „E proprietatea băncii acum şi trebuie să te ocupi de cei de la impozite, sau cam aşa ceva. Banca tocmai vrea să scape de ea“. Aşa că plătesc băncii, plătesc impozitele, unii pe care-i cheamă Barrett primesc nişte bani, iar eu rămân fără vreo zece milioane.

Madonna mia. Dar îmi plac plopii. Apoi i-o arăt neveste-mii, şi ei nu-i place. Isuse Hristoase...

– Vrei să spui că ai cumpărat domeniul ăsta fără ca soţia ta să-l vadă...?

– Da. Aşa că-i spun: „Mie îmi place, aşa că mai bine-ai face să-ţi placă şi ţie". Începe: „E o epavă, Frank! E-un jeg, Frank!" Mama lor de femei, nu pot să-şi închipuie cum or s-arate lucrurile. Aşa-i? Îi aduc pe geanabeţi la faţa locului, ăştia îşi mişcă fundul toată iarna, apoi o aduc pe Anna, care boceşte tot drumul până-aici. Îmi spun că imediat ce-o va vedea, va termina cu plânsul. Dar nu, ei tot nu-i place. E prea departe de nebuna de mă-sa şi nebunele ei de surori. „Unde sunt magazinele, Frank? Unde-s oamenii?" Bla, bla, bla. La dracu' cu oamenii, la dracu' cu magazinele. Aşa-i? S-a uitat la mine. Aşa-i?

– Aşa e. La dracu' cu toate.

– Aşa e.

Şi-a terminat grappa şi a tras din trabuc, apoi a scuturat scrumul peste balustradă.

– *Madonn'*, te scot din minţi. I-e dor de biserica ei. Se ducea la biserică de patru ori pe săptămână şi vorbea cu preotul. Erau toţi italieni. Câţiva erau din cealaltă parte. Biserica de-aici e foarte drăguţă. Am fost de câteva ori. Sfânta Maria. O ştii? Dar preoţii sunt toţi americani, şi unul – polonez. Nu vrea să vorbească cu ei. Poţi să crezi asemenea rahat? Un preot e-un preot, pentru numele lui Dumnezeu. Aşa e?

– Păi...

– Aşa că, ce vreau eu este ca Susan să-i arate Annei cum stau lucrurile pe-aici. Înţelegi? S-o plimbe, să-i facă totuşi cunoştinţă cu câţiva oameni. Poate o să-mi arăţi şi mie locul ăla de-acolo. The Creek. Dacă-mi place, mă fac şi eu membru.

Stomacul mi s-a ridicat din nou.

– Păi...

– Da. Cam ia timp. Vorbeşti tu cu Susan.

Mi-a venit o idee extrem de maliţioasă.

– Susan e în Societatea Umbrarelor. Poate s-o ia pe Anna la următoarea întâlnire.

– Ce dracu' mai e şi-asta?

Bună întrebare, Frank. I-am povestit de toaletele victoriene şi coşurile de picnic.

– Nu-nţeleg.

– Nici eu. Las-o pe Susan să-i explice Annei.

– Da. Ei, uită-te acolo, jos.

Mi-a indicat locul cu capătul aprins al ţigării. M-am uitat în jos, spre patioul spaniol, luminat de felinare cu lumină chihlimbarie.

– Vezi aia? Lângă grătar. E cuptorul pentru pizza. Eu l-am construit. Pot să fac pizza chiar aici, afară. Pot să coc *ziti*, pot să-ncălzesc orice în el. Ce părere ai?

– Foarte practic.

– Da.

L-am privit scurt pe Bellarosa. Îşi pusese paharul pe balustradă şi stinsese trabucul. Ţinea braţele încrucişate pe piept şi privea patioul uriaş, de dimensiunea unei pizza, sub el. M-a surprins uitându-mă la el şi a râs.

– Da. Aşa.

Şi-a scos bărbia în afară într-o imitaţie acceptabilă a lui Mussolini. S-a uitat la mine.

– Asta crezi? Că Frank Bellarosa se crede Il Duce? Aşa-i?

– Niciun comentariu.

Şi-a băgat mâinile în buzunare.

– Ştii, toţi italienii vor să fie Il Duce, Cezar, şeful. Nimeni nu vrea să fie supus altcuiva. De-aceea s-a dus dracului Italia în halul ăsta şi de-aceea oamenii ca mine sunt înconjuraţi de oameni ca Anthony. Pentru că fiecare macaronar cu-n pistol, cincizeci de centi în buzunar şi pică pe cineva vrea să-l răstoarne pe împărat. *Capisce?*

– Ai încredere în Anthony?

– Nu. N-am încredere decât în familie. N-am încredere în *paesanos* ai mei. Poate pot să am încredere în tine.

– Dormi bine noaptea?

– Ca un nou-născut. Ţi-am zis, nimeni nu păţeşte un accident în propria casă.

– Dar tu umbli înarmat în propria casă.

A încuviinţat din cap.

– Da. A rămas tăcut o clipă, apoi a spus: Mai nou am unele probleme. Iau măsuri de precauţie. Trebuie să găsesc microfoanele puse de securitate aici.

– Dar tocmai spuneai că locuinţa e sacrosanctă.

– Da. Dar acum aveţi spaniolii voştri, jamaicanii şi asiaticii. Trebuie să-nveţe regulile de-aici. Trebuie să-nveţe că dacă eşti la Roma, faci ce fac romanii. Cine-a spus asta? Sfântul Augustin?

– Sfântul Ambrozie.

S-a uitat la mine şi ochii ni s-au întâlnit. Am înţeles că aveam în faţă un bărbat care se confrunta cu o problemă majoră.

– Hai să intrăm, a zis.

A intrat înapoi în bibliotecă şi s-a aşezat pe scaunul lui. Şi-a mai turnat o grappa în timp ce m-aşezam vizavi de el.

Mi-au căzut ochii pe cărţile de şcoală de pe raftul din spatele lui. Nu vedeam titlurile, dar eram aproape sigur că majoritatea marilor gânditori, filozofi şi teologi ai culturii vestice erau acolo, şi că Frank Bellarosa le sorbea cuvintele în mintea lui impresionantă, în tinereţe. Dar ratase, evident, mesajul esenţial al acestor cuvinte, mesajul lui Dumnezeu, al civilizaţiei şi al umanităţii. Sau, mai rău, înţelese mesajul şi alesese în mod deliberat viaţa asta păcătoasă, aşa cum aveau să facă şi fiii lui. Absolut deprimant.

– Bine, mulţumesc pentru băutură, i-am spus.

M-am uitat la ceas.

Părea că nu mă aude. S-a lăsat pe spatele scaunului, sorbindu-şi băutura, apoi a rostit:

– Probabil, ai citit din ziare că am omorât un tip. Un traficant de droguri columbian.

Asta nu era conversaţia uzuală pe care o ai la un pahar de coniac şi-un trabuc pe Coasta de Aur, şi nu prea ştiam ce să răspund, dar am zis:

– Da, am citit. Ziarele au făcut din tine un erou.

A zâmbit.

– Asta arată cât de băgaţi în rahat suntem. Eu sunt un afurisit de erou. Aşa-i? Sunt destul de deştept ca să ştiu eu mai bine.

Într-adevăr era. Eram impresionat.

– Ţara asta e băgată-n sperieţi. Vor să vină un pistolar să cureţe toată porcăria. Ei bine, eu nu sunt aici ca să fac treaba guvernului pentru ei.

Am încuviinţat. Exact asta-i spusesem eu domnului Mancuso.

– Frank Bellarosa lucrează pentru Frank Bellarosa, a adăugat. Frank Bellarosa are grijă de familia şi de prietenii lui. Nu vreau să creadă nimeni că fac parte din soluţie. Sunt, în mod cert, parte din problemă. Să nu crezi niciodată altceva.

– N-am crezut niciodată.

– Bun. Atunci suntem pe calea cea bună.

– Unde mergem?

– Cine ştie?

Mi-am luat paharul şi am sorbit grappa. Tot tare era.

– Alphonse Ferragamo nu te crede un erou, am zis.

– Nu. Puiul ăla de căţea are un cui împotriva mea.

– Poate că-l stânjeneşti. Vreau să spun, ca italo-american.

Bellarosa a zâmbit.

– Crezi că asta e? Greşit. Trebuie să înveţi multe despre italieni, prietene. Alphonse Ferragamo are o vendetă *personală* împotriva mea.

– De ce?

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– O să-ţi spun. L-am făcut odată de râs, la tribunal. Nu eu personal. Avocatul meu. Dar n-are importanţă. Asta se-ntâmpla acum şapte, opt ani. Ferragamo era procuror în cazul meu. O acuzaţie de două parale care nu ţinea. Omul meu, Jack Weinstein, a făcut juriul să râdă de el, şi gloanţele lui s-au transformat în mici *nocciole* – alune. I-am spus lui Weinstein c-a făcut-o de oaie. Nu-i faci asta în public unui italian. Ştiam că o să mai aud de Ferragamo. Acum, nenorocitul e procuror federal pentru Districtul sudic al New Yorkului şi trebuie să-l înghit sau să mă mut.

– Înţeleg.

Şi eu care crezusem că Alphonse Ferragamo era un devotat apărător al societăţii. Ca să spun drept, n-am crezut în întregime analiza motivelor lui Ferragamo pe care mi-o făcuse Bellarosa. M-am gândit că-mi ajunge şi-am zis:

– Mă scol devreme mâine-dimineaţă.

Bellarosa a ignorat ceea ce-am spus şi-a continuat:

– Ferragamo nu poate să mă prindă cu nimic, aşa că a spus ziarelor că l-am omorât pe columbianul ăsta, Juan Carranza.

Am făcut ochii mari.

– Nu pot să cred că un procuror federal te-ar acuza pe nedrept, am zis.

Mi-a zâmbit de parcă aş fi fost prost.

– Nu să mă acuze pe nedrept, consiliere. Mai ai, într-adevăr, multe de învăţat.

– Zău?

– Da. Vezi, Ferragamo vrea să-i bage pe columbieni în cazul meu. *Capisce?* Vrea să facă ei treaba lui murdară.

M-am îndreptat în scaun.

– Să te omoare?

– Da. Exact.

Asta mi s-a părut şi mai greu de crezut. Am spus:

– Vrei să zici că procurorul federal încearcă să-i facă să te omoare?

– Da. Nu crezi? Eşti cercetaş sau ce? Saluţi steagul în fiecare dimineaţă? Voi ăştia mai aveţi multe de învăţat!

N-am răspuns. Bellarosa s-a aplecat spre mine.

– Alphonse Ferragamo mă vrea *mort*. Nu vrea să mă mai vadă-n faţa lui la tribunal. E un *paesan'* foarte ofticos. *Capisce?* A fiert în suc propriu opt afurisiţi de ani aşteptând ocazia să se răzbune. Şi dacă mă omoară columbienii, Ferragamo o să aranjeze să ştie toată mahalaua că el a tras sforile. Atunci va fi fericit şi-i vor veni boaşele la loc. M-a privit în ochi. OK?

Am dat negativ din cap.

– Nu toţi gândesc ca tine. De ce nu vrei să crezi că-şi face pur şi simplu meseria? Crede că ai omorât pe cineva.

– Rahat.

S-a lăsat pe spătar agitând băutura din pahar.

– Trebuie să plec.

– Nu. Rămâi unde eşti.

– Poftim?

Ne-am uitat unul la celălalt. L-am văzut în sfârşit pe don Bellarosa pentru o secundă sau două. Apoi cel care stătea în faţa mea era din nou Frank. Poate fusese vina luminii.

– Lasă-mă să termin, consiliere, a zis. OK? Eşti băiat deştept, dar nu cunoşti faptele. Hei, nu-mi pasă dacă crezi că eu l-am omorât pe columbianul ăla. Dar există două, trei, patru feţe pentru orice. Un tip deştept ca tine vede două, poate trei. Dar eu o să-ţi prezint altă faţă, şi atunci, când o să ieşi de-aici, o să fii un cetăţean mai bun. A zâmbit. OK?

Am încuviinţat.

– OK. Deci, când nenorociţii ăia din Washington l-au făcut pe Ferragamo procuror federal aici, ştiau bine ce fac. Plănuiseră totul dinainte, băieţii ăştia deştepţi de la Ministerul de Justiţie. Vor să mă omoare columbienii pe mine, după care prietenii mei încep să-i omoare pe columbieni. Antreprenorii sunt fericiţi, federalii sunt

fericiţi. *Melanzane* sunt fericiţi, fiindcă sunt obligaţi să se-ntoarcă la vinul ieftin, pentru că li se taie porţia de prăfuleţ alb când cadavrele încep să se-nmulţească. Înţeles? Te stinghereşte discuţia asta?

– Nu...

– Aşa că, data viitoare când vorbeşti cu Mancuso, acolo, în faţă, spune-i ce ţi-am zis. Mancuso e-un poliţist de treabă. N-are nimic personal împotriva mea. Ne respectăm unul pe altul. El crede în lege. Îl respect pentru asta, chiar dacă e prost. Nu vrea un război acolo-n stradă. E-un tip foarte competent.

– Vrei să-i transmit discuţia asta lui Mancuso?

– Sigur. De ce nu? Lasă-l să se ducă la Ferragamo şi să-i spună că Bellarosa intră în joc.

– Ai citit prea mult din Machiavelli.

– Crezi?

– Încerci să-mi spui că nu numai Ferragamo, ci şi procurorul general al S.U.A., şi Ministerul de Justiţie din Washington sunt băgaţi într-o conspiraţie ca să fii tu omorât şi să provoace un război între bande?

– Desigur. De ce crezi că Alphonse mai e încă acolo? E al dracului de evident că vrea să facă pe rahatul lui de Carranza. Dacă Justiţia nu-l mătură pe băiat de-aici şi nu-i spune să se răcorească e pentru că Justiţia e şi ea implicată. Corect?

– Logica ta...

– Aşa că, în timp ce ambii judecători barosani se distrug reciproc, federalii se ocupă de jamaicani şi de alţi *melanzane* de-acolo din insule. Apoi încep cu asiaticii. *Dezbină şi stăpâneşte*. Corect?

Am ridicat din umeri.

– Eu mă ocup de cumpărări de case.

– Da. Hai să zicem că mă crezi ce-ţi spun. Ce simţi tu, ca bun cetăţean?

Ce simţeam eu era o tristeţe profundă că forţele de ordine din ţara asta erau atât de disperate, încât trebuiseră să se coboare la nivelul lui Bellarosa ca să scape de Bellarosa. Dar în loc de asta, am spus:

– Ca bun cetăţean, aş fi... mâhnit la gândul că guvernul ar provoca un periculos război între bande.

– Fireşte. Dar, într-un fel, îţi place ideea. Corect? Cioroii şi broscoii omorându-se, în sfârşit, între ei.

– Nu.

– Rahat.

– Fără comentarii. De ce nu te duci la redacţia ziarelor dacă nu-ţi place ce scriu? am întrebat.

A râs.

– Sigur.

– Ar tipări asta.

– Poţi să pui pariu c-ar face-o. Tipăresc când oi crăpa eu. Nu-ţi faci publice problemele în meseria mea. Închizi gura în faţa presei, îi bagi în mă-sa pe *toţi*, inclusiv pe prietenii tăi care nici nu admit că există o chestie numită Mafia. Când începi să spui presei despre duşmani, te omoară prietenii.

– De ce-mi spui mie toate astea?

– Pentru că eşti avocat.

– Nu sunt avocatul *tău*. Oricum, nu de avocat ai nevoie, am adăugat. Ai nevoie de gorile.

Sau de-un psihiatru.

– Da. Dar am nevoie de sfaturi din afară. Ştiu ce spun prietenii, avocaţii, Jack Weinstein. Acum vreau părerea cuiva care vede lucrurile altfel decât oamenii din jurul meu.

– Vrei sfatul meu? Retrage-te. Du-te la Sorrento.

– În meseria mea nu te retragi. S-a retras vreunul dintre Cezari? Nu poţi să-ndrepţi totul faţă de oamenii pe care i-ai strivit, nu poţi să-nvii morţii şi nu poţi să te duci la guvern să spui: „Îmi pare rău, plătesc toate impozitele cu care v-am înşelat şi renunţ la toate

afacerile cumpărate cu bani ilegali". Nu poţi să dai drumul tigrului, pentru că se-ntoarce şi te mănâncă. Trebuie să rămâi călare pe tigru şi să păstrezi puterea în mâinile tale.

– Nu. Poţi să te duci la Sorrento.

A ridicat din umeri.

– Poate că-mi place ce fac. Mă ţine activ.

– Îţi place puterea.

– Desigur. Sorrento e pentru când oi fi bătrân. Când mă plictisesc de putere, afaceri şi femei. Mai am câţiva ani.

– Poate că nu.

M-a privit.

– Nu fug. Frank Bellarosa nu fuge de cioroi. Frank Bellarosa nu fuge de federali. *Capisce?*

– Acum da.

Am stat amândoi în linişte câteva minute. Am avut impresia că aşteaptă să-i spun eu ceva, să-i dau vreun sfat. Ca avocat, ştiu să dau sfaturi, dar nu sunt dispus să le dau gratuit şi pe prietenie.

– Gata? am întrebat.

– Aproape. Uite care-i chestia. Ferragamo nu poate furniza informaţii presei că sunt suspect de uciderea lui Juan Carranza, aşa că asta e. Aşa-i?

– Da.

– Trebuie să continue cu investigaţiile unui mare juriu.

– Corect.

– Mă gândesc să te ocupi tu de treaba asta.

– Dacă nu m-am ocupat de o tranzacţie de proprietate pentru tine, de ce te-aş reprezenta într-un proces de omucidere?

– Pentru că una sunt banii şi alta e justiţia.

Nu s-a înecat la ultimul cuvânt, dar eu eram gata s-o fac. Am dat din cap în semn de negativ.

– Nu mă ocup de cazuri de omucidere. Nu sunt calificat.

– Ba sigur eşti. Eşti avocat.

– Ce fel de dovezi o să prezinte Ferragamo unui mare juriu ca să te pună sub acuzare?

– Habar n-am. Dar ai auzit vorba aia: „Un mare juriu din New York ar pune sub acuzare şi-un sendviş cu şuncă"? O ştiai?

– Da.

Marile jurii din New York sunt ca stelele de cinema; douăzeci şi trei de cetăţeni integri se adună în şedinţe secrete, fără ca acuzatul sau avocatul lui să fie prezent. Aşa că, fără nicio altă probă, cu excepţia celor prezentate de guvern, juriul votează de obicei „vinovat". Puteam să pun pariu că Frank Bellarosa va fi condamnat.

– Crezi că Ferragamo doar te hărţuieşte cu această acuzaţie? am întrebat.

– Da. Un juriu obişnuit n-o să mă condamne, pentru că Ferragamo n-are dovezi pentru ei. Aşa că Frank Bellarosa împotriva Statelor Unite n-o să apară la proces. Dar, în acelaşi timp, Ferragamo răspunde la conferinţe de presă. Îi plac blestematele de conferinţe de presă. Le spune tuturor că Mafia îi omoară pe columbieni, jamaicani, bla, bla, bla. Asta-i rahat! Fiecare avem propriile noastre afaceri. Apoi zice: „Bellarosa personal l-a împuşcat pe Juan Carranza ca să le dea cioroilor o lecţie!" Înţelegi? Aşa că, la columbieni le ia fundul foc – toţi au curaj. Dumnezeule, sunt mai rău ca italienii! Acum vor să rezolve asta *mano a mano.* Carranza a fost un tip mare pentru ei. OK, aşa că acum trebuie să-mi fac griji în privinţa oamenilor mei. Înţelegi? Pentru că ei nu vor o nenorocită de baie de sânge, fiindcă toţi sunt graşi şi blegi. Sud-americanii sunt înfometaţi şi duri. Ei sunt oamenii noi şi muncesc mult. Le lipseşte din născare afurisita de minte, dar se descurcă la treburi. OK, poate sunt prea proşti ca s-ajungă la mine. Înţelegi? Aşa că, ce fac? Se duc la prietenii mei şi le spun: „Hei, hai să aranjăm treaba asta înainte s-ajungă Frank la proces, înainte să-nceapă oamenii să moară. Avem destule probleme, nu ne mai trebuie şi rahatul ăsta cu Bellarosa". Aşa că, băieţii mei poate zic: „Ne ocupăm noi de Frank". Înţelegi? Ticăloşii m-ar vinde ca să-şi

salveze ei fundurile. Cu toate că ştiau că nu l-am omorât eu pe Carranza. Acum zece, douăzeci de ani, un italian i-ar fi zis unui cioroi: „Du-te-n mă-ta. Cară-te de-aici înainte să te fac să-ţi mănânci fuduliile la prânz". Dar acum lucrurile s-au schimbat. E o întreagă lume nouă acolo. Înţelegi?

Înţelegeam. Acum descopăr că şi Mafia are probleme să se adapteze la această Lume Nouă.

– E absolut fascinant, Frank, am spus. Şi nu văd nicio cale de ieşire pentru tine.

A râs.

– Poate că o să-ţi treacă ceva prin minte. Îmi trebuie un avocat foarte onest ca să vorbească totuşi cu Ferragamo. El e cheia. Trebuie să convoace conferinţele lui de presă şi să spună că n-are nicio probă cine l-a omorât pe Carranza sau că n-are niciun fel de probe. Vorbeşti tu cu el despre asta.

– Dar poate că nu cred versiunea ta.

– O s-o crezi după ce-o să vezi faţa lui Ferragamo, după ce-i spui că ştiu ce pune la cale.

Mi-am dat seama că Bellarosa e un om care se-ncrede în instinct.

El n-avea nevoie de cine ştie ce probe înainte să ordone, de pildă, omorârea cuiva suspectat de trădare. Cu un tribunal primitiv, pentru Bellarosa ajungea aparenţa de violenţă, poate un cuvânt sau o frază care suna oarecum fals. Şi-n cazul lui Ferragamo, Frank Bellarosa se gândise întâi la un motiv, apoi îl bănuise vinovat de crimă. Nu neg valoarea instinctului – sper că-mi folosesc instinctul la procese, şi poliţia îşi foloseşte instinctul zi de zi, pe stradă. Dar Frank Bellarosa, pe care instinctele lui bune îl ţineau viu şi liber, punea poate prea mare preţ pe capacitatea lui de a mirosi pericolele, de a deosebi prietenii de duşmani, de a citi gândurile şi sufletele oamenilor. De aceea stăteam acolo; pentru că Bellarosa mă mirosise în câteva minute şi hotărâse că sunt omul lui. Mă-ndoiam că avea dreptate.

– Procurorul general al Statului New York, Lowenstein, a continuat Bellarosa, nici nu vrea s-audă de cazul ăsta. Am auzit de la niște oameni apropiați lui că-l consideră de tot rahatul. Ce-ți spune asta, consiliere?

– Nu știu sigur, și tot nu fac muncă de criminalist.

– Hei, s-ar putea să te distrezi. Mai gândește-te.

– O să mă gândesc.

– Bine.

S-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Hei, întocmesc actele pentru cumpărarea proprietății săptămâna viitoare. Cu firma aia din Glen Cove de care mi-ai zis. Mi-au dat un tip, Torrance. Îl cunoști? E bun de ceva?

– Da.

– Bun. Nu vreau pleavă.

– Contractele de vânzare-cumpărare sunt destul de simple dacă ești atent la detalii.

– Atunci trebuia să-l fi făcut tu, consiliere.

L-am privit o clipă pe Bellarosa. Nu știu dacă era doar supărat sau mă credea un prost.

– Am mai discutat despre asta, am spus.

– Da. Dar vreau să știi că ești primul care a refuzat atâția bani de la mine.

– Sună descurajant.

– Da? Ei bine, unii au refuzat mite măricele. Dar niciodată un onorariu cinstit. Acesta *era* cinstit.

– Am mai discutat și despre asta.

– Da. În regulă în privința marelui juriu, știu că nu te tentează banii, dar o să-ți plătesc cincizeci de mii curate să vorbești cu Ferragamo și alte cincizeci dacă marele juriu nu este convocat.

– Dacă aș lucra ca avocat criminalist, aș lua trei sute pe oră și dublu în timpul procesului. Nu primesc recompense în bani lichizi

dacă nu eşti pus sub acuzare sau condamnat şi nu dau banii înapoi dacă eşti.

Bellarosa mi-a zâmbit, dar nu era un zâmbet amabil.

– Trebuie să-ţi spun că unele bancuri sunt bune, dar altele nu.

– Ştiu.

– Ai curaj.

– Ştiu şi asta.

A încuviinţat din cap.

– Am prea mulţi împrejur care mă pupă-n cur, şi oricare din ei mi-ar înfige cuţitul în spate.

– Îmi pare rău pentru tine.

– Ei, aşa e viaţa.

– Nu, nu-i aşa.

– Viaţa mea. Dar am în jurul meu şi oameni care mă respectă. Oameni care nu mă pupă-n cur, dar îmi pupă mâna.

– Te *place* cineva?

A zâmbit.

– Să-ţi spun drept, nu-mi pasă.

– Mai gândeşte-te, Frank.

S-a uitat la mine şi a zis:

– Mai vreau să-ţi spun ceva. Zici că ai tăi sunt aici de trei sute de ani. Aşa-i? Aşa că-ţi închipui că toţi cei care au venit aici după voi sunt musafiri nepoftiţi, sau cam aşa ceva. Dar în Italia, familia mea e veche de peste o mie de ani în satul ăla de lângă Sorrento. Poate de două mii de ani, de pe vremea romanilor. Poate că unul dintre strămoşii mei a fost un soldat roman care a invadat Anglia şi i-a găsit pe ai tăi îmbrăcaţi în piei de animale locuind în case de noroi. *Capisce?*

– Ştiu destulă istorie ca să apreciez gloria civilizaţiei italiene şi poţi să fii mândru de moştenirea asta. Dar subiectul nostru de acum, Mafia, nu e una dintre cele mai mari contribuţii ale civilizaţiei italiene la cultura vest-europeană.

– E părerea ta.

– Ei bine, e părerea majorității oamenilor.

Bellarosa a părut adâncit în gânduri un minut întreg, apoi a zis:

– OK. Acum trebuie să iei o hotărâre importantă, pentru că mă prosteşti şi te prosteşti şi pe tine. Aşa că te ridici, te-ntorci şi ieşi pe uşa aia. Îţi iei soţia şi pleci şi n-o să mai auzi de mine în viaţa ta. Sau bei ceva cu mine.

Aşa deci. Tot ce trebuia să fac era să mă ridic şi să plec. Atunci de ce mai stăteam? L-am privit o clipă pe Frank Bellarosa. Ce-aflasem în ultimele câteva ore? Ei bine, aflasem că Bellarosa nu e numai deştept, dar şi cu mult mai complex decât mi-aş fi imaginat vreodată. De asemenea, ca să-i dau dreptate lui Susan pentru o primă impresie corectă, Bellarosa *era* interesant. Aşa că poate ăsta era darul lui Susan, pentru mine: asta era întrecerea mea. Mi-am ridicat paharul.

– Din ce-i făcută asta?

– Struguri. E ca şi coniacul. Ţi-am spus.

Am ciocnit. Am băut.

S-a ridicat în picioare.

– Hai să mergem la soţiile noastre.

17

Am ieşit din bibliotecă şi am luat-o de-a lungul mezaninului.

– De ce nu te duci direct la columbieni să le explici că te lucrează careva? am întrebat.

– Cezar nu se duce la blestemaţii de barbari să le dea explicaţii. La dracu' cu ei!

Îmi dădeam seama că logica mea anglo-saxonă sănătoasă nu era tocmai ceea ce se cerea în situaţia asta, dar am spus:

– Un împărat roman *s-a dus* totuşi la Attila, regele hunilor, să încheie o pace.

– Da, ştiu asta.

Am început să coborâm scara.

– Şi la ce i-a folosit? a întrebat Bellarosa. L-a pus într-o lumină proastă şi Roma a fost oricum atacată. Ascultă, când oamenii îţi vor boaşele, înseamnă că le ai. Când încep să creadă că n-ai boaşe, te tratează ca pe-o femeie. E ca şi cum ai fi mort.

– Înţeleg.

Era evident că primul meu sfat de *consigliere* n-avea succes.

– Dar Ferragamo mizează pe asta, am spus. Ştie că n-o să te duci la columbieni.

– Adevărat. Numai alt broscar putea să-nţeleagă asta.

– Deci? Dacă nu vrei să te duci personal la columbieni, trimite pe cineva.

Dar nu pe mine.

– Acelaşi lucru. Las-o baltă.

Am traversat curtea interioară. Problema mi s-a părut interesantă ca exerciţiu intelectual şi de aceea aş fi vrut să găsesc o soluţie. Dar mi-am dat seama că interesul meu faţă de ea depăşea simpla gimnastică a minţii.

– Spune-le columbienilor să vină la tine, am zis. Cere-le o întâlnire în condiţii dictate de tine.

S-a întors spre mine şi a zâmbit.

– Da? Poate că vor veni. Dar oricum ai lua-o, eu sunt cel care le cere lor ceva. Dă-i dracului. Dacă-şi închipuie că-s destul de buni să mă doboare, lasă-i să-ncerce. Poate că au nevoie de o lecţie, să ştie ce-i aia respectul.

Mamma mia, ce dur era tipul ăsta! Mi-am adus aminte ce spusese în biroul meu. Viaţa înseamnă război. Şi ce spusese în camera de dimineaţă. Bărbaţii italieni nu fac compromisuri. Asta cam spunea totul. Dar am propus o altă soluţie:

– Descoperă cine l-a omorât pe Carranza şi dă-l pe mâna procurorul general al S.U.A., Lowenstein.

– Nu fac treabă de poliţist.

– Atunci dă-l în mâna columbienilor.

Nu-mi venea să cred că spusesem eu asta.

– Nu pot să fac asta.

– De ce nu?

– Pentru că ştiu deja cine l-a omorât pe Carranza. Copoii l-au omorât. Nenorocita aia, A.L.A. – Agenţia de Luptă Antidrog. I-au înfipt şase gloanţe în cap – ca s-arate a crimă.

– De unde ştii?

– Îi cunosc pe indivizii care au făcut-o. Şi nu erau în vreo încăierare, dacă-ţi închipui că sunt băieţi buni. Nu era o vendetă pentru tipul de la A.L.A. care a fost omorât în Columbia. L-au ridicat pe Carranza pentru că-i înşelase într-o afacere.

Dumnezeule, *asta* era într-adevărt deprimant. În ce lume putea să trăiască omul ăsta. Chiar aici, în America. Firește, citisem despre ea. Dar nu-i același lucru s-o vezi cu ochii tăi.

– Și columbienii de ce nu știu asta? l-am întrebat.

– Pentru că sunt proști. N-au legături, n-au informatori. Sunt niște pungași amărâți. Eu am tot felul de informatori – în presă, în poliție, în politică, la tribunal.

Bellarosa s-a oprit din mers și și-a pus mâna pe umărul meu.

– Știi, ceea ce numește guvernul Mafia – sicilienii și napolitanii – suntem aici de o sută de ani. Dumnezeule, stăm la baza națiunii. De-aia ne ia acum Ministerul Justiției drept gâște grase. Dar să-ți spun ceva: în comparație cu ăștia, noi suntem băieți de treabă. Jucăm cinstit. Nu omorâm polițiști, nu omorâm judecători și nu intrăm în casele oamenilor să masacrăm familii întregi. Plătim oamenii care trebuie plătiți, facem donații pentru biserică și servicii. Dacă faci treaba cum se cuvine, nu trebuie neapărat să intri în porcării. Uită-te la sud-americanii voștri și la *melanzane* din insule, imediat cu mâna pe pistol. Jumătate din nenorociții ăștia se droghează cu marfa pe care o vând. Dar se ia Ferragamo de indivizii ăștia periculoși, de nebunii ăștia? Nu. Imbecilul dracului pierde timpul și banii tuturor legându-se de *paesanos* ai lui, pentru că poate s-ajungă la ei, fiindcă-i înțelege. Și are ambiție, băiatul ăsta. Vrea să-și facă un nume. *Capisce?* Știe că n-o să-i facem noi felul. Ferragamo e bun pentru public, pentru contribuabili? Nu. Dracu' să-l ia. Poate-or să-i taie niște *melanzane* gâtul într-o bună zi ca să-i fure ceasul. Între timp, noi facem afaceri ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Lasă-l pe el sau pe columbieni să facă prima mișcare. Așa-i?

– Ai perfectă dreptate.

– Bun. Hai să vorbim cu fetele.

M-a luat de braț și m-a condus printre două coloane, apoi sub un arc, în living.

Camera era lungă de vreo douăzeci și cinci de metri și lată de vreo doisprezece, cu un tavan din grinzi, ca de catedrală. Pereții erau

din stuc alb, iar ferestrele erau ogivale. Din nefericire, asta nu era camera de zi. Era pur şi simplu prea mare, chiar şi pentru un conac. Asta trebuie să fi fost odată sala de bal. Într-unul din capetele camerei era un grup de scaune, unde stăteau Susan şi Anna, părând mici şi singure.

Bellarosa şi cu mine am parcurs cei douăzeci şi cinci de metri până la ele, şi eu mi-am amintit să-mi pun ochelarii. M-am aşezat înainte s-apuce Bellarosa să spună „stai jos". El a rămas în picioare.

Susan i s-a adresat lui Bellarosa:

– Casa e minunată.

Bellarosa a zâmbit.

– Da.

– Despre ce-aţi vorbit atâta timp? ne-a întrebat Susanpe amândoi.

– Machiavelli, am răspuns.

I-a zâmbit lui Bellarosa.

– John nu e prea vorbăreţ, dar ascultă ce-i spui.

– Soţul tău e un bărbat deştept.

Susan a început să radieze de mândrie. Ei, nu, de fapt, şi-a pus picior peste picior şi s-a lăsat pe spătar.

Anna i s-a adresat domnului şi stăpânului ei:

– Susan i-a cunoscut pe oamenii care au locuit aici înaintea noastră. Familia Barrett. Susan a dormit în camera de oaspeţi.

Bellarosa i-a zâmbit lui Susan.

– E a ta dacă te certi cu soţul tău.

Susan i-a întors zâmbetul. Eu de ce nu zâmbeam oare?

Anna i-a zis lui Frank:

– Susan ştie câte ceva despre istoria casei, Frank. Fosta proprietăreasă n-a minţit în privinţa familiei Vanderbilt.

– A minţit în privinţa ţevăriei, a zis Bellarosa.

Anna mai avea şi alte noutăţi.

– Ăsta nu e livingul, Frank.

– Isuse Hristoase!

– E sala de bal.

– Ce?

– Şi camera unde avem televizorul e salonul.

S-a uitat la Susan.

– Explică-i ce-nseamnă asta.

– Este camera unde oaspeţii stau de vorbă după cină. Dar merge foarte bine pentru televizor.

Şi aşa, Susan i-a prezentat lui Bellarosa un curs succint de arhitectură a unui conac. Interesant totuşi este că a făcut-o cu oarecare umor şi modestie, ca şi cum totul era o mare prostie, aşa încât soţii Bellarosa să nu se simtă nişte mitocani necioplţi care n-aveau ce căuta într-o casă din care nu-nţelegeau nimic. Asta era o nouă Susan.

Între timp, eu încercam să-mi imaginez cum începusem seara într-o cârciumă şi o sfârşisem membru al clanului Bellarosa. Era evident că nimic din asta nu se-ntâmpla. O să mă trezesc în gara Locust Valley, o să cobor din tren şi o s-o mai încep o dată.

– Haide, i-a spus Bellarosa lui Susan. O să-ţi arăt mândria şi bucuria mea. Veranda acoperită.

Invitaţia nu părea să mă includă şi pe mine, aşa că am rămas pe scaun când Susan s-a ridicat. Lady Stanhope şi Squire Bellarosa au ieşit. M-am întors spre Anna şi ne-am zâmbit unul altuia.

M-a ameninţat în glumă cu degetul:

– Te *ştiu* de undeva.

– Ai fost la Refugiul lui Platon?

– Nu...

– Am o figură comună. Sau poate mi-ai văzut fotografia la oficiul poştal sau în ziare.

– Tu în ziare?

– În ziarul local, câteodată. De pildă, am adăugat, eu l-am recunoscut pe soţul tău de prima dată când l-am întâlnit. L-am văzut de atâtea ori în ziare şi la televizor, încât am avut impresia că-l cunosc.

A părut stânjenită şi mi-a părut rău că spusesem asta. De acum înainte, voi presupune că Anna Bellarosa e o persoană civilă şi o voi trata ca atare până la proba contrarie.

– Poate că-i mai bine că ne-am mutat, a zis ea. Poate că Frank o să cunoască niște oameni drăguți aici, ca tine și Susan. A coborât vocea: Nu-mi plac unii dintre cei cu care trebuie să facă Frank afaceri.

Habar n-avea că s-ar putea să fiu și eu unul dintre ei. Nu eram foarte surprins că soția lui Frank Bellarosa Episcopul îl considera un om cumsecade care avea nevoie doar de câțiva oameni de treabă care să-l aducă pe calea cea bună. N-avea nici cea mai vagă idee cât de dedicat ticăloșiei și fundamental rău era soțul ei.

Am sporovăit vreo câteva minute și, în timp ce vorbeam, mi-am scos ochelarii și am privit-o drept în ochi. A ezitat o secundă sau două, după care cred că a-nceput să-și amintească. M-așteptam să sară-n picioare și să parcurgă în fugă cei douăzeci și cinci de metri până la ieșirea din cameră. Dar probabil că a considerat absurd gândul care-i trecuse prin creieru-i de bibilică și l-a respins, întorcându-se la sporovăiala ei.

În mod normal, singur cu o femeie în genul acesta de situații aș încerca să flirtez puțin cu ea, doar cât să fiu politicos sau ca să-i arăt că încă mai pulsa viața acolo unde mi se termina cămașa. Uneori flirtez pentru că mă simt plin de pasiune. Dar am jurat că nu mai flirtez, cel puțin până la Postul Mare următor. Și chiar dacă n-aș fi jurat, n-aveam de gând să mă-nvârtesc în jurul soției Cezarului. Biata Anna, probabil că nu i-a mai făcut nimeni curte de când și-a luat Frank primul pistol. Totuși, continuam să mă holbez la sânii imenși, iar ea mi-a zâmbit deschis.

Ca să fiu cinstit, după Frank, Anna era o încântare. Era dulce, un pic caraghioasă, dar mă săturasem de engleza de Brooklyn în seara asta. Voiam să plec.

Anna s-a aplecat spre mine și și-a coborât din nou vocea:

– John?

– Anna?

– Vreau să te întreb ceva.

Partea de sus a pijamalei de casă, în caz că nu v-am spus, era largă și decoltată. Așa că atunci când s-a aplecat spre mine, vrând,

nevrând i-am văzut sânii imenşi. *Mamma mia,* ţâţele astea erau mai grele ca Susan.

– John... e o întrebare prostească, dar...

– Da?

Am încercat s-o privesc în continuare în ochi. Mâna i s-a dus la crucea care se bălăbănea acum liber între sâni şi a atins-o cu degetele.

– Am întrebat-o pe Susan şi a spus că nu... dar ai auzit vreo poveste despre stafii?

– Stafii?

– Stafii. Ştii? În casa asta. Cum auzi în conacele vechi. Ca la televizor.

S-a uitat la mine jucându-se în continuare cu crucea.

– A...

M-am gândit o clipă, apoi mi-am amintit o poveste cu stafii. Am spus:

– Ei bine, am auzit o poveste... dar, zău, n-are rost s-o repet.

Mâna liberă s-a întins şi a apucat-o pe a mea.

– Povesteşte-mi.

– Ei bine... cum vrei. Cu câţiva ani în urmă, se pare că era o guvernantă aici care se ocupa de doi copii, Barrett, Katie şi... Miles. Guvernanta asta, o femeie tânără şi atrăgătoare, a început s-o bănuiască pe Katte că ar fi... posedată de stafia fostei guvernante, o femeie pe nume Miss Jessel...

– Oh! Mi-a strivit mâna. Nu!

– Ba da. Şi ca lucrurile să stea şi mai rău, Miles era posedat de duhul fostului administrator al domeniului, un om rău, pe nume Peter.

Ochii Annei s-au mărit.

– Oh, John, crezi că... vreau să zic, omul ăla pe care l-am văzut poate fi... putea să fi fost...?

Nu mă gândisem la asta până acum. De ce nu? Mai bine el decât eu.

– Ei bine, am spus, Peter, din câte am înţeles, era cam de vârsta mea, de înălţimea mea...

– Ah, Dumnezeule.

– Poate că n-ar trebui să continui.

– Nu. Continuă. Trebuie să știu.

– Bine. Din câte am auzit, guvernanta a făcut o deducție senzațională. Era convinsă că administratorul mort, Peter, și guvernanta moartă, domnișoara Jessel, continuau morți relația sexuală prin trupurile posedate ale tinerilor frate și soră.

– Nu!

Mi-a dat drumul mâinii și și-a făcut repede semnul crucii, apoi a căzut la loc pe scaun.

– În casa asta? Unde? În ce cameră?

– Ei bine... în camera de oaspeți. Nu voiam să-mi leșine în brațe, așa că am zis: Cred că ajunge. Nu cred o iotă...

– Nu, John. Spune-mi restul. Spune-mi!

Așa că, musafir impecabil ca întotdeauna, am continuat:

– Au fost unii care au crezut că, de fapt, noua guvernantă era combinată cu băiatul, Miles, care era, desigur, doar inocentul vehicul pentru vicleanul Peter. Alții au spus că guvernanta avea și o legătură lesbiană cu Katie, care era, desigur, domnișoara Jessel...

– Vrei să spui că guvernanta aia... și cei doi copii erau...? Prietena lui Susan, Kattie Barrett și fratele ei... și guvernanta...?

– Cine știe?

Într-adevăr, după ce citisem de două ori *Răsucirea Șurubului* tot nu puteam să-mi dau seama cine o făcea cu cine. Dar undeva, în toată bolboroseala aia victoriană constipată, era o poveste de groază erotică excelentă.

– Nu știu cât, sau dacă ceva din ce-am auzit e adevărat, dar știu că familia Barrett a plecat brusc în 1966 și nu s-a mai întors – până acum. Dar nu-i spune lui Susan că ți-am povestit asta, pentru că o mai tulbură încă.

A încuviințat din cap, în timp ce încerca să-și recapete respirația. Isuse, era și palidă.

– Da... n-o să-i spun... John, mai sunt încă aici?

– Familia Barrett?

– Nu, *strigoii*.

– A... nu ştiu.

Mă simţeam ca un băieţel rău, aşa că am adăugat:

– Dar mă-ndoiesc. Îi interesa numai sexul.

– Dumnezeule.

Şi-a făcut din nou semnul crucii şi m-a informat:

– Am adus un preot să binecuvânteze casa înainte să ne mutăm.

– Perfect. N-ai pentru ce să-ţi faci griji. Să-ţi dau puţin sherry? Grappa?

– Nu. E-n regulă.

Continua să se agaţe de cruce, blocându-mi priveliştea asupra Văii Fericirii.

M-am uitat la ceas. Trecuseră vreo douăzeci de minute de când Susan şi Frank plecaseră să se plimbe şi începeam să mă simt uşor enervat.

M-am lăsat pe spate şi mi-am încrucişat picioarele. Am mai schimbat câteva vorbe cu Anna, dar era vădit că o supără ceva. Până la urmă, puţin neliniştit din cauza tăcerii ei, am spus cu voce aspră:

– Un creştin nu crede în strigoi.

– Ce spui de Sfântul Strigoi?

– Sfântul Spirit. E altceva.

– Noi obişnuim să-i spunem Sfântul Strigoi.

Era un pic şocant.

– Ei bine, adu preoţii înapoi, am spus. Pune-i să verifice.

– Aşa voi face.

Până la urmă Frank şi Susan s-au întors.

– Trebuia să fi văzut veranda acoperită, mi-a spus Susan. Numai flori şi plante tropicale, palmieri şi ferigi. E nemaipomenit.

– Fără dovlecei?

– Am scos legumele afară, mi-a explicat Bellarosa. Grădinarul meu cultivă plantele de apartament şi treburi de-asta acolo. Le schimbă pe toate între ele. Le alternează. Înţelegeţi?

Susan şi Frank s-au aşezat. Era vremea conversaţiilor despre plante şi-am început să-i dau înainte. Mi s-a derulat în minte scena balconului, apoi scena din bibliotecă. Întregul episod era atât de inedit pentru experienţa mea, chiar şi cea de avocat, încât nu-l percepeam încă. Dar am avut sentimentul că Bellarosa şi cu mine făcuserăm o înţelegere.

Un pendul mare, ornamentat, a bătut ora în celălalt capăt al camerei, şi douăsprezece dangăte puternice au răsunat în sala de bal, oprind conversaţia. Am profitat de ocazie să spun:

– Am impresia că ne-am prelungit vizita prea mult.

Asta în limbaj WASP înseamnă: „Putem să plecăm dracului odată de-aici?"

– Nu, dacă aş vrea să plecaţi, v-aş spune, a zis Bellarosa. Aşa că, de ce atâta grabă?

– Mă supără hemoroizii, i-am informat pe toţi.

Doamna Bellarosa, care părea că depăşise coşmarurile cu strigoi, a zis plină de înţelegere:

– Oh, pot să te înnebunească. Am avut şi eu după toate sarcinile mele.

– La fel şi Susan.

M-am ridicat în picioare, evitând privirea de gheaţă a lui Susan.

Toată lumea s-a ridicat şi i-am urmat pe soţii Bellarosa afară din camera de bal. I-am făcut semn discret lui Susan cu piciorul, încercând s-o fac să zâmbească. A schiţat până la urmă un zâmbet, apoi m-a lovit peste braţ.

Am traversat curtea interioară şi am imitat strigătul cintezoiului galben, lucru la care mă pricep. Toate păsările din colivii au început să ţipe şi să ciripească.

Bellarosa a privit în urmă peste umăr în timp ce mergea.

– E destul de bine.

– Mulţumesc.

Am simţit alt ghiont în braţ.

Eram în picioare în faţa uşii de la intrare, gata să începem ritualurile de noapte bună, când Susan a spus:

– Aş vrea să vă ofer un dar de inaugurare a casei.

Speram că optase pentru prăjitură, dar nu era aşa.

– Pictez casa de pe Coasta de Aur, a spus...

– Şi ia nouă sute pe cameră, am intervenit, dar va picta orice cameră din casă pe gratis.

– Fac picturi în ulei ale ruinelor, a continuat Susan. Am fotografii ale curţii interioare în ruine.

A explicat şi-a încheiat spunând:

– Am fotografiile, dar trebuie să lucrez şi aici pentru perspectiva tridimensională, proporţii şi lumină.

Biata doamnă Bellarosa a părut nedumerită.

– Vrei s-o pictezi aşa cum era când am văzut-o eu prima oară? Era o dărâmătură.

– O ruină, a corectat-o Susan.

Susan e o bună profesionistă în calitate de artist.

Frank a intervenit.

– Sigur. Am înteles. Ca tablourile alea pe care le-am văzut în muzeu, la Roma, Anna. Toate ruinele alea romane, cu plante crescute din ele, oi şi oameni cu mandoline. Sigur. Faci asta?

– Da.

Susan s-a uitat la Anna Bellarosa.

– O să fie frumos. Zău.

Anna Bellarosa şi-a privit soţul.

– Sună grozav, a zis Frank. Dar o să plătesc.

– Nu, e darul meu pentru voi amândoi.

– OK. Începe când vrei. Uşa ţi-e deschisă oricând. Am avut impresia că Frank ştia ceva de asta dinainte, şi cred că Susan ar fi fost în stare să ne fenteze, pe mine şi Anna Bellarosa. Susan obţine ceea ce doreşte.

Am luat-o spre uşă.

– Ei bine, a fost o seară foarte plăcută şi interesantă, am zis, repetând salutul meu standard de rămas-bun.

– Da, a fost de acord Frank.

Susan şi-a recitat şi ea replica:

– Anna, trebuie neapărat să-mi dai reţeta ta pentru crema de cannoli.

Am simţit că mi se ridică stomacul din nou.

– N-am reţeta, a răspuns doamna Bellarosa. O fac, pur şi simplu.

– Ce minune, a spus Susan, apoi şi-a terminat poezia: Nu ştiu *de când* nu m-am mai distrat atât de bine. *Trebuie* să ne întâlnim din nou. Data viitoare veniţi la noi.

De fapt, Susan părea sinceră. Anna a zâmbit.

– OK. Mâine?

– Vă sun eu, a zis Susan.

Frank a deschis uşa.

– Aveţi grijă pe drum. Atenţie la copoi.

A râs.

Am dat mâna cu amfitrionul şi am sărutat-o pe Anna pe obraz. Anna şi Susan s-au pupat, apoi Frank şi Susan s-au pupat. Toată lumea terminase, aşa că m-am întors către uşă, apoi m-am oprit, am scos o carte de vizită din portofel şi am lăsat-o pe o măsuţă cu plante.

Susan şi cu mine ne-am îndreptat către maşină. Ea a vrut să conducă şi s-a urcat la volan. A întors maşina în curtea din faţă şi le-am făcut cu mâna soţilor Bellarosa care mai erau încă la uşă. Susan a luat-o în jos pe alee.

De obicei nu avem prea multe să ne spunem după o vizită, uneori pentru că suntem obosiţi, alteori pentru că unul sau celălalt e supărat foc pentru ceva de genul flirt, dansat prea strâns cu careva, observaţii sarcastice şi aşa mai departe.

Pe când ne apropiam de porţi, acestea s-au deschis larg şi Anthony a ieşit în faţa casei portarului. Ne-a făcut cu mâna când am trecut.

Susan i-a făcut şi ea cu mâna. A virat la dreapta, pe Grace Lane. În cele din urmă, a spus:

– Am avut o seară plăcută. Şi tu?

– Da.

S-a uitat la mine.

– A fost un da sincer?

– Da.

– Bun. Atunci îţi pare bine c-ai fost.

– Da.

A intrat pe porţile deschise de la Stanhope Hall şi a oprit maşina. Spre deosebire de Bellarosa, noi nu aveam porţi electronice, aşa că am coborât, le-am închis şi le-am încuiat. Casa portarului era cufundată în întuneric, firește, pentru că soţii Allard fac nani devreme. Câteodată, în situaţia asta, îmi exprim dorinţa de a merge pe jos restul drumului până la casă. După asta urmează de obicei un scrâşnet de cauciucuri şi pietriş zburând în toate părţile. George îl mătură şi-l greblează dimineaţa.

– Vii? a strigat Susan din maşină. Sau nu?

Naţiunile pornesc uneori războaie. Cuplurile căsătorite trăiesc într-o permanentă stare de război, întreruptă, câteodată, de câte un armistiţiu temporar. „Nu fi cinic, Sutter."

– Vin, iubito.

Am intrat înapoi în maşină şi Susan a urcat aleea întunecată.

– Nu era necesar să-ţi laşi cartea de vizită, a zis Susan.

– De ce nu?

– Ei, bine... oricum, ce-aţi avut de vorbit, tu cu Frank atâta timp?

– Despre crimă.

– Anna e chiar drăguţă. Un pic... cam simpluţă, poate, dar drăguţă.

– Da.

– Frank poate fi fermecător, a spus Susan. Nu e atât de necioplit cum pare şi vorbeşte.

– Sigur?

– Cred că Anna te-a plăcut, John. S-a holbat la tine aproape toată seara.

– Zău?

– O găseşti atrăgătoare?

– Are sânii rubensieni. De ce n-o pictezi pe ea goală, dansând în curtea interioară?

– Nu pictez femei goale.

A oprit maşina în faţa casei. Am coborât, am descuiat uşa şi am intrat în casă. Ne-am dus în bucătărie şi eu am turnat sifon pentru amândoi.

– Aţi discutat cumva afaceri? a întrebat Susan.

– Crime.

– Foarte nostim. Tu şi cu Anna aţi descoperit unde v-aţi mai întâlnit?

– Da. În Locust Valley. La farmacie. Medicamente pentru hemoroizi.

– Eşti rapid, John.

– Mulţumesc.

– De ce ţi-ai pus ochelarii de citit? Repede.

– Ca să nu mă poată lovi Frank.

– Excelent. Eşti nebun, ştiai?

– Uite cine vorbeşte.

Susan şi-a terminat sifonul şi a pornit spre uşă.

– Sunt extenuată. Vii sus?

– Într-un minut.

– Noapte bună.

A ezitat, apoi s-a întors spre mine.

– Te iubesc.

– Mulţumesc.

M-am aşezat la masă şi am privit bulele din paharul cu sifon, ascultând ticăitul ceasului. „Crimă", mi-am spus. Dar nu comisese crima *aceea*. Îl credeam. Comisese o mulţume de fărădelegi, inclusiv crime, probabil. Dar nu şi *acea* crimă.

După cum v-am spus, am avut o premoniţie că Frank Bellarosa şi cu mine o să depăşim într-o bună zi stadiul discuţiei despre zarzavaturi. Dar profeţia mea se reducea la atâta.

De-aici înainte – din momentul în care m-am aşezat şi am băut ultimul pahar cu el în loc să plec – mi-am făcut-o cu mâna mea.

Gândindu-mă retrospectiv la seara aceea, sunt sigur că, dacă Susan ar fi spus că s-a simţit îngrozitor şi c-ar fi bine să-i evităm, exact aşa aş fi făcut. Dar, de necrezut, Lady Stanhope voia să facă o pictură a Alhambrei, ceea ce urma s-o aducă aproape zilnic în contact cu don şi donna Bellarosa. Bănuiesc că ar fi trebuit să văd pericolele inerente rezultând din această situaţie, şi poate că le-am şi văzut, dar, în loc să-i cer lui Susan să-şi retragă oferta de a le face un tablou, am tăcut din gură. Evident, fiecare din noi răspundea atenţiei nesolicitate a lui Bellarosa pentru propriile sale motive; eu – pentru că întrezăream o întrecere şi pentru că voiam să-i arăt lui Susan că soţul ei nu e doar un bleg de avocat, ci că putea fi şi el întru câtva sinistru, iar Susan pentru că... ei bine, atunci n-am ştiut de ce, dar am descoperit mai târziu.

Era o juxtapunere de evenimente – incidentul din podul cu fân, cel de la terenul de tenis şi plictiseala post-hibernală a Sutterilor – care, combinată cu apropierea lui Frank Bellarosa şi problemele lui, ne-au adus împreună. Lucrurile astea se întâmplă şi, deşi pare ciudat, era un fel de împlinire a dorinţelor mele.

Toate astea sunt însă spuse din afară. În seara aceea, mintea îmi era înceţoşată şi judecata îmi era influenţată de nevoia de a dovedi ceva. Aşa se întâmplă când te culci târziu în timpul săptămânii.

PARTEA A PATRA

Vom vorbi acum, puţin mai în detaliu,
despre Lupta pentru Existenţă.

CHARLES DARWIN – *Originea speciilor*

18

Nu i-am avut oaspeţi în seara următoare pe soţii Bellarosa, aşa cum propusese Anna. De fapt, din câte ştiam eu, n-aveam în plan să-i revedem foarte curând. Susan se ocupă cu relaţiile sociale în casa noastră şi are chiar o agendă specială pentru asta, la fel ca mama ei. Familia Stanhope avusese cândva un secretar particular care se ocupa cu aceste relaţii şi bănuiesc că arta lui s-a transmis. Eu nu sunt prea bun în acest domeniu, aşa că presupun că i-am dat mână liberă lui Susan. Cred că nici măcar drept de veto nu mai am, după cum probabil aţi observat.

Susan începuse să picteze curtea interioară de la Alhambra. În afară de asta, caii ei erau încă acolo, aşa că se ducea la Alhambra aproape în fiecare zi. Susan se hotărâse să picteze în ulei, nu în acuarele, aşa că avea să-i ia vreo şase săptămâni.

Se pare că între Susan Stanhope Sutter şi doamna Anna Bellarosa începuse să apară o oarecare relaţie de amiciţie, poate chiar o adevărată prietenie, după părerea lui Susan. Eram convins că această relaţie era încurajată de Frank Bellarosa, care voia nu numai ca soţia lui să aibă prieteni în zonă, ci şi să renunţe să-l mai bată la cap cu mutatul înapoi în Brooklyn, devenit acum periculos pentru el.

Susan abia dacă pomenea de Frank, iar eu n-o întrebam de el. Dacă era să mi-l imaginez cumva în acest trio, atunci mi-l închipuiam un bărbat ocupat, care o privea pe Susan instalându-şi şevaletul,

glumea câteva minute cu cele două femei şi îşi vedea de treburile lui în restul zilei – sau, mai probabil, se urca în limuzină şi dispărea în oraş pentru o nouă zi de fărădelegi.

Cred că este foarte greu să conduci un vast imperiu al crimei, mai ales dacă împăratul nu poate spune prea multe la telefon şi nu poate transmite instrucţiuni detaliate prin fax sau telex. Contactul direct, cuvântul vorbit, strângerile de mână, expresiile feţei şi gesturile cu mâna sunt singurul mod de a conduce o organizaţie din lumea interlopă, fie ea politică sau criminală. Mi-am amintit că Mafia îşi are originea într-o organizaţie secretă de rezistenţă, formată pe vremea când Sicilia se afla sub ocupaţie străină. Înţelegeam atunci de ce rezistaseră atât de mult în America. Dar poate că activitatea lor începea să se cam învechească, acum, când mileniul trei bătea la uşă. Cine ştie.

Susan mi-a spus într-o seară:

– Am văzut un lucru foarte ciudat la ei.

– Ce?

– Am văzut un bărbat sărutându-i mâna lui Frank.

– Ce-i aşa ciudat. Tinerii mei parteneri îmi sărută mâna în fiecare dimineaţă.

– Lasă gluma, te rog. Să-ţi mai spun ceva. Toţi cei care intră în casă sunt duşi la vestiar şi percheziţionaţi. Aud zgomotul făcut de un detector de metale.

– Pe tine te percheziţionează?

– Bineînţeles că nu. De ce e aşa paranoic? a întrebat Susan.

– Nu e. Într-adevăr, unii vor să-l omoare. De ce nu vrei să-nţelegi?

– Păi, cred că înţeleg. Dar pare atât de ciudat... vreau să zic, chiar aici, alături.

– Domnul Mancuso ţi s-a adresat până acum?

– Nu. O s-o facă?

– Probabil.

Dar, în afară de această scurtă conversaţie, n-am pomenit prea mult de Frank, cum vă spuneam.

În ceea ce-o priveşte pe Anna, Susan vorbea mai des despre ea. Mi-a spus că Anna nu călăreşte, nu joacă tenis, nu face iahting şi, în general, nu practică niciun sport. Nu m-a surprins. Susan a încercat s-o urce pe Yankee, dar Anna n-a vrut nici măcar să se apropie de creatura sforăitoare. Cu toate acestea, s-a dovedit că pe Anna Bellarosa o interesează pictura. Susan spunea că Anna o privea lucrând şi îi punea întrebări. A încurajat-o să ia un şevalet şi vopsele şi s-a oferit să-i dea lecţii, dar Anna a fost la fel de refractară la pictură ca şi la călărie şi, în general, la tot ce era nou. În ceea ce priveşte sentimentele lui Susan faţă de Anna, am impresia că era uşor exasperată de timiditatea ei.

– Raţiunea ei de a exista o reprezintă gătitul, curăţenia, sexul şi îngrijirea copiilor. Nu-i crea nelinişti, i-am spus lui Susan.

– Dar am senzaţia că soţul ei ar vrea ca ea să dezvolte noi talente.

„Şi soţul *tău* ar vrea asta, Susan. Ca de exemplu gătitul şi gospodăria." Sincer să fiu, o preferam pe Susan Annei, ca parteneră de viaţă, dar dacă aş fi putut îmbina calităţile amândurora, aş fi avut nevasta perfectă. Dar atunci ce motiv aş mai fi găsit ca să mă plâng?

Susan m-a informat că Anna pusese o mulţime de întrebări despre „cum să te descurci pe-aici". Dar eu am bănuit că astea erau mai degrabă întrebările lui Frank decât ale Annei.

În ceea ce priveşte binecuvântarea Alhambrei, Susan a menţionat, la câteva zile după ce începuse pânza, că Anna a plecat într-o dimineaţă cu maşina în Brooklyn şi s-a întors după câteva ore cu doi preoţi.

– Arătau cam sinistru, a spus Susan. S-au învârtit în toată casa fleşcăind totul cu apă sfinţită, iar Anna îşi făcea cruce de opt ori pe minut. M-am făcut că nu-i observ, a adăugat Susan, dar era greu să-i ignori. Anna a spus că au binecuvântat casa, dar am impresia că au făcut mai mult de-atât.

– Sunt oameni foarte superstiţioşi, am spus. Sper că n-ai speriat-o cu vreuna dintre poveştile tale cu strigoi, Susan?

– Nu, bineînţeles că nu. I-am spus că nu sunt strigoi la Alhambra.

– Ei, cred că se simte mai bine acum cu toată casa stropită.

– Sper. M-au trecut fiorii când i-am văzut.

Oricum, în orice nor întunecat există o rază de lumină, în cazul acesta era mâncarea italienească. Nu că Susan învăţa cum s-o gătească – nu, ştie să gătească cum ştiu eu să intru în stare de levitaţie. Dar aducea acasă câte o porţie de la festinul soţilor Bellarosa aproape în fiecare seară: cratiţe întregi de ravioli, ziti prăjite, vinete parmigiana, dovlecei pane şi alte chestii cu nume imposibil de pronunţat. Pentru prima dată în douăzeci de ani, abia aşteptam să ajung acasă la cină.

Susan a mai adus acasă răsaduri de roşii şi dovlecei, ca să-şi completeze grădina de *radicchio*, busuioc, ardei graşi şi vinete. Nu mi-a spus, dar am observat asta într-o zi în timp ce mă plimbam prin curte. De asemenea, toate legumele erau acum marcate corect, cred, ca să ştim şi noi ce creştem la sân (scuzaţi expresia). Şi, în plus, se pare că Susan luase lecţii de la cineva care se ocupa de grădinărit, căci toate legumele păreau sănătoase şi, spre sfârşitul lui mai se anunţa o recoltă abundentă. Stanhope Hall era acum o feudă care se autoîntreţinea, cel puţin în privinţa anumitor legume, iar pe toţi locuitorii săi – noi patru adică, dacă-i socotim şi pe Allardi – nu-i mai păştea acum scorbutul.

Ca să fiu cinstit, schimbările survenite în viaţa mea, în urma contactului cultural cu feuda vecină, ca să continui metafora, erau benefice. Lupta între culturi nu se materializase până acum în niciun fel, dar mai era timp pentru asta.

N-aveam niciun dubiu că stabilisem o relaţie personală cu Frank Bellarosa, dar nu eram încă sigur de natura acestei relaţii; sau, dacă eram, nu spuneam nimănui, nici măcar mie, în ce constă. Orice o fi

fost, părea staţionară, căci până la sfârşitul lunii nu am mai auzit niciun cuvânt de la el, direct sau indirect.

În ceea ce priveşte relaţiile de afaceri cu el, am considerat întregul episod din biblioteca lui un pic nebunesc. Eram sigur că regreta că-mi făcuse confidenţe, motiv pentru care probabil nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Vreau să spun, eram convins că nu mă considera avocatul său. Nu-i aşa?

În ultima miercuri din luna mai, Susan s-a dus la o întrunire a Societăţii Umbrarelor, ţinută pe vechea proprietate Fox Point, la capătul lui Grace Lane. Mi-a pomenit de asta după aceea şi când am întrebat-o dacă o invitase şi pe Anna Bellarosa a spus că nu, şi nu mi-a dat nicio explicaţie.

Ştiam că relaţiile noastre cu familia Bellarosa vor fi o problemă şi am încercat să-i spun şi lui Susan. Dar Susan nu e genul care să privească mai departe. Toată lumea, cred, are prieteni, vecini sau rude cu care preferă să nu fie văzuţi în public. Mare parte din acest sentiment e subiectiv; cel mai imbecil văr al tău, de exemplu, ar putea fi adorabil la o petrecere. Dar în ceea ce priveşte familia Bellarosa, nu era vorba de cum apreciam eu capacitatea lor de a fi acceptaţi în societate, era ceva care depăşea părerea personală a fiecăruia dintre noi. Da, am fi intrat pe uşă la The Creek sau Seawanhaka, am fi fost conduşi la o masă şi chiar serviţi. O dată.

De fapt, familiile Sutter şi Bellarosa aveau să iasă împreună la cină sau să bea ceva. Aş fi bine inspirat însă dac-aş alege un restaurant care să nu fie în zonă, dar chiar şi aşa existau riscuri, cum descoperisem chiar acum vreun an, când luam cina pe Ţărmul de Sud cu o clientă tânără, frumoasă, care punea mâna pe mine când voia să sublinieze ceva, şi am dat nas în nas cu blestemaţii de DePauwi. Dar asta-i altă poveste.

În orice caz, bănuiesc că puteam merge toţi patru în Manhattan dacă trebuia să luăm cina împreună. Oraşul se presupune a fi anonim,

dar eu am impresia că tot timpul întâlnesc câte-un cunoscut chiar şi-acolo.

Am, de asemenea, impresia că există o legătură ciudată între capii Mafiei care iau cina în oraş şi capii Mafiei care sunt asasinaţi, stropind cu sânge o mulţime de oameni inocenţi şi aşa mai departe. Poate vi se pare puţin exagerat, dar s-a întâmplat atât de des, încât merită să iau în calcul şi această posibilitate. Dacă va trebui să cinăm cu mafiotul în oraş, o să port un costum vechi.

Îl cred pe Bellarosa când spune că Mafia are încă standarde stricte, profesionale, în privinţa asasinatelor, şi că cetăţenii inocenţi au, cel mult, doar stomacul deranjat după aceste tradiţionale cine de groază. Şi, desigur, cina sau ce mai rămâne din ea e plătită de restaurant atât pentru spectatori, cât şi pentru cei linşaţi.

Omorul, bineînţeles, trebuie să fie comis *în interiorul* restaurantului pentru a beneficia de o masă pe gratis, şi nu afară, în faţa uşii de la intrare, cum s-a întâmplat deunăzi la cea mai selectă rotiserie din New York. Să auzi împuşcături afară nu te scuteşte de nota de plată, decât dacă leşini. Acum, vorbind serios, s-a-ntâmplat ca civilii *să fie* prinşi în ambuscade, şi a fost cel puţin un accident tragic, când s-au înşelat asupra persoanei, şi doi gentlemani din zona rurală au fost împuşcaţi în faţa soţiilor lor într-un restaurant din cartierul Little Italy.

Deci, a cina sau a nu cina? Având în vedere cele spuse de Frank însuşi, anume că procurorul federal Alphonse Ferragamo încearcă să provoace un război între bande, aş opta pentru un restaurant chinezesc. Dar dacă nebuna de nevastă-mea îi invită la cină? La urma urmei, nu ştiu dacă e mai bine să cinăm cu familia Bellarosa la The Creek şi să facem faţă ostilităţilor celorlalţi sau să mergem în Manhattan într-un restaurant intim şi plăcut pe care Frank insistă să ni-l arate, unde mâncarea e delicioasă, proprietarul e *paesano* şi toată lumea stă la banchete cu spatele spre zid.

Desigur, mai sunt şi alte opţiuni, şi nu vreau să se înţeleagă că doi încăpăţânaţi ca Frank şi Susan m-ar putea determina să fac ceva ce nu vreau eu. Dacă apare vreo astfel de situaţie, am să insist ca Frank şi Anna să vină la noi la o cafea şi ceva de băut.

Cu câteva zile înainte de Memorial Day, Dominic şi echipa lui au făcut ultimele retuşuri la noul grajd. Una peste alta, era o capodoperă de demolare şi reconstrucţie. Era puţin ciudat să vezi o construcţie dispărând, apoi reapărând, exact în aceeaşi formă, în altă parte. Dominic şi spiriduşii lui cei voinici ar fi putut într-adevăr să mute din loc Capela Sixtină dacă ar fi avut acordul Papei. Şi, dacă aveau acordul capului Mafiei, puteau să mute şi casa mea în patioul de la Alhambra. Aproape că-mi era frică să plec în vacanţă.

A venit şi măreaţa zi când Zanzibar şi Yankee s-au întors acasă. Am propus să punem steaguri tricolore şi ghirlande tricolore, dar Susan mi-a neglijat sugestiile şi am făcut o ceremonie simplă şi demnă, doar cu participarea lui Dominic. Cred că venise acolo ca să-şi ia banii, dar când i-am cerut nota de plată, doar mi-a arătat cu degetul Alhambra. I-am dat o gratificaţie de cinci mii de dolari pentru oamenii lui şi a părut foarte bucuros pentru ei. Arăta ca şi cum abia aştepta să le distribuie banii.

I-am trimis lui Frank un bilet prin Susan, dar a mai trecut o săptămână şi nota de plată tot n-a venit. Acum îi datoram băuturi, o grămadă de bani, ca să nu mai spun că mâncam şi bine.

Susan spune că mâncărurile italieneşti o fac să fie pasionată, şi observasem că viaţa noastră sexuală, care fusese totdeauna bună, devenise şi mai bună. Poate că doamna Bellarosa găsise combinaţia ideală de ierburi şi arome italieneşti. Într-o seară, în timpul uneia dintre aceste cine aduse de la Alhambra, i-am spus lui Susan:

– Dumnezeule, au început să-ţi crească sânii. Ia reţeta asta de ravioli.

– Nu fi măgar, John. Şi tu ai mai pus vreo doi centimetri, şi nu pe talie.

Touché. Dar oricum, cred că apetitul nostru sexual crescut se datora unor motive mai degrabă psihologice decât celor culinare, şi era poate rezultatul acestei minunate primăveri care făcea seva să pulseze în mine, ca să folosesc o metaforă din domeniul copacilor. Dar cine ştie? Când ajungi la o vârstă, orice te-ajută e bun. Ajunge să spui. Susan şi cu mine o făceam în dormitor şi în bucătărie. Nu ne plăcea la fel de mult în celelalte camere, deoarece Susan, întotdeauna puţin distantă, părea distrată, ca şi cum s-ar fi gândit la altceva. Aşa că într-o zi am întrebat-o:

– Te supără ceva?

– Da.

– Ce?

– Ce se-ntâmplă.

– Ce se-ntâmplă? Ca de exemplu, recenta explozie de violenţă din Kurdistan.

– Ce se întâmplă aici. Pur şi simplu ce se-ntâmplă.

– Păi, copiii se-ntorc în iunie, în iulie o să am program redus şi în august plecăm la East Hampton.

A ridicat din umeri.

Amintindu-mi memorabilele cuvinte ale lui Frank Bellarosa în ceea ce priveşte adaptarea femeilor, i-am spus:

– De ce nu te-ntorci în Brooklyn?

Am crezut că grajdurile fiind terminate şi căluţii înapoi acasă, vizitele lui Susan la Alhambra se vor rări, dar aveam impresia că se mai duce acolo încă destul de des. Eu nu stau prea mult acasă în timpul zilei, dar, de câte ori telefonam, ea nu era, iar mesajele mele pe aparatul de înregistrare rămâneau fără răspuns.

George, servitorul credincios de totdeauna, mă oprea câteodată în drum spre casă ca să-mi spună lucruri de genul: „Doamna Sutter n-a fost acasă toată ziua, altfel aş fi întrebat-o pe dumneaei..." după

care urma o întrebare prostească. George nu este subtil, deşi el aşa se consideră. Evident, era împotriva oricăror relaţii cu familia Bellarosa. George e mai regal decât regele, mai credincios decât episcopul şi mai snob decât oricare Astor sau Vanderbilt pe care l-am întâlnit vreodată. O mulţime de servitori bătrâni sunt aşa, încercând să-şi determine tinerii stăpâni să se poarte ca părinţii lor care erau, desigur, modele de virtute, domni şi doamne cu maniere alese şi aşa mai departe. Servitorii au memoria foarte selectivă.

Treaba e că George nu era mulţumit de noi şi ştiam că, până la urmă, când o să aibă câteva poveşti suculente, o să-şi dea drumul la gură în faţa confraţilor de pe celelalte proprietăţi, iar bârfa îşi va croi drum în sus pe scara socială. Ei bine, dacă mi-ar ajunge ceva la ureche, l-aş întreba pe George de ce şi-a păstrat casa şi slujba toţi anii ăştia. Nu, nu l-aş întreba. Îmi place George. Şi el ne place pe mine şi pe Susan. Dar *era* bârfitor.

În ceea ce-o priveşte pe Ethel, nu mi-am dat seama ce părere are de soţii Bellarosa sau de relaţiile noastre cu ei. Părea, de data asta, că nu comentează şi nu judecă. Probabil, pentru că nu-i putea plasa în teoria ei cu lupta de clasă. Cred că doctrina socialistă e destul de necesară în privinţa criminalilor, iar majoritatea opiniilor lui Ethel sunt împrumutate de la radicalii din secolul al cincisprezecelea, care credeau că sistemul capitalist opresiv a creat crima şi criminalii. Aşa că poate Ethel cocheta cu ideea că Frank Bellarosa era o victimă a liberei iniţiative, mai degrabă decât unul dintre beneficiarii ei. Dacă e să fiu de acord cu Ethel pentru ceva, acel ceva e, probabil, observaţia lui Mark Twain că „în America nu există o pătură criminală distinctă cu excepţia Congresului".

Într-o zi eram în Manhattan şi trebuia s-o găsesc pe Susan şi s-o întreb dacă poate veni în oraş ca să luăm masa cu doi clienţi din provincie, vechi prieteni ai părinţilor ei, domnul şi doamna Preston, care veniseră pe neaşteptate. Am sunat acasă şi am lăsat două mesaje pe robot, apoi, cum ora întâlnirii cu familia Preston se apropia,

am sunat la casa portarului şi am vorbit cu Ethel. Mi-a spus că doamna Sutter plecase cu Zanzibar, de dimineaţă, la Alhambra şi, din câte ştia, nu s-a-ntors încă. Ce-aţi face dumneavoastră dacă soţia portarului v-ar spune că, iată, consoarta s-a dus cu armăsarul pe proprietatea vecină? Aţi ruga, desigur, un servitor să se ducă s-o găsească. Exact asta s-a oferit şi Ethel să facă: adică să-l trimită pe George până alături. Sau, mi-a sugerat ea, aş putea da un telefon la Alhambra să văd dacă doamna Sutter e acolo. Am spus că nu e important, deşi bineînţeles că era din moment ce sunasem la casa portarului. Am terminat convorbirea cu Ethel şi am mai sunat-o o dată pe Susan, lăsând un ultim mesaj destul de tăios, în care menţionam întâlnirea de la cină şi numele restaurantului.

Chestia e că, în continuare, nu aveam numărul de telefon al lui Bellarosa, şi Susan spusese că nu-l are nici ea. Observasem în timpul vizitei la Alhambra, şi Susan îmi confirmase, că niciun telefon nu avea numărul scris pe aparat. Era o măsură de precauţie bună, firește, şi văzusem asta şi-n alte case mari, ca protecţie împotriva servitorilor ocazionali, a meseriaşilor şi a celor care colecţionau numerele celor bogaţi şi cunoscuţi.

Seara târziu, când m-am întors acasă de la cina cu familia Preston (Susan nu apăruse la restaurant), i-am spus:

– Am încercat să iau legătura cu tine astăzi.

– Ştiu, am primit mesajele de pe aparatul de înregistrat şi de la Ethel.

Nu întreb *niciodată:* „Unde ai fost?“ pentru că, dacă aş face-o, atunci ar începe şi ea să mă-ntrebe: „Unde ai fost *tu?*“ – ceea ce duce la „Cu cine ai fost şi ce-aţi făcut?“. Ce poate fi mai mitocănesc decât să-i ceri socoteală soţului, respectiv soţiei, cum şi-a petrecut ziua sau seara. Probabil că din cauza asta a avut Sally Ann prima oară ochii învineţiţi. Dar am spus:

– Aş vrea să pot vorbi cu tine când eşti la Alhambra. Preferi să-l trimit pe George acolo sau să le cerem soţilor Bellarosa numărul de telefon?

A ridicat din umeri.

– Eu n-am niciun motiv să-i sun. Presupun că poţi să-l trimiţi pe George pur şi simplu.

Cred că Susan nu înţelegea ce vreau să spun.

– George nu este mereu disponibil, am răspuns. Poate poţi lua numărul lor de telefon, Susan. Sunt sigur că într-o bună zi se va ivi *vreun* motiv să-i suni.

– Nu cred. Vin şi plec când vreau. Dacă trebuie să las un mesaj, i-l las lui Anthony, Vinnie sau Lee.

– Cine sunt, dacă-mi dai voie să te întreb, Anthony, Vinnie şi Lee?

– Pe Anthony l-ai întâlnit – portarul. Vinnie e celălalt portar. Locuiesc amândoi în casa portarului. Lee e prietena lui Anthony. Locuieşte şi ea tot în casa portarului. Are trei dormitoare.

– Lee e o femeie. Înţeleg. Şi bietul Vinnie e singur?

– Vinnie are şi el o prietenă, Delia, care vine pe-acolo.

Ideea că reşedinţa din Grace Lane era cunoscută de oameni care veneau din Brooklyn era cam supărătoare. Ajunsesem aproape să tolerez capii Mafiei şi rudele lor în limuzine negre, dar gărzile, pistolarii şi alţi terchea-berchea erau altceva.

– Nu-mi place ideea unui bordel pe stradă.

– Ah, John. Zău. Ce vrei să facă Anthony şi Vinnie? Meseria de portar e incomodă. Douăsprezece ore de lucru, douăsprezece libere, şapte zile pe săptămână. Îşi împart sarcinile. Lee se ocupă de casă.

– Interesant.

Ceea ce era mai interesant, mi-am zis eu, era faptul că Lady Stanhope găsea simpatice aceste personaje de Damon Runjon. Dar eu, John Sutter, din pătura superioară a clasei de mijloc, cu mintea îngustă, nu eram atât de tolerant.

– Poate c-ar trebui să le facem cunoştinţă lui Anthony şi Vinnie, Lee şi Delia cu Allardii, am sugerat. Şi-ar putea împărtăşi din experienţa portăritului.

Neprimind niciun răspuns, m-am întors la subiectul discuţiei.

– Dar sigur, Susan, într-o noapte neagră, când e furtună afară, poate c-ar fi mai uşor să telefonezi la Alhambra decât să te duci la casa portarului şi să-i întrerupi de la ceva.

– Uite ce e, John, dacă vrei numărul de telefon, cere-l. Ce făceau Prestonii?

– Le-a părut rău că nu te-au văzut.

Problema numărului de telefon căzuse acum în sarcina mea şi acolo avea să rămână. Înţelegeţi de ce spun că Susan nu e rezonabilă? *Încăpăţânată* poate e un cuvânt mai potrivit. Părul roşu e de vină. Zău că da.

Oricum, în ceea ce priveşte numărul de telefon al lui Bellarosa, nu-l voiam neapărat, doream să-l am numai pentru rarele ocazii când trebuia să vorbesc cu Susan, care se pare că făcea parte acum din curtea regală de la Alhambra. Dar faptul că Bellarosa nu telefonase, nu scrisese, nu trimisese vorbă şi nu-şi divulgase numărul de telefon îmi confirma că relaţiile noastre nu erau de avocat/client. M-am hotărât ca data viitoare, când îmi telefonează, să-i spun asta în termeni foarte clari. Din păcate, soarta, care fusese întotdeauna bună cu mine în trecut, din cine ştie ce motiv supărată, a intervenit din nou ca să mă împingă în îmbrăţişarea fatală a lui Bellarosa.

Aveam mult de lucru, mai ales în biroul din Manhattan. Meseria mea se ocupă de bani în aceeaşi măsură în care se ocupă de lege. Sau, ca să fiu mai clar, clienţii mei vor să ştie cum să nu dea, în mod legal, bani guvernului. Această întrecere de isteţime între contribuabil şi Administraţia financiară a început din clipa în care Congresul a votat amendamentul referitor la impozitarea veniturilor, în 1913. În ultimii ani, datorită oamenilor ca mine, contribuabilul a câştigat câteva runde.

Rezultatul acestui conflict prelungit a fost crearea unei adevărate industrii de strângere a impozitelor, iar eu şi firma mea suntem adversarii ei constanţi. Clienţii mei sunt oameni sau moştenitorii unor oameni care au fost greu loviţi în 1929, iar cei care s-au refăcut

trebuie să facă faţă impozitelor pe venit, care au ajuns la nouăzeci la sută prin anii 1950. Mulţi dintre aceşti oameni, sofisticaţi în alte privinţe, nu erau pregătiţi pentru atacul Washingtonului pe tema redistribuţiei veniturilor. Unii dintre ei, datorită unui complex idiot de vinovăţie şi altruism, l-au considerat chiar corect şi cinstit, ca bunicul lui Susan, care era gata să cedeze jumătate din bani poporului american. Dar când aceste impozite au depăşit cincizeci la sută, unii dintre aceşti milionari progresişti au început să sărăcească. A devenit, de asemenea, evident că puţinii dolari din banii de impozite care ajungeau la oameni, ajungeau, din motive dubioase, exact la oamenii care nu trebuie.

Şi aşa, într-o epocă mai puţin sofisticată, chiar şi acei clienţi ai mei care ştiuseră cum să facă bani în vremurile grele, nu ştiau cum să-i protejeze de guvern în vremurile bune. Dar trecuseră prin asta o dată şi n-aveau de gând să repete experienţa, acum, în epoca lăcomiei şi a luptei pentru supremaţie. Printr-un proces de darwinism social, evoluaserăm cu toţii către o specie care putea mirosi pericolul unei noi legislaţii a impozitelor clocită pe Dealul Capitoliului care-şi croia drum spre Wall Street.

Oamenii aceştia, clienţii mei, mă angajaseră ca să fie siguri că nu ajung la închisoare dacă ei sau consilierii lor financiari găsesc o metodă isteaţă să evite plata unui impozit. Totul este, desigur, legal, şi nici nu m-aş amesteca dacă n-ar fi. Mottoul este: *Să te sustragi de la plata impozitelor e ilegal; să eviţi impozitele este legal.* Şi, aş putea să adaug, un drept civil şi o datorie morală.

Aşa că, de exemplu, când noua lege a impozitelor a măturat vechiul Trust Clifford pentru copii, un tip deştept ca mine (aş vrea să fi fost eu) a apărut cu ideea de a crea ceva numit un pseudo-Trust Clifford, care avea acelaşi obiectiv, anume de a transfera bani scutiţi de impozite micuţilor moştenitori, şi a fost atât de deşteaptă şi complicată ideea asta, încât Administraţia financiară încă se mai chinuie să găsească un mod de a astupa această portiţă de scăpare.

Eu joc bine şi joc de asemenea corect şi curat. Pot să-mi permit; sunt mai deştept decât partea adversă, iar dacă cineva de la Fisc ar fi fost la fel de deştept ar fi lucrat pentru mine.

Deşi joc corect, din când în când ajung la tribunal cu câte un client ca să clarificăm o divergenţă de păreri. Dar niciun client de-al meu n-a fost acuzat vreodată de crima de evaziune fiscală decât dacă m-a minţit sau nu mi-a spus totul. Încerc să-i menţin pe clienţii mei la fel de cinstiţi ca mine. Când trişezi la pocher, în viaţă, sau la plata impozitelor, te privezi de onoarea şi plăcerea de a câştiga, te trişezi de fapt pe tine, pierzând cea mai mare plăcere din viaţă: înfrângerea adversarului în mod cinstit. Aşa am învăţat la şcoală.

În mod garantat, adversarul nu joacă întotdeauna corect, dar în ţara asta ai oricând opţiunea de a striga „fault" şi de a merge la tribunal. Poate că, dacă aş trăi în altă ţară, unde justiţia n-ar fi fost corectă şi independentă, nu m-aş fi luptat cinstit. Vorbesc, de fapt, de supravieţuire, nu de sinucidere. Dar aici, în America, sistemul încă funcţionează, iar eu cred în el. Sau, cel puţin, am crezut până la ora unsprezece în dimineaţa aceea. Pe la ora prânzului, intrasem într-o fază a vieţii mele, de specimen în pericol, încercând să mai dezvolt rapid câteva instincte de supravieţuire şi să nu intru eu însumi la închisoare. Vă spun imediat ce s-a întâmplat.

Eram, deci, în biroul meu din Wall Street în acea plăcută dimineaţă de mai, având de lucru până peste cap. Programul meu de vară prezintă, în luna iulie, weekenduri de patru zile, pe care le petrec la casa mea de vacanţă din East Hampton, apoi rămân toată luna august acolo. În zilele de iulie, când lucrez în Manhattan sau în Locust Valley, închid devreme, iar Susan şi cu mine mergem la clubul de iahting şi navigăm până se întunecă sau, dacă avem chef, până a doua zi în zori, ceea ce e foarte plăcut.

Avem şase sau şapte scenarii într-adevăr bune de făcut dragoste pe vas. Uneori sunt un marinar naufragiat, pe care Susan îl ia la bord, aproape gol, firește, şi îl îngrijeşte până la însănătoşire. Într-un

registru mai violent, sunt un pirat care se furişează noaptea şi o surprinde făcând duş sau dezbrăcându-se. Mai avem drama în două acte a pasagerului clandestin în care o găsesc ascunzându-se în chilă şi îi administrez pedeapsa corporală corespunzătoare, aşa cum permite tradiţia marinărească. Mie personal îmi place cea în care sunt un mus amărât, iar Susan e proprietara iahtului. Îmi dă ordine, se bronzează goală şi mă determină să comit blestemăţii pe care n-o să le descriu aici. Fapt este că abia aştept să fac dragoste pe mare, aşa că alerg, alerg, alerg de nebun toată primăvara, cu braţele larg deschise către gloriosul 4 Iulie.

Ştiu că aveţi impresia că huzuresc de pe 4 Iulie până de Ziua Muncii, dar merit această vacanţă. De asemenea, folosesc acest timp ca să mă ocup de propriile impozite, pe care le amân până în ultima clipă în fiecare an.

Spun asta, pentru că stăteam în biroul meu, gândindu-mă la casa mea de vacanţă şi la impozite, când secretara mea, Louise, m-a sunat. Am ridicat receptorul.

– Da.

– E un domn Novac la telefon, de la Administraţia financiară.

– Spune-i să mă sune în septembrie.

– Zice că e foarte important să vorbească cu dumneavoastră.

Am răspuns plictisit:

– Bine, vezi la ce caz sau client se referă, scoate dosarul şi spune-i să aştepte.

Eram pe punctul de a închide, când Louise a continuat:

– L-am *întrebat*, domnule Sutter. Nu vrea să spună. Zice că vrea să vorbească cu dumneavoastră *personal*.

– Oh...

Credeam că ştiu despre ce era vorba. Dar de ce să mă sune agentul fiscal *pe mine* în legătură cu Frank Bellarosa? M-am gândit că s-ar putea să fie de la FBI care telefona sub un nume fals. Ceva nu era în regulă. Frank Bellarosa dăduse o nouă dimensiune vieţii mele,

aşa că, în mod firesc, m-am gândit că un astfel de telefon cam miroase a Bellarosa, şi nu miroase a bine.

– Fă-mi legătura, i-am spus lui Louise.

– Da, domnule.

Am auzit un declic, apoi o voce bolborosită de bărbat, care mi-a fost pe loc antipatică.

– Domnul John Sutter?

– Da.

– Mă numesc Stephen Novac şi sunt agent fiscal.

– Da?

– Aş vrea să trec pe la dumneavoastră pentru a discuta câteva probleme.

– *Ce* probleme?

– Probleme serioase, domnule Sutter.

– Referitoare la cine şi la ce?

– Aş prefera să nu vă spun la telefon.

– De ce nu? am întrebat pe-un ton destins. Telefonul dumneavoastră e cumva pus sub ascultare de Comitetul de Revoltă a Contribuabililor?

Am aşteptat un chicot politicos, dar n-am auzit niciunul. Nu era a bună. Am aşteptat şi cuvântul „domnule", dar nu l-am auzit nici pe acesta. Am tras calendarul spre mine.

– Bine. Ce-aţi zice de miercurea viitoare, la ora...

– Sunt la dumneavoastră în jumătate de oră, domnule Sutter. V-aş ruga să fiţi acolo şi să vă rezervaţi o oră pentru vizita mea. Mulţumesc.

Telefonul s-a închis.

– Ce tupeu!

Am sunat-o pe Louise.

– Eliberează-mi programul până la prânz. Când apare domnul Novac, lasă-l să aştepte cincisprezece minute.

– Da, domnule.

M-am ridicat, m-am dus la fereastră şi m-am uitat jos, pe Wall Street. Bani. Putere. Prestigiu. Grandoare şi straturi izolatoare împotriva lumii înconjurătoare. Dar domnul Stephen Novac, de la Administraţia financiară, făcuse în cincisprezece secunde ce nu puteau face unii oameni în cincisprezece zile sau săptămâni; dărâmase toate fortificaţiile şi urma să vină în biroul meu chiar în dimineaţa în care telefonase. Incredibil.

Firește, ştiam, după tonul individului şi după aroganţa lui, că era vorba de o problemă penală (dacă se dovedea că e un caz civil, îl aruncam pe fereastră). Aşa că se punea întrebarea: în legătură cu ce crimă venea domnul Novac să mă vadă? Bellarosa? Unul dintre clienţii mei? Dar Novac n-ar fi fost atât de arogant dacă avea nevoie de cooperarea mea. Aşa că nu de colaborarea mea avea el nevoie. Aşa că...

La unsprezece şi un sfert domnul Stephen Novac a fost introdus în biroul meu. Era unul dintre acei oameni a cărui voce la telefon se potriveşte perfect cu aspectul lui.

După strângerea de mână obligatorie, domnul Novac s-a legitimat. Era agent special, şi nu agent fiscal, cum spusese. Un agent special, în caz că n-aţi avut ocazia să întâlniţi unul, face parte din Departamentul de investigaţii al Administraţiei financiare.

– Nu v-aţi prezentat corect la telefon, i-am spus.

– Cum aşa?

I-am explicat cum aşa, după care am adăugat:

– Vorbiţi cu un avocat, domnule Novac, şi aţi păşit cu stângul. Bineînţeles, individul s-a ofticat la culme şi avea să profite de acum de orice ocazie ca să mi-o plătească. Dar aveam impresia că oricum voia să facă asta.

– Aşezaţi-vă, am comandat.

S-a aşezat. Eu am rămas în picioare şi mă uitam în jos la el. Asta e mica mea demonstraţie de forţă. Domnul Novac avea vreo

patruzeci de ani, şi oricine rămânea la Administraţia financiară după vârsta asta era ofiţer de carieră, profesionist. Câteodată trimit puşti, tineri avocaţi, cărora nu li s-a uscat încă cerneala de pe diplome. Eu îi mestec bine, apoi îi scuip afară până s-apuce să-şi deschidă servietele. Stephen Novac părea rece, un pic îngust la minte şi plin de sine, aşa cum arată orice poliţist care simte că are de partea lui întreaga putere a legii. Nu părea deloc impresionat de ceea ce-l înconjura, nici intimidat de atmosfera de jurisprudenţă practicată de generaţii. N-avea să fie plăcut.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Novac?

S-a aşezat picior peste picior şi a scos un carneţel din buzunar. L-a examinat fără să răspundă.

Aveam chef să-i fac vânt pe fereastră, dar ar fi trimis altul. L-am privit o clipă. Avea un costum oribil de bumbac, genul de costum pe care ţi-l dau la închisoare când te eliberează. Purta pantofi cu tălpi de cauciuc şi feţele dintr-un material sintetic care putea fi curăţat excelent cu Brillo. Cămaşa, cravata, ciorapii, ceasul, până şi tunsoarea erau toate ieftine, şi m-am simţit jignit în mod absurd din cauza aerului lui grijuliu. De fapt, nu pot să sufăr oamenii care nu vor să dea bani pe un costum bun.

Bineînţeles, ceea ce nu-mi plăcea la Novac era că se afla în biroul meu ca să-mi ruineze viaţa. Cel puţin putea să fi venit mai bine îmbrăcat.

– Domnule Novac, am spus, pot să vă ajut să găsiţi ceva în carneţelul acela?

Şi-a ridicat privirea spre mine.

– Domnule Sutter, aţi cumpărat o casă în East Hampton în 1971 la preţul de cincizeci şi cinci de mii de dolari. Este exact?

Aşa inofensivă cum vi se pare întrebarea asta, nu era întrebarea pe care voiam s-o aud.

– Am cumpărat o casă în East Hampton la începutul anului 1970, cam la preţul acesta, am răspuns.

– Bine. Aţi vândut-o în 1979 pe trei sute şaizeci şi cinci de mii de dolari. Este exact?

– Cam aşa ceva.

Era cea mai bună investiţie pe care o făcusem vreodată.

– Aşadar, aţi avut un câştig net din această tranzacţie de trei sute zece mii de dolari. Este exact?

– Nu. Am avut un câştig brut de trei sute zece mii de dolari. Există o diferenţă între net şi brut, domnule Novac. Sunt sigur că v-au învăţat asta la şcoală, chiar dacă Administraţia financiară nu ştie care-i diferenţa.

„Uşurel, Sutter", mi-am zis.

M-a privit:

– Atunci care a fost câştigul dumneavoastră net?

– Scădeţi investiţiile şi celelalte costuri din câştigul brut şi obţineţi ceea ce se cheamă în lumea iniţiativei private câştig net.

– La ce sumă s-a ridicat acesta, domnule Sutter?

– N-am idee în acest moment.

– Nici noi, domnule Sutter, întrucât n-aţi raportat nici măcar un dolar.

„Touché, domnule Novac." Am răspuns agresiv:

– De ce l-aş fi raportat ca venit? Am cumpărat o altă casă în East Hampton cu peste patru sute de mii de dolari. Aşadar, câştigul, indiferent cât o fi fost, a fost reinvestit. Doriţi să vă arăt articolul pertinent din legea financiară?

– Domnule Sutter, conform legii, aveţi optsprezece luni la dispoziţie să rulaţi acest câştig – să cumpăraţi o casă cu suma obţinută din cea pe care aţi vândut-o investindu-vă astfel capitalul. Aţi aşteptat *douăzeci şi trei* de luni înainte de a cumpăra casa de pe Berry Lane din East Hampton, în ianuarie 1981. Aşadar, termenul fiind depăşit, trebuia să declaraţi şi să plătiţi impozit pentru câştigul de capital. Nu aţi raportat un venit însemnat, a adăugat.

Omul avea dreptate, firește, motiv pentru care mai stătea încă acolo și nu-l dădusem în șuturi afară. Dar, ca nu cumva să credeți că sunt un escroc, exista o explicație.

– Intenția mea era să *construiesc* o casă, i-am spus domnului Novac. Legea, după cum poate că ați auzit, permite rularea câștigului timp de douăzeci și patru de luni, dacă dorești să construiești în loc să cumperi.

– Dar casa pe care ați cumpărat-o pe Berry Lane nu a fost construită de dumneavoastră, a răspuns domnul Novac. Această casă exista deja, potrivit cercetărilor mele.

– Da. Intenționam să cumpăr un teren pe care să-mi construiesc casa, dar vânzătorul s-a răzgândit în ultimul moment. Am intentat o acțiune judecătorească împotriva lui, apoi am renunțat. Există dosare care pot dovedi asta. Așa că, după cum vedeți, domnule Novac, intenția mea de a construi o casă nouă a fost oprită. Termenul era pe sfârșite și știam că nu pot găsi un teren și începe construcția ca să satisfac prostia aia de lege a impozitelor, care am impresia că este o intruziune în drepturile mele, ca cetățean liber, de a lua decizii economice bazate pe nevoile *mele*, și nu ale guvernului. Așa că, domnule Novac, intenția mea de a construi fiind nerealizabilă, am cumpărat rapid o casă gata construită – cea de pe Berry Lane, care e destul de drăguță și, dacă se întâmplă cumva să treceți prin East Hampton, vă invit să o vizitați. Să eviți impozitele este legal, să te sustragi de la plata lor este ilegal, am adăugat. Eu le-am evitat. Vă mulțumesc că v-ați oprit pe cheltuiala guvernului. Îmi place să văd pe ce sunt cheltuiți banii pe care-i dau ca impozite.

M-am îndreptat spre ușă și am deschis-o, spunând:

– Vă voi trimite dosarele și actele referitoare la intenția de cumpărare a pământului care a eșuat, așa că nu trebuie să le dezgropați de la East Hampton. Vă rog să vă lăsați cartea de vizită la secretara mea.

Dar domnul Novac nu s-a grăbit să iasă pe ușa deschisă. A rămas pe scaun și a zis:

– Domnule Sutter, nu aţi îndeplinit cerinţa de *a cumpăra* o casă în decurs de optsprezece luni. Motiv pentru care trebuia să plătiţi *impozit* în acel moment. Nu puteţi face sau spune nimic retroactiv pentru a justifica neplata acelui impozit. Aţi încălcat legea.

Trebuie să înţelegeţi modul în care gândesc oamenii aceştia. Domnul Novac era convins că am comis nu numai crima de a încălca legea impozitelor, dar şi că mi-am pecetluit soarta pentru vecie neplătind *banii* cuveniţi guvernului. Auzeam parcă plânsetele îngeraşilor din ceruri. Mărturiseşte, spunea domnul Novac, căieşte-te şi vei fi absolvit de acest păcat înainte de a fi ars pe rug. Am închis uşa ca să n-o supăr pe Louise şi m-am îndreptat către domnul Novac, care rămăsese ferm pe poziţie, mai precis pe scaun.

– Domnule Novac, am început cu voce joasă, în această mare naţiune a noastră, un cetăţean este nevinovat până i se dovedeşte vinovăţia. Am început apoi să ridic vocea: Acesta este principiul de bază al sistemului nostru juridic, un monument al drepturilor noastre civile. Acum Administraţia financiară cere cetăţenilor americani să furnizeze dovezi ale inocenţei. Greşit, domnule Novac. Greşit. Cu voce foarte ridicată acum: Dacă aveţi vreo dovadă a vinovăţiei mele, cer să o văd. Acum!

Şi-a păstrat calmul, refuzând să se lase antrenat într-o ceartă, să ţipe, cum mi-aş fi dorit eu pentru dosar. Era un profesionist.

– Domnule Sutter, a spus, vă place, nu vă place, în cazuri civile de evaziune fiscală, furnizarea dovezilor cade în sarcina dumneavoastră.

– Bine, am rostit calm, atunci ascultaţi cu atenţie. A fost *intenţia* mea, şi pot demonstra asta la proces, să *construiesc* o casă. Interesant, noua lege a impozitelor îngăduie douăzeci şi patru de luni pentru a construi *sau* cumpăra o casă, pentru evitarea unui impozit pe venit. Aşa că, vedeţi, domnule Novac, nimic nu este bătut în cuie, şi cu-atât mai puţin legea impozitelor, care e rescrisă de spiriduşi harnici în fiecare noapte. Aşa că asta este poziţia mea în acest caz, domnule Novac. Nu mai am nimic de adăugat, dar dacă vreţi să petreceţi

aici întreaga oră pe care v-am acordat-o, puteţi citi Legea Impozitelor în Statele Unite în timp ce eu lucrez.

Domnul Novac a înţeles aluzia şi s-a ridicat.

– Domnule Sutter, după cum reiese din cercetările mele şi propria dumneavoastră recunoaştere, sunteţi silit să plătiţi un impozit pe venit plus dobândă şi penalizări.

Domnul Novac a scos o hârtie din buzunar a parcurs-o şi a zis:

– Din calculele mele reiese că, dacă nu puteţi arăta chitanţe sau cecuri de reduceri pentru investiţii de capital, câştigul în anul în care aţi vândut casa a fost de trei sute zece mii de dolari. Având în vedere legea impozitelor din perioada respectivă plus dobânzile şi penalizările – penalizări pentru neglijenţă, neplata şi frauda fiscală – datoraţi Statelor Unite trei sute paisprezece mii şi cinci sute treisprezece dolari.

Acum mi-aş fi dorit să stau jos. Am tras puternic, dar discret, aer în piept. Ăsta era momentul pe care-l aşteptase domnul Novac – de luni întregi, probabil – şi nu voiam să fac nimic ca să-l savureze.

– Şi totuşi, nu datorez nimic, am spus.

Mi-a întins hârtia, dar am refuzat s-o iau, aşa că a pus-o pe birou.

– Intenţia dumneavoastră de a evita impozitele în mod legal este irelevantă, a spus domnul Novac.

– Greşit, am răspuns. Într-un proces civil de evaziune fiscală, intenţia mea este cât se poate de relevantă. Unde aţi făcut şcoala?

Domnul Novac a zâmbit doar şi m-am simţit stânjenit. Am continuat:

– Să nu vă aşteptaţi să fiu de acord ca să negociez. Părerea mea e că nu datorez impozite. Iar dacă încercaţi să-mi blocaţi activele, am să vă dau în judecată.

Din păcate, ameninţarea asta era atât de falsă, încât domnul Novac a chicotit deschis. Administraţia financiară are drepturi aproape depline de a-ţi lua lucrurile şi trebuie să mergi la tribunal ca să le iei înapoi.

– Am să-i telefonez şi congresmanului meu, am adăugat.

Domnul Novac a părut impresionat. M-a informat:

– În mod normal, domnule Sutter, v-aş accepta explicaţia în privinţa acestei erori dacă dumneavoastră mi-aţi accepta cifrele. Dar cum sunteţi o persoană instruită, un avocat, Administraţia financiară consideră că aceasta nu a fost o eroare din neglijenţă, ci un caz de evaziune fiscală premeditată. Fraudă. Vă previn în acest mod că, pe lângă amenzile civile, aţi putea fi acuzat şi de *delicte penale.*

Bănuiam că o să spună asta, şi când un copoi zice „delicte penale", indiferent cine eşti, câţi bani sau câte diplome ai, inima începe să-ţi bată mai repede. Cunosc oameni cu mai mulţi bani şi mai multă influenţă decât mine care au fost trimişi la răcoare o vreme, cum se spune. Ştiu doi care s-au întors, dar nu mai sunt aceiaşi. L-am privit pe domnul Novac în ochi.

– Oamenii mari nu poartă costume din bumbac.

Pentru prima dată, domnul Novac a părut uşor afectat; s-a înroşit, dar, din păcate, nu din cauza îmbrăcăminţii lui sărăcăcioase. Nu, era ofticat de-a binelea acum. A reuşit să se stăpânească şi a zis:

– Vă rog să pregătiţi un bilanţ complet al impozitelor plătite din 1979 până acum, inclusiv cele de anul acesta, pe care nu le-aţi achitat încă. Să aveţi toată documentaţia şi dosarele disponibile pentru un controlor financiar care va lua legătura cu dumneavoastră azi după-amiază. Dacă nu ne puneţi de bunăvoie la dispoziţie aceste dosare, o să vă trimitem citaţie.

Dosarele mele referitoare la impozite erau în Locust Valley, dar nu voiam să-mi bat capul cu asta până după-amiază. Acum ştiam cum e să fii jefuit. M-am dus la uşă şi am deschis-o.

– Nimeni nu poartă pantofi de piele sintetică în Lumea Liberă, domnule Novac. Trebuie să fiţi un spion.

– Sunt vegetarian, mi-a explicat, şi nu pot purta piele.

– Atunci pentru numele lui Dumnezeu, omule, ai bunul-simţ să porţi tenişi de pânză sau galoşi de cauciuc, dar nu *plastic*. Bună ziua.

A plecat fără o vorbă şi, în timp ce închideam uşa după el, un cuvânt mi-a venit în minte şi am strigat în urma lui:

– Cutră!

Lui Louise era să-i cadă proteza. Am trântit uşa.

În ciuda calmului de patrician pe care-l afişam, eram oarecum tulburat de perspectiva de a mă uşura de aproape o treime de milion şi de a petrece un răgaz într-o închisoare federală. Mi-am turnat un pahar de apă rece dintr-o carafă, am mers la fereastră şi am deschis-o, lăsând să intre ultimele urme de aer respirabil care mai exista în Manhattan la această altitudine.

Deci, asta era; coşmarul Păturii-înstărite-a clasei-de-mijloc – o evaziune fiscală în şase cifre.

Îmi venea să-mi plâng de milă. Muncesc de iese untul din mine, am crescut doi copii, contribui la binele societăţii şi al naţiunii, îmi plătesc impozitele... ei, evident nu pe toate, dar mare parte... şi mi-am servit ţara în vreme de război, când alţii au găsit mijloace să se sustragă de la această datorie patriotică. Nu era cinstit.

Acum să vedeţi cum mă înfurii. Naţiunea e copleşită de traficanţi de droguri şi capi ai Mafiei care trăiesc împărăteşte. Criminalii sunt proprietari de străzi, ucigaşii se plimbă liberi, miliarde de dolari sunt cheltuite pentru înarmare, dar nu se găsesc bani pentru construirea unor închisori, congresmenii şi senatorii fac lucruri pe care, dacă le-aş face eu, aş ajunge în spatele gratiilor, iar marile corporaţii fac evaziuni fiscale atât de mari, încât guvernul preferă să ajungă la compromisuri decât să lupte. Şi ei mă fac *pe mine* criminal? Ce naiba nu e-n regulă aici?

Am reuşit să mă stăpânesc şi m-am uitat în jos pe stradă. Wall Street, centrul financiar al naţiunii, care dădea naştere coloşilor ce trăgeau sforile pe lumea asta. Şi totuşi, unii erau de părere că Wall Street era neamericană, iar rechinii de pe ea sunt nişte paraziţi. Aşa stând lucrurile, domnul Novac a venit pe Wall Street având deja o părere proastă şi am impresia că n-am făcut mare lucru ca să i-o

schimb. Poate că nu trebuia să mă leg de pantofii lui de plastic. Dar cum altfel puteam să rezist? Vasăzică, tot am învăţat ceva la Yale. Am zâmbit. Mă sinţeam puţin mai bine.

Acum să judecăm raţional. Delictul penal ar fi greu de dovedit, dar nu imposibil. Un juriu din prietenii mei de la The Creek m-ar fi găsit nevinovat. Dar un juriu federal, constituit în New York City, putea să nu fie la fel de înţelegător. Dar, chiar dacă aş fi reuşit să scap de acuzaţia de delict penal, tot m-ar fi taxat de... m-am uitat pe hârtia de pe birou... trei sute paisprezece mii cinci sute treisprezece dolari, ceea ce însemna mai mult decât întregul aşa-zis profit de pe urma vânzării casei. Sunt o groază de bani, chiar şi pentru un avocat din Wall Street. Mai ales pentru unul cinstit.

Susan era, de asemenea, teoretic, datoare cu o jumătate din suma asta. Deşi plătim impozite separat din cauza complicaţiilor legate de veniturile ei, şi pentru că aşa cerea contractul premarital, jumătate din casa de la East Hampton îi aparţine şi se presupune că a beneficiat de jumătate din profit. Dar, firește, chiar şi în epoca asta, când femeile au drepturi egale cu bărbaţii, Novac îmi vorbeşte mie de închisoare, nu ei. Tipic.

Oricum, judecând la rece, ştiam că ar fi trebuit să sun la firma de avocatură a lui Stanhope şi să-i pun la curent cu problema. Probabil, s-ar fi dus la Administraţia financiară şi s-ar fi oferit să-i ajute să mă strângă pe mine cu uşa în schimbul imunităţii micuţei lor cliente moştenitoare. Credeţi că a fi însurat cu cineva dintr-o familie ultra bogată e o plăcere? Încercaţi. Ceea ce aveam de făcut era mai întâi să pun pe vreunul dintre asociaţii mei de aici să se ocupe de cazul meu de evaziune fiscală – nu poţi fi obiectiv când e vorba de propriii bani – apoi să-mi caut un avocat.

Ultimul gând m-a determinat să fac următoarea asociaţie de idei: Criminal = Bellarosa.

M-am gândit o clipă la amicul meu Frank. Domnul Bellarosa fusese o dată la închisoare în viaţa sa de infractor, şi asta pentru evaziune

fiscală. Dar este evident că Bellarosa comite în continuare fraude fiscale, din moment ce nu îşi declară veniturile din droguri, prostituţie, jocuri de noroc, pariuri sau ce-o mai fi făcând de soiul ăsta.

Aşa că am stat la fereastră, privind în jos pe Wall Street. Îmi era milă de mine, eram supărat pe nedreptăţile vieţii şi extrem de ofticat când mă gândeam la toţi criminalii care nu erau hărţuiţi de guvern.

Exact atunci, cred, mi s-a întâmplat ceva ciudat: am început să-mi pierd încrederea în sistem. Eu, adeptul declarat al sistemului, port-drapelul legii şi ordinii, un patriot şi un republican convins – m-am simţit deodată înstrăinat de ţara mea. Cred că este o reacţie normală pentru orice cetăţean cinstit care se vede pus în aceeaşi oală cu Al Capone şi Frank Bellarosa. Cred, de asemenea, ca să fiu sincer, că asta se punea la cale de mai multă vreme.

Mi-am amintit de cuvintele lui Frank Bellarosa: „Eşti cercetaş sau ce? Saluţi drapelul în fiecare dimineaţă?"

Ei bine, aşa făceam. Dar am înţeles că toţi aceşti ani, ca bun cetăţean, îmi foloseau doar pentru o prezentare favorabilă în faţa judecătorului.

Logica mea – nu, instinctele mele de supravieţuire – îmi spuneau că trebuie să încetez a mai fi un bun cetăţean dacă voiam să fiu un cetăţean liber. Deci, să cedez de bunăvoie sau veniţi să mă prindeţi, porcilor? *Veniţi să mă prindeţi, porcilor.*

Îl ştiam, firește, pe singurul om care mă putea ajuta cu adevărat şi mi-a părut rău că nu-i aveam numărul de telefon atunci.

19

– „Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului", a citat Frank Bellarosa. Dar, a adăugat, niciodată mai mult de cincisprezece la sută din profitul tău net.

Le dau clienţilor mei sfaturi similare, dar le recomand şaptesprezece la sută din profitul brut şi îi taxez pentru timpul meu. Într-un anumit fel, la fel face şi Frank Bellarosa.

Era vineri seara şi stăteam la masa mea obişnuită din salonul clubului The Creek. Era aglomerat şi nimic nu se schimbase faţă de cealaltă seară de vineri despre care v-am povestit, cu excepţia faptului că vizavi de mine stătea Episcopul.

Fără să mă uit în jur, simţeam ochii celorlalţi mergând de la mine la Frank. La masa de alături era Lester Remsen, împreună cu Randall Potter şi Allen DePauw care, dacă vă amintiţi, furniza guvernului un post de observaţie peste drum de Alhambra.

Domnul reverend Hunnings se afla, de asemenea, acolo, la masa din colţul de lângă geam, împreună cu alţi trei bărbaţi. Avea o jachetă sport aruncată peste hainele de golf şi un pahar de vin roşu în mână. Din câte am observat, clericii episcopalieni şi catolici beau în public mai mult vin roşu, ceea ce cred că se potriveşte cu eticheta, pentru că vinul roşu se dă şi la altar, spre deosebire de berea rece.

La o altă masă învecinată, rezervată aparent celor cu sânge olandez, erau Jim Roosevelt, Martin Vandermeer şi Cyril Vanderbilt.

Ultimul cred că venise de la Piping Rock să petreacă o noapte aici, în mahala.

Locul se aglomera din ce în ce mai mult şi, cum spunea un bătrân cântăreţ de rock, toată gaşca era în păr. Am avut ciudata impresie că se zvonise că Sutter îl adusese pe Bellarosa la club şi toată lumea venise să vadă. Nu, nu. Era doar o seară de vineri obişnuită.

Frank a pocnit din degete către bătrânul Charlie, un fost chelner în sufragerie, care, după ce servise a milioana masă, fusese transferat în salon unde putea să bea, să fumeze, să discute ca orice membru al clubului. Charlie a ignorat, firește, pocnitul din deget, aşa că Frank a mai pocnit o dată, apoi a strigat:

– Hei.

Am tresărit şi am spus:

– Aduc eu băuturile.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către bar. Gustav, barmanul, îmi preparase deja martiniul. Am ajuns lângă tejghea şi i-am spus:

– Şi un pahar de whisky cu ghimbir.

După zâmbetu-i afectat, am înţeles care-i părerea lui despre băutura asta.

Lester a venit în spatele meu; cred că fusese trimis, cu câteva ghionturi în coaste, să mă abordeze.

– Bună, John, a spus Lester.

– Bună, Lester, am răspuns.

– Cine-i tipul care-i cu tine?

– E Antonio Pugliesi, renumitul cântăreţ de operă.

– Pare a fi Frank Bellarosa, John.

– Izbitoare asemănare.

– John... nu e bine.

Whisky-ul cu ghimbir a fost gata şi am semnat pentru băuturi. Lester a continuat:

– Ce-nseamnă asta, John?

– E vecinul meu. A vrut să vină aici, am adăugat.

Ceea ce era adevărat. Bineînţeles, nu fusese ideea mea. Dar mi-am dat seama că mă enervează întrebările lui Lester în privinţa asta.

– Rămâneţi la cină? s-a interesat Lester.

– Da, rămânem. Susan şi doamna Bellarosa vor fi în curând aici.

– Uite... John, ca membru în consiliul clubului şi ca prieten...

– Şi ca văr.

– Da... şi asta... trebuie să-ţi spun că anumite persoane nu sunt mulţumite; astă-seară, nu se simt bine.

– Toţi par mulţumiţi şi în largul lor.

– Ştii ce vreau să spun. Îmi dau seama în ce situaţie te afli. Să beţi un pahar împreună, din an în Paşte, n-are nimic, cum facem şi noi cu unele minorităţi, a adăugat *sotto-voce*. Şi n-are nimic, nici dacă luaţi prânzul împreună, din când în când. Dar nu cina, John, şi nu cu soţiile.

– Lester, i-am răspuns tăios, ai încercat să mă implici în fraudă, falsificare şi înşelăciune doar cu câteva luni în urmă. Aşa că nu mai umbla cu nasul pe sus şi du-te dracului.

Am luat băuturile şi m-am întors la masă.

Am sorbit martini şi am descoperit că îmi cam tremura mâna. Frank şi-a amestecat băutura.

– Ai uitat cireaşa.

– Nu sunt un nenorocit de ospătar.

Frank Bellarosa, vă-nchipuiţi cred, nu e obişnuit să i se vorbească astfel. Aşa stând lucrurile, nu a ştiut ce să răspundă şi a continuat să-şi amestece băutura.

Nu eram în toanele cele mai bune. Cred că o ceartă cu un agent fiscal era echivalentă cu o ceartă cu soţia, din punct de vedere al dispoziţiei. L-am întrebat pe domnul Bellarosa:

– Aşa că ce-ai face *tu?* L-ai mitui pe individ? L-ai ameninţa că-i zbori creierii?

Bellarosa a clipit ca şi cum ar fi fost şocat de ce-i spusesem şi asta mi s-a părut aproape comic.

– Niciodată, dar *niciodată*, nu trebuie să omori un agent federal, a răspuns Bellarosa.

– Dacă l-ai fi întâlnit pe domnul Novac, făceai o excepţie.

A zâmbit, dar nu a spus nimic.

– Deci, am întrebat, să-l mituiesc?

– Nu. Eşti un om cinstit. Nu face nimic din ceea ce nu faci de obicei. N-ar merge. Oricum, a adăugat, tipul e probabil integru şi îşi închipuie că şi tu eşti la fel.

Am încuviinţat. Ca să spun drept mi-ar repugna mai puţin să-l împuşc pe domnul Novac decât să-i ofer o mită.

L-am privit pe Frank Bellarosa. Era îmbrăcat în uniforma lui obişnuită, cu sacou şi tricou la baza gâtului. Probabil că văzuse asta într-o reclamă de îmbrăcăminte, având un conac în fundal şi se hotărâse să umble doar aşa, schimbând doar culorile. De data asta, sacoul era verde şi tricoul galben-canar. Ansamblul în sine n-ar fi atras prea mult atenţia, pentru că, după sezonul de tweed, majoritatea WASP-ilor poartă doar aiureli de vară şi arată precum păsările tropicale până de Ziua Muncii. Bine că Bellarosa nu venise în cine ştie ce costum gri irizat ca pielea de rechin.

– Aruncă Rolexul la gunoi, Frank.

– Da?

– Da. Unii oameni nu-şi pot permite să-l poarte. Nici tu nu poţi. Ia-ţi un ceas sport şi ia-ţi nişte espadrile. Ştii ce sunt alea?

– Sigur?

Nu cred că ştia. Mi-am terminat martiniul, i-am atras atenţia lui Charlie fără să pocnesc din degete şi am mai comandat un rând.

– Şi o cireaşă maraschino pentru domnul.

– Domnul ar dori o cireaşă roşie sau verde, domnule? m-a întrebat Charlie, ca şi cum mi-aş fi adus buldogul la club şi îi comandam o strachină cu lapte.

– Roşie, a lătrat Bellarosa.

Charlie a luat-o din loc.

Câteva femei veniseră să-şi întâlnească sau să-şi ia soţii şi am observat-o pe Beryl Carlisle la o masă cu soţul ei – cum-naiba-îl-cheamă. O vedeam din profil şi am privit-o o vreme cum îşi soarbe băutura cu paiul. O făcea bine. Se uita în direcţia mea, ca şi cum ar fi ştiut exact unde mă aflu, şi am schimbat zâmbete abia schiţate, ceva în genul „Iar am ajuns la asta?"

Bellarosa s-a uitat la Beryl, apoi la mine:

– Bună bucăţică. Cred că are chiloţii uzi după tine.

Mă bucuram că e şi el de aceeaşi părere, dar l-am informat:

– Nu vorbim despre sex aici.

A zâmbit.

– Nu? Dar despre ce vorbiţi aici? Bani?

– Discutăm afaceri, dar niciodată despre bani.

– Cum naiba reuşiţi?

– Nu-i uşor. Ascultă, vreau numele avocatului care se ocupă de impozitele tale, Frank. Nu cel pe care l-ai folosit când ai stat la popreală doi ani, cel pe care-l foloseşti acum să te ţină departe de închisoare.

Au venit băuturile şi Bellarosa a bălăngănit oribila cireaşă ţinând-o de coadă, apoi a muşcat din ea.

– Avocatul care se ocupă de impozitele tale, am insistat.

A continuat să morfolească cireaşa.

– N-ai nevoie de avocat. Avocaţii sunt pentru când ajungi la tribunal. Trebuie să eviţi asta.

– În regulă. Cum?

– Trebuie să înţelegi *de ce*, înainte să ştii cum.

– Înţeleg *de ce*. Nu vreau să scot trei sute de mii de dolari şi pe deasupra s-ajung şi la închisoare. De-aia.

– Dar trebuie să înţelegi *de ce*. De ce nu vrei să faci asta.

– Pentru că a fost o greşeală cinstită.

– Nu există aşa ceva, prietene.

Am ridicat din umeri şi m-am întors la martiniul meu. Am aruncat o privire rapidă prin cameră. Câţiva s-au uitat în altă parte, dar

alţii, ca Martin Vandermeer şi bunul părinte Hunnings mi-au susţinut privirea într-un mod neplăcut. Beryl, pe de altă parte, mi-a zâmbit larg, ca şi cum am fi fost din nou pe calea cea bună. Aveam sentimentul că, dacă Beryl Carlisle era udă, aşa cum sugerase grosolan Bellarosa, atunci asta avea o oarecare legătură şi cu prezenţa lui. Beryl e genul de femeie care fusese cândva sălbatică, apoi a făcut o căsătorie sigură, face afaceri sigure, dar tot îi mai plac băieţii răi. Bănuiesc că acum eram cel mai bun din cele două lumi pentru ea: un soi de huligan educat.

M-am uitat la Bellarosa. Cred că rămâneam în impas până ce nu clarificam problema lui „de ce". Am încercat să-mi amintesc câte ceva din filozofia lui de viaţă, pe care mi-o împărtăşise la Alhambra.

– Novac are ceva cu mine, personal, de aceea, am spus. Mi-am bătut o dată joc de nevastă-sa şi am lăsat-o într-un motel, sus în munţi Catskills, în timpul unei furtuni de zăpadă.

Bellarosa a zâmbit.

– Începi să te apropii.

A pescuit nişte covrigei oribili dintr-un vas de pe masă şi i-a băgat în gură. Intenţionasem să-i scriu directorului clubului în legătură cu covrigeii ăştia, dar începând de astă-seară ar fi mai bine să nu mă plâng de nimic.

Bellarosa a înghiţit covrigeii şi mi-a spus:

– OK. Hai să-ţi spun cum văd eu lucrurile. În ţara asta, cu democraţia superbă pe care-o are, oamenii nu-şi dau seama că există o permanentă luptă de clasă. Nu crezi aşa ceva despre ţara ta? S-o crezi, bătrâne. Toată istoria e o luptă între trei clase – de sus, de mijloc şi de jos. Am învăţat asta de la un profesor de istorie de la La Salle. Înţelegi ce voia tipul să spună?

„Cred că da, Frank. Am fost la Yale, pentru numele lui Dumnezeu."

– Unde se încadrează clasa criminalilor? am întrebat.

– Acelaşi rahat. Doar nu crezi că există clase diferite pentru criminali? Crezi că eu sunt totuna cu un *melanzane* găinar?

De fapt, cam asta credeam, dar acum, ca să mă exprim în termeni istorici şi economici, bănuiesc că nu. Poate că aveam mai multe în comun cu Frank Bellarosa decât cu domnul reverend Hunnings, de exemplu, care nu mă plăcea nici pe mine, nici banii mei.

– Soţia portarului meu, Ethel, crede în lupta de clasă, am spus. O să vă fac cunoştinţă într-o zi. Ar fi distractiv.

– Da. Nu-mi închipuiam că o să crezi asta. OK, nu-i ca-n Europa cu toată nebunia de partide politice şi cu toată vorbăria aia nebunească, dar există şi aici. Luptă de clasă.

– Şi de-aia vrea Novac să mă prindă? E comunist?

– Oarecum. Dar el nici măcar nu ştie de asta.

– Trebuia să fi ştiut eu când mi-a spus că e vegetarian.

– Da. Şi mai aveţi încă o luptă, aproape la fel de veche ca şi lupta de clasă – lupta între idioţii din guvern şi băieţii deştepţi care nu fac parte din guvern. Idioţii din guvern vor ca oamenii sărmani să creadă că îi protejează şi le pasă de ei. *Capisce?* Aşa că ştii cum trăiesc băieţii deştepţi ca tine şi ca mine? Apărându-şi cu o mână boaşele şi cu cealaltă portofelul. Nu-i aşa?

Avea dreptate, bineînţeles. Dar când le spun asta clienţilor mei, o formulez altfel. Probabil că de-aia nu înţeleg întotdeauna.

Bellarosa a continuat:

– Şi nu-i adevărat că Administraţiei financiare nu-i pasă de tine, că eşti doar un număr pentru ei. Ar fi al dracului de bine dac-ar fi aşa, dar nu e. Le pasă de tine într-un fel în care nu ţi-ai dorit să le pese.

– Dar o parte din ceea ce fac, Frank, nu se justifică nici psihologic, nici filozofic. E doar rutină, birocraţie stupidă. Ştiu. Am zilnic de-a face cu ei. Nu cred că Administraţia financiară sau Novac are ceva cu mine personal.

– Nu aşa *începe*. Începe când apucă să se lege de oameni *ca* tine. Şi asta nu-i rutină sau prostie, bătrâne. E ceva *planificat*. Şi dacă e planificat, e *luptă*. De-aia, atunci când se ocupă un tip ca Novac de cazul tău, devine ceva personal. L-ai ofticat?

Am zâmbit.

– Puţin.

-- Da. Prima greşeală.

– Ştiu asta.

– Ascultă, consiliere, Novac e un băiat de cinci-cifre, bun pentru treizeci, patruzeci pe an. Tu poate că faci de zece ori pe-atât. E ca mine şi Ferragamo. Acelaşi lucru. Chestia e că ei au insignele, aşa că nu-i insulţi în faţă.

– Individul m-a enervat.

– Da. Aşa fac. Ascultă, Novac n-a intrat în Administraţia financiară ca să-ţi protejeze ţie banii. A intrat acolo cu o anumită atitudine şi, dacă ai şti care e atitudinea asta, ţi-ar veni să verşi.

– Ştiu.

Bellarosa s-a aplecat spre mine peste masă.

– Novac are putere, înţelegi? Puterea să strivească un tip ca tine, şi chiar ca mine. Asta-l face să se simtă tare, pentru că n-are putere nicăieri în altă parte – nici la bancă, nici la serviciu şi poate că nici acasă, cu nevasta şi copiii. Ce putere să ai acasă când vii cu treizeci de mii pe an? Bellarosa m-a privit în ochi. Pune-te-n locul lui Novac măcar o zi.

– Dumnezeule, nu, poartă pantofi de piele sintetică.

– Da? Înţelegi? Du-te să locuieşti în casa sau apartamentul lui de rahat, fă-ţi griji din cauza preţului hainelor, măcar o dată în viaţă, din cauza preţului alimentelor, şi stai treaz o noapte întreagă să te gândeşti la taxa de şcolarizare a copiilor, dacă o să-ţi facă şeful vreun raport negativ sau dacă guvernul o să facă scumpiri anul ăsta. Apoi du-te să-i faci o vizită domnului John Sutter în afurisitul lui de birou elegant şi spune-i cum o să te porţi cu el.

Dumnezeule, aproape că-mi părea rău de Stephen Novac.

– Înţeleg toate astea, dar vreau să ştiu.

– Da, trebuie să-nţelegi întâi cu cine ai de-a face şi să-nţelegi că le place să se agaţe de oameni aflaţi în văzul tuturor. Oameni ca mine

şi, da, oameni ca tine. Oameni ale căror probleme fiscale vor face vâlvă. Ştii de ce?

– Da, Frank. Îmi câştig existenţa din impozite. Administraţiei financiare îi place să facă vâlvă ca să mai bage-n sperieţi alţi câţiva contribuabili milionari, pe care nu-i nominalizează. Asta-i face pe oameni să-şi plătească impozitele.

– Nu dau *doi* bani pe adunarea impozitelor pentru guvern. Tot nu înţelegi. Tot ce vor e să sperie lumea. Asta-i puterea. Şi asta-i şi gelozia. Un om ca Novac n-are destulă vână să devină bogat ca tine sau ca mine, dar are suficientă minte să nu-i pese. De-asta e un om periculos.

Am încuviinţat. Ce spunea Bellarosa parcă era Machiavelli în traducere modernă.

– Ia un tip ca Ferragamo, a continuat Bellarosa. Pretinde că totul e justiţie, democraţie, egalitarism, că-i pasă de cei sărmani şi de victimele crimelor şi alte rahaturi de-astea. Greşit. Nu despre asta-i vorba, bătrâne. E vorba de afurisita de *putere*. E gelozie, e o chestie personală şi totul învăluit într-un *rahat* care sună frumos. Hei, pot să te duc pe nişte străzi în Brooklyn unde se comit mai multe crime într-un bloc decât în toată afurisita asta de ţară. Îl vezi pe Ferragamo acolo? Îl vezi pe Mancuso? Îl vezi pe Novac întrebându-i pe escrocii şi traficanţii ăia de droguri dacă şi-au plătit impozitele? Şi să-ţi mai spun ceva, consiliere, n-are nicio importanţă dacă ai dus o viaţă *ca a mea* sau *ca a ta*. Când se hotărăsc să te priponească pentru fraudă, tot cinci sau zece ani sunt pentru amândoi, sau poate chiar mai mult. *Capisce?* Şi să-ţi mai spun ceva ce nu vrei s-auzi. Când te uiţi *tu* la un juriu, ei se uită înapoi acuzator, iar tu încerci să pari inocent şi prietenos. Când mă uit *eu* la un juriu, jumătate din el e convins c-am mituit cealaltă jumătate, şi toţi cred că-i ia dracu' dacă votează vinovat. *Asta-i* puterea, bătrâne. Eu o am, tu – nu. Nimeni nu se prosteşte cu mine. Şi uite altă noutate pentru tine: dacă-ţi închipui că guvernul n-o să-ţi vrea gâtul din cauza meseriei

tale, pentru că eşti un avocat bun care-i bate la jocul ăsta, tot n-ai înţeles. Mai gândeşte-te.

Mă gândisem deja la asta şi respinsesem gândul din patriotism.

– Ţi-e totul foarte clar în privinţa asta, am spus.

– Mi-e totul foarte clar în multe privinţe. Mai am doar câteva la care trebuie să mă gândesc.

S-a lăsat la loc pe speteaza scaunului şi a terminat covrigeii.

– Aşa că acum ştii *de ce*. Acum trebuie să vorbeşti cu domnul Melzer. O să-ţi spună el cum.

Am lăsat să treacă câteva secunde, apoi am înţeles că trebuia să întreb:

– Cine e domnul Melzer?

– Era odată de partea cealaltă. Mare grangur la Administraţia financiară. Acum dă consultaţii particulare. Înţelegi? Se îmbogăţeşte vânzând secrete inamicului. Îi cunoaşte personal pe nenorocoşi. Înţelegi? Când l-am întâlnit era prea târziu pentru mine. Dar poate reuşeşte să facă ce trebuie pentru tine.

M-am gândit o clipă. Existau într-adevăr câţiva renegaţi acolo care vindeau arme duşmanului. Dar n-aş fi recomandat niciodată vreunul dintre ei clienţilor mei. Din câte ştiam, operau într-un soi de zonă cenuşie, negociind pe bază de relaţii personale cu Administraţia financiară, poate chiar mituind sau şantajând foşti colaboratori. Clienţii lor nu aflau asta niciodată, făcea parte din înţelegere. Nu, John Sutter, domnul Corectitudine, n-ar fi recomandat niciodată un agent fiscal renegat clienţilor săi, chiar dacă era legal. Nu era *etic*.

Arătam probabil nehotărât, sceptic sau poate dezamăgit, pentru că Bellarosa a spus:

– Domnul Melzer poate să-ţi garanteze, de la bun început, că nu vei fi acuzat. Fără delicte penale, fără închisoare.

– Cum poate să garanteze asta?

– Asta-i treaba lui, prietene. Dacă vrei să lupţi în felul tău, n-ai decât. Dacă vrei să te-ajute domnul Melzer, garantându-ţi în prealabil

că n-o să vezi niciodată cum arată un penitenciar pe dinăuntru, atunci spune-mi. Dar hotărăşte-te repede, înainte să ajungă nenorociţii prea departe, ca domnul Melzer să mai poată aranja lucrurile în felul lui.

M-am uitat la Bellarosa. De fapt, el personal îmi garanta că n-o să ajung la închisoare. Poate că urma să dau trei sute de mii de dolari, dar în mod cert n-aveam să completez cecuri pentru Administraţia financiară în biroul directorului închisorii. Ce simţeam? Uşurare? Gratitudine? O apropiere de noul meu prieten? Bineînţeles că da.

– OK. Melzer.

– Bun. O să ia el legătura cu tine. Bellarosa şi-a aruncat din nou privirea prin cameră. Drăguţ loc.

– Da.

– Acceptă şi catolici, nu-i aşa? Italieni?

– Da, aşa e.

– Fiii mei pot să vină aici dacă eu sunt membru?

– Da.

– Mâncarea e bună?

– Nu ca aceea făcută de Anna.

A râs, apoi m-a privit îndelung.

– Deci, mă ajuţi să intru. Bine?

– Păi... ai nevoie de trei susţinători. Înţelegi?

– Da. Găseşte-i tu. Eu nu cunosc pe nimeni pe-aici.

Mi-am dat seama c-o să-mi ceară asta.

– Ştii, Frank, chiar dac-aş face asta, tot nu te-ar accepta comisia.

– Da. De ce?

„De ce" părea să fie întrebarea serii.

– Ştii de ce.

– Spune-mi.

– OK. Pentru că ăsta e unul din cele mai prestigioase şi exclusiviste cluburi din America şi nu vor ca... cum îţi spui tu? Pe bune, Frank. N-a răspuns, aşa că l-am ajutat: Un cap al Mafiei? Şeful unei organizaţii criminale?

„Ce-o să scrii pe formular? Ce-ai scris pe chitanţa de la impozite anul trecut? Gangster?"

Din nou nu a răspuns, aşa că am zis:

– Oricum, asta e una dintre instituţiile care nu pot fi constrânse cu ameninţări, bani sau legături politice. Ai mai multe şanse să devii şef al Mafiei decât membru al acestui club.

Bellarosa s-a gândit o clipă şi mi-am dat seama că nu e mulţumit de informaţiile primite, aşa că i-am mai dat câteva veşti bune:

– Nici măcar ca musafir nu eşti bine-venit aici. Dacă te mai aduc aici, o să joc golf pe terenul comunal şi o să trag la talere în subsolul Clubului italian de tragere cu carabina.

Şi-a terminat băutura şi a supt nişte cuburi de gheaţă, pe care le-a zdrobit în dinţi, provocându-mi fiori pe şira spinării.

– OK, a spus în sfârşit. Atunci o să-mi faci altădată o favoare.

N-aveam niciun dubiu în privinţa asta.

– Dacă e legal şi posibil, o să-ţi fac o favoare, am răspuns.

– Bun. Tocmai m-am gândit la o favoare. Mă reprezinţi în cazul ăsta de omucidere. Ca favoare.

Şah mat. Am respirat adânc şi am încuviinţat.

– Bun. Nu plătesc pentru favoruri.

– Iar eu nu iau bani pentru ele.

Bellarosa a zâmbit.

– Dar îţi voi acoperi cheltuielile.

Am ridicat din umeri. A urmat o clipă îngrozitoare, în care am crezut că Bellarosa o să-mi întindă mâna peste masă. Am avut această ciudată viziune a unei fotografii în albumul clubului, sub titlul *Cap al Mafiei şi avocat proeminent încheind o afacere la The Creek*. Dar, slavă Cerului, n-a vrut să bată palma, iar eu am schimbat subiectul, spunând:

– Îţi datorez bani pentru grajd.

– Da. Ce ţi-a spus Dominic?

I-am povestit despre devizul lui Dominic şi am adăugat:

– Cred că am depăşit suma asta.

– Băieţii ăştia lucrează ieftin în primii ani. Apoi învaţă puţină engleză, înţeleg cum stau lucrurile pe-aici şi încep să-şi stoarcă clienţii la fel ca toată lumea. Ăsta-i visul american, a adăugat.

Nu chiar.

– N-au luat nici măcar salariul minim, am spus.

A ridicat din umeri.

– Şi ce dacă? N-or să înveţe nimic dacă-ţi pare rău de ei şi le dai mai mult. Oamenii trebuie să fie rezonabili în propriul interes. Nu-i aşa?

– Da, dar cred că ai subvenţionat tu lucrarea. Am senzaţia că vrei să mă faci datornicul tău.

Nu a răspuns, dar a întrebat:

– Eşti mulţumit de lucrare şi de preţ?

– Da.

– Gata cu povestea atunci.

– Cui plătesc?

– Mie îmi plăteşti. Opreşte-te la o cafea într-o zi. Bani lichizi, cec, nu contează.

– În regulă.

Bellarosa s-a lăsat pe spătar şi-a încrucişat picioarele şi m-a privit.

– Acum, când ştii că n-o să ajungi la închisoare, arăţi mai vesel, a spus.

Aş fi fost mai fericit dac-aş fi ştiut că Frank Bellarosa ajunge la închisoare. Ce rahat!

– Hei, tabloul ăla pe care-l face soţia ta arată grozav, m-a informat. Nu mă lasă să mă uit peste umărul ei, ştii. Mă goneşte, dar atunci când pleacă, ridic cârpa şi arunc o privire. E o pictoriţă excelentă.

– Mă bucur că-ţi place tabloul.

– Da. Trebuie să-i găsesc un loc pe cinste. Şi Annei îi place. Acum înţelege ce voia Susan să spună. Ştii? Ruinele. Anna şi Susan se-nţeleg destul de bine.

– Mă bucur să aud asta. Soţia ta e foarte amabilă că-mi trimite din ce găteşte.

Acum, că terminaserăm cu treburile importante, reveniserăm la modelul de conversaţie stupidă, tip WASP, şi mi-am dat seama că Frank era supărat. Crezuse probabil că suntem fraţi de cruce dacă vorbim despre mită, crimă şi chiloţii uzi ai lui Beryl Carlisle, dar voiam să-i arăt că, chiar dacă ne bălăceam o vreme în aceeaşi mocirlă, eu puteam zbura totuşi ca un uliu. Cred că, într-un anumit fel, aprecia asta. Asta cumpăra el: un uliu. Porcii erau mai ieftini.

Am devenit conştient că ceva provocase o scădere a zgomotului în cameră. M-am uitat spre uşă şi am văzut-o pe Susan venind spre mine, remorcând-o pe Anna Bellarosa.

Anna purta iar una dintre pijamalele ei largi, verde-smarald de data asta, iar picioarele îi erau încastrate în sandale albe, ornamentate cu ştrasuri strălucitoare. Avea pe ea suficient aur cât să producă o fluctuaţie pe piaţa metalelor.

Anna trăgea cu ochiul în jur în timp ce avansa spre noi şi a devenit conştientă de faptul că era centrul atenţiei. Pe faţă i s-a întipărit un zâmbet stupid, forţat, şi m-am simţit stânjenit pentru ea. Biata Anna. Mă-ntrebam dacă ştie de ce se uită oamenii la ea; că tuturor de aici li se pare că e îmbrăcată caraghios, că are cei mai mari sâni din tot clubul şi că toată lumea făcuse deducţia corectă că e soţia şefului Mafiei.

Susan, desigur, avea sângele rece al unei regine, deloc stânjenită de însoţitoarea ei pe care o conducea de parcă Anna ar fi făcut parte din nobilimea europeană.

Frank şi cu mine ne-am ridicat când femeile au ajuns lângă noi şi am schimbat cu toţii saluturi şi îmbrăţişări. Aşa cum vedeam eu lucrurile, toată lumea din salon considera că merita cheltuiala din seara asta, chiar la patru dolari paharul de băutură. Am observat, de asemenea, că nimeni nu pleca.

Trebuie să înţelegeţi, de asemenea, că în ciuda celor spuse lui Frank, Susan şi cu mine nu eram tocmai în pericol de-a fi imediat ostracizaţi. Nu, John Whitman Sutter şi Susan Stanhope Sutter puteau să-şi permită multe. Oamenii cred că, cu cât o familie este mai veche, cu atât sunt membrii ei mai nebuni şi mai excentrici. Aşa stând lucrurile, aşa cum radicalismul era şic prin anii şaizeci-şaptezeci, când Rockeffellerii, Rooseveltii şi aşa mai departe cinau cu reformatori negri şi indivizi desculţi, poate că acum era şic criminalitatea. Poate că Sutterii lansau o nouă modă: să inviţi un ucigaş la The Creek.

Membrii parveniţi ai clubului The Creek vor fi, totuşi, cei mai indignaţi, ei fiind cei mai vulnerabili şi mai în pericol de a se simţi stânjeniţi de familia Bellarosa, care le amintea de perioada când locuiau în Lefrak City sau Levittown.

Susan arăta fantastic, într-o rochie simplă de mătase albă, un soi de togă greco-romană care abia dacă-i acoperea genunchii şi îi accentua bronzul. Ne-am aşezat cu toţii şi Charlie a venit nechemat, pentru că Lady Stanhope n-are nevoie să cheme chelnerul. Chelnerii, chiar în restaurantele noi, simt asta şi apar imediat lângă ea. Şi ăsta în sine e un motiv să fii însurat cu ea.

Am comandat băuturi şi toţi patru am început să sporovăim.

– Arăţi adorabil astă-seară, i-am spus Annei.

A zâmbit şi ochii i-au scânteiat. Era clar că mă plăcea. Nu se ştie din ce motiv, ochii mi-au alunecat în decolteul ei şi am descoperit iar crucea de aur acolo, încuibată între sânii ei voluptoşi, şi dacă a existat vreodată vreun semnal combinat, acela era.

Susan ne-a întrebat pe Frank şi pe mine:

– Aţi terminat cu afacerile?

– Frank mi-a fost de mare ajutor, i-am zis.

– Bine, a răspuns Susan. I s-a adresat lui Frank: Avocaţii mei m-au sfătuit să închei o afacere separată cu guvernul. De fapt, să-l

abandonez pe John. Îţi vine să crezi una ca asta? Ce fel de oameni am devenit?

Probabil că Bellarosa se întreba acelaşi lucru când a aflat că Susan are propriii avocaţi. Dar, spre cinstea lui, părea să sesizeze subînţelesul acestei întrebări şi a răspuns:

– Guvernele vin şi se duc. Legile vin şi se duc. Datorezi loialitate familiei, celor de-acelaşi sânge cu tine şi soţului sau soţiei tale. S-a uitat la mine. Şi dacă soţia ţi-a dăruit copii şi e o soţie bună, datorezi loialitate şi familiei ei. *Capisce?*

Frank, desigur, nu cunoştea familia Stanhope. Am mormăit un răspuns.

Bellarosa a continuat:

– Dacă-ţi trădezi familia, eşti blestemat să putrezeşti în iad pentru vecie. Dacă familia te trădează, atunci nicio pedeapsă nu e destul de severă, a adăugat.

Suna ca un mesaj scos dintr-o macaroană cu răvaşe, dacă există aşa ceva. Nu mă deranja interpretarea lui Frank a Evangheliei când eram singuri, dar când era Susan de faţă nu voiam să par de acord cu orice panseu agramat pe care-l emitea. Aşa că am spus:

– Ce înţelegi prin trădare? Ce părere ai de trădarea în dragoste?

Uitând că-i spusesem că nu vorbim despre sex aici, a răspuns:

– Un bărbat poate să se culce cu o femeie care nu-i este soţie. Asta e natura bărbatului. O soţie nu poate avea un alt bărbat fără să-şi trădeze soţul.

Ştiam, desigur, că va spune ceva de genul ăsta şi voiam ca Susan să-l audă, deşi nu eram sigur de ce. O declaraţie de genul ăsta ar declanşa o discuţie chiar spirituală între două cupluri normale şi contemporane, dar, dacă Frank Bellarosa avea o slăbiciune, aceasta era următoarea: avea un simţ foarte redus al anacronismului său. Era un soi de personaj al anilor '50, modelat de subcultura sa unică, rădăcinile etnice şi profesia sa. Înţelegea cu siguranţă lumea în care trăia şi înţelegea natura umană, motiv pentru care făcuse această

declarație care, vă place, nu vă place, era o declarație destul de corectă. Dar nu înțelegea că lucrurile astea nu *se spun* în America. Nu îi numești pe negri vinete, nu înjosești femeile, nu le spui hispanicilor tuciurii și nu faci generalizări grosolane la adresa femeilor, minorităților, săracilor, handicapaților, imigranților sau oricărui alt grup aflat în dizgrație în momentul de față. Frank Bellarosa nu era un tip subtil. De fapt, nici nu trebuia să fie, motiv pentru care eram un pic invidios pe el.

I-am aruncat o privire lui Susan care, așa cum bănuiam, nu era jignită, ci doar amuzată de primitivul care stătea alături de ea.

Anna, firește, n-avea nicio obiecție și nici n-o să aibă vreodată.

Frank a continuat:

– Dar un bărbat trebuie să fie atent când se culcă însă cu o femeie care nu-i este soție. Bărbați puternici au fost ruinați, din cauză că femeile i-au făcut să-și piardă loialitatea, să-și uite prietenii și au deschis ușa dușmanilor lor.

Aveam senzația că Frank i-ar fi dat înainte, dar eu voiam să schimb subiectul, așa că l-am schimbat.

– Frank mi-a spus că-i place tabloul tău, i-am zis lui Susan.

Susan a zâmbit, apoi s-a uitat sever la Bellarosa.

– Dacă continuă să tragă cu ochiul, o să-i pictez mutra.

Dumnezeule, ce familiari devenisem cu un cap al Mafiei!

Am mai sporovăit așa la încă un rând de băutură, oferind audienței un subiect de discuție în timpul weekendului.

La opt, ne-am retras într-una dintre sufragerii, unde Susan și cu mine am salutat câțiva cunoscuți și i-am prezentat pe soții Bellarosa, fără să pomenim niciunul din titlurile lui Frank. Nimeni, desigur, nu i-a privit de sus, așa cum ar fi făcut cu douăzeci de ani în urmă. Din contră, politețea a pus acum stăpânire pe societatea americană, de parc-am fi fost bombardați cu praf de râs, și cetățeanul de rând va da mâna cu un posibil ucigaș, se va conversa pe stradă cu borfașii care-l acostează și va deschide probabil ușa unor hoți înarmați, ca să

nu pară nepoliticos. Aşa stând lucrurile, ştiam că nu vom avea niciun fel de scenă din cauza soţilor Bellarosa, şi avusesem dreptate.

Ne-am aşezat cu toţii, am comandat alte băuturi, am discutat meniul şi l-am ascultat pe Christopher vorbindu-ne de specialităţi. Christopher e *maître d'hotel,* iar Frank a hotărât că e homosexual.

I-am dat comanda lui Richard, un gentleman în vârstă care reţinea fiecare comandă fără să şi-o noteze. Aşa că, de câţiva ani încoace, avându-l pe Richard ospătar, ori mănânci ce-ţi aduce, ori îl jigneşti trimiţându-l înapoi la bucătărie. Eu mănânc ce-mi aduce.

Am cerut un anumit Bordeaux care ştiam că o să meargă cu tot ce urma să mâncăm. Am făcut asta fără să consult lista de vinuri. Ăsta e micul meu truc în restaurante şi oamenii sunt de obicei impresionaţi. Frank şi Anna n-au dat două parale pe asta.

Susan le-a explicat zâmbind că s-ar putea să nu primească exact ceea ce au comandat, sau, mai precis, nimic din ceea ce au comandat. Nu li s-a părut atât de caraghios cum li se pare prietenilor noştri obişnuiţi cu excentricităţile clubului vechi.

Susan şi-a încheiat povestea, spunând:

– Dac-aveţi noroc, Richard ar putea să greşească şi vinul, şi mâncarea, şi vor merge bine împreună.

Soţii Bellarosa au părut nedumeriţi şi increduli.

– De ce nu-l dau afară? a întrebat Frank.

I-am explicat că membrii clubului nu ar permite concedierea unui bătrân angajat.

Frank a părut să înţeleagă, fiind şi el patron, *padrone,* şeful, un om care răsplăteşte loialitatea.

– N-ai da afară pe cineva care a devenit prea bătrân pentru slujbă, nu-i aşa? l-am întrebat.

A răspuns zâmbind:

– Bănuiesc că nu, dar nu ştiu pe nimeni în meseria mea care să fi ajuns prea bătrân.

A râs. Până şi eu am zâmbit. Susan a chicotit, iar Anna părea să nu audă sau să nu înţeleagă. Cred că ar fi avut chef să-şi facă cruce. Frank a continuat pe aceeaşi temă:

– Uneori concediez oamenii, alteori îi împuşc.

Trei dintre noi au râs. Anna studia picturile de pe pereţi.

Aşa au cinat împreună familia Sutter şi Bellarosa. Eram liniştit ştiind că nimeni nu va fi împuşcat la masa noastră. Susan era şi ea liniştită şi nu-şi făcea griji pentru oprobriul public; chiar mai mult, se simţea bine. Ca să fiu sincer, soţii Bellarosa erau mai interesanţi decât Vandermeerii, de exemplu, şi în mod cert mai amuzanţi odată încălziţi. Frank avea un repertoriu întreg de glume care erau rasiste, porcoase şi muşcătoare la adresa tuturor, inclusiv a italienilor. Dar felul în care le spunea, fără să-şi ceară scuze sau să aibă remuşcări, le făcea să sune bine, şi am râs cu toţii de ne dureau fălcile.

Cei din jur păreau geloşi că ne distrăm atât de bine. Au venit *entré*-urile, unul bun, trei greşite, dar acum nu-i mai păsa nimănui. Susan începuse să-mi spună *consigliere,* ceea ce i s-a părut nostim lui Frank, dar pe mine, deşi beat, nu m-a amuzat.

Richard a încercat de câteva ori să-i ia lui Frank salata verde, care rămăsese neatinsă. Frank i-a spus s-o lase, şi data următoare când Richard s-a întins după ea, Frank l-a apucat de încheietură şi i-a spus:

– Uite ce-i, amice, am zis să laşi nenorocita aia de salată în pace.

Asta a oprit totul timp de o secundă. Richard s-a tras înapoi, aproape înclinându-se în timp ce-şi freca încheietura. Eram bucuros de acest mic incident, întrucât mă asigura că Frank Bellarosa era cine şi ce spusese Alphonse Ferragamo că este. Ca majoritatea psihopaţilor, domnul Bellarosa avea o doagă sărită şi putea trece de la râs la violenţă în mai puţin de o secundă. Am observat că până şi Susan, care-l găsea pe Bellarosa încântător, interesant, şi-aşa mai departe, era un pic şocată.

Frank şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să-şi dea-n petic în public şi s-a explicat dând din mână:

– Italienii mănâncă salata după felul întâi. Curăţă farfuria. Cred că tipul nu ştia asta.

„Cred că ştie, acum, Frank."

Frank şi-a mâncat salata.

După vreo cincisprezece minute, toată lumea a uitat sau s-a prefăcut că a uitat că Frank neglijase bunele maniere. De fapt, Frank a făcut un efort să fie amabil cu Richard, explicându-i ce-i cu salata, debitând câteva glume nesărate despre ospătarii italieni şi asigurându-l, în general, pe Richard că se putea mişca liber în jurul mesei, fără să-i fie teamă că ar putea să-şi piardă vreo parte din corp. Cu toate astea Richard a scăpat din mână o farfurie.

Am comandat cafea şi desert, iar Frank, patru pahare de vin Marsala, explicându-i lui Richard că italienii beau frecvent Marsala înainte sau după desert, uneori cu brânză. Richard, căruia puţin îi păsa, s-a arătat fascinat.

Masa s-a terminat vesel, fără vărsări de sânge sau alte incidente, exceptând faptul că Frank a insistat să plătească chiar şi după ce i-am explicat că nu se folosesc bani la club. Până la urmă, frustrat în încercarea-i de a se revanşa faţă de mine, a înfundat nişte bancnote în buzunarul lui Richard.

Adevăraţii alcoolici nu ştiu niciodată când trebuie să plece, aşa că ne-am retras într-un birou pentru lichioruri. O chelneriţă adormită s-a uitat la ceas pregătindu-se să ne spună că e prea târziu, apoi l-a observat pe Frank Bellarosa, asupra căruia i se atrăsese probabil atenţia în timpul serii. A zâmbit şi a întrebat:

– Ce vă pot oferi?

Frank a comandat pentru toţi:

– Sambuca, şi trebuie să pui trei boabe de cafea în fiecare pahar, pentru noroc. Înţeles?

– Da, domnule.

S-a grăbit să le prepare.

Frank mi-a oferit un trabuc şi l-am acceptat. Am aprins şi am fumat. Chelneriţa a venit cu o farfurie întreagă de boabe de cafea, aşa că ne puteam face norocul cu mâna noastră.

– Trebuie să te duc într-un mic restaurant pe Mont Street, a zis Frank. Cartierul Little Italy, ştii? Se cheamă La Giulio. O să te-nvăţ să mănânci italieneşte.

– E nevoie de vestă antiglonţ? am întrebat.

Nu ştii niciodată ce-o să i se pară caraghios unui tip ca Bellarosa. Susan a chicotit. Anna s-a întristat. Dar Frank a râs.

– Nuu, ţi le dau când te-aşezi. Ca pe bavete.

Ne-am terminat băuturile şi ne-am ridicat nesiguri pe picioare.

– Vor să închidă. Frank şi-a împins scaunul în spate. Hai la mine acasă.

Acordul lui Susan a venit în acelaşi moment cu refuzul meu. Ne sincronizăm destul de bine în situaţii de genul ăsta, şi putem comunica printr-o simplă privire. Dar în mod cert nu eram pe aceeaşi lungime de undă astă-seară.

– Am o zi grea mâine, i-am spus lui Susan. Mergi tu dacă vrei.

– Cred că voi merge acasă.

Frank nu a părut dezamăgit, nici uşurat, deşi Anna m-a privit într-un mod ciudat, aproape ca şi cum noi doi eram *simpatico,* iar ceilalţi doi nebuni.

Susan şi Anna veniseră cu Cadillacul lui Frank, condus de şoferul-gorilă, iar Susan şi cu mine am acceptat invitaţia lui Frank de a ne conduce acasă, ca şi cum am fi format un fel de pereche.

Am ieşit în aerul îmbălsămat al nopţii, iar maşina lui Frank a tras repede lângă noi ca şi cum şoferul, din obişnuinţă, credea că tocmai am jefuit clubul.

Ne-am îngrămădit cu toţii pe bancheta din spate, ceea ce oamenii care nu se cunosc între ei n-ar face dacă ar ţine la etichetă. Nu ştiu cum, ordinea era: Susan, Frank, Anna, apoi eu. Maşina a pornit şi

toţi am chiuit şi am râs. Eram într-adevăr înghesuit, având în vedere şoldurile late ale Annei, aşa că părea firesc ca Susan să stea pe jumătate la Frank în braţe. În ceea ce o priveşte, Anna părea stânjenită, dacă nu chiar panicată de apropierea coapsei şi sânului ei drept de coapsa şi braţul meu stâng. Nu conta ce se-ntâmplă în stânga ei. Uluitor.

Am râs şi am glumit, şi totul era cât se poate de stupid. Parcă eram nişte provinciali bătrâiori, aflaţi într-o stare de euforie bahică, ce avea să ne stânjenească dimineaţă pe toţi dacă eram destul de proşti să ne gândim la asta.

Şoferul, un bărbat căruia Frank îi spunea Lenny, ne-a verificat în oglinda retrovizoare şi o dată chiar s-a uitat peste umăr la mine. Lenny era un mucos, şi mi-ar fi plăcut să-i trag un pumn în faţa lui juvenilă idioată sau să-i spun lui Frank să-i tragă un glonţ în ceafă.

Lenny părea să ştie drumul. A virat la dreapta printre porţile deschise de la Stanhope Hall şi nu a ezitat de-a lungul aleii cotite care duce la casa noastră. Interesant. Lenny a coborât şi a deschis uşa lui Susan, ajutând-o să coboare de pe genunchii lui Bellarosa. Eu am ieşit fără niciun fel de ajutor, dacă nu punem la socoteală rearanjarea şoldurilor Annei, care, practic, m-a propulsat pe uşă afară.

Am făcut cu mâna geamurilor negre de la Cadillacul lui Bellarosa, apoi am intrat şi am urcat în dormitor. Ne-am dezbrăcat şi ne-am băgat în pat. Susan şi cu mine dormim *au naturel* tot anul, ceea ce înseamnă că luna de miere nu s-a terminat încă, şi-i dă tinerei noastre spălătorese subiecte de discuţie, ca de exemplu: „Nu spăl cămăşi de noapte sau pijamale la Stanhope Hall, dar *mi Dios*, cearşafurile alea!"

În aceeaşi notă, Susan s-a întins şi m-a apucat, dar mă tem că nu a găsit decât doi centimetri de John.

– Am băut prea mult, am informat-o.

Susan nu ia asta drept o respingere, ci un test. De fapt, dacă reuşeşte să mă pornească, merge destul de bine.

– Imaginează-ţi, a zis, că sunt Anna Bellarosa şi că ne-am schimbat soţii pentru o noapte.

– OK.

Era o diferenţă fizică netă între Susan şi Anna, aşa că trebuia să-mi folosesc din plin imaginaţia. Susan a stins veioza ca să faciliteze asta. A spus:

– Sunt cu Frank acum pe bancheta din spate a maşinii şi ne scoatem hainele în timp ce şoferul merge-nainte.

Nu mi-a plăcut imaginea asta, sau poate că mi-a plăcut totuşi, parţial, pentru că am simţit organul acela întărindu-se în mâna lui Susan. A chicotit.

– Vezi? a zis. Acum e bine. Şi ai să faci dragoste cu Anna Bellarosa, a adăugat. N-a avut niciodată alt bărbat în afară de soţul ei şi e timidă, înspăimântată, dar excitată. Tu ştii c-o să-i placă cum o să faci tu, şi te-ntrebi când şi cum o să te-ntâlneşti cu soţul ei, şi când o să mi te dea ea înapoi, şi ce-o să ne spunem cu toţii, unul altuia.

Dumnezeule, ce imaginaţie putea să aibă femeie asta! Şi ştia ce se petrece cu mine, ceea ce nu prea-mi convenea. Vreau să spun că ideea cu schimbatul partenerilor trecuse şi prin mintea mea încetoşată, în maşină, în drum spre casă.

Stăteam pe spate, cu mâna lui Susan ţinându-mi penisul, care ieşise ca o rachetă balistică din turnul de lansare. Am auzis-o spunând:

– O, Dumnezeule, John, eşti mai mare ca Frank.

– Ce?

A vorbit cu accentul din Brooklyn.

– Nu încape tot ăsta în mine. Te rog nu-l băga. Soţul meu o să mă omoare pentru asta. O să te omoare şi pe tine.

– El o regulează pe Susan chiar acum. Soţul tău o regulează pe nevastă-mea, am subliniat.

– Îmi trădez soţul, a spus ea. Să mă ierte Dumnezeu.

– Facem dragoste doar, am replicat.

M-am rostogolit deasupra ei şi i-am pus picioarele pe umerii mei.

– Ce faci? a ţipat ea. Ce vrei să faci?

M-am înfipt în ea, iar ea a scos un sunet extatic. În timp ce făceam dragoste a gemut, a plâns, apoi s-a potolit şi-a început să-i placă. Între două respiraţii gâfâite a zis în italiană ceva ce n-am putut să înţeleg, dar suna excitant şi obscen.

Bine, uite, suntem puţin cam într-o ureche, OK? Dar am ştiut întotdeauna până unde să mergem. Dar de data asta, nu ştiu de ce, aveam impresia că am depăşit limitele jocului. Fantezia era una, dar să aduci oameni ca Bellarosa în dormitor era periculos. Ce-o fi fost cu noi?

În timp ce stăteam întinşi pe pat, despărţiţi de câteva rânduri de cearşafuri, Susan a spus:

– Cred c-ar trebui să plecăm. În vacanţă.

– Împreună?

A lăsat să treacă câteva secunde, apoi a răspuns:

– Bineînţeles. Trebuie să plecăm de aici, John. Până nu e prea târziu.

N-avea rost s-o întreb ce-nţelege prin prea târziu.

– Nu pot să plec acum, am răspuns. Se întâmplă prea multe lucruri.

Mult timp nu a zis nimic, apoi a rostit:

– Nu uita că te-am rugat.

Şi, ca să fiu cinstit faţă de ea, chiar în lumina celor întâmplate, n-o să uit niciodată că m-a rugat.

20

Iulie. Cele mai bine gândite planuri de vacanţă ale oamenilor care muncesc ies prost de obicei, şi asta promitea să fie cea mai împuţită vacanţă pe care o aveam de când mă înrolasem în armată. Domnul Melzer a luat legătura cu mine, aşa cum spusese Frank Bellarosa c-o să facă. Ne-am întâlnit, la insistenţele domnului Melzer, la mine acasă. A sosit la ora fixată, la şase după-amiază, într-o miercuri, şi l-am condus la mine în birou.

Domnul Melzer era un gentleman cu părul alb, cu o voce moale, care aproape m-a surprins la telefon. Am observat acum că vocea i se potrivea cu înfăţişarea. Purta un costum gri-deschis, scump şi de un surprinzător bun-gust. Pantofii nu numai că nu erau sintetici, dar erau din piele de şopârlă şi costau cam o mie de dolari perechea. Mamă, mamă, Melzer, ai dat lovitura, nu-i aşa? Aş fi vrut ca domnul Novac să-şi vadă fostul coleg.

Ne-am aşezat la mine în birou, dar tot ce i-am oferit domnului Melzer a fost un scaun.

Cum era un renegat, m-aşteptam să arate cumva hăituit. Dar se simţea foarte în largul lui, era chiar grav din când în când, ca şi cum ceea ce discutam era foarte important şi, de aceea, foarte scump.

Nu mi-a displăcut imediat, cum îmi displăcuse Novac, dar avea ceva alunecos, şi cred că dobândise lubricitatea după ce părăsise Administraţia financiară, care nu e renumită pentru ungerea osiei.

Pantofii din piele de şopârlă păreau o încălţăminte potrivită pentru domnul Melzer.

După vreo cincisprezece minute de conversaţie, m-a informat:

– Iau un onorariu de douăzeci de mii de dolari.

Era rezonabil având în vedere cazul. Eu aş fi cerut mai mult dacă era cazul meu. Dar apoi a adăugat:

– Şi jumătate din impozitele de care vă scutesc.

– *Jumătate?* Avocaţii au dreptul, prin lege, să ia numai o treime din suma de care-l scutesc pe client într-un proces civil.

– Nu sunt avocat, domnul Sutter. Nicio lege nu guvernează onorariul meu. De asemenea, înţelegeţi că am şi cheltuieli mari.

– Nici măcar n-aveţi un birou.

– Am alte cheltuieli. Nu-i nevoie să ştiţi de ele.

– Nu, nu este. L-am privit în ochi. Nu voi fi acuzat de delict penal pentru fraudă fiscală?

– Fără delict penal, domnule Sutter.

– În regulă. Sunteţi angajat.

– Totuşi, a adăugat, potrivit celor spuse de dumneavoastră, datoraţi guvernului mare parte din această sumă. Poate chiar toată. Dar pot şi o voi reduce. Am un bun stimulent să fac asta. Înţelegeţi?

Nu există lucrător mai harnic decât un fost funcţionar al guvernului care a descoperit cuvântul *stimulent.*

– Voi încerca să aranjez o plată în rate, a continuat, dar trebuie să vă spun că atunci când se hotărăsc pentru o sumă mai mică, o vor repede.

– Excelent. Dar nu mai vreau să-l văd sau să aud de Novac în viaţa mea.

– O să tratez eu cu Steve.

– *Steve?* am întrebat. Cum şi când doriţi să vi se plătească onorariul?

– Un cec e bun, şi ar fi preferabil acum.

– Nu şi pentru mine. O să vă trimit un cec săptămâna viitoare. Dar aş vrea să-ncepeţi să lucraţi acum.

Când clienţii mei îmi spun asta, ridic din sprâncene, aşa cum fac avocaţii.

Dar domnul Melzer a dat pur şi simplu din mână.

– Sunteţi prieten cu domnul Bellarosa. Nu-i nicio problemă cu plata.

Asta se putea interpreta cel puţin în două moduri. M-am ridicat şi domnul Melzer a făcut la fel. S-a dus la fereastră.

– E mai uşor să ieşiţi pe uşa aceasta, i-am spus.

A râs încetişor şi mi-a explicat:

– Vă admiram reşedinţa venind încoace. E foarte impresionantă, a zis arătând cu capul spre fereastră.

– Era.

– Da, era. E incredibil, nu-i aşa, domnule Sutter, cum trăiau cei bogaţi înainte de impozitul pe venit?

– Da, este.

– Întotdeauna m-a îndurerat, când eram de partea guvernului, să văd câte bunuri personale obţinute prin muncă grea erau luate prin impozite.

– Şi pe mine mă îndurerează, domnule Melzer. Zău că da. Şi mă bucur de convertirea dumneavoastră. Dar toţi trebuie să plătim ceva impozite, am adăugat, şi nu mă deranjează să-mi plătesc cinstit partea.

S-a întors de la geam şi mi-a zâmbit, dar nu a spus nimic.

M-am dus la uşă.

– Sigur nu vă trebuie dosarele mele de impozite?

– Nu cred, domnule Sutter. Eu abordez altfel problema. Mă interesează dosarele lor în ceea ce vă priveşte.

– Înţeleg. Şi cum pot să iau legătura cu dumneavoastră la nevoie?

– Vă telefonez eu într-o săptămână.

Domnul Melzer s-a îndreptat spre uşă, a ezitat, apoi a zis:

– Probabil că sunteţi necăjit din pricina asta, domnule Sutter, şi vă gândiţi probabil la unii indivizi care nu-şi plătesc cinstit partea lor de impozite.

– Vor trebui să trăiască cu acest păcat de moarte, domnule Melzer. Eu vreau pur şi simplu să pun lucrurile la punct cu Unchiul Sam. Sunt un patriot, un fost cercetaş.

Domnul Melzer a zâmbit din nou. Şi-a dat seama, cred, că sunt deasupra celor care păcălesc fiscul de obicei.

– Oamenii care nu plătesc impozit, adevăraţii evazionişti fiscali, par să trăiască precum bătrânii regi din basme, m-a informat. Dar vă asigur că până la urmă tot ajung la închisoare. Există o justiţie.

Tot aşa ceva îmi spusese şi domnul Mancuso. Siguranţa asta venea cred din activitatea guvernamentală. Trebuie că ştiau ei ceva de care eu nu aveam habar.

– Şi aş fi fericit să fiu în juriu, am răspuns.

I-am deschis uşa.

A mai făcut un pas spre ea, apoi s-a întors din nou spre mine.

– Poate că vă voi folosi serviciile într-o zi. Mă descurc foarte bine, înţelegeţi, dar nu am pregătire juridică.

– Motiv pentru care vă descurcaţi foarte bine, în loc de destul de bine.

A chicotit.

– Sunteţi bine cunoscut la biroul Administraţiei financiare din Manhattan. Ştiaţi asta?

Bănuiam că sunt, dar nu eram sigur până acum.

– Trag la ţintă în fotografia mea? am întrebat.

– De fapt, când lucram acolo, aveam un perete întreg capitonat cu „Galeria pungaşilor".

A zâmbit, dar pe mine nu mă amuza.

– Fără fotografii, firește, a adăugat el, doar nume şi numere de la Asigurările Sociale. Nu de evazionişti fiscali, înţelegeţi, ci de avocaţi care-i bătuseră pe cei de la Fisc la propriul lor joc. Nu le place

asta. Aşa că, vedeţi, vă ştiam, sau ştiam despre dumneavoastră, înainte să luaţi legătura cu mine.

A făcut o pauză, apoi a spus:

– Nu-i aşa că-i ironic să aveţi nevoie de ajutor pentru impozite tocmai de la mine?

Ironia îmi miroase întotdeauna a treabă aranjată şi cred că la asta se referea.

– Credeţi că acest caz e o vendetă personală împotriva mea? l-am întrebat.

A făcut o pauză de subînţelesuri înainte de a răspunde:

– Cine poate şti sigur? Birocraţii pot fi atât de ciudaţi! Chestia e că dacă v-au ales pe dumneavoastră înseamnă că au găsit ceva, nu-i aşa? Chiar dacă numai din punct de vedere tehnic.

O tehnicitate de-a dreptul costisitoare. Ei bine, dacă singura moarte demnă de un vânător de lei este să fie mâncat de un leu, atunci singura moarte financiară demnă de un agent fiscal este să fie mâncat de Fisc.

Domnul Melzer a revenit la subiectul principal şi a întrebat:

– Aş vrea să apelez la dumneavoastră pentru sfaturi.

Ăsta era momentul să-i spun să se ducă dracului, aşa că am zis:

– Sunt disponibil la tariful meu obişnuit.

– Bun. Şi aţi fi disponibil pentru un câmp mai larg de activitate? De exemplu, aţi dori să ne asociem pe termen limitat?

Mamma mia, primeam mai multe oferte decât o curvă de pe Twelfth Avenue. Am răspuns ţeapăn:

– Mă îndoiesc că cineva care este acuzat de evaziune fiscală v-ar fi de mare ajutor, domnule Melzer.

– Sunteţi prea modest.

– Sunteţi prea amabil.

– Domnule Sutter, v-aş putea dubla venitul actual în primul an.

– Şi eu aş putea, domnule Melzer, dac-aş vrea. Bună seara.

A primit insinuarea gravă, şi-a pus-o de gât şi a plecat cu capul plecat.

Am simţit nevoia să fac un duş, dar în loc de asta am băut ceva. Mi-am slăbit nodul de la cravată şi m-am aşezat în fotoliu, ştergându-mi fruntea cu o batistă.

În casele astea vechi din piatră, fără ţevărie, era aproape imposibil de pus o instalaţie de aer condiţionat, iar în biroul meu era foarte cald în iulie. Puteam să pun câteva instalaţii de aer condiţionat la geamuri, cred, dar arăta a cârpeală, şi oamenii de pe-aici sunt mai preocupaţi de aparenţe decât de confort. De-aia purtăm cravată şi haină pe căldură. Uneori, cred că suntem nebuni. Câteodată, ştiu că suntem.

Am savurat un gin cu tonic, băutura mea preferată vara, făcut din chinină adevărată şi schweppes pentru combaterea malariei şi gin adevărat de Boodles pentru combaterea realităţii.

Să vă dublaţi venitul actual. Dumnezeule, mi-am zis, asta era o naţiune care produsese bunuri folositoare, construise poduri şi căi ferate şi cucerise un continent. Acum facem treburi stupide, înţelegeri pe hârtie şi risipim capitalul acumulat în două sute de ani de muncă cinstită.

Dacă Melzer putea să-mi dubleze capitalul de şase sute de mii de dolari, atunci probabil că el însuşi câştiga un milion. Şi ce făcea pentru milionul ăsta? Rezolva probleme fiscale create în bună parte de oameni ca el. Şi-şi dăduse probabil fiul la o universitare de stat de mâna a doua să-şi scoată o diplomă de contabilitate. Mi-am mai turnat ceva de băut.

Comunismul era mort, iar capitalismul american suferea de tuse convulsivă. Atunci cine va moşteni pământul? Nu cei resemnaţi, aşa cum predica domnul reverend Hunnings. Nu paraziţii, ca Melzer, care puteau supravieţui doar cât timp organismul era viu. Nu Lester Remsen care, deşi specializat în pachete de acţiuni industriale şi miniere, nu ştia să deosebească o bucată de cărbune de o plăcintă cu

carne. Şi, în mod sigur, nu eu sau copiii mei, care învăţaserăm să devenim stăpânii unei lumi care nu mai există.

Oameni ca Stanhopeii s-ar putea să supravieţuiască, căci îşi făcuseră provizii destule ca să reziste multă vreme. Oamenii ca Bellarosa ar putea să supravieţuiască dacă vor şti să facă afaceri cu noii lupi din codri. Evoluţie, nu revoluţie. Asta însemna America. Dar trebuie să evaluezi rapid.

Mi-am luat băutura şi am ieşit pe terasa din spate. Susan, care începuse să bea Campari cu sifon, vara asta, (probabil pentru că se servea la Alhambra) a venit lângă mine.

– Totul e-n regulă? a întrebat.

– Da. Dar trebuie să împrumut douăzeci de mii de la tine.

– O să-ţi scriu un cec mâine.

– Mulţumesc. Ţi-i dau înapoi imediat ce vând câteva acţiuni. Ce dobândă iei?

– Unu la sută pe săptămână, calculată la zi, şi ai nouăzeci de zile să înapoiezi banii, sau îţi rup picioarele.

A râs.

M-am uitat la ea.

– Unde-ai învăţat asta? Alături?

– Nu, nu. Citesc o carte despre Mafia.

– De ce?

– De ce? Tu citeşti cărţi despre arborii din ţinut, eu citesc cărţi despre sălbăticiunile din ţinut. Băieţii deştepţi nu sunt oameni cumsecade, a adăugat.

– Nu mă înnebuni.

– Dar obţin profituri mai bune din investiţiile lor decât idioţii mei de avocaţi.

– Spune-i atunci lui Bellarosa că vrei să-i subvenţio-nezi cămătăria.

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Într-un fel, cred că Frank e altfel. Încearcă să procedeze sută la sută legal.

– Ţi-a spus el asta?

– Bineînţeles că nu. Anna mi-a spus. Dar pe ocolite. Nici nu vrea să conceapă că el e şeful unei organizaţii mafiote. Ca şi mine, cred că nu l-a văzut niciodată în ziare.

– Susan, am răspuns, Frank Bellarosa e criminalul numărul unu din New York, poate din America. N-ar putea să-şi legitimeze viaţa sau afacerile nici dac-ar vrea, şi te asigur că nu vrea.

A ridicat din umeri.

– Ai văzut articolul ăla din *Times*-ul de azi?

– Da. Acum citeşti şi ziarele?

– Cineva mi-a spus să-l citesc.

– Înţeleg.

Articolul în chestiune conţinea un anunţ făcut de Alphonse Ferragamo, procurorul federal pentru Districtul sudic al New Yorkului. Domnul Ferragamo declara că va prezenta dovezi unui mare juriu care să demonstreze că domnul Frank Bellarosa, figură proeminentă a lumii interlope, era implicat în omorârea unui domn Juan Carranza, cetăţean columbian şi cunoscut traficant de droguri. Guvernul federal era implicat în acest caz, declara domnul Ferragamo, pentru că atât victima, cât şi suspectul erau reputaţi pentru fărădelegi la nivel internaţional. Aşa stând lucrurile, guvernul formula o acuzaţie de omor de gradul întâi.

Mi-a plăcut întotdeauna stilul deferent al ziarului *New York Times,* care-i numea pe toţi „domni" şi folosea la tot pasul „reputat" şi „cunoscut". Suna atât de civilizat! *The Times* trebuia să fi auzit ce auzisem eu în biroul lui Bellarosa: nenorocitul de Ferragamo, afurisitul de Carranza, prăpădiţii de federali, broscari, cretini şi *melanzane.* Trebuia să-mi amintesc a doua zi să iau *New York Post* şi *Daily News* pentru un limbaj mai colorat.

– Carolyn şi Edward vin acasă mâine sau poimâine, a spus Susan. Mă tem, însă, că doar pentru câteva săptămâni.

– Înţeleg.

Niciunul din ei nu venea acasă direct de la şcoală. Caroyln se dusese la casa de vacanţă a părinţilor colegei ei de cameră, la Cape Code, iar Edward rămăsese la St. Paul dând nişte explicaţii vagi. Probabil, era în legătură cu o fată.

– Unde plecăm pentru câteva săptămâni? am întrebat-o pe Susan.

– Caroyln pleacă în Cuba, într-un schimb de experienţă pentru promovarea păcii mondiale şi ca să-şi perfecţioneze spaniola. Edward şi alţi câţiva absolvenţi se duc la Cocoa Beach, unde au o casă la dispoziţie. Nu cred că vor promova pacea mondială.

– Bine, dar e admirabil din toate punctele de vedere. Pacea mondială începe cu pacea interioară, cu rezolvarea problemelor genitale în primul rând.

– Asta-i foarte profund, John.

Nu cred că asta era părerea ei. Ar trebui să vă spun că Susan finanţează aceste excursii ale lui Edward şi Carolyn. Banii familiei Stanhope au fost, de altfel, o problemă pentru educaţia copiilor de la bun început. Nu vreau să spun că Edward şi Carolyn sunt răsfăţaţi; sunt isteţi şi învaţă bine la şcoală. Educaţia lor a fost lăsată, în copilărie, pe seama unor doici angajate de Stanhopei. Anii în care s-au format i-au petrecut în şcoli cu internat, ceea ce, deşi se obişnuieşte pe-aici, nu este recomandabil. Dar am fost de acord cu asta. Şi acum sunt, într-un fel. Îmi cunosc foarte puţin copiii. Nu ştiu ce gândesc, ce simt sau cine sunt. Nici Susan nu ştie. Cred că ne-a scăpat ceva, şi lor la fel.

Lester Remsen mi-a telefonat la biroul din Locust Valley într-o dimineaţă. Era o convorbire amicală, nu de afaceri. Sau, de fapt, era afacerea de a fi prieten.

– John, a zis, am avut o întâlnire la club, aseară, şi subiectul discuţiei ai fost tu.

– Cine a fost la întâlnire?

– Ei... n-are importanţă.

– Are în mod sigur pentru mine dacă eram subiec-tul discuţiei.

– E mai important de ce s-a ţinut întâlnirea. S-a ţinut pentru că...

– Dacă e important, Lester, vom prezenta darea de seamă la următoarea întâlnire programată a consiliului. N-o să accept să fiu vorbit de rău pe la spate la întâlniri neprogramate ale unor indivizi plini de ei care vor să rămâne anonimi. Asta este o naţiune unde guvernează legea, iar eu sunt avocat. *Capisce?*

– Ce?

– Înţelegi?

– Da, dar...

– Acum, că tot eşti la telefon, Lester, doamna Lauderbach m-a sunat să-mi spună că ai sfătuit-o să vândă jumătate din acţiunile de la American Express şi să cumpere United Bauxite. De ce?

– De ce? Păi, să-ţi spun de ce.

S-a lansat într-o dizertaţie obscură.

L-am întrerupt întrebându-l:

– Ce e bauxita?

– Este... este ca... un important... cred că e un mineral...

– E minereu de aluminiu. Lucrători harnici o extrag din pământ ca oamenii să aibă cutii de bere.

– Ce importanţă are? Ţi-am spus, se vorbeşte de o preluare de către American Biscuit. Sunt o companie puternică. Fac articole sportive de calitate.

– Şi cine face biscuiţi? U.S. Steel?

– USX. Aşa se cheamă U.S. Steel acum. Fac... oţel.

– Lasă contul Lauderbach în pace, Lester, sau ţi-l iau.

A mormăit ceva, apoi, înainte s-apuc să închid, a spus:

– Ascultă John, lasă-mă să revin o clipă la celălalt subiect. Vreau să-ţi vorbesc despre asta. Dar între noi doi.

– Vorbeşte.

– În primul rând, cred că-mi datorezi nişte scuze.

– Pentru ce?

– Pentru ce mi-ai spus la club.

– Cred că tu ar trebui să-mi ceri mie scuze pentru obrăznicia de a încerca să mă implici într-o escrocherie.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Vreau să-ţi ceri scuze că mi-ai spus să mă duc dracului.

– Îmi cer scuze.

– Ah... OK. ... Următoarea chestie. Chestia cu Bellarosa. Trebuie să-ţi spun, John, că acum douăzeci de ani ţi s-ar fi cerut să te retragi pentru mica ta cascadorie. Acum avem cu toţii vederi ceva mai largi, dar, în acelaşi timp, suntem ceva mai preocupaţi de toţi oamenii care se mută aici. Nu vreau ca acest club să-şi câştige reputaţia de loc unde aceşti oameni pot veni, fie şi ca invitaţi. Şi nu dorim să se ştie că un şef notoriu al Mafiei este un obişnuit la The Creek.

– Lester, nu vreau să-ţi pricinuiesc nici ţie, nici membrilor clubului vreo supărare. Sunt la fel de snob ca şi tine. Totuşi, dacă John Sutter doreşte să cineze cu diavolul la club, nu-i treaba ta, şi a nimănui în general, atâta timp cât regulile clubului nu sunt încălcate.

– La naiba, John, vorbesc despre bun-simţ şi bune maniere şi... da, despre decenţă.

– Şi dacă tu sau altcineva doreşte să propună o nouă regulă a casei în ceea ce priveşte figurile cunoscute ale lumii interlope, probabil voi vota pentru. Zilele când gentlemenii încheiau înţelegeri şi protocoale secrete sunt ilegale. Dacă vrem să supravieţuim, am face mai bine să ne adaptăm sau să ne gândim la un plan de bătaie. Nu mai putem sta cu mâinile în sân plângându-ne că e greu să dansezi pe puntea unui vas care se scufundă. Înţelegi?

– Nu.

– Atunci hai să-ţi spun altfel. Prezicerea mea este că, spre sfârşitul acestui secol, Frank Bellarosa va fi în consiliul clubului sau poate că nu va mai exista un Club de Agrement The Creek. Şi când parcul oraşului e în zona comercială, oricine poate merge acolo, şi ne putem plânge de lipsa locului de parcare şi copii gălăgioşi.

– Poate ai dreptate, a spus Lester în mod neaşteptat. Dar până atunci, John, am aprecia dacă nu l-ai mai aduce pe domnul Bellarosa ca musafir.

– O să mă mai gândesc la asta.

– Te rog s-o faci. Complimentele mele lui Susan.

– Şi complimentele mele lui Jody. Şi, Lester...?

– Da?

– Du-te dracului.

M-am hotărât să evit The Creek o vreme, parţial din cauza discuţiei cu Lester, dar, mai ales, pentru că îmi place să petrec luna iulie la The Seawanhaka Corinthian Yacht Club.

Aşa că vineri seară, la o zi după ce Edward venise acasă şi la două zile după venirea lui Carolyn, Susan şi cu mine i-am luat pe copii la clubul de iahting pentru o cină urmată de o călătorie de trei zile pe mare.

Am luat Bronco-ul meu, pe care l-am umplut cu bere, mâncare şi echipament de pescuit. Era ca în vremurile bune, cu excepţia faptului că maşina o conducea Carolyn, şi Edward nu mai ţopăia peste tot de emoţie. Arăta acum ca un adolescent care se gândeşte la ceva; probabil la fata pe care o lăsase la şcoală. Carolyn, ei bine, era o adevărată femeie acum şi cineva, nu eu, o învăţase să conducă maşina. Unde se duc anii?

Am intrat pe pământurile clubului The Seawanhaka Corinthian. Clubul, fondat de William K. Vanderbilt, se afla pe Center Island, care e de fapt mai mult o peninsulă, înconjurată de Oyster Bay, Portul Cold Spring, strâmtoarea Long Island şi o aură de bogăţie. Un semn de acces interzis ar fi redundant.

Ne-am apropiat de clădirea clubului pe o alee de pietriş. Clădirea are trei etaje, şindrilă gri de cedru şi ornamente albe, o verandă pe o latură şi acoperişuri cu frontoane. Construcţia datează din 1880 şi a fost concepută într-un unic stil arhitectonic care, pe Coasta de Est,

se cheamă stilul Şindrilă Americană. E un soi de hibrid care combină şindrila de cedru cu ornamentaţia clasică, deşi detaliile clasice nu sunt din marmură, ci din lemn vopsit în alb. Clădirea clubului era, de altfel, înconjurată de pilaştri albi, cu capiteluri oarecum corintice, de unde, bănuiesc, al doilea nume al clubului: Sewanhaka e un trib de indieni din Lond Island. Astfel, numele clubului, deşi la fel de ciudat şi hibrid ca şi arhitectura sa, are ca tematică unificatoare civilizaţiile dispărute, ceea ce s-ar putea să se potrivească.

Oricum, e o clădire frumoasă şi simplă, fără pretenţii şi totuşi distinsă, o combinaţie de necizelare americană cu o uşoară notă de frivolitate, ca o colonistă în capot cu panglici de import în păr.

Carolyn a parcat Bronco-ul. Ne-am dat jos şi-am luat-o spre clădirea clubului.

Sufrageria are vedere spre Oyster Bay şi am luat o masă lângă fereastra cea mare. Se vedea vasul nostru, Morganul lung de zece metri, la capătul îndepărtat al cheiului. Numele vasului era *Paumanok*, după numele vechi indian al Lond Islandului.

Am comandat o sticlă de vin local, Chardonnay Banfi, produs pe o fostă proprietate a Vanderbiltilor, devenită acum un fel de suprafaţă cu case. Poate că am putea salva domeniul Stanhope plantând o recoltă scumpă, poate smochini şi măslini, dar mi-ar trebui o grămadă de panouri solare. Am turnat vin în pahare şi am toastat pentru revedere.

Cred că şi copiii trebuie să înceapă să bea devreme. Se obişnuiesc cu alcoolul şi dispare aura de mister. Adică, ce-i rău dacă mama şi tata îţi dau să bei vin la cină? A fost bine şi pentru mine, şi pentru Susan, căci nici unul din noi n-am făcut exces de alcool în tinereţe. La vârsta mijlocie, e altceva.

Am vorbit despre şcoală, despre excursia lui Carolyn la Cape Code şi îndărătnicia lui Edward de a părăsi St. Paul, care era, într-adevăr, legat de o fată, mai precis o fată mai mare ca el, în anul doi la Colegiul Dartmonth din apropiere. Mă tem că multe hotărâri din

viaţa lui Edward vor fi influenţate de libidoul lui. Bănuiesc că e normal. Eu sunt la fel, şi sunt normal.

Am vorbit, de asemenea, despre noutăţile de aici şi despre planurile de vacanţă. Edward, la al treilea pahar de vin, şi-a mai dat drumul la gură. Carolyn e la fel de închisă în sine şi când e trează, şi când e beată, şi nu scoţi mare lucru de la ea până nu se hotărăşte să vorbească. Tot Carolyn e cea perceptivă, ca şi mama ei.

– Totul e-n regulă aici? m-a întrebat.

În loc să mă prefac că este, sau să-i răspund evaziv, am spus:

– Avem probleme. Ştiţi amândoi cine sunt noii noştri vecini?

Edward s-a ridicat în capul oaselor şi a reflectat:

– Da! Frank Bellarosa, Episcopul. Vă ameninţă? Îl doborâm noi.

A râs.

– De fapt, este exact problema opusă, a răspuns Susan. E foarte drăguţ şi soţia lui e o scumpă. Nu eram convins de chestia asta, dar am adăugat: A început să ne placă şi nu ştim cum să reacţionăm. Nici ceilalţi nu ştiu. Aşa că s-ar putea să auziţi unele vorbe cât staţi pe-aici.

Edward nu a răspuns direct, pentru că atunci când are propria agendă nu-i place să fie abătut de la ea. A zis cu entuziasm:

– Cum e? Pot să-l cunosc? Vreau să pot spune că l-am cunoscut. OK?

Edward e un băiat neconvenţional, în ciuda educaţiei lui în şcoli particulare şi a faptului că majoritatea rudelor lui din ambele părţi sunt nişte papagali înfumuraţi. E un puşti slăbănog, cu păr roşu mereu ciufulit. De asemenea, cămăşile lui par să aibă mereu nevoie de-un fier de călcat, cravata de şcoală şi jacheta sunt întotdeauna pătate cu câte ceva, iar pantofii arată de parcă ar fi fost mestecaţi. O parte din asta e afectare, desigur: băiatul de bani gata neglijent, care era la modă chiar şi când eram eu la St. Paul. Dar, în fond, Edward e un băiat sincer şi cu inima bună, cu o atitudine de lasă-mă-să-te-las.

– Dacă vrei să-l cunoşti pe vecin, i-am spus, n-ai decât să-i baţi la uşă.

– Şi dacă se reped pistolarii lui la mine?

Carolyn a făcut ochii mari. Întotdeauna i se păruse că fratele ei mai mic e puţin cam într-o ureche, deşi n-o spusese niciodată. Una peste alta, se înţeleg bine în ciuda faptului că, sau tocmai pentru că, au fost despărţiţi atâta vreme. Am răspuns la întrebarea cu pistolarii:

– Te descurci tu cu ei, Skipper.

A zâmbit auzindu-şi vechea poreclă.

Carolyn ne-a spus mie şi mamei ei:

– Nu i-aş lăsa pe alţii să-mi spună cu cine să mă împrietenesc.

– Bineînţeles că nici noi, a răspuns Susan. Dar unii dintre vechii noştri prieteni sunt dezamăgiţi. De fapt, chiar am avut un incident la The Creek acum câteva săptămâni.

Susan a povestit, în mare, seara petrecută cu familia Bellarosa. A concluzionat:

– Tatăl tău a primit un telefon de la cineva în legătură cu asta, iar eu două.

Carolyn a reflectat la cele auzite. Cum vă spuneam, este o tânără serioasă, sigură de sine, directă şi ambiţioasă. O să se descurce bine la şcoala de drept. E drăguţă, genul serios, şi mi-o imaginez cu ochelari, deşi nu poartă, într-un taior închis la culoare, cu tocuri înalte şi o servietă în mână. O doamnă avocat, cum spunem noi, bătrânii copoi ai justiţiei. Ne-a comunicat părerea ei înţeleaptă:

– Ai dreptul constituţional de a te asocia cu oricine doreşti.

– Ştiu asta, Carolyn, am răspuns.

Puştii de la colegiu îşi închipuie uneori că învaţă lucruri noi. Ani de-a rândul am crezut că obţin noi informaţii la Yale.

– Şi prietenii noştri au acelaşi drept, şi unii dintre ei şi-l exercită evitând să se mai asocieze cu noi.

– Da, a fost de acord Carolyn, dreptul de liberă asociere implică şi dreptul de a nu te asocia.

– De asemenea, clubul meu are dreptul să facă discriminări. Aici am ezitat, deoarece Carolyn e ceea ce se cheamă o liberală.

– De ce nu plecaţi voi doi, pur şi simplu, de-aici? a întrebat Carolyn. Locul ăsta e anacronic şi discriminator.

– De aceea îmi şi place, am spus, încruntându-mă.

Carolyn îmi aminteşte în multe privinţe de mama, pe care o admiră pentru activitatea socială. Este membră în mai multe organizaţii din campus pe care eu le găsesc suspecte, dar nu discut politică cu nimeni sub patruzeci de ani.

– Unde crezi c-ar trebui să mergem? am întrebat-o.

– Duceţi-vă la Galveston şi locuiţi pe plajă cu mătuşa Emily.

– Nu-i rea ideea.

Carolyn o admira pe Emily pentru că a rupt cătuşele unei căsnicii care nu mergea şi trăieşte acum de pe-o zi pe alta. Carolyn, totuşi, n-ar face aşa ceva. Generaţia ei de iconoclaşti e mai puţin dezlănţuită decât a mea, cu siguranţă mai bine îmbrăcată şi n-ar pleca de acasă fără cărţile de credit. Cu toate acestea, cred că era sinceră.

– Poate venim cu tine în Cuba să ne ocupăm de pacea mondială, am spus.

– De ce nu comandăm? a întrebat Susan care mă suspectează întotdeauna că-i ironizez fiica.

– Nu cred că-i un loc bun Cuba, dacă la asta te gândeşti, mi-a spus Carolyn. Dar cred că, mergând acolo, voi putea să-i înţeleg mai bine.

– Cui îi pasă de Cuba, Cari? a spus Edward. Vino la Cocoa Beach şi-o să-ţi fac cunoştinţă cu prietenii mei.

I-a zâmbit fetei.

– Nici *moartă* n-o să vin cu prostănacii tăi de prieteni, a replicat ea glacial.

– Zău? Cum se face că atunci când l-am adus pe Geoffrey acasă de Crăciun te-ai ţinut după noi toată săptămâna?

– *Nu-i adevărat.*

– *Ba-i adevărat.*

M-am uitat la Susan care mă privea şi ne-am zâmbit.

– Cum se face că nu ţi-ai dat maşina la reparat? am întrebat-o pe Susan.

– Cum se face că n-ai învăţat să-ţi alegi şosetele?

Carolyn şi Edward au înţeles, ca întotdeauna, au zâmbit şi au tăcut din gură.

Am vorbit despre George şi Ethel Allard, despre Yankee, Zanzibar, mutarea grajdurilor şi despre alte schimbări petrecute în viaţa noastră de la Crăciun încoace. Am comandat cina şi încă o sticlă de vin, deşi eu nu beau mai mult de două pahare înainte să plec pe mare.

În timp ce mâncam, Carolyn a redeschis subiectul Frank Bellarosa.

– Ştie din ce-ţi câştigi existenţa, tată? a întrebat. A cerut sfaturi în privinţa impozitelor?

– Din contră, eu i-am cerut lui sfaturi în ceea ce priveşte impozitele. E o poveste lungă. Dar acum vrea să-l reprezint dacă e acuzat de omucidere.

Lui Edward i s-a părut, din nou, că nu era nicio problemă.

– Omucidere? Uau! Nu glumeşti? A omorât pe cineva? O să-l scapi?

– De fapt, nu cred că el a ucis persoana pe care e acuzat că a omorât-o.

– De ce vrea să-l aperi tu, tată? a întrebat Carolyn. Tu nu pledezi în procese penale.

– Cred că are încredere în mine. Crede că aş putea să fac o impresie favorabilă asupra juriului. Nu cred că mi-ar cere să-l apăr, dacă ar fi vinovat. Se gândeşte că, dacă eu cred în inocenţa lui, juriul o să mă creadă.

Carolyn a încuviinţat.

– Pare un tip deştept.

– La fel ca mine.

Mi-a zâmbit:

– Ştim asta cu toţii, tată.

A zâmbit şi Edward.

– Ia cazul. Rupe-le gura. O să devii celebru. O s-o faci?

– Nu ştiu.

Susan a intervenit în mod neaşteptat:

– Nu m-am amestecat niciodată în afacerile tatălui vostru, dar, dacă ia cazul ăsta, eu îl susţin.

Susan a declarat rareori în public că e alături de bărbatul ei, aşa că mă-ntrebam ce-i cu asta.

Am început să mâncăm, ne-am destins cu toţii puţin mai mult şi părea aproape ca pe vremuri, dar era pentru ultima oară când avea să fie aşa.

Ca să fiu sincer, orice relaţie a mea cu Carolyn şi Edward se bazează pe o vreme când puteam să-i dădăcesc, să-i cert şi să-i apăr. Acum au crescut, eu şi Susan am îmbătrânit şi avem cu toţii alte probleme, alte griji. Eu m-am distanţat de tata cam la vârsta pe care Carolyn şi Edward o au acum şi nu ne-am mai apropiat niciodată de-atunci. Dar îmi amintesc şi acum cum mă ţinea de mână în noaptea aceea, pe puntea vasului.

Cred că această despărţire este firească şi biologică. Şi poate că într-o zi Susan şi cu mine vom avea relaţii bune, ca între adulţi, cu copiii noştri. Întotdeauna am fost convins că în sălbăticie, animalele care-şi părăsesc cuibul îşi regăsesc într-o bună zi părinţii, îi recunosc, şi poate că îşi comunică într-un fel recunoaşterea. Poate chiar spun: „Mulţumesc".

Edward ne-a anunţat în timp ce-şi îndesa plăcinta în gură:

– Vreau să merg cu voi la East Hampton, în august. Poate pentru două săptămâni, înainte să înceapă şcoala.

M-am uitat la Susan, apoi le-am spus lui Edward şi Carolyn:

– S-ar putea să vindem casa din East Hampton, şi asta până-n august.

Edward şi-a ridicat nasul din plăcintă, de parcă nu m-ar fi auzit bine.

– S-o vindeţi? Să vindeţi casa de vacanţă? De ce?

– Probleme cu impozitele, am explicat.

– Ah... Mă gândeam să merg şi eu acolo.

– Ei bine... ar cam trebui să-ţi faci alte planuri, Skipper.

– Ah...

Edward a părut uşor preocupat, aşa cum sunt copiii când cei mari le spun că au probleme financiare. Am observat că Carolyn ne priveşte, pe Susan şi pe mine, de parcă ar fi încercat să descopere adevăratul înţeles al acestor cuvinte. Cu tot interesul ei pentru cei oropsiţi, putea cu greu să conceapă existenţa problemelor băneşti. Probabil, credea că părinţii ei vor divorţa.

Am terminat masa, iar Carolyn şi cu mine ne-am îndreptat spre cheiul unde era ancorat *Paumanok*. Susan şi Edward au luat-o spre parcare, ca să aducă Bronco-ul mai aproape de chei.

Mi-am petrecut braţul după talia lui Carolyn şi, în timp ce mergeam, şi-a petrecut şi ea braţul după talia mea.

– Nu prea mai stăm de vorbă tată, a spus.

– Tu nu prea stai prin preajmă.

– Putem vorbi la telefon.

– Putem. O vom face.

După câteva secunde a întrebat:

– Totul merge bine între tine şi mama?

Ştiam c-o să mă-ntrebe asta şi am răspuns fără ezitare:

– Relaţiile dintre un bărbat şi soţia lui nu privesc pe nimeni, Cari, nici măcar pe copiii lor. Adu-ţi aminte de asta când te măriţi.

– Nu sunt sigură că e adevărat. Sunt direct interesată de fericirea şi bunăstarea voastră. Vă iubesc pe amândoi.

Carolyn, ca o bună Sutter şi Stanhope ce este, nu spune lucruri din astea uşor.

– Iar noi vă iubim, pe tine şi pe Skipper, am răspuns. Dar fericirea şi bunăstarea noastră nu sunt neapărat legate de faptul că suntem sau nu căsătoriţi.

– Deci *aveţi* probleme?

– Da, dar nu unul cu altul. Ţi-am spus deja despre cealaltă treabă. Subiectul e închis.

Am ajuns la chei şi ne-am oprit privindu-ne unul pe altul.

– Mama nu e ea însăşi, a spus. Simt asta.

N-am răspuns.

– Şi nici tu, a adăugat.

– O să fiu eu însumi diseară.

Am sărutat-o pe obraz.

Bronco-ul a apărut şi am descărcat cu toţii proviziile pe chei. Susan s-a dus să parcheze Bronco-ul în timp ce Carolyn îi dădea lucrurile lui Edward, care mi le dădea mie, pe vas. Făceam asta fără să trebuiască să ne spunem nimic unul altuia pentru că asta era echipa mea, şi o făcusem de sute de ori de-a lungul anilor.

Susan a sărit la bord şi a început să pună lucrurile la locul lor: în chilă, pe punte şi în cabină. Copiii s-au urcat şi ei să mă ajute la pregătirile pentru navigaţie.

Cum mai aveam doar vreo oră de soare, am pornit motorul ca să ne îndepărtăm de cheiuri şi de bărcile acostate, apoi l-am oprit şi am început să folosim velele. Edward a înălţat vela mare, Carolyn – velastraiul – şi Susan – spinacherul.

Vântul adia blând din sud şi, după ce am depăşit Plum Point, ne-a dus spre nord prin apele limpezi ale strâmtorii.

Morganul e perfect pentru apele strâmtorii Long Island, perfect pentru excursii la Nantucket, Martha's Vineyard, Block Island şi Provincetown. Incovenientul său major în golfuri este chila sa adâncă, dar asta îl face să fie un vas sigur pentru o familie. De fapt, primul Morgan a fost construit de J.P. Morgan pentru copiii lui şi l-a proiectat gândindu-se în primul rând la siguranţă. E într-un fel vasul de agrement ideal; arată bine şi e prestigios, fără a fi pretenţios.

Aş putea traversa şi Oceanul Atlantic cu vasul ăsta, dar n-ar fi recomandabil. Şi acum, că au crescut copiii, bătrânul Morgan s-ar

putea să nu fie ceea ce-mi trebuie. Ceea ce-mi trebuie într-adevăr este un Allied suplu, de cincizeci de picioare, care m-ar duce în lumea largă. Aş avea nevoie şi de o echipă, firește, cel puţin de doi oameni, preferabil trei sau patru.

Mi-am imaginat că sunt la cârma Alliedului, îndreptându-mă spre Europa, cu soarele răsărind la orizont şi carena despicând valurile. Mi-am privit echipajul la lucru: Sally Grace freca puntea, Beryl Carlisle îmi ţinea ceaşca de cafea, iar delicioasa Terri îmi masa gâtul. Jos, în bucătărie, se afla Sally Ann, de la Stardust Diner, preparând micul dejun, iar în vârful catargului era înfipt capul fioros al lui Zanzibar.

Am cârmit Morganul spre vest, am depăşit Bayville, unde am zărit luminile infamei cârciuni The Rusty Hawsehole. Am continuat să înaintez spre vest, spre soare-apune, pe lângă Matinecoc Point, apoi spre sud, cu vântul în spate, către Portul Hempstead.

Am înconjurat ţărmul vestic al portului, trecând pe lângă Castle Gould şi Falaise, apoi am întors spre interiorul portului unde am comandat coborârea pânzelor. Carolyn şi Edward au aruncat ancora şi ne-am agăţat repede. Vasul se legăna uşor pe valurile dinaintea fluxului.

În depărtare, pe ţărmul estic, era satul Sea Cliff, cocoţat pe un mal stâncos, cu casele abia vizibile în lumina difuză. Câteva sute de metri mai la nord de Sea Cliff era Garvie's Point, unde Susan şi cu mine făcuserăm dragoste pe plajă.

Soarele asfinţise în spatele malurilor abrupte de la Sands Point şi stelele începeau să apară pe cerul întunecat.

Nici unul dintre noi nu spunea nimic. Am desfăcut doar nişte bere şi am băut, privind cel mai grandios spectacol al pământului, un apus de soare pe mare: norii roşietici, fâşia înstelată de la orizont, luna care răsărea şi pescăruşii plutind deasupra apelor întunecate.

Trebuie să fii atent la apusul soarelui pe mare, altfel ratezi subtilitatea celor ce se petrec în jurul tău. Aşa că am rămas multă vreme

tăcuţi, eu, Susan, Carolyn şi Edward, până ce, în cele din urmă, printr-un acord tacit, am convenit că se făcuse noapte.

– Cari, hai să facem un ceai, a spus Susan.

Au coborât în bucătărie.

Am urcat pe puntea de deasupra cabinei şi m-am sprijinit de catarg. Edward m-a urmat. Ne-am uitat amândoi la apele întunecate.

– Te gândeşti la colegiu? l-am întrebat.

– Nu.

– Vor fi cei mai buni ani din viaţa ta.

– Asta-mi spune toată lumea.

– Toată lumea are dreptate.

A ridicat din umeri. M-a întrebat prompt:

– Ce fel de probleme cu impozitele?

– Datorez nişte impozite doar.

– A... şi trebuie să vinzi casa?

– Aşa cred.

– Poţi să mai aştepţi?

Am zâmbit.

– Pentru ce? Până o foloseşti tu în august?

– Nu... până împlinesc douăzeci de ani. Pot să-ţi dau banii din contul meu la douăzeci şi unu de ani.

N-am răspuns pentru că nu puteam să vorbesc.

– N-am nevoie de toţi banii ăia, a zis.

Mi-am dres glasul:

– Bunicul şi bunica Stanhope au dorit ca banii aceia să fie ai tăi.

„Şi ar face apoplexie dacă mi i-ai da mie."

– O să fie banii mei. Vreau să ţi-i dau ţie dacă ai nevoie de ei.

– O să-ţi spun.

– OK.

Am ascultat valurile spărgându-se de ţărmul îndepărtat. M-am uitat înspre est. Mai la nord de Garvie's Point, la vreo cinci sute de

iarzi de unde ancorasem noi, se zăreau luminile casei coloniale albe de pe micul promontoriu. I-am arătat-o.

– Vezi casa aia mare de-acolo?

– Da.

– Odată era un stâlp acolo, între cedrii ăia doi, înalţi. Îi vezi?

– Da.

– Imaginează-ţi unde-ar fi capătul stâlpului. Vezi ceva?

S-a uitat la apa ca păcura, apoi a răspuns:

– Nu.

– Uită-te mai atent, Skipper. Concentrează-te.

S-a holbat, apoi a spus:

– Poate... ceva...

– Ce?

– Nu ştiu. Când mă uit atent, am impresia că văd... cum spui la chestia aia...? Algele alea care cresc în apă şi au o fosforescenţă verzuie? Bioluminiscenţă...? Da. O văd.

– O vezi? Bun.

– Ce-i cu ea.

– E lumina verde, Skipper. Înseamnă porneşte.

– Unde să pornesc?

Nu sunt bun în conversaţiile de la tată la fiu, dar voiam să-i spun, aşa că am răspuns oarecum încurcat:

– Porneşte oriîncotro vrei. Fii orice vrei tu să fii. Pentru mine, lumina aceea verde înseamnă trecutul, pentru tine e viitorul.

I-am luat mâna într-a mea.

– N-o pierde din vedere.

21

Privind retrospectiv, cred că trebuia să încerc traversarea Atlanticului împreună cu familia şi să nu mă mai întorc niciodată în America, un soi de decolonizare a Sutter-ilor şi Stanhopeilor. Pu team să fi navigat până la Playmouth, să-i dăm foc lui *Paumanok,* să deschidem o tarabă cu peşte şi cartofi prăjiţi pe plajă şi să trăim fericiţi până la sfârşitul zilelor noastre.

Dar americanii nu emigrează, mai bine zis nu foarte mulţi dintre noi o fac, iar cei care o fac, o fac prost. Ne-am creat propria noastră patrie şi cultură, şi, pur şi simplu, nu ne potrivim nicăieri altundeva nici măcar pe pământul strămoşilor noştri, care ne tolerează cu greu şi pentru o vacanţă de două săptămâni. Ca să fiu sincer, deşi admir Europa, găsesc că europenii sunt cam plictisitori, mai ales când se plâng de americani.

Aşa că n-am traveresat Atlanticul, n-am emigrat, dar am avut un weekend spectaculos de navigaţie, cu vreme însorită şi vânt bun.

Am rămas ancoraţi în Portul Hampstead vineri seară, iar în zori am luat-o spre Connecticut, oprindu-ne la Mystic câteva ceasuri pentru plimbare şi cumpărături. De fapt, după vreo oră în oraş, Susan le-a spus lui Carolyn şi Edward că ea şi cu mine ne întoarcem pe vas ca să luăm portofelul meu, la care ei au zâmbit cu un aer atotştiutor. Eu m-am simţit puţin stânjenit. Susan le-a propus să ne-ntâlnim în faţă la Seamen's Inne peste trei ore.

– Trei ore? a întrebat Edward continuând să zâmbească.

Vreau să spun că e bine pentru copii să ştie că părinţii lor au o viaţă sexuală activă, dar nu vreau să le dăm impresia că nu ne putem abţine o zi-două. Totuşi, Susan a rămas foarte rece şi i-a spus lui Edward:

– Da, trei ore. Să nu întârziaţi.

Mi-am scos portofelul şi le-am dat nişte bani fiecăruia, dându-mi seama, în timp ce făceam asta, că povestea cu portofelul era acum inconsistentă. Dar, ca nişte copii buni ce sunt, s-au prefăcut că nu văd portofelul în mâna mea.

În drum spre port, i-am spus lui Susan:

– M-ai luat prin surprindere.

– O, te-ai descurcat destul de bine, John, până când ţi-ai scos portofelul.

A râs.

– Ei, oricum ştiau, am spus. Mai ţii minte când îi băgam seara în cuşete, apoi mergeam pe acoperişul cabinei şi-o făceam?

– Mi-aduc aminte cum le spuneam că, dacă aud zgomote pe acoperiş, sunt numai mămica şi tăticu' care au insomnie.

– Au năbădăi.

Am râs amândoi.

L-am scos deci din nou pe *Paumanok* în larg, dincolo de limita de trei mile, acolo unde perversităţile sexuale sunt legale. Am găsit un loc unde nu mai era nici un alt vas prin preajmă şi am întrebat-o pe Susan:

– La ce te-ai gândit?

A spus că s-a gândit să mergem întâi în cabină, apoi s-o repetăm pe-aia cu naufragiatul gol puşcă. Încă mai navigam şi eu eram la cârmă, când a venit în faţa mea şi a spus:

– Căpitane, elevul marinar Cynthia se prezintă pentru pedeapsă, aşa cum aţi ordonat.

Dumnezeule, m-am uitat la ea cum stătea acolo, cu ochii ei verzi scânteind în lumina soarelui şi briza fluturându-i părul lung şi roşu.

Iubesc corpul femeii ăsteia, picioarele şi braţele graţioase, pielea netedă şi smocul mare de păr roşu de pe pubis.

– Prezentă la raport pentru pedeapsă, a repetat.

– Bine, bine.

M-am gândit un moment.

– Lustruieşte puntea.

– Da, să trăiţi.

S-a dus jos şi s-a întors cu o găleată şi o perie de frecat, apoi s-a aplecat peste bord şi a scos o găleată de apă sărată. S-a lăsat în genunchi şi a început să frece puntea în jurul picioarelor mele.

– Să nu dai cu aia pe mine, am zis, sau primeşti o duzină de bice pe spinare.

– Da, să trăiţi... ooo!

A răsturnat găleata şi apa sărată mi-a udat pantofii. Cred că a făcut-o anume.

S-a ridicat în genunchi şi şi-a încolăcit braţele în jurul picioarelor mele.

– O, căpitane, iartă-mă te rog! Te rog, nu mă biciui!

Şi-a îngropat capul între picioarele mele.

Ştiţi, pentru o femeie care în viaţa de toate zilele e o parşivă, o ticăloasă, pardon de expresie, Susan are un alte rego de-a dreptul ciudat. Adică, rolurile ei favorite sunt cele de femeie supusă şi lipsită de apărare. Într-o bună zi o să-l întreb pe-un prieten de-al meu psihiatru despre asta, deşi bineînţeles că nu-i voi spune numele, ca s-o feresc de ridicol.

Am pus-o pe Susan să coboare pânzele şi să arunce ancora ca să ne putem opri pentru o mică pedeapsă. I-am legat încheieturile de catarg şi i-am tras o duzină de lovituri cu cureaua. Inutil să mai spun că erau doar mângâieri de dragoste, deşi ea urla şi mă ruga să încetez.

Cam aşa am petrecut următoarea oră, Susan efectuând diverse treburi marinăreşti goală, aducându-mi cafea, lustruind alămurile şi curăţind prora. Nu pot s-o fac pe femeia asta să cureţe nici

firimiturile din prăjitorul de pâine, dar adoră să fie o sclavă goală la bordul vasului. Cred că e bine pentru ea şi foarte bine pentru vas.

După vreo oră mi-a zis:

– Vă rog, domnule, pot să mă îmbrac?

Stăteam pe punte, cu capul rezemat de peretele cabinei, sorbind cafea dintr-o ceaşcă.

– Nu, am răspuns. Poţi să te aşezi în genunchi şi coate pe punte şi să depărtezi picioarele.

A făcut ce i-am ordonat, apoi a aşteptat răbdătoare să-mi termin cafeaua. M-am aşezat în genunchi, mi-am dat jos pantalonii şi am penetrat-o pe la spate. După zece secunde era leoarcă de transpiraţie şi şi-a dat drumul, iar cinci minute mai târziu mi-am dat drumul şi eu.

Am luat-o înapoi spre Mystic, iar Susan, care era din nou complet îmbrăcată, părea oarecum distantă. Aveam impresia că îşi pusese în gând ceva foarte dificil. De fapt, dacă stau să mă gândesc, comportamentul lui Susan oscila de o lună încoace între afecţiune mişcătoare şi accese de morocăneală şi solitudine. Sunt obişnuit cu toanele, cu tăcerile şi cu toate ciudăţeniile ei, dar acum era altceva.

Aşa cum remarcase Carolyn, Susan nu era ea însăşi. Dar nici măcar eu nu eram eu însumi.

Am navigat înapoi spre Mystic, eu fiind la cârmă.

– Poate că ai dreptate, i-am spus. Poate că ar trebui să plecăm. Ne-am putea duce cu vaporul în marea Caraibilor şi-am dispărea pentru câteva luni. La dracu' cu civilizaţia!

Câteva secunde nu a răspuns, apoi a zis:

– Trebuie să rezolvi problema cu impozitele înainte să devină un delict penal.

Ceea ce era adevărat şi, ca majoritatea americanilor, luam în nume de rău orice intruziune a guvernului în viaţa mea personală care îmi crea vreun neajuns.

– Bine, atunci, imediat ce rezolv asta, ar trebui să plecăm, am spus.

– Nu crezi că-i datorezi ceva lui Frank? a întrebat.

M-am uitat la ea.

– Ce anume?

– Păi, i-ai promis c-o să te ocupi de acuzaţia împotriva lui. Când le-ai spus lui Carolyn şi Edward despre asta, suna de parcă nu te-ai fi hotărât încă.

Am privit în zare o vreme. Nu-mi place să mi se spună cum să mă ocup de treburile mele sau să mi se aducă aminte ce am spus. De asemenea, nu-mi aminteam să-i fi spus lui Susan că i-am promis lui Bellarosa că mă ocup de cazul lui.

– N-aţi făcut schimb de favoruri sau aşa ceva? a întrebat.

– Ba cred că da, am răspuns. De ce te preocupă pe tine?

– Asta e întrecerea ta. Cred c-o să-ţi facă bine să te implici într-un proces de omucidere.

– Crezi? Înţelegi că ar putea fi sfârşitul carierei mele la Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds dacă-l reprezint pe capul Mafiei? Ca să nu mai spun ce-ar însemna pentru noi din punct de vedere social.

A ridicat din umeri.

– Nu-mi pasă, John, şi nici ţie. Oricum, ai conceput totul în minte, deja. Fă-o, a adăugat.

– Bine. O voi face.

Sâmbătă după-amiază am ieşit din Mystic şi am luat-o înapoi către sud, spre Lond Island. Am văzut pământul la Montauk Point, pe care l-am înconjurat împotriva vântului puternic şi a curenţilor potrivnici.

În apele Atlanticului, la vreo şaisprezece kilometri sud-est de Montauk, am văzut în depărtare balene zbenguindu-se şi sărind din apă. Ne-am îndreptat către ele, dar nu le-am putut ajunge. Deşi nu se întâlnesc la tot pasul, în ultimii ani am mai văzut balene, ceea ce e semn bun. Dar o oră mai târziu, am avut o privelişte mai puţin încântătoare: la nici cincizeci de metri de carena vasului nostru,

turnul conic al unui uriaş submarin negru a despicat apa şi a apărut ca un vechi monolit obsidian, făcând Morganul de zece metri lungime să pară minuscul. Turnul avea numere pe el, dar nimic în afară de asta, şi Edward a şoptit:

– Dumnezeule... o fi de-al nostru?

– Nu, e de-al lor, am răspuns.

– Al ruşilor?

– Al guvernului. Rus sau american. Familia Sutter nu posedă submarine nucleare.

Şi asta, cred, a desăvârşit convertirea lui John Sutter, contribuabil cinstit şi onorabil patriot la un cetăţean al lumii sau mai precis al mării.

În cele câteva ore de lumină rămase la dispoziţie, cu un vânt puternic din sud-vest, am luat-o înapoi către ţărmul sudic al Long Islandului, apoi am navigat către vest de-a lungul minunatelor plaje albe. Am trecut pe lângă East Hampton şi Southampton, apoi am intrat pe Canalul Shinnecock, am înconjurat Rezervaţia Shinnecock şi am ancorat la The Southampton Yacht Club, unde am şi rămas peste noapte.

A doua zi dimineaţă, după o baie rece, am navigat pe lângă Montauk Point din nou, în Golful Great Peconic. Pentru ambarcaţiunile mici şi mijlocii, golful Peconic este unul dintre cele mai bune locuri de navigaţie de pe Coasta de Est, oferind senzaţia de imensitate a mării şi siguranţa apelor protejate. De asemenea, sunt o mulţime de văzut în materie de iahturi şi veliere, de insule şi ţărmuri spectaculoase, aşa că am explorat toată ziua. Edward a explorat cu binoclul până a descoperit patru femei făcând plajă fără sutien. Îmi tot oferea şi mie binoclul, dar l-am asigurat că nu mă interesează asemenea lucruri. Susan şi Carolyn, pe de altă parte, i-au spus să le dea binoclul dacă descoperea vreun bărbat gol. Ce mai echipă!

Duminică seara, ne-am oprit lângă vechiul sat pescăresc Sag Harbor ca să facem rost de provizii. Susan, cum spuneam, nu găteşte

prea bine nici măcar în bucătăria ei modernă de acasă, aşa că n-aveam pretenţii prea mari la bord. Susan şi Edward au considerat că proviziile ar trebui să constea într-o masă bună la un restaurant pe Main Street, dar Carolyn şi cu mine am votat împotrivă. Din moment ce eu sunt căpitan pe *Paumanok*, a ieşit cum am vrut eu. Înţelegeţi de ce-mi place să navighez. Aşa că am făcut o plimbare prin sat, care era liniştit duminică seara, şi am găsit o dugheană deschisă de unde am cumpărat bere rece şi sendvişuri. Ne-am luat proviziile pe vas, care era ancorat la Long Wharf, în capătul lui Main Street. Pe când stătea pe punte, bând bere şi mâncând sendvişuri mizerabile, Susan mi-a spus:

– Dacă facem scorbut în excursia asta, o să fie vina ta.

– Îmi asum întreaga răspundere pentru *Paumanok* şi echipa sa, doamnă. Conduc un vas şi nu permit niciun fel de insubordonare.

Susan a agitat o sticlă de bere, i-a desfăcut capacul şi m-a stropit cu un jet de spumă.

De obicei, genul ăsta de jocuri copilăreşti între Susan şi mine sunt de fapt jocuri erotice, dar cum erau şi copii de faţă, am început amândoi să râdem. Ha, ha. Numai că eu eram excitat. Navigaţia mă excită.

Am jucat cărţi în seara aceea, am stat de vorbă, am citit şi ne-am dus devreme la culcare. Navigaţia e extenuantă şi niciodată nu dorm aşa de bine ca pe un vas care se leagănă uşor.

Ne-am sculat în zori luni dimineaţă şi am luat-o spre casă. Am ieşit din golful Gardiner şi-am ocolit Insula Gardiner. Familia Gardiner a venit în Lumea Nouă în acelaşi timp cu familia Sutter, şi insula pe care le-a donat-o Charles I este încă în posesia lor. Ocupantul actual al insulei, Robert David Lion Gardiner, are singurul titlu care se transmite ereditar în America, fiind cunoscut ca Al Şaisprezecelea Lord de Manor. Tata, care îl cunoaşte pe acest domn, îi spune Bob.

Ocolirea insulei a fost un exerciţiu dificil de navigaţie, dar echipajul a făcut faţă. În timp ce ne îndepărtam de coasta de nord a insulei, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că până acum credeam că pământul înseamnă siguranţă şi mijloc de subzistenţă şi n-ar trebui niciodată vândut sau divizat. Dar chiar dacă asta ar mai fi adevărat astăzi, ar fi doar un adevăr teoretic, nu şi practic. Totuşi, îl invidiam pe Al Şaisprezecelea Lord de Manor.

Am ocolit Orient Point şi am coborât pânzele, lăsându-l pe *Paumanok* să plutească şi am pregătit echipamentul de pescuit. Susan, Carolyn şi cu mine pescuiam ton, folosind ca momeală o conservă de heringi pe care o adusesem special. Nebunul de Edward adusese o undiţă şi o mulinetă mult mai mari ca ale noastre, cu un fir gros şi voia să prindă rechini.

– O să prind un rechin alb, a declarat.

Carolyn a râs afectată.

– Vezi să nu te prindă el *pe tine.*

Edward păstrase în frigider un pui întreg ca momeală şi l-a asigurat legându-l de cârlig cu sârmă de cupru. Explodând de entuziasm, ca întotdeauna, Edward a aruncat undiţa în apă.

Am prins şase toni pe care i-am pus într-o găleată cu apă de mare, spre a fi curăţaţi mai târziu de căpitan. În undiţa lui Edward s-a prins într-adevăr un rechin, un mako, mai exact, care bântuie aceste ape în iulie. L-am văzut când a ieşit din apă şi, după cum s-a îndoit undiţa, mi-am dat seama că trebuie să cântărească vreo două sute de livre. Edward a strigat încântat:

– L-am prins! L-am prins! A muşcat!

Paumanok nu e echipat cu scaun de luptă, accesoriu necesar dacă vrei să capturezi ceva de o atare dimensiune, dar Edward s-a luptat cu peştele aşezat în genunchi, iar genunchii i s-au zdrelit de scândurile punţii. Rechinul era destul de puternic ca să remorcheze vasul, şi chiar să-l răstoarne dacă Edward bloca mulineta. Până la urmă, Edward a prins capătul undiţei, şi era atât de extenuat, încât abia mai

putea să respire. Peştele, totuşi, mai avea o groază de energie în el. Mi-am amintit de un incident similar în care eram implicaţi eu, tata şi un rechin albastru. Refuzasem să las pe cineva să mă despartă de undiţă şi chiar să taie firul punând capăt luptei inegale. Rezultatul a fost că, după o oră, braţele şi picioarele îmi erau paralizate de oboseală şi am pierdut nu numai rechinul, ci şi valoroasa mea undiţă şi mulineta. Ceea ce priveam acum: eram eu cu aproape treizeci de ani în urmă.

Un vas cu pânze nu este tocmai bun pentru vânătoarea de rechini şi de câteva ori am crezut că Edward va cădea peste bord şi rechinul se va scufunda răsturnând vasul.

În cele din urmă, după vreo oră, i-am sugerat:

– Dă-i drumul.

– Nu.

– Atunci lasă-mă pe mine să te înlocuiesc o vreme.

– Nu!

Carolyn şi Susan se opriseră din pescuit şi-l priveau pe Edward în tăcere. Edward, firește, n-avea să se dea bătut în faţa femeilor, şi de fapt nici în faţa mea. Am încercat să găsesc o cale de ieşire delicată pentru el, dar n-am putut. În fond, era problema lui, nu a mea.

Carolyn a turnat o găleată cu apă rece peste Edward, apoi i-a înfăşurat un prosop ud în jurul capului şi a umerilor. Susan îi ţinea la gură cutii de Coca cola ca să poată bea, şi a băut trei.

Mi-am dat seama că Edward nu se simţea bine. Pielea i se înroşise, iar limba aproape că-i ieşise din gură. Ochii aveau o privire rătăcită şi am crezut că o să leşine de căldură şi epuizare. Braţele şi picioarele îi erau încolăcite în jurul catargului într-un asemenea hal, încât nu cred că stâlpul s-ar fi putut desprinde de el în cazul în care rechinul ar smuci o dată îndelung şi puternic.

Într-un fel, aş fi vrut să leşine sau să se rupă undiţa, sau chiar să-l tragă rechinul peste bord; orice era mai bine decât să fie nevoit să-i dea drumul.

– Dă-i drumul, Edward. Dă-i drumul, a zis Carolyn.

Nu mai putea vorbi, aşa că doar a dat negativ din cap.

Nu ştiu cum s-ar fi sfârşit asta de la sine. Susan a luat situaţia în mână şi a tăiat firul cu un cuţit.

Timp de un minut şi ceva, Edward a părut că nu înţelege ce se întâmplă, apoi s-a trântit pe punte şi a început să plângă.

A trebuit să-l cărăm jos într-o cuşetă, între prosoape ude. A trecut o oră până a reuşit să-şi mişte mâinile şi picioarele.

Am început să navigăm spre casă. Edward a rămas tăcut şi îngândurat o vreme, apoi ne-a spus tuturor:

– Mulţumesc pentru ajutor.

– Trebuia să te fi aruncat la rechin, a replicat Carolyn.

– Rechin? am zis. Eu am crezut că se luptă cu un pui mort.

Susan a zâmbit şi şi-a înconjurat fiul cu braţul.

– Eşti la fel de încăpăţânat şi fără minte ca taică-tău, a spus ea.

– Mulţumesc, a zis Edward.

Am ajuns la The Seawanhaka Corinthian luni după-amiază, târziu, arşi de soare şi extenuaţi. Un vas e un fel de test cu turnesol pentru relaţiile dintre oameni, apropierea şi solitudinea îndemnându-i fie la legătură caldă, fie la revoltă şi crimă. Pe când ancoram *Paumanok*-ul la chei, Sutterii îşi zâmbeau unul altuia: marea îşi făcuse efectul magic.

Dar nu poţi rămâne pe mare la nesfârşit, iar majoritatea insulelor pustii nu au facilităţi pentru o operaţie rapidă de apendicită. Aşa că ne legăm ambarcaţiunile la ţărm, ne legăm pe noi înşine de soarta noastră computerizată şi ducem o viaţă disperată şi gălăgioasă.

Ştiam că legătura pe care Sutterii o reînnoiseră pe *Paumanok*, deşi solidă în multe privinţe, avea o serie de fisuri, o prăpastie, dacă doriţi, în relaţiile dintre soţ şi soţie. Copiii nu ne ţineau împreună, firește, dar ne făceau să fim împreună, cel puţin când erau cu noi. În seara aceea, în timp ce stăteam singur în biroul meu, mi-am dat

seama că voiam să se termine în vara asta: aşteptam ca Edward şi Carolyn să se întoarcă la şcoală pentru ca Susan şi cu mine să putem vorbi, să ne putem acorda dezacordurile.

Vineri, am plecat toţi la Hamptons şi am înregistrat casa la agenţii imobiliari pentru o vânzare rapidă în vară. Dar vai, vara începuse deja de câteva săptămâni şi majoritatea papagalilor din Manhattan fuseseră deja jumuliţi. Asta, combinată cu faptul că la Bursă cursul acţiunilor era fluctuant, rata ipotecilor mare şi nişte prostii legate de creşterea impozitelor pe venit, făcea ca piaţa comerţului cu case să fie proastă în vara asta. Cu toate astea, am cerut scurt jumătate de milion, iar agentul imobiliar a trecut patru sute nouăzeci şi nouă de mii nouă sute de dolari.

– Nu, am zis, am spus jumătate de milion.

– Dar...

– Nu caut cumpărători idioţi. Treceţi cum spun eu.

S-a conformat. Chiar dacă primeam jumătate de milion, tot nu vedeam prea mult din banii ăştia după ce plăteam ipoteca existentă, comisionul agentului imobiliar, pe Melzer, Administraţia financiară şi, desigur, noile impozite pe profit. Dumnezeule, ce deprimant! Şi mai deprimant era faptul că îmi plăcea casa şi era singurul lucru palpabil pe lume care îmi aparţinea.

Ne-am petrecut după-amiaza de vineri în părticica noastră de Americă acoperită cu şindrilă, împachetând câteva lucruri personale pe care nu voiam să le găsească agenţii imobiliari acolo. Eram toţi cam tăcuţi şi cred că trista realitate era de vină. O altă realitate, în caz că v-a trecut prin minte, era că Susan ar fi putut să scoată banii şi să plătească datoria. Nu ştiu exact ce avere are (sunt doar soţul ei, şi nu avocatul care se ocupă de impozite), dar cred că se ridică la vreo şase sute de mii de dolari, ceea ce se învârte în jurul a cincizeci de mii pe an, bani de cheltuială. Nu cheltuieşte atât de mult şi probabil restul e băgat în acţiuni, creanţe şi ce-o mai fi. Dar a-i cere

moştenitoarei unei vechi averi să-ţi împrumute bani e ca şi cum i-ai cere unei călugăriţe să se culce cu tine.

De asemenea, cred că Susan nu ţine la Hamptons sau la casa noastră de acolo aşa cum ţin eu. Există nişte raţiuni practice pentru care lucrurile stau aşa, dar e şi o treabă psihologică la mijloc, de care cred că e oarecum conştientă, şi e legată de ce aparţine exact fiecăruia. Ne-am ocupat de casă, am făcut cumpărături şi am stat la un pahar pe terasă.

– Dacă n-o vinzi până mă-ntorc eu din Florida, putem să venim aici pentru câteva săptămâni? a întrebat Edward.

– Dacă o să am timp, am răspuns.

– Tată, ţi-ai luat liber toată luna august? a întrebat Carolyn.

– Da, pentru că impozitele, aşa inevitabile cum sunt, pot fi amânate cu o lună. Anul ăsta, totuşi, am un client cu o problemă mult mai gravă decât impozitele şi trebuie să rămân disponibil. Dar mai vedem noi.

Am mormăit, pentru că „mai vedem" înseamnă, în limbajul taţilor, „nu".

– Nu, zău. Vedem ce-o să se întâmple. Puteţi veni doar voi doi singuri dacă mai avem casa, am adăugat. Poate vrea şi mama voastră să vină cu voi.

– Mai vedem, a spus Susan.

Asta părea deviza de moment, pentru că viitorul începea să devină nesigur şi imprevizibil de schimbător.

La şapte seara, familia Sutter a făcut călătoria de rigoare la Southampton să-i viziteze pe bunica şi bunicul Sutter, care au fost atât de copleşiţi de fericire că ne văd, încât au dat chiar mâna cu noi. Au una dintre aceste case contemporane din cedru şi sticlă cu toate facilităţile cunoscute de civilizaţia americană la sfârşitul secolului XX. Casa e de fapt computerizată, având tot felul de senzori care deschid uşile şi coboară transperantele, dacă e soare, udă peluza dacă are

nevoie de apă, sting luminile dacă nu e nimeni în cameră mai mult de cinci minute şi aşa mai departe. Dar cum nu există senzori pentru acidul uric, tot mai trebuie să tragi apa la closet. Mama ne anunţă că ar prefera să mergem direct la restaurant în loc să stăm să bem ceva acolo, aşa că am ieşit şi am plecat în maşini diferite, dându-ne întâlnire în Southampton, pe Job's Lane. E o stradă interesantă, una dintre cele mai vechi din America, datând din 1640, deşi acum niciuna dintre clădirile de atunci nu mai e-n picioare. Dar, vorbind de treburi, dintre toate corvoadele cu care Dumnezeu l-a năpăstuit pe bietul om, niciuna – repet, niciuna – nu e mai rea decât cea de a trebui să iei cina cu Joseph şi Harriet Sutter.

Bine, probabil că exagerez. Dar trebuie să spun următorul lucru: uneori, aş prefera să mănânc râme într-o pivniţă decât să merg la restaurant cu părinţii mei.

Aveam o masă rezervată într-un local nou, foarte la modă, numit Gaura lui Buddy. În Hamptons, cu cât numele e mai modest, ca Pizza la Sammy şi Cârnaţi la Billy, sau mai dezgustător, ca Gaura lui Buddy, cu atât localul e mai select. Părinţii mei, întotdeauna în avangardă, caută aceste locuri îngrozitoare, pline de rataţi ai lumii literare americane (pe care îi deosebeşti de altfel cu greu de crema ei), de foşti actori, de artişti nerealizaţi şi gunoaie europene cu pretenţii care poposesc aici ca să-i stoarcă pe milionari.

În mod destul de ciudat, eu prefer locurile de modă veche din Hamptons, restaurantele civilizate şi întunecoase, fără asparagus atârnând şi cu un meniu ce poate fi caracterizat ca *ancienne cuisine,* abundând în preparate din raţă grasă de Long Island, şi nu în fructe de kiwi.

Am fost conduşi la o masă drăguţă de două persoane, cu şase scaune împrejur şi fără faţă de masă. Sub masă, pe podea, se afla o pisică, ceea ce trebuia să fie drăgălaş, dar eu ştiu că le închiriază şi le rotesc, cum fac şi cu plantele agăţătoare. Văzusem aceeaşi pisică tigrată, grasă, în patru restaurante diferite. Nu sunt prea tolerant cu

aceste lucruri dubioase, cum probabil v-aţi dat seama, şi asta ar putea explica ceea ce s-a întâmplat mai târziu.

Ca să continui cu plângerile, zgomotul din restaurant suna ca sirena de pe vaporul *Poseidon Adventure* când porneşte în larg, iar inginerii care se ocupaseră de aerul condiţionat nu se gândiseră că vor veni oameni aici.

Am comandat băuturi unei tinere de colegiu foarte prietenoase, care părea să nu-şi dea seama că nu eram oameni de treabă.

Tata, în calitate de cap de familie, a ridicat paharul ca şi cum ar fi vrut să propună un toast, iar noi am făcut cu toţii la fel. Dar, după cum s-a dovedit, verifica doar dacă nu sunt pete de apă pe pahar şi, găsind câteva, a chemat chelneriţa şi a certat-o. Aceasta a fost atât de uluită şi fascinată de petele de apă, încât am început să cred că era sub influenţa unui sedativ.

Cu o nouă băutură în mână, tata a examinat paharul din nou, apoi l-a pus pe masă. Am propus eu un toast.

– Pentru reîntâlnirea noastră şi pentru o vară plină de dragoste, bucurii şi sănătate.

Am ciocnit paharele şi am băut. O ferigă vicioasă tot încerca să se încolăcească în jurul gâtului meu, aşa că am rupt-o şi am aruncat-o pe jos lângă o pisică-de-închiriat ce mi se freca de picior. Tocmai mă pregăteam să-i trag un şut creaturii zbârlite când un puşti de colegiu, de la Quaaludes probabil, a scăpat jos o tavă plină cu mâncare, iar pisica, precum câinii lui Pavlov, ştiind că zgomotul acela însemna mâncare, a zbughit-o ca din puşcă.

– Am să le recomand restaurantul ăsta lui Lester şi Judy, i-am spus lui Susan.

Am stat de vorbă o vreme, deşi părinţii mei discută rareori despre nimicuri. Nu le pasă prea mult de treburile de familie, nu vor să audă nimic despre Lattingtown, Locust Valley sau firma de avocatură, şi se arată la fel de interesaţi în privinţa nepoţilor cum sunt şi în privinţa copiilor, adică deloc.

Cu toate acestea, eu am încercat:

– Aţi mai primit veşti de la Emily în ultimul timp? m-am interesat.

N-o văzusem pe soră-mea de la Paşte, dar îmi scrisese în mai.

– A scris, a răspuns tata.

– Când?

– Luna trecută.

– Ce scria?

Mama a preluat iniţiativa.

– Că totul e bine.

– Carolyn pleacă în Cuba săptămâna viitoare, a spus Susan.

Mama a arătat un interes candid faţă de asta.

– Bravo ţie, Carolyn! Guvernul nu are dreptul să te oprească.

– Trebuie să zburăm în Mexic întâi, a răspuns Carolyn. Nu poţi ajunge acolo de aici.

– Ce îngrozitor!

– Eu plec în Florida, a zis Edward.

Mama s-a uitat la el:

– Ce drăguţ.

– Distracţie plăcută, a adăugat tata.

Ne încălziserăm de acum, aşa că am încercat ceva.

– Lui Edward i-ar plăcea să petreacă un timp aici la sfârşitul lui august. Dacă voi plecaţi, ar putea el să aibă grijă de casa voastră.

– Dacă plecăm, m-a informat tata, avem o servitoare care are grijă de casă.

Niciunul din ei nu a întrebat de ce nu putea Edward să stea în casa noastră din East Hampton, aşa că le-am spus eu:

– Noi vindem casa.

– Piaţa e slabă, a spus tata.

– O vindem pentru că avem probleme cu impozitele.

A răspuns că îi pare rău să audă asta, dar ştiam că se întreabă cum a putut un expert în impozite să fie atât de prost. Aşa că i-am

explicat pe scurt cauza problemelor, crezând că bătrânul vulpoi ar putea avea vreo idee bună. A ascultat, apoi a zis:

– Parcă îmi amintesc că ţi-am spus c-or să te prindă.

Bunul meu tată!

– Ştii cine locuieşte acum alături? a întrebat Carolyn.

– Da, am auzit de Paşte, a răspuns tata.

– Ne-am împrietenit oarecum cu ei, am rostit.

Mama a ridicat privirea de la meniu.

– El prepară cel mai minunat sos picant.

– De unde ştii?

– L-am gustat, John.

– Ai mâncat în casa lui Bellarosa?

– Nu. Unde e asta?

Era evident că nu fusesem atent.

Mama a continuat:

– Ia busuiocul de la o mică fermă din North Sea. Îl culege în fiecare zi la şapte seara.

– Cine?

– Buddy Bear. Proprietarul. E un Shinnecock, dar găteşte excelent mâncare italienească.

– Proprietarul e un indian?

– Un *băştinaş american,* John. Un Shinnecock. Zece la sută din nota de plată merge direct la rezervaţie. E un om adorabil. O să încercăm să-l vedem mai târziu.

Am comandat încă un gin cu tonic dublu.

Aşa a trecut timpul, iar părinţii mei nu s-au interesat ce fac părinţii lui Susan sau altcineva din familia ei. De asemenea, n-au întrebat despre nimeni din birourile de la Locust Valley sau Manhattan, despre Allardi, de fapt, despre nimeni. Au ţinut în mod special să nu-i întrebe pe Carolyn şi Edward despre şcoală. Din câte am observat, există un anumit gen de persoane care iubesc foarte mult omenirea, ca părinţii mei, dar nu le plac oamenii.

Mamei însă îi place Buddy Bear.

– Trebuie neapărat să-l cunoaşteţi, a insistat ea.

– OK. Unde e? am întrebat delicat.

– De obicei, e aici vinerea.

– Poate e la vreo conferinţă a tribului, a spus Edward.

Mama l-a privit foarte rece, apoi i-a spus tatei: Trebuie să luăm ciuperci de la el. Ne-a explicat mie şi lui Susan: Îşi culege singur ciupercile. Ştie unde să le caute, dar refuză categoric să împărtăşească cuiva secretul.

Eram aproape sigur că Buddy Bear îşi făcea cumpărăturile la piaţă, ca orice patron de restaurant întreg la minte, dar domnul Bear le servea un rahat întreg papagalilor care îl înghiţeau fără să clipească. Dumnezeule, aproape că aş fi preferat să cinez cu Frank Bellarosa.

Mama părea agitată că proprietarul nu-şi făcuse apariţia şi a întrebat-o pe ospătăriţă unde se află.

– Oh, e *într-adevăr* ocupat, ştiţi? a răspuns aceasta. Găteşte. Ştiţi? Vreţi să vorbiţi cu el sau ceva?

– Când are o clipă liberă, a răspuns mama.

Adică, cui dracului îi pasă? Ştiţi?

La sugestia sau, mai bine zis, la insistenţele mamei, am comandat un amestec de macaroane cu trei ingrediente originale ale domnului Bear: busuioc, ciuperci şi un măcriş indian îngrozitor, care avea gust de iarbă mucegăită.

N-am vorbit prea mult în timpul cinei, dar după ce au fost luate farfuriile, mama i-a spus tatei:

– O să luăm budincă indiană. Apoi s-a întors către noi: Buddy face o budincă indiană autentică. Trebuie s-o gustaţi.

Aşa că am comandat şase budinci indiene autentice – sau băştinaşe americane – care, pot să jur, proveneau din conserve. Dar am înghiţit-o pe a mea cu o stacană de whisky, aşa că, ce contează?

A venit şi nota, pe care a achitat-o tata, ca de obicei. Abia aşteptam să plec, dar, din nenorocire, indianul făcea acum turul meselor şi am stat până a venit rândul nostru.

Ca să umplu tăcerea, i-am spus tatei:

– În undiţa lui Edward s-a prins un mako săptămâna trecută. Vreo două sute de livre, aş spune.

Tata mi-a răspuns mie, nu lui Edward:

– Cineva a prins un rechin alb de cinci metri în Montauk acum două săptămâni.

– Nu mă deranjează când sunt mâncaţi, dar să-i vânezi doar de plăcere este dezonorant, a adăugat mama.

– De acord, am spus. Trebuie să mănânci ce prinzi, dacă nu este absolut îngrozitor. Un mako e foarte bun. Edward s-a luptat o oră cu el.

– Şi, a adăugat mama, nu-mi place când sunt răniţi, apoi lăsaţi să scape. E inuman. Trebuie să depui tot efortul să-l capturezi şi să-l scapi de suferinţă.

– Apoi să-l mănânci, i-am amintit.

– Da, să-l mănânci. Buddy serveşte rechin aici, când prinde.

Le-am aruncat o privire rapidă lui Edward, apoi lui Susan şi Carolyn. Am respirat adânc şi i-am spus tatei:

– Ţi-aminteşti, tată, când s-a prins rechinul ăla albastru...

– Poftim?

– Nu contează.

Domnul Bear a ajuns, în sfârşit, la noi. Era cam gras şi, de fapt, nu arăta deloc a indian, exceptând părul lung, negru. Era probabil alb cu ceva sânge de indian, poate şi de negru şi, cel mai important, cu un dezvoltat talent de a se pune în valoare. Mama l-a luat de mâna stângă când a venit lângă masa noastră, lăsându-i dreapta liberă ca să dea mâna cu toată lumea.

– Deci, a spus Buddy Bear, totul e bine?

Mama s-a lansat într-un potop de laude la adresa celei mai oribile mese pe care am mâncat-o vreodată.

Am făcut vreun minut-două conversaţie stupidă de restaurant, mama continuând să-l ţină de labă pe domnul Bear, dar vai, ultimul Shinnecock trebuia să treacă mai departe, nu însă înainte ca mama să-i spună în glumă:

– O să vă urmăresc într-o dimineaţă să văd de unde culegeţi ciupercile.

A zâmbit enigmatic.

– Aveţi măcriş în fiecare zi sau numai după ce vă tundeţi peluza? l-am întrebat.

A zâmbit din nou, dar nu la fel de enigmatic. Zâmbetul, de fapt, însemna „Du-te dracului".

Edward a încercat să stoarcă un hohot de râs, dar a eşuat lamentabil.

În nota asta, am părăsit Gaura lui Buddy, ieşind în briza răcoroasă a nopţii din Southampton.

– V-am invita pe toţi la noi acasă, dar mâine avem o zi grea.

M-am adresat părinţilor mei:

– Nu avem aproape nimic în comun şi n-am avut niciodată, aşa c-aş vrea să punem capăt acestor cine lipsite de sens.

– Ce lucru oribil poţi să spui, s-a scandalizat mama.

Dar tata s-a întristat şi a mormăit:

– E-n regulă, nu-i nimic.

În Bronco, în drum spre East Hampton, Susan m-a întrebat:

– O să regreţi asta?

– Nu.

– Ai vorbit serios? a întrebat Carolyn de pe bancheta din spate.

– Da.

– Într-un fel, mi-e milă de ei, a zis Edward.

Edward nu iubeşte toată omenirea, dar iubeşte oamenii şi îi e milă de oricine. Lui Carolyn nu-i e milă de nimeni, Susan nu ştie ce-i aia milă, iar eu... ei bine, uneori îmi e milă de mine însumi. Dar mă străduiesc să scap de asta.

De fapt, a le spune oamenilor ce gândeşti despre ei nu e greu, pentru că probabil ştiu deja şi sunt surprinşi că nu le-ai spus-o mai devreme.

Ştiam, de asemenea, că a rupe relaţiile cu ai mei era un antrenament bun pentru a pune capăt şi altor relaţii. Cred că şi Susan, care nu e proastă, ştia asta, pentru că mi-a zis:

– Judy Remsen mi-a relatat că i-ai spus lui Lester să se ducă dracului. Mai ai şi pe alţii pe listă?

Rapid cum sunt, am scos o chitanţă de benzină din buzunar şi m-am prefăcut că o studiez în timp ce conduceam:

– Ia să vedem... încă nouă. O să le telefonez părinţilor tăi mâine, aşa că mai rămân şapte...

Nu a răspuns, pentru că erau copiii de faţă.

Luni ne-am întors la Stanhope Hall, iar în următoarele câteva zile casa a fost plină de viaţă. Prietenii copiilor veneau şi plecau. Îmi place o casă plină de adolescenţi în vacanţă, pentru o scurtă perioadă. De Crăciun, Paşte şi Ziua Recunoştinţei, în special, prezenţa copiilor în casă aduce ceva în plus la atmosfera de sărbătoare şi îmi aminteşte, cred, de propriile întoarceri acasă de la şcoală.

Copiii celor bogaţi şi privilegiaţi sunt, cel puţin, politicoşi. Sunt educaţi de timpuriu şi ştiu cum să discute cu adulţii. Preferă să nu o facă, firește, dar învaţă de mici să facă ce nu le place. Vor reuşi în viaţă şi vor fi nefericiţi.

Carolyn şi Edward îşi rezervaseră bilete la avion în zile diferite, bineînţeles, ceea ce însemna două drumuri la Aeroportul Kennedy, la ore incomode. Sunt împrejurări, ca astea, când simt lipsa unui şofer. I-am fi putut urca în limuzine de închiriat, bănuiesc, dar după ce le spusesem altor mei să mă lase-n pace, mă simţeam un pic... nu ştiu cum.

După ce au plecat copiii, casa a rămas pustie şi a plouat câteva zile în şir. Am fost la biroul din Locust Valley ca să-mi umplu zilele,

dar n-am lucrat prea mult, mi-am găsit dosarele necesare pentru casa din East Hampton. Am petrecut o zi calculând cheltuielile cu casa, aşa încât, atunci când avea să fie vândută, să-mi pot calcula profitul şi să-mi dau seama de câştig. Desigur, ca înainte, puteam să reinvestesc aşa-zisul profit într-o altă casă şi să scap de impozit, dar ştiam că n-aveam să cumpăr altă casă în viitorul apropiat; poate niciodată. Această constatare, produsă de actul lumesc de a jongla cu cifrele, m-a şocat. Nu era doar problema banilor cea care m-a făcut să înteleg că n-o să existe nicio nouă casă în viitorul meu; puteam foarte bine s-o fac în doi ani. Era mai mult, cred, hotărârea mea să nu mai fac planuri de lungă durată. Viaţa modernă implică un noroc rezonabil: ipoteci pe treizeci de ani, acţiuni pe şapte ani, burdihane de porc în perspectivă şi planuri de retragere. Dar evenimentele recente m-au convins că nu pot proiecta niciun plan de viitor, aşa că ducă-se dracului viitorul. Când voi ajunge acolo, voi şti ce să fac; întotdeauna ştiu ce să fac în străinătate. De ce nu şi în viitor?

Cu trecutul era altă poveste. Nu-l puteai schimba, dar puteai să te rupi de el şi să-l laşi în urmă, odată cu oamenii legaţi de el. Obiectivul meu, era, cred, să plutesc într-un prezent fără sfârşit, precum căpitanul lui *Paumanok,* având de-a face doar cu realitatea de moment, conştient, dar nu preocupat, de locul în care mă aflam şi schiţând doar în linii mari o linie de plutire, pe care o puteam schimba în funcţie de cum bătea vântul şi de ce se zărea la orizont în clipa aceea.

Când tocmai mă pregăteam să părăsesc biroul, a sunat telefonul, iar secretara mea, Anne, a venit în birou în loc să sune.

– Domnule Sutter, ştiu c-aţi spus că nu răspundeţi la telefon, dar e tatăl dumneavoastră.

Am rămas pe loc o clipă şi, fără niciun motiv anume, m-am văzut cu el pe vasul acela, cu aproape patruzeci de ani în urmă, noaptea, în port, şi am avut imaginea, mărită parcă, a mâinilor noastre unite.

Apoi însă, mâna mea a alunecat din a lui şi am întins-o din nou după ea, dar el plecase şi vorbea cu cineva, poate cu mama.

– Domnule Sutter?

– Spune-i că nu vreau să vorbesc cu el, i-am zis.

Nu a părut deloc surprinsă, a încuviinţat pur şi simplu din cap şi a ieşit. Am privit lumina verde de pe telefon, care, după câteva secunde, s-a stins.

De la birou, m-am dus direct pe vas şi m-am aşezat în cabină, ascultând ploaia. Nu era o noapte pe care ţi-ai fi ales-o ca să ieşi în larg, dar dacă trebuia să ieşi, puteai, şi dac-ai fi fost luat prin surprindere de vânt şi ploaie, puteai să treci mai departe. Existau şi alte furtuni care arătau mai mult a provocare, şi altele care erau pericole clare şi iminente. Unele sunt moarte curată.

Este evident că sunt nişte lecţii elementare pe care le înveţi de la mare, majoritatea lor în legătură cu supravieţuirea. Dar tindem să uităm lucrurile elementare sau nu ştim când să le aplicăm. Aşa dăm noi, marinarii, de necaz.

Putem fi căpitani ai destinului nostru, mi-am zis, dar nu stăpâni pe el. Aşa cum îmi spusese un bătrân instructor de navigaţie când eram copil: „Dumnezeu îţi trimite vremea, băiete. Ce faci cu ea sau ce-ţi face ea ţie depinde de cât de bun marinar eşti".

Asta spunea aproape totul.

22

Zorile de vineri erau senine şi însorite. Susan era deja trează şi călărea înainte ca eu s-apuc să mă-mbrac măcar. Terminase de pictat în vecini şi urma să asistăm la dezvelire de îndată ce Anna găsea un loc adecvat pentru tablou şi Susan, o ramă potrivită. Abia aşteptam.

Eram la a treia ceaşcă de cafea, încercând să mă hotărăsc cum să-mi petrec ziua, când a sunat telefonul. Am răspuns în bucătărie. Era Frank Bellarosa.

– Te-ai sculat? a întrebat.

– La şapte.

– Ce?

– M-am sculat la şapte. Tu la cât te-ai sculat?

– Hei, vreau să te-ntreb ceva. Unde-i plaja?

– Sunt sute de kilometri de plajă pe-aici. Pe care-o vrei?

– Ştii locul ăla din capătul străzii? E un indicator de trecerea oprită. Mă vizează şi pe mine?

– E Fox Point. E proprietate particulară, dar toată lumea de pe Grace Lane foloseşte plaja. Nu mai locuieşte nimeni acolo, însă avem un acord cu proprietarii.

– Un ce?

– O înţelegere. Putem folosi plaja.

– Bine, pentru c-am fost acolo deunăzi. Nu voiam să încalc domeniul cuiva.

– Nu, nu vrei să faci aşa ceva.

Individul ăsta glumea, sau ce?

– E o impoliteţe, am adăugat.

– Da. Trebuie să respecţi vechile obiceiuri, ştii? Nu te caci în casă şi nu scuipi pe trotuar. În Little Italy, de exemplu, trebuie să te porţi frumos.

– Nu şi când linşezi pe cineva la restaurant.

– Asta-i altceva. Hei, hai cu mine până acolo.

– Little Italy?

– Nu. Fox Place.

– Fox Point.

– Bine. Ne întâlnim la gardul meu.

– La casa portarului?

– Da. În cincisprezece, douăzeci de minute. Să-mi arăţi locul ăsta.

Am presupus că voia să discutăm ceva şi nu voia s-o facem prin telefon. În rarele noastre conversaţii telefonice nu era nimic care ar fi putut să sugereze măcar că aş fi avocatul lui. Cred că voia să dezvăluie asta ca o surpriză, lui Ferragamo şi presei din New York, la un moment dat.

– OK? a întrebat.

– OK.

Am închis, mi-am terminat cafeaua, mi-am pus blugii şi adidaşii şi m-am asigurat că au trecut douăzeci de minute înainte să pornesc în plimbarea de zece minute până la porţile Alhambrei. Dar oare m-aştepta puiul de căţea cu nerăbdare? Nu. Am ajuns la casa portarului şi am bătut la uşă. Anthony Gorilla a deschis.

– Da?

Vedeam direct în micul living, care nu se deosebea prea mult de al Allardilor. Diferenţa principală era că în cameră se aflau o altă gorilă, care am presupus că era Vinnie, şi două femei cu aspect incredibil de vulgar, probabil Lee şi Delia. Am avut impresia că

târfele şi gorila îmi zâmbesc afectat, dar poate că doar imaginaţia mea era de vină. Anthony a repetat salutul:

– Da?

Mi-am îndreptat din nou atentia spre Anthony şi-am spus:

– De ce naiba crezi că sunt aici? Dacă sunt aşteptat spui: „Bună dimineaţa, domnule Sutter. Domnul Bellarosa vă aşteaptă". Nu spui: „Da?" *Capisce?*

Înainte s-apuce Anthony să se scuze sau să facă altceva, don Bellarosa a apărut în uşă şi i-a spus ceva lui Anthony în italiană, apoi a ieşit afară şi m-a luat de braţ.

Bellarosa purta uniforma lui standard: sacou, tricou la baza gâtului şi pantaloni. De data asta culorile erau maro, alb şi respectiv bej. Am observat, de asemenea, că achiziţionase o pereche de cizme ca lumea şi că la încheietura stângă avea un ceas Porsche negru, foarte elegant, cam de vreo două mii de dolari. Băiatul pricepuse ideea, dar nu ştiam cum să aduc vorba de ciorapii lui de nilon strâmţi.

În timp ce mergea pe Grace Line, spre Fox Point, Bellarosa a zis:

– Ăsta nu-i un om pe care să vrei să-l oftici.

– Ăsta-i un om care ar face bine să nu mă mai oftice.

– Zău?

– Ascultă. Dacă mă inviţi pe domeniul tău, vreau ca flăcăii tăi să mă trateze cu respect.

A râs.

– Zău? Ai luat-o cu respectul acuma? Eşti italian sau ce?

M-am oprit din mers.

– Domnule Bellarosa, spune-le pistolarilor tăi, inclusiv imbecilului tău de şofer, Lenny, celor două târfe din casa portarului şi oricui altcuiva care lucrează pentru tine, că don Bellarosa îl respectă pe domnul Sutter.

S-a uitat la mine vreo jumătate de minut, apoi a încuviinţat din cap.

– OK. Dar altă dată nu mă mai face să aştept. OK?

– O să fac tot posibilul.

Am continuat să mergem pe Grace Lane şi mă-ntrebam câţi oameni ne observau din turnurile lor de fildeş.

– Hei, puştiul tău a trecut pe la mine azi. Ţi-a spus? a întrebat Bellarosa.

– Da. Mi-a spus că i-ai arătat domeniul. Foarte amabil din partea ta.

– Nicio problemă. Drăguţ băiat. Vorbea frumos. Deştept ca taică-su. Nu-i aşa? Şi direct, tot ca taică-su. M-a întrebat de unde am luat banii să refac proprietatea.

– În mod cert nu l-am învăţat eu să pună întrebări din astea. Sper că nu i-ai spus că nu e treaba lui.

– Nuu. I-am spus că am muncit din greu şi că am făcut treburi cu cap.

Mi-am făcut o notă mintală să-i vorbesc lui Edward despre răsplata păcatului şi să-i spun că nu câştigi nimic din crime. Sfaturile lui Frank Bellarosa pentru copiii lui erau probabil mai puţin complexe şi se rezumau în patru cuvinte: „Nu vă lăsaţi prinşi".

Am ajuns în capătul lui Grace Lane, unde se afla un rond larg în mijlocul căruia se înălţa o stâncă crescută, înaltă de vreo trei metri. Există o legendă despre căpitanul Kidd, cum că şi-ar fi îngropat comoara pe ţărmul de nord al Long Islandului, folosind această stâncă drept punct de referinţă pe hartă. I-am relatat asta lui Bellarosa, care m-a întrebat:

– De aceea se cheamă locul ăsta Coasta de Aur?

– Nu, Frank. Fiindcă e bogat.

– A, da. N-a găsit nimeni comoara.

– Nu, dar o să-ţi vând harta.

– Da? O să-ţi dau în schimb actul meu de proprietate asupra Podului Brookyln.

Cred că umorul meu îl călca pe nervi.

Am mers până la intrarea de la Fox Point. Casa portarului era un castel în miniatură. Întreaga faţadă a proprietăţii era invadată de

copaci şi tufişuri sălbatice, şi de pe Grace Lane nu se vedea nimic din pământurile domeniului. Am scos o cheie şi-am deschis lacătul care închidea porţile din fier forjat, întrebându-l pe Bellarosa:

– Cum ai intrat aici?

– Era deschis când am ajuns. Se aflau câţiva oameni pe plajă. Primesc şi eu o cheie din asta?

– Cred că da. O să-ţi fac eu una.

Normal, niciunul dintre cei care deschid lacătul nu se mai oboseşte să-l închidă în urmă, şi aşa reuşise Bellarosa să intre. Dar omul ăsta avea ceva care mă făcea să regândesc cele mai simple şi obişnuite acţiuni ale mele. Aveam viziuni ale pistolarilor lui urmărindu-ne sau ale pistolarilor altcuiva urmărindu-ne, sau chiar a lui Mancuso făcându-şi apariţia. De fapt, zidul se vedea destul de bine, dar, cu toate astea, după ce am intrat pe porţi le-am închis la loc, am băgat mâna printre gratii şi am încuiat lacătul.

– Eşti înarmat? l-am întrebat.

– Papa poartă cruce?

– Bănuiesc că da.

Am început să coborâm pe aleea îngustă care fusese cândva pavată cu tone de scoici de mare zdrobite, dar de-a lungul anilor murdăria, iarba şi buruienile aproape o acoperiseră. Copacii care mărgineau aleea, în majoritate mimoze şi magnolii, crescuseră atât de mult, încât formaseră un tunel de nici doi metri lăţime şi atât de scund, încât abia reuşeai să nu mergi pe vine.

Aleea şerpuia şi cobora către ţărm şi am zărit lumina zilei la capătul tunelului. Am ieşit pe o plajă minunată, la ţărmul mării care se-ntindea pe câţiva kilometri de-a lungul strâmtorii, de la Fox Point până la o mică limbă de nisip, în partea de vest. Vegetaţia abundentă se termina acolo unde stăteam noi şi mai jos era o fâşie îngustă de copaci rari, apoi tufişuri şi ierburi înalte care se terminau acolo unde începea plaja bolovănoasă.

– E un loc foarte drăguţ, a spus Bellarosa.

– Mulţumesc, i-am replicat, lăsându-i impresia că într-un fel îmi aparţine şi mie.

Am continuat să coborâm dealul pe alee, care era acum mărginită doar de câte un pin sau cedru singuratic. Aleea ne-a adus în faţa ruinelor uriaşului conac Fox Point. Casa, construită la începutul anilor 1920, fusese neobişnuită la vremea ei, un fel de construcţie contemporană de mahon şi sticlă cu acoperişuri plate, terase deschise şi balustrade rotunde, semănând, poate, cu un pachebot de lux şi aproape tot atât de mare. Casa fusese mistuită de foc cu vreo douăzeci de ani în urmă, dar nimeni nu mai locuise practic în ea din 1950 încoace. Dunele de nisip înconjuraseră ruinele singuratice şi întotdeauna m-am gândit că seamănă cu scheletul prăbuşit al unui monstru marin care fusese aruncat pe ţărm, unde murise. Îmi amintesc că văzusem casa înainte de incendiu, deşi doar de la mare distanţă, când navigam prin strâmtoare. Mă gândisem adesea că mi-ar plăcea să locuiesc în ea şi să privesc marea de pe terasele ei înalte.

Bellarosa a studiat ruinele o vreme, apoi a luat-o către ţărm. Fox Point fusese, chiar după standardele de pe Coasta de Aur, o proprietate fabuloasă. Dar, de-a lungul anilor, terasele ce dădeau spre mare, cabinele de baie, remizele pentru bărci şi digurile fuseseră distruse de furtuni şi eroziune. Pe tot domeniul mai rămăseseră doar două construcţii intacte: umbrarul şi palatul plăcerilor. Umbrarul stătea precar pe un promontoriu erodat, gata să se desprindă până la Paştele următor.

Bellarosa a arătat spre chioşc şi a zis:

– Eu n-am aşa ceva.

– Ia-l pe ăsta înainte s-o facă marea.

A studiat de la distanţă construcţia octogonală.

– Pot să-l iau?

– Nu-i pasă nimănui. În afară de Societatea Umbrarelor şi alea sunt toate nebune.

– A, da. Soţia ta pictează chestiile astea.

– Nu, ia masa în ele.

– Aşa-i. O să-l pun pe Dominic să se uite la el.

Mi-am lăsat privirea să rătăcească spre Strâmtoare. Era o zi senină şi strălucitoare, apa scânteia, se zăreau vele albe alunecând la orizont şi în depărtare se vedea clar coasta Connecticutului. Până acum, era o zi în care puteai să te bucuri de viaţă.

Bellarosa şi-a întors privirea dinspre umbrar şi s-a uitat mai jos, pe ţărm, spre o clădire aflată la distanţă de plajă, pe o porţiune solidă de nisip protejată de un stăvilar de piatră.

– Ăla ce-i? L-am văzut ieri.

– E palatul plăcerilor.

– Vrei să spui că e pentru distracţie.

– Da. Pentru distracţie.

Cei mai bogaţi şi hedonişti rezidenţi de pe Grace Lane construiseră aceste uriaşe palate ale plăcerilor, departe de conacele lor, ale căror singur scop era distracţia. Palatul plăcerilor de la Fox Point era construit din oţel şi zidărie şi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Paza de Coastă găsise clădirea potrivită pentru un depozit de muniţii. Dar, oricât de solidă pare, sau li s-o fi părut submarinelor germane, din aer se vede că acoperişul e făcut din sticlă albastră. De fapt, când am survolat ocazional Coasta de Aur, într-un mic avion, am remarcat acest palat al plăcerilor şi un altul care supravieţuise pentru că toate au aceste acoperişuri albastre scânteietoare.

– Ce fel de distracţie? a întrebat Bellarosa.

– Sex, jocuri de noroc, băutură, tenis. Tot ce vrei.

– Arată-mi-l.

– Bine.

Am parcurs cei o sută de metri până la uriaşa construcţie şi l-am condus înăuntru prin uşa de sticlă, spartă acum.

Aripile atletice ale palatului plăcerilor semănau cu un club de recuperare modern, dar existau note de eleganţă în stil *art nouveau* în

podelele de mozaic şi filigranul de fier de la ferestre. Având în vedere că nu mai fusese folosit din 1929, nu arăta rău.

Într-una din aripile clădirii se afla un teren de tenis din lut în mărime naturală, cu un acoperiş de sticlă albastră, înalt de nouă metri. Acoperişul era spart şi lutul crăpase cu mult timp în urmă, iar din el creşteau acum nişte plante ciudate, cărora se pare că le plăceau lutul şi lumina albastră. Nu era fileu pe teren, aşa că Bellarosa, care se mai încurcase şi înainte în arhitectura interioarelor, m-a întrebat:

– Ce-i asta?

– Salonul.

– Pe bune?

Am străbătut aripa învecinată, care era o sală de gimnastică întreagă şi am pătruns în următoarea secţiune a clădirii, unde se găsea o piscină de dimensiunea unui bazin olimpic, acoperită, de asemenea, cu sticlă albastră. Alături de piscină şi sala de gimnastică se aflau saune, duşuri, săli de masaj şi un solar. Aripa de vest, mai luxoasă, adăpostea camere de oaspeţi, inclusiv bucătării şi camere pentru servitori.

Bellarosa nu a zis prea multe cât timp am făcut turul, dar la un moment dat a remarcat:

– Oamenii ăştia trăiau ca împăraţii romani.

– Au făcut tot posibilul.

Am găsit aripa de est, care era o sală de bal cât o peşteră, unde Susan şi cu mine fuseserăm odată la o petrecere în „dezlănţuiţii ani '20".

– *Madonn'!* a exclamat Frank.

– Da, am încuviinţat eu.

Mi-am amintit că era un salon de cocteiluri lângă sala de bal, de fapt un bar clandestin, palatul fiind construit în vremea Prohibiţiei, dar nu l-am putut găsi. Plimbându-mă prin clădirea asta, la lumina spectrală dată de acoperişurile albastre, până şi eu, care trăisem toată viaţa printre ruinele de pe Coasta de Aur, m-am simţit copleşit de

dimensiunile şi opulenţa acestui palat al plăcerilor. Făcusem cale întoarsă şi eram acum din nou lângă piscina de mozaic.

– Trebuie să facem o orgie romană aici, i-am spus lui Bellarosa. Tu aduci berea.

A râs.

– Da. Isuse, oamenii ăştia trebuie să fi avut o mulţime de prieteni.

– Oamenii cu mulţi bani au o mulţime de prieteni.

– Hei, locul ăsta e de vânzare?

Ştiam c-o să mă întrebe asta. Era genul de om care voia să ştie preţul fiecărui lucru şi voia să cumpere tot ce nu putea să fure.

– Da, este, am răspuns. Vrei să cumperi toată Grace Lane?

A râs din nou.

– Îmi place să am proprietăţi. Îmi place pământul.

– Du-te în Kansas. Aici costă un milion de dolari pogonul de lângă apă.

– Isuse! Cine naiba îşi poate permite?

Păi, capii Mafiei.

– Iranienii, am spus.

– Cine?

– Iranienii negociază cu proprietarii domeniului. O familie Morrison, care trăieşte la Paris acum. Sunt putred de bogaţi, dar nu vor să restaureze locul. De fapt, nici nu mai sunt cetăţeni americani. S-au expatriat.

S-a gândit, încercând, sunt sigur, să-şi imagineze cât mai multe posibilităţi din informaţiile sumare pe care i le dădusem. Am găsit uşa spartă şi am ieşit afară, în lumina soarelui.

– Ce naiba vor iranienii să facă cu locul ăsta? a întrebat.

– Păi, sunt o multime de imigranţi iranieni bogaţi în Long Island, acum, şi vor să cumpere proprietatea asta şi să transforme palatul plăcerilor într-o moschee. Probabil că acoperişul albastru le-a dat ideea.

– O moschee? Ca o biserică arăbească?

– O biserică musulmană. Iranienii sunt musulmani, dar nu şi arabi.

– Oh, tot negri din deşert sunt.

De ce m-oi fi obosit să-i dau explicaţii omului ăstuia?

A îndreptat degetul către mine.

– Şi voi aveţi de gând să permiteţi una ca asta?

– Ce înţelegi prin „voi"?

– Ştii ce vreau să zic. O să permiteţi asta?

– Îţi recomand primul articol din Constituţie – scris, întâmplător, chiar de noi – în ceea ce priveşte libertatea de credinţă.

– Da, dar Isuse Hristoase, i-aţi auzit vreodată pe oamenii ăştia rugându-se? Era un grup de arabi care obişnuiau să se întâlnească în faţa unei prăvălii unde locuiam eu. Unul dintre clovnii ăştia se căţăra în fiecare noapte pe acoperiş şi urla ca o hienă. Isuse, o să am iar aşa ceva pe stradă?

– E o posibilitate.

Ne plimbam şi am luat-o spre umbrar.

Mi-am dat seama că însoţitorul meu era nefericit. A mormăit:

– Fosta proprietăreasă nu mi-a pomenit niciodată de aşa ceva.

– Nici mie nu mi-a pomenit de tine.

S-a gândit o clipă la afirmaţia mea, încercând să discearnă, cred, dacă era o ofensă etnică, o insultă personală sau o aluzie la chestia cu Mafia. A mormăit din nou:

– Fir-ar ai dracului de iranieni...

Venise, într-adevăr, momentul să-i dau omului ăstuia o lecţie de civism, să-i amintesc principiile americane şi să-i aduc la cunoştinţă că nu-mi plac insultele rasiale. Dar, gândindu-mă mai bine, am realizat că era ca şi cum aş fi încercat să-nvăţ un porc să cânte; îţi pierzi timpul şi plictiseşti porcul. Aşa că am spus:

– Cumpăr-o tu.

– Cât? Pentru tot domeniul?

– Păi, nu-i atât pământ ca la Stanhope sau Alhambra, dar e cu ieşire la mare, aşa că aş zice vreo zece sau douăsprezece milioane pentru teren.

– E o sumă mare.

– Şi mai creşte încă. Dacă ajungi să licitezi cu iranienii, o să ajungi la cincisprezece sau mai mult.

– Eu nu licitez cu alţii. Pune-mă doar în legătură cu cei cu care trebuie să vorbesc. Cu proprietarii.

– O să le faci cea mai bună ofertă a ta, apoi o să le demonstrezi că-i şi cea mai bună ofertă a lor.

S-a uitat la mine şi a zâmbit.

– Înveţi, consiliere.

– Ce-ai vrea să faci cu locul ăsta?

– Nu ştiu. Să înot. Eu aş lăsa pe toată lumea să folosească plaja. Nenorociţii de arabi n-ar face asta, pentru că au chestia aia cu văzutul pielii. Ştiai? Înoată cu afurisitele lor de cearşafuri pe ei.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

Mă-ntrebam dacă tipul ăsta putea să cumpere Stanhope Hall *şi* Fox Point, păstrând şi Alhambra. Sau era praf în ochi? De asemenea, m-a şocat faptul că avea o mulţime de planuri de lungă durată pentru cineva care se confrunta cu o acuzaţie de omucidere şi avea o listă impresionantă de duşmani care-i doreau moartea. Avea curaj, ce-i al lui e al lui!

Am urcat către umbrar şi am intrat în construcţia mare, octogonală. Era făcută din lemn, dar toată vopseaua de pe latura dinspre mare fusese spălată de apă. Era destul de curat înăuntru, aranjat probabil de grijuliile doamne de la Societatea Umbrarelor înainte de a lua masa acolo. Cineva ar trebui să le-nveţe să vopsească.

Bellarosa a examinat chioşcul.

– Ai unul de ăsta şi pe proprietatea ta. Da, îmi place. Un loc drăguţ unde să stai de vorbă. O să-l aduc pe Dominic aici săptămâna viitoare.

S-a aşezat pe banca situată de-a lungul pereţilor chioşcului.

– Deci, aşază-te, să stăm de vorbă.

– Rămân în picioare. Tu vorbeşte, te-ascult.

A scos un trabuc din buzunarul cămăşii.

– Vrei unul? Cubanez veritabil.

– Nu, mersi.

Şi-a desfăcut trabucul şi l-a aprins cu o brichetă de aur.

– L-am rugat pe puştiul tău s-o roage pe fiica ta să-mi aducă o cutie de Monte Cristo, a spus.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă nu mi-ai amesteca familia în contrabandă.

– Hei, dacă o prind, am eu grijă.

– Sunt avocat. O să am eu grijă.

– Ce face în Cuba?

– De unde ştii că se duce în Cuba?

– Mi-a spus puştiul tău. El se duce în Florida. I-am dat câteva nume din Cocoa Beach.

– Ce fel de nume?

– Nume. Prieteni. Oameni care vor avea grijă de el şi prietenii lui dacă foloseşte numele meu.

– Frank.

– Hei, la ce sunt buni prietenii? Dar n-am prieteni în Cuba. De ce pleacă fiică-ta în Cuba?

– Să lupte pentru pacea mondială.

– Zău? Drăguţ. Cum se plăteşte? Poate o s-o cunosc data viitoare când vine-n oraş.

– Poate. Să-ţi iei trabucurile.

– Mda. Hei, cum merge treaba cu impozitul pe venit?

– Melzer pare să-i dea de cap. Mersi.

– Nicio problemă. Deci, fără delicte penale, aşa-i?

– Aşa a spus.

– Bine, bine. N-aş vrea să-mi ajungă avocatul la închisoare. Cât ţi-a cerut Melzer?

– Douăzeci de mii înainte şi jumătate din cât îmi scuteşte.

– Nu-i rău. Dacă ai nevoie urgentă de bani gheaţă, anunţă-mă.

– Care-i dobânda?

A zâmbit trăgând din trabuc.

– Pentru tine, baza plus trei, ca la afurisitele de bănci.

– Mulţumesc, dar am fonduri.

– Puştiul tău spune că-ţi vinzi casa de vacanţă ca să plăteşti impozitele.

N-am răspuns. Mă simţeam stânjenit de faptul că Edward spusese asta.

– Nu vinzi proprietăţi imobiliare pe piaţa asta, a adăugat Bellarosa. Când piaţa e aşa, cumperi.

– Mulţumesc.

Mi-am pus un picior pe bancă şi am privit marea.

– Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

– A, da. Chestia asta cu marele juriu. S-au întrunit lu-nea trecută.

– Am citit.

– Da. Blestematului de Ferragamo îi place să vorbească presei. Oricum, mă vor acuza de omucidere în două, trei săptămâni.

– Poate că nu.

I s-a părut amuzant.

– Da. Poate că Papa e evreu.

– Dar poartă cruce.

– Oricum, nu ştiu dacă ştii cum merg lucrurile astea. OK, procurorul federal primeşte actul de acuzaţie de la marele juriu. Acesta vine sigilat, ştii, şi nu e făcut public până nu se operează arestarea. Deci, procurorul federal duce actul de acuzare la judecătorul federal, împreună cu mandatul de arestare, ca să i le semneze. Asta se întâmplă de obicei lunea, ştii, ca să-i scoată pe băieţii de la FBI marţi la prima oră. Şi vin după tine, ştii, bat la uşă pe la şase-şapte. Înţelegi?

– Nu. Eu mă ocup de impozite.

– Bine, vin după tine devreme, aşa că te găsesc, de obicei, acasă, ştii, cu pantalonii în vine, ca-n Rusia. *Capisce?*

– De ce marţi?

– Păi, marţi e o zi bună pentru ştiri. Înţelegi? Lunea e proastă, vinerea e proastă şi lăsăm weekendul la o parte. Crezi că nenorocitul de Ferragamo e prost?

Aproape că-mi venea să râd.

– Vorbeşti serios?

– Da. Asta-i treabă serioasă, consiliere.

– Arestările pentru omucidere nu sunt făcute ca să fie pe placul ştirilor.

Acum era rândul lui să râdă. Hă, hă, hă.

– Trebuie să mai creşti, a adăugat.

Asta m-a cam ofticat, dar am lăsat să treacă, pentru că era interesant.

– Dar te-ar *putea* aresta miercuri şi joi, am spus. Sunt zile pentru ştiri fierbinţi.

– A, da. Ar putea. Le place însă marţea, pentru vânatul de soi. În felul ăsta pot să scoată şi ziarele de miercuri, şi poate un pic de acţiune în cele de joi. Ce se întâmplă dacă vin după tine joia şi nu eşti acasă, şi te prind vinerea? Din punct de vedere al ştirilor, sunt în găleată.

– OK. Deci te arestează marţi. Şi ce-i cu asta?

– OK. Deci te iau, te duc în Federal Plaza, biroul FBI-ului, ştii, şi-ţi fac mizerii acolo o vreme, te arată la toată lumea, după care te duc în Foley Square, Tribunalul federal, aşa-i? Băieţii de la FBI te aduc cu cătuşe la mâini, pe la nouă-zece, şi de-acuma Ferragamo i-a adunat deja acolo pe toţi oamenii de presă din lume şi toţi îţi îndeasă microfoane sub nas, iar aparatele fotografice ţăcănesc întruna. După aceea te înregistrează şi-ţi iau amprentele, bla, bla, bla, şi abia după aceea îţi dau voie să-ţi chemi avocatul. S-a uitat la mine. Înţelegi?

– Şi dacă avocatul tău e, să zicem, în Cuba?

– N-o să fie. De fapt, nu trebuie să-l chem. Pentru că vine la mine acasă să bea o cafea pe la cinci dimineaţa în următoarele câteva marţi.

– Înţeleg.

– Da. Aşa că atunci când vine FBI-ul, avocatul meu e acolo să vadă că totul se face aşa cum trebuie, că băieţii de la FBI se poartă frumos. Şi avocatul meu se urcă în maşina mea, cu Lenny, şi mă urmează la Federal Plaza, apoi la Foley Square. Avocatul meu nu e în Cuba şi nicăieri altundeva decât cu clientul lui. *Capisce?*

Am încuviinţat.

– De asemenea, avocatul meu are o servietă şi în servietă sunt bani lichizi, certificate de proprietate şi alte rahaturi de care are nevoie ca să achite cauţiunea pentru clientul lui. Avocatului meu i se vor da vreo patru sau cinci milioane de dolari pentru plată.

– N-o să ieşi pe cauţiune cu o acuzaţie de omor federal, Frank, pentru nicio sumă de bani.

– Greşeşti. Ascultă cu atenţie. Avocatul meu o să-l convingă pe judecător că Frank Bellarosa e un om respectabil, un om care are puternice legături cu comunitatea, un om care are şaisprezece afaceri legale de care trebuie să se ocupe, un om cu o casă, o soţie şi copii. Avocatul meu o să-i spună judecătorului că clientul lui n-a fost niciodată condamnat pentru vreo crimă violentă, că ştia de venirea celor de la FBI după el şi îi aştepta. Avocatul meu a fost martor la arestare. Avocatul meu o să-i spună judecătorului că-l cunoaşte personal pe domnul Bellarosa, ca *prieten,* că o cunoaşte pe doamna Bellarosa, şi garantează personal că domnul Bellarosa n-o să se sustragă justiţiei. Înţelegi?

Înţelegeam foarte bine.

– OK. Aşa că acum, judecătorul, căruia nu-i place să aprobe niciun fel de cauţiune pentru omor de gradul întâi, trebuie să ia în considerare foarte serios tot rahatul ăsta. La vremea asta, Ferragamo va fi informat de FBI că Bellarosa ştia c-o să fie arestat în dimineaţa aceea, că Bellarosa are banii de cauţiune la el şi că Bellarosa are un

avocat de mâna întâi. Aşa că Ferragamo îşi mişcă fundul până la tribunal şi începe să facă presiuni asupra judecătorului. Domnule judecător, asta e o acuzaţie deosebit de gravă, bla, bla, bla. Domnule judecător, omul acesta e foarte periculos; un omor, bla, bla, bla. Dar avocatul meu parează loviturile procurorului federal şi spune că nu trebuie refuzată cauţiunea pe motive nefondate, că acuzaţia e oricum o tâmpenie, că avem cinci milioane în geanta asta de aici, şi garantez *personal,* domnule judecător. John Sutter, din Wall Street, bagă mâna-n foc, domnule judecător. Nu-i aşa? Acum Ferragamo nu se-aşteaptă la rahatul ăsta, şi el e ăla prins cu nădragii-n vine. Se ia cu mâinile de fundul pantalonilor şi sare-n sus că Frank Bellarosa nu-şi pierde cumpătul. Ar vrea al dracului de mult să mă vadă la-nchisoare alături de *melanzane.* Să ia cina seara, acasă, cu nevasta şi prietenii şi să se uite la nenorocitele de ştiri, în timp ce eu stau la popreală cu un dop în cur, încercând să-i ţin pe poponari la distanţă. Înţelegi ce spun?

Frank avea un fel al lui de-a spune lucrurilor pe nume.

– Înţeleg, am răspuns.

– Da. Şi înţelegi că asta n-o să se întâmple, consiliere. N-o să laşi asta să se-ntâmple.

– Am avut impresia că mi-ai spus că Ferragamo te vrea în libertate după acuzare. Pentru ca prietenii sau duşmanii să te poată omorî înaintea procesului.

– Da. Ţi-ai amintit de asta? Aici e şmecheria. Ferragamo ştie că, dacă mă bagă la închisoare, o să apelăm la legea cauţiunii. Aşa-i? Dar asta ia câteva săptămâni. Şi data următoare când ne prezentăm în faţa judecătorului, Ferragamo i-a strecurat că e de acord cu cauţiunea. Aşa că-i face cu ochiul judecătorului şi-i şopteşte la ureche. Cei de la FBI vor să-l urmărească pe Bellarosa. Corect? Ăsta-i tot rahat. Cei de la FBI mă urmăresc de douăzeci de afurisiţi de ani încoace şi n-au găsit nimic încă. Aşa că judecătorul îi face şi el cu ochiul, şi sunt eliberat. Dar am petrecut deja două sau trei săptămâni în închisoare. Pricepi? Ferragamo împrăştie zvonul c-am ciripit cât

am stat acolo. Că sunt gata să-i vând o mulţime de oameni în schimbul unei pedepse reduse. Aşa că acum sunt un om mort. Dar ascultă, consiliere, dacă pot să ies din tribunal în ziua în care am intrat, am o şansă să controlez situaţia. Înţelegi?

– Da.

Înţelegeam perfect acum de ce eu, şi nu Jack Weinstein avea să-l reprezinte pe domnul Frank Bellarosa. Era John Sutter, stră-stră-stră nepotul lui Walt, fiul lui Joseph Sutter, legenda Wall Streetului, soţul lui Susan (una dintre Cele Patru Sute din New York) Stanhope, asociat la Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds, membru la The Creek şi Seawanhaka Corthian, ca să nu mai pomenim membru de cinste al Bisericii Episcopaliene, absolvent la Yale, cu Dreptul făcut la Harward, prieten cu familia Roosevelt, Astor şi Vanderbilt şi, întâmplător, prieten şi vecin cu acuzatul – acelaşi John Sutter care avea să garanteze personal în faţa tribunalului că clientul său, domnul Frank Bellarosa, nu se va sustrage justiţiei. Şi judecătorul va asculta, la fel orice reporter din tribunalul ăla; asta va fi ştirea zilei pentru orice jurnal şi orice post de radio şi televiziune teritorial şi naţional, probabil. Ticălosul era genial. Plănuise toate astea... când? În ziua când mă ciocnisem de el la Pepiniera lui Hicks? Cu-atâta timp în urmă? *Domnul Sutter? John Sutter, aşa-i?*

Dar, desigur, trebuie să fi fost chiar înainte de asta. Ştiuse cine sunt, că eram avocat şi că eram vecinul lui de-alături, în ziua când ne-ntâlniserăm întâmplător sau voit. Îşi proiectase în minte tot acest scenariu pe care mi-l expusese mie şi descoperise cum să supravieţuiască înainte chiar ca inamicul să facă prima mişcare. Ceea ce era şi mai impresionant era că fusese aproape sigur că mă avea în buzunar chiar şi după ce i-am spus de câteva ori să se ducă naibii. Nu era o întâmplare că omul ăsta trăia încă şi era liber după treizeci de ani. Duşmanii lui – instituţiile de justiţie guvernamentale şi federale, capii mafioţi rivali, columbienii şi alţi oportunişti – nu erau nici

leneşi, nici incompetenţi. Pur şi simplu, nu erau la înălţimea efortului de a scăpa de Frank Bellarosa.

Adică, a fost o vreme când am vrut să-l văd în închisoare... poate chiar mort. Dar acum aveam sentimente confuze în privinţa asta, aşa cum ai când ţi se prinde un rechin în undiţă. Urăşti rechinul, ţi-e teamă de el, dar după două ore începi să-l respecţi.

I-am auzit vocea întrerupându-mi gândurile:

– Aşa că, înţelegi?

Am dat din cap.

– Ar trebui să ieşim de la tribunal înainte să facă pauza de masă, a continuat. Nu vreau să iau prânzul în boxa acuzaţilor. Apoi, tu şi cu mine, mergem să mâncăm bine undeva. Poate la Caff Roma. E lângă tribunal. Trebuie să-ţi dau să-ncerci sepie prăjită. Deci, cam la vremea asta, Alphonse Ferragamo ţine una dintre nenorocitele lui conferinţe de presă. Sare peste prânz ca să apuce ediţiile de seară şi ştirile de la ora cinci. Corect? Anunţă acuzarea mea, arestarea mea şi tot rahatul. Vrea să anunţe şi că sunt la răcoare, dar asta n-o să se-ntâmple. Va trebui să-nghită un pic de rahat de la oamenii de presă şi de la şeful din Washington. Dar, în principiu, e un om fericit şi-o să se ducă să-şi reguleze amanta în după-amiaza aia, apoi acasă o să dea o petrecere. Aşa că noi o să rămânem în oraş o vreme, luăm o cameră la hotel, ascultăm ştirile, cumpărăm câteva ziare şi chemăm câţiva prieteni. Poţi face şi tu câteva declaraţii presei, dar nu prea multe. Şi să-mi aduci aminte să-i telefonez nevestei. A, da, ar fi drăguţ dacă soţia ta s-ar putea duce la mine acasă pe la opt, nouă dimineaţa să stea cu Anna. Ştii cum reacţionează femeile la rahatul ăsta. Ei, poate că nu ştii. Dar îţi spun eu, nu se descurcă prea bine. Aşa că soţia ta ar putea să-i îndepărteze Annei gândurile negre, măcar până vin tâmpiţele ei de rude şi-ncep toate să se bâzâie şi să gătească. OK? Dar nu-i pomeni încă nimic de asta soţiei tale. *Capisce?* Şi încearcă să fii pe-aici în următoarele două-trei săptămâni. Pleci în vacanţă sau aşa ceva?

– Cred că nu.

– Bine. Stai pe-aproape. Şi dormi mult în nopţile de luni. Bine? Repetă ce-o să spui la tribunal. Ia-ţi boaşele de alamă pentru nenorociţii ăia de federali. Trebuie s-arătăm bine la tribunal. Se uită la mine. Fără închisoare, consiliere. Fără închisoare. Aşa ţi-am promis eu, aşa-mi promiţi şi tu. Înţelegi?

– Promit să fac tot ce-mi stă-n putere.

– Bine.

S-a ridicat şi m-a bătut pe umăr.

– Hei, mai am o problemă. În Brooklyn, aveam roşii de mărimea boaşelor de taur. Aici, e jumătatea lui iulie, şi am nişte chestii mici şi verzi. Dar văd că tu ai unele mari, frumoase şi sunt din răsadurile pe care ţi le-am dat eu. Ţii minte? Deci solul trebuie să fie diferit. Nu sunt stânjenit sau aşa ceva, dar chestia asta e greu de înţeles. Aş vrea să fac schimb cu tine, să-mi dai roşii pe altceva. Am o grămadă de fasole. OK? Facem târgul?

Nu-mi place fasolea, dar am bătut palma.

23

Câteva zile după conferinţa de la Fox Point eram la clubul de iahting făcând reparaţii de rutină la Morgan. Era o dimineaţă din cursul săptămânii şi trăgeam chiulul de la slujbă, ca de obicei. Asociaţii mei nu comentează nimic în privinţa absenţei mele prelungite, parţial deoarece se aşteaptă la asta vara şi parţial pentru că ştiu că sunt conştiincios şi n-o să las baltă firma. De fapt, se înşelau; dosarele se adunau, telefoanele rămâneau fără răspuns şi biroul din Locust Valley n-avea pe nimeni la cârmă. Oamenii lucrează oricum mai bine nesupravegheaţi.

Deşi îmi place să robotesc în jurul vasului, îmi place şi mai mult să navighez. Dar pe o barcă cu pânze trebuie să ai cel puţin doi oameni la bord şi câteodată e greu să găseşti un echipaj într-o zi de lucru. Carolyn şi Edward plecaseră, firește, iar entuziasmul lui Susan pentru navigaţie e moderat, cum e şi al meu pentru călărie, aşa că mă refuzase.

Unii prieteni ar putea fi pe-aici în cursul săptămânii, dar în ultima vreme evitasem pe toată lumea. Întotdeauna poţi aduna câţiva puşti de la colegiu ca echipaj, dar în mod iraţional, pentru că-mi era dor de copiii mei, n-aveam chef de alţi copii în preajmă. Aşa că mă mulţumeam să-mi îngrijesc doar vasul.

Am fost conştient de zgomotul făcut de nişte pantofi cu tălpi de piele pe dig. Mareea era joasă, aşa că a trebuit să urc pe punte şi să

mijesc ochii în soarele dimineţii ca să văd cine era. Oricine era, purta costum. S-a oprit şi a zis:

– Cer permisiunea de a urca la bord.

– Nu cu pantofii ăştia.

Aşa că domnul Mancuso, de la FBI, şi-a scos cuminte pantofii şi a sărit pe punte doar în şosete.

– Bună dimineaţa, a spus.

– *Buon giorno,* am răspuns.

A zâmbit cu toată gura.

– Am venit să aduc griji şi necazuri în plus în viaţa dumneavoastră.

– Sunt deja căsătorit.

Asta era destul de bună. A zâmbit larg. Nu era un tip vesel, dar îmi aprecia umorul. Era pe calea cea bună.

– Aveţi câteva minute? a întrebat.

– Pentru ţara mea, domnule Mancuso, am tot timpul din lume. Cu toate astea, duc lipsă de bani şi nu prea am răbdare.

Am continuat să-mi văd de treabă, care, în clipa aceea, consta în a face colac un fir de undiţă.

Domnul Mancuso şi-a pus pantofii pe punte şi s-a uitat la mine o clipă, apoi, împrejur.

– Frumos vas.

– Mulţumesc.

– Drăguţ loc. Şi-a fluturat braţul, indicând întregul club. De mâna întâi.

– Ne străduim.

Am terminat cu firul şi l-am privit un moment pe domnul Mancuso. Era la fel de tras la faţă ca atunci când îl văzusem în aprilie. Purta un costum de vară bej-deschis din lână, bine croit, cravată şi cămaşă bună şi, după cum vedeam, şosete foarte frumoase. Cu toate acestea, părul creţ şi smocul stufos continuau să mă amuze.

– Vreţi să vorbim aici, domnule Sutter? a întrebat. Vă simţiţi bine aici? Vreţi să mergem în interiorul vasului? Sau în altă parte?

– Cât durează, câteva minute?

– Poate o jumătate de oră. O oră.

M-am gândit o clipă, apoi l-am întrebat.

– Navigaţi?

– Nu.

– Acum da. Probabil, nu veţi avea nevoie de haină şi cravată.

– Probabil că nu.

Şi-a scos haina, dând la iveală tocul de pistol de pe umăr care conţinea o armă de calibru mare, un Browning, probabil.

Am aruncat o privire rapidă ambarcaţiunilor din preajmă, apoi i-am spus:

– Poate vreţi să puneţi ăla dedesubt. Ştiţi, în interiorul vasului. Noi spunem dedesubt, am subliniat.

– Desigur.

S-a aplecat, a coborât scăriţa şi a reapărut câteva minute mai târziu, fără cravată şi în picioarele goale, cu manşetele de la cămaşă şi pantaloni suflecate. Arăta şi mai comic aşa. M-am aşezat la cârmă şi am pornit motorul.

– Ştiţi să întindeţi pânzele?

– Bineînţeles. Pot să fac asta.

Şi a făcut-o. Timp de câteva minute am fost sub vânt. Cârma Morganului e o roată de mahon lustruită, pe care am ţinut-o în mâini, simţindu-mă, în sfârşit, stăpân pe o situaţie. Aş fi preferat să folosesc doar pânzele, dar, cu Mancuso drept echipaj, m-am gândit c-ar fi mai bine să las motorul până ieşim dintre bărcile şi velierele ancorate.

L-am condus pe *Paumanok* spre Plum Point, apoi în Portul Cold Spring, tot cu motorul în funcţiune, după care am îndreptat prora spre nord, înspre Strâmtoare şi am micşorat puterea motorului. Eram în continuare la cârmă când i-am spus lui Mancuso:

– Vedeţi manivela aceea? Manevraţi-o şi-o să ridicaţi vela mare.

A făcut ce i s-a spus şi vela mare s-a ridicat. A prins o briză uşoară şi *Paumanok* a început să lunece pe apă. Am oprit motorul şi l-am învăţat pe Mancuso cum să orienteze vela, apoi l-am pus să ridice trinca şi am început să înaintăm. Bietul domn Mancuso se

agita de colo-colo pe punte în pantalonii lui de lână, care mă tem că erau distruşi. Una peste alta, totuşi, părea să se distreze bine, şi m-am bucurat pentru el c-a avut neaşteptata ocazie să navigheze. Desigur, domnul Mancuso voia să vorbească despre ceva, dar deocamdată părea încântat că fusese făcut mus pe *Paumanok*.

Domnul Mancuso învăţa repede, cel puţin terminologia, şi după o oră ştia să deosebească ghiul de pic, prora de pupă şi, probabil, fundul său de cot.

Cum spuneam, vântul era slab, dar bătea dinspre sud şi ne-a scos bine în Strâmtoare. La vreo cinci kilometri de Lloyd's Neck i-am arătat cum să coboare pânzele. Vântul continua să bată din sud şi mareea se retrăgea, aşa că ne-am îndepărtat de ţărm în siguranţă. Cu toate astea, eu m-am întors la cârmă s-o fac pe căpitanul.

– V-a plăcut? l-am întrebat.

– Da. Mi-a plăcut într-adevăr.

– E şi mai frumos noaptea, cu vânt puternic şi valuri mari. Mai ales când ţi se strică motorul.

– De ce, domnule Sutter?

– Pentru că ai impresia c-o să mori.

– Sună distractiv.

– Dar, desigur, scopul nu e să mori. Aşa că îţi foloseşti experienţa de marinar şi vezi dacă poţi s-ajungi sub vânt, în siguranţă. Sau poţi să cobori pânzele, să dai drumul la motor şi să te avânţi în vâltoare. Alteori, poate că vrei să ancorezi pe mare. Trebuie să iei decizii inteligente. Nu ca în munca de birou unde într-adevăr nu contează.

A încuviinţat din cap.

– Cam o dată pe an trebuie să hotărăsc dacă să-mi scot pistolul sau nu. Aşa că-mi dau seama ce spuneţi.

– Bun.

Eram pe cale să obţin „boaşele mele sunt la fel de mari ca ale tale", aşa că am coborât dedesubt şi m-am întors cu două ceşti de cafea din termos.

– Poftim.

– Mulţumesc.

Stăteam în picioare la cârmă în blugii mei jerpeliţi şi tricou, cu o mână odihnindu-se pe timonă şi cealaltă ţinând ceaşca de cafea. Arătam într-adevăr bine. L-am privit pe domnul Mancuso, cu îmbrăcămintea lui stupidă şi pielea-i palidă, stând pe o banchetă capitonată.

– Spuneaţi că vreţi să-mi vorbiţi despre ceva? l-am întrebat.

A părut că se gândeşte la ce voise să-mi spună, ca şi cum acum n-ar mai fi avut importanţă. Până la urmă a zis:

– Domnule Sutter, sunt agent FBI de aproape douăzeci de ani.

– Trebuie să fie interesant.

– Da. Majoritatea timpului l-am petrecut în forţele de combatere a crimei organizate. Mafia e principalul meu câmp de acţiune.

– Vreţi zahăr? Nu am lapte.

– Nu, mulţumesc. Aşa că am avut de multe ori ocazia să văd cum e viaţa în lumea interlopă, şi vă asigur că nu e deloc romantică.

– Cine-a spus că e?

– Distrug oamenii, domnule Sutter. Vând droguri copiilor, forţează fete tinere să se prostitueze şi storc bani de la oameni de afaceri cinstiţi. Îşi împart cartierele în zone de influenţă şi bat oamenii care nu le pot plăti. Corup sindicate şi politicieni.

– În cazul ăsta nu sunt sigur cine pe cine corupe.

– Omoară oameni.

– Omoară alte gunoaie. Nu omoară poliţişti, oameni de afaceri, judecători sau oameni ca mine şi ca dumneata, domnule Mancuso. Înţeleg ce spuneţi, dar cetăţeanul de rând e mai preocupat şi îngrozit de violenţa de zi cu zi de pe stradă, violatori, jefuitori, hoţi de maşini, hoţi înarmaţi, spărgători şi maniaci drogaţi din jurul nostru. Cunosc personal oameni ale căror vieţi au fost marcate de acest gen de criminali, şi cunoaşteţi şi dumneavoastră. Personal, nu cunosc pe nimeni care să fi fost victimă a Mafiei. *Capisce?*

A zâmbit auzind cuvântul şi a dat din cap a încuviinţare.

– Da, înţeleg asta, domnule Sutter. Dar recunoaşteţi că crima organizată şi şantajul lovesc în întreaga naţiune pe căi insidioase, care...

– OK. Recunosc. Şi v-am spus că aş sta în juriu la un caz al Mafiei. Mai mult de-o groază de cetăţeni n-ar face asta. Şi ştiţi de ce? Pentru că le e frică, domnule Mancuso.

– Bine, aici voiam s-ajung, domnule Sutter. Oamenilor le e frică de gangsteri. Oamenii...

– Păi, bineînţeles că le-ar fi frică dacă ar trebui să fie în juriu. Dar asta e o posibilitate îndepărtată. Ceea ce-i înspăimântă într-adevăr pe oameni e să iasă noaptea pe stradă.

– FBI-ul nu patrulează pe străzi, domnule Sutter. Noi vorbim despre altceva.

– Bine, atunci, hai să vorbim despre Mafia. De ce să-i fie frică cetăţeanului de rând să stea în juriu sau să depună mărturie într-un caz de crimă organizată? Să vă spun eu de ce: pentru că voi nu vă faceţi treaba.

Pentru prima dată, domnul Mancuso a părut supărat pe mine. Ca să fiu sincer, se arătase foarte răbdător şi acum, şi data trecută, dar mi-am dat seama că-l enervam. De fapt, îi aruncam doar praf în ochi şi aş fi vrut să-mi spună că totul era sub control, că republica nu era ameninţată şi că puteam să mă plimb liniştit pe străzile New Yorkului peste câteva săptămâni, poate o lună. Dar nu era cazul. Mi-a dat, totuşi, câteva veşti încurajatoare.

Şi-a pus ceaşca pe punte şi s-a ridicat în picioare.

– De fapt, domnule Sutter, a zis, noi ne facem datoria. De fapt, domnule, câştigăm războiul împotriva crimei organizate.

– I-aţi spus şi Mafiei asta?

– O ştiu foarte bine. Mai bine decât publicul american, care e hrănit cu veşti proaste. Dar hai să vă dau un titlu de ziar bun: MAFIA PUSĂ PE FUGĂ.

Am zâmbit, dar n-am zis nimic.

Domnul Mancuso a continuat:

– Din 1984 încoace, domnule Sutter, guvernul federal a obţinut sute de condamnări conform legii Organizaţiilor de Şantaj şi

Corupţie – legea OSC. Am confiscat milioane de dolari în bunuri şi bani lichizi şi am distrus sau afectat grav toate cele douăzeci şi patru de organizaţii mafiote din ţara asta. Mai există un singur focar puternic al Mafiei în America şi se află aici, în New York. Dintre cele patru familii tradiţionale din New York, patru au fost paralizate de justiţie, moarte sau retrageri premature. Toţi capii legendari ai Mafiei sunt morţi acum. Autoritatea liderilor actuali e foarte redusă. Doar o singură familie a mai rămas puternică şi doar un singur lider e respectat.

– Cine-ar putea fi acela?

Odată scăpat de acest monolog, domnul Mancuso a zâmbit:

– Ştiţi cine.

– Ce vreţi, de fapt? l-am întrebat.

– Vreau, evident, să ştiu ce-i cu Frank Bellarosa şi relaţiile dumneavoastră cu el.

– Înţeleg.

Domnul Mancuso mă intrigase şi mi-a trecut prin minte că mai bine îmi răspundea el la câteva întrebări, decât invers.

– Cât de bogat e domnul Bellarosa? l-am întrebat.

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Noi apreciem că imperiul lui ilegal produce aproximativ şase sute de milioane de dolari pe an.

– Şase sute de *milioane? Mamma mia,* domnule Mancuso.

Domnul Mancuso a zâmbit.

– Da. Dar nu ştiu ce profit scoate şi cât din acest profit păstrează pentru el. Ştiu că este implicat în paisprezece societăţi legitime.

– Şaisprezece.

Domnule Mancuso m-a privit o clipă, apoi a continuat:

– Paisprezece sau mai multe societăţi legitime, din care a obţinut anul trecut un venit impozabil de cinci milioane de dolari şi jumătate.

– Şi şi-a plătit impozitele?

– O, da. A plătit chiar mai mult. Fiscul i-a returnat chiar vreo două sute de mii de dolari. A avut nişte probleme serioase cu impozitele cu câţiva ani în urmă, care l-au trimis la răcoare timp de nouăsprezece luni. Aşa că e foarte atent cu venitul impozabil provenit din afacerile lui legitime. Nu m-ar mira dacă v-ar fi rugat să vă ocupaţi de impozitele lui la un moment dat, a adăugat.

N-am răspuns, dar l-am întrebat:

– De ce bănuiţi că nu se mulţumeşte cu cinci milioane de dolari anual obţinuţi în mod legal?

– Mai intervin şi alţi factori, domnule Sutter, m-a informat domnul Mancuso. Bellarosa e o personalitate unică. El nu ia decizii aşa cum luăm dumneavoastră sau eu. Omul acesta şi-a croit singur drumul până-n fruntea celei mai mari organizaţii criminale din New York şi a omorât sau a pus să fie omorâţi cel puţin nouă oameni care prezentau un pericol potenţial pentru el, sau chiar constituiau un pericol pentru el, sau oameni care stăteau pur şi simplu în calea lui către tronul regal. Personalităţi de genul acesta există, firește, şi istoria e plină de ele. Frank Bellarosa e fanatic după putere. Banii sunt accidentali. Înţelegeţi?

– Înţeleg.

– Înţelegeţi, de asemenea, că-i place să trăiască pe muchie de cuţit. Poate-o să vă vină greu să credeţi, domnule Sutter, dar în felul lui primitiv îi place să fie ţinta asasinilor. Duşmanii lui nu-i pot face un compliment mai mare decât să-ncerce să-l ucidă. *Capisce?*

Am zâmbit fără să vreau.

– *Capisce.*

– Nu, se răspunde *capisco*. Eu înţeleg. *Capisce?*

– *Capisco.*

– Foarte bine. Mai exersaţi accentul. Înţeleg că soţia dumneavoastră ştie ceva italiană. Vă poate ajuta.

N-am răspuns. De fapt, un timp niciunul din noi n-a zis nimic. Pe când *Paumanok* aluneca, mi-am dat seama că ar fi trebuit, la un

moment dat, să-i spun că îl reprezint pe omul care era subiectul discuţiei noastre. Dar cum nu întrebase şi cum nu discutaserăm încă nimic de natură confidenţială, am renunţat. Voiam să aflu mai mult despre clientul meu şi cum acesta nici măcar nu voia să recunoască existenţa Mafiei, ca să nu mai vorbim de faptul că era împăratul ei, m-am gândit că domnul Mancuso era cea mai bună sursă.

– Cât de mare e imperiul lui, de fapt? am întrebat. Nu în bani, în oameni.

Domnul Mancuso m-a studiat o vreme, apoi a răspuns:

– Păi, noi credem că Bellarosa controlează activităţile a trei mii de oameni.

– E o organizaţie mare.

– Da. Şi miezul acestei organizaţii sunt trei sute de ceea ce numim noi oameni „făcuţi". Oameni trecuţi prin ciur şi prin dârmon. Înţelegeţi ce-nseamnă asta?

– Mă tem că da.

– Şi toţi aceşti mafioţi duri sunt italieni, majoritatea sicilieni sau napolitani.

– Dumneavoastră ce sunteţi, domnule Mancuso?

– Nici una, nici alta, domnule Sutter. Sunt roman get-beget, şi după mamă, şi după tată.

– Interesant. Şi domnul Ferragamo?

A zâmbit.

– Am auzit că strămoşii lui erau din Florenţa. Sunt foarte civilizaţi pe-acolo. De ce-ntrebaţi?

– Încerc doar să citesc printre rânduri, domnule Mancuso.

– Vă asigur, domnule Sutter, că nu există subînţelesuri.

– Poate că nu. Dar povestiţi-mi despre sicilieni şi napolitanii ăştia.

A ezitat o clipă, apoi a răspuns:

– Presupun că ar putea să aibă importanţă de unde se trag strămoşii familiei criminale a lui Bellarosa, în sensul că există legături

istorice şi de sânge care trebuie înţelese şi luate în considerare pentru a-i judeca în mod corect pe aceşti oameni.

– Înţeleg. Deci sunt aproximativ trei sute de membri duri şi vreo trei mii din ceilalţi.

– Da. Asociaţi. Şi în frunte se află Frank Bellarosa. Are un adjunct, un oarecare Salvatore d'Alessio, alias Sally Da-da, care e soţul surorii soţiei lui Bellarosa. Un soi de cumnat. Relaţiile de familie sunt foarte importante pentru oamenii ăştia. Când nu pot descoperi existenţa unei legături de sânge, încearcă să descopere o legătură prin alianţă. Dacă nu găsesc nici asta, încearcă să formeze relaţii de rudenie prin botez: naşi şi fini, ştiţi. Aceste legături sunt importante pentru că folosesc la invocarea şi întărirea loialităţii. Loialitatea şi respectul sunt numărul unu şi numărul doi în ordinea importanţei. După ele, urmează toate celelalte. De aceea a fost incredibil de greu de pătruns între ei şi au prosperat atâta, timp de un secol.

Am încuviinţat.

– Şi de-aia WASP-ii palizi ca mine tind să-i găsească fascinanţi şi romantici.

– Probabil.

– Dar dumneavoastră îi înţelegeţi mult mai bine, domnule Mancuso.

– Cred că da.

– Bun. Deci există un adjunct. Care-i rolul unui *consigliere,* atunci?

– E următorul în lanţ. Ierarhia lor e într-un fel unică din acest punct de vedere. Acest sfetnic de încredere are uneori putere mai mare decât adjunctul. El este cel care dă instrucţiuni capilor de bandă. De ce vreţi să ştiţi asta?

– Încerc să-mi formez o imagine despre vecinul meu. Şi care-i locul unui om ca Jack Weinstein?

– Weinstein? Avocatul lui Bellarosa?

– Da. Care-i locul lui?

– Păi, dacă avocatul nu-i italian, şi bănuiesc că Jack Weinstein nu e, atunci e pe un fel de linie moartă. În ceea ce-l priveşte pe Weinstein, a avut câştig de cauză în două procese penale grave intentate lui Frank Bellarosa, înainte ca Bellarosa să ajungă şef. De aceea, Bellarosa s-ar putea să-i fie recunoscător şi să-l respecte, aşa cum dumneavoastră sau eu suntem recunoscători şi respectuoşi faţă de chirurgul care ne-a salvat de două ori viaţa. Înţelegeţi?

– Da.

– De ce-aţi întrebat de Jack Weinstein, domnule Sutter?

– Curiozitate profesională. Şi pentru că sunt un pic plictisit de problemele legate de impozite.

Mancuso a zâmbit, dar era un zâmbet îngrijorat.

– Toate astea sunt abstracte, domnule Sutter. Daţi-mi voie să vă spun o poveste despre domnul Bellarosa. Sunt multe, dar o să vă spun una care pot să jur că-i adevărată. Când Bellarosa era cap de bandă, a convocat un bărbat numit Vito Posilico la o întâlnire la clubul lui de pe Mott Street. Când a sosit domnul Posilico, Frank Bellarosa a comandat cafea şi-au început să stea de vorbă. Bellarosa l-a acuzat pe Posilico că a reţinut bani proveniţi din estorcarea unui antreprenor. Acest antreprenor, care întâmplător era un om de afaceri cinstit, îi plătise lui Posilico cincizeci de mii de dolari pentru garantarea liniştii în timp ce constructorii lucrau la un proiect mai amplu. Bellarosa îşi luase partea lui de la Posilico – douăzeci şi cinci de mii de dolari –, dar acum pretindea că Posilico îl storsese pe antreprenor de o sută de mii de dolari. Posilico a negat, bineînţeles, şi s-a oferit să-i dovedească asta şefului său în mai multe feluri. Dar Frank Bellarosa nu dorea să i se demonstreze că s-a înşelat, şi mai ales nu în faţa altor oameni. Ceea ce voia el era ca Posilico să-i arate respect, să mărturisească, să se târască cerând iertare. Or, dacă el continua să susţină că e inocent, s-o facă într-un fel care să arate că-i era frică. Dar Vito Posilico era prea plin de el şi, deşi *era* respectuos, era ferm când nega acuzaţia. A spus: „O să-l aduc pe antreprenor aici în

cincisprezece minute, Frank. Poţi să vorbeşti cu el". Apoi Posilico a ridicat ceaşca la gură, să bea, iar Frank Bellarosa a scos o ţeavă de plumb de undeva, a spart ceaşca şi a rupt degetele şi dinţii lui Posilico. După aceea, s-a ridicat în picioare şi a continuat să-i sfărâme fiecare oscior din corp. Asta ca să vă dau un exemplu.

Uau! Am dat drumul cârmei şi m-am sprijinit de parapet. Da, mi-l puteam imagina cu uşurinţă pe Bellarosa mânuind o ţeavă de plumb, cu trabucul în gură, sfărâmând oasele unui om pe baza unei bănuieli de hoţie. De fapt, Bellarosa i-ar fi rupt şi braţul bătrânului Richard pentru că-i lua salata dacă ar fi fost în clubul lui, şi nu în al meu. Şi ăsta era omul care-i plăcea lui Susan. Am privit cum se învârtea cârma înainte şi înapoi, în timp ce vântul şi curenţii purtau vaporul mai departe în larg. „Răul şi viciul, mi-am zis, pot fi pe deplin înţelese doar în formă anecdotică." Să auzi că un om a omorât nouă indivizi anonimi ca să ajungă în vârf e dureros, dar când afli în detaliu cum a zdrobit faţa şi dinţii lui Vito Posilico cu o ţeavă de plumb, te furnică pe şira spinării.

Domnul Mancuso mi-a întrerupt firul gândurilor:

– De ce s-ar asocia un om ca dumneavoastră cu unul ca el?

– Sunteţi aici în interes de serviciu, domnule Mancuso, sau ca să-mi salvaţi sufletul?

– Amândouă, domnule Sutter, din moment ce se-ntâmplă să coincidă. M-a privit o clipă, apoi a zis: Nu vă cunosc, dar ştiu o mulţime de lucruri despre dumneavoastră. Ştiu că sunteţi un om dus la biserică, un cetăţean care se supune legilor, un familist, un avocat cinstit şi respectat, un membru respectabil al comunităţii şi un veteran de război. Frank Bellarosa e un blestem pentru societate, un criminal învederat, un om al cărui suflet o să ardă-n iad pe vecie.

Ultima afirmaţie m-a luat prin surprindere şi cred că am lăsat să se vadă.

– Nu vă contrazic, am spus. Ajungeţi la subiect.

– Mi-ar plăcea să mă ajutaţi.

– Cum?

– Avem o hotărâre judecătorească de a înregistra convorbirile telefonice ale lui Bellarosa. Dar el ştie asta, firește, şi nu spune nimic la telefon, aşa că...

– Şi aţi ascultat convorbirile mele cu el?

– Da. Ştiu despre „acordul vecinului", grajduri şi rugăminţi de a-l însoţi la Fox Point. Întâmplător, aveţi un ascuţit simţ al umorului. Şi mă bucur să constat că nu vă intimidează. Vă înghite o grămadă de sarcasme. Mă-ntreb de ce.

– Cred că nu pătrunde prin obrazul lui gros, domnule Mancuso.

– S-ar putea. Oricum, ştiu că aţi fost acolo împreună cu soţia dumneavoastră, într-o seară, firește, şi am o fotografie când le făceaţi cu mâna. Şi fotografii când mergeaţi cu Bellarosa la Fox Point. Ştim, de asemenea, că i-aţi invitat, pe el şi soţia lui, la clubul dumneavoastră de agrement, şi că asta v-a pricinuit unele probleme cu prietenii. De asemenea, am ascultat-o pe soţia dumneavoastră vorbind la telefon cu doamna Bellarosa, şi chiar cu domnul Bellarosa de câteva ori. M-a privit un moment, apoi a adăugat: Soţia dumneavoastră petrece mult timp la Alhambra. Am înţeles că face o pictură a casei. Corect?

– Soţia mea e un pictor profesionist. Artiştii, scriitorii şi curvele lucrează pentru oricine are bani.

– Avocaţii nu fac la fel?

– Depinde de câţi bani.

– Soţia dumneavoastră nu ia bani de la soţii Bellarosa.

– De unde ştiţi asta?

– Sunt unele lucruri pe care le ştiu şi vi le-aş împărtăşi bucuros, domnule Sutter, în schimbul câtorva servicii.

N-am răspuns.

– Ceea ce am vrea este să plasaţi trei sau patru microfoane în casa lui Bellarosa, a spus. Unul în birou, unul în vestibul, poate unul în seră, unde îl vedem vorbind cu pistolarii lui şi, neapărat, unul în

bucătărie unde îşi aranjează probabil majoritatea treburilor, pentru că e italian.

Domnul Mancuso mi-a zâmbit cu tot concasorul.

– Şi-n dormitor?

– Nu facem asta. Oricum, nu se petrec prea multe acolo, a adăugat.

A venit spre mine pe puntea instabilă şi mi-a pus mâna pe braţ, ca pentru a se sprijini.

– Putem conta pe dumneavoastră?

– Nu.

– De ce nu?

– Păi... sunt avocatul lui.

A făcut un pas înapoi de parcă i-aş fi spus că sufăr de o boală contagioasă.

– Vorbiţi serios?

– Da. Mai exact, doreşte să-l apăr în cazul de omor al lui Juan Carranza.

Am studiat faţa domnului Mancuso. Nu era o faţă de om fericit.

S-a apropiat de parapetul lateral şi a privit marea o vreme.

Am înţeles că făcusem o greşeală tactică desconspirându-i asta, dacă Bellarosa voia să rămână un secret până la arestarea, trimiterea lui în judecată şi plata cauţiunii. Dar era o greşeală mică şi era posibil să mai fac şi altele, din moment ce eu mă ocup de obicei de testamente, impozite şi contracte imobiliare. De asemenea, Bellarosa dorise la un moment dat să vorbesc cu Mancuso despre Ferragamo, aşa că nu violam, practic, secretul unei conversaţii particulare.

– Vreţi să ştiţi de ce-am fost de acord să-l apăr? l-am întrebat pe Mancuso.

Fără să se întoarcă, Mancuso a răspuns:

– Aş putea specula, domnule Sutter, şi, dac-aş face-o, aş zice că n-are nicio legătură cu banii.

– Nu, nu are. De fapt, răspund la o favoare. Dar motivul principal e că îl cred pe Bellarosa nevinovat de omorulîn speţă.

S-a întors spre mine.

– Zău? De ce credeţi asta?

– Printre altele, pentru că Bellarosa m-a convins că procurorul federal, domnul Alphonse Ferragamo, îi pune în cârcă acest omor. De fapt, nu i-l pune-n cârcă propriu-zis, dar aranjează în aşa fel, încât să fie ucis de columbieni sau de propriii oameni pentru a menţine pacea cu columbienii.

L-am privit atent pe domnul Mancuso.

Are o faţă foarte expresivă, ceea ce nu e bine pentru un copoi, şi mi-am dat seama că această declaraţie nu i se părea absurdă. Bellarosa avea dreptate când spunea să te uiţi la feţe atunci când formulezi acuzaţii.

– Am să vă povestesc ce mi-a spus Bellarosa, i-am zis.

Aşa că în următoarele zece minute am făcut exact asta. Am concluzionat spunând:

– Bellarosa a spus că sunteţi un om cinstit. Deci, dacă sunteţi într-adevăr, atunci spuneţi-mi cinstit, vi se pare plauzibil să fie aşa?

Un minut întreg s-a uitat în jos, la punte, apoi a răspuns fără să ridice privirea:

– Un procuror federal n-o să-şi pună în pericol cariera şi libertatea personală ca să se răzbune.

– Ei bine, şi eu credeam la fel cu trei luni în urmă, dar... – mi-am luat un accent italienesc –, dar acuma o să învaţă despre *paesanos* ai vostru, dom' Mancuso, şi crede că poate dom' Bellarosa ştie ce-i cu capu' lui don' Ferragamo. *Capisce?*

Domnul Mancuso nu părea amuzat.

– Salvaţi sufletul domnului Ferragamo, domnule Mancuso, am adăugat, revenind la accentul meu obişnuit. Amintiţi-i că răzbunarea e un păcat. Dacă dă el înapoi, scap şi eu. Spuneţi-i să găsească ceva mai bun decât să se agaţe de Frank Bellarosa. Spuneţi-i să joace cinstit.

Domnul Mancuso nu a răspuns.

M-am uitat la ceas, apoi i-am spus:

– O să vă arăt cum să schimbaţi direcţia. Ridicaţi mai întâi vela mare.

Şi aşa am luat-o spre casă, schimbând direcţia împotriva vântului şi luptând cu mareea care continua să se retragă. După vreo oră, în care am înaintat foarte puţin, un domn Mancuso obosit s-a interesat:

– Nu puteţi să porniţi, pur şi simplu, motorul?

– Aş putea, dar navigatul împotriva vântului e foarte instructiv. Eu un test de îndemânare şi răbdare. E alegoric.

– E un exerciţiu inutil, a declarat echipajul.

Am ocolit Plum Point şi direcţia vântului a devenit ceva mai favorabilă, aşa că am înaintat mai mult. Domnul Mancuso îngenunchease pe punte, ţinându-se de parapet. Părea să se bucure de vântul care umfla pânzele şi de prora care despica valurile. L-am sfătuit să-şi pună o vestă de salvare sau să se agaţe de un colac, dar m-a asigurat că e un excelent înotător. I-am strigat:

– Voi m-aţi dat în gât la Administraţia financiară?

S-a întors şi s-a uitat la mine, apoi a strigat la rândul lui:

– Nu. Dar ştim de asta.

– Sunt convins că ştiţi.

– N-am făcut-o eu, a adăugat. Aveţi cuvântul meu.

– Poate nu dumneata, dar cineva din biroul dumitale, am strigat acoperind zgomotul făcut de vânt şi valuri.

– Nu. Noi nu ne prostim cu Fiscul. E ilegal şi nu avem încredere în ei.

– Atunci nu puteţi să mă scăpaţi de ei?

– Pot să pun o vorbă bună pentru dumneavoastră. Dar nu pot să vă promit nimic.

Frank Bellarosa şi domnul Melzer puteau să-mi promită lucruri fără să pună nicio condiţie. Ce îngrozitor de deprimant şi demoralizant!

– Aţi vrea să vă pun o vorbă bună? a întrebat.

– Sigur. Spuneţi-le că merg la biserică şi sunt un bun marinar.

– Merge. Vreţi să puneţi nişte microfoane pentru mine?

– Nu pot să fac asta.

– Ba puteţi. Dar trebuie să renunţaţi să mai fiţi avocatul lui. Trebuie să fiţi etic.

Domnul Mancuso le avea pe-astea cu etica. I-am strigat:

– Coborâţi trinca.

– Ce anume?

– Pânza care vă flutură deasupra capului.

A coborât trinca, apoi vela mare şi vela mică, iar eu am dat drumul la motor. Când ai un echipaj neexperimentat, e mai bine să intri în port folosind motorul, evitând astfel să te simţi îngrozitor de stânjenit intrând, de exemplu, într-un vas ancorat, în timp ce lumea îşi soarbe băuturile pe terasa clubului. Am ajuns lângă dig şi am oprit motorul, în timp ce domnul Mancuso azvârlea cu pricepere parâma în jurul unui stâlp. L-am asigurat pe *Paumanok* şi am coborât amândoi dedesubt, să ne luăm lucrurile.

În timp ce-şi punea cravata şi pistolul, domnul Mancuso mi-a spus:

– Nu-l apăraţi pe Frank Bellarosa doar pe baza convingerii dumneavoastră că nu e vinovat de această crimă, domnule Sutter. Orice avocat poate face asta. Cred că vă jucaţi cu praful de puşcă, pentru că vă place pericolul. Ca navigatul noaptea, pe furtună. Ştiu că viaţa devine uneori plictisitoare, domnule Sutter, şi oamenii care au la dispoziţie timp şi bani au adesea nevoie de ceva care să le pună sângele în mişcare. Unii bărbaţi joacă la ruletă, alţii conduc maşini de curse sau veliere, unii escaladează munţii sau îşi iau amante, iar alţii le fac pe toate.

– În acelaşi timp?

– Da, domnule Sutter, există un preţ pentru distracţie. Există consecinţe. Pericolul e periculos.

– Ştiu asta, domnule Mancuso. Unde aţi absolvit Dreptul, dacă-mi permiteţi să întreb?

– Georgetown.

– Excelent. Pot să vă dublez salariul, domnule Mancuso? Avem nevoie de un catolic. Aţi petrecut deja douăzeci de ani la FBI.

A zâmbit.

– Nu număr anii, domnule Sutter. Vreau să termin treaba asta. Chiar dacă mai ia încă douăzeci de ani ca să fie măturată Mafia din New York, cu ajutorul lui Dumnezeu, tot pentru asta o să lupt.

– Gândiţi-vă, vă rog, la oferta mea. E o ofertă serioasă.

– Apreciez faptul că v-aţi gândit la mine. E seducătoare. Dar vreau să vă spun ceva, domnule Sutter, răul e seducător şi...

– Ce-aţi spus?

– Răul e seducător. Înţelegeţi?

– Da...

– Şi virtutea e plictisitoare. Răul pare să te răsplătească mai bine decât virtutea, dar virtutea, domnule Sutter, conţine răsplata în ea însăşi. Ştiţi asta.

– Bineînţeles că ştiu. Sunt un om cinstit. Nu fac nimic necinstit cu Frank Bellarosa.

Domnul Mancuso şi-a pus haina, apoi şi-a căutat pantofii şi ciorapii.

– Dar a te înhăita cu Frank Bellarosa este lipsit de etică, imoral şi neînţelept. Foarte neînţelept.

A făcut un pas spre mine în cabina strâmtă unde ne aflam.

– Ascultaţi-mă, domnule Sutter. Uitaţi că v-am rugat să puneţi microfoane în casa lui Bellarosa sau că ar putea să nu fie vinovat de această crimă. Omul e rău. Îmi sunteţi simpatic, domnule Sutter, şi-aş vrea să vă dau un sfat bun: spuneţi-i lui Frank Bellarosa să plece şi să se ţină departe de dumneavoastră şi de soţia dumneavoastră.

M-a apucat de braţ şi şi-a apropiat faţa de a mea.

– Eu reprezint vocea adevărului şi a realităţii. Ascultaţi vocea mea. Omul o să vă distrugă familia şi pe dumneavoastră. Şi o să fie

greşeala *dumneavoastră*, domnule Sutter, nu greşeala lui. Pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-i să vă lase-n pace.

Domnul Mancuso mi-a dat drumul braţului.

– Vă mulţumesc pentru plimbare, domnule Sutter. Vă doresc o zi bună.

A urcat scărița şi a dispărut pe punte.

După un minut, l-am urmat şi l-am văzut pe dig încălţându-şi pantofii. Mai erau câţiva oameni împrejur acum, şi se uitau toţi la acest bărbat în costum care coborâse de pe vasul meu. Cel puţin câţiva dintre ei îşi închipuiau, probabil, că domnul Mancuso era un prieten al domnului Bellarosa – aşa cum era şi John Sutter – şi că Sutter şi mafiotul ăsta tocmai aruncaseră nişte cadavre în mare.

I-am strigat domnului Mancuso:

– Ferragamo şi Bellarosa ar trebui să împartă aceeaşi celulă. Noi doi ar trebui să navigăm din nou împreună.

Mi-a făcut cu mâna în timp ce dispărea în spatele Alliedului mare, lung de şaisprezece metri, pe care l-aş fi cumpărat dacă aş fi avut trei sute de mii de dolari.

Am scos nişte praf de curăţat din cheson şi am lustruit un mâner de alamă până a-nceput să strălucească în lumina soarelui.

24

La o săptămână după ce fusesem pe mare cu domnul Mansuco, îl ajutam pe George Allard să planteze arbori de cişmir acolo unde cândva fusese aripa centrală a grajdurilor. Era o muncă grea şi aş fi putut să angajez pe cineva s-o facă, dar mie îmi place să plantez arbori, iar George e obsedat să-i economisească bătrânului zgârie-brânză de Stanhope câţiva dolari.

Când bărbaţii lucrează împreună, în ciuda diferenţelor sociale, ajung la un soi de camaraderie firească şi instinctivă. Aşa stând lucrurile, am descoperit că-mi place să stau de vorbă cu George, iar George părea destins, glumind şi făcând chiar o remarcă indiscretă la adresa patronului său:

– Domnul Stanhope, a spus George, ne-a oferit, neves-te-mii şi mie, zece mii de dolari ca să părăsim casa portarului. Cine crede el c-ar face toată munca asta dacă n-aş fi eu aici?

– Domnul Stanhope s-ar putea să aibă un cumpărător pentru întreaga proprietate, am spus.

– Are un cumpărător? Pe cine?

– Nu sunt sigur că are, George, dar domnul Stanhope vrea să poată oferi şi casa portarului când şi dacă va avea unul, sau vrea să poată vinde separat casa portarului.

George a încuviinţat din cap.

– Nu vreau să fiu o problemă, dar...

– Nu-ţi face probleme în privinţa asta. M-am uitat la testamentul lui Augustus Stanhope şi e clar că tu şi doamna Allard aveţi drept de închiriere pe viaţă. Nu-l lăsa pe William Stanhope să facă presiuni asupra ta şi nu-i accepta oferta. Nu poţi închiria nimic similar cu mai puţin de douăzeci de mii de dolari pe an, aici.

– A, ştiu asta, domnule Sutter. Nu era o ofertă prea bună, şi chiar dacă mi-ar oferi mai mult, tot n-aş pleca. Asta-i casa mea.

– Bun. Avem nevoie de tine la poartă.

Era o zi călduroasă şi munca era grea pentru un om de vârsta lui. Dar bărbaţii sunt competitivi în privinţa asta, şi George avea să-mi demonstreze că putea să facă faţă.

La prânz, i-am spus:

– Ajunge pentru acum. Ne-ntâlnim din nou aici pe la două.

M-am dus acasă şi am mâncat singur, Susan fiind plecată, apoi i-am scris surorii mele, Emily. Când m-am întors să mă-ntâlnesc cu George, l-am găsit lungit pe jos, între arborii neplantaţi. Am îngenuncheat lângă el, dar n-a dat niciun semn de viaţă. George Allard era mort. Porţile de la Stanhope Hall rămâneau nepăzite.

La priveghi, care s-a ţinut într-o capelă funerară din Locust Valley, au participat mulţi lucrători în vârstă de pe proprietăţi, pe care Allardii îi cunoscuseră în decursul anilor. Interesant a fost că au venit şi câţiva nobili bătrâni; doamne şi domni dintr-o lume dispărută acum, arătând ei înşişi ca nişte strigoi, veniţi să aducă un ultim omagiu unuia de-al lor.

Soţii Stanhope, firește, s-au simţit obligaţi să vină la Hilton Head. Nu doriseră, bineînţeles, moartea lui George, dar subiectul apăruse, ştiţi, în conversaţiile lor intime în decursul anilor, şi apăruse într-un fel în care, dacă i-aţi fi auzit, aţi fi crezut că abia aşteaptă să se-ntâmple.

Fratele lui Susan, Peter, care încerca în continuare să descopere sensul vieţii – în Acapulco luna asta – n-a reuşit să vină să contemple sensul morţii.

Mi-a părut rău că n-am putut s-o anunţ la timp pe Carolyn în Cuba, dar Edward s-a întors de la Cocoa Beach.

Multe dintre rudele mele din Locust Valley şi Lattingtown s-au oprit la capelă, căci toţi îi cunoşteau şi-i plăceau pe Allardi. Din câte-mi spusese mătuşa Cornelia, părinţii mei plecaseră în Europa şi n-o să ştiu niciodată dacă ar fi venit la înmormântare; dar, de fapt, nici nu-mi păsa, pentru că, oricum, ajunsesem la concluzia că toate gesturile lor sunt lipsitede semnificaţie.

Emily n-avea niciun motiv să vină din Texas, pentru că nu-i cunoscuse pe Allardi prea bine, dar mi-a trimis un cec pentru Ethel. Se obişnuieşte, ca atunci când moare un servitor bătrân, să se adune un fond pentru văduvă, asta fiind o reminiscenţă, bănuiesc, din vremurile când servitorii nu beneficiau de asigurări pe viaţă sau asistenţă socială. O mulţime de lume mi-a dat cecuri sau bani lichizi pentru Ethel. William Stanhope ştia asta, firește, dar n-a scos niciun ban din buzunar. Raţionamentul lui, sunt sigur, era că este în continuare obligat să-i plătească lui Ethel pensia lunară, conform testamentului lui Augustus, că Ethel rămâne în continuare în casa portarului, şi că George era acum pe punctul de a ocupa un loc de veci pe pământul familiei Stanhope; deşi, la drept vorbind, au rămas mai multe locuri de veci libere pentru familia Stanhope decât Stanhopei care să le ocupe. Dar nu dădea de la el nimic de valoare, ca de obicei.

Familia Bellarosa n-avea niciun motiv să vină la capela funerară, firește, dar italienii, aşa cum aveam să descopăr cu timpul, ratează cu greu vreo înmormântare. Aşa că Frank şi Anna s-au oprit pentru zece minute într-o după-masă şi prezenţa lor a provocat o uşoară agitaţie, ca şi cum ar fi fost celebrităţi. Soţii Bellarosa au îngenuncheat lângă sicriu şi şi-au făcut cruce, verificând dacă şi coroana de flori pe care o trimiseseră era acolo – întâmplător fusese nevoie de doi oameni ca s-o transporte – apoi au plecat. Arătau de parcă făceau asta frecvent.

Soţii Remsen s-au oprit la capelă vineri după-amiază târziu – după terminarea slujbei şi înainte de ora veselă de la The Creek –, dar m-au evitat intenţionat, deşi au stat cam un minut de vorbă cu Susan.

S-ar putea crede că, în prezenţa morţii, oamenii sunt înclinaţi către o mai bună apreciere a vieţii şi o perspectivă mai largă asupra sensului ei. Aşa s-ar putea crede. Dar, ca să fiu cinstit, eu însumi am intrat în capelă cu aceleaşi necazuri pe care le avusesem afară. De ce ar fi atunci Lester Remsen sau William Stanhope, sau oricine altcineva altfel?

Oamenii ca DePauwii, Potterii, Vandermeerii şi aşa mai departe, care, ca prieteni ai noştri şi vecini, s-ar fi putut opri un moment dintr-un sentiment de *noblesse oblige,* au trimis doar flori. N-am vrut să interpretez asta în nici un fel, dar aş fi putut. Sunt sigur că la înmormântarea mea ar fi venit. Jim şi Sally Roosevelt au venit şi Jim a fost foarte bun cu Ethel stând cu ea şi ţinând-o de mână timp de o oră. Sally arăta bine în negru.

L-am înmormântat pe George Allard la St. Mark, după slujbă, într-o frumoasă dimineaţă de sâmbătă. Cimitirul se afla la câţiva kilometri de Stanhope Hall, un loc îngrămădit, fără nume, plin de bogătaşi dispăruţi în stil faraonic chiar, cu câteva duzini de servitori credincioşi (deşi niciunul dintre ei nu a fost ucis pentru înmormântarea stăpânului), o duzină de animale de casă şi chiar doi ponei, unul din ei fiind responsabil pentru moartea călăreţului său. Bătrânii bogătaşi insistă ca totul să fie perfect până la capăt, chiar şi după aceea.

Aşa cum spuneam, George a fost înmormântat într-unul dintre locurile de veci ale familiei Stanhope, care formează o bucată de pământ de dimensiuni apreciabile, fiind în mod ironic ultima bucată de pământ pe care le-a fost dat Stanhopeilor s-o posede în Long Island.

Lângă mormânt se aflau vreo cincisprezece persoane, iar domnul reverend Hunnings oficia: era văduva, Ethel, fiica Allardilor, Elizabeth,

soţul ei şi cei doi copii ai lor, William şi Charlotte Stanhope, Susan, Edward şi eu, plus alte câteva persoane pe care nu le cunoşteam.

În drum spre cimitir, cortegiul funebru a trecut, conform obiceiului, prin faţa casei celui decedat şi am văzut că cineva pusese o coroană funerară pe porţile de la Stanhope Hall, ceva ce nu mai văzusem de ani de zile. Motivul pentru care acest obicei a dispărut mă depăşeşte, căci ce poate fi mai firesc decât să anunţi lumii, vânzătorilor ambulanţi, că a fost un deces în casă şi că nu, noi nu dorim enciclopedii sau produse Avon astăzi.

– Cenuşă din cenuşă, ţărână din ţărână, a spus reverendul Hunnings aruncând o mână de pământ peste coşciug.

Acesta e momentul când îşi scot clericii banii. Dar Hunnings mi s-a părut întotdeauna un bun actor, jucând rolul unui preot într-un lung-metraj de succes pe Broadway. De ce mi-o fi displăcând omul ăsta? Poate pentru că a reuşit să-i prostească pe toţi ceilalţi. Dar George îl mirosise.

Hunnings a oficiat o slujbă frumoasă, deşi am observat că n-a pomenit nici măcar o dată de rai ca loc real. N-are niciun rost să vorbeşti despre un loc unde n-ai fost niciodată şi nici n-ai şanse s-ajungi vreodată.

De fapt, mă bucuram, în mod pervers, că eram ultimul care-l văzuse pe George în viaţă, că vorbiserăm împreună şi că murise făcând ceea ce-i plăcea cel mai mult să facă şi acolo unde îi plăcea. I-am vorbit lui Ethel şi fiicei lui, Elizabeth, despre ultima noastră conversaţie şi am înfrumuseţat-o, firește, un pic, în încercarea de a le aduce puţină alinare. Dar, în principiu, George fusese un om fericit în ziua în care murise şi asta era mai mult decât putea spera oricare dintre noi.

Pe mine, personal, nu m-ar deranja să cad mort pe domeniul meu, dacă aş poseda vreunul. Dar şi mai bine, poate, aş prefera să mor pe vasul meu, pe mare, să fiu înmormântat în mare. Gândul de

a muri în biroul meu mă indispune îngrozitor. Dar, dacă aş putea să aleg când aş vrea să mor, mi-ar plăcea să fiu un bătrân de optzeci de ani împuşcat de un tânăr soţ gelos, care m-a prins în pat cu puştoaica de nevastă-sa.

Serviciul funerar la mormânt s-a încheiat şi fiecare a aruncat câte o floare pe sicriu înainte de a se-ndrepta spre maşină. Când eram pe punctul de a mă urca în Jaguar cu Susan, m-am uitat înapoi spre mormânt şi am observat că Ethel era încă acolo. Limuzina pe care o închiriasem pentru ea şi familia ei tocmai depăşea Jaguarul şi i-am făcut şoferului semn să oprească. Geamul lateral al limuzinei a coborât şi Elizabeth mi-a spus:

– Mama vrea să rămână puţin singură. O să se întoarcă şoferul s-o ia.

– Înţeleg, am răspuns. Nu, am adăugat apoi, mă-ntorc eu s-o iau.

E aşa de uşor să-i laşi pe cei de meserie să se ocupe de aspectele neplăcute ale morţii şi morţilor şi-ţi trebuie timp de gândire şi voinţă să te ocupi personal.

– Asta ar fi drăguţ, a răspuns Elizabeth. Mulţumesc. Ne vedem la biserică, la-ntoarcere.

Maşina a plecat şi m-am strecurat în spatele volanului Jaguarului.

– Unde-i Edward? am întrebat-o pe Susan.

– A plecat cu bunicii lui.

– Bine.

M-am înscris în spatele maşinii cuiva şi am ieşit din cimitir.

Obiceiurile de înmormântare continuă să difere mult în ţara asta, în ciuda omogenizării celorlalte rituri şi ritualuri, cum ar fi nunţile, de exemplu. Aici, enoriaşii de la St. Mark se adună după înmormântare în sacristia bisericii, unde câteva doamne amabile aduc ceva mâncare şi băuturi nealcoolice (deşi exact alcoolul e ceea ce ţi-ar trebui). Nu e tocmai o petrecere, firește, dar poate fi o ocazie de a-l vorbi de bine pe cel dispărut şi de a-l mai jeli câteva ore.

În timp ce conduceam spre biserică, eram impresionat de decizia lui Ethel de a nu se ţine de program şi de a mai petrece puţin timp la mormântul soţului ei; doar ea şi George.

– A fost foarte amabil din partea ta, a zis Susan.

– Sunt un om neobişnuit de amabil, i-am răspuns.

Susan nu a comentat, dar m-a întrebat:

– Tu ai plânge la mormântul meu?

Ştiam că trebuia să răspund repede afirmativ, dar aveam nevoie să mă gândesc. În cele din urmă am răspuns:

– Depinde foarte mult de împrejurări.

– Adică?

– Păi, dacă am fi divorţaţi?

A urmat un moment de tăcere, apoi a spus:

– Tot ai putea să mă plângi. Eu aş plânge la înmormântarea ta, chiar dacă am fi divorţaţi de ani de zile.

– Uşor de zis. Câţi foşti soţi vezi la înmormântări? Căsătoria poate sau nu să dureze până ce moartea ne desparte. Dar rudenia de sânge durează veşnic, am adăugat.

– Eşti italian, sau ce?

A râs.

– Ce-ai spus?

– Nimic... oricum, la două dintre rudele tale de sânge – Mater şi Pater, ca să fiu mai exactă – le-ai spus să se ducă naibii.

– Cu toate acestea, ar veni la înmormântarea mea, şi eu m-aş duce la a lor. Copiii mei vor asista la înmormântarea mea şi a ta. Noi putem să nu asistăm unul la înmormântarea celuilalt.

– Eu o să vin la a ta. Ai cuvântul meu.

Nu-mi plăcea subiectul, aşa că l-am schimbat.

– Crezi că Ethel se va descurca singură în casa portarului?

– O s-o vizitez mai des. Poate o s-o invităm la cină de câteva ori pe săptămână.

– Bună idee.

De fapt, nu era, pentru că nu-mi place compania lui Ethel, deşi îmi place Ethel ca persoană chiar dacă e socialistă. Poate că s-ar simţi mai bine locuind cu fiica ei republicană, deşi nu cred că există posibilitatea asta.

Am observat, de asemenea, că William Stanhope o măsura din ochi, ca şi cum i-ar fi luat măsură pentru sicriu. N-aveam niciun dubiu c-o să mă ia deoparte într-una dintre zilele următoare să mă roage să-i sugerez lui Ethel să plece din casa portarului. William, desigur, ar fi fost amator să vândă micuţa casă hipioţilor, artiştilor de succes sau oricui altcuiva cu înclinaţii romantice şi un sfert de milion de dolari. Sau, firește, dacă ieşea ceva din interesul lui Bellarosa faţă de întreaga proprietate, atunci, aşa cum îi spusesem şi lui George, lui William i-ar fi plăcut să scape de toţi servitorii (în afară de cazul în care i-ar fi putut vinde şi pe ei).

Bineînţeles, o să-l asigur pe socrul meu că voi face tot posibilul s-o scot pe Ethel afară, dar, de fapt, voi face exact invers, cum făcusem şi cu George acum câteva zile. William Stanhope e un imbecil monumental şi atât de scandalos de insensibil şi egocentric, încât îşi închipuie că poate să mă roage să-l ajut să se-mbogăţească, iar eu să-i execut ordinele (pe gratis) numai pentru că sunt însurat cu fiică-sa. Ce porc!

– Mama şi tata arătau bine, a zis Susan. Foarte bronzaţi şi-n formă.

– Mă bucur să-i revăd.

– Mai stau încă trei sau patru zile.

– Nu pot să stea mai mult?

Mi-a aruncat o privire piezişă şi mi-am dat seama că împingeam credibilitatea prea departe. Nu le spusesem încă, lui William sau soţiei lui, să se ducă dracului, cum îmi promisesem că voi face, şi mă bucur că n-o făcusem, pentru că n-aş fi reuşit decât să îngreunez lucrurile între Susan şi mine.

Am oprit în faţa bisericii şi Susan şi-a deschis portiera.

– A fost foarte emoţionant. Vreau să spun, ce-a făcut Ethel, rămânând în urmă ca să fie singură cu soţul ei. Au fost împreună jumătate de secol, John. Nu mai vezi căsnicii din astea acum.

– Nu. Ştii de ce mor bărbaţii înaintea soţiilor lor?

– Nu. De ce?

– Pentru că aşa vor.

– Ne vedem mai târziu.

Susan a coborât din maşină şi s-a îndreptat către sacristie, iar eu am luat-o înapoi spre cimitir.

Înmormântările sunt, desigur, o ocazie să reflectezi asupra vieţii tale. Adică, dacă ai nevoie de o dovadă că nu eşti nemuritor, groapa aceea din pământ este. Aşa că, în mod firesc, începi să te întrebi dacă înţelegi bine, apoi te-ntrebi dacă mai are vreo importanţă dac-o faci sau nu. Vreau să spun că, dacă Hunnings şi cohortele lui au înlăturat teama unui iad înspăimântător şi promisiunea unui rai minunat, cui naibii îi mai pasă ce faci pe pământ? Ei bine, mie îmi pasă, pentru că mai cred încă în bine şi rău, şi, fără să mă jenez, vă spun că mai cred într-un paradis confortabil. Ştiu că George se află acolo, chiar dacă Hunnings a uitat să menţioneze asta.

Lăsând la o parte consideraţiile legate de viaţa de apoi, te întrebi dacă n-ai putea să fii puţin mai fericit în viaţă. Adică, continui să mă bucur de viaţă, dar îmi amintesc foarte bine o vreme când lucrurile mergeau mai bine acasă. Aşa că trebuie să pun întrebarea veche de secole: mă mut sau îmi pun casa la punct?

Am intrat cu maşina pe porţile cimitirului şi am luat-o de-a lungul aleii umbrite de pomi ce duce spre secţiunea Stanhopeilor. Era interesant faptul că Stanhopeii, care avuseseră nevoie de atâta pământ în timpul vieţii, se mulţumeau acum cu un pogon doar, şi încă mai era loc pentru alţii.

Am oprit la mică distanţă de mormântul proaspăt şi am observat că groparii aproape terminaseră să-l acopere. Am observat, de asemenea, că Ethel nu se vedea nicăieri.

Am coborât din maşină şi m-am îndreptat către gropari ca să-i întreb unde ar putea fi. Dar apoi m-am întors către marginea sudică a secţiunii Stanhope, secţiunea veche unde pietrele funerare mâncate de vreme răsăreau dintre buruienile stufoase.

Ethel Allard stătea cu spatele la mine în faţa unui mormânt pe a cărui piatră funerară scria AUGUSTUS STANHOPE.

Am privit-o o secundă sau două, dar mă simţeam ca şi cum aş fi surprins un moment intim. Deşi, de fapt, nu dădusem întâmplător peste scena asta; într-un fel, ştiam că Ethel va fi acolo. Cred că aş fi putut s-o iau înapoi printre morminte şi s-o strig, cum ar fi făcut vechiul John Sutter, dar în loc de asta am spus:

– Ethel, e timpul să plecăm.

S-a uitat la mine peste umăr fără să pară surprinsă sau jenată şi a încuviinţat din cap. Dar a mai rămas un timp acolo, apoi a aruncat un trandafir alb, pe care-l ţinuse în mână, pe mormântul lui Augustus Stanhope.

Ethel s-a întors şi a venit spre mine; am observat că avea lacrimi în ochi. Am mers unul lângă altul până la maşină.

– L-am iubit foarte mult, mi-a spus.

Pe cine?

– Bineînţeles că l-ai iubit.

– Şi el m-a iubit.

– Sunt sigur că te-a iubit.

Cine?

A început să plângă şi mi-am trecut braţul după umerii ei. Şi-a pus capul pe umărul meu în timp ce-o conduceam spre maşină.

– Dar n-a fost să fie, a zis. Nu în vremurile astea.

Ah. Dumnezeule, ce ciudaţi suntem.

– Dar e bine că ai avut *ceva*, am spus. E mai bine decât nimic.

– Mi-e dor de el şi acum.

– Asta-i foarte frumos. Minunat.

Şi era, oricât de ciudate păreau împrejurările, având în vedere unde ne aflam. Morala era: Fă-o, te gândeşti mai târziu.

Am urcat-o în maşină şi am condus până la biserică, fără să mai schimbăm o vorbă.

În dimineaţa de după înmormântare, Edward şi cu mine am terminat de plantat arborii de cişmir. În timp ce săpam în arşiţa soarelui, s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost pe punctul de a mă omorî.

– Fă o pauză, tată, a zis.

– Sunt în plină formă. *Tu* ai nevoie de-o pauză.

Ne-am aşezat sub castan şi-am băut apă minerală. Copiii nu se gândesc prea mult la moarte, aşa şi trebuie. Dar când se confruntă cu ea, n-o percep totdeauna cum trebuie şi n-o încadrează în contextul ei. Unii copii ridică din umeri, alţii devin sentimentali. Am vorbit despre moarte o vreme, fără să avem vreo revelaţie nemaipomenită, dar cel puţin am vorbit.

Edward e norocos, în sensul că are toţi patru bunicii – ei, poate că *norocos* nu e chiar cuvântul potrivit în cazul ăstora patru –, iar asta se-ntâlneşte mai des azi, când oamenii sunt mai longevivi. De fapt, înmormântarea lui George Allard a fost prima la care a participat Edward. Carolyn, la nouăsprezece ani, nu fusese încă la nicio înmormântare. Şi cred că am ajuns cu toţii să ne-nchipuim că moartea e nefirească în societatea americană modernă, că mortul şi familia celui mort au fost, într-un fel, păcăliţi.

– Moartea e mersul firesc al lucrurilor, i-am spus. N-aş vrea să trăiesc într-o lume fără moarte, Edward. Pe vremuri, obişnuiau să numească moartea răsplata finală. Tot asta este şi-acum.

– Cred că da. Dar când moare un copil?

– Asta-i mai greu de înţeles şi acceptat.

N-am răspuns la întrebarea asta.

Aşa că o vreme am lăsat moartea în pace. Părinţii americani sunt obsedaţi de prima discuţie despre sex, când o să aibă loc şi ce-ar trebui spus. Cred că părinţii ar trebui să acorde tot atâta timp şi gândire pregătirii copiilor pentru prima confruntare cu moartea unei persoane iubite.

Am terminat de plantat şi Edward mi-a spus:

– Te superi dacă plec mâine înapoi în Florida?

– Te distrai bine?

– Da.

– Atunci întoarce-te acolo. Cum sunt fetele?

– Păi... valabile.

– Ţi s-a vorbit despre cum să faci dragoste în siguranţă, la lecţiile de igienă?

– Da.

– Mai vrei să ştii ceva despre asta?

– Nu. M-am săturat până peste cap de subiectul ăsta.

Am zâmbit.

– Vrei să ştii ceva despre cum se face dragoste ca lumea?

A zâmbit.

– Sigur. Dacă ştii ceva.

– Hei, ia vezi, isteţule.

Cred că ştiu de la cine a moştenit puştiul simţul umorului.

Ne-am întors în casă, ne-am spălat, apoi am plecat să călărim. Edward, pe Zanzibar, eu, pe Yankee. În timp ce traversam pământurile lui Bellarosa, l-am întrebat:

– I-ai spus cumva domnului Bellarosa că trebuie să vând casa de vacanţă ca să fac rost de bani pentru impozite?

S-a uitat la mine, continuând să călărească.

– Nu. De ce să-i fi spus asta?

– Am avut impresia că ştie.

– Nu de la mine. După un minut, a făcut o legătură mintală inconştientăşi a spus: Am văzut tabloul pe care l-a pictat mama. E grozav. L-ai văzut?

– Nu încă.

Am călărit până la asfinţit, apoi ne-am întâlnit cu Susan la un restaurant cu specific pescăresc de pe ţărmul strâmtorii şi am cinat împreună. Am vorbit despre rechinul care scăpase, despre apariţia submarinului şi despre cina la Gaura lui Buddy, care fusese veselă şi tristă în acelaşi timp. Am vorbit despre lucruri care aveau să devină amintiri de familie în această vară a schimbării, creşterii şi morţii.

În dimineaţa următoare, l-am condus pe Edward la aeroport. Nu mai poţi însoţi pe nimeni după poartă acum, dar am dat mâna cu el înainte să treacă de detectorul de metale şi l-am privit dispărând în mulţime.

William şi Charlotte Stanhope stăteau într-una dintre căsuţele de la The Creek, şi nu la noi, slavă Domnului. William a profitat de ocazia oferită de înmormântarea lui George ca să pună la punct câteva afaceri în New York.

La sugestia lui Susan, înălţimea sa Stanhope a aranjat o întâlnire cu Episcopul de la Alhambra. S-au întâlnit întâi la Alhambra, în absenţa mea, apoi s-au întors la Stanhope Hall, s-au plimbat pe-aici, au dat cu piciorul în cărămizi şi-au încheiat o afacere. Eu nu i-am văzut practic bătând palma, dar mi-i imaginam faţă în faţă în crângul sacru, cu furci în mâini, cu copitele despicate, ciocnindu-se în coarne şi dând din coadă.

Am cinat în seara aceea în Locust Valley, Susan şi John, William şi Charlotte. William a ales un restaurant italienesc, unul foarte bun şi foarte scump. Spre deosebire de părinţii mei, William are gusturi alese în materie de restaurante. Dar cum este clientul meu şi cum vom discuta afaceri câteva minute, trebuia să trec consumaţia în cont la

Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds. William profită de chestia asta de câte ori vine în oraş, dar firma mea n-a câştigat nicio centimă de la el, şi nici măcar pe mine personal nu mă plăteşte. Motiv pentru care achit întotdeauna nota de plată cu propria carte de credit.

William mi-a adus la cunoştinţă târgul.

– John, a început, vecinul tău a cumpărat nu numai casa, dar şi terenul. Vom întocmi contractul mâine-dimineaţă. Două milioane acum, optsprezece milioane la lichidare. Ne vedem la zece în biroul tău din Locust Valley să discutăm detalii. El foloseşte Cooper şi Stiles din Glen Cove pentru tranzacţii imobiliare. Îi cunoşti, aşa că nu vom avea nicio problemă cu afacerea asta. Acum, hai să vindem în câteva săptămâni. Are banii. N-are rost să mai aşteptăm. Anunţă-i mâine pe cei de la Fisc că ne pot şterge de pe lista datornicilor. Or să-şi primească banii în aproximativ treizeci de zile. Fă asta la prima oră. Şi sună-i la prima oră pe Cooper şi Stiles. Spune-le să se aştepte să primească şi să citească acel contract până mâine după-amiază. Vreau să-i ducă şi contractul clientului lor în ziua următoare. Niciuna dintre tergiversările astea avocăţeşti. Întregul Imperiu Japonez a capitulat cu un document de-o singură pagină a cărui semnare a durat cinci minute.

„De unde ştii? Tu pescuiai în larg la Martha's Vineyard."

– Da, domnule.

– Şi, John, asta rămâne strict confidenţial.

– Da, domnule.

William a continuat:

– Idiotul îşi închipuie că poate să împartă terenul şi să dea lovitura. O să-l lămuresc înainte să afle din altă parte. Vorbeşte tu cu Cooper şi Stiler despre asta şi dă-le de înţeles că *nu* vrei să-i spună clientului lor. N-or să-i spună, oricum, pentru că vor onorariul.

– Da, domnule.

Frank Bellarosa avea multe defecte, dar în niciun caz nu era idiot.

– Probabil că-şi închipuie că poate să mituiască sau să ameninţe guvernul ca să obţină împărţirea terenului. Are multe de învăţat despre cum se fac treburile publice pe-aici.

– Cred că are nevoie de pământ ca să înmormânteze cadavre, am spus.

William mi-a aruncat o privire plictisită. Nu-mi apreciază deloc umorul şi cred că de-aia îl urăsc.

– Actul lui Bellarosa va include şi casa portarului, desigur, a spus. Nu i-a plăcut dreptul de-a locui pe viaţă al Allardilor. Dar i-am spus că, dacă-i face văduvei o ofertă rezonabilă, o să plece. Dacă nici *el* nu poate s-o scoată, atunci nu poate nimeni.

Aproape că a zâmbit, iar mie aproape că-mi venea să-i trag un pumn în gură.

– În acelaşi timp, a adăugat, nemernicul vrea să oprească o jumătate de milion până ce casa portarului devine liberă şi disponibilă. Aşa că scrie şi asta în contract, dar vezi dacă putem obţine promisiunea lui Ethel că se mută, apoi trimite-i vestea lui Bellarosa.

– Da, domnule.

S-a uitat la mine şi a zis:

– Am aflat de ce n-ai vrut să cinăm la The Creek astă-seară, John. Eşti subiectul unor dezbateri aprinse acolo. Asta-i foarte penibil pentru mine.

„Şi-o să devină şi mai penibil pentru tine când prietenii tăi o să afle că i-ai vândut Stanhope Hall lui Frank Bellarosa."

– Da, domnule, am spus. Îmi pare rău de asta.

S-a uitat atent la mine, apoi a zis:

– Aş vrea să-ţi dau un sfat. Nu te înhăita cu omul ăsta.

– Tocmai i-aţi vândut Stanhope Hall, am subliniat.

S-a oprit din mâncat şi ochii lui galbeni s-au îngustat.

– Astea sunt afaceri.

– Şi eu fac tot afaceri cu el, domnule. Fiica dumneavoastră se ocupă de relaţiile sociale.

Aşa că a urmat ceea ce se cheamă o linişte mormântală, în timpul căreia am sperat că Susan va spune ceva în favoarea mea. Dar Susan îmi făcea complimentul de a nu mă apăra şi de a nu vorbi în numele meu. Şi eu procedez la fel cu ea.

Charlotte Stanhope a întrerupt până la urmă tăcerea spunând:

– Biata Ethel. Arată îngrozitor. S-a întors spre mine. Crezi că se poate descurca singură?

Charlotte are o voce melodioasă şi ai impresia c-o să-nceapă să ciripească. E bine-crescută, firește, şi în aparenţă pare o doamnă drăguţă, dar în felul ei tăcut e la fel de ticăloasă ca şi soţul.

– John? Crezi că biata Ethel se poate descurca singură?

– O să mă interesez imediat ce va trece un interval decent, am răspuns.

– Desigur. Drăguţa de ea, s-ar simţi mult mai bine la fiica ei.

Am discutat despre una şi alta în timpul mesei, sau cel puţin ei au discutat. Eu fierbeam de nervi.

William a revenit la subiectul vânzării. I-a spus soţiei mele:

– Îmi pare rău, Susan, dacă vânzarea îţi creează vreo neplăcere. Dar trebuia să se întâmple. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji în privinţa construcţiei caselor într-un viitor apropiat. Acum că Bellarosa deţine terenul, tu şi cu mine o să contribuim cu cinci sau zece la sută la Fondul Ecologiştilor, anonim, firește, ca să nu-i dăm de bănuit. O să-l târască la tribunal ani de zile. În acelaşi timp, Bellarosa m-a asigurat că poţi folosi terenul în orice fel doreşti, pentru călărie, grădinărit, plimbări, ca şi cum ar fi încă al tău. De fapt, e de acord să semneze o înţelegere în acest sens.

– Foarte amabil din partea ta că te-ai gândit să-l rogi aşa ceva, i-a spus Susan domnului Amabilitate.

William i-a zâmbit fiicei sale.

– Ar fi putut să fie mai rău, ştii. Cel puţin pe-ăsta îl cunoşti. Şi vorbeşte frumos despre tine. A făcut o pauză. E într-adevăr o figură. Şi nu asasinul la care mă aşteptam.

Nu m-aşteptam ca William să-i găsească prea multe defecte omului care era gata să-i dea douăzeci de milioane de dolari. William era, firește, fascinat în felul lui meschin. Ce mă supără la el, cred, nu era atitudinea lui faţă de mine sau faptul că tocmai se-mbogăţise, ci faptul că nu vărsa nici măcar o lacrimă pentru înstrăinarea Stanhope Hall-ului. Până şi eu, care ajunsesem să urăsc locul, simţeam un fel de nostalgie pentru el, şi nu familiei *mele* îi aparţinuse de generaţii.

William a continuat să-i vorbească fiicei sale:

– Susan, mă bucur că ai mutat grajdul.

– Eu am plătit jumătate din această mutare.

William mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a întors către fiica sa şi a continuat:

– Bellarosa mi-a spus că vrea să mute templul dragostei pe proprietatea lui. Spune că omul ăla al lui, Dominic, care s-a ocupat de grajdul tău...

– Eşti o cutră.

S-a uitat la mine într-un fel ciudat:

– Poftim?

– Eşti un nătărău fără scrupule, un nemernic cinic, un monument de răutate şi un ticălos împuţit.

Charlotte a scos un mic zgomot de surpriză. Susan a continuat să-şi mănânce fragii, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. William a încercat să vorbească, dar a reuşit să spună doar:

– Tu... tu... tu... tu...

M-am ridicat în picioare şi mi-am îndreptat degetul arătător spre pieptul lui:

– *Tu,* zgârie-brânză, să plăteşti cina. Am atins-o pe Susan pe braţ: *Tu,* vii cu mine.

S-a ridicat fără o vorbă şi m-a urmat afară din restaurant. În maşină, în drum spre casă, a zis:

– De fapt, templul dragostei poate fi mutat?

– Da, e o construcţie din prefabricate. Ca un fel de castel din cuburi. Trebuie lucrat cu grijă, dar este posibil, şi, de fapt, mai uşor decât grajdurile.

– Interesant. Cred că mi-ar plăcea să urmez nişte cursuri de construcţii şi arhitectură la Post. M-ar ajuta să înţeleg mai bine ceea ce pictez, modul în care s-a construit, sufletul construcţiei, ştii, aşa cum studiau pictorii Renaşterii scheletele şi muşchii ca să picteze nudurile alea fantastice. Poate că asta-i tot ce-mi lipseşte ca să devin un mare pictor. Ce părere ai?

– S-ar putea să ai dreptate.

Am intrat pe porţile de la Stanhope Hall. Casa portarului era cufundată în întuneric, căci Ethel stătea la fiica ei o vreme.

– O să-mi lipsească foarte mult George, a spus Susan.

– Şi mie.

Nu m-am mai obosit să cobor din maşină şi să închid porţile, de vreme ce intenţionam să ies pe ele peste cinci minute. Susan a remarcat, desigur, asta şi a rămas tăcută tot drumul până la conac. Am oprit Jagul în faţa intrării. Susan s-a uitat la mine.

Au trecut câteva secunde, apoi am spus:

– Nu intru în casă. Vin mâine să-mi iau lucrurile.

– Unde pleci?

– Asta nu e treaba ta.

A început să coboare din maşină, apoi s-a întors şi a zis:

– Te rog, nu mă părăsi în seara asta. Dacă o faci, a adăugat, ia maşina ta. A întins mâna şi a zâmbit: Cheile, te rog.

Am închis Jagul şi i-am dat cheile. Susan a descuiat uşa din faţă şi am intrat amândoi – eu în bucătărie, ca să-mi iau cheile, ea sus, ca

să se culce. În timp ce mă-ndreptam din nou către uşă, a sunat telefonul şi a răspuns ea de sus. Am auzit-o răspunzând:

– Da, tată, sunt bine.

Am deschis uşa să ies, când am auzit-o spunând:

– Păi, probabil, asta e părerea lui despre tine, altfel nu ţi-ar fi vorbit aşa. John e foarte exact în ceea ce spune.

Deşi nu-mi place să trag cu urechea, m-am oprit în faţa uşii şi am ascultat-o în continuare:

– Nu, n-o să-şi ceară scuze şi n-o să-mi cer nici eu pentru el.

Tăcere, apoi:

– Îmi pare rău că mama e supărată. De fapt, cred că John ar fi spus mai multe dacă *nu era* ea de faţă.

Tăcere din nou, apoi:

– Bine, tată, vorbim mâine. Da, tată...

Am strigat:

– Spune-i nemernicului să-şi găsească alt avocat care să lucreze pe gratis.

Am auzit-o pe Susan zicând:

– O secundă, tată. John tocmai a spus, citez: „Spune-i nemernicului să-şi găsească alt avocat care să lucreze pe gratis". Da...

A strigat spre mine:

– Tata spune că eşti un vânător de bani, o ruşine pentru tatăl tău şi un incompetent.

– Spune-i că nu e nici pe jumătate bărbatul care a fost tatăl *lui* şi că partea lui cea mai bună, Augustus o avea între picioare.

– Tată, a zis Susan, John spune că nu e de acord cu asta. Noapte bună.

Am auzit-o închizând telefonul, apoi mi-a strigat:

– Noapte bună, John.

Am urcat scările.

– Îmi trebuie trusa de toaletă.

Am intrat în dormitorul conjugal să-mi iau trusa de toaletă din dulap, iar Susan, care se dezbrăcase probabil în timp ce vorbea la telefon, era întinsă peste cearşafuri, cu picioarele încrucişate şi citea o revistă, goală puşcă.

Vreau să vă spun că o femeie goală are un ceva al ei, ştiţi, şi după ce-mi dădusem aere spunându-i lui William Stanhope ce gândeam despre el o vedeam acum pe fiică-sa, întinsă acolo, goală puşcă. Instinctiv ştiam că trebuie s-o violez ca să-mi desăvârşesc victoria. Şi aşa am făcut. A părut să-i placă.

Acum, un adevărat primitiv ar fi plecat după aceea, ca să-şi arate dispreţul faţă de ea şi tot clanul ei. Dar eu eram foarte obosit, şi era târziu, aşa că m-am uitat puţin la televizor, apoi am adormit.

PARTEA A CINCEA

Să fie întrebat publicul!

WILLIAM HENRY VANDERBILT
Răspuns dat unui ziarist, 1882

25

În ciuda anunţatei mele plecări de acasă, sau poate tocmai datorită ei, Susan şi cu mine ne înţelegeam mai bine. Am convenit amândoi că ne-am aflat sub stres financiar şi profesional, că moartea lui George ne-a cauzat amândurora o traumă emoţională şi că până şi vânzarea Stanhope Hallului a contribuit, probabil, la ieşirea mea de la restaurant şi la anunţarea plecării la întoarcerea acasă. Am asigurat-o totuşi că sunt în continuare convins că tatăl ei e un monument de răutate. Părea dispusă să se-mpace cu ideea asta.

Spre sfârşitul lui iulie, domnul Melzer mi-a telefonat acasă pentru a mă informa că încheiase târgul cu Administraţia financiară. Adică, eu ar fi trebuit să le plătesc două sute cincisprezece mii de dolari în termen de şaizeci de zile, iar ei ar fi considerat obligaţia îndeplinită. Domnul Melzer părea mulţumit de munca lui.

– Asta vă scuteşte nouăzeci şi nouă de mii cinci sute treisprezece dolari, a spus.

– Dar atunci v-aş datora dumneavoastră aproximativ cincizeci de mii de dolari, domnule Melzer, şi v-am plătit deja douăzeci de mii. Aşa că, zău, domnule Melzer, dacă faceţi puţină aritmetică, m-aţi scutit de vreo treizeci de mii de dolari. Asta puteam să fac şi eu.

– Dar am muncit eu în locul dumneavoastră, domnule Sutter. Şi-a dres glasul la telefon: Şi mai era problema delictului penal. Numai asta merită...

– Mai scoateţi zece mii de la ei sau bărbieriţi-vă comisionul.

– Dar...

Am închis. După un interval de vreo oră, domnul Melzer mi-a telefonat din nou.

– Vor lua două sute zece mii de dolari, domnule Sutter. E tot ce pot face. O să vă dau eu celelalte cinci mii de dolari. Având în vedere că încă vă mai pot aduce acuzaţii penale, ar fi bine să lăsaţi lucrurile aşa.

– N-am înţeles niciodată, domnule Melzer, de ce Administraţia financiară şi Mafia n-au fuzionat.

Domnul Melzer a chicotit şi a răspuns:

– Gelozie profesională. Puteţi pregăti cecul în termen de şaizeci de zile?

– Da.

– Perfect. Am să duc personal cecul la Administraţia financiară şi voi avea grijă să fie creditat corect. Face parte din îndatoririle mele.

Nu era prea subtil.

– Şi bănuiesc că aţi vrea să luaţi şi cecul dumneavoastră totodată, am spus.

– Ar fi foarte convenabil.

– În regulă. Sunaţi-mă peste treizeci de zile.

– Perfect. Şi mulţumesc, domnule Sutter. A fost o plăcere să lucrez pentru un om de un asemenea rafinament.

Eu nu puteam spune acelaşi lucru, aşa că am zis:

– Se dobândeşte prin educaţie.

– Asta nu face decât să-mi sporească plăcerea.

– Apropo, domnule Melzer, nu cumva aţi auzit întâmplător cum de a descoperit Administraţia financiară această greşeală a mea?

– Am făcut unele cercetări în această direcţie. N-am obţinut niciun răspuns direct, dar putem presupune că nu a fost o examinare de rutină a impozitelor plătite de dumneavoastră.

– Putem presupune atunci că cineva a intenţionat să-mi creeze dificultăţi?

– Domnule Sutter, v-am spus, nu sunteţi foarte popular la Administraţia financiară.

– Nu sunt popular la Administraţia financiară de când am început să-i bat cu propriile arme, acum douăzeci de ani. De ce să-mi fi examinat impozitele acum?

– A, cred că ştiau de această greşeală a dumneavoastră de ani de zile, domnule Sutter. Le place să vadă dobânzile şi amenzile acumulându-se.

– Înţeleg.

Mi s-a părut greu de crezut aşa ceva, chiar şi din partea Administraţiei financiare. În general, erau consideraţi corecţi mergând chiar până la a returna bani pe care nu ştiai că-i plăteşti în plus.

– Cu toate acestea, a continuat domnul Melzer, în locul dumneavoastră eu n-aş mai pune întrebări. Sau veţi avea nevoie de mine din nou, a adăugat.

– Domnule Melzer, n-o să mai am niciodată nevoie de dumneavoastră. Şi nu mă intimidează nicio agenţie a guvernului meu. Dacă eu cred că am fost ales spre a fi persecutat, voi urmări cu siguranţă cazul.

Domnul Melzer a lăsat să treacă o clipă, apoi a rostit:

– Domnule Sutter, dacă-mi permiteţi să fiu grosolan, genul dumneavoastră de oameni a dispărut. Acceptaţi înfrângerea, înghiţiţi-vă mândria şi continuaţi să vă trăiţi viaţa. N-o să iasă nimic bun dacă încercaţi să luptaţi cu forţe mai mari decât ale dumneavoastră.

– Îmi place lupta dreaptă.

– Cum credeţi. Apropo, aş dori să vă telefonez în continuare pentru sfaturi profesionale, dacă-mi permiteţi. Munca dumneavoastră pentru mine va fi strict confidenţială, firește.

– Sau, şi mai bine, va fi inexistentă. Bună ziua.

Ei, lucrurile par întotdeauna să se rezolve, nu-i aşa? Chiar a doua zi, într-una dintre rarele mele apariţii în biroul din Wall Street, am primit un telefon. Era de la domnul Weber, un agent imobiliar

din East Hampton, care mă informa că are veşti bune. Avea, de fapt, o ofertă de trei sute nouăzeci de mii de dolari pentru căsuţa mea de vacanţă.

– Astea nu sunt deloc veşti bune, l-am informat.

– Domnule Sutter, piaţa are preţuri scăzute. Asta e singura ofertă serioasă pe care am primit-o şi tipul se interesează în zonă de alte case chiar acum.

– O să vă telefonez eu.

Am telefonat tuturor celorlalţi agenţi imobiliari care aveau casa în evidenţă şi am ascultat un potop de veşti proaste şi scuze. Am sunat-o pe Susan, pentru că e şi ea coproprietar, dar, ca de obicei, nu era acasă. Femeia asta are nevoie de pager, telefon în maşină, radio cu frecvenţă proprie pe cal şi un clopot la vacă. L-am sunat pe Weber.

– Voi stabili un preţ mediu între cerere şi ofertă. Urcă preţul la patru sute patruzeci şi cinci.

– O să-ncerc.

Domnul Weber m-a telefonat după o jumătate de oră, făcându-mă să mă-ntreb dacă nu cumva clientul era chiar în biroul lui.

– Potenţialul cumpărător e dispus să dea un preţ între cererea dumneavoastră şi oferta lui. Ultima lui ofertă este de patru sute şaptesprezece mii cinci sute. Vă sfătuiesc s-o acceptaţi, domnule Sutter, pentru că...

– Piaţa caselor e slabă, vara e pe sfârşite şi bursa a scăzut la şaisprezece şi un sfert astăzi. Vă mulţumesc, domnule Weber.

– Voiam doar să ştiţi cum stau lucrurile.

De acum, domnul Weber simţea deja gustul comisionului, pe care-l fixasem la şase la sută, ca să se ridice la vreo douăzeci de mii de dolari.

– Vreau patru şi un sfert pentru mine, am spus, aşa că-mi veţi da diferenţa din comisionul dumneavoastră.

A urmat o tăcere la celălalt capăt al firului în timp ce domnul Weber, care adulmecase costiţe grase, îşi dădea seama că i se arun-

cau doar zgârciuri sau nimic. Şi-a dres vocea, cum făcuse şi domnul Melzer şi a spus:

– Se poate face.

– Atunci, fă-o.

În mod normal aş fi fost agresiv în tranzacţiile imobiliare şi cu Administraţia financiară. Dar n-aveam prea multă energie de risipit. De fapt, deşi domnul Weber nu trebuia să ştie asta, n-aveam deloc, şi timpul trecea.

– S-a făcut, a spus domnul Weber. V-am spus că acest cumpărător vrea să închirieze casa imediat. Vrea s-o folosească toată luna august. Oferă o sută pe zi până la încheierea tranzacţiei. Ştiu că aţi putea obţine mai mult acum, în plin sezon, dar face parte din înţelegere, aşa că propun...

– Nu-l cheamă Melzer, nu?

– Nu. Îl cheamă Carleton. Doctorul Carleton. E psihiatru în oraş. Park Avenue. Nu primeşte pacienţi în august, ştiţi, şi are o soţie şi doi copii, aşa că vrea...

– Familia mea doreşte să folosească în august casa, domnule Weber.

– Asta face imposibilă vânzarea, domnule Sutter. El insistă.

– Bine, în cazul acesta, ar fi bine să-mi fac noi planuri de vacanţă, nu-i aşa? Poate c-o să mă duc în mlaştina oraşului să adun şobolani cu grebla.

– De fapt, pot să vă găsesc o altă casă de închiriat pe-aici.

– Nu contează. Fă cum vreţi dumneata şi domnul Carleton.

– Da, domnule. Doctorului Carleton îi place foarte mult casa. Mobila, de asemenea.

– Cât?

– Alte zece. Bani gheaţă.

– Perfect. A văzut tabloul din birou cu soţia şi copiii mei?

Domnul Weber a chicotit. Era distractiv să faci afaceri.

– Dacă fazanul ăsta vrea doar să închirieze ieftin casa, în vara asta, o să-i agăţ boaşele de poliţa căminului.

– Domnule?

– Ia unu la sută garanţie acum. Astăzi. Şi vreau să încep contractul într-o săptămână, cu douăzeci la sută din bani jos.

– O săptămână? Dar...

– O să vă transmit contractul prin fax astăzi după-amiază. Băgaţi-l în viteză pe tipul ăsta, domnule Weber. Dacă apare vreo problemă, sunaţi-mă imediat.

– Da, domnule. Doriţi cumva să cumpăraţi vreo altă proprietate în est? a întrebat.

– Ce-aveţi la est de Montauk Point?

– Oceanul.

– Cât?

– Pe gratis, domnule Sutter.

– Îl iau.

Am închis. *Madonn'*, când e să se-ntâmple porcăriile, se-ntâmplă. Ei bine, m-am gândit, am rezolvat chiar astăzi. Nu-i rău pentru un om care n-are încă decât vreo patruzeci şi cinci de ani.

Am luat trenul spre casă în seara aceea şi m-am întâlnit cu Susan la McGlade, cum stabiliserăm dimineaţă, ca să luăm cina împreună. I-am explicat târgul şi-am spus:

– Am încercat să te sun să obţin acordul tău.

Ceea ce era mai mult decât făcuse Frank Bellarosa când cumpărase Alhambra fără să-i pomenească neveste-sii.

Lui Susan, mi s-a părut, nu-i păsa de vânzare. Dar cu femeile nu se ştie niciodată. Ca să parafrazez ce-a spus Churchill despre germani: „Femeile sunt ori la picioarele tale, ori te strâng de gât".

Aveam calculatorul la mine şi la al treilea gin cu tonic, am început să mă joc cu cifrele.

– Deci, plătim Fiscul, îl plătim pe Melzer, plătim comisionul pentru tranzacţia imobiliară, achităm ipoteca existentă, punem, bineînţeles, bani deoparte pentru impozitul pe venit, de vreme ce n-avem

intenţia să cumpărăm altă casă, adăugăm cei zece mii pentru mobilă şi aproape trei mii de la chirie, scădem din asta impozitele, ca şi cum ar fi un venit, ca să jucăm cinstit... apoi, ia să vedem, scădem nişte cheltuieli excedentare...

Susan căsca. Pe cei bogaţi îi plictisesc discuţiile despre bani.

Am mâzgălit câteva cifre pe şerveţel.

– Păi, cred că am scos nouăzeci şi trei de dolari.

M-am gândit o clipă, apoi am spus:

– Un potenţial capital de jumătate de milion de dolari s-a dus.

M-am uitat la Susan.

– Ce-o fi făcând guvernul cu toţi banii mei?

– Putem comanda cina?

– Nu mi-o pot permite. O să beau.

M-am jucat din nou cu cifrele, dar tot nu-mi puteam permite să comand nimic de mâncare, aşa că am mai cerut un gin tonic.

– A, apropo, a zis Susan, ce faci cu cei douăzeci de mii de dolari pe care mi-i datorezi?

M-am uitat la ea.

– Scuzaţi-mă, doamnă Sutter, asta este o proprietate comună.

– Bine, ştiu asta, John. Dar n-a fost greşeala mea.

Înţelegeţi, cred, că femeia asta are nevoie de douăzeci de mii de dolari cum am eu nevoie să mut încă un grajd în cealaltă parte a proprietăţii. Mi-am dres vocea, cum făcuseră domnii Melzer şi Weber şi am replicat:

– De ce deschizi discuţia asta?

– Avocaţii mei vor să ştie...

– *Tatăl* tău.

– Păi... mie nu prea-mi pasă de banii mei. Dar nu-i bine să-ţi faci obiceiul ăsta. Adică, să amesteci activele.

– Amestecăm activele *mele*. Uite, Susan, fii sigură că n-am nicio pretenţie asupra proprietăţii tale, chiar dacă uneori amestecăm

activele. Ai un contract marital foarte strict. Sunt avocat. Ai încredere în mine.

– Am, John, dar... de fapt, n-am nevoie de bani, ci de un fel de act de promisiune. Aşa au spus... avocaţii mei.

– În regulă.

Am mâzgălit un IOU de douăzeci de mii de dolari pe un şerveţel, l-am semnat şi datat, apoi l-am împins peste masă.

– E legal. Fără cota pentru prânz, cină, cocteiluri, fripturi şi cartofi prăjiţi.

– N-ar trebui să fii susceptibil. Eşti avocat. Înţelegi...

– Înţeleg că am lucrat pe gratis pentru tatăl tău timp de aproape două decenii. Înţeleg că am plătit jumătate din costul mutării grajdului tău.

– Şi calul tău stă tot acolo.

– N-am nevoie de idiotul ăla de cal. O să-l trimit să-l transforme în lipici.

– Spui un lucru îngrozitor. Şi, apropo, ai cumpărat vasul doar pe numele tău.

– Cecul avea doar numele meu pe el, doamnă.

– Bine, atunci... nu-mi place să deschid subiectul ăsta, dar n-a trebuit niciodată să faci o ipotecă sau să închiriezi ceva de când ne-am căsătorit.

– Şi ce-ai făcut *tu,* ca să obţii casa aia, în afară de a te naşte cu o lingură de argint în cur?

– Te rog, nu fi mojic, John! Uite, nu-mi place să vorbesc despre bani. S-o lăsăm baltă. Te rog!

– Nu, nu, nu. Să n-o lăsăm baltă. Hai să avem prima şi mult-aşteptata ceartă în privinţa banilor.

– Te rog să vorbeşti mai încet.

Poate că am început sau nu să vorbesc mai încet, dar tonomatul a pornit, aşa că toţi cei care ne ascultau au fost obligaţi să-l asculte

pe Frank Sinatra cântând *My Way*. Grozav cântec. Cred că tipul de la capătul barului îl pusese anume pentru mine. I-am dat dreptate.

– Asta-i foarte urât. Nu sunt obişnuită cu aşa ceva, a zis Susan.

M-am adresat lui Lady Stanhope:

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Ai perfectă dreptate, firește. Te rog pune IOU-ul în geantă şi îţi voi înapoia împrumutul cât de repede pot. Am nevoie de câteva zile.

Părea jenată acum.

– Lasă. Zău.

A mototolit IOU-ul.

– Nu înţeleg nimic din toate astea, a spus.

– Atunci, pe viitor, păstrează treburile mele şi ale tale pentru tine, şi nu mai discuta nimic despre ele cu taică-tău. Îţi recomand serios să-ţi iei un avocat care să n-aibă de-a face cu el. Voi trata cu acest avocat orice probleme viitoare. („Inclusiv cele matrimoniale", am completat în gând). Şi, te rog să-ţi aminteşti că sunt soţul tău, la bine şi la rău.

Era acum roşie la faţă şi mi-am dat seama că oscilează între gâtul şi picioarele mele. Până la urmă a zis:

– Bine, John.

A ridicat lista cu meniul şi nu i-am putut vedea faţa.

V-am povestit despre părul ei roşu, şi ştiam că oscilează între buna ei creştere şi genele ei proaste. Bănuiesc că, doar ca o chestiune de precauţie, ar fi trebuit să iau cuţitele de friptură de la îndemâna ei, dar asta ar fi părut exagerat. Mă-nfierbântasem şi eu destul de tare şi mai aveam o săgeată de trimis.

– N-am apreciat faptul că te-a sunat tatăl tău seara trecută să vadă dacă eşti bine, am spus. Crede cumva că te bat?

A ridicat ochii de la meniu.

– Bineînţeles că nu. A fost o prostie din partea lui. E, într-adevăr, foarte supărat pe tine, a adăugat ea.

– De ce? Pentru că l-am pus să plătească cina?

– John... ce-ai spus a fost puţin cam tare. Dar... mi-a zis să-ţi spun că ar fi dispus să-ţi accepte scuzele.

Am bătut din palme.

– Ce om minunat! Ce fiinţă umană perfectă!

Mi-am şters o lacrimă.

Cântecul se terminase şi ne recăpătaserăm auditoriul.

Susan s-a aplecat peste masă şi mi-a spus:

– Te-ai schimbat. Ştii asta?

– Şi tu, Susan?

A ridicat din umeri şi s-a întors la meniu, apoi m-a privit din nou.

– John, dacă ţi-ai cere scuze, lucrurile ar deveni cu mult mai puţin tensionate. Pentru noi toţi. Chiar dacă nu eşti sincer. Fă-o pentru mine. Te rog!

Era o vreme, firește, nu demult, când aş fi făcut-o. Dar vremea aceea trecuse şi cred că n-avea să se mai întoarcă.

– N-o să spun ceva nesincer, am răspuns. N-o să mă târăsc nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva. Singurul meu regret, în legătură cu acel episod, este că nu l-am apucat de cravată să-l bag cu nasul în plăcinta lui cu brânză.

– Eşti foarte supărat, aşa-i?

– Nu, supărarea e trecătoare. Îl urăsc pe nemernic.

– John! E tatăl meu.

– Nu fi aşa sigură.

Aşa că am cinat singur. Dar presupun că trebuia să mă obişnuiesc. Într-o bună zi, limba mea ascuţită o să mă bage-n bucluc. De fapt, cred c-o şi făcuse deja.

26

Un cuplu în vârstă a intrat la mine în birou. M-au anunţat că nu se-nţeleg de cincizeci de ani şi vor să divorţeze. Arătau de parcă ar fi avut nouăzeci de ani – opriţi-mă dacă aţi mai auzit-o pe-asta – aşa că i-am întrebat: „Scuzaţi-mă că întreb, dar de ce aţi aşteptat atâta timp ca să divorţaţi?“ Bătrânul gentleman mi-a răspuns: „Aşteptam să moară copiii“.

Ei bine, uneori mă simt la fel ca ei. Susan şi cu mine ne împăcaserăm din nou. Eu îmi cerusem scuze pentru că sugerasem că originea ei paternă era sub semnul întrebării şi că maică-sa era o târfă. Şi chiar dacă Charlotte fusese odată rea de muscă, ce importanţă mai avea acum? Mai rămânea însă întrebarea fără răspuns dacă tatăl ei era un monument de răutate sau nu, şi aşa mai departe. Eu cred în mod sincer că este, şi nu numai atât. De fapt, chiar mi-am notat câteva epitete pentru eventualitatea că l-aş mai fi văzut vreodată. Susan ştia, desigur, cum este şi de aceea nu era îngrozitor de supărată pe mine; dar William era tatăl ei. Poate.

Oricum, locuiam încă fără chirie în casa lui Susan şi vorbeam din nou, deşi nu în propoziţii complete şi articulate.

Mă culcam devreme luni seara, conform sugestiei domnului Bellarosa, mă trezeam devreme marţi dimineaţa şi mergeam în zori la el la cafea. Susan mi-a pus întrebări în legătură cu cele două plecări ale mele pe jos pe Alhambra marţi dimineaţa în zori şi,

conform instrucţiunilor clientului meu, nu i-am spus despre iminenta lui arestare.

FBI-ul ştia acum, firește, că eram avocatul lui Frank Bellarosa, dar clientul meu nu dorea ca ei să afle că anticipasem o vizită matinală într-o zi de marţi. Aşa că, din acest motiv, trebuia să traversez domeniul nostru prin spate şi să intru pe uşa din dos la Alhambra, pentru a nu fi văzut din postul de observaţie de la DePauwi.

M-am întâlnit întâmplător cu Allen DePauw de câteva ori în sat şi cu acea acută lipsă de curaj specifică puilor de şobolan, porumbeilor captivi şi informatorilor poliţiei din lumea întreagă, nu m-a luat de sus, ci m-a salutat ca şi cum mi-ar fi fost în continuare prieten. Ultima oară când ne-am întâlnit la magazinul de fierărie, m-am interesat:

– Ai încredere în nevastă-ta cu toţi bărbaţii ăia roind prin casă cât e ziua de lungă? Nu pleci mai des la Chicago pentru afaceri?

În loc să mă pocnească, a răspuns glacial:

– Au o rulotă în spatele casei mele.

– Haide, Allen, pun pariu că intră mereu în casă să împrumute lapte când eşti tu plecat.

– Nu-i foarte amuzant, John. Fac ceea ce cred eu că e bine.

A plătit pentru unsoarea lui de mitralieră, sau ce-o fi fost, şi a plecat.

Ei bine, probabil că făcea ceea ce credea el că e bine. Poate chiar *era* bine. Dar ştiam că e unul dintre membrii clubului care făceau cereri anonime pentru expulzarea mea.

În ceea ce priveşte marţi dimineaţa devreme, chiar dacă FBI-ul venea după Frank Bellarosa în altă zi, eu eram gata în fiecare dimineaţă să sar din pat şi să mă duc repede la Alhambra. Era într-adevăr palpitant.

Era începutul lui august. De obicei, pe vremea asta eram în East Hampton. Dar doctorul Carleton, cine dracu' o fi fost şi ăsta, era în casa mea, cu picioarele pe mobilă, bucurându-se de plăcerile verii

în East End şi de respectabilitatea instantanee oferită de o casă din secolul al optsprezecelea, acoperită cu şindrilă. Vorbisem o dată la telefon cu gentlemanul psihiatric pentru a-l zori cu casa, iar el îmi spusese:

– De ce vă grăbiţi atât cu lichidarea, dacă-mi permiteţi să vă întreb?

– Mama obişnuia să-mi ia bani din puşculiţă şi nu-i punea niciodată la loc. E destul de complicat, doctore. Săptămâna viitoare, OK?

Aşa că aveam întâlnirea asta în est şi aveam nevoie de bani pentru federali, dar federalii de peste drum voiau să-l salte pe clientul meu şi trebuie să fiu pe faţă aici. Era greu de crezut că, nu mai departe de martie, avusesem o viaţă sigură, previzibilă, punctată când şi când de divorţul unui prieten sau de descoperirea vreunei infidelităţi conjugale şi ocazional de moartea cuiva. Problema mea majoră fusese plictiseala.

Îi telefonasem lui Lester Remsen a doua zi după bătălia de la McGlade şi-i spusesem:

– Vinde de douăzeci de mii de dolari dintr-un pachet de rahat sau altul şi lasă cecul la secretara mea din Locust Valley.

– Nu-i momentul să vinzi nimic din ceea ce deţii, a răspuns el. Acţiunile tale au fost afectate mai rău decât altele. Menţine-te pe poziţie dacă poţi.

– Lester, şi eu citesc *Wall Street Journal*. Fă cum îţi spun, te rog!

– De fapt, chiar voiam să te sun. Ai deficit.

– Cât?

– Aproximativ cinci. Vrei să-ţi dau cifra exactă ca să-mi poţi trimite un cec? Dacă ţi-e puţin greu cu banii, John, pot lichida mai multe acţiuni ca să acopăr deficitul.

– Vinde atât cât trebuie.

– În regulă. Portofoliul tău este cam şubred.

Asta în limbaj de Wall Street înseamnă: „Ai făcut nişte investiţii foarte neinspirate". Lester şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme

şi chiar când nu vorbim, comunicăm. Cel puţin în ceea ce priveşte acţiunile. Mi-am dat seama că nu-mi plac nici Lester, nici acţiunile.

– Vinde tot. Acum!

– *Tot?* De ce? Piaţa e slabă. O să se îmbunătăţească în septembrie.

– Vorbim de acţiuni de peste douăzeci de ani. Nu te-ai plictisit?

– Nu.

– Eu da. Ştii, Lester, dacă mi-aş fi petrecut ultimii douăzeci de ani căutând comoara căpitanului Kidd aş fi pierdut mai puţini bani.

– Asta-i o prostie.

– Lichidează-mi contul, am spus şi am închis. Era şase dimineaţa, în prima marţi din august, şi mă învârteam de colo-colo. De fapt, chiar dacă doctorul Carleton n-ar fi fost în casa mea de vacanţă, tot nu m-aş fi dus acolo în acest august, deoarece clientul meu de alături voia să stau pe-aproape. Presupun că aş fi putut să mă mut la Alhambra, ca să fiu foarte aproape, dar nu cred că mafiotul avea chef de mine prin preajmă în timp ce-şi făcea afacerile sau trata cu criminali notorii. Iar eu nu doream deloc să fiu martor la aşa ceva.

Aşa că, în acea dimineaţă înnorată de marţi, am ieşit din casa lui Susan şi mi-am început plimbarea peste câmpuri, îmbrăcat într-un costum bun şi cărând o servietă în care aş fi putut plasa cinci milioane de dolari în bani lichizi şi acte de proprietate cu care să plătesc cauţiunea.

Examinasem toate aceste acte într-o seară în casa lui Bellarosa, cu scopul de a întocmi o listă şi de a le verifica. Astfel, am văzut o părticică din imperiul şefului Mafiei. Majoritatea a ceea ce am văzut eu erau certificate de proprietate înregistrate, pe care tribunalul le-ar fi acceptat. Mai erau şi câteva chitanţe la purtător şi alte certificate, totalizând împreună aproape patru milioane de dolari, care ar fi satisfăcut şi cea mai severă cauţiune. Dar, ca să fiu sigur, Bellarosa răsturnase pe masa din bucătărie o sacoşă de cumpărături care conţinea un milion de dolari, bani gheaţă.

Pe când făceam cea de-a treia călătorie la Alhambra, păsărelele cântau şi aerul era încă răcoros. O ceaţă se ridica din pământ până la înălţimea pieptului, pe câmpul dintre cele două proprietăţi, şi eu mă simţeam ciudat, ca şi cum m-aş fi îndreptat spre raiul WASP cu costumul meu de la Brooks Brothers şi cu servieta în mână.

Am ajuns la bazinul de mozaic cu statuile Mariei şi a lui Neptun zgâindu-se una la alta şi o umbră s-a îndreptat spre mine din ceaţă. Era Anthony, scos la plimbare de un buldog. A lătrat la mine. Câinele, vreau să zic.

– Bun dimineţ, dom' Suta, a zis Anthony.

Se părea că avea conştiinţa încărcată.

– Bună dimineaţa, Anthony. Ce face don Bellarosa în dimineaţa asta?

– Aşteptat la dumneavoastră. Vă conduc eu.

– Merg singur, mulţumesc.

Am continuat să urc aleea către casă. Anthony era destul de drăguţ când ajungeai să-l cunoşti. M-am apropiat de spatele casei, observând că luminile de siguranţă erau încă aprinse. Am traversat patioul şi am tras de mânerul soneriei. Prin uşile de sticlă l-am văzut pe Vinnie punându-şi politicos pistolul în toc când m-a recunoscut.

– Intraţi, consiliere. Şeful e-n bucătărie.

Am intrat în casă pe uşa din dos a curţii interioare şi, pe când traversam spaţiul larg, l-am observat pe Lenny, şoferul, stând într-un balansoar lângă una dintre coloane şi bând cafea. Ca şi Vinnie, purta un costum bun în aşteptarea musafirilor şi în vederea posibilei călătorii în Manhattan. Lenny s-a ridicat în picioare când m-am apropiat şi a mormăit un salut pe care l-am pus să-l repete. Era distractiv. Mi-am continuat singur drumul prin casa întunecată, prin sufragerie, camera de dimineaţă, oficiul majordomului şi, într-un final, prin bucătăria cât o cavernă, care mirosea a cafea proaspătă.

Bucătăria fusese complet refăcută, firește, iar Bellarosa îmi spusese exact cât îl costase să importe jumătate de kilometru, sau cam aşa

ceva, de dulapuri italieneşti, jumătate de pogon de gresie italienească, precum şi plita de marmură. Aparatura era, bineînţeles, americană.

Mafiotul stătea în capul mesei dreptunghiulare de bucătărie şi citea un ziar. Era îmbrăcat într-un costum de mătase albastru, înspicat, o cămaşă bleu-deschis care arăta mai bine ca albul la televizor şi o cravată roşie asortată cu batista de la piept. Ziarele îl porecliseră Mr. Dandy şi-mi dădeam seama de ce.

Bellarosa şi-a ridicat privirea spre mine:

– Stai jos, stai jos.

A făcut semn din cap către un scaun şi m-am aşezat la dreapta lui, aproape de capul mesei. Mi-a turnat cafea, continuând să-şi citească ziarul.

Mi-am sorbit cafeaua neagră. Bănuiesc că n-o să găseşti niciodată o masă rotundă într-o casă italienească tradiţională, pentru că la o masă rotundă stau egalii. O masă dreptunghiulară are un capăt, unde stă patriarhul. Aşa că, iată-mă stând la dreapta lui şi mă întrebam dacă era semnificativ, sau dădeam eu prea multă importanţă lucrurilor ăstora. A ridicat nasul din ziar.

– Deci, consiliere, asta să fie dimineaţa?

– Sper, nu-mi place să mă scol aşa devreme.

A râs.

– *Ţie* nu-ţi place? Zău? Nu tu mergi la închisoare.

„Nu eu am încălcat legea timp de treizeci de ani", am gândit. A pus ziarul pe masă.

– Eu zic că asta e. Marele juriu a aşteptat trei săptămâni. E destul pentru un omor. Rahatului de OSC poate să-i ia un an până-şi bagă nasul în toate afacerile tale, încercând să descopere ce şi de unde. Cu banii e complicat. Un omor e simplu.

– Adevărat.

– Hei, pe cincizeci de dolari că asta-i dimineaţa.

– Fie.

– Da. Ştiu la ce te gândeşti. Te gândeşti că n-or să mă acuze. Crezi că ai limpezit lucrurile cu Mancuso.

– N-am spus asta niciodată. Am spus că i-am zis ce m-ai rugat să-i transmit... despre Ferragamo. Ştiu că Mancuso e genul de om care să-i treacă informaţia lui Ferragamo, poate chiar şi propriilor superiori. Nu ştiu ce-o să iasă din asta.

– Să-ţi spun eu ce-o să iasă din asta: nimic. Pentru că avortonul ăla de Ferragamo n-o să dea înapoi după ce a îmbrobodit Marele Juriu. Ar arăta ca un adevărat *gavone*. Dar mă bucur că ai vorbit cu Mancuso. Acum Ferragamo ştie că Bellarosa ştie. Dar poate că n-ar fi trebuit să-i spui că eşti avocatul meu, a adăugat.

– Cum aş fi putut vorbi în numele tău dacă nu-i spuneam că te reprezint?

A ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Poate, dacă nu-i spuneai nimic, îşi deşerta sacul.

– E lipsit de etică şi ilegal, Frank. Vrei un avocat escroc sau un cercetaş?

A zâmbit.

– OK. O să jucăm corect cu tine.

– O să joc eu însumi corect cu mine.

– Cum spui tu.

Am băut cafea o vreme şi şeful Mafiei şi-a împărţit ziarul cu mine. Era *Daily News*, ediţia de dimineaţă, pe care cineva i-l adusese probabil fierbinte, direct de la tipografia din Brooklyn. Mi-am aruncat o privire peste articolele de fond, dar nu era niciun avertisment, nicio declaraţie a lui Ferragamo despre vreo arestare imediată.

– Nu-i nimic despre tine aici, am spus.

– Da. Nu-i prost, lepădătura. Am oameni la ziare şi el o ştie. Trebuie să aştepte ediţia-bombă, de la miezul nopţii. O să citim totul diseară. Nătărăul ăsta adoră ziarele, dar adoră televiziunea şi mai mult. Vrei să mănânci ceva?

– Nu, mersi.

– Eşti sigur? O chem pe Filomena. Haide. Mănâncă ceva. O să fie o dimineaţă lungă. Mănâncă.

– Nu mi-e foame. Zău.

Ştiţi cum sunt oamenii ăştia cu mâncatul. Se supără când refuzi mâncarea şi se bucură când mănânci. De ce are asta atâta importanţă pentru ei mă depăşeşte. Bellarosa a arătat cu capul un dosar gros de pe masă.

– Ăsta-i materialul.

– Bine.

Am pus dosarul conţinând certificatele de proprietate şi restul în servietă. Bellarosa a scos de sub masă o sacoşă mare de cumpărături. În sacoşă se aflau o sută de teancuri a câte o sută de bancnote de o sută de dolari fiecare. Un milion în total. Arăta bine aşa.

– Nu te lăsa tentat în drum spre tribunal, consiliere, mi-a spus.

– Banii nu mă tentează.

– Zău? Aşa spui tu. Stai să vezi, ajung la tribunal şi descopăr că l-ai răcit pe Lenny şi-ai furat banii. Iar eu ajung la închisoare şi primesc de la tine o vedere din Rio, pe care scrie „Du-te dracului, Frank".

A râs.

– Poţi să ai încredere în mine. Sunt avocat.

Nu ştiu de ce, asta l-a făcut să râdă şi mai cu poftă. Oricum, am servieta asta mare, aproape cât o valiză, cum au avocaţii când trebuie să târască la tribunal douăzeci de kilograme de hârtie, plus prânzul. Aşa că am transferat banii de hârtie în servietă, la un loc cu cele patru milioane de hârtii de proprietate. Hârtie şi iar hârtie.

– Te-ai uitat la certificatele astea şi la tot, zilele trecute, nu-i aşa? a întrebat.

– Da.

– Aşa că vezi, sunt un om de afaceri cinstit.

– Te rog, Frank. E cam prea de dimineaţă pentru idioţenii.

– Zău? A râs. Da, vezi, am Stanhope Hall în servieta aia acum. Am un motel în Florida, unul la Las Vegas şi pământ în Atlantic City. Pământ. Asta-i singurul lucru care contează pe lumea asta. Nu se mai fabrică pământ, consiliere.

– Nu, aşa e, decât în Olanda unde...

– Era o vreme când nu puteau să-ţi ia pământul decât dacă se luptau cu tine pentru el. Acum, fac doar nişte hârţoage.

– E adevărat.

– O să-mi ia afurisitul de pământ.

– Nu. Va fi doar folosit drept garanţie. O să-l primeşti înapoi.

– Nu, consiliere. Când o să vadă rahaturile alea din valiză, or să vină după ele. Ferragamo o să înceapă imediat un OSC. Or să îngheţe tot ce am şi într-o zi totul o să fie al lor. Şi ce ai tu acolo o să le uşureze munca. Rahatul cu omorul mi-a suflat o grămadă din active.

– Probabil că ai dreptate.

– Dar să-i ia dracu'. Dracu' să ia toate guvernele! Tot ce vor e să-ţi înhaţe proprietăţile. Dracu' să-i ia. Mai sunt şi altele de unde le-am luat pe-astea.

Bănuiesc că da, Mancuso nu se înşelase. O mulţime chiar.

– Hei, ţi-am spus că am făcut o ofertă pentru Fox Point? Nouă milioane. Am vorbit cu avocatul ăla care mi-ai spus că se ocupă de asta din partea proprietarilor. Vrei să te ocupi tu pentru mine?

Am ridicat din umeri.

– De ce nu?

– Şi-ţi dau un punct de plecare. Are nouăzeci de acri.

– Să vedem dacă acceptă nouă. Nu uita de iranieni.

– Să-i ia dracu'. Nu sunt proprietari. Sunt cumpărători. Eu tratez numai cu proprietarii. I-am arătat avocatului ăstuia că cea mai bună ofertă a mea e şi cea mai bună ofertă a clienţilor lui. Aşa c-o să-şi facă clienţii să înţeleagă asta. Clienţii lui n-o să mai afle de nicio ofertă a iranienilor. *Capisce?*

– Poţi să fii sigur.

– Şi-acum avem unde să-notăm. O să las pe toată lumea de pe Grace Lane să folosească în continuare plaja. Nimeni nu trebuie să-şi mai facă griji din cauza unor negri din nisipuri alergând de colo-colo înfăşuraţi în cearşafuri. *Capisce?*

– Crezi că poţi evita folosirea cuvântului ăsta?

– *Capisce?*

– Nu, celălalt.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Las-o baltă.

A ridicat din umeri.

– Oricum, poţi conta pe nouăzeci de bătrâne în câteva luni. Te bucuri c-ai venit?

– Până acum. În mod clar nu eşti prea îngrijorat de acuzaţiile de crimă, jaf sau de posibila ta arestare.

– A, toate sunt fleacuri.

– Nu sunt, Frank.

– Ce-ai vrea să fac? Să mă târăsc şi să mor? Vezi o afacere, faci o afacere. N-au nicio legătură una cu alta.

– Ba cam au.

– Aiureli!

– Aminteşte-ţi numai ce ţi-am spus.

Mi-am mai turnat cafea şi m-am uitat, pe geamul bucătăriei, la soarele care ardea în ceaţă. *Vezi o afacere, faci o afacere.* Mi-am amintit o poveste pe care o citisem odată la o lecţie de istorie, la St. Paul. În poveste, doi nobili romani stăteau pe meterezele oraşului şi negociau preţul unei bucăţi de pământ care se vedea în depărtare. Vânzătorul lăuda calităţile pământului său: fertilitatea, livezile şi apropierea lui de oraş. Potenţialul cumpărător făcea tot ce putea să-i găsească defecte ca să-i coboare preţul. Până la urmă au încheiat târgul. Ceea ce n-a spus însă niciunul din ei, nici în timpul târguielii, nici după, era că o armată invadatoare îşi făcuse tabăra pe pământul în cauză, pregătindu-se pentru asaltul Romei. Morala acestei poveşti

aprocrife, pentru şcolarii romani, şi probabil pentru învăţăceii moderni de la St. Paul, care se presupune că erau fiii clasei conducătoare din America, era următoarea: nobilii romani (sau nătărăii de nobili moderni) trebuie să dovedească supremă încredere şi curaj chiar şi în faţa morţii şi distrugerii; trebuie să te avânţi în afaceri fără teamă şi cu o încredere oarbă în viitor. Sau cum ar fi spus strămoşii *mei:* „Păstrează-ţi sângele rece".

– N-am ştiut c-ai lichidat Stanhope Hall, i-am spus lui Bellarosa.

– Da. Săptămâna trecută. Tu unde erai? Nu lucrezi ca avocat pentru socrul tău? Ce fel de ginere eşti?

– Mi-am zis că ar fi un conflict de interese să vă reprezint pe amândoi în aceeaşi tranzacţie.

– Da? Totdeauna te gândeşti la lucruri de genul ăsta.

S-a aplecat spre mine.

– Hei? Pot să-ţi spun ceva?

– Sigur.

– Socru-tău este cam greu de păcălit.

Am avut o străfulgerare de moment: puteam să-l fac pe Bellarosa să-l jefuiască pe William. Un contract. O lichidare. „Din partea ginerelui tău, ticălosule. BANG! BANG! BANG!"

– Hei, m-asculţi? Te-am întrebat cum te-nţelegi cu el?

– Trăieşte în Carolina de Sud.

– Da. Bună treabă. Hei, vrei să vezi tabloul?

– Aştept până îl agăţaţi pe perete.

– Da. O să invităm câţiva oameni aici. Susan o să fie oaspetele de onoare.

– Bine.

– Ce mai face? N-am mai văzut-o în ultima vreme.

– Zău?

– Da. E-acasă azi? Să-i ţină Annei de urât?

– Cred că da. Nu ne comunicăm programul.

– Nu? Ai o soţie modernă. Îţi place aşa?

– Ce mai face Anna?

– Se obişnuieşte să trăiască aici. Îi vin în vizită toate zănaticele de rude. Iese şi ea, acum. Donna Anna. A depăşit faza cu strigoii, a adăugat cu nonşalanţă. Nu trebuia să-i fi spus povestea aia nebunească, a zis, zâmbindu-mi neplăcut.

Mi-am dres vocea:

– Îmi pare rău dac-am supărat-o.

– Zău? Dată dracului povestea aia. Dar nu ştiu dac-am înţeles-o cum trebuie. *Madonn'*. Apoi i-am spus-o omului meu, Jack Weinstein. E-un băiat deştept, ca tine. Spune că e o carte. Că ai luat povestea dintr-o carte. Nu-i o poveste despre Alhambra. De ce ai făcut asta?

– S-o distrez pe soţia ta.

– Nu s-a distrat.

– Păi, ca să mă distrez eu atunci.

– Zău?

Nu părea prea mulţumit de mine.

– Altceva, a spus. Anna crede că tu eşti tipul care a mârâit la ea. Tu ai fost?

– Da.

– De ce ai făcut asta?

Mă vedeam pe fundul bazinului de mozaic, încălţat cu papuci de beton dacă nu găseam un răspuns mai bun decât „ca să mă distrez".

– Ascultă Frank, asta s-a întâmplat acum o lună. Uită.

– Eu nu uit nimic.

Adevărat.

– Bine, atunci, acceptă scuzele mele.

– OK. Asta o să fac. Şi e mai mult decât fac de obicei, a adăugat.

S-a uitat atent la mine, apoi s-a lovit peste frunte.

– *Tu sei matto! Capisce?*

Le face bine să-şi folosească mâinile.

– *Capisco*, am răspuns.

– Voi sunteţi nebuni pe-aici.

Ne-am întors amândoi la ziar, dar după câteva minute de tăcere m-a întrebat:

– Cu cât să te plătesc?

– Cu nimic. Răspund la o favoare.

– Nuu. Ai făcut-o deja vorbind cu Mancuso. Scapă-mă azi şi capeţi cincizeci de bătrâne.

– Nu, eu...

– I-ai acuma, consiliere, pentru că s-ar putea să am nevoie de tine mai târziu şi, dacă-mi iau toţi banii cu OSC-ul, n-o să mai primeşti nicio ceapă degerată.

Am ridicat din umeri.

– În regulă.

– Vezi? Ai câştigat deja nouă mii şi nici nu ţi-ai luat micul dejun.

M-a ameninţat cu degetul.

– Şi nu uita să-i declari ca venit impozabil.

A râs. Eu am reuşit să zâmbesc. „Lua te-ar dracu' Frank." Am vorbit o vreme despre familie şi Frank m-a întrebat:

– Fiica ta e tot în Cuba?

– Da.

– Dacă vorbeşti cu ea, spune-i că e numărul patru.

– Poftim?

– Monte Cristo numărul patru. Am uitat să-i spun fiului tău să-i comunice. Astea sunt trabucele mari. Numărul patru.

N-aveam de gând să mă cert cu el în privinţa contrabandei, aşa că am încuviinţat.

– Crezi că bătrâna o să rămână în casa portarului? a întrebat.

– Aşa am sfătuit-o.

– Da? Cât ar vrea ca să se mute?

– Nimic, Frank. Asta-i casa ei. Las-o baltă.

A ridicat din umeri.

Am cochetat cu ideea de a-i spune că William Stanhope contribuise probabil cu bani la Fondul de Păstrare a Coastei de Aur, adversar de temut al lotizării Stanhope Hall-ului. Dar n-am putut să

dezvălui un astfel de secret. Oricât de lipsită de etică era acţiunea lui William, nu era ilegală, şi-mi mărturisise aceste gânduri cu aproximativ patru minute înainte să-i spun să se ducă dracului. Dar l-am întrebat pe Bellarosa:

– Ce-o să faci cu Stanhope Hall?

– Nu ştiu. Vedem noi.

– L-ai putea folosi să înmormântezi cadavre.

A zâmbit.

– Unde-i fiul tău Tony? l-am întrebat.

Îl cunoscusem pe micul student la La Salle săptămâna trecută şi părea un puşti isteţ. Mi-a amintit, de asemenea, de ţinuta şi manierele tatălui său. Bellarosa părea foarte mândru de el. Începusem să-i spun Micul Don, dar doar în minte, firește.

– L-am trimis la fratele lui mai mare pentru restul verii.

– Care frate mai mare?

S-a uitat la mine.

– Nu contează. Şi uită c-ai auzit asta. Ai înţeles?

– Absolut.

Dumnezeule, trebuia să te gândeşti ca lumea înainte să pui vreo întrebare acestui om. Cei bogaţi şi celebri erau aşa, firește, şi aveam prieteni avuţi care nu-mi dezvăluiau nici ei ce se întâmpla cu copiii lor. Dar *îmi* spuneau dacă întrebam.

– Hei, fiul tău e tot în Florida? a întrebat.

– Poate că da, poate că nu.

A zâmbit şi s-a întors din nou la ziarul lui. Dezlega acum careul de cuvinte încrucişate.

– Scriitor american, prenumele e Norman, şase litere... Se termină cu „r".

– Mailer.

– N-am auzit de el.

A completat căsuţele.

– Da... Asta era. Eşti băiat deştept.

Filomena a intrat în bucătărie şi era într-adevăr urâtă, genul greu de suportat dimineaţa. A discutat cu Frank în italiană câteva minute şi mi-am dat seama că el nu vorbea bine limba, pentru că n-avea răbdare cu el. A scos tot felul de cutii de biscuiţi italieneşti şi le-a trântit pe masă. Îi făcea lui Bellarosa zile fripte în legătură cu ceva, apoi a început să-mi facă şi mie.

– Vrea să mănânci, mi-a explicat Frank.

Aşa că am mâncat. Erau diferite soiuri de biscuiţi pentru micul dejun şi nu erau răi cu unt. Bellarosa a trebuit să mănânce, de asemenea. Filomena ne-a privit un timp, făcându-mi semn cu capul să mai iau. Bellarosa i-a spus ceva aspru, iar ea i-a întors-o. Era un soi de mic dejun de forţă şi forţa era de partea ei. Până la urmă, Filomena a găsit ceva de făcut şi Frank şi-a împins farfuria deoparte.

– Mă doare-n cur.

– Ai spus lucrurilor pe nume.

S-a aplecat spre mine.

– Ştii vreun bărbat pe-aici pentru ea?

– Nu-mi vine în minte.

– Are douăzeci şi patru de ani, e probabil virgină, găteşte minunat, curăţă, coase şi munceşte din greu.

– O iau eu.

A râs şi m-a bătut pe umăr.

– Zău? Vrei o soţie italiancă? O să te spun soţiei tale.

– Am discutat deja.

Şi-a mai turnat o ceaşcă de cafea. Se apropia ora opt şi mă gândeam deja că-i cam târziu pentru o arestare, când Vinnie a intrat în bucătărie mergând ca pe ouă.

– Şefule, au sosit. A sunat Anthony de la poartă. Vin.

Bellarosa l-a concediat cu o mişcare a capului şi Vinnie s-a evaporat. S-a întors spre mine.

– Mi-eşti dator cincizeci de dolari.

Am avut impresia că-i voia chiar atunci, aşa că i-am dat şi i-a băgat în buzunar.

– Vezi? Ferragamo e un om necinstit. A minţit marele juriu şi i-au dat acuzarea. Aşa că eu sunt arestat pentru ceva ce n-am făcut, iar el *ştie* că nu l-am omorât pe Juan Carranza. Acum o să curgă sânge pe străzi şi oameni nevinovaţi o să aibă de suferit.

Oamenii care au necazuri cu legea încep să se creadă sfinţi şi martiri. Am observat asta la clienţii mei care au fost prinşi făcând contabilitate „artistică". Bellarosa s-a ridicat în picioare şi mi-a spus:

– Pentru paisprezece ianuarie anul ăsta, ziua în care Juan Carranza a fost omorât de băieţii de la DEA, am un alibi foarte bun.

– Bine.

M-am ridicat şi eu şi mi-am luat servieta.

– Nu m-ai întrebat niciodată de alibiul pentru ziua aia pentru că nu eşti avocat criminalist.

– Adevărat, ar fi trebuit să te întreb.

– Ei bine, întâmplător eram aici. A fost una dintre zilele când am venit să văd locul ăsta. Am stat aici aproape toată ziua, plimbându-mă, la optzeci de kilometri de locul unde a fost omorât Carranza. I-au zburat creierii în maşina lui, în parcarea Garden State. Dar eu, oricum, nu eram prin preajmă. Eram aici.

– A fost cineva cu tine?

– Sigur. Întotdeauna era cineva cu mine. Lenny conducea. Şi mai era un tip care mă însoţea.

Am dat din cap.

– Nimeni n-o să creadă aiureala asta, Frank. Ăsta nu-i un alibi. Te-a văzut cineva de *aici?*

M-a privit în ochi. Nu ştiu cum de nu anticipasem asta.

– Las-o baltă, am zis.

Şi-a îndreptat degetul arătător spre mine.

– Consiliere, dacă-i spui judecătorului ăluia când depui cauţiunea că m-ai văzut în ziua aia, Ferragamo e-n aer şi ies în două minute, poate chiar fără să fie nevoie de cauţiune.

– Nu.

Am luat-o spre uşă.

– Hei, poate că nu m-ai văzut. Ce-ai făcut în ziua aia? Ai ieşit să călăreşti?

– Nu.

S-a îndreptat spre mine.

– Poate că soţia ta a ieşit să călărească. Poate m-a văzut ea. Poate ar fi trebuit să vorbesc cu ea.

Am dat drumul la servietă şi m-am îndreptat spre el.

– Ticălosule!

Am rămas în picioare la treizeci de centimetri unul de altul. M-am gândit la ţeava de plumb.

– N-am să comit un sperjur pentru tine şi nici soţia mea n-o va face.

Ne-am holbat unul la celălalt. Într-un final, a zis cu voce moale:

– OK. Dacă tu crezi că nu trebuie să spui asta ca să mă scapi, n-o spune. Scapă-mă doar.

– Să nu mai încerci porcăria asta cu mine, Frank! Să nu-mi mai ceri *niciodată* să fac ceva ilegal. Vreau să-ţi ceri scuze, sau plec.

N-am putut citi nimic pe faţa lui, de obicei expresivă, decât că ochii îi erau duşi departe, apoi m-a ţintuit cu privirea.

– OK. Îmi cer scuze, OK? Hai să mergem.

M-a prins de braţ, eu mi-am luat servieta şi am ieşit în curtea interioară.

Lenny şi Vinnie stăteau lângă gemuleţele laterale care flancau uşa din faţă. Vinnie s-a întors spre şeful lui.

– Ceva e putred aici.

Bellarosa l-a dat la o parte şi s-a uitat pe geam.

– Fir-aş al dracului... S-a întors către mine. Hei, ia priveşte aici!

M-am apropiat de geam, neştiind la ce să m-aştept – tancuri, trupe de şoc, elicoptere, orice. M-aşteptam să văd vehicule şi în vehicule cel puţin o duzină de oameni: agenţi federali în costum, poate câteva uniforme de la poliţia locală şi detectivi, ca să simtă fiecare

că participă la acţiune. Numai că acum, pe aleea pavată, venea un singur om, pe jos, încet, uitându-se la straturile de flori şi la plopi, ca şi cum ar fi ieşit la plimbare.

Când omul s-a apropiat – de fapt înainte de asta – l-am recunoscut. M-am întors către Bellarosa.

– Mancuso.

– Da?

Lenny, de la celălalt geam a exclamat:

– E singur! Nenorocitul e *singur.* S-a întors către Bellarosa. Hai să-l curăţăm pe împuţit.

Nu mi se părea o idee bună.

– Omul ăsta are boaşe, a zis Bellarosa. Dumnezeule, ce curaj are.

Vinnie era scandalizat.

– Nu pot să facă asta! Nu pot să trimită un singur om!

Domnul Mancuso nu era singur, bineînţeles, avea întreaga autoritate şi putere a legii de partea lui. Asta era lecţia pe care ne-o dădea în dimineaţa asta, nu numai lui Frank Bellarosa şi oamenilor lui, ci şi mie.

– Vine! a exclamat Lenny.

Şi-a băgat mâna dreaptă în haină, apucând, speram eu, carneţelul de telefoane. Dar nu, şi-a scos revolverul şi a zis:

– Să-l găurim, şefule?

De fapt, nu părea foarte convins.

– Taci din gură, a răspuns Bellarosa. Pune-l la loc. Duceţi-vă amândoi în spate. Acolo. Consiliere, tu rămâi aici.

Lenny şi Vinnie s-au dus mult în spate, lângă una dintre coloane, iar eu am rămas pe loc.

S-au auzit trei bătăi în uşă.

Frank Bellarosa s-a dus la uşă şi a deschis-o.

– Hei, uite cine a venit.

Domnul Mancuso şi-a arătat insigna, deşi ştiam cu toţii cine e, şi a intrat direct în subiect:

– Am mandat de arestare pentru tine, Frank. Să mergem.

Dar Bellarosa nu a făcut nicio mişcare, s-au holbat doar unul la celălalt, ca şi cum ar fi aşteptat clipa asta de ani de zile şi voiau s-o facă să dureze cât mai mult, pentru a o gusta pe deplin. Până la urmă, Bellarosa a zis:

– Eşti curajos, Mancuso.

– Iar tu eşti arestat, a răspuns Mancuso.

Mancuso a scos o pereche de cătuşe din buzunar.

– Mâinile în faţă.

– Hei, amice, lasă-mă să mă ocup întâi de câteva lucruri, OK.

– Lasă baltă chestia cu amice. Te opui arestării?

– Nu, nu. Vreau doar să vorbesc cu nevastă-mea. Fără glume proaste. Te aşteptam. Uite, avem un civil aici. S-a dat la o parte şi a făcut din cap spre mine. Vezi? Îl cunoşti. Poate să confirme.

Domnul Mancuso şi cu mine ne-am privit în ochi şi mi-am dat seama că ştia deja că sunt acolo.

– Domnule Mancuso, i-am spus, vedeţi, clientul meu se aştepta să fie arestat şi n-a făcut nicio încercare de a se opune sau de a fugi. Vrea doar un moment să vorbească şi cu soţia sa. Este rezonabil şi se obişnuieşte.

Nu ştiam dacă era adevărat sau nu, dar ar fi putut să fie. Cred că ceva de genul ăsta spun în filme.

– În regulă, Frank, i-a spus domnul Mancuso lui Bellarosa. Zece minute. Doar o îmbrăţişare şi-un pupic. Fără tam-tam.

Bellarosa a râs, deşi eram sigur că i-ar fi zdrobit faţa lui Mancuso cu o ţeavă de plumb.

Bellarosa s-a dat la o parte din uşă şi Mancuso a făcut câţiva paşi în curtea interioară, s-a uitat la mine, apoi i-a văzut pe Vinnie şi pe Lenny. A aruncat o privire împrejur să se asigure că nu i-a scăpat nimeni.

– *Benvenuto a nostra casa*, a rostit Bellarosa.

Domnul Mancuso a răspuns în italiană şi, cu toate că n-am putut înţelege ce-a spus, nu a zis „mulţumesc". De fapt, dacă n-aş fi sigur că domnul Mancuso nu foloseşte înjurături, aş fi jurat că a spus „du-te dracului". Poate înjură doar în italiană. Oricum, indiferent de ce-o fi spus, i-a făcut pe Frank, Vinnie şi Lenny să pară nemulţumiţi de *paesano* al lor.

Frank şi-a păstrat zâmbetul, s-a scuzat şi a urcat scările până la etajul al doilea.

Domnul Mancuso şi-a îndreptat atenţia către Lenny şi Vinnie.

– Înarmaţi? i-a întrebat.

Au încuviinţat amândoi din cap.

– Aveţi permis?

Au încuviinţat din nou. Domnul Mancuso a întins mâna.

– Portofelele.

I-au pus amândoi portofelele în mână, iar el le-a frunzărit conţinutul, lăsând să cadă pe jos bani şi cărţi de credit în timp ce scotea permisele de portarmă. Le-a comparat feţele cu fotografiile şi a zis:

– Vincent Adamo şi Leonard Patrelli? Din ce vă câştigaţi existenţa, băieţi?

– Din nimic.

Le-a aruncat portofelele şi le-a spus:

– Afară.

Au ezitat, apoi şi-au adunat banii şi cărţile de credit de pe jos şi au ieşit.

Domnul Mancuso şi-a îndreptat acum atenţia asupra locului, s-a uitat în sus la păsări, la plantele agăţătoare, apoi la mezanin şi balcoane.

– Doriţi puţină cafea? l-am întrebat.

A negat din cap, apoi a început să se plimbe prin curtea interioară, a verificat dacă palmierii din hârdaie sunt sănătoşi, dacă păsărelele din coliviile de jos au mâncare şi apă, apoi a contemplat coloanele din marmură roz.

Acesta era într-adevăr un alt domn Mancuso decât cel cu care navigasem. S-a întors şi m-a privit, apoi a făcut semn cu capul spre un balansoar mare.

M-am aşezat, iar el şi-a tras alt scaun şi s-a aşezat vizavi de mine. Am ascultat păsărelele o vreme, apoi m-a privit şi a întrebat:

– Care-i problema, domnule Sutter?

– Problema? Care problemă?

– Asta v-am întrebat şi eu. Trebuie să aveţi probleme, altfel n-aţi fi aici. Probleme de familie? Probleme cu banii? Probleme cu soţia, probleme de viaţă? N-o să rezolvaţi nicio problemă aici. Încercaţi să dovediţi ceva? Ce vă nemulţumeşte?

– Dumneavoastră, în clipa de faţă.

– Hei, eu nu mă ocup de fericire.

– Vă ocupaţi cu duhovnicia?

– Uneori. Ascultaţi, o să-l las pe Bellarosa să-şi cheme avocatul, pe Jack Weinstein. Weinstein o să-l aştepte la Tribunalul Federal. Vă las cinci minute cu Bellarosa să-i explicaţi, în ce mod doriţi, că nu vreţi să-l apăraţi şi că, de fapt, nu vreţi să-l mai vedeţi niciodată. Credeţi-mă, domnule Sutter, o să înţeleagă.

– N-ar trebui să vă băgaţi între avocat şi clientul lui.

– Nu-mi spuneţi mie cum e legea, domnule Sutter. Ştiţi, pentru mine, ca agent federal, care operează arestarea, nu contează cine e avocatul lui Bellarosa. Dar în calitate de cetăţean şi om, pentru mine contează că avocatul lui sunteţi dumneavoastră.

M-am gândit la asta o clipă, apoi am răspuns:

– Apreciez ceea ce spuneţi. Dar nu pot să mă eschivez acum, domnule Mancuso. Nimeni nu ştie cum am ajuns aici şi de ce. Trebuie să merg până la capăt, altfel n-o să ies niciodată la lumină. Înţelegeţi?

– Am înţeles totul. Dar ar fi trebuit să căutaţi alternative.

– Probabil că ar fi trebuit.

Am rămas tăcuţi câteva minute, apoi am auzit pe scări paşii grei ai lui Bellarosa.

Mancuso s-a ridicat şi l-a aşteptat pe ultima treaptă, cu cătuşele în mână.

– Gata, Frank?

– Desigur.

Bellarosa a întins mâinile şi Mancuso i-a pus cătuşele.

– Lângă coloană, a zis Mancuso.

Bellarosa s-a sprijinit de coloana de marmură, iar Mancuso l-a percheziţionat.

– OK.

Bellarosa s-a îndreptat, iar Mancuso mi s-a adresat:

– Din moment ce sunteţi aici, citiţi-i *dumneavoastră* drepturile.

Nu mi-amintesc chiar cuvânt cu cuvânt aşa-zisul Avertisment Miranda, ceea ce a fost puţin cam jenant (eu mă ocup în general de impozite, testamente şi tranzacţii imobiliare). Oricum, Mancuso şi Bellarosa m-au ajutat.

– OK? a întrebat Mancuso. Clientul dumneavoastră îşi înţelege drepturile?

Am încuviinţat din cap. Mancuso l-a luat de braţ pe clientul meu ca să-l conducă spre ieşire când am zis:

– Aş vrea să văd mandatul de arestare.

Domnul Mancuso a părut supărat, dar l-a scos din buzunar şi mi l-a întins. L-am studiat cu atenţie. Nu mai văzusem niciunul până atunci şi mi s-a părut de-a dreptul interesant. Am simţit că am câştigat ceva din cele cincizeci de miare şi că m-am răscumpărat pentru chestia cu Avertismentul Miranda, dar mi-am dat seama că Mancuso şi chiar Bellarosa erau cam nerăbdători. I-am dat înapoi mandatul lui Mancuso, întrebându-mă dacă n-ar fi trebuit să-i cer o copie pentru dosarul meu.

Mancuso l-a condus pe Bellarosa la uşă, iar eu i-am urmat.

– Mergeţi direct la biroul FBI-ului din Federal Plaza? l-am întrebat pe Mancuso.

– Exact.

– Cât o să staţi acolo?

– Atâta cât trebuie să-l înregistrăm pe prizonierul meu.

– Şi după înregistrare, îl duceţi pe clientul meu direct la Tribunalul Federal din Foley Square?

– Da.

– Pe la ce oră, domnule Mancuso?

– Pe la cât ajungem, domnule Sutter.

– Presa va fi acolo?

– Asta nu este treaba mea, domnule Sutter.

– Este treaba lui Alphonse Ferragamo, care o să regizeze un întreg spectacol pentru mass-media.

– Nici asta nu e treaba mea.

– Intenţionez să fiu alături de clientul meu tot timpul, domnule Mancuso. Sper ca toată lumea să se comporte corect şi profesional, am spus.

– Puteţi fi sigur de asta, domnule Sutter. Pot să-mi iau prizonierul? Aş vrea să plecăm.

– Desigur. Ne vedem la Federal Plaza, i-am spus lui Bellarosa.

Bellarosa, încercând să pară foarte nonşalant, în ciuda cătuşelor şi a mâinii lui Mancuso de pe braţul lui, mi-a spus pe un ton glumeţ:

– Nu-ţi uita servieta, nu te opri la o cafea şi vezi să nu te faci pierdut. *Capisce?*

Am observat că Frank Bellarosa nu mai era aşa elocvent cu mâinile încătuşate, dar l-am înţeles.

– *Capisco.*

A râs şi i-a spus lui Mancuso:

– Vezi? Încă vreo două luni şi-o să înjure pe italieneşte.

– Să mergem, Frank.

Mancuso l-a condus pe Bellarosa afară.

Am rămas în uşă, iar Lenny şi Vinnie mi s-au alăturat. L-am privit pe Mancuso ducându-l pe Frank Bellarosa pe aleea lungă către poartă, unde Anthony stătea şi privea. Este o scenă pe care n-o s-o

uit niciodată. Dar nu cred că Anthony, Lenny sau Vinnie erau la fel de impresionaţi de ea, nici că trăseseră logica şi înţeleapta concluzie că n-ajungi prea departe cu crima.

– Gata de plecare, consiliere? m-a întrebat Lenny.

Am încuviinţat şi mi-am luat servieta, în timp ce Lenny s-a dus să tragă Cadillacul în faţa intrării.

M-am trezit singur cu Vinnie, care părea încă dezamăgit că locul nu fusese înconjurat de echipe de şoc şi trupe speciale.

– Trebuia să-l fi găurit pe împuţit. Cine dracu' se crede?

– Legea.

– Zău? Să-l ia dracu'

Vinnie a ieşit ca o vijelie. Am vrut să-l urmez, dar am auzit un zgomot în spate şi m-am întors. Coborând pe scara răsucită, răsuflând ca o locomotivă, era Anna, în capot şi papuci. Am încercat să mă ascund în spatele uşii, dar m-a văzut.

– John, John! Oh, Doamne!!

Madonn'. Chiar trebuie să suport toate astea?

– John!

S-a repezit la mine ca un Buick, model '54 cu tampoane supradimensionate.

– John! L-au luat pe Frank! L-au luat!

S-a ciocnit de mine – Buuum! – şi şi-a încolăcit braţele în jurul meu, singurul mod de a mă împiedica să leşin pe podea. Şi-a îngropat faţa la pieptul meu şi mi-a împroşcat cu lacrimi cravata Hermes.

– Oh, John! L-au arestat!

– Da, eram aici.

A continuat să bâzâie strivindu-mă. *Madonna mia.* Sânii şi braţele astea îmi scoteau tot aerul din plămâni.

– Gata, gata. Am luat o gură de aer. Nu plânge. Hai să stăm jos.

Am încercat s-o duc către un balansoar, dar era ca şi cum aş fi vrut să car în braţe o jumătate de vacă. Nu purta mare lucru pe sub capot şi, în ciuda împrejurărilor şi a orei matinale, am constatat că

eram un pic excitat de corpul ei. Un gând incredibil de nebunesc mi-a trecut prin minte, dar l-am scos de acolo înainte să mă trezesc omorât. Stătea pe scaun, strângându-mi mâinile într-ale ei.

– De ce l-au luat pe Frank al meu?

Isuse, Anna, de ce oare?

– Sunt sigur că e o greşeală, i-am spus. Nu-ţi face griji. O să fie acasă până diseară.

M-a tras jos în genunchi şi feţele ni s-au apropiat. Am observat că, aşa supărată cum era, întârziase sus suficient cât să se pieptene, să se machieze uşor şi să se dea cu parfumul ăla bun pe care îl folosea. M-a privit drept în ochi şi mi-a spus:

– Jură-mi. Jură-mi, John, c-o să-l aduci pe Frank acasă.

Mamma mia, ce dimineaţă avea să fie! N-am avut niciodată asemenea probleme la cumpărarea unei case. Mi-am dres glasul şi-am rostit:

– Jur.

– Pe mormântul mamei tale. Jură pe mormântul mamei tale.

Din câte ştiu, Harriet e încă vie şi bine mersi în Europa. Dar o grămadă de oameni îşi închipuie că părinţii mei sunt morţi, inclusiv eu, uneori, aşa că am zis:

– Jur pe mormântul mamei mele c-o să-l aduc pe Frank acasă.

– Oh, Doamne...

Mi-a sărutat mâinile şi manşetele o vreme. Am reuşit să arunc o privire la ceas.

– Anna, trebuie să mă duc să mă-ntâlnesc cu Frank.

M-am ridicat, în timp ce ea îmi strângea în continuare mâinile.

– Chiar trebuie să plec...

– Hei, consiliere! Trebuie să o luăm din loc!

Era Vinnie care, văzând-o pe Anna cramponându-se de mine, a zis:

– Oh, bună, doamnă Bellarosa. Îmi pare rău de asta, trebuie să-l duc pe domnul Sutter la tribunal.

Mi-am degajat mâinile şi i-am spus Annei:

– Sun-o pe Susan şi-o să vină să-ţi ţină de urât. Poate mergeţi împreună la cumpărături sau jucaţi puţin tenis.

Am luat-o grăbit spre uşă, mi-am înşfăcat servieta şi-am plecat în mare viteză.

Pe autostradă, în drum spre Manhattan, Lenny a spus din spatele volanului:

– Aţi văzut ce sânge rece are şeful?

Vinnie, aflat, de asemenea, pe bancheta din faţă, a răspuns:

– Da, nu-i e teamă de nimic. S-a uitat în spate la mine: Aşa-i, consiliere?

Mă cam enervau ăştia doi care cântaseră osanale lui Bellarosa pe ultimele zece mile, de parcă ar fi fost arestat de KGB pentru activităţi prodemocratice şi se afla acum în drum spre Lubyanca, pentru tortură.

– N-avea de ce să se teamă, decât de şoferi proşti pe autostradă, am spus.

– Da? a zis Vinnie. Eu am fost arestat de două ori. Trebuie să le arăţi că ai pipotă, altfel te f... ei. Ţi-ar plăcea să iei zece sau douăzeci de ani?

– Hei, Vinnie, am răspuns, dacă nu vrei să stai atâta, nu omorî. *Capisce?*

Lenny a râs.

– I-auzi la el. Parc-ar fi nenorocitul de Weinstein acum. Ce-ai face consiliere, dacă te-ar arunca într-o celulă plină de cioroi şi *melanzane?*

– S-ar putea s-o prefer unei maşini cu doi macaronari.

Li s-a părut că era foarte nostim şi au râs, s-au lovit peste genunchi, au dat cu pumnii în bordul maşinii, iar Lenny a apăsat pe claxon de câteva ori în timp ce Vinnie tuşea convulsiv. Italienii, am observat, au obrazul destul de gros când se fac glume pe seama lor. Dar erau şi glume care nu-i amuzau. Trebuia să fii atent.

– Şefu' se gândea să ia masa la Caff Roma, astăzi. O să fie acolo, aşa-i? a întrebat Vinnie.

– Sper. Dacă nu, cerem la Caff Roma să-i trimită mâncarea în celulă.

Iată un exemplu de glumă care nu-i amuză. De fapt, Vinnie chiar a spus:

– Asta-i nostim pe dracu'.

– Dacă nu ieşi cu Şefu' din tribunalul ăla, a zis Lenny, poate-ţi găseşti pe altcineva să te aducă acasă.

Nu era o ameninţare, dar putea deveni.

– Lasă asta în seama mea, am zis. Tu ai grijă cum conduci.

O vreme nu a zis nimeni nimic, ceea ce nu mă deranja deloc. Aşa că, iată-mă într-un Cadillac negru, cu doi pistolari mafioţi, avântându-mă direct în inima sistemului juridic criminalist.

Era abia nouă dimineaţa şi ora de vârf trecuse, dar traficul mai era încă aglomerat şi cred că n-aveam nicio şansă să-l depăşim pe Mancuso. De fapt, nici nu ştiu ce fel de maşină avea. Dar, deşi n-am văzut maşina în care se aflau Mancuso şi Bellarosa, am început să-mi dau seama că aceleaşi patru Forduri cenuşii ţineau pasul cu noi de la o vreme încoace.

– Uitaţi-vă la labagiii ăştia, a spus Lenny.

Aşa am făcut. În fiecare maşină erau câte doi tipi care se zgâiau la noi, în timp ce se jucau schimbând locurile în jurul nostru. Maşina din faţă a încetinit brusc şi Lenny a apăsat puternic pe frână.

– Labagii!

Fordurile cenuşii din lateral şi din spate ne-au încadrat şi ne-au încetinit la şaisprezece kilometri pe oră, aducându-i pe automobiliştii aflaţi în spatele nostru pe autostrada Long Island, care în general n-au răbdare nici în cele mai bune condiţii, aproape în pragul isteriei. Claxoanele urlau, se auzeau înjurături, şoferii se dădeau cu capul de volan. Erau realmente supăraţi acolo în spate.

Am produs ceea ce se cheamă, în termeni radiofonici, „întârzieri majore" apropiindu-ne de Tunelul Midtown.

Asta nu era doar hărţuială, bineînţeles, ci o încercare de-a dreptul lipsită de etică de a mă separa de clientul meu. Am văzut aici mâna lui Ferragamo şi-am început să bănuiesc că în maşinile astea nu era FBI-ul, ci oamenii lui Ferragamo de la Ministerul de Justiţie.

– Mergi direct la Tribunalul Federal din Foley Square, i-am spus lui Lenny.

– Da Şefu' a spus să ne-ntâlnim la Cartierul general al FBI-ului.

– Fă ce-ţi spun eu!

– O să ne omoare!

– Fă ce ţi-am spus!

Vinnie, care avea o minte pe jumătate întreagă, a spus:

– Are dreptate, trebuie să mergem direct la tribunal.

Lenny a părut să-nţeleagă.

– OK. Dar nu pot să ies din porcăria asta, Vinnie.

M-am aşezat la loc în fotoliu şi-am ascultat claxoanele urlând în jurul nostru. Nu cred că Mancuso era băgat în chestia asta. În cel mai bun caz, Mancuso primise un telefon în maşină prin care i se comunica să meargă direct la Tribunalul Federal. Bellarosa putea, şi chiar avea să fie înregistrat acolo, şi nu la Cartierul General al FBI-ului. După aceea, urma să fie târât în faţa unui judecător spre a-i fi citită acuzaţia şi capul celei mai mari organizaţii criminale din New York avea să se trezească stând acolo, în costumul lui elegant şi fără avocat. Judecătorul va citi acuzaţia şi-l va întreba pe Bellarosa cum pledează. Bellarosa va răspunde: „Nevinovat", şi judecătorul va hotărî reţinerea fără drept de cauţiune. Frank va face un scandal monstru, dar zadarnic. Omorul era o acuzaţie gravă şi-mi vor trebui vreo două săptămâni să obţin dreptul de a-l scoate pe cauţiune. De fapt, aş fi fost mai inspirat să plec la Rio şi să-i trimit o carte poştală. M-am uitat la servieta de lângă mine. O parte din certificatele de proprietate erau negociabile şi mai era milionul în bani gheaţă. Brazilienii nu întreabă prea multe când depui un milion de dolari americani în bancă, poate doar ce culoare de cec doreşti.

M-am uitat la ceas. Erau probabil în Foley Square acum, dar procedura de înregistrare, chiar expediată în grabă, trebuia totuşi făcută conform legii: cuprindea percheziţia corporală, luarea amprentelor, fotografii, întocmirea unei biografii şi completarea unor formulare. Abia după asta puteau să-l ducă pe Bellarosa în faţa judecătorului. Aşa că era posibil să dau buzna în tribunal, să descopăr unde avea să i se citească acuzaţia lui Bellarosa şi să intru la timp în sala de judecată. Era posibil. Mi-amintesc că, odată, aveam de încheiat un contract imobiliar în Oyster Bay şi maşina a rămas în pană... dar poate că nu este o comparaţie bună.

Păi, ce puteam să fac? Am notat numerele de înmatriculare ale „escortei" noastre, m-am holbat şi eu la ei, apoi am luat un ziar care zăcea pe banchetă. Echipa naţională de baseball îi bătuse pe canadieni şi mai avea două meciuri diferenţă până la primul loc. Le-am spus prietenilor mei din faţă:

– Ei, ce părere aveţi de băieţii ăştia de la baseball?

– Da. Aţi văzut meciul de aseară? m-a întrebat Vinnie.

Am vorbit pe tema asta o vreme. Ştiam că trebuie să avem ceva în comun, în afară de şef şi de teama pentru vieţile noastre.

Se găsea un telefon în maşină şi aş fi putut s-o sun pe Susan, dar n-aveam niciun chef. Viitoarea ocazie cu care o să audă de mine va fi la ştirile de după-amiază. Dar atunci mi-am amintit că ea nu citea, nu asculta şi nu se uita la ştiri. Poate făcea o excepţie în cazul ăsta.

Ne apropiam de intrarea în tunel şi m-am uitat la ceas. Avea să fie o cursă contracronometru.

27

Ne-am pierdut „escorta" în Tunelul Midtown şi am ieşit pe Autostrada FDR. Lenny s-a dovedit mai bun la şofat decât era la conversaţie, ceea ce-i puţin spus, şi ne-a dus rapid prin şi pe străzile înguste şi aglomerate din Manhattan. Cu cât ne apropiam mai mult de Folley Square, cu atât traficul devenea mai lent. M-am uitat la ceas. Era nouă patruzeci şi am apreciat că Mancuso şi Bellarosa puteau fi la Foley Square de vreo treizeci de minute. Roţile justiţiei criminaliste se învârtesc încet, dar pot fi capabile de o rotaţie rapidă dacă cineva ca Alphonse Ferragamo stă acolo şi toarnă ulei pe ele.

Roţile Cadillacului nu se învârteau deloc repede. De fapt, eram blocaţi în trafic lângă City Park şi primele citiri de acuzaţii începeau la zece. *Fir-ar să fie.* Mi-am înşfăcat servieta şi am deschis uşa.

– Unde vă duceţi? a întrebat Vinnie.

– La Rio.

Am ieşit din maşină înainte să poată compila informaţia.

Afară din Cadillacul cu aer condiţionat, aerul era cald şi umed, nu era uşor să alergi în pantofi ascuţiţi, dar toţi avocaţii au făcut asta la un moment dat. Am luat-o în sus pe Centre Street spre Foley Square. Pe drum, am repetat ce trebuia să spun: „Onorată instanţă! Nu bateţi cu ciocănelul! Am venit cu banii!"

Străzile şi trotuarele erau aglomerate, mulţi oameni din această parte a oraşului erau slujbaşi ai oraşului, statului sau guvernului

federal, deci oameni care, firește, n-aveau niciun motiv să se grăbească. Totuși, am mai văzut câțiva oameni alergând în costume Brooks Brothers pe care i-am luat drept avocați în misiuni similare cu a mea. Am ajuns în spatele unui bun maratonist și în zece minute am fost în Foley Square, lac de sudoare, cu brațele amorțite din cauza greutății servietei. Sunt destul de în formă, dar alergatul prin căldura și monoxidul de carbon din Manhattan, în costum, echivalează cu vreo trei seturi de tenis la club.

M-am oprit la piciorul celor patruzeci sau cincizeci de trepte ale tribunalului și-am contemplat o clipă vârful, apoi am respirat adânc și m-am avântat către porticul colosal susținut de coloane. Am avut o viziune a mea leșinând și a bunilor samariteni îngrămădindu-se în jurul meu, desfăcându-mi cravata Hermes și ușurându-mă de povara celor cinci milioane de dolari. După asta ar fi trebuit s-o-ntind urgent la Rio.

Următorul lucru de care am fost conștient a fost că eram în holul răcoros al Tribunalului federal, călcând hotărât pe pardoseala de marmură albă, apoi trecând printr-un detector de metale care a început să bâzâie. Un polițist de pază, evident intrigat de ținuta mea dezordonată și de servieta uriașă, m-a rugat să pun servieta pe o masă lungă și s-o deschid. Așa că, iată-mă în acest hol uriaș, în îmbulzeala și forfota dintr-un tribunal la ora zece dimineața, deschizând o servietă burdușită cu bani. Dacă ați golit vreodată o geantă plină cu lenjerie de corp murdară, la vamă, cunoașteți senzația.

Polițistul, un bărbat mai în vârstă, care probabil își închipuia că toți polițiștii trebuie să arate și să se poarte ca Wyatt Earp, a rămas în picioare, cu degetele mari băgate în curea, mestecând o bucată de nu știu ce. În ciuda pozei sale de cowboy, nu purta cizme, pinteni, sau ceva de genul ăsta. Era îmbrăcat în uniforma standard a polițiștilor de la tribunal, care consta în pantaloni gri, cămașă albă, cravată roșie și un sacou albastru cu emblema Poliției Federale cusută pe buzunarul de la piept. Era încălțat în pantofi ieftini, iar pistolul nu-l purta la talie,

ci în altă parte, probabil într-un toc de umăr. Eram foarte dezamăgit de ţinuta lui, dar am preferat să nu fac nicio remarcă.

– Ce-i asta? s-a interesat Wyatt Earp.

„Bani, imbecil ce eşti."

– Bani pentru cauţiune, sergent.

– A, da?

– Da. Am un client care urmează să fie trimis în judecată în dimineaţa asta.

– Aşa să fie?

– Chiar aşa. Şi, de fapt, nu vreau să ratez asta, aşa că...

– De ce sunteţi transpirat?

– Am alergat ca să nu întârzii la trimiterea în judecată.

– Vă e frică de ceva?

– Nu. Am alergat.

– Zău? Aveţi un act de identitate?

– Bănuiesc că am.

Am scos portofelul şi i-am dat permisul de conducere cu fotografia mea pe el şi legitimaţia de avocat. Acum mai stăteau şi alţi poliţişti prin preajmă, uitându-se la mine şi la bani. Wyatt Earp le-a dat permisul de conducere şi s-au uitat toţi la el. Nu mai e nevoie să spun că se adunase o gloată întreagă, încântată de verzişori, aşa că am închis servieta.

După ce permisul de conducere a trecut din mână în mână, inclusiv, cred, pe la un portar în trecere pe-acolo, l-am primit înapoi.

– Cine e clientul dumitale, consiliere? m-a întrebat Earp.

Am ezitat, apoi am răspuns:

– Bellarosa, Frank.

Sprâncenele poliţistului s-au arcuit:

– Zău? L-au prins pe ticălosul ăla? Când?

– A fost arestat azi-dimineaţă. Vreau neapărat să ajung în sala de judecată înainte să ajungă el în faţa judecătorului.

– Ia-o-ncet. Are noroc dacă ajunge în faţa judecătorului până la prânz. Eşti nou pe-aici?

– Cam aşa ceva. Trebuie să vorbesc cu clientul meu înainte de citirea acuzaţiei, am adăugat. Aşa că am plecat.

Şi chiar am plecat.

– Aşteaptă!

M-am oprit. Poliţistul a venit legănându-se către mine, cu picioarele uşor arcuite, de parcă ar fi călărit toată dimineaţa sau poate că avea hemoroizi.

– Ştii unde-i arestul preventiv?

– De fapt, nu.

– Păi, să-ţi spun eu. Mergi la etajul trei.

– Mulţumesc.

– Stai aşa. Arestul preventiv e între camera poliţiştilor unde o să-l fotografieze şi o să-i ia amprentele clientului tău, şi...

S-a oprit şi s-a apropiat de mine.

– Vrei să mergi la baie sau ceva?

Cred că eram un pic cam nervos şi Waytt şi-a dat seama de asta. A părut din nou suspicios, aşa că am luat taurul de coarne:

– Uite ce-i, sergent, cu clientul meu o să meargă foarte repede, având în vedere cine este. De fapt, a terminat deja. Nu vreau să ratez citirea acuzaţiei pentru că, în cazul ăsta, n-o să fie prea mulţumit de mine.

Aproape că am adăugat *Capisce?*, dar individul părea irlandez.

A rânjit.

– Da, nu vrei să ratezi citirea acestei acuzaţii, consiliere. Ştii unde să mergi?

– Etajul trei?

– Chiar acolo. Omul dumitale a fost acuzat şi arestat sau doar arestat şi aşteaptă acuzarea?

– Acuzat şi arestat.

– OK, atunci nu ai nevoie de un judecător de la tribunal, ci de judecătorul districtual. Partea întâi.

Mamma mia, tipul ăsta voia să-mi ţină o prelegere despre procedurile Tribunalului Federal. De fapt, chiar nu ştiam nimic din toate astea, dar nici nu mă interesa. Voiam doar s-ajung la etajul trei, înainte să fie prea târziu. Totuşi, nu doream să par speriat, ceea ce l-ar fi făcut doar să fie mai binevoitor sau mai suspicios. Am zâmbit.

– Partea întâi. Bine.

– Partea întâi. Etajul trei. S-a uitat la ceas. Hei, e trecut de zece. Ai face bine să te grăbeşti.

– Exact.

Am mers, n-am alergat, către lift. L-am auzit strigând în urma mea:

– Sper că ai destui bani acolo.

„Sper că am destul timp, Wyatt." Am luat liftul până la etajul trei.

Ghinion, liftul s-a oprit în faţa Curţii Juraţilor, nu în Partea întâi, aşa că eram deja pierdut. Am ales o direcţie şi-am luat-o într-acolo. Erau zeci de arestaţi cu mâinile încătuşate, pe coridoare, fiecare cu poliţistul care făcuse arestarea, poliţişti federali, agenţi de la FBI, procurori, martori şi tot felul de oameni dintre care niciunul nu părea fericit că se află acolo. Holurile oricărui tribunal au ceva deosebit de deprimant; deţinuţii, gardienii, slăbiciunea morală, mizeria şi ticăloşia scoase la lumină.

Am ales un coridor la întâmplare şi-am luat-o pe-acolo. Tribunalele federale se deosebesc în multe privinţe de cele districtuale sau municipale. Una la mână, ai infractori de înaltă clasă, cum ar fi tipi isteţi de Wall Street sau alţi artişti ai jafului în robă, care au fost suficient de proşti să folosească Serviciul Poştal al S.U.A. pentru corespondenţă sau Sistemul Telefonic pentru a comunica. Uneori, vezi câte un spion sau câte un trădător şi din când în când (dar nu prea des) câte un congresman sau un membru al Cabinetului. Dar am auzit, şi acum vedeam cu ochii mei, că de când cu creşterea

numărului de cazuri legate de droguri, calitatea infractorilor era ceva mai proastă decât în anii trecuţi. De fapt, am văzut bărbaţi care arătau de parcă s-ar fi ocupat de comerţul internaţional cu produse farmaceutice şi mi-am dat seama de ce Frank Bellarosa, aşa dur cum era el, prefera să evite necazurile cu aceşti indivizi noi.

Nici măcar nu voiam să stau pe acelaşi hol cu aceşti tipi periculoşi, chiar dacă *aveau* cătuşe la mâini. Una la mână, că miroseau, şi putoarea era îngrozitoare. Simţisem odată mirosul dintr-un tribunal districtual şi-l cunoşteam; era un miros de lături, un soi de iz dulce-acrişor de transpiraţie care te izbea, iar dincolo de el o putoare de animal în putrefacţie. Aproape că mi-a venit să vărs când am trecut pe coridor. „John Sutter, ce faci aici? Întoarce-te în Wall Street, unde ţi-e locul. Nu, la naiba, mergi până la capăt. Unde ţi-e bărbăţia, idiot chiţibuşar ce eşti? Dă-i înainte."

I-am dat înainte pe coridorul împuţit al Curţii Juraţilor şi-am găsit Partea întâi, unde inculpaţii nu aveau cătuşe şi miroseau mai bine.

– Frank Bellarosa a fost dus în faţa judecătorului? l-am întrebat pe-un poliţist.

– Bellarosa? Omul Mafiei? Nici măcar n-am ştiut că-i aici.

– Ar trebui să fie aici. Sunt avocatul lui. E posibil să i se fi citit acuzaţia?

A ridicat din umeri.

– S-ar putea. Judecătorul Rosen citeşte întruna acuzaţii de la o vreme încoace.

– Unde e sala lui de judecată?

– A ei. Judecătorul Rosen e o femeie.

– Câţi judecători citesc acuzaţii în dimineaţa asta?

– Unul, ca-n fiecare dimineaţă. Sunteţi nou pe-aici?

– Bănuiesc că da. Unde e sala de judecată a judecătorului Rosen?

Mi-a spus şi a adăugat:

– E o afurisită în materie de cauţiuni, mai ales când e vorba de băieţi isteţi.

După aceste noutăţi încurajatoare, am luat-o rapid, dar fără să arăt niciun semn al neliniştii care creştea în mine, către uşa pe care scria JUDECĂTOR SARAH ROSEN şi am deschis-o.

În sală se desfăşura, într-adevăr, un proces şi doi poliţişti m-au luat la ochi când am intrat. Aşezaţi pe băncile pe care stau în general oamenii la un proces, se aflau vreo treizeci de persoane, în majoritate bărbaţi, şi am bănuit că toţi sunt avocaţi ai apărării, deşi ar fi putut să fie printre ei şi câţiva ofiţeri care operaseră arestările şi câţiva inculpaţi despre care se presupunea că nu sunt periculoşi, motiv pentru care nu purtau cătuşe. M-am uitat după costumul albastru al clientului meu şi după ciuful distinctiv al lui Mancuso printre capete şi umeri, dar n-am văzut nici unul, nici altul.

Tocmai se citea o acuzaţie. Un inculpat şi avocatul lui stăteau în faţa judecătorului Sarah Rosen. La dreapta judecătorului se afla o tânără adjunctă a procurorului federal, o femeie la vreo treizeci şi cinci de ani. O vedeam din profil şi, nu ştiu de ce, mi-a amintit de fiica mea, Carolyn. Era linişte în sala de judecată şi toţi cei din faţă vorbeau atât de încet, încât abia dacă puteam prinde un cuvânt sau două. Singurul pe care l-am auzit clar a fost inculpatul, un om de vârstă mijlocie, bine îmbrăcat, atunci când a spus: „Nevinovat", de parcă ar fi fost convins de asta.

Sistemul juridic criminalistic din America este, în principiu, o piesă de moravuri din secolul al optsprezecelea, pe care actorii încearcă s-o adapteze la societatea secolului douăzeci. Întreaga concepţie despre acuzaţii, de exemplu, citirea lor în public, târguiala asupra cauţiunii în faţa întregii curţi, are ceva arhaic, cred eu. Totuşi, cred că-i mai bun decât alte sisteme în care justiţia se practică în locuri întunecate şi ascunse.

Unul dintre poliţişti mi-a făcut semn cu capul să stau jos, aşa că m-am aşezat.

Procesul în curs s-a terminat şi inculpatul a fost condus afară cu cătuşe la mâini, refuzându-i-se cauţiunea. Nu era a bună.

Aprodul a anunţat următorul caz:

– Johnson, Nigel!

Prompt, un negru înalt şi slab, purtând un costum alb şi plete a fost introdus în sala de judecată printr-o uşă laterală, frecându-şi încheieturile în locul unde fuseseră cătuşele. Un avocat s-a ridicat şi şi-a croit drum către pupitrul judecătorului. Dacă trebuia să ghicesc, aş fi spus că gentlemenul care stătea în faţa judecătorului Rosen era jamaican şi acuzaţia era probabil în legătură cu traficul de stupefiante, cu imigraţia ilegală sau cu amândouă. Trimiterea în judecată putea dura până la cincisprezece minute dacă apărea vreo discuţie în privinţa cauţiunii. Între timp, Ferragamo ar fi putut face o şmecherie foarte isteaţă, iar clientul meu putea fi acum în faţa unui alt judecător în Tribunalul Federal Brooklyn, oferindu-şi ceasul Rolex drept cauţiune. Sala de judecată era răcoroasă, iar eu continuam să transpir. Gândeşte, Sutter.

În timp ce gândeam, am fost conştient că uşa din spatele meu s-a deschis de câteva ori şi am observat că bărbaţi şi femei îşi croiau drum spre primele rânduri unde-şi găseau câte un loc. Am observat, de asemenea, doi bărbaţi şi o femeie în boxa juraţilor, goală până atunci. Erau portretişti, ceea ce mi s-a părut neobişnuit pentru o trimitere în judecată.

Ceva mai la stânga mea era un avocat care se ocupa cu nişte hârţogărie din servietă. M-am aplecat către el şi l-am întrebat:

– Sunteţi de mult aici?

S-a uitat la mine.

– De la nouă.

– Aţi auzit strigat numele lui Frank Bellarosa?

A dat negativ din cap.

– Nu. O să i se citească acuzaţia aici?

– Nu ştiu. Eu îl apăr, dar nu prea sunt familiarizat cu tribunalele federale. Cum aş putea afla?

– Liniște-n sală! a zbierat polițistul gras, care mai degrabă mă vedea decât mă auzea.

Indivizii ăștia sunt fanatici după putere, cu pistoalele, insignele și burdihanele lor. Mi-am amintit că Mark Twain spunsese odată: „Dacă vrei să vezi scursura omenirii, du-te într-o închisoare și asistă la schimbarea gărzii". Aș fi vrut ca unchiul Walt să spună asta. Oricum, m-am liniștit și m-am gândit ce opțiuni aveam.

Trimiterea în judecată a tipului înalt începuse și era într-adevăr acuzat de trafic de droguri. Procurorul general, avocatul apărării și judecătorul Rosen confereau. Aparent, avocatul apărării nu reușea să-și susțină punctul de vedere, căci judecătorul dădea negativ din cap, procurorul, tot în profil, părea nereceptiv și inculpatul se holba la pantofi. Un gardian a venit prompt și inculpatul a devenit din nou deținut. *E o afurisită când e vorba de cauțiune.* Da, într-adevăr. Și, de fapt, dacă Frank Bellarosa ajungea în fața ei, nu vedeam niciun motiv pentru care să accepte cauțiunea în caz de omucidere.

Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât eram mai convins că întreaga afacere fusese urzită împotriva mea de la bun început. Eram sigur că clientul meu era în Tribunalul federal din Brooklyn chiar acum. Puteam să cer o audiență pentru cauțiune, să fac un apel, să scot un mandat de *habeas corpus* și să-ncerc să-l scot cândva, în viitorul apropiat. Dar nu pentru asta eram plătit și nu asta dorea el. M-am ridicat, mi-am luat servieta și am ieșit.

M-am dus către celulele de arest preventiv, aflate într-un colț îndepărtat al etajului al treilea și l-am întrebat pe polițistul care le supraveghea. Clientul meu dispăruse ca și cum ar fi fost înghițit de Gulag.

M-am dus la cabinele telefonice și am sunat la ambele birouri, dar nu primisem niciun mesaj de la clientul meu. Așa că am rămas pe loc, gândindu-mă la următoarea mișcare. Chiar atunci, polițistul cu care vorbisem despre trimiterile în judecată a venit la mine.

– O, mă bucur că v-am găsit, domnule consilier, a spus. Omul dumneavoastră, Bellarosa, o să fie judecat la Tribunalul Federal Brooklyn.

M-am ridicat.

– Eşti sigur?

– Aşa am auzit de la şeful meu. Foarte rău. Voiam şi eu să-l văd.

– O să-ţi aduc autograful lui, am spus în timp ce alergam spre lift. Am coborât în hol, m-am repezit pe uşă afară, pe trepte în jos şi-am făcut semn unui taxi din Foley Square. Puteam traversa Podul Brooklyn şi ajunge la Tribunalul Federal în aproximativ douăzeci de minute. Un taxi s-a oprit şi am deschis uşa, dar, când să urc, am observat un car de reportaj de la NBC. Atunci mi-a picat fisa. Grupul de oameni care intraseră în sala de judecată şi cei trei portretişti din boxa juraţilor. „Fir-ar să fie!" Am lăsat uşa taxiului deschisă şi-am luat-o la fugă înapoi spre tribunal. „Ticălosul! Ticălosul de Ferragamo! Ce pui de lele afurisit!" Am respirat adânc şi m-am avântat din nou pe trepte – erau patruzeci şi şase şi cele cinci milioane de dolari începuseră parcă să atârne mai greu.

Am trecut iar prin detectorul de metale, i-am zâmbit lui Wyatt Earp, care s-a uitat surprins la mine în timp ce mă îndreptam cu paşi mari către lift. M-am uitat la Earp cu coada ochiului până ce mi-a venit liftul, m-am urcat şi am ajuns înapoi la etajul trei.

M-am dus direct la Partea întâi şi-am deschis uşa sălii de judecată a judecătorului Rosen, exact când l-am auzit pe aprod strigând:

– Bellarosa, Frank!

Un murmur s-a înălţat din mulţime, cum se spune, şi oamenii au început să se ridice în picioare, apoi câţiva s-au mutat pe interval ca să vadă mai bine, iar eu m-am pomenit împingându-i ca să pot trece.

Aprodul sălii a început să strige:

– Linişte-n sală! Aşezaţi-vă! Aşezaţi-vă!

În aglomeraţie, am reuşit să prind privirea lui Bellarosa în timp ce era adus pe uşa laterală.

Pe când îmi croiam drum în faţă, aprodul a strigat:

– Avocatul lui Frank Bellarosa este prezent?

Am reuşit să ajung lângă balustradă şi-am zis:

– Aici.

Bellarosa s-a întors spre mine. Nu a zâmbit, dar a dat din cap ca să-mi arate că aprecia capacitatea mea de a realiza ceea ce se-ntâmplase în dimineaţa aceea. M-am simţit foarte mândru de mine, în ciuda faptului că nu făceam nimic în folosul umanităţii sau civilizaţiei occidentale, cel puţin.

Am ajuns la masa apărării şi mi-am pus servieta pe ea. I-am aruncat o privire judecătoarei Rosen, care nu părea surprinsă să mă vadă acolo, şi am dedus că nu făcea parte din complot. Dar adjuncta procurorului federal părea de-a dreptul uimită, şi nu putea să ascundă asta. S-a uitat prin sală de parcă ar fi aşteptat să-i vină cineva în ajutor.

– Domnule consilier, v-aţi înregistrat intrarea în sala de judecată? m-a întrebat judecătorul Rosen.

– Nu, onorată instanţă, abia am ajuns.

S-a uitat la mine şi mi-am dat seama că mă văzuse mai devreme. A ridicat din umeri.

– Numele dumneavoastră?

– John Sutter.

– Treceţi în procesul-verbal că acuzatul are avocat.

După care judecătorul Rosen i-a făcut cunoscut lui Frank Bellarosa dreptul de a nu spune nimic şi aşa mai departe.

– Înţelegi? l-a întrebat pe un ton care dădea de înţeles că nu era impresionată de notorietatea lui.

– Da, onorată instanţă, a răspuns Bellarosa cu-n timbru plăcut.

S-a uitat pe actul de acuzare care-i fusese înmânat şi l-a parcurs timp de-un minut, apoi i-a citit lui Bellarosa acuzaţia de omor şi l-a întrebat:

– Înţelegi acuzaţia care ţi se aduce?

– Da, onorată instanţă.

Judecătorul Rosen s-a uitat la adjuncta procurorului federal şi i s-a adresat pe nume:

– Domnişoară Larkin, de ce n-a văzut acuzatul sau apărătorul lui o copie a actului de acuzare?

– Nu sunt sigură că acuzatul n-a văzut, doamnă judecător. Dar avocatul apărării n-a fost prezent în timpul procedurii de azi-dimineaţă.

– Acum este aici, a zis judecătorul Rosen. Daţi-i o copie a actului de acuzare.

– Da, onorată instanţă.

M-am dus la masa acuzării şi domnişoara Larkin mi-a înmânat un teanc gros de hârtii. Am privit-o în ochi.

– Probabil că aveţi nevoie de câteva ore ca să citiţi asta, a zis. N-am nimic împotriva unei alte sesiuni pentru această trimitere în judecată.

– Eu am.

– Domnule Sutter, renunţaţi la dreptul clientului dumneavoastră de a i se citi în public acuzaţia? a întrebat judecătorul Rosen.

Nu trebuia s-o fac, firește, şi puteam să-i oblig să-mi citească acuzaţia, rând cu rând, în următoarele câteva ore. În secolul al optsprezecelea, când oamenii aveau mai mult timp şi acuzaţiile erau scrise de mână şi mult mai scurte, citirea descoperirilor marelui juriu făcea parte din dramă. Metoda cea mai sigură de-a o oftica pe judecătoarea Rosen era să cer exercitarea oricărui drept care ar fi luat mai mult de două minute din timpul ei. De aceea, am spus:

– Dacă doriţi.

M-am aplecat către Bellarosa şi i-am zis:

– Am fost întârziaţi.

A încuviinţat din cap şi a rostit:

– Nu joacă cinstit, vezi? Hei, am auzit de judecătorul ăsta, a adăugat el. E o afurisită dură. S-au asigurat că ea face trimiterile în judecată în dimineaţa asta. Înţelegi?

M-am uitat o clipă la judecătorul Rosen. Era o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, tânără pentru un judecător federal şi întru câtva atrăgătoare, dacă vă plac femeile cu aspect aspru. Nu credeam că farmecul meu băieţesc mă va ajuta, doar dacă întâmplător nu-i plăcea să certe bărbaţii băieţoşi. Trebuie să joci în toate felurile. Judecătorul Rosen a privit-o pe adjuncta procurorului federal şi a întrebat-o:

– Domnişoară Larkin? Doriţi să spuneţi ceva?

– Onorată instanţă, a răspuns domnişoara Larkin, având în vedere prezumţia din statut, guvernul cere ca Frank Bellarosa să fie reţinut. Totuşi, dacă instanţa este dispusă să asculte argumente pentru cauţiune, guvernul are dreptul şi cere o amânare de trei zile pentru o audiere în problema cauţiunii.

– De ce?

– Pentru ca guvernul să poată aduna dovezi spre a arăta curţii de ce acuzatul ar trebui reţinut.

– Sunteţi de acord, domnule Sutter? a întrebat judecătorul Rosen.

– Nu, onorată instanţă. Nu sunt.

– De ce nu, domnule Sutter?

– Nu văd niciun motiv pentru care clientul meu să stea trei zile la închisoare. Guvernul acţionează acest caz din ianuarie. Se ştie deja tot ce se poate şti despre clientul meu şi este improbabil să afle ceva nou în următoarele şaptezeci şi două de ore.

Judecătorul Rosen a încuviinţat şi i-a spus domnişoarei Larkin.

– Cererea este respinsă.

Domnişoara Larkin nu părea încântată. I-a spus judecătorului:

– Bine, atunci, onorată instanţă, este foarte probabil ca procurorul federal să dorească să fie de faţă la orice discuţie referitoare la cauţiune?

– De ce?

– Din cauza... gravităţii acuzaţiei şi notorietăţii acuzatului, a răspuns domnişoara Larkin.

Judecătorul Rosen s-a uitat la mine.

– Domnule Sutter? Doriţi să vă consultaţi cu clientul dumneavoastră? Putem programa o audienţă pentru cauţiune astăzi după-amiază.

– Nu, onorată instanţă, am răspuns. Am declarat că pledăm nevinovat şi cerem eliberarea contra unei cauţiuni de o sută de mii de dolari, pe care suntem pregătiţi să o plătim chiar acum.

Sprâncenele judecătorului Rosen s-au ridicat la auzul acestei declaraţii. Şi-a îndreptat din nou atenţia spre domnişoara Larkin şi a spus:

– Dacă domnul Ferragamo doreşte să fie de faţă la această trimitere în judecată, ar trebui să fie acum aici. Avocatul apărării a arătat că doreşte să discute despre cauţiune chiar acum. Presupun că aţi citit acuzaţia şi sunteţi familiarizată cu cazul, domnişoară Larkin. Sunt sigură că puteţi prezenta argumentele guvernului în favoarea reţinerii.

Subtextul era că nu era necesar să fie deranjat procurorul federal de vreme ce, oricum, nu va fi aprobată nicio cauţiune, aşa că hai să trecem mai departe. Dar domnişoara Larkin, la vârsta ei fragedă, începuse să aibă fler pentru necazuri şi-şi cunoştea limitele, ceea ce o desemna ca potenţial mare procuror.

– Onorată instanţă, a răspuns, vreţi să rugaţi aprodul să telefoneze la biroul domnului Ferragamo şi să-i transmită cererea mea de a veni aici? Între timp, putem continua.

Judecătorul Rosen a făcut semn cu capul aprodului, care a dispărut în anticameră să dea telefon. Mă-ntrebam cât de repede putea Ferragamo să alerge în pantofi ascuţiţi.

M-am uitat în sala de judecată şi-am observat că se dăduse sfoară-n ţară şi camera era acum arhiplină. În boxa juraţilor, cei trei portretişti mâzgăleau ceva pe blocurile lor. Mi-am trecut degetele prin păr.

– Domnule Sutter, expuneţi-vă argumentele în favoarea eliberării pe cauţiune, mi s-a adresat judecătorul Rosen.

– Da, onorată instanţă.

S-a auzit practic ţăcănitul butoanelor de la pixuri în spatele meu, în sala de judecată. Pe mine, sălile de judecată nu mă înspăimântă, aşa cum li se întâmplă altor avocaţi. Dar în cazul ăsta, aveam adevărate temeri şi cauza lor nu era auditoriul, domnişoara Larkin sau judecătorul, ci clientul meu, care voia să plece în următoarele zece minute.

Am vorbit pe un ton firesc, de conversaţie, dar având grijă să pot fi auzit clar până în spatele sălii.

– Onorată instanţă, am spus, în primul rând, vreau să vă aduc la cunoştinţă că clientul meu ştia dinainte, din ziare, că procurorul federal urma să prezinte dovezi pentru omor în faţa unui mare juriu. Nu a făcut nicio încercare de a fugi în această perioadă. Mai mult, anticipând faptul că acuzaţia ar fi putut fi formulată şi mandatul de arestare emis, mi-a cerut să rămân disponibil pentru această eventualitate. El însuşi a rămas, la rândul său, disponibil pentru arestare şi, de fapt, când aceasta s-a produs, în jur de ora opt, astăzi de dimineaţă, eram cu el şi pot depune mărturie că n-a făcut nicio încercare de a se sustrage sau de a rezista. Dacă ofiţerul care a operat arestarea, domnul Mancuso, este aici, poate să depună mărturie în această privinţă, am adăugat.

Judecătorul Rosen s-a uitat către uşa laterală, apoi în sală.

– Domnul Mancuso este de faţă?

O voce a strigat dintr-una din lateralele sălii:

– Aici, onorată instanţă.

În timp ce domnul Mancuso îşi croia drum prin mulţimea de oameni în picioare, i-am spus lui Bellarosa:

– Au încercat să mă trimită în Brooklyn. Amicul tău Alphonse e un şarpe.

A zâmbit.

– Da, trebuia să ştim c-or să încerce nişte cascadorii. Nici eu n-am mai ajuns la sediul FBI-ului. Mancuso a primit un telefon, şi

următorul lucru pe care-l ştiu e că ne-am oprit în spatele tribunalului. Înţelegi ce-ţi spun? Să-l ia dracu' pe Alphonse.

Mancuso a venit la bară şi a rămas la câţiva paşi de noi. Bellarosa mi-a spus destul de tare cât să audă şi el:

– Voiau să te ducă la sediul FBI-ului unde aveau să te trimită de colo-colo până se termina chestia asta, aici, la tribunal. Dar am tărăgănat-o cu înregistrarea. Mi-au luat şase rânduri de amprente. A râs şi m-a înghiontit în coaste. Ştiam c-o să-ţi dai seama. Eşti băiat deştept. Hei, plecăm împreună de-aici?

– Poate.

– Domnule Sutter? a zis judecătorul Rosen. Doriţi un răgaz?

M-am întors la banca mea.

– Nu, onorată instanţă.

– Vă rog să relataţi împrejurările arestării inculpatului, i-a spus lui Mancuso.

Domnul Mancuso a făcut-o foarte exact, profesional şi fără emoţii, omiţând doar conversaţia pe care o avusesem împreună privitoare la criza de la mijlocul vieţii.

– Ceea ce spuneţi, domnule Mancuso, a zis ea, este că domnul Bellarosa, se pare, vă aştepta, şi n-a făcut nicio încercare de-a se sustrage sau opune rezistenţă.

– Este corect.

– Mulţumesc, domnule Mancuso. Vă rog să rămâneţi în sală.

– Da, onorată instanţă.

Mancuso s-a întors şi s-a uitat la mine, apoi la Bellarosa; tot ce-am putut citi pe faţa lui era plictiseală.

S-a aşezat la masa acuzării.

– Reiese că inculpatul nu a făcut nicio încercare de a se sustrage sau de a opune rezistenţă, a zis judecătorul Rosen. Totuşi, nu voi aproba eliberarea pe cauţiune bazându-mă numai pe acest fapt. În afara cazului în care mă puteţi convinge să procedez altfel, şi asta

foarte repede, domnule Sutter, voi hotărî ca acuzatul să fie trimis la Centrul de Corecţie Metropolitan chiar acum, până la proces.

Noi nu voiam asta, nu-i aşa? M-am uitat la ea şi am zis:

– Onorată instanţă, doresc, de asemenea, să vă aduc la cunoştinţă faptul că clientul meu n-a fost niciodată condamnat pentru crimă în nicio justiţie. Cineva din sală a râs. De asemenea, onorată instanţă, clientul meu este un om de afaceri cinstit, a cărui... Am auzit nişte chicoteli în spatele meu. Oamenii sunt atât de cinici în ziua de azi... a cărui absenţă ar aduce nemeritate prejudicii companiilor sale, afectându-i mijloacele de existenţă, precum şi ale celor care sunt salariaţii clientului meu.

Râsul devenise ceva mai fără perdea acum, chiar şi judecătorul Rosen zâmbea, dar şi-a dat seama de asta şi a bătut cu ciocănelul.

– Linişte!

Am observat că şi domnişoara Larkin zâmbea, la fel reporterul tribunalului, cei doi poliţişti şi aprodul. Doar John şi Frank nu zâmbeau.

Judecătorul Rosen mi-a făcut semn să mă apropii de masa ei şi m-am apropiat. S-a aplecat şi feţele ne-au ajuns doar la câţiva centimetri una de alta. Ne-am fi putut săruta. Mi-a şoptit:

– Domnule Sutter, la cererea dumneavoastră vă las să spuneţi ce-aveţi de spus, dar asta-i într-adevăr o prostie, vă pierdeţi doar timpul şi vă faceţi de râs. Acum, înţeleg presiunea care se face asupra dumneavoastră să vă ţineţi clientul afară din închisoare, dar puteţi s-o lăsaţi baltă. Poate să meargă la închisoare şi să aştepte o audienţă mai formală în vederea eliberării pe cauţiune unde aţi putea prezenta dovezi mai substanţiale decât propria dumneavoastră caracterizare că este un om de treabă şi un bun cetăţean. Mai am o mulţime de trimiteri în judecată astăzi, domnule Sutter, şi aş vrea să trec la ele. Câteva zile sau săptămâni în închisoare n-or să-l omoare.

Am privit-o în ochi:

– Ba da. Onorată instanţă, lăsaţi-mă să spun ce am de spus. Ne putem retrage în biroul dumneavoastră?

– Nu. Clientul dumneavoastră nu se deosebeşte cu nimic de toţi cei care vor veni în faţa mea astăzi.

– Dar *este* diferit, doamnă judecător. O ştiţi şi dumneavoastră şi-o ştiu şi eu. Sala este plină de reporteri şi n-au venit aici ca să povestească despre starea generală a sistemului juridic. Au fost, de fapt, informaţi de la biroul procurorului federal să vină aici pentru a-l vedea pe Frank Bellarosa condus afară din sală cu cătuşe la mâini. Presa ştia chiar înaintea mea şi a dumneavoastră că Frank Bellarosa se va afla în această sală de judecată.

Judecătorul Rosen a încuviinţat din cap.

– S-ar putea să fie adevărat, domnule Sutter. Dar asta nu schimbă acuzaţia sau politica generală de a refuza eliberarea pe cauţiune în cazurile de omucidere.

Tot în *tête-à-tête* am şoptit:

– Onorată instanţă, clientul meu ar putea sau nu să fie implicat în aşa-zisa crimă organizată. Dar dacă este cine pretinde presa că este, trebuie să fiţi conştientă că nicio figură proeminentă ca Frank Bellarosa nu s-a sustras jurisdicţiei Statelor Unite de mai multe decenii.

– Şi ce dacă? M-a privit un moment, apoi a continuat: Domnule Sutter, am impresia că nu sunteţi avocat criminalist şi nu sunteţi familiarizat cu Tribunalul federal. Este corect?

Am încuviinţat.

– Ei bine, domnule Sutter, aceasta este o altă lume, diferită, sunt sigură, de cea din care veniţi dumneavoastră.

„Aici ai dreptate, doamnă." Dar, Doamne Dumnezeule, chiar arăt şi vorbesc ca un WASP din Wall Street sau, încă şi mai rău, ca un avocat de tra-la-la din Long Island?

– Sunt aici ca să am grijă să se facă dreptate, i-am spus judecătorului Rosen. Poate nu ştiu cum se fac lucrurile de obicei pe-aici,

dar ştiu că clientul meu are dreptul constituţional la o audienţă cinstită în vederea eliberării pe cauţiune.

– Are. Săptămâna viitoare.

– Nu, doamnă judecător. Acum.

Sprâncenele i s-au ridicat şi era pe punctul de a ne arunca, pe mine afară, şi pe Bellarosa în puşcărie, dar, din fericire, ne-a întrerupt domnişoara Larkin. Era evident că domnişoarei Larkin nu-i plăcea toată această discuţie pe care nu putea s-o audă, aşa că a zis:

– Onorată instanţă, îmi permiteţi să intervin?

Judecătorul Rosen s-a uitat la ea.

– Da.

Domnişoara Larkin s-a apropiat de masă, dar a spus cu voce tare:

– Doamnă judecător, faptul că acuzatul a venit sau nu de bunăvoie este irelevant pentru aprobarea eliberării pe cauţiune, atunci când acuzaţia este omucidere. Iar acum nu este nici momentul, nici locul de-a lua în considerare circumstanţe pe care apărarea ar dori să le precizeze instanţei. Guvernul are motive să creadă că acuzatul a comis un omor, reprezintă un pericol pentru comunitate şi are mijloace şi motive de a fugi din ţară dacă este eliberat.

Judecătorul Rosen, care se săturase de mine cu un minut înainte, s-a simţit, cred, obligată să dea apărării ultimul cuvânt înainte să mă arunce afară. S-a uitat la mine:

– Domnule Sutter?

I-am aruncat o privire domnişoarei Larkin, care continua să-mi amintească de Carolyn. Aş fi avut chef s-o cert, dar în loc de asta i-am spus:

– Domnişoară Larkin, sugestia că clientul meu ar reprezenta un pericol public este ridicolă.

M-am întors către judecătoare şi-am continuat, suficient de tare cât să mă audă toată lumea:

– Onorată instanţă, acesta este un om de vârstă mijlocie care are soţie, trei copii şi nu a fost condamnat pentru activităţi violente.

Nu m-am putut abţine să mă uit în spate la domnul Mancuso, care a făcut o strâmbătură caraghioasă, un soi de grimasă ca şi când l-aş fi călcat pe picior.

– Doamnă judecător, am continuat, am aici, în această servietă, numele şi adresele tuturor societăţilor la care clientul meu este asociat.

Ei, poate nu pe toate, dar majoritatea.

– Am aici, de asemenea, paşaportul clientului meu, pe care sunt dispus să-l predau curţii. Am aici, de asemenea...

Chiar atunci, uşa laterală a fost trântită de perete, şi Alphonse Ferragamo a dat buzna în sală. Nu arăta prea încântat. Ferragamo era un bărbat înalt şi slab, cu un nas coroiat plasat între doi ochi ca de peşte fiert. Avea un păr moale, nisipiu, decolorat şi buze subţiri care aveau nevoie de sânge sau de ruj.

Prezenţa lui a provocat rumoare în sală, pentru că aproape toată lumea îl ştia; atât de priceput era să se facă foarte cunoscut. Ferragamo fusese numit un Tom Dewey italian şi nu era un secret că pusese ochii pe reşedinţa guvernatorului său, à la Tom Dewey, pe cea mai mare casă din Washington. Impedimentul de a candida în alegeri era că avea o faţă ce nu plăcea nimănui. Dar bănuiesc că nimeni nu voia să-i spună asta.

Judecătorul Rosen îl cunoştea, firește, şi l-a salutat din cap, dar mi s-a adresat mie:

– Continuaţi.

Aşa că am continuat:

– Am, de asemenea, posibilitatea de a depune o cauţiune substanţială, suficientă ca...

– Onorată instanţă, m-a întrerupt Alphonse Ferragamo, ignorând orice etichetă. Onorată instanţă, nu pot *să cred* că instanţa ar putea *să accepte* măcar o discuţie referitoare la eliberarea pe cauţiune într-un caz *de omor* premeditat şi intenţionat, de *omucidere* stil pluton de execuţie, un caz legat de droguri şi de asasinat în lumea interlopă.

Nenorocitul i-a dat înainte, descriind omorârea lui Juan Carranza cu mai multe adjective şi adverbe decât am crezut că poate spune cineva într-un întreg articol de presă. Avea, de asemenea, obiceiul de a accentua anumite cuvinte, ceea ce în instanţă mi s-a părut enervant, de-a dreptul măgăresc.

Judecătorul Rosen nu părea prea încântată că Alphonse Ferragamo năvălise în sala ei de judecată ca – pardon de comparaţie – o bandă de terorişti, şi-şi dăduse drumul la gură. De fapt, chiar i-a spus:

– Domnule Ferragamo, este în joc eliberarea unui om, şi apărarea a arătat că doreşte să prezinte instanţei anumite fapte care ar putea influenţa eliberarea sa pe cauţiune. Domnul Sutter tocmai vorbea când aţi intrat.

Dar Alphonse nu s-a sinchisit şi a început din nou să dea din clanţă. Clar, băiatul era agitat şi, indiferent din ce motiv – juridic sau răzbunare personală – Alphonse Ferragamo voia să-l vadă pe Frank Bellarosa la închisoare. Între timp, domnişoara Larkin, care ar fi ajutat mai mult la rezolvarea acestui caz aşa cum voia ea, tăcând din gură, a plecat şi s-a aşezat în spatele domnului Mancuso la masa acuzării.

– Onorată instanţă, a continuat Alphonse Ferragamo, acuzatul este un *gangster* notoriu, un om pe care Ministerul de Justiţie îl bănuieşte a fi capul celei mai mari organizaţii *criminale* din ţară, un om despre care avem motive să credem, conform investigaţiilor noastre şi declaraţiilor oamenilor, că *a ucis* un traficant de droguri. Asta *nu* este o răzbunare personală, este un *fapt,* a adăugat Ferragamo, în urma unei sugestii freudiene, lăsându-i pe toţi să se-ntrebe ce-i cu răzbunarea personală.

Era evident că individul nu mai dăduse de multă vreme pe la tribunal. Adică, nici eu nu vin prea des, dar m-aş fi descurcat mai bine decât clovnul ăsta. L-am ascultat pe domnul Ferragamo, care făcea tot ce-i stătea în putere să smulgă înfrângerea din ghearele victoriei. Am fost tentat să-l întrerup de câteva ori, dar, cum spunea

bătrânul machiavelic Napoleon Bonaparte odată: „Nu întrerupe niciodată un dușman atunci când greșește".

I-am aruncat o privire judecătorului Rosen și am văzut-o că era supărată de-a binelea. Dar până și un judecător trebuie să se gândească de două ori înainte să-i spună unui procuror federal să tacă din gură și, cu cât Ferragamo vorbea mai mult, cu atât simțeam că mi se va acorda mai mult timp să-mi prezint argumentele.

Interesant în ceea ce spunea Ferragamo acum era că n-avea nicio legătură directă cu problema cauțiunii. În loc de asta, îi dădea înainte cu pretinsele necazuri ale lui Bellarosa în traficul de droguri, în special cu columbienii și clanurile mafiote rivale. Individul vorbea de parcă ar fi ținut o conferință de presă. De fapt, chiar asta făcea.

– Traficul de heroină, a informat Ferragamo pe toată lumea, în mod tradițional controlat de *Cosa Nostra,* de *Mafia,* este acum doar o mică parte a profitabilului trafic ilegal de droguri. *Organizația criminală* a lui Bellarosa încearcă acum să acapareze și traficul de cocaină și haşiş și, pentru a face asta, trebuie să-și *elimine* rivalii. Iată motivul *uciderii* lui Juan Caranza.

„Dumnezeule, Alphonse, de ce nu pictezi pur și simplu o țintă pe fruntea lui Bellarosa și nu-l faci pierdut într-un cartier columbian?" M-am uitat la Frank și am văzut că zâmbea enigmatic.

Judecătorul Rosen a tușit, apoi a zis:

– Domnule Ferragamo, cred că înțelegem convingerea dumneavoastră că acuzatul a comis o crimă. De aceea se află aici. Dar detenția înaintea procesului nu este o pedeapsă, ci o precauție, și domnul Bellarosa este nevinovat până la proba contrarie. Vreau să-mi spuneți de ce credeți că își va încălca el cuvântul dat la eliberarea pe cauțiune și va fugi.

Domnul Ferragamo s-a gândit o clipă. Între timp, Frank Bellarosa devenise, pur și simplu, obiectul atenției tuturor, fără însă să spună ceva. Îl admiram totuși pentru comportarea lui. Nu rânjea la Ferragamo, nu era impertinent sau arogant, nu părea deferent sau

deprimat. Stătea pur şi simplu, de parcă ar fi avut căştile unui walkman Sony în urechi şi asculta *Traviata* în timp ce aştepta autobuzul.

În loc să răspundă la întrebarea directă a judecătoarei Rosen, Alphonse Ferragamo i-a dat câteva sfaturi. Acesteia i-a displăcut în mod cert tonul, dar a înţeles cuvintele. Ceea ce spunea el, de fapt, era următorul lucru:

– Ascultă, doamnă, dacă-l laşi pe individul ăsta să iasă pe cauţiune, opinia publică (presa) o să te crucifice. Dacă fuge din ţară, poţi foarte bine să fugi şi tu cu el.

Partea finală, deşi nu chiar cu cuvintele astea, a fost următoarea:

– N-ai niciun motiv pe lume să-ţi aprinzi paie-n cap. Loveşte odată cu blestematul ăla de ciocănel şi trimite-l pe prizonier la închisoare.

Judecătorul Rosen nu părea mulţumită de morală, dar părea să-i aprecieze importanţa. Totuşi, ca să-l irite pe Ferragamo, cred, s-a întors către mine.

– Domnule Sutter?

Mi-am început contraatacul, şi afurisitul ăla mă tot întrerupea. Marcam puncte, dar era clar că echipa locală începuse cu o mulţime de puncte. Procedura de eliberare pe cauţiune, înţelegeţi, nu este orientată în favoarea inculpatului, cum este un proces cu juraţi, şi tot ce puteam face era s-o împiedic pe judecătoare să lovească ciocănelul şi să pună capăt întregii afaceri. Adică, ce interes avea ea să m-asculte cum îi spun să nu ia o decizie stupidă care i-ar ruina cariera sau cum fac speculaţii că ar fi marioneta mulţimii, sau că se culcă cu gangsteri italieni? N-avea niciun interes, în afară de faptul că era enervată de fanfaronada lui Ferragamo şi, într-un sens mai profund, nu era pe deplin convinsă că eliberarea lui Bellarosa pe cauţiune ar prezenta vreun risc. Pe scurt, dorea să facă dreptate.

Am continuat caracterizarea lui Bellarosa, de parcă-l prezentam la decernarea titlului de Cavaler al lui Columbus:

– Are rădăcini adânci în vechiul său cartier din Brooklyn şi a trăit toată viaţa într-un perimetru de un kilometru în preajma locului unde s-a născut. De curând, a devenit vecinul meu şi îl cunosc personal.

Asta a produs câteva murmure în mulţime, dar acum, că o apucasem pe calea asta, trebuia să nu mă abat de la ea.

– Soţia mea şi soţia lui sunt prietene. Ne-am vizitat reciproc acasă – un fel de-a spune – şi i-am cunoscut o parte din familie.

„Oh, la dracu'. Cuvânt nepotrivit." Toată lumea a râs din nou, şi ciocănelul a bătut iar:

– Linişte!

Mi-am revenit uşor şi-am continuat:

– Onorată instanţă, garantez că clientul meu nu va părăsi Districtul de Sud al New Yorkului şi că se va prezenta în faţa instanţei pentru judecarea cauzei la data fixată pentru proces. Repet, onorată instanţă, în ciuda tuturor insinuărilor, afirmaţiilor şi bârfelor care susţin contrariul, este un cetăţean şi un contribuabil respectabil, un om cu prieteni şi fami... rude în întreaga zonă metropolitană, un om care numără printre prietenii săi oameni de afaceri prestigioşi, clerici, politicieni.

Am auzit câteva chicote la galerie, deşi îmi dădeam seama că mai marcasem câteva puncte. Dar oare ţinea cineva socoteala scorului?

– Mai mult, onorată instanţă... am spus.

Ferragamo nu putea să nu-şi audă vocea atâta timp, aşa că m-a întrerupt din nou:

– Doamnă judecător, asta-i *ridicol*. Omul acesta este un *gangster* cunoscut.

Era rândul judecătorului Rosen să-l întrerupă:

– Acuzaţia în faţa instanţei este omorul, domnule Ferragamo, nu tâlhăria. Dacă acuzaţia ar fi fost tâlhăria şi ar fi avut aceste relaţii în cadrul comunităţii, aş fi dispus deja eliberarea pe cauţiune. Nu mă interesează afirmaţiile referitoare la tâlhărie. Mă interesează dacă acest om se va sustrage sau nu unei acuzaţii de omor.

Ferragamo era supărat. S-a uitat la Bellarosa şi ochii li s-au întâlnit pentru prima dată. După aceea s-a uitat la mine, de parcă voia să-mi spună: „Cine naiba eşti tu să te bagi în chestia asta între Ferragamo şi Bellarosa?"

– Atunci să ne concentrăm asupra acestui aspect, i-a spus Ferragamo judecătorului. Acesta este un om care are vaste *resurse*, nu numai în *această* ţară, ci şi în *străinătate*, şi nu este de neconceput ca...

– Onorată instanţă, l-am întrerupt, întrucât asta părea să fie metoda de a-l pune la zid pe Ferragamo. Onorată instanţă, am declarat mai devreme că am aici paşaportul clientului meu.

Ferragamo m-a întrebat ţipând direct la mine:

– Clientul dumitale, domnule Sutter, poate să cumpere *cincizeci* de paşapoarte!

M-am pomenit, pentru prima oară în viaţa mea, ţipând într-o sală de tribunal:

– Domnule Ferragamo, am dat curţii cuvântul meu... Garantez personal că...

– Cine eşti *dumneata* ca să garantezi personal...?

– Cine *eşti dumneata* să te îndoieşti...?

Discuţia a continuat aşa, degenerând foarte repede în cabotinism de tribunal. Toată lumea era încântată. În afară de judecătorul Rosen care a bătut cu ciocănelul:

– Destul!

S-a uitat la mine:

– Domnule Sutter, instanţa apreciază garanţia dumneavoastră şi este impresionată de prevederea dumneavoastră de a aduce o servietă plină cu bani la tribunal – râsete – şi a luat notă de oferta dumneavoastră de a lăsa paşaportul inculpatului. Totuşi, cererea dumneavoastră de eliberare pe cauţiune nu se apro...

– Onorată instanţă! Încă ceva, dacă-mi permiteţi.

Şi-a dat ochii peste cap, apoi a încuviinţat, plictisită, să continui.

– Onorată instanţă... Onorată instanţă...

– Da, domnule Sutter? Vorbiţi. Vă rog.

Am respirat adânc, am prins privirea lui Bellarosa şi am vorbit:

– Onorată instanţă, în ceea ce priveşte acuzaţia în sine... acuzaţia care a fost citită... acuzaţia precizează că uciderea acestui Juan Carranza a avut loc pe paisprezece ianuarie, anul curent, în New Jersey. Ei bine, onorată instanţă, clientul meu are un alibi pentru ziua aceea pe care nu mi s-a părut potrivit sau recomandabil să-l pun în discuţie acum, dar evident că trebuie să mă refer la acest alibi. Aşa că, dacă-mi permiteţi să mă apropii...

A urmat linişte în sala de judecată, întreruptă de vocea lui Ferragamo:

– Ce *fel* de alibi, domnule Sutter? Aş vrea să aud ce fel de alibi *aveţi.* S-a uitat la judecătoare. Onorată instanţă, am *cinci* martori care au depus mărturie sub *jurământ,* în faţa unui *mare juriu* şi care l-au acuzat pe Frank Bellarosa de *omorârea* lui Juan Carranza. Marele juriu a votat inculparea acuzatului pe baza acestei mărturii. Ce fel de alibi ar putea prezenta apărarea aici...? Şi-a ridicat braţele într-un gest dramatic. Oh, asta-i o nebunie. Zău, domnule Sutter. *Zău.* Mă faceţi, ne faceţi pe toţi să pierdem timpul.

Arăta ofticat de-a binelea. *Chiar de-a binelea.* Dar eu eram şi mai ofticat... De fapt, cu cât acest ticălos vorbea mai mult, cu atât înţelegeam mai bine cât de fanatic după publicitate, fără scrupule şi egocentric era. I-am spus suficient de tare ca să audă toată lumea:

– Domnule Ferragamo, am numerele de înmatriculare a patru maşini care au încercat să-mi întârzie venirea la tribunal. Bănuiesc că, dacă verific cui aparţin aceste numere, voi descoperi că ele sunt înregistrate la biroul procurorului federal. Cred că aţi vrut să comiteţi un act ilegal pentru a mă opri...

– Cum îndrăzniţi? Cum *îndrăzniţi?*

– Cum îndrăzniţi *dumneavoastră?* am urlat şi eu, accentuând la rândul meu un cuvânt. Cum îndrăzniţi să mă împiedicaţi...?

– Nu vă e bine?

De fapt, chiar îmi era foarte cald. Nu mai era nevoie să spun că nu-i o idee bună să-ţi faci duşman un om ca acesta, dar ce mama naibii, aveam duşmani sus-puşi acum: la Administraţia financiară, la FBI, la The Creek, dinastia Stanhope cu avocaţii săi şi aşa mai departe. Ce avea să mai urmeze?

– Nu eu sunt cel care se comportă absurd în instanţă, am spus.

– *Ce?*

Mulţimea era încântată. Vreau să zic, *cu adevărat* înçântată. Doar cu zece minute înainte, oamenii se plictiseau de moarte cu trimiteri formale în judecată când, deodată, intră pe uşă Frank Bellarosa, apoi, suflând ca o locomotivă, avocatul lui, care se dovedeşte a fi un pic cam nebun, şi ambiţiosul domn Alphonse Ferragamo care-şi pierde complet stăpânirea de sine. Am aruncat o privire în sala de judecată: reporterii scriau cu furie, portretiştii se uitau în sus şi-n jos, între schiţele lor şi banca acuzaţilor, de parc-ar fi urmărit o minge de ping-pong pe verticală. Restul mulţimii privea cu atenţie, ca oamenii care stau la un spectacol prost, numai ca să vadă o scenă obscenă în actul al doilea.

Bellarosa şi cu mine ne-am privit din nou în ochi, iar el mi-a zâmbit.

Între timp, Alphonse şi cu mine ne trimiteam săgeţi unul altuia, fără să ajungem la nicio concluzie. Vorbeau doar ego-urile noastre. Judecătorul Rosen ne-a lăsat să ne ciorovăim cam un minut, ca să nu se creadă despre ea că-i place să strice plăcerea oamenilor, dar până la urmă a bătut cu ciocănelul.

– Ajunge, domnilor, a zis, folosind termenul cu detaşare. Domnule Sutter, aceasta este o acuzaţie serioasă, dar chiar dacă ar fi adevărată, nu-şi are locul în această discuţie. În ceea ce priveşte alibiul pe care susţineţi că-l are clientul dumneavoastră pentru ziua crimei, domnule Sutter, acest alibi ar putea fi luat în considerare de către instanţă pentru a hotărî dacă să fie sau nu eliberat pe cauţiune. Totuşi, nu ştiu cum aş putea să vă cred argumentele dacă nu aveţi

niciun martor în sală. Şi, chiar dacă aţi avea, domnule Sutter, nu sunt dispusă să amân trimiterile în judecată din această dimineaţă, acordând timp martorilor să depună mărturie sub jurământ. Îmi pare rău, domnule Sutter, a adăugat ea, dar problema eliberării pe cauţiune trebuie hotărâtă într-o viitoare sesiune...

Ciocănelul s-a ridicat din nou.

– Doamnă judecător, am spus repede, doamnă judecător, în ziua aceea, paisprezece ianuarie anul curent...

– Domnule Sutter...

– Clientul meu, onorată instanţă, inspecta, de fapt, proprietatea vecină cu a mea din Long Island. Şi, deşi la vremea respectivă nu-l cunoşteam personal, l-am recunoscut din ziare şi de la televizor. Mi-am dat seama că-l văzusem, de fapt, pe domnul Frank Bellarosa.

Judecătorul Rosen s-a aplecat spre mine şi a aşteptat ca rumoarea să se stingă.

– Domnule Sutter, vreţi să spuneţi că *dumneavoastră* sunteţi alibiul lui Frank Bellarosa?

– Da, onorată instanţă.

– L-aţi văzut pe paisprezece ianuarie?

– Da, onorată instanţă. Eram acasă în ziua aceea. Mi-am verificat agenda.

De fapt, n-o făcusem, dar aşa ar fi trebuit înainte să comit un sperjur. Am continuat:

– Călăream şi l-am văzut pe domnul Bellarosa împreună cu alţi doi domni plimbându-se pe proprietatea pe care a cumpărat-o ulterior. I-am văzut şi mi-au făcut cu mâna, iar eu am răspuns la fel, deşi n-am vorbit. Nu eram la mai mult de o sută de metri de Frank Bellarosa şi l-am recunoscut imediat. Asta se-ntâmpla în jur de ora nouă dimineaţa. Pe la prânz i-am văzut urcând într-un Cadillac negru şi plecând. Domnul Carranza a fost omorât pe la ora prânzului, pe când ieşea din maşină, în parcarea Garden State din New

Jersey, la aproximativ optzeci de kilometri de unde-l văzusem pe domnul Bellarosa la aceeaşi oră.

Ce putea Alphonse Ferragamo să spună? Un singur cuvânt, pe care l-a şi spus:

– Mincinosule!

I-am aruncat cea mai nimicitoare privire WASP de care eram în stare, iar el şi-a ferit ochii de peşte fiert.

Judecătorul Rosen a tăcut un minut întreg, întrebându-se probabil de ce-şi dorise atât de mult să fie judecător. În cele din urmă, m-a întrebat:

– Câţi bani aveţi de fapt acolo, domnule consilier?

– Cinci milioane, doamnă judecător. Patru în proprietăţi imobiliare şi unul în bani gheaţă.

– Bun. Îi voi accepta. Mergeţi jos la funcţionar.

A lovit cu ciocănelul în timp ce Ferragamo a urlat. L-a ignorat şi a zis:

– Cazul următor!

În drum spre funcţionarul de la parter, Bellarosa mi-a spus:

– Vezi, ştiam eu că o să poţi.

Aveam crampe, mă durea capul şi, da, mă durea inima. Nici într-un miliard de ani n-aş fi crezut că voi ajunge să mint în instanţă pentru *niciun* motiv din lume, darămite ca să acopăr un cap al Mafiei.

Dar nici n-aş fi crezut că voi fi acuzat de evaziune fiscală pentru o greşeală stupidă. Şi nici că un procuror federal ar acuza un om din cauza unei ranchiune personale sau că ar încerca să obstrucţioneze justiţia întârziindu-mă pe mine în drum spre tribunal, apoi trimiţându-mă la cai verzi pe pereţi în Brooklyn. Da, ştiu că din două rele nu iese un lucru bun – e una dintre primele lecţii de etică pe care am primit-o în copilărie –, dar să te maturizezi înseamnă să faci ce trebuie făcut pentru a supravieţui. Când miza se mută de la baseball şi

jocul de cărţi la viaţă şi moarte, atunci uneori trebuie să faci ajustări. Concesii, cred că aţi spune. Uneori, să minţi.

Istoria omenirii e plină de martiri morţi care n-au vrut să facă totuşi compromisuri. Obişnuiam să-i admir. Acum cred că majoritatea erau probabil nebuni.

– Vezi ce ticălos e individul? mi-a zis Bellarosa.

N-am răspuns.

– L-ai ofticat, a continuat el. Nu voiam să faci asta. Pentru el e o chestie personală, pentru mine nu. *Capisce?*

– Frank, taci din gură.

Eram oarecum ameţit când am trecut pe coridorul tribunalului, şi reporterii cu carneţelele s-au îngrămădit în jurul nostru. Nu e voie cu aparate de filmat sau magnetofoane în tribunal, dar, de ce-i lăsa pe nebunii ăştia să intre mă depăşeşte. Libertatea presei e o chestie, dar blocarea holului este un lucru supărător, o infracţiune chiar.

Până la urmă, pe treptele tribunalului, scăpat de servieta şi integritatea mea, am dat din nou nas în nas cu presa, care se retrăsese spre a se regrupa cu cameramanii şi fotografii ei.

Reporterii puneau tot felul de întrebări pertinente şi periculoase, dar tot ce scoteau de la Bellarosa erau replici isteţe de genul: „Hei, ce-i cu voi aici? Nu dau autografe. Vreţi să zâmbesc? Faceţi-mi poze ca lumea", şi aşa mai departe.

Cunoştea, de asemenea, câţiva reporteri pe nume.

– Hei, Lorraine, a trecut ceva timp. Unde te-ai bronzat aşa?

Lorraine i-a zâmbit acestui bărbat încântător.

– Tim, tot la ziar lucrezi? N-au aflat că bei?

Ha, ha, ha.

Un reporter de televiziune şi-a vârât microfonul sub nasul lui Bellarosa şi l-a întrebat:

– Există luptă pentru putere între Mafie şi Cartelul de la Medelin în privinţa controlului traficului de cocaină?

– Care, ce şi cum? Vorbeşte englezeşte.

Un reporter mai rezonabil a întrebat:

– Credeţi că Alphonse Ferragamo are ceva personal împotriva dumneavoastră?

Frank şi-a aprins un trabuc gros, Monte Carlo numărul patru.

– Nuu. Oamenii îl mint în privinţa mea şi el e obligat să dea curs acuzaţiilor. E îngerul meu păzitor.

Toată lumea a râs.

– Te bucuri că eşti liber în dimineaţa asta, Frank?

A pufăit din trabuc.

– Trebuie să vă spun că am avut cel mai prost mic dejun din viaţa mea, aici. Asta numesc eu pedeapsă aspră şi neobişnuită.

Afirmaţia a produs un hohot de râs şi, cum devenise evident că domnul Bellarosa n-avea să facă nicio declaraţie de presă serioasă, atenţia s-a mutat la partea distractivă a lucrurilor. Frank era bun la distracţie. Cineva l-a întrebat:

– Cât te-a costat costumul, Frank?

– Mai nimic. Am un mic croitor în Mott Street. Nu plătesc eu preţurile mari din oraş. Ai putea să foloseşti şi tu un croitor mai bun, Ralph.

Mafiotul şi-a întreţinut curtea câteva minute, în timp ce coboram cele patruzeci şi şase de trepte până în stradă, înconjuraţi de vreo cincizeci de reprezentanţi ai presei, printre care cameramani şi fotografi. Mai rău, se strânsese o mulţime de câteva sute de gură-cască. Nu-ţi ia prea mult să aduni o gloată în New York.

Nici eu nu fusesem uitat cu desăvârşire, firește, şi reporterii care nu puteau capta atenţia lui Bellarosa se mulţumeau cu mine, numai că eu îmi spuneam doar poezia:

– Fără comentarii, fără comentarii, fără comentarii.

Am ajuns aproape la baza scării, dar mulţimea din jurul nostru era atât de densă acum, încât nu vedeam nicio cale de a ajunge pe strada unde trebuia să ne aştepte Lenny cu maşina.

– Cât cântăresc cinci milioane de dolari? m-a întrebat un reporter.

Părea o prostie să răspund „fără comentarii" la o întrebare prostească, aşa că am zis:

– Destul de greu ca să mi se pară o cauţiune exagerată.

Ei, nu trebuie să-i încurajezi niciodată pe oamenii ăştia, căci, răspunzând la o întrebare, a început să mi se acorde foarte multă atenţie. Mă prăjisem de-a binelea acum şi m-am uitat la Bellarosa care mi-a aruncat o privire îngrijorată prin fumul trabucului.

– Domnule Sutter, a întrebat un reporter de ziar, aţi declarat în instanţă că în drum spre tribunal aţi fost întârziat de patru maşini. Cum v-au întârziat?

– Fără comentarii.

– V-au tăiat calea?

– Fără comentarii.

– Credeţi într-adevăr că aceste maşini erau conduse de oameni de la biroul lui Alphonse Ferragamo?

– Fără comentarii.

A continuat tot aşa. Aveam impresia că am permanent un microfon sub nas, înregistrând „fără comentarii" pentru posteritate. Am observat Cadillacul parcat ilegal în piaţă, la vreo cincizeci de metri de noi, cu Lenny în spatele volanului. L-am văzut apoi pe Vinnie apropiindu-se de tribunal cu doi poliţişti în uniformă.

Între timp, presa începuse să mă calce de-a binelea pe nervi. M-am uitat din nou la clientul meu şi-am văzut cum continua să zâmbească, să pufăie din trabuc şi să se simtă în largul lui, în ciuda faptului că era înconjurat de reporteri agresivi. Deşi se simţea în largul lui, Bellarosa n-avea reputaţia de-a fi fanatic după publicitate. Se putea descurca, dar nu umbla cu limba scoasă după ea, aşa cum făcuseră unii predecesori ai lui care erau – parţial ca rezultat al slăbiciunii lor de a vorbi prea mult presei – morţi.

O reporteră deosebit de insistentă şi piţigăiată, pe care am recunoscut-o ca fiind de la unul dintre canalele de televiziune, mă pisa în legătură cu alibiul.

– Sunteţi *sigur* că pe Frank Bellarosa l-aţi văzut? m-a întrebat.

– Fără comentarii.

– Adică nu sunteţi *sigur* că era Frank Bellarosa.

– Fără comentarii.

– Dar *aţi spus* că era Frank Bellarosa.

A ţinut-o întruna aşa, de parcă am fi fost căsătoriţi, sau ceva de genul ăsta.

– Domnule Sutter, a zis, dându-şi importanţă, domnul Ferragamo are cinci martori care îl asociază pe Frank Bellarosa cu omorul. Vreţi să spuneţi că toţi sunt mincinoşi? Sau *dumneavoastră* sunteţi mincinosul?

Poate a fost din cauza căldurii sau a stării mele de spirit, sau poate că vocea femeii m-a călcat până la urmă pe nervi. Oricum, am ţipat la ea:

– Martorii lui Ferragamo sunt nişte mincinoşi şi el *ştie* că sunt mincinoşi. Toată chestia asta e aranjată, e o răzbunare personală împotriva clientului meu şi o încercare de a provoca discordie între...

Am reuşit să mă stăpânesc, apoi m-am uitat la Bellarosa, care şi-a atins buzele cu degetul arătător.

– Discordie între cine? Clanuri rivale?

Altcineva, un fan al Mafiei sau cam aşa ceva, a întrebat:

– Discordie în propriul său clan? Necazuri cu adjuncţii? Cu Sally Da-da?

Problemele interne ale Mafiei nu erau punctul meu forte, dar era evident că iniţiaţii ştiau tot soiul de bârfe şi credeau că le ştiu şi eu.

– Necazuri cu cine? a întrebat altcineva. Cu regii columbieni ai drogurilor? Cu prietenii lui Juan Carranza?

– Este adevărat că Mafia încearcă să-i elimine pe columbieni?

– Domnule Sutter, aţi declarat în instanţă că Alphonse Ferragamo a ordonat unor oameni să vă scoată de pe şosea?

M-am gândit că mă mai întrebase cineva asta.

– Domnule Sutter, vreţi să spuneţi că procurorul federal vrea să-i pună ceva-n cârcă clientului dumneavoastră?

Domnule Sutter, bla, bla, bla. Mi-am imaginat televizorul din barul de la The Creek. Mă întreb dacă oamenii arată mai grei la televizor. Sper că nu. Parcă-i auzeam pe amicii mei: „Uite la el". „Se îngraşă." „Transpiră ca un porc." „Cravata îi stă strâmb." „Cu cât îl plătesc pentru asta?" „Taică-său se răsuceşte probabil în mormânt." De fapt, tatăl meu e viu şi bine mersi în Europa.

Până la urmă, cei doi poliţişti, cu Vinnie încurajându-i, au ajuns la noi. Frank şi-a luat un călduros rămas-bun de la presă, a făcut cu mâna, a zâmbit şi i-a urmat pe Vinnie şi pe cei doi poliţişti, cu mine asigurând ariergarda. Am ajuns în stradă şi Lenny s-a strecurat cu maşina printre gură-cască mai aproape de noi. Eram supărat că guvernul putuse să aranjeze un spectacol pentru mass-media, dar nu asigurase controlul mulţimii. De fapt, nu am înţeles niciodată câte lucruri supărătoare făcea guvernul.

Vinnie a ajuns la Cadillac şi a deschis uşa din spate. Bellarosa a sărit înăuntru, iar unul din poliţişti a zis:

– Ia-o-ncet, Frank.

– Mulţumesc, băieţi. Vă rămân îndatorat, le-a spus Bellarosa celor doi poliţişti.

În acelaşi timp, eu nu pot să găsesc nici măcar un singur poliţist care să-mi explice complicatele şi contradictoriile semne de parcare. Dar asta era ieri. Astăzi, poliţistul aflat lângă uşa deschisă a maşinii şi-a dus mâna la chipiu în timp ce mă aşezam lângă mafiot. Ce ţară sucită!

Vinnie a sărit în faţă, pe scaunul pasagerului, şi Lenny a luat-o din loc, mergând încet până ce a ieşit din mulţime, apoi a băgat cărbuni.

Am luat-o spre centru, apoi Lenny a cotit spre vest, către World Trade Center, după aceea spre Wall Street. Evident, dorea să piardă pe oricine ar fi încercat să ne urmărească.

Am trecut de biroul meu, clădirea J.P. Morgan, din Wall Street numărul 23 şi, deşi mai lucram încă acolo, am simţit o nostalgie pentru locul acela.

Am mai mers aşa o vreme. Nimeni nu vorbea prea mult, doar Vinnie şi Lenny îl felicitau pe don pentru evadarea lui spectaculoasă, de parcă ar fi contribuit şi ei cu ceva. Detest linguşitorii.

Bellarosa nu le-a răspuns mare lucru, dar la un moment dat s-a aplecat spre mine:

– Te-ai descurcat foarte bine, consiliere. Până în ultimul moment.

N-am răspuns.

– Trebuie să ai grijă ce spui presei, a continuat. Îţi întorc cuvintele cum vor ei.

Am încuviinţat dând din cap.

– Presa nu vrea fapte, a zis. Ştiu că există, dar ei vor o poveste bună. Uneori, o poveste bună nu conţine fapte. Uneori, e nostim. Li se pare că toată chestia asta e nostimă. Chestia asta cu Mafia, şi tot restul. Cadillacurile mari, trabucele, costumele elegante. Într-un fel, toate astea li se par nostime. *Capisce?* Asta-i OK. Mai bine decât să creadă că nu e nostim. Aşa că trebuie să faci lucrurile să pară nostime. Dă-le chestii nostime. Tu eşti un tip glumeţ. Dă-ţi drumul. Fă ca totul să sune nostim, ca o glumă bună. Înţelegi?

– *Capisco.*

– Da. Te-ai descurcat excelent cu doamna judecătoare. Alphonse s-a făcut de baftă. Vorbeşte prea mult. De fiecare dată când deschide gura, cineva vrea să-şi pună pumnul în ea. E ofticat acuma, dar o să fie şi mai ofticat când presa o să-nceapă să-l întrebe despre porcăria cu maşinile de azi-dimineaţă şi chestia cu încercarea de a-mi pune-n cârcă ceva. Nu trebuia să fi spus toate rahaturile alea. Ştii?

– Frank, dacă nu-ţi place cum...

M-a bătut cu palma pe genunchi:

– Hei, te-ai descurcat bine. Îţi spun doar câteva lucruri pe care trebuie să le ştii. OK? Hei, a mers. Aşa-i?

– Aşa e.

Am continuat să ne plimbăm cu maşina prin Manhattan. Frank i-a ordonă lui Lenny să oprească la un stand de ziare, iar Vinnie a coborât să cumpere *Post* pentru Frank, *Wall Street Journal* pentru mine şi nişte reviste medicale pentru el, în special ginecologice. Lenny a împărţit revistele cu Vinnie la semafoare. Îmi place să văd oamenii încercând să-şi îmbogăţească cunoştinţele.

Aveam la mine nişte hârtii legate de cauţiune: chitanţa pentru cele cinci milioane de dolari, avertismentul de încălcare a cauţiunii şi alte documente tipărite pe care mi-am aruncat ochii. Aveam acum şi mandatul de arestare şi actul de acuzare, pe care am început să-l citesc. Mai important, aveam o copie a actului de trimitere în judecată care avea vreo optzeci de pagini. Aş fi vrut s-o citesc în linişte, dar am răsfoit-o doar, descoperind că, într-adevăr, toate dovezile împotriva lui Frank Bellarosa constau în declaraţiile a cinci martori. Nu exista nici o dovadă fizică a prezenţei sale la locul crimei şi toţi martorii aveau nume spaniole.

Nu-l întrebasem niciodată pe Bellarosa despre crima propriu-zisă, şi-mi aminteam doar vag ce scrisese presa despre ea. Dar, din ce-am putut spicui din declaraţiile martorilor, Juan Carranza, conducând propria maşină, o Corvette, a părăsit parcarea Garden State pe la prânz, în ziua de paisprezece ianuarie, pe la ieşirea Red Bank. Prietena lui, Ramona Velarde, era cu el. O maşină s-a oprit în faţa Corvettei pe rampa de ieşire cu o singură bandă, iar Carranza a fost obligat să oprească şi el. Doi bărbaţi au coborât atunci din maşina din spatele lui Carranza, s-au dus la maşina lui şi unul a tras un glonţ prin geamul lateral, lovindu-l pe acesta în faţă. Asasinul a încercat apoi uşa şoferului şi, găsind-o neîncuiată, a deschis-o şi a tras cele patru gloanţe care mai rămăseseră în revolver în capul lui Carranza.

Prietena lui nu a fost vătămată. După aceea, asasinul a aruncat revolverul în poala ei, s-a urcat împreună cu însoţitorul lui în maşina din faţă, care blocase ieşirea de pe rampă, abandonând maşina din spate.

Martorii la acest asasinat erau Ramona Velarde şi patru bărbaţi aflaţi în maşina din spatele celei din care coborâseră asasinii. Toţi cei patru bărbaţi declaraseră deschis că erau gărzile de corp ale lui Juan Carranza. Am remarcat că niciunul dintre ei n-a spus că ar fi tras în oamenii care îl lichidaseră pe şeful lor. De fapt, au declarat c-au luat-o pe Ramona Velarde în maşina lor şi au tăiat curba pe iarbă, ocolind maşina abandonată de asasini şi pe cea a victimei, dar n-au încercat să-i urmărească pe aceştia. Subtextul era că şi-au dat seama că şeful lor fusese atacat de membrii clanului italian, şi n-au vrut să fie eroi post-mortem. Poliţia Statului New York a stabilit că această crimă este legată de traficul de stupefiante şi de banditism şi a luat legătura cu FBI-ul. În urma unui denunţ anonim, Ramona Velarde a fost ridicată şi a identificat ulterior cele patru gărzi de corp, care au fost cu toţii ridicaţi ori s-au predat în decurs de câteva săptămâni. Toţi au fost de acord să devină martori federali.

Concluzia identificării mi s-a părut puţin cam dubioasă. Ramona Velarde era la mai puţin de-un metru de asasin, dar nu-mi dau seama cum ar fi putut să-i vadă faţa dacă acesta stătea în picioare lângă maşina Corvette joasă. Tot ce ar fi putut să vadă erau mâna şi pistolul. La fel, asasinul şi partenerul lui ieşiseră din maşină cu spatele la cele patru gorile, care lăsaseră să intre o maşină între ei şi şeful lor. Totuşi, toţi patru declaraseră că asasinul şi însoţitorul lui se uitaseră în spate de câteva ori, în timp ce se îndreptau spre maşina lui Carranza. Toţi patru au spus că-i recunoscuseră faţa lui Frank Bellarosa. Ramona Velarde a identificat fotografia lui Bellarosa dintr-un teanc de fotografii oarecare.

Ei bine, în timp ce citeam această interesantă relatare a unui omor din lumea interlopă, am văzut că sună în stil italian. Adică, era tipic Mafia: automobilul blocat, prietena nevătămată, până şi gorilele

lăsate în pace, pentru ca lovitura să nu se transforme în masacru, ceea ce ar fi dus la o presă extrem de nefavorabilă. Maşina abandonată era, firește, furată şi, tot în stil italian, arma crimei fusese lăsată acolo, curată ca un bisturiu. Amatorilor le place să folosească acelaşi pistol de fiecare dată, până când cineva este prins cu el, şi se dovedeşte că are o duzină de omoruri la activ. Italienii cumpărau pistoale noi, le foloseau o dată şi le lăsau la faţa locului, înainte să dispară.

M-am gândit la această mărturie pe care o citisem în Cadillacul lui Bellarosa. Era foarte posibil ca omorul să se fi petrecut exact aşa, şi ca martorii să spună adevărul, cu excepţia identificării lui Frank Bellarosa. Nu sunt detectiv, dar nu-ţi trebuie prea multă minte ca să-ţi dai seama că un om ca Bellarosa, chiar dacă ar fi vrut să comită personal o crimă, n-ar fi făcut-o în plină zi, când jumătate din populaţia New Yorkului i-ar fi putut identifica faţa.

Dar, aparent, cineva de la FBI sau de la biroul procurorului federal văzuse în crima asta o posibilitate de a provoca necazuri în lumea interlopă. Aşa că de ce să n-o pună pe seama şefului numărul unu al Mafiei? Şi, mi-am zis eu, dacă Bellarosa avea dreptate că omorul fusese comis de Departamentul de Luptă Antidrog, atunci este foarte probabil ca acesta să fi ales un *modus operandi* al lumii interlope, de exemplu, un atac cu mitraliere Uzi pentru a-i imita pe columbieni, un atac cu cuţitul sau cu machete pentru a-i imita pe jamaicani, un asasinat cu bombe, cum procedaseră coreenii de câteva ori, sau atacul cel mai curat, sigur şi uşor de imitat – o execuţie în stil mafiot.

Am înţeles că ceea ce făceam eu era să construiesc mintal o apărare, dar, dincolo de asta, încercam să mă conving singur că apăram un nevinovat. Încercând să fiu obiectiv, încercând să mă pun în locul unui jurat oarecare, am evaluat ceea ce ştiam despre caz până acum şi am găsit că exista o îndoială serioasă în privinţa vinovăţiei lui Frank Bellarosa.

I-am aruncat o privire lui Frank Bellarosa în timp ce frunzăream actul de trimitere în judecată. A observat şi mi-a zis:

– Au spus cum îi cheamă pe băieţii care au depus mărturie împotriva mea. Aşa-i?

– Da. Patru bărbaţi şi o femeie.

– A, da. Prietena lui Carranza. Mi-amintesc asta din ziare. A zis că m-a văzut? a întrebat el.

– Da.

A încuviinţat, dar nu a spus nimic.

– Sunt toţi incluşi în programul de protecţie a martorilor federali, i-am replicat.

– Asta-i bine. Nimeni nu le poate face vreun rău.

A zâmbit.

– Nu sunt martori buni pentru un juriu, i-am zis. Nu sunt cetăţeni onorabili.

A ridicat din umeri şi s-a întors la ziarul lui.

Lenny s-a oprit în faţa unei cafenele de pe Brodway. Vinnie a intrat să comande cafea şi s-a întors cu patru cutii.

Am trecut prin Tunelul Holland în New Jersey, apoi ne-am întors în Manhattan prin Tunelul Lincoln.

Telefonul din maşină a sunat şi Bellarosa mi-a făcut semn să răspund eu, ceea ce am şi făcut.

– Alo?

O voce familiară, de bărbat, a întrebat:

– Domnul Bellarosa este acolo?

John Sutter învaţă repede, aşa că am răspuns:

– Nu, e la liturghie. Cine-l caută?

Bellarosa a chicotit.

Omul a răspuns întrebării mele cu altă întrebare:

– John Sutter la telefon?

– E valetul domnului Sutter.

– Nu-mi place umorul dumneavoastră, domnule Sutter.

– Multora nu le place, domnule Ferragamo. Cu ce vă pot fi de folos?

M-am uitat la Bellarosa.

– Aş vrea să-mi acordaţi permisiunea de a vorbi cu clientul dumneavoastră.

Bellarosa pusese deja mâna pe telefon, aşa că i l-am dat.

– Alo, Al... Da... Da, păi, e nou în treaba asta. Înţelegi?

A ascultat un timp, apoi a spus:

– Nici tu nu joci cinstit, prietene. N-ai niciun drept să te plângi de asta.

A ascultat din nou, cu o figură plictisită.

– Da, da, da. Şi ce dacă? Ascultă, fă ce ai de făcut. M-auzi că mă plâng? M-auzi că-mi dau drumul la gură?

N-am auzit cum a încheiat celălalt convorbirea, firește, dar nu-mi venea să cred cum o încheia Bellarosa. Oamenii ăştia vorbeau de parcă tocmai avuseseră o neînţelegere la un joc de popice, sau ceva de genul ăsta.

– Crezi c-o să folosesc bani murdari pentru cauţiune? a întrebat Bellarosa. Verifică, Al. Dacă descoperi că-s murdari, sunt ai tăi, şi eu mă-ntorc la puşcărie... Da. Nu-ţi pierde vremea. Nu intra în detalii tehnice.

Mi-a aruncat o privire, apoi a zis în receptor:

– E băiat de treabă. Se ocupă de cazul lui. E un cetăţean adevărat. Un cetăţean important. Nu face porcării cu el, Al. Dacă faci porcării, o să ai necazuri serioase. *Capisce?*

Eu? Despre *mine* era vorba?

– Îmi pare rău că eşti ofticat, i-a spus Bellarosa procurorului federal, dar trebuia să te fi gândit. OK?... Da. O să fac asta. Să te ascult la televizor diseară, da?

Bellarosa a râs.

– Da. OK. Pe curând.

A râs şi s-a întors iar la ziarul lui.

Madonna mia. Oamenii ăştia erau nebuni. Adică, era ca şi cum ar fi făcut-o pe americanii în public, dar între ei se derula un soi de ritual străvechi.

O vreme nu a vorbit nimeni, apoi Bellarosa şi-a ridicat nasul din ziar şi i-a întrebat pe băieţi:

– OK?

– N-am descoperit pe nimeni, şefule, a răspuns Lenny.

Bellarosa s-a uitat la ceas, apoi m-a întrebat:

– Ţi-e foame?

– Nu.

– Vrei să bei ceva?

– Da.

– Bun. Ştiu eu un loc. Mergi în Mott Street, i-a spus lui Lenny. O să luăm masa.

Caff Roma e un loc destul de faimos în inima cartierului Little Italy. Am fost acolo la cină de câteva ori cu persoane care nu erau din oraş. Dar nu era pe Mott Street.

– Mulberry Street, i-am spus lui Bellarosa.

– Ce?

– Caff Roma e pe Mulberry Street.

– A, da. Nu mergem acolo. Mergem la Giulio pe Mott Street.

Am ridicat din umeri.

A văzut că nu apreciez importanţa cuvintelor lui, aşa că mi-a ţinut un discurs:

– Altceva ce trebuie să reţii, consiliere: ceea ce spui că faci şi ceea ce faci nu trebuie să fie acelaşi lucru. Unde spui că mergi şi unde mergi nu reprezintă niciodată acelaşi loc. Nu dai informaţii celor ce n-au nevoie de ele sau le-ar putea transmite altor oameni care n-ar trebui să le aibă. Eşti avocat. Ştii asta.

Ştiam, într-adevăr, dar locul unde luam masa nu era genul de informaţie pe care o ţineam secretă sau în legătură cu care minţeam.

Dar nici de data asta n-a vrut nimeni să mă-mpuşte la masă.

28

Little Italy nu este departe de Foley Square, e aproape şi de Police Plaza, sediul FBI-ului din Federal Plaza şi de tribunalele orăşeneşti şi federale. Aceste apropieri geografice sunt un ajutor pentru avocaţi, pentru oamenii legii şi, uneori, pentru anumiţi rezidenţi din Little Italy care au treburi oficiale cu aceste instituţii guvernamentale. Aşa stând lucrurile, am fi putut ajunge în cinci minute la restaurantul lui Giulio din Mott Street, în Little Italy, plecând din Foley Square. Dar, din anumite considerente, ne-a luat aproape o oră. Pe de altă parte, era de-abia ora douăsprezece, vremea prânzului.

Restaurantul lui Giulio era un local de modă veche, aflat la parterul uneia dintre aceste construcţii noi, cu şaizeci de etaje, din care scările de incendiu ies ca nişte arici. Pe partea stângă era o nişă placată cu sticlă, iar pe dreapta o vitrină de prăvălie acoperită pe jumătate cu o perdea roşie. Litere şterse, din aur, formau pe geam cuvântul Giulio.

Nu mai era nimic altceva pe geam, nici meniuri, nici decupări din ziare, nici bileţele lipite. Localul nu arăta ispititor sau primitor. Cum spuneam, vin din când în când în Little Italy, de obicei cu clienţi, Wall Street nefiind prea departe de aici, dar n-am observat niciodată localul ăsta şi chiar dacăl-aş fi observat, n-aş fi călcat înăuntru. De fapt, clienţii mei (şi eu) preferam restaurantele de pe

Mulberry Street, înţesate de turişti şi provinciali care se zgâiesc unii la alţii, încercând să ghicească cine face parte din Mafia.

Lenny a plecat să parcheze maşina, iar Vinnie a intrat primul în restaurant. Cred că se dusese în recunoaştere. Am rămas pe trotuar cu Bellarosa, care stătea cu spatele la zidul de cărămidă şi se uita în sus şi în jos pe stradă.

– De ce stăm afară? l-am întrebat.

– E bine să-i anunţi că ai venit, a răspuns.

– Înţeleg. Şi nu poţi să dai telefon, nu-i aşa?

– Nu, nu-i bine să faci asta.

– Aha.

Nu s-a uitat deloc la mine, în schimb a supravegheat clădirea. Sunt multe restaurante exclusive în Little Italy, toate încercând să se menţină la un nivel competitiv. O ascensiune rapidă către faimă şi avere se-ntâmpla, uneori, când un om ca don Bellarosa intră şi este împuşcat la masă. Un titlu îngrozitor mi-a trecut prin minte: DON-UL DAND ŞI AVOCATUL SĂU, UCIŞI.

L-am întrebat pe viitorul meu comesean:

– A fost cineva lichidat aici?

Mi-a aruncat o privire rapidă.

– Ce? A... nu. Ba da. O dată. Da, pe vremea prohibiţiei. Cu mult timp în urmă. Îţi place sepia prăjită? *Calamaretti fritti?*

– Bănuiesc că nu.

Vinnie a deschis uşa şi a scos capul afară.

– OK.

Am intrat. Restaurantul era lung şi îngust, mesele aveau tradiţionalele feţe de masă cu pătrăţele roşu şi alb. Pardoseala era din ceramică albă, veche, iar tavanul din tablă presată dată cu o vopsea albă, lucioasă. Trei ventilatoare se-nvârteau leneş, punând în mişcare mirosul de usturoi. Pe pereţii albi, de ipsos, erau cromolitografii ieftine, toate reprezentând scene din însorita Italie. Localul nu era prea arătos, dar era autentic.

Nu erau prea mulţi consumatori şi am văzut chelneri îmbrăcaţi în jachete roşii, aşteptând în picioare, trăgând cu ochiul pe furiş la don Bellarosa. Un bărbat în haină neagră a venit în grabă spre noi, iar Bellarosa şi el s-au salutat în italiană. Bellarosa i-a zis Patsy, dar nu mi l-a prezentat, deşi era în mod evident şeful de sală.

Patsy ne-a condus la o masă aflată în spate, într-un colţ. Era o masă drăguţă şi confortabilă, cu linii de ochire bune.

A sosit şi Lenny, iar Vinnie şi cu el au ocupat o masă lângă geamul din faţă, cu o bună vedere spre uşă. Acum dispuneam de linii de tragere încrucişate, ceea ce reprezenta condiţia numărul unu pentru o masă bună la Giulio.

Patsy era servil, iar ospătarii se înclinau, se înclinau şi iar se înclinau când treceau pe lângă noi. Un bărbat şi o femeie, aparent proprietarul şi soţia lui, au venit în fugă din bucătărie şi erau gata-gata să se prosterneze la podea. Toată lumea zâmbea, cu excepţia lui Frank, care avea o expresie impenetrabilă de mafiot, pe care nu i-o mai văzusem înainte.

– Vii des aici? l-am întrebat.

– Mda.

I-a spus ceva în italiană patronului şi omul a fugit afară, probabil ca să se omoare, mi-am zis eu, dar s-a întors peste puţin timp cu o sticlă de Chianti şi două pahare. Patsy a destupat sticla, dar Frank a turnat vinul. În cele din urmă, după multă fâţâială în jurul mesei, toată lumea ne-a lăsat în pace, Frank şi-a ciocnit paharul de al meu şi a zis:

– *Salute!*

– Noroc, am răspuns şi am băut vinul care avea gust de grappa diluată cu acid taninic.

Frank a plescăit din buze.

– Ah, ce bun e! Lucru de calitate. Direct din partea cealaltă.

Trebuiau să-l fi lăsat acolo.

Au mai intrat câteva persoane şi m-am uitat împrejur. Clientela, la ora prânzului, părea constituită mai mult din localnici, în majoritate bărbaţi, mulţi dintre ei bătrâni, purtând costume ponosite, fără cravată. Auzeam în jurul meu un amestec de italiană şi engleză.

Erau şi câţiva bărbaţi mai tineri, cu costume bune şi, ca un vampir care-şi descoperă semenii dintr-o singură privire, i-am recunoscut ca fiind băieţi de Wall Street, nătărăi îngâmfaţi care descoperiseră restaurantul lui Gulio aşa cum descoperise Columb America, adică nu fusese acolo până când n-o găsise el.

Ici-colo, am observat mese unde stăteau bărbaţi care, m-am gândit, s-ar putea ocupa de acelaşi gen de afaceri ca Frank. De fapt, Frank chiar i-a salutat din cap pe câţiva dintre ei, care i-au răspuns la fel. În ciuda nonconformismului localului şi a faptului că era cald, numai nătărăii din Wall Street şi câţiva bătrâni îşi scoseseră hainele. Restul clientelei, eram sigur, fie purtau tocuri de pistol pe umăr, fie voiau să facă lumea să creadă asta. Ştiam că Frank nu putea fi înarmat, de vreme ce tocmai fusese înregistrat şi percheziţionat. Dar ştiam că Lenny şi Vinnie *sunt*. Eu eram în principiu neînarmat, dacă nu puneam la socoteală stiloul Mont Blanc de trei sute de dolari şi legitimaţia din aur pentru American Express.

I-am spus clientului meu:

– Eşti mulţumit de felul în care au decurs lucrurile în dimineaţa asta?

A ridicat din umeri.

– Au mers cum au mers. N-am de ce să mă plâng de tine.

– Perfect. Vrei să discutăm acuzaţia împotriva ta? Apărarea?

– Ţi-am spus, e-un rahat. N-ajungem la proces.

– S-ar putea. Ferragamo a avut cinci martori pentru Marele Juriu. Aceşti martori au spus destule ca să te implice în omorârea lui Juan Carranza.

– Probabil că Ferragamo îi are cu ceva la mână. S-ar putea să fi văzut lichidarea, dar nu mi-au văzut mie faţa pe-acolo.

– OK. Te cred.

– Bine. Atunci astăzi ai făcut ce trebuia.

– Nu. Am comis un sperjur.

– Nu-ţi face probleme pentru asta.

Proprietarul, pe care-l chema Lucio, a adus un castronaş cu inele de ceapă prăjită, şi un ospătar, două farfurioare.

– *Mangia,* a zis Frank, luând un pumn întreg de ceapă prăjită.

– Nu, mulţumesc

– Haide. Mănâncă.

Nu erau inele de ceapă, firește, dar încercam să pretind că ar fi. Am pus câteva în farfurioara mea, apoi unul în gură şi l-am spălat cu Chianti. Uh, uh, uh.

Direct pe faţa de masă, se găsea o bucată mare de pâine italienească netăiată în felii şi Frank a rupt-o cu mâinile lui mari şi a împins bucăţi în direcţia mea. N-am văzut nicio farfurioară pentru pâine şi probabil nu aveam să văd. Am mâncat nişte pâine şi era cea mai bună pe care o mâncasem vreodată.

Între două înghiţituri, Bellarosa a spus:

– Vezi, ce-ţi spuneam eu că respect legea întocmai? Mancuso a venit singur, iar eu aşteptam blestematele de cătuşe. Cum îţi închipui că saltă un tuciuriu dintr-un afurisit de club de-al lor? Intră acolo cu un batalion întreg, înarmaţi până în blestemaţii lor de dinţi şi trebuie să bată la tuciurii şi să-l târască pe individ afară, urlând. În jumătate dintre cazuri cineva se alege cu capul spart sau este împuşcat. Înţelegi diferenţa? Crezi că Mancuso e vreun blestemat de erou? Nu. Ştia că n-o să-i fac necazuri.

– Totuşi, Frank, i-a trebuit curaj.

A zâmbit.

– Da. Broscoiul ăla mititel şi slăbănog îmi bate la uşă şi zice: „Eşti arestat". Da. Dar crezi că Mancuso o să ajungă vedetă? a adăugat. În niciun nenorocit de caz. Ferragamo îşi face spectacolul cum vrea el şi el e vedeta. O să vezi la ştiri.

Nechemat, chelnerul a adus un vas cu ceva care arăta a moluşte acoperite cu un sos roşu. Bellarosa a răsturnat câteva în farfuria mea, alături de sepia prăjită.

– Astea sunt *scungilli*. Ca... scoicile. Asemenea crustaceelor. *Sono buone,* a spus el.

– Pot să comand ceva din meniu?

– Gustă asta. Gustă.

A luat din ce-or fi alea.

– Mănâncă, haide.

Mi-am pus la îndemână vinul şi o bucată de pâine, am înghiţit o scoică, am băut Chianti şi am muşcat din pâine.

– Îţi place?

– *Sono buone.*

A râs. Am mâncat, am băut şi-am stat de vorbă o vreme. Nimeni nu ne-a oferit meniul şi-am observat că majoritatea clienţilor nu foloseau meniuri, ci comandau de mâncare discutând cu chelnerii într-un amestec de italiană şi engleză. Chelnerii păreau prietenoşi, veseli, entuziaşti, cunoscători şi dispuşi să te ajute. Era evident că nu erau francezi.

Mi-am dat seama stând acolo că acest restaurant ar fi putut fi vechi de o sută de ani, mai vechi decât The Creek şi decât The Seawanhaka Corinthian. Şi foarte puţine lucruri se schimbaseră în restaurant ca decor, bucătărie şi clientelă. De fapt, Little Italy era un fel de urzeală a timpului, un fel de bastion al imaginaţiei italiene care părea să reziste schimbărilor şi să asimileze toate ciudăţeniile. Dacă ar fi trebuit să pun pariu ce-o să reziste până în secolul următor – Coasta de Aur sau Little Italy – aş fi pariat pe Little Italy. La fel, mi-aş fi pus banii pe restaurantul lui Giulio, nu pe The Creek.

L-am privit pe Frank Bellarosa în timp ce mânca. Părea mai la largul lui aici, decât la The Creek. Dar, dincolo de asta, aici era locul lui, făcea parte din acest restaurant, din culoarea locală, din atmosfera şi decorul de la Giulio şi de pe Mott Street. L-am privit, cu

nodul de la cravată slăbit, un şervețel îndesat sub guler, cu mâinile mişcându-se pe masă, relaxat la gândul că nimeni n-avea să-i ia nimic; nici mâncarea, nici mândria.

Ne luptam cu o a doua sticlă de Chianti când i-am spus:

– Eşti din Brooklyn, nu din Little Italy.

– Da, dar mai tot Brooklynul s-a dus. Fostul meu cartier s-a dus. Ăsta mai e încă aici. Înțelegi?

– Cum aşa?

– Adică, orice italian din New York vine aici măcar o dată în viață. Majoritatea vin o dată sau de două ori pe an. Îi face să se simtă bine, ştii, pentru că locuiesc în suburbii acum, şi poate fostele lor cartiere sunt pline de negri, spanioli sau ce-or mai fi, şi nu pot să se-ntoarcă acolo, aşa că vin aici. Ăsta e fostul cartier al fiecăruia. *Capisce?* Ei, poate că nu-i chiar şi fostul tău cartier. A râs. Tu de unde eşti?

– Din Locust Valley.

– Da. Nu trebuie să mergi prea departe ca să ajungi acasă.

– Devine din ce în ce mai departe cu fiecare an care trece.

– Ei, mie-mi place să vin aici, ştii, să mă plimb pe străzi, să simt mirosul brutăriilor, al brânzei, al restaurantelor. O mulțime de oameni vin pentru San Genaro – ştii serbarea de San Genaro, patronul oraşului Napoli... Neapole. Vin şi de Sfântul Anton. Vin aici să mănânce italieneşte, să vadă italieneşte, să simtă italieneşte. Înțelegi?

– De-aia vii tu aici?

– Da. Câteodată. Am şi câteva afaceri aici. Aici mă-ntâlnesc cu oamenii. Aici e clubul meu.

– Clubul Italian de Tragere cu Carabina?

– Da.

– Poți să mă iei acolo?

– Bineînțeles. Şi tu m-ai luat la The Creek. A zâmbit. Îl iau şi pe Jack Weinstein. Îi place. Îl îmbăt, îl duc la subsol şi-l las să tragă la țintă. Am o țintă pe care scrie Alphonse Ferragamo.

A râs. Eu am zâmbit.

– Cred că în birou, la Administraţia financiară aruncă des cu săgeţi în fotografia ta.

– Da? Săgeţi? La dracu' cu săgeţile! Şi-a îndreptat arătătorul spre mine şi a îndoit degetul mic. Ba-bum, ba-bum. Aşa se fac găuri în ţintă.

A terminat încă un pahar cu vin şi a turnat pentru amândoi. Chianti-ul mi se părea mai bun. Pe la a treia sticlă o să aibă gust de Brunello di Montalcino, 1974.

M-am uitat din nou prin restaurant. În timpul absenţei mele mintale, se umpluse şi era acum gălăgios, plin de viaţă şi veselie.

– Îmi place locul ăsta, i-am spus lui Bellarosa.

– Mă bucur că-ţi place.

Mă simţeam mai bine. Încă nu puteam să mă împac cu sperjurul, înţelegeţi, dar mă străduiam. De fapt, chiar mi-am scos agenda din buzunar şi, pentru prima dată, m-am uitat la ziua de paisprezece ianuarie. Scria cu cerneală, poate pentru că sunt avocat şi ştiu că agenda reprezintă un document cvasi-oficial, de aceea trebuie completată cu cerneală pentru eventualitatea că ar fi vreodată prezentată ca probă. Pe de altă parte, folosesc întotdeauna acelaşi stilou, Montblanc cu aceeaşi peniţă şi aceeaşi cerneală neagră Montblanc, aşa că, dacă aş avea ceva de adăugat după aceea, aş putea. Dar nu-mi place să fac asta. Oricum, cu oarecare emoţie, ştiind că o groază de lucruri depindeau de asta, m-am uitat la paisprezece ianuarie şi am citit: *Uşoară fulguială. Acasă până la prânz, prânzul cu Susan la The Creek, biroul din Locust Valley după-amiază, întâlnire cu personalul la ora şaisprezece.*

M-am uitat la foaie o vreme. *Acasă până la prânz.* Chiar călărisem în ziua aceea? Poate că da. Mă dusesem călare până la Alhambra? S-ar putea. Văzusem trei mafioţi plimbându-se pe acolo? Spusesem că da. Începusem să închid carnetul când am observat paragraful pentru cincisprezece ianuarie: *Şapte şi patruzeci, zborul o sută nouăsprezece, West Palm Beach.* Dacă aş fi plecat în Florida în

dimineaţa zilei de paisprezece, Ferragamo şi FBI-ul ar fi descoperit asta până la urmă, somându-mă să le dau agenda, sau pe alte căi. Şi aşa, John Sutter ar fi împărţit celula cu Frank Bellarosa. Dar eram curat; *Acasă până la prânz.* Norocul lui Sutter ţinea. Dacă eram catolic, mi-aş fi făcut cruce şi-aş fi spus Rozariul. Am pus carnetul în buzunar.

– Trebuie să te mai duci undeva? a întrebat Bellarosa.

– Nu, verificam ceva doar.

– Da? Se verifică?

– Da. Se verifică.

– Bine. M-a privit în ochi. *Grazie,* a spus şi astea erau toate mulţumirile sau recunoştinţa pe care aveam s-o primesc vreodată, şi era mai mult decât mi-aş fi dorit.

– Aş vrea să le luăm pe fete aici diseară, a zis. O să-ţi placă seara, bătrânul ăla cântă la cutia aia care se strânge – mi-a arătat pe cineva cântând la acordeon – cum îi spune? *Concertina.* Au o grăsană care cântă ca un înger. Soţia ta o să fie încântată.

– Suntem în siguranţă dacă venim cu tine? am întrebat.

– Hei, ce treabă ai tu cu asta? S-a bătut în piept. Dacă eu sunt ţinta, eu sunt ţinta. Crezi că dă careva două parale pe tine? Nu le sta în cale şi nu te uita la feţele lor. *Capisce?* A râs şi m-a bătut pe umăr. Ai haz.

– Şi tu.

Am mai dat peste cap un pahar de nectar al zeilor şi l-am întrebat:

– Dar ceilalţi? Spaniolii? Jamaicanii? Respectă şi ei regulile?

Vorbea în timp ce mesteca sâmburi de măslină.

– O să-ţi spun o regulă pe care o respectă. Dacă vin în Little Italy să lichideze pe cineva, nu mai rămâne picior de negru sau de spaniol în New York. Regula asta o înţeleg şi ei. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

Mi-a plăcut întotdeauna New Yorkul datorită diversităţii sale etnice. Un mare cazan american: „Daţi-mi pe cei obosiţi, săraci, mulţimile dezorientate..." Am uitat restul. Poate l-am uitat toţi.

Bellarosa s-a aplecat spre mine şi a rostit:

– Dacă tot te supără treaba asta, te-ai gândit vreodată să-ţi iei un permis de portarmă?

– Nu e pe lista mea de priorităţi, nu.

– Păi, dacă o să fii cu mine, ştii, ar trebui să te gândeşti.

– La ce?

A citat:

– „Printre alte neajunsuri pe care ţi le aduce faptul de-a fi dezarmat, te face să fii dispreţuit". Cine a spus asta?

– Maica Tereza?

A râs:

– Hai spune, Machiavelli. Aşa-i?

– Aşa-i! Sunt plătit dacă lupt?

– Bineînţeles. Hei, îţi sunt dator cincizeci de bătrâne. Aşa-i?

– Nu. Nu le vreau.

– Nu contează. Le meriţi.

Un chelner a pus pe masă un platou cu brânzeturi. Părea să nu existe nicio ordine la masa asta, cel puţin niciuna de care să-mi dau seama. Bellarosa a arătat către bucăţile din farfurie.

– E *prosciutto* – ştii chestia asta, aşa-i? Asta este *stracchino* şi asta este *taleggio*. Brânza are viermi, aşa că n-o să te pun s-o mănânci.

– Poftim?

– Viermi. Viermişori. Ştii? Dau aromă brânzei. Nu mănânci viermii. Rupi brânza, aşa, şi-i scoţi. Vezi? Îl vezi pe ăla?

M-am ridicat.

– Unde-i toaleta?

Mi-a arătat cu degetul peste umăr.

– Acolo în spate.

M-am dus la toaletă, o cămăruţă infectă şi m-am spălat pe faţă şi pe mâini. *Viermi?*

Uşa s-a deschis şi a intrat Lenny. S-a apropiat de chiuveta de lângă mine şi a început să-şi pieptene părul unsuros.

– Îţi place masa, consiliere? m-a întrebat.

– N-ar trebui să fii acolo şi să stai cu ochii pe uşă?

– Vinnie are doi ochi. S-a spălat pe mâini. Împuţit oraş. Totul e murdar.

Şi-a şters mâinile pe un prosop jegos.

– Eşti avocatul şefului, aşa că nu eşti cablat. Corect?

– Cablat? Ai înnebunit?

– Nu. Uneori, oamenii au fire pe ei. Uneori, vin la căcăstoare să scoată un fir, să pună un fir. Eu, dacă văd oamenii că se duc la closet când vorbesc cu şefu', mă gândesc la fire. Mă gândesc la pistol.

– Cred că te-ai uitat prea mult la televizor.

A chicotit.

– Şi? Te superi?

Şi-a întins mâinile curate către mine.

M-am gândit o clipă, apoi am încuviinţat. Nenorocitul m-a percheziţionat conştiincios, apoi a zis:

– OK. Am verificat, doar. Fiecare are o treabă de făcut.

Am pus un sfert de dolar pe chiuvetă.

– Asta-i pentru tine, Lenny, serviciu uşor.

Am ieşit. Mamă, Doamne, începusem să pricep lucrurile. M-am întors la masă şi-am văzut că brânza cu viermi fusese luată de lângă plăcintă.

– Da. Am scăpat de ea, pentru tine, a zis Frank. Ai găsit fundul curţii, da?

– Ce?

– Fundul curţii. A râs. Fundul curţii, îi spune în Little Italy. De pe vremea când era acolo. Ştii?

– Da. L-am găsit.

L-am văzut pe Lenny întorcându-se la masă şi uitându-se urât la mine în timp ce se aşeza.

– L-ai trimis să mă percheziţioneze? l-am întrebat pe Bellarosa.

– Nuuu! O face din obişnuinţă. Ascultă, ştiu că Mancuso a încercat să ajungă la tine şi am mai multă încredere în tine decât într-o grămadă de oameni de-ai mei. Dar când *ştiu* că vorbesc cu un tip care e curat, mă simt mult mai bine.

– Domnule Bellarosa, un avocat nu poate, nu are voie şi n-o să lucreze ca agent al guvernului împotriva propriului său client.

– Da. Poate scrii vreo carte. A râs. Dă-o dracului, hai să mâncăm. Ia, asta se cheamă *manteche*. Fără viermi.

A pus o bucată de brânză pe un biscuit numit *frisalle* şi l-a întins către gura mea.

– Haide, gustă asta.

Am gustat, nu era rău. Am sorbit nişte Chianti şi am băgat o măslină neagră în gură. Oamenii ăştia mâncau altfel decât mine. De pildă, nicio farfurie luată de pe masă. Bellarosa s-a întors la sepia lui prăjită.

– Mancuso mi-a spus că odată l-ai bătut pe un om al tău cu o ţeavă şi i-ai zdrobit toate oasele, i-am zis.

A ridicat nasul din farfurie.

– Da? De ce să-ţi fi spus asta? Ce-ncerca să facă? Vrea să mă prezinte drept un tip rău?

– Păi, asta cu siguranţă nu te-a pus în cea mai bună lumină.

– Mancuso ar trebui să-nveţe să-şi ţină afurisita de gură închisă.

– Problema nu e Mancuso. Problema e că tu poţi să baţi un om cu o ţeavă.

– Eu nu sunt o problemă.

A rupt nişte pâine şi a muiat-o în sosul roşu în timp ce vorbea:

– Când eşti tânăr, faci uneori nişte lucruri pe care n-ai vrea să le faci, dar trebuie. Nu eram eu şef când s-a-ntâmplat treaba asta. Şeful era un tip pe care nu-l cunoşti. E mort acum. Dar când spunea:

„Frank, trebuie să faci asta sau trebuie să faci aia", o făceam. *Capisce?*

N-am răspuns.

– Ca-n armată sau la biserică. Asculţi ordinele. Eu dau ordinul şi nu-mi plac chestiile dure. Vremurile se schimbă. Nu mai vrea toată lumea să intre în meseria asta. Trebuie să te porţi mai bine cu oamenii tăi.

– Măcar să le oferi Crucea albastră şi Scutul albastru.

I s-a părut nostim.

– Da. Dacă le rupi picioarele, sunt asiguraţi. Da, Cru-cea albastră.

N-avea niciun rost să mai discutăm despre incidentul cu zdrobirea oaselor; important era doar să ştie că nu eram străin de acest ciudat stil managerial. De fapt, uneori îmi vine şi mie să-mi bat asociaţii cu o ţeavă de plumb, dar asta n-ar face decât să le ofere o scuză de a proceda la fel. Şi asta m-a dus cu gândul la Signor Niccolò Machiavelli.

– Un duşman trebuie ori mângâiat, ori anihilat, i-am spus lui Frank.

Şi-a ridicat privirea din farfurie.

– Da. Asta-i problema când oftici pe cineva, consiliere. Mă bucur că-nţelegi. În meseria mea, ori tratezi oamenii cu respect, ori îi înlături. Acum, chestia cu ţeava, de exemplu,n-a fost o idee bună, ăla era un *paesano* ofticat şi ştiam că atunci când avea să se pună din nou pe picioare, trebuia să pun lucrurile la punct. Ştii? Trebuie mângâiat sau anihilat. Nu laşi oamenii aşa, cu vendete împotriva ta.

– Aşa că l-ai invitat la cină şi i-ai mărit salariul.

– Da. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: O să-ţi spun ce nu-i în regulă în ceea ce te-nvaţă preoţii – ce nu-i în regulă cu religia. E porcăria cu întorsul celuilalt obraz. Fă asta şi toată lumea o să-ţi tragă câte-un pumn în falcă. Dar câteodată mai trebuie să-ncasezi câte unul. Ca acum, cu Ferragamo. N-am ce să-i fac, fir-ar să fie. Tot ce pot să fac e să m-asigur că nici el nu poate să-mi facă mie nimic.

Şi dacă nu poţi să scapi de-un individ, nu-l oftici, chiar dacă lucrează la cazul tău.

– Dar până şi faptul că trăieşti e de-ajuns să-l oftice pe Ferragamo.

A zâmbit.

– Da. Asta-i problema *lui*. Dar *tu* îl oftici făcând pe deşteptul.

– Şi ce dacă? Mie nu poate să-mi facă nimic.

– Poate că da, poate că nu. Poate se leagă de prietenii tăi. Poate vrei să-i dai un telefon să discuţi cazul. I-ar plăcea să faci asta. I-ar plăcea să-i arăţi puţin respect.

– Omul e-un ticălos, Frank, şi tot New Yorkul ştie asta.

– De-aia şi vrea tot respectul pe care poate să-l primească.

Am râs amândoi de asta.

– Hei, a zis Bellarosa, poate nenorocitul o s-ajungă guvernator într-o bună zi, poate chiar şi Preşedinte. Fii drăguţ cu el, o să te facă procuror general.

De fapt, luându-l pe Bellarosa client, n-o să pot candida niciodată la vreo funcţie oficială. Nu că aş vrea să fiu judecător, să ajung în Senat sau ceva de genul ăsta, dar orice avocat are în minte şi posibilitatea asta. Am fost o dată ales în Consiliul Municipal din Lattingtown, dar după acest fiasco, ar fi fost mai nimerit să mă ţin departe de viaţa publică măcar un deceniu.

– Aşa că poate-i dai un telefon, a zis Frank. O să-ţi dau numărul lui de-acasă.

M-am uitat la el.

– Frank, n-o să renunţe la niciuna dintre acuzaţiile împotriva ta după ziua de astăzi.

– Da, ştiu, nu despre asta era vorba. Credeam c-ai înţeles.

– Adică, vrei să-mi cer scuze?

– Nu trebuie să-i spui: „Domnule Ferragamo, îmi pare rău că v-am făcut să păreţi cretin şi ticălos". De fapt, nici nu trebuie să-i

amintești de asta. Doar să-i vorbești cu respect despre caz. O să te ierte, pentru că-i un ticălos. *Capisce?*

Iată un client care dorea să-l sun pe procuror nu ca să-ncerc să fac un târg, ci ca să-mi cer scuze că l-am bătut la fundul gol în instanță. *Mamma mia.* Nu-mi amintesc să fi învățat așa ceva la Drept, la Harvard.

– O să-l sun, am răspuns. Și o să-i arăt respect pentru funcția lui.

– Așa-mi placi. Uneori cretinii au funcții importante. Crezi că toți Cezarii au fost băieți deștepți? Ce să-i faci? Trebuie să te-mpaci cu ideea. A mai turnat vin. Gata pentru paste?

Eram aici de o oră, mâncasem o grămadă de lucruri, în special pâine, brânză și măsline, singurele chestii comestibile servite până acum. De asemenea, Chianti-ul își făcea treaba în duodenul meu.

– O să sar peste paste, am zis.

– Nu. O să mănânci pasta. Au *lingue de passero* aici – limbă de vrabie.

– Pot să mănânc chiftele în loc de asta?

– Nu sunt limbi de vrabie adevărate. Așa se cheamă macaroanele. Crezi că noi mâncăm limbi de vrabie?

– Mâncați viermi, Frank, și creier de oaie.

– Tu nu mănânci viermi. O să iei limbi de vrabie. Vin dintr-un orășel numit Faro San Martino, în Abruzzo – provincia lui Brutus. De-acolo e familia neveste-mii. Sunt foarte încăpățânați. Dar au paste nemaipomenite. Și-a dus degetul mare și arătătorul la buze și le-a pupat. *Magnifico.* O să le mâncăm cu sos *puttanesca.* Sos de târfă.

– Poftim?

– Târfă. Târfă. Nu știu de ce-i spune așa. Poate pentru că are boia. A râs. Înțelegi?

– Cred că da.

A ridicat un deget și un chelner și-a făcut apariția. Bellarosa a indicat masa cu mâna, chelnerul a pocnit din degete și doi picoli au venit în grabă să debaraseze.

M-am rezemat de speteaza scaunului şi am băut puţină apă. Am observat că băieţii din Wall Street plecaseră, la fel şi câţiva dintre negustorii din cartier. Dar bătrânii rămăseseră, sorbind vin sau cafea. Rămăseseră, de asemenea, şi bărbaţii care semănau cu Frank. Era evident că se serveau două tipuri de mâncare aici: americano-italiană şi italiano-italiană.

Frank s-a ridicat în picioare şi s-a scuzat, dar nu s-a îndreptat către fundul curţii. S-a dus spre o masă la care stăteau patru bărbaţi în costume închise la culoare. Aceştia l-au salutat cordial, dar cu o evidentă rezervă. M-am uitat cum un chelner a fugit să-i aducă un pahar de vin şi unul dintre bărbaţi i-a turnat Chianti. Au ciocnit cu toţii paharele şi i-am auzit mormăind: *Salute*. Au băut, apoi s-au încovoiat peste masă şi-au dat ortul popii. Ei, poate că nu.

Dumnezeule, mi-am zis, oamenii ăştia există cu adevărat. Vreau să zic chiar aici, la nici zece metri de mine, cinci mafioţi beau vin într-un restaurant din Little Italy. Îmi părea rău că nu-mi adusesem camera video. Uite, uite, aici e tăticu' luând masa cu-n cap al Mafiei. Acum mafiotul se duce să vorbească şi cu prietenii lui din clan. Vezi? OK, camera se-ntoarce spre cei doi bărbaţi de lângă uşă. Îi vezi? Sunt gorile. Vezi uşa? Prim-plan pe uşă. OK, înapoi la masa cu oamenii Mafiei.

M-am uitat la ei fără cameră video. Vorbeau toţi, folosindu-şi mâinile. Unul a dat din cap ca şi cum ar fi înfipt ceva în masă, altul şi-a atins ochiul cu degetul arătător, Bellarosa a bătut cu buricele degetelor în masă, iar un altul şi-a ridicat bărbia cu degetul mare. Ceea ce nu făceau cu mâinile, totuşi, era să se arate sau să se atingă unul pe altul.

Am observat, de asemenea, că majoritatea aveau expresii stoice, un fel de faţă impasibilă stil Mafia, cum avusese şi Frank când intrase aici. Din când în când, însă, ochii sau gurile transmiteau câte ceva, fără a dezvălui nimic.

N-aveam idee despre ce discută, firește, dar presupuneam că Bellarosa le povestește despre dimineața lui. Poate aflaseră până acum de arestare, dacă se anunțase la radio sau aveau alte surse de informare. În orice caz, erau interesați cum merseseră lucrurile la înfățișare. Faptul că se afla la Giulio era un punct în favoarea lui, în pofida oricăror zvonuri care ar fi circulat în oraș cum că ar duce tratative cu Alphonse Ferragamo.

Pe ordinea de zi trebuie să fi fost și problema lui Juan Carranza. Puteam chiar să-mi închipui o discuție între acești oameni. Frank spunea ceva în genul: „Trebuie să fim uniți în chestia asta cu Carranza. OK? Nu vrem ca o mână de măslinii să ne spună nouă ce trebuie să facem. Nu-i așa? Și nu vrem ca nenorociții de federali să bage zâzanie între noi. Înțelegeți? Nu vreau să văd sânge italienesc împroșcându-i pe măslinii. De acord? Nu vrem să aibă de suferit afacerile, așa că, dacă ajungem la cuțite cu măsliniii, îi lovim tare și rapid. De acord? Nu facem niciun târg separat cu măsliniii, *melanzane,* federalii sau poliția. Cu nimeni. *Capisce?*"

Ce-nsemna asta? Partea care mă speria era că, dacă aș fi auzit conversația asta acum patru luni, n-aș fi înțeles-o nici pe jumătate. Acum puteam chiar să mi-o imaginez. *Madonn'*. Oare ce se-ntâmpla cu mine? Nu știu, dar era interesant.

I-am privit pe Lenny și Vinnie la masa lor drăguță de două persoane, din colț. Nu băuseră niciun pic de alcool, din câte văzusem eu, dar pufăiau un nor de fum și beau cafea ceașcă după ceașcă. Italienii par să aibă capacitatea de a sta patru ore la masă, vorbind și consumând diverse. Lenny și Vinnie păreau mulțumiți să stea și să nu facă nimic altceva decât să supravegheze ușa. Cred că supravegheatul ușii era cea mai importantă treabă din restaurantul lui Giulio în clipa de față. Am observat că amândoi supravegheau și restul clientelei, în special pe cei patru bărbați care erau cu Frank. Mușteriii din local păreau să fie cunoscuți de chelneri și de șeful de sală și mi s-a părut puțin probabil ca vreunul dintre ei să se ridice dintr-odată și să

înceapă să tragă. Nu, uşa trebuia supravegheată. Ca să-i ajut pe Lenny şi Vinnie, am început să mă uit şi eu într-acolo.

După vreo cincisprezece minute, Frank s-a întors la masa noastră.

– Te rog să mă scuzi, consiliere. Am avut nişte afaceri de discutat.

– Nicio problemă.

Veniseră pastele şi Frank şi-a înfipt furculiţa în morman.

– Ce părere ai? Miros ca păsărica unei târfe? Nu? Da?

– Fără comentarii.

M-am uitat la paste care arătau, cred, ca nişte mici limbi de vrabie. De fapt, erau chiar gustoase, inclusiv sosul, dar eram deja sătul.

Bellarosa a rupt o bucată de pâine şi a muiat-o în farfuria mea.

– Uite aşa, nu fi timid.

Nu-mi place nici măcar când Susan îmi ia din mâncare. Dar am luat pâinea de la el şi am mâncat-o. M-am uitat la ceas.

– Vrei să-ţi suni soţia?

– Da, mai târziu.

– Poate c-ar trebui să-i spui c-ai ieşit pe cauţiune.

– E liniştită.

– Era supărată după ce-ai plecat.

– Da? I-am spus să rămână sus. Vezi? Nu mă ascultă deloc, fir-ar să fie.

– Totuşi, un telefon...

– Ce te-a făcut să te gândeşti la nevasta-mea? Sosul *putanesca?* A râs. Asta te-a făcut să te gândeşti la ea?

Nu voiam să discut pe tema asta. M-am jucat cu furculiţa şi am sorbit din vin. Bellarosa şi-a terminat pastele şi a răsturnat câteva de la mine în farfuria lui, comentând:

– Nu mănânci, nu-ţi plac?

– Sunt ghiftuit.

M-am uitat la ceas. Era două şi jumătate.

– I-am spus soţiei tale c-o să fii acasă în după-amiaza asta, l-am informat pe Bellarosa.

– Da? De ce? Ţi-am spus, trebuie să stăm pe-aici. Mai am de vorbit cu câteva persoane. Vreau să le spui ceva reporterilor mai târziu. Avem rezervat un apartament la Plaza. Va trebui să stăm în oraş câteva zile.

– Câteva zile?

– Da.

– Frank, conduc o afacere, am întâlniri...

– Ce pot să-ţi spun? Aşa-i jocul, consiliere. O să te despăgubesc.

De fapt, n-aveam nicio întâlnire şi aproape nicio afacere pentru care să-mi fac griji. Pentru cincizeci de bătrâne, puteam să rămân aici câteva zile.

Frank a luat şi restul pastelor mele.

– Da. O să trimitem acasă după ceva haine. Nevastă-ta o să-ţi împacheteze câteva lucruri.

– Crezi?

– Sigur. Pentru asta sunt nevestele.

„Nu şi a mea, amice."

Şi-a fluturat mâinile deasupra farfuriilor, de parcă ar fi vrut ca acestea să plece singure, dar chelnerul a ieşit din podea şi le-a luat.

Alt chelner a adus două salate.

– Curăţă-ţi farfuria, a zis Frank.

A turnat ulei şi oţet peste verdeaţa şi roşiile lui, apoi a făcut acelaşi lucru pentru mine.

– Mănâncă, a rostit.

Am scormonit în salată.

– Mănânc-o. Oţetul ajută la digestie.

– Şi uleiul ce face?

– Ajută să te uşurezi. *Mangia.*

Salata mai mergea, dar am spus:

– Nu mai comanda mâncare pentru mine.

– Trebuie să mănânci felul principal. Pentru ce ai venit aici?

A chemat chelnerul. Au discutat în italiană despre felul principal, apoi Bellarosa s-a întors către mine:

– Ce-ţi place? Vacă? Pui? Porc? Peşte.

– Cap de oaie.

– Zău?

I-a spus ceva chelnerului şi-am auzit cuvântul *capozzella.* Au râs amândoi. S-a întors spre mine.

– Au aici o specialitate cu pui. Bun şi uşor. OK? O s-o împărţim.

– Perfect.

Bellarosa a comandat, apoi s-a întors din nou către mine.

– O ştii pe-aia cu macaronarul cretin care intră într-o pizzerie şi-i spune tipului: „Vreau o pizza întreagă". Tipul îi răspunde: „O vreţi tăiată în opt sau în douăsprezece bucăţi?" Macaronarul cretin zice: „Douăsprezece. Mor de foame". Bellarosa a râs. Douăsprezece felii. Zău că mor de foame. Te-ai prins?

– Aşa cred.

– Zi-mi şi tu una.

– OK. Un WASP intră la Brooks Brothers, ştii, şi-i spune tipului: „Cât costă costumul ăla elegant, din trei piese?" Tipul zice: „Şase sute de dolari". WASP-ul spune: „Bine, îl iau".

M-am întors la salata mea.

Bellarosa a lăsat să treacă câteva secunde, apoi a întrebat:

– Asta-i tot? Ăsta-i bancul? Nu-i nimic de râs.

– Asta-i poanta.

– Care?

– Că WASP-ii n-au umor.

S-a gândit o clipă, apoi a zis:

– Tu ai umor.

– Eşti singurul care crede asta.

A ridicat din umeri.

Am băut o vreme, apoi a venit o porţioară din specialitatea de pui, care-ar fi ajuns să sature jumătate din sufrageria de la The Creek. Bellarosa a împărţit-o în două farfurii.

– Asta se cheamă *polo scarpariello*. Zi şi tu.

– *Polo... scarp...*

– *Scarpariello*. Pui, stil cizmar. Poate că l-a inventat un cizmar. Poate că-l fac din pantofi vechi.

Am întors o bucată de carne cu furculiţa.

– Ce parte a puiului e asta?

– Ăla-i un cârnat. Se face şi cu cârnaţi. E prăjit în ulei şi usturoi, cu ciuperci.

– Sună a mâncare uşoară.

– Mănâncă, uite, gustă asta. E andivă cu mult ulei şi usturoi. Usturoiul îţi scoate mirosul ăla de păsărică din gură. Ia. Trebuie să guşti din toate.

Am chemat chelnerul.

– Adu-mi o sticlă de apă minerală şi un pahar cu gheaţă.

– Da, domnule.

A adus o sticlă cu eticheta Pellegrino şi m-am gândit s-o ţin minte în viitor. Mi-am turnat şi-am băut trei pahare cu apă minerală în timp ce Frank mânca puiul cu cârnaţi.

Uşa s-a deschis şi m-am încordat instinctiv. A intrat un bărbat de vreo cincizeci de ani, purtând un costum gri-închis şi ochelari de soare. În spatele lui era un tip mai tânăr ai cărui ochi inspectau mesele. Am atins braţul lui Bellarosa, iar el mi-a urmărit direcţia privirii. M-am uitat la Lenny şi Vinnie şi-am văzut că erau atenţi. Cei doi bărbaţi care intraseră erau conştienţi de prezenţa gorilelor lui Bellarosa şi nu au făcut nicio mişcare bruscă, ci au rămas în picioare lângă uşă, uitându-se la Bellarosa şi la mine. Chelnerii s-au oprit pe loc, holbându-se la pantofii proprii. Cei câţiva bătrâni din local au aruncat o privire intruşilor, apoi s-au întors la cafeaua şi ziarele lor.

Frank s-a ridicat în picioare şi s-a depărtat câţiva paşi de masă, iar bărbatul cu ochelari de soare şi i-a scos şi a venit spre Bellarosa. S-au întâlnit în mijlocul restaurantului şi s-au îmbrăţişat, dar mi-am dat seama că era mai mult o demonstraţie de respect decât de afecţiune. Frank şi amicul lui s-au aşezat la o masă liberă. Partenerul bărbatului, garda lui de corp sau ce-o fi fost, a luat loc la masa lui Lenny şi Vinnie, la invitaţia acestora. Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra lui Bellarosa şi a *paesano*-ului lui. Dacă-i priveai suficient de mult pe oamenii ăştia, îţi dădeai seama de ierarhie. Deşi Frank Bellarosa Episcopul nu părea să aibă sfătuitori, ca Augustus Cezar, bărbatul care tocmai intrase îi era apropiat. Omul îi aprinsese ţigara lui Bellarosa, dar într-un fel care sugera că nu-i plăcea s-o facă şi că s-ar putea să n-o mai facă a doua oară. În ceea ce-l privea, Bellarosa sufla intenţionat fumul în faţa omului. Zâmbeau amândoi, dar nu mi-aş dori să-mi zâmbească cineva în felul ăsta. Conversaţia a durat cinci minute, apoi bărbatul l-a bătut pe umăr pe Bellarosa, ca şi cum l-ar fi felicitat că ieşise de la puşcărie. S-au ridicat amândoi, s-au îmbrăţişat din nou şi tipul a plecat împreună cu prietenul său.

Chelnerii au reapărut. M-am relaxat puţin, dar am observat că Lenny şi Vinnie stăteau cu ochii lipiţi de uşă.

Frank s-a reaşezat vizavi de mine.

– Era un tip care a lucrat pentru mine.

– Tipul căruia i-ai zdrobit oasele?

– Nu, altul.

– Mi s-a părut cunoscut. Îi apare fotografia în ziare uneori?

– Uneori.

Mi-am dat seama că Frank Bellarosa era uşor distrat. Era evident că omul spusese ceva care-l supărase pe clientul meu. Dar indiferent ce-o fi fost, probabil că n-aveam să aflu niciodată.

Totuşi, aveam impresia că Bellarosa face ceva politică pe cont propriu şi se ocupă personal de unele relaţii cu publicul, aşa că îl mai aşteptau câteva întâlniri. Mi s-a părut, de asemenea, că asta-l

cam necăjea, dar avea să procedeze exact la fel. Poate că nu făcea compromisuri sau înţelegeri cu legea, negri, spanioli sau femei. Dar trebuia să se-nţeleagă cu cei de teapa lui şi s-o facă exact cu doza de forţă şi respect necesară.

Bellarosa a părut să-şi revină din dispoziţia lui meditativă şi mi-a spus:

– Hei, bei cappuccino, espresso sau cafea americană?

– Americană.

I-a făcut semn unui chelner şi i-a dat comanda. Cafeaua a sosit şi după aceea mi s-a adus o tavă cu pateuri. *Mamma mia,* simţeam că nici măcar saliva nu mai pot să mi-o înghit. Dar dragul de Frank, făcând în acelaşi timp pe gazda şi pe chelnerul, a insistat să-mi descrie fiecare pateu înainte de a mă pune să-mi aleg două. N-avea niciun rost să refuz, aşa că am luat două, dar el mi-a spus că nu trebuia să le iau pe-alea şi mi-a ales altele.

Am ronţăit pateurile, care erau destul de bune ca să se găsească loc pentru ele, ba am reuşit chiar să-nghit şi cafeaua. Am vorbit cu Patsy, cu Lucio şi soţia lui şi cu câţiva dintre chelneri. Toată lumea părea fericită că masa ajunsese la un final nesângeros. Patsy mi-a zâmbit.

– V-a plăcut totul?

– Foarte bun.

– Vă-ntoarceţi la cină. OK.

– Cu siguranţă.

Lucio şi soţia lui nu erau delicaţi ca Patsy, dar am încercat să-i îmblânzesc.

– De cât timp aveţi restaurantul ăsta?

– A fost restaurantul tatălui meu şi al tatălui lui, a răspuns Lucio.

– Bunicul dumneavoastră era Giulio?

– Da. A venit din partea cealaltă şi a deschis restaurantul ăsta chiar aici.

A arătat cu degetul spre podea.

– În ce an?

A ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Poate în 1900.

Am încuviinţat din cap. Un proprietar mai cu simţul afacerilor ar fi scos mai mult din asta: *La Giulio; proprietatea familiei din 1899.* (Secolul trecut sună întotdeauna mai bine.) Dar aveam impresia că Lucio e preocupat numai de meniul zilei şi de cât de mulţumiţi sunt clienţii. Poate că de-aia avea succes, ca şi tatăl şi tatăl tatălui său.

A venit şi bucătarul-şef, echipat cu şorţ şi bonetă de bucătar, pe care a scos-o înainte de a se înclina în faţa don-ului. Dumnezeule, ai fi zis că Bellarosa era o stea de cinema sau făcea parte din nobilime. De fapt, era mai important de-atâta; era mafiot şi oamenii ăştia, cei mai mulţi din Sicilia şi Neapole, cred, aveau memorie ancestrală bună.

Am mai vorbit vreun minut. Erau cu toţii mai mult decât prietenoşi şi totuşi m-am simţit puţin nelalocul meu, deşi nu chiar stânjenit. Lucio şi ai lui îşi dădeau seama, desigur, că sunt o persoană importantă, dar nu un italian important. Mă simţeam, de fapt, ca un turist american în vizită în Italia.

Frank s-a ridicat în picioare; m-am ridicat şi eu, iar scaunele ne-au fost trase în spate. Zâmbeau cu toţii cu gura până la urechi în timp ce-şi ţineau respiraţia. Încă un minut şi-ar fi căzut leşinaţi la podea.

Mi-am dat seama că singurul lucru care lipsea de la masă era nota de plată. Frank a scos un teanc de bancnote din buzunarul pantalonilor şi a început să arunce hârtii de cincizeci de dolari în dreapta şi în stânga. I-a dat şefului de sală cincizeci, lui Patsy cincizeci şi câte cincizeci celor trei chelneri. A chemat chiar doi picoli şi a dat fiecăruia câte zece dolari. Băiatul ştia cum să aibă grijă de oameni. Ne-am urat unii altora *buon giorno* şi *ciao*.

Lenny ieşise deja, iar Vinnie era afară verificând strada. L-am văzut pe Lenny trăgând Cadillacul în faţa restaurantului şi pe Vinnie deschizând uşa din spate când mai eram încă în restaurant. Vinnie a făcut un semn cu capul şi Bellarosa a ieşit abia atunci. Eram exact

în spatele lui, dar nu prea aproape. S-a strecurat pe banchetă şi eu m-am urcat lângă el. Vinnie a sărit în faţă şi Lenny a pornit în viteză. Şi băiatul ăsta voia să venim cu soţiile aici? Fii serios, Frank!

Doar poate că lua doar măsuri de precauţie fireşti. Adică, poate chiar şi atunci când în lumea interlopă domnea pacea, Frank era un om precaut. Poate o *voi* aduce pe Susan aici, cu Bellarosa. Nu s-ar putea întâmpla nimic rău. Aşa-i?

Am luat-o spre sud pe Mott Street, care e cu sens unic, ca toate străduţele înguste din partea veche a Manhattanului.

– Plaza Hotel, i-a spus Frank lui Lenny.

Lenny a tăiat-o spre vest pe Canal, apoi a cotit spre nord pe Mulberry, trecând prin inima cartierului Little Italy. Bellarosa a privit o vreme pe geam, recompunându-şi starea de spirit italiană. Nu eram sigur, dar aveam impresia că nu parcursese aceste străzi pe jos; ca o celebritate, văzuse cea mai mare parte a lumii prin geamurile fumurii ale maşinii. Într-un fel, mi-a fost milă de el.

S-a întors către mine şi a zis:

– M-am gândit. Poate că te-ai săturat de tot rahatul ăsta.

Poate că mă săturasem, poate că nu. N-am răspuns.

– Ai făcut ce-am avut nevoie să faci pentru mine, a continuat. M-ai scos de-acolo. Ştii? Jack Weinstein poate să continue de-acum înainte. Ştie cum să se descurce cu scursorile de la biroul procurorului federal.

– Tu hotărăşti, Frank.

– Da. S-ar putea să se-mpută treaba. Ai un birou de avocatură bun, ai o familie ca lumea. Ai prieteni. Oamenii or să te calce pe bătături. Pleacă şi tu cu soţia în vacanţă undeva.

Ce om drăguţ. Mă-ntrebam ce-avea de gând.

– E treaba ta, Frank, am spus.

– Nu, acum e decizia ta. Nu vreau să te simţi forţat. Nu-i nicio problemă, nici într-un fel, nici în altul. Dacă vrei, te las la gară. Să te duci acasă.

Cred că venise vremea să ies din joc sau să fac un jurământ de credinţă. Omul meu era un pungaş. Dar deja ştiam asta.

– Poate că ai dreptate, am zis. Nu mai ai nevoie de mine de-acum înainte.

M-a bătut pe umăr.

– Aşa e. Nu mai am nevoie de tine. Îmi *placi.*

Tocmai când credeam că-l cunosc, descopăr că nu-i aşa. Aşa că ne-am dus la Hotelul Plaza.

Ceea ce nu ştiam era că jumătate din Mafia din New York avea să-şi facă apariţia în seara aceea.

29

Plaza este hotelul meu favorit din New York şi mă bucuram că Frank şi cu mine ne potriveam la gusturi măcar în privinţa asta, de vreme ce părea că urma să stăm acolo o vreme.

Am închiriat un apartament mare, cu trei dormitoare şi vedere spre Central Park. Personalul părea impresionat de cine suntem – sau de cine e Bellarosa –, dar nu se manifesta atât de evident ca *paesanas* de la Giulio şi nimeni nu părea cine ştie ce agitat.

Frank Bellarosa, Vinnie Adamo, Lenny Patrelli şi John Whitman Sutter s-au adunat în livingul spaţios al apartamentului. Cei de la servirea mesei în cameră au trimis cafea, sambuca şi apă Pellegrino pentru mine (care descoperisem că-i un antidot împotriva totalei nepăsări specific italiene). Era cinci fără douăzeci şi am presupus că doream cu toţii să prindem ştirile de la ora cinci la televizor.

– Vrei s-o suni pe soţia ta înainte de cinci? l-am întrebat pe Frank.

– A, da.

A luat telefonul de pe măsuţă şi a format numărul.

– Anna? A... A chicotit. Cum o duceţi pe-acolo? Nu ţi-am recunoscut vocea. Da. Sunt bine. Sunt la Plaza.

A ascultat câteva secunde, apoi a spus:

– Da. Pe cauţiune. Nu-i mare scofală. Soţul tău a fost fantastic.

Mi-a făcut cu ochiul, a mai ascultat puţin şi a zis:

– Da, păi, am fost să mâncăm un pic şi să vedem nişte oameni. E prima ocazie pe care o am ca să sun... Nu, n-o trezi. Las-o să doarmă. Sun mai târziu.

A ascultat din nou, apoi:

– Da. E-aici, cu mine.

A încuviinţat din cap în timp ce-i vorbea soţiei mele, după aceea a întrebat-o:

– Vrei să vorbeşti cu el?

Mi-a aruncat o privire şi a zis în receptor:

– OK. Poate vorbeşte cu tine mai târziu. Ascultă... trebuie să rămânem aici câteva zile... Da. Împachetează-i câteva lucruri şi spune-i Annei că vreau costumul albastru şi cel gri, cele pe care le-am făcut la Roma... Da. Cămăşi, cravate, lenjerie de corp, tot. Dă-i totul lui Anthony şi pune-l să trimită pe cineva cu ele aici. Diseară. OK?... Dă drumul la ştiri. Vezi ce au de zis, dar să nu crezi niciun cuvânt... Da.

A râs, apoi a ascultat.

– Da... OK... OK. Pe curând.

A închis şi, ca şi cum tocmai şi-ar fi adus aminte, mi-a spus:

– Soţia ta trimite sărutări.

Cui?

S-a auzit o bătaie în uşă, iar Vinnie a sărit şi a dispărut în hol. Lenny şi-a scos pistolul şi l-a ţinut în poală. Un chelner de la serviciul în cameră şi-a făcut apariţia împingând o masă pe rotile încărcată cu o sticlă de şampanie, o farfurie cu brânzeturi şi un castron cu fructe.

– Complimente din partea directorului, domnule, a spus chelnerul.

Bellarosa i-a făcut semn lui Vinnie, care i-a dat un bacşiş chelnerului. Acesta s-a înclinat şi a plecat.

– Vrei nişte şampanie? m-a întrebat Bellarosa.

– Nu.

– Vrei s-o suni pe soţia ta să-i spui ce să-ţi trimită?

– Nu.

– Formez eu numărul pentru tine... A ridicat receptorul. Du-te-n camera ta să vorbeşti dacă vrei. Uite, o sun eu.

– Mai târziu, Frank. Închide.

A ridicat din umeri şi a închis telefonul.

Vinnie a deschis televizorul pentru ştirile de la ora cinci. Nu m-aşteptam să fie o ştire de mâna a doua, dar a apărut chiar crainicul principal, Jeff Jones, spunând: „Principala noastră ştire este că Frank Bellarosa, cunoscutul cap al celei mai mari organizaţii criminale din New York, a fost arestat de către FBI, în această dimineaţă, la conacul său din Long Island. Bellarosa a fost acuzat de uciderea lui Juan Carranza, cunoscut rege columbian al drogurilor, omorât în stil de execuţie în parcarea Garden State, în ziua de paisprezece ianuarie a acestui an".

Jeff Jones a continuat să citească ştirile de pe promter, ca şi cum totul ar fi fost o noutate şi pentru el. De unde i-or fi luând pe băieţii ăştia?

„Lucrurile au luat o întorsătură senzaţională, a continuat Jones, judecătorul Sarah Rosen eliberându-l pe Bellarosa contra unei cauţiuni de cinci milioane de dolari, după ce avocatul reputatului cap de bandă, John Sutter, s-a oferit pe sine ca martor pentru alibiul clientului său."

Jones a mai trăncănit puţin pe tema asta. Mă-ntreb dacă Susan îşi mai amintea dimineaţa de paisprezece ianuarie. Nu conta dacă nu şi-o amintea, din moment ce ştim că m-ar acoperi, ca eu să-l pot acoperi, la rândul meu, pe Frank Bellarosa. Of, ce încâlcit e totul. Domnul Salem mă învăţase asta în clasa a şasea.

Jaff Jones spunea acum:

„Îl avem pe Barry Freeman în direct de la proprietatea lui Frank Bellarosa din Long Island. Barry?"

Porţile Alhambrei au apărut pe ecran şi Barry Freeman a rostit:

„Aceasta este locuinţa lui Frank Bellarosa. Multe dintre conacele de pe Coasta de Aur a Long Islandului au nume şi casa aceasta,

aflată în mijlocul a două sute de acri de păduri, păşuni şi grădini, se numeşte Alhambra. Aici, la porţile proprietăţii, este ghereta portarului – în spatele meu – de fapt, o casă pentru portar, în care locuiesc două sau poate mai multe dintre gărzile de corp ale lui Bellarosa".

Camera s-a mutat pe casa portarului şi Freeman a zis:

„Am apăsat pe butonul interfonului alăturat, a strigat, şi am scuturat porţile, dar nimeni nu vrea să vorbească cu noi".

Obiectivul telescopic al camerei s-a îndreptat asupra aleii lungi şi pe ecran a apărut o imagine ştearsă.

„În acest conac locuiesc Frank Bellarosa Episcopul şi soţia sa, Anna", a spus Freeman.

Am auzit vocea lui Frank spunând:

– Şi ce dracu' are de-a face cu asta?

Freeman a continuat o vreme cu descrierea stilului de viaţa al bogatului şi infamului rezident al Alhambrei.

„Bellarosa este cunoscut prietenilor săi şi presei ca Don Dandy", a zis Freeman.

– Ar face bine să nu-mi spună nimeni asta în faţă, a rostit Bellarosa.

Vinnie şi Lenny au chicotit. Erau clar emoţionaţi de faima şefului lor.

Pe ecran a apărut din nou Freeman.

„Am adresat câtorva rezidenţi de pe acest drum privat întrebări despre vecinul lor, dar nimeni nu a avut nimic de spus. Credem că don-ul nu s-a întors încă din Manhattan, aşa că îl aşteptăm aici, la poartă, să vedem dacă putem vorbi cu el când va veni."

– Poţi s-aştepţi mult şi bine, nătărăule, a comentat Frank.

„Înapoi la tine, Jeff", a zis Freeman.

Crainicul Jeff Jones a preluat transmisia.

„Mulţumesc, Barry. Revenim la tine dacă apare Frank Bellarosa. Între timp, iată scena din această dimineaţă, de la Tribunalul Federal din Manhattanul de jos. Reporter Jenny Alvarez."

Pe ecran a apărut înregistrarea de dimineaţă: Frank Bellarosa şi John Sutter încercând să coboare treptele tribunalului în timp ce reporterii sălbatici urlau întrebări. Cravata mea albastră Hermes părea spălăcită şi părul uşor ciufulit, dar aveam un aer de optimism avocăţesc. Am observat că reportera piţigăiată, care îmi făcuse viaţa grea pe treptele de jos, se ţinuse după mine de când ieşisem din tribunal, dar eu nu reuşisem s-o reţin. Am observat, de asemenea, după microfon, că reprezenta canalul de televiziune la care tocmai mă uitam. Bănuiesc că ea era Jenny Alvarez. Ţipa după mine:

„Domnule Sutter? Domnule Sutter? Domnule Sutter?"

Era evident că fusese fascinată de persoana mea de când mă văzuse pentru prima oară. De fapt, nici ea nu arăta prea rău.

Dar nici Frank, nici eu nu spusesem prea multe în timp ce coboram scările, aşa că scena s-a mutat spre ultimele trepte, unde fusesem blocaţi o vreme. Iată-l pe măreţul Cezar, cu maiestuoasele coloane de marmură ale tribunalului în spate, pufăind din trabuc, zâmbind şi pozând pentru aparatele de filmare. Nu observasem asta când eram acolo, dar din perspectiva camerei se vedea clar un şir de poliţişti federali pe treptele de sus ale tribunalului. Printre ei era şi amicul meu, Wyatt Earp.

Frank a comentat pentru noi trei:

– Trebuie să mai slăbesc. Uite cum trage haina.

– Arăţi nemaipomenit, şefule, a zis Vinnie.

– Grozav. Al dracului de grozav, a fost Lenny de acord.

Era rândul meu.

– Ai putea să dai jos vreo cinci kilograme.

– Da? Poate că-i doar costumul de vină.

Mi-am îndreptat din nou atenţia către televizor. Se puteau auzi câteva întrebări şi câteva răspunsuri, dar era mai mult amuzant, o întâmplare de stradă, teatru improvizat. Apoi camera domnişoarei Voce Piţigăiată a făcut un plan apropiat cu ea pisându-mă din nou.

„Domnule Sutter, domnul Ferragamo are cinci martori care îl acuză pe Frank Bellarosa de omor. Vreţi să spuneţi că toţi sunt mincinoşi? Sau dumneavoastră sunteţi *mincinosul?*"

Şi prostul de John a răspuns:

„Martorii lui Ferragamo sunt nişte mincinoşi şi el *ştie* că sunt mincinoşi. Toată chestia asta e aranjată, e o răzbunare personală împotriva clientului meu şi o încercare de a provoca discordie între..."

„Discordie între cine? a întrebat Voce Piţigăiată. Cla-nuri rivale?"

A continuat aşa.

Frank nu a spus nimic, dar aveam senzaţia c-ar fi vrut ca reportajul ăsta să nu ajungă în Little Italy, Little Columbia, Little Jamaica, Chinatown şi alte cartiere liniştite, unde persoane exotice cu aversiuni puternice, pistoale mari şi paranoia în ultimul stadiu ar putea decide să se implice în ceea ce se numeşte un om legat de traficul de stupefiante.

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra televizorului. Dispăruseră coloanele clasice şi treptele aglomerate ale tribunalului, şi fundalul era acum din piatră gri. Iat-o pe domnişoara Alvarez în direct, aparent întoarsă de curând de la întâlnirea din Manhattanul de jos. De fapt, îşi schimbase taiorul elegant de dimineaţă. Purta acum o rochie strâmtă, roşie, genul aruncă-te pe mine şi ţinea lângă buze un simbol falic bulbos. Dar credeţi că şi-l băga în gură? Nu. Vorbea cu el.

„Şi acesta este Stanhope Hall. Sau cel puţin zidurile şi porţile crenelate. Aici, în spatele porţilor, se află casa portarului, de unde o femeie în vârstă a încercat să ne alunge cu puţin timp în urmă."

Ciudat că nu recunoscusem locul de la început. Poate că ar trebui să cred în acele teorii referitoare la lumea imaginilor, conform cărora atunci când vezi pe ecran o persoană sau un loc pe care le cunoşti personal, nu ţi se par reale; perspectiva era prost aleasă, culorile erau şterse. Reducerea drastică a dimensiunilor făceau persoanele şi clădirile aproape de nerecunoscut. Dar pe ecranul televizorului se vedeau într-adevăr porţile de la Stanhope Hall.

Au urmat zece secunde de imagini, apoi a spus:

„De aici nu se poate vedea conacul de cincizeci de camere, dar în acest conac locuiesc John Whitman Sutter şi Susan Stanhope Sutter".

Asta este cu totul inexact, firește. Susan *locuise* cândva în conac, dar acum coborâse în lumea obişnuită. O să-i scriu acestei Alvarez.

Oricum, Jenny Alvarez i-a dat înainte cu nobilii de sânge albastru, originea lui Susan şi toate prostiile astea, apoi a ajuns la subiect, care era:

„De ce l-ar apăra John Sutter, cunoscut şi respectat avocat, de la vechea firmă Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds din Wall Street, cu prieteni şi clienţi puternici şi bogaţi, pe Frank Bellarosa Episcopul într-un proces de omucidere? Care este legătura între aceşti doi bărbaţi, între aceste două familii? Oare l-a văzut John Sutter aici pe Frank Bellarosa în dimineaţa de paisprezece ianuarie, când Alphonse Ferragamo îl acuză pe Bellarosa de uciderea lui Juan Carranza, în New Jersey? Oare din acest motiv a luat John Sutter cazul? Sau e ceva mai mult de-atât?"

E mai mult de-atât, Voce Piţigăiată.

– De unde-au aflat toate rahaturile astea despre tine, consiliere, a întrebat Bellarosa.

– Presa a cules informaţii despre mine.

– Când?

– Azi-dimineaţă, Frank.

Domnişoara Alvarez era încă la subiectul ăsta. De unde aflase toate rahaturile astea era clar: de la domnul Mancuso şi, sau de la domnul Ferragamo. Asta se chema, pe scurt, „Du-te naibii, Sutter". Mulţumesc, băieţi.

Bellarosa a zis, jumătate în glumă:

– Hei, cine dracu'-i vedeta în spectacolul ăsta? Eu sau tu? Nu ştiam că eşti o celebritate.

M-am ridicat şi am luat-o spre dormitorul meu.

– Unde te duci?

– În fundul curţii.

– Nu poţi să te ţii? O să pierzi asta.

– N-o s-o pierd deloc.

M-am dus în baia de lângă dormitorul meu. Mi-am scos haina şi m-am spălat pe mâini şi pe faţă. „Dumnezeule..." Ei bine, în afară de motivele mele personale de-a fi aici, rămânea faptul că Frank Bellarosa nu era vinovat de uciderea lui Juan Carranza. „Nevinovat." Am spus cu voce tare: „Nevinovat".

M-am uitat în oglindă şi m-am privit în ochi.

„Te-ai dus dracului, Sutter. Oh, te-ai dus dracului de-a binelea de data asta. Haide, recunoaşte."

„Nu, am răspuns. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Ceea ce am vrut să fac. Asta-i o experienţă de maturizare, John. O experienţă de viaţă. Mă simt excelent."

„Să-mi spui asta peste o săptămână-două."

Sunt singurul om pe care-l cunosc care poate să spună tot ce-are pe suflet într-o ceartă, aşa că mi-am întors spatele înainte să zic ceva de care să-mi pară rău mai târziu.

Mi-am aruncat hainele pe jos şi am intrat sub duş. Oh, ce bine era! Cele trei lucruri bune în viaţă sunt: friptura, duşurile şi sexul. Am lăsat apa să curgă peste trupu-mi obosit.

Mâine-dimineaţă povestea asta o să apară în toate ziarele. *Daily News,* principalul cronicar al Mafiei din New York o s-o pună în prima pagină, *Post* la fel. *USA. Today* o să-i acorde oarecare importanţă şi *Wall Street Journal,* deşi nu va considera interesantă povestea în sine, o va relata. Teama mea era să nu se ajungă cumva la concluzia că interesant în povestea asta nu era Frank Bellarosa, ci John Sutter sau Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds. De fapt, ar putea să mă masacreze. Vai mie!

Mâine-dimineaţă, oricine din Lattingtown, Locust Valley sau celelalte comunităţi de pe Coasta de Aur care ratase povestea din sus-menţionatele ziare, de la radio sau din cele peste o duzină de

emisiuni de ştiri newyorkeze, putea s-o citească în ziarul local din Long Island, *Newsday,* scris cu deosebită emfază la adresa băiatului din localitate, John Sutter. Vedeam titlul NĂTĂRĂU DE PE COASTA DE AUR ÎN RAHAT. Ei, poate nu chiar cu cuvintele astea. Dar *Newsday* este o publicaţie de stânga într-o ţară ultra republicană, şi plăcerea lor e să se arate potrivnici faţă de nobilimea aproape dispărută. Povestea asta o să-i ungă pe suflet.

Am încercat să-mi închipui ce părere vor avea asociaţii mei, personalul şi cele două secretare de faptul că Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds se ocupa acum şi cu drept penal. În timp ce apa îmi şiroia prin păr, am avut imaginea mintală a mamei şi a tatălui meu frunzărind *International Herald Tribune,* undeva în întunecata Europă, căutând poveşti deprimante despre foamete şi oprimare rasială, şi dând peste un ciudat articolaş despre domnul Frank Bellarosa, cap al Mafiei din New York. Mama ar spune: „Nu cumva e vecinul fiului nostru, cum-îl-cheamă?" Iar tata ar răspunde: „Da, aşa cred... a, uite aici o referire la John Sutter". La care mama ar zice: „El trebuie să fie. Ţi-am vorbit despre cafeneaua adorabilă pe care am descoperit-o ieri în Montmartre?"

Desigur că prietenii mei de la The Creek vor fi ceva mai interesaţi. Îi şi vedeam pe Lester, Martin Vandermeer, Randall Potter, Allen DePauw şi alţi câţiva la o masă lungă, clătinând din cap atotştiutori sau poate uitându-se uluiţi unii la alţii, sau făcând ceea ce credeau ei că ceilalţi consideră nimerit să facă. Lester ar spune: „Dacă John ar fi avut mai multă tărie de caracter... Îmi pare rău pentru Susan şi copii".

Jim şi Sally Roosevelt erau, totuşi, prieteni adevăraţi şi oameni înţelegători. Aş putea conta pe ei că-mi vor spune direct ceea ce gândesc despre mine. De aceea, îi voi evita cel puţin o lună.

Apoi mai erau rudele mele, mătuşile şi unchii, ca Arthur şi Cornelia, prea numeroşii mei veri cu consoartele lor şi toată echipa de prostălăi cu care trebuia să mă întâlnesc de Paşte, Crăciun, Ziua

Recunoştinţei, la nunţi şi la înmormântări. Ei, mai erau trei luni până la Ziua Recunoştinţei, nu ştiam de nicio nuntă în viitorul apropiat şi nimeni nu părea pe cale să dea ortul popii (deşi, după ce se-ntâmplase astăzi, nu m-ar mira dacă mătuşa Cornelia ar păţi-o). Puţin mi-ar păsa dacă m-ar dispreţui cu toţii, dar cred că mai degrabă mă vor bate la cap să afle detalii despre viaţa mea secretă de om al Mafiei.

Şi, firește, mai erau Carolyn şi Edward. Îmi pare bine că îi pusesem în temă, aşa încât, atunci când vor afla din alte surse, vor putea să spună: „Da, ştim totul despre asta. Suntem alături de tata, indiferent ce face". Ce copii extraordinari! Oricum, Carolyn va fi calmă în aparenţă şi frământată în interior. Fata asta ţine totul în ea. Edward va începe un jurnal. Dar nu judecata copiilor mă îngrijorează, nici măcar a copiilor mei.

În ceea ce-o priveşte pe sora mea, Emily, trecuse şi ea prin faza de respingere a valorilor păturii superioare a clasei de mijloc şi ajunsese deja în partea cealaltă. Ştiam că va fi acolo, la destinaţie, aşteptându-mă şi, Dumnezeu s-o binecuvânteze, nu va dori să ştie nimic despre drumul parcurs, îmi va ura doar bun venit.

Ethel Allard. Greu de spus. Dacă ar fi trebuit să pariez bani grei pe asta, aş spune că în sinea ei era mulţumită că un alt nobil cu sânge albastru se dovedise a fi corupt moral. Mai ales eu, pentru că nu reuşise niciodată să găsească vreo fisură în armura mea strălucitoare. Adică, nu-mi bat niciodată soţia (decât la cererea ei), nu datorez bani cămătarilor, nu folosesc casa portarului să-mi fac de cap cu femei, merg la biserică, mă îmbăt foarte rar şi am tratat-o întotdeauna destul de bine. „Dar, ar întreba ea, ce fapte bune ai făcut în ultima vreme, domnule John Sutter?" Nu prea multe, Ethel. Asta e.

Mă bucur că George nu mai trăieşte ca să vadă toate astea, căci l-ar fi omorât în mod sigur. Şi dacă nu, m-ar fi scos din sărite atitudinea lui superioară şi dezaprobatoare, l-aş fi omorât chiar eu.

Dar, ştiţi, există un punct luminos până şi într-un morman de bălegar. De exemplu, domnul reverend Hunnings va fi sincer fericit

în sinea lui că, în sfârşit, sunt demascat ca fiind un gangster care vinde probabil droguri pentru a-şi putea satisface viciul beţiei. Mi-a plăcut ideea că este, probabil, fericit. Eram fericit că e el fericit. Abia aşteptams-ajung la biserică duminica viitoare să pun în cutia milei un plic cu o mie de dolari.

Apoi erau femeile: Sally Grace Roosevelt, de pildă, căreia descrierea lui don Bellarosa făcută de Susan i se păruse atât de interesantă. Şi Beryl Carlisle, care, eram sigur, îşi va scoate chiloţii uzi în clipa în care voi intra în cameră. Mai erau femeile, ca Terri cea delicioasă, care mă vor lua puţin mai în serios după asta.

Ah, ne apropiem acum de miezul problemei, cum s-ar spune. Poate. Hai să vorbim jumătate de secundă de William şi Charlotte Stanhope. Dracu' să-i ia.

Acum Susan. Nu, nu pot s-o *învinuiesc* pe ea pentru ceea ce s-a întâmplat, pentru prezenţa mea la hotelul Plaza cu un cap al Mafiei, un om acuzat de omucidere, un om pe care vreo două sute de indivizi voiau să-l omoare. Nu puteam s-o învinuiesc pe ea pentru hotărârea mea de a fi avocatul lui Bellarosa. Şi n-o puteam învinui pentru nedorita atenţie pe care ne-o acorda presa, mie şi acum ei, şi pe care va continua să ne-o acorde până ce toată lumea va şti totul despre noi. Nu, n-o puteam *învinui* pe ea. Dar vă daţi seama cum greşeala era mai mult a ei.

Adică nu, nu *greşeala* ei, mai degrabă responsabilitatea ei. Pe scurt, lucrurile stăteau cam aşa: lui Susan i s-a părut că Frank Bellarosa era interesant şi, probabil prin deducţie, mai bărbat decât propriul soţ. Soţului ei, căruia îi păsa cu adevărat ce crede nevasta despre el, nu i-a plăcut asta. Soţul ei e un bărbat gelos. Soţul ei crede că este sută la sută la fel de bărbat ca Frank Bellarosa. Chiar mai bărbat, în multe privinţe. Dar nu foloseşte la nimic să spui asta. Trebuie s-o dovedeşti.

Şi aşa, când s-a ivit ocazia, şi ironia soartei a făcut să se iveasca prin intermediul lui Frank Bellarosa însuşi, soţul, dovedind mai

multă mândrie decât judecată, a început să-şi ruineze viaţa spre a dovedi tuturor de ce e-n stare.

Aveam cumva vreun regret? Niciunul, pe bune. De fapt, mă simţeam mai bine decât mă simţisem vreodată. Ştiam că aşa o să fie.

Am ieşit de sub duş şi m-am şters. Am desenat pe oglinda aburită o faţă mare, zâmbitoare: „Zâmbeşte, prostule, ai primit ce-ai vrut".

A fost o seară grozavă. Telefonul a sunat fără întrerupere şi a fost un du-te-vino permanent. Era evident că don-ul nu se ascundea, ci doar îşi mutase curtea de la Alhambra la Plaza.

Am primit şi telefoane din partea presei, cred că vestea se răspândise prin personalul hotelului, sau poate prin cei invitaţi. Dar Bellarosa nu răspundea la telefoanele ziariştilor şi mi-a spus să nu fac nicio declaraţie până a doua zi dimineaţă. Câţiva reporteri întreprinzători, ca să nu spun obraznici, veniseră la uşa apartamentului şi erau întâmpinaţi de Vinnie, portarul oficial al lui don Bellarosa, cu o frază ciudată: „Eu vă las să intraţi, dar nu mai ieşiţi". Nimeni nu accepta invitaţia. Aş putea însă să jur că am auzit vocea lui Jenny Alvarez certându-se cu Vinnie.

Ospătarii au instalat un bar şi au adus de mâncare toată noaptea. Televizorul a fost deschis tot timpul, pus pe un post care transmitea numai ştiri şi relua povestea cu Bellarosa la fiecare jumătate de oră, cu mici variaţii. Auzeam cu greu televizorul din cauza vorbăriei, dar îi vedeam pe Bellarosa şi Sutter coborând treptele tribunalului la fiecare jumătate de oră.

Majoritatea bărbaţilor care au venit în apartament păreau vasali ai marelui *padrone,* căpitani şi locotenenţi în propria lui organizaţie. L-au îmbrăţişat, l-au sărutat şi foarte puţini s-au mulţumit c-o simplă strângere de mână. Câţiva bărbaţi mai în vârstă chiar s-au aplecat să-i sărute mâna. Evident, erau acolo să-i jure credinţă acestui om care era suveranul lor. Ce ciudat, mi-am zis; acest aşa-zis imperiu al lui Bellarosa îmi amintea într-un fel de un principat medieval, în care

niciuna dintre legile statului sau regulile de comportare nu era scrisă, ci doar înţeleasă pur şi simplu, unde trădătorilor li se aplică pedeapsa capitală, intrigile la curte erau violente, iar succesiunea la tron se baza pe o combinaţie de legături de sânge, înţelegeri şi asasinate.

Bărbaţii care au venit purtau costume standard de mafiot, albastre, gri sau negre, unele în dungi. Costumele ar fi putut să treacă drept costume de Wall Street. Diferenţa era foarte subtilă. Cămăşile erau mai ales din mătase sau satin, lucioase; cravatele, îngrozitor de monotone. O mulţime de brăţări de aur, ceasuri scumpe, chiar şi ace de cravată cu pietre şi fiecare deget mic de la mâna stângă a celor din cameră avea un inel cu diamant, cu excepţia degetului meu.

Bărbaţii din jurul meu vorbeau mai mult în engleză, dar, din când în când, cineva spunea ceva în italiană, doar o propoziţie-două, pe care, firește, nu le înţelegeam. Mi-a părut rău că am pierdut opt ani luând lecţii de franceză. Adică, ce să faci cu franceza? Să înjuri chelnerii? Am avut noroc în Montreal odată, dar asta-i altă poveste.

Nu toţi cei care veniseră în apartamentul de la Plaza erau acolo ca să-şi prezinte omagiile sau să jure credinţă. Câţiva veniseră cu propriile suite, bărbaţi cu feţe antipatice, ale căror îmbrăţişări şi sărutări erau pur formale. Erau oameni care veniseră să se informeze. Printre ei se numărau şi cei patru cu care Bellarosa stătuse la masă la Giulio, şi omul cu ochi de oţel care venise mai târziu cu gorila lui. Bellarosa dispărea cu ei în dormitor şi reapăreau peste zece sau cincisprezece minute, braţ la braţ, dar nu-mi puteam da seama cine pe cine pusese la punct acolo.

În orice moment erau în jur de o sută de oameni în livingul spaţios, deşi, cum ziceam, veneau şi plecau. Am apreciat că până pe la zece seara trecuseră pe-aici două sau trei mii de oameni. Mă-ntreb cum arată serbarea de Crăciun a salariaţilor la ei.

Bellarosa mi-a acordat foarte puţină atenţie, dar a dorit să rămân în cameră, ca să mă arate, presupun, sau ca să mă obişnuiască cu Mafia, poate chiar ca să mă impresioneze cu lumea lui. Totuşi, abia

dacă m-a prezentat cuiva, şi chiar atunci când s-a gândit să mă prezinte, n-am primit niciun fel de îmbrăţişări sau sărutări, doar câteva strângeri de mână incredibil de slabe. Dar asta nu m-a demoralizat. De fapt, am observat că oamenii ăştia nu făceau mare caz de prezentări în general, şi abia dacă se oboseau să le facă sau să le dea atenţie, chiar între ei. Mi s-a părut ciudat, dar poate că era doar o deformaţie a mea. Vreau să zic, în lumea mea, şi la americani, în general, prezentările sunt o chestie importantă. Uneori, eşti prezentat până şi servitorilor şi câinilor. Dar la Bellarosa şi amicii lui cred că era înnăscută această înclinaţie spre secret, linişte şi conspiraţie, ceea ce excludea o groază de vorbărie inutilă, inclusiv pronunţarea numelor.

Era un fel de petrecere numai a italienilor, dar a apărut Jack Weinstein şi în viaţa mea n-am fost mai fericit să văd un avocat evreu. Weinstein a venit direct la mine şi s-a prezentat. Nu părea deloc gelos din punct de vedere profesional. De fapt, chiar a spus:

– Ai făcut o treabă pe cinste. Eu n-aş fi reuşit să-l scot.

– Uite, domnule Weinstein... am răspuns.

– Jack. Sunt Jack. Ţie ţi se spune Jack sau John?

De fapt mi se spune domnule Sutter, dar am răspuns:

– John e perfect. Uite, Jack, nu cred c-ar trebui să mă implic în continuare în cazul ăsta. Eu nu sunt criminalist şi, pur şi simplu, nu ştiu cum merg lucrurile în Foley Square.

M-a bătut pe umăr:

– Nu-ţi face griji, prietene. O să fiu în preajmă tot timpul. Tu doar dă-i gata pe juraţi şi pe judecători. Or să te placă la nebunie.

Am zâmbit politicos şi l-am privit o clipă. Era un bărbat înalt, slab, la vreo cincizeci de ani, foarte bronzat, cu ochi închişi la culoare şi un nas care putea fi descris ca semit sau roman; de fapt, Jack Weinstein putea trece drept un *paesano*. Giovanni Weinstein.

– Nu trebuia să spui ce-ai spus despre Ferragamo, m-a informat el. Despre comportamentul aberant în instanţă. Nebunii sunt foarte susceptibili dacă le spui că sunt nebuni.

– Dă-l dracului.

Weinstein mi-a zâmbit.

– Oricum, am zis, ştii, desigur, că Frank nu crede să ajungă la proces. Crede că ori va fi... ştii... înainte, sau că Ferragamo va renunţa din lipsă de probe.

Weinstein s-a uitat în spate peste amândoi umerii, apoi a spus încet:

– Pentru asta-i totul. Adunarea prezentă. Asta înseamnă relaţiile. Trebuie să arate că nu-i este teamă, că are sprijinul tuturor partenerilor de afaceri şi că e încă stăpân. A zâmbit. *Capisce?*

– *Capisco.*

Weinstein a chicotit. Mamă, ce bine ne distram!

– Nu vreau să te plictisesc în legătură cu declaraţia aia pe care ai făcut-o pe trepte, John, pentru că am dat-o şi eu în bară de câteva ori când am început meseria asta, a zis. Dar trebuie să fii atent. Oamenii ăştia vorbesc propria engleză. De exemplu, ia cuvintele „amice" şi „vorbă". Dacă cineva de-aici îţi spune: „Hei, amice, hai afară să stăm de vorbă", nu te duce. La fel e şi cu „Hai să facem o plimbare". *Capisce?*

– Desigur. Dar...

– Te pun doar în temă cu treburile astea – expresii, nuanţe, duble înţelesuri şi altele. Doar ca să ştii. Şi nu-ţi face griji în legătură cu expresia feţei sau cu gesturile. Oricum n-o să le înţelegi niciodată. Doar ascultă atent, priveşte atent, ţine-ţi mâinile nemişcate, faţa împietrită şi vorbeşte puţin. Eşti WASP. Poţi să faci asta.

– Aşa-i. Cred că m-am gândit deja să procedez aşa.

– Bun. Oricum, mă bucur că ai fost pe fază azi-dimineaţă. Ştii, de obicei procurorul general şi uneori chiar şi procurorii federali fac o înţelegere ca să nu fie obligaţi să vină să aresteze un om ca Bellarosa la el acasă, pe stradă sau într-un loc public. Înţelegi, când ai un bărbat de vârstă mijlocie cu bani şi relaţii, procurorul poate să aranjeze ceva cu avocatul tipului. Să se predea voluntar. Dar uneori

nenorociţii ăştia devin nesuferiţi, ca atunci când i-au arestat pe tipii ăia din Wall Street în propriile birouri şi i-au scos afară cu cătuşe la mâini. A fost o porcărie.

Am ridicat din umeri. Erau două moduri de a privi lucrurile, depinde dacă te uiţi la televizor sau aveai cătuşe la mâini.

– Eram aproape siguri c-or să vină după Frank într-o marţi, a zis Weinstein, şi când m-a sunat informatorul nostru aseară să-mi spună că e pentru azi-dimineaţă la şapte, n-am fost cine ştie ce surprins.

– Ce informator?

– Din biroul lui Ferragamo... oh... uită c-ai auzit asta.

– Bineînţeles.

M-am gândit o clipă. Afurisitul ăla m-a păcălit cu cincizeci de dolari. Nu-mi venea să cred. Un om care aruncă bancnote de cincizeci de dolari în dreapta şi-n stânga, care-mi oferea onorarii exorbitante pentru foarte puţină muncă, şi care mă escroca de cincizeci de dolari. Evident, nu era vorba de bani, ci de nevoia lui obsesivă de a câştiga, de a impresiona oamenii. Era acelaşi om care-mi spusese de alibiul lui cu două minute înainte de a fi arestat, apoi îmi spusese că n-avea importanţă, făcându-mă în acelaşi timp să-nţeleg foarte clar că nu intenţiona să petreacă o zi în puşcărie. Mare şmecher.

– Înţelegi ce spun? a zis Weinstein. Am crezut că ştii. Nu poţi să-i cunoşti pe oamenii ăştia, John. Şi mai spun că evreii sunt şmecheri. La dracu', băiatul ăsta... ai, ajunge cu asta.

– Chiar e în pericol? m-am interesat. Întreb pentru că nu vreau să mă trezesc pe câmpul de luptă, şi nu vorbesc la figurat.

Din nou Weinstein s-a uitat în jur, apoi a spus:

– Gentlemenii spanioli n-o să ajungă niciodată la el, şi chiar ei nu vor să ajungă la el, pentru că asta le-ar crea multe probleme. Asta-i bine, pentru că au tendinţa să nu aibă discernământ când trag cu mitraliera. Totuşi – ochii lui rătăceau prin camera aglomerată în timp ce vorbea – cineva de aici poate şi chiar va ajunge la el dacă simte semne de slăbiciune, dacă bănuieşte că-i mai mult un aranjament

decât o arestare. Gândeşte-te la un banc de rechini înfometaţi şi închipuieşte-ţi că rechinul cel mai mare are o rană care lasă o dâră de sânge în apă. Cât timp îi mai dai rechinului ăluia? Înţelegi?

Am încuviinţat.

– Nu că nu-l plac, a continuat Weinstein, sau că nu şi-ar fi făcut datoria. Dar asta e de domeniul trecutului. Ei vor să ştie cum stau lucrurile astăzi şi mâine. Cel mai important pentru oamenii ăştia, consiliere, e să nu intre la puşcărie şi să facă bani.

– Nu, l-am informat, să nu intre la puşcărie şi să facă bani sunt pe locurile doi şi trei. Cel mai important lucru pentru oamenii ăştia e respectul. Aparenţele. Curajul. *Capisce?*

A zâmbit şi m-a mângâiat pe obraz cu simpatie.

– Mă las corectat. Înveţi repede. Dă-mi un telefon când ai timp. Avem câteva lucruri de discutat. O să luăm masa împreună.

– Oriunde, numai în Little Italy nu.

A râs, s-a întors şi a salutat pe cineva în italiană. S-au îmbrăţişat, dar nu s-au sărutat. Aşa o să ajung şi eu peste un an dacă nu sunt atent.

Un bărbat foarte scund şi foarte gras a venit spre mine şi pântecul lui m-a lovit, înainte s-apuc să dau înapoi.

– Hei, te ştiu, a zis. Lucrezi pentru Jimmy, aşa-i? Jimmy Lip. Aşa-i?

– Aşa e.

A întins o mână grasă şi transpirată.

– Paulie.

I-am strâns-o şi-am zis:

– Johnny. Johnny Sutta.

– Da. Eşti finul lui Aniello, aşa e?

– Aşa e.

– Ce mai face el?

– Foarte bine.

– Nu l-a omorât cancerul încă?

– O... nu...

– E tare, afurisitul. L-ai văzut luna trecută la înmormântarea lui Eddie Lou? Erai acolo?

– Bineînțeles.

– Da. Intră Aniello, cu jumătate de față dusă, și nenorocita de văduvă mai-mai să cadă moartă pe sicriu, cu Eddie.

A râs, și-am făcut și eu la fel. Ha, ha, ha.

– Ai văzut faza? m-a întrebat.

– Am auzit despre ea.

– Da. Isuse, de ce nu poartă o proteză sau ceva?

– O să-i sugerez asta când luăm masa împreună.

Am mai stat de vorbă vreo câteva minute. De obicei, sunt bun la discuțiile de la un cocteil, dar era greu de găsit subiecte comune cu Paulie, mai ales când mă lua drept altcineva.

– Joci golf? l-am întrebat.

– Golf? Nu. De ce?

– E-un joc foarte relaxant.

– Zău? Vrei să te relaxezi? Pentru ce? Te relaxezi când îmbătrânești. Când mori. Jimmy cu ce se mai ocupă?

– Tot cu porcăriile lui.

– Da? Ar face bine să-și păzească fundul! Nu-i treaba mea, dar dacă aș fi în locul lui, aș da drumul la hățuri o vreme. Știi?

– I-am spus și eu asta.

– Zău? Bine. Poți să tragi de hățuri cât vrei, știi, dar dacă le întinzi prea tare, pocnesc într-o veselie. Jimmy ar trebui să știe asta.

– Ar trebui.

– Da. Hei, transmite-i lui Jimmy salutări de la Paulie.

– Sigur.

– Adu-i aminte de locul de pe Canal Street pe care trebuie să-l vedem.

– O să-i amintesc.

Paulie s-a cărat şi s-a ciocnit de altcineva. Am făcut câţiva paşi către bar şi cineva m-a bătut pe umăr. M-am întors şi-am văzut un gentleman masiv ale cărui trăsături îmi aminteau de omul de la Cro-Magnon.

– Ce-ţi spunea Paulie Grăsanul? m-a întrebat.

– Obişnuitele rahaturi.

– Care sunt obişnuitele rahaturi?

– Cine vrea să ştie?

– Ascultă, amice, dacă nu ştii cine sunt, ai face bine să te interesezi.

– OK.

M-am dus la bar şi mi-am turnat o sambuca. Cum oare, m-am întrebat plin de indignare, mă poate confunda cineva aici, pe mine, John Whitman Sutter, cu unul de-al lor? Mi-am prins imaginea într-o oglindă şi-am văzut că arătam tot aşa. Poate îmi mai mirosea încă respiraţia a sos *puttanesca* şi usturoi.

Oricum, l-am întrebat pe-un tânăr de la bar:

– Ăla cine e?

L-am indicat cu capul pe omul de la Cro-Magnon.

S-a uitat la el, apoi la mine.

– Nu ştii cine e? Eşti cumva din Chicago sau de pe Marte?

– Mi-am uitat ochelarii.

– Zău? Dacă nu ştii cine e înseamnă că nu trebuie să ştii.

Asta suna a haiku pe italieneşte, aşa că am lăsat baltă subiectul.

– Joci golf?

– Nuu.

Tânărul s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

– E Sally Da-da.

– Aha.

Acum erau trei Sally în viaţa mea: Sally Grace, Sally de la Stardust Dinner şi un gentleman care, dacă-mi aduceam bine aminte ce-mi spusese Mancuso, era născut Salvatore, cu un întreg nume de

familie, dar despre care, aparent, nu erau prea multe de spus după ce ieşise din scutece. Ce mai face micul Sally? Da-da-da.

– Sally ba-ba? am zis. Ăsta-i cumnatul Episcopului.

– Da. Sally e soţul sorei soţiei Episcopului. Cum o cheamă?

– Anna.

– Nu, afurisita de soră.

– Maria, aşa-i?

– Da... nu... în fine. De ce-ntrebi de Sally Da-da?

– Mi-a zis să mă interesez cine e.

– Zău? De ce?

– Voia să ştie despre ce vorbeam cu Paulie.

– N-ar trebui să vorbeşti nimic cu Paulie.

– De ce?

– Dacă nu ştii, ai face bine să afli.

– Paulie vorbeşte prea mult, am aruncat la întâmplare.

– Ai înţeles bine. Paulie Grăsanul ar face bine să-şi păzească fundu'

– Şi Jimmy Lip ar face bine să-şi păzească fundu', am zis.

– De ce?

– Trage prea tare de hăţuri.

– Zău? Ce nu e-n regulă cu idiotul ăla?

– Ascultă prea mult de finul lui.

– Care fin?

– Aniello. Nu, Johnny. Nu...

Trebuia să mă gândesc mai bine.

Tânărul a început să râdă.

– Credeam c-o să spui Jeyson Tray. Eu sunt Joey. Tu cine eşti?

– John Sutter.

– Cine?

– Avocatul Episcopului.

– A...da... te-am văzut la televizor. Gata cu Jack?

– Nu, nu-i gata cu Jack. Eu sunt faţada.

– Da, am auzit asta. Ce vrei cu Sally Da-da?

– Doar să stăm de vorbă.

– Nuu. Mai bine te-ai ţine departe de el. Lasă-l pe Episcop să vorbească mai degrabă cu el.

M-am dus la geam şi m-am uitat în Central Park. În principiu, toate petrecerile sunt la fel. Aşa-i? Trebuie să iei la bord ceva băutură, să te-ncălzeşti un pic şi să te simţi bine. Singurul lucru care lipsea la această mică reuniune erau femeile. De fapt, mi-am dat seama că nu le simţeam lipsa. *Capisce?*

Pe la zece seara şi-a făcut apariţia un gentleman bondoc, cu mâinile păroase, împingând un cărucior mare cu patru valize, dintre care una semăna cu geamantanul meu Lark. Lenny l-a condus pe tip, pe care-l cunoştea, în dormitoarele corespunzătoare. Mă-ntrebam dacă lui Lady Stanhope îi plăcuse să-mi facă valiza. Mă bucur că a rugat-o Frank, şi nu eu.

La unsprezece, cineva a schimbat televizorul pe un alt canal de ştiri şi a mărit volumul. Oamenii au început să se liniştească şi să se întoarcă spre televizor.

Ştirea de senzaţie era tot arestarea lui Frank Bellarosa, dar accentul era pus de data asta pe conferinţa de presă a lui Alphonse Ferragamo, de la prânz, care fusese redată în rezumat mai devreme. N-aveam niciun dubiu că biroul procurorului federal se plânsese serios împotriva senzaţionalismului ştirilor şi a excesului de interes pentru viaţa particulară a lui don Bellarosa şi a avocatului lui. Venise vremea ştirilor dure.

După introducerea crainicului, pe ecran au apărut treptele tribunalului din perspectiva altui cameraman, cu Bellarosa făcând cu mâna tuturor şi cu mine arătând bronzat, sobru, înalt şi bine îmbrăcat. Nici nu mă mir că mă iubesc femeile.

Asta a durat doar vreo cinci secunde, apoi în cadru a apărut o sală de conferinţe supraaglomerată, aflată probabil în măruntaiele complexului din Foley Square. Un plan apropiat al podiumului îl arăta pe

Alphonse Ferragamo, părând mai stăpân pe sine decât îl văzusem eu ultima oară în sala de tribunal. Câţiva oameni din jurul meu au făcut observaţii interesante la adresa procurorului federal; ca de pildă: „bulangiu", „pederast", „căcănar", „sac de balegă" şi „poponar". Mă bucur că mama lui Alphonse Ferragamo nu era în cameră.

Domnul Ferragamo a fluturat nişte hârtii, apoi a citit o declaraţie gata pregătită:

„La şapte patruzeci şi cinci astăzi de dimineaţă, a început el, agenţii Biroului Federal de Investigaţii, acţionând în cadrul Forţelor Federale de Luptă Împotriva Crimei Organizate de pe teritoriul oraşului New York, împreună cu Poliţia Federală şi Departamentul de Luptă Antidrog, cu sprijinul Poliţiei districtuale din Nassau, au efectuat arestarea lui Frank Bellarosa la conacul său din Long Island".

Aş fi putut să jur că numai Mancuso fusese acolo. Dar bănuiesc că toţi ceilalţi fuseseră la un moment dat pe Grace Lane şi doreau să fie menţionaţi.

Ferragamo a continuat:

„Arestarea este punctul culminant al unei investigaţii de şapte luni efectuată de către Poliţia Federală din New Jersey, acţionând de comun acord cu Procuratura Federală şi FBI-ul. Probele prezentate marelui juriu, care au dus la trimiterea în judecată a arestatului Frank Bellarosa, îl incriminează pe acesta de uciderea cunoscutului rege columbian al drogurilor, Juan Carranza".

Ferragamo a continuat să-i dea săpun şi frânghie clientului meu, şi mă-ntrebam cine din camera aceea de hotel avea să i-o pună în jurul gâtului. Din locul în care stăteam, puteam să văd faţa lui Bellarosa care nu trăda nici emoţie, nici jenă, nici supărare. Din nou asculta în gând *Traviata*. Dar am remarcat în cameră unii bărbaţi care erau jenaţi. Alţii păreau adânciţi în gânduri, iar câţiva se uitau pe furiş la Bellarosa.

Ferragamo a legat şi ultimul nod al frânghiei, anunţând:

„Martorii federali au declarat sub jurământ, în sesiune închisă, că există o luptă pentru putere în sânul organizaţiei lui Bellarosa şi că

moartea lui Juan Carranza nu a fost hotărâtă de organizaţie sau de celelalte patru clanuri criminale din New York. Crima a fost efectuată de către Bellarosa şi o fracţiune a organizaţiei lui care vrea să recâştige supremaţia în traficul de stupefiante, înlăturându-i pe columbieni şi reţelele din Caraibe şi Asia de Est.

Acuzaţia de omor, a continuat Ferragamo, este doar prima dintr-un lung şir de acuzaţii pe care le vom face în lupta noastră împotriva crimei organizate. Domeniul acestei investigaţii a fost lărgit spre a include şi alte acuzaţii împotriva lui Frank Bellarosa, printre care şi cea de estorcare. Alte persoane din organizaţia lui Bellarosa sunt, de asemenea, cercetate".

Asta nu a iscat un ropot de aplauze. Pe de-o parte, fiecare ştia că Ferragamo bate toba ca să vadă cine se sperie şi dă fuga la el. Pe de altă parte, fiecare om din acea cameră avea un prieten sau o rudă la închisoare. Mancuso avusese dreptate când spusese că Mafia fusese recent ţinta unui val de arestări. Dar erau alţii în cele cinci clanuri care vedeau în asta o ocazie, o perioadă de curăţenie. Afară cu cei vechi, sus cu cei noi. Războiul între bande rivale făcea cam acelaşi lucru.

Apropo de războaie între bande rivale, Ferragamo tocmai despre asta vorbea:

„Procuratura şi alte organizaţii juridice federale, departamentale şi orăşeneşti se tem că această luptă pentru supremaţie pe piaţa drogurilor ar putea duce la un nou tip de război între bande rivale pe străzile New Yorkului: un război între diverse grupuri etnice care acum trăiesc în bună înţelegere, dar care ar putea fi determinate să recurgă la violenţă".

Ferragamo a ridicat ochii din foaia cu declaraţia.

O jumătate de secundă am putut auzi respiraţiile celor aflaţi lângă mine în cameră, apoi un reporter de la conferinţa de presă l-a întrebat pe Ferragamo:

„Vă aşteptaţi ca Bellarosa să apară cu un avocat din Wall Street şi cinci milioane de dolari?"

Câţiva dintre cei aflaţi în sala de conferinţe au râs, iar în camera de hotel mai multe capete s-au întors către mine.

Ferragamo a zâmbit sardonic.

„Am avut câteva informaţii în privinţa asta."

Apoi, iat-o pe domnişoara Voce Piţigăiată, alias Jenny Alvarez, ridicându-se şi întrebând:

„Aveţi cinci martori, domnule Ferragamo, care afirmă că l-au văzut pe Frank Bellarosa împuşcându-l pe Juan Carranza. Avocatul lui Bellarosa, John Sutter, afirmă că l-a văzut pe Bellarosa în Long Island în dimineaţa aceea. Cine minte?"

Alphonse Ferragamo a ridicat graţios din umeri.

„Să lăsăm juriul să decidă asta. Indiferent cine minte, va fi acuzat de sperjur, a adăugat el."

„Inclusiv tu, Alphonse. N-am de gând s-o încasez singur."

A mai ţinut aşa câteva minute, apoi a venit vremea să se treacă la povestea standard a incendiului din South Bronx, care n-avea nicio valoare, căci nimeni nu mai credea c-a mai rămas ceva care putea să ardă în South Bronx. De fapt, cred c-au arătat acelaşi material filmat de la ultimul incendiu.

Lenny a trecut repede pe celelalte două canale, dar am mai prins doar ultimele câteva secunde din conferinţa de presă a lui Ferragamo care părea să fie principalul reportaj.

Lenny a trecut din nou pe canalul care transmitea numai ştiri şi care în momentul de faţă se ocupa de sport. Echipa de baseball câştigase din nou, nimicindu-i pe cei de la Montreal cu şase la unu. Ce zi!

De ce simţeam oare priviri aţintite asupra mea? Ei bine, venise vremea să dispar, aşa că am deschis uşa dormitorului meu, dar am constatat că era folosit ca sală de şedinţă. Pe scaunele şi pe patul

meu se găseau şase bărbaţi cu aspect nefericit, inclusiv domnul Sally Da-da, care s-a zgâit la mine şi a pus întrebări.

– Da?

– Asta-i camera mea.

S-au uitat unul la altul, apoi înapoi la mine.

– Da?

– Vă mai dau zece minute, am zis.

Am închis uşa şi m-am dus direct la bar. De fapt, puteau să stea mai mult dacă voiau.

Mulţimea se subţiase. Mai erau doar vreo treizeci de bărbaţi acum şi am observat că Jack Weinstein plecase. Mi-am luat paharul, m-am dus la un geam, l-am deschis şi am început să respir aer proaspăt.

Frank Bellarosa a venit lângă mine cu un pahar în mână şi un trabuc în gură. Ne-am uitat amândoi la parc şi la luminile marelui oraş. În cele din urmă, a rostit:

– Te simţi bine astă-seară?

– A fost interesant.

– Ai vorbit cu Jack.

– Da. Deştept băiat.

– Da. Cu cine ai mai vorbit?

– Cu Paulie Grăsanul. Şi cu alţii. Nu prea reţin numele.

– Da? L-ai cunoscut pe cumnatul meu?

– Într-un fel. E-n dormitorul meu acum, cu alte cinci persoane, am adăugat.

Bellarosa nu a zis nimic.

Am continuat să admirăm noaptea de vară şi mi-am amintit de noaptea aceea pe balconul lui. Mi-a oferit un trabuc şi l-am luat. Mi l-a aprins cu o brichetă de aur şi am suflat fumul pe geam.

– Înţelegi ce se întâmplă aici? m-a întrebat.

– Cred că da.

– Da. Ne-aşteaptă o luptă lungă şi grea, consiliere. Dar am câştigat astăzi prima rundă.

– Da. Apropo, aş vrea să-mi dai înapoi cei cincizeci de dolari.

– Ce?

– Am auzit de informatorul tău din biroul lui Ferragamo.

– Zău? De la cine?

– Nu contează de la cine.

A pescuit o bacnotă de cincizeci de dolari din buzunar, pe care am luat-o.

– Mai vrei să faci un pariu?

– Ce pariu?

– Pun pariu că asta-i ultima oară când mă prinzi că trişez.

A râs şi m-a bătut pe spate.

Am continuat să pufăim din trabucele Monte Cristo, apoi mi-a zis:

– Mulţi dintre amicii mei cred că eşti fermecat, sau cam aşa ceva. *Capisce?* Îţi respectă lumea. Cred că voi mai aveţi încă puterea în mâinile voastre. Poate că aşa e. Poate că-i o poveste de adormit copiii. Poate că, dacă italienii şi anglo saxonii s-ar putea uni cumva, am putea să luăm înapoi New Yorkul. Poate am reuşi să luăm înapoi toată ţara asta.

N-am răspuns, pentru că nu ştiam dacă e serios, glumeşte sau e nebun.

– Oricum, ai asta... cum îi spune...? a zis. Ca o aură, ştii, în jurul tău, ca şi cum ai avea legături cu forţe puternice. Aşa au spus la televizor. Aşa cred o grămadă de macaronari.

– Sigur ţi-ai investit bine cei cincizeci de mii de dolari?

A râs.

– Da.

– Înţelegi, sper, că nu am atâta putere. Am legături sociale şi financiare, dar nu am deloc legături politice.

A ridicat din umeri.

– Şi ce dacă? Asta rămâne între noi.

– Bine. Mă duc să mă culc. Pot să-l dau pe cumnatul tău afară din camera mea?

– Mai târziu. Să aşteptăm întâi ediţiile speciale. Pot să primesc *Post* şi *Daily News* fierbinţi, de la tipografie, peste vreo jumătate de oră. Am oameni care le aşteaptă acolo. Hei, o suni pe soţia ta? m-a întrebat.

– Nu. Tu ai sunat-o pe-a ta?

– Da, a sunat ea înainte. E OK. A zis să-ţi trimit salutări. Te place.

– E o femeie drăguţă. O soţie bună.

– Da, dar mă înnebuneşte cu grijile ei. Femeile! *Madonn'!* A lăsat să treacă o secundă, apoi a spus: Poate că-i bine să stăm departe de ele câteva zile. Ştii? Te apreciază mai mult după ce eşti plecat o vreme.

Mă-ntrebam dacă Anna l-a apreciat mai mult pe soţul ei după ce-a petrecut doi ani într-o închisoare federală. Poate că da. Poate că, dacă aş fi condamnat pentru sperjur şi-aş sta cinci ani la puşcărie, Susan m-ar aprecia cu adevărat. Poate că nu.

Pe la miezul nopţii, când mai rămăseseră vreo duzină de persoane în apartament, au sosit doi bărbaţi la interval de câteva minute unul de altul, cărând fiecare câte-un vraf de ziare. Unul avea *Post,* cu cerneala încă udă, iar celălalt – *Daily News.* Au aruncat ziarele pe măsuţa de cafea.

Am citit titlul articolului de fond din *Post:* TE-AM PRINS, FRANK. *Post* nu-i un ziar subtil. Sub titlu urma o fotografie, pe toată pagina, cu Frank Bellarosa, condus de-a lungul coridoarelor Tribunalului Federal, în cătuşe, cu Mancuso ţinându-l de braţ. Din subtitlu am aflat că prenumele domnului Mancuso era Felix, ceea ce explica multe lucruri.

Era evident că în ciuda interzicerii aparatelor de fotografiat în tribunal, Ferragamo aranjase ca ziarele să aibă posibilitatea de a-i

face poze lui Bellarosa cu cătuşele la mâini. O fotografie face cât o sută de cuvinte şi poate cât tot atâtea voturi în luna noiembrie.

Bellarosa a luat un exemplar din *Post* şi a studiat fotografia.

– Sunt mai înalt decât Mancuso. Vezi? Lui Ferragamo îi place să aibă bărbaţi de la FBI înalţi în jurul tipului cu cătuşe. Nu-l place pe Mancuso dintr-o groază de motive. În plus, individul mai e şi scund.

A râs.

Bărbaţii care mai rămăseseră în cameră, adică eu, Frank, Lenny, Vinnie, Sally Da-da cu doi pistolari de-ai lui şi alţi câţiva indivizi cu aspect milităros au luat fiecare câte-un ziar. Eu am luat un exemplar din *Daily News,* al cărui articol de fond se intitula: BELLAROSA ACUZAT DE OMUCIDERE.

Din nou era o fotografie pe toată pagina, de data asta cu Bellarosa ridicând mâinile încătuşate, împreunate, ca după o victorie. Subtitlul era: *Frank Bellarosa, reputatul cap al celei mai mari organizaţii criminale din New York, condus în stare de arest la Tribunalul Federal ieri-dimineaţă.* Am ridicat ziarul către Bellarosa.

– Poza asta o să-ţi placă.

A luat şi el ziarul.

– Da. E bună. Îmi amintesc de ea.

– Arăţi bine, şefule, a zis Vinnie.

Lenny a încuviinţat din cap.

– Da. Bună fotografie, şefule.

I-au făcut toţi complimente pentru poză, neluând în seamă cătuşele. Mă-ntrebam dacă Frank Bellarosa nu se săturase să fie înconjurat tot timpul de sicofanţi.

Am observat că Sally Da-da nu-l felicitase, ci citea *News.* Nu-mi plăcea omul ăsta, şi o ştia. Nici el nu mă plăcea, şi o ştiam, aşa că eram oarecum chit. Dar, în afară de faptul că nu-mi plăcea, nici n-aveam încredere în el.

Am deschis *Daily News* la un articol mai puţin important şi am văzut o fotografie a lui Frank Bellarosa alături de un bărbat care mi

s-a părut oarecum familiar. Subtitlul era: *Bellarosa părăsind sala de judecată împreună cu avocatul său, John Sutter.* Ah! Am zis eu că arăta familiar.

Bellarosa citea *Post.*

– Hei, ascultă asta, a zis: „Într-o mişcare care i-a surprins şi chiar i-a zguduit pe observatorii veterani ai tribunalelor, Bellarosa a apărut la citirea acuzaţiei cu un avocat de sânge albastru, John Sutter, din Lattingtown, Long Island".

Bellarosa s-a uitat la mine.

– Chiar ai sânge albastru?

– Bineînţeles că am.

A râs, apoi s-a întors la articol şi a citit:

– „Sutter este soţul lui Susan Stanhope Sutter, fiica şi moştenitoarea unei familii cu o înaltă poziţie socială de pe Coasta de Aur. S-a uitat din nou la mine. Asta înseamnă că şi soţia ta are sânge albastru?

– Absolut.

Bellarosa a parcurs rapid articolul, apoi a spus:

– Au scris o groază de rahaturi despre tine aici, consiliere. Despre firma de avocatură, cluburile tale, chestii de-astea.

– Drăguţ din partea lor.

– Da? De unde crezi c-au adunat tot rahatul ăsta aşa repede? Amicul tău Mancuso şi mizerabilul de Alphonse. Aşa-i? Încearcă cu tot dinadinsul să te calce pe bătături.

Şi reuşise destul de bine, aş spune. Ei, de fapt, la ce m-aşteptam? Când oamenii ca mine calcă pe de lături, guvernul e imediat pe fază şi-i pedepseşte, şi presa îi mănâncă cu fulgi cu tot. În societatea mea sunt reguli nescrise, cum sunt şi în societatea lui Bellarosa, şi dacă încalci regulile acestea, n-o să te alegi cu oasele zdrobite, ci cu viaţa distrusă.

M-am uitat din nou la articolul din *Daily News* şi mi-am găsit numele. Iată ce nu scria în articol: „John Sutter este un om bun, un

soţ acceptabil şi un tată destul de bun. A servit cu onoare în Armata Statelor Unite şi militează activ pentru protecţia mediului. Contribuie cu mii de dolari la operele de binefacere, este un patron generos şi un bun jucător de golf".

Iată ce scria în articol: „Sutter însuşi a fost anchetat de Administraţia financiară pentru fraudă fiscală".

Credeam că problema asta se rezolvase. Cred că era o chestie de gramatică. S-a rezolvat. Se rezolvase. Jurnalistica e interesantă. E o formă a artei. M-am întrebat dacă să-i scriu o scrisoare editorului sau să-l dau în judecată. Probabil, nici una, nici alta.

Mi-am turnat un whisky cu sifon şi, fără să le urez noapte bună noilor mei prieteni, am intrat în dormitor şi am închis uşa.

Mi-am văzut valiza în rastelul de bagaje şi am deschis-o. Susan profitase de ocazie să facă o treabă pe cinste. Îmi trimisese trusa de toaletă, un costum gri şi un costum albastru, de vară, din lână. Aveam cravate, batiste şi cămăşi asortate. Aveam, de asemenea, suficientă lenjerie pentru două săptămâni, ceea ce ar fi putut fi un apropo subtil.

În timp ce despachetam, am văzut un plic cu numele meu pe el şi l-am deschis. Era o scrisoare de la Susan care începea cu „Dragă John", ceea ce nu m-a surprins, din moment ce mă cheamă John. Dar m-a mişcat. Am citit scrisoarea în timp ce mă spălam pe dinţi, şi iată ce scria:

Dragă John,

Arătai minunat la televizor, deşi nu sunt sigură că acea cravată verde se asortează cu costumul albastru. Sau erau culorile şterse la televizor? Mi s-a părut că te-ai descurcat binişor cu afurisita aia de reporteră. Am petrecut ziua cu Anna, care a fost foarte impresionată de tine şi îţi mulţumeşte. A trebuit să mă duc acasă prin spate, întrucât se află reporteri la porţile ambelor case. Cât o să dureze prostia asta? Au sosit o mulţime de mesaje pe aparatele de înregistrat de la toate telefoanele, dar nu le-am ascultat încă. A venit un fax de la biroul tău din New York

cerându-ţi să le telefonezi. Urgent. Mă-ntreb despre ce-o fi vorba. Ce noroc pe Frank că s-a-ntâmplat să-l vezi în ziua aceea. Călăream şi eu cu tine? Sună-mă diseară dacă ai o clipă liberă.

Cu dragoste, Susan

Asta era tipic Susan Stanhope. Anna Bellarosa îşi petrecuse probabil ziua plângând şi suspinând, iar Susan aranjând flori. Ei, uite aşa sunt oamenii ca noi. *Putem* fi pasionaţi, afectuoşi, supăraţi, trişti, sau oricum altcumva, dar nu ne place s-o arătăm. Vreau să spun, la ce bun? E ca şi cum ţi-ai plânge singur de milă, şi nu te face să te simţi mai bine.

Totuşi, biletul lui Susan era scris cam prea cu *sangfroid*, ca să folosesc o expresie franţuzească. Pe de altă parte, nu mă aşteptam să primesc niciun bilet. Mă-ntreb dacă-i scrisese şi lui Bellarosa.

M-am dezbrăcat şi, cum nu-mi trimisese nicio pijama, m-am urcat în pat în maiou şi chiloţi. Nu, nu voiam s-o sun.

Mi-am băut whisky-ul şi-am ascultat murmurul surd al străzilor din Manhattan, aflate cu opt etaje mai jos. Încă mai simţeam un gust oribil de peşte şi usturoi în gură. Nu mă mir că Italia e singura ţară din Europa care nu are legende cu vampiri: au fugit în Alpi.

Cred că am aţipit o vreme, dar m-am trezit amintindu-mi că trebuia să-i spun lui Jimmy Lip că Paulie Grăsanul voia să vadă cu el locul de pe Canal Street. Şi mai important era să-i spun lui Jimmy Lip să mai slăbească hăţurile.

A sunat telefonul şi era Susan. Am vorbit cu ea, dar de fapt cred că visam.

Telefonul a sunat iar şi era Jenny Alvarez cu o propunere interesantă.

– Urcă, i-am spus. Spune-i lui Lenny sau Vinnie că-i în regulă. Sunt în primul dormitor pe stânga.

Mai târziu am auzit-o bătând la uşa dormitorului meu şi intrând.

– Dacă mă placi, i-am zis, de ce eşti atât de afurisită cu mine?

– Aşa sunt eu.

Şi-a scos pantofii, dar nu şi rochia roşie, aţâţătoare, şi s-a urcat lângă mine, în pat. Am vrut s-o sărut, dar mă preocupa mirosul de peşte şi usturoi din respiraţia mea.

Nu sunt sigur ce s-a întâmplat după aceea, dar când m-am trezit din nou, înainte să se lumineze de ziuă, plecase. De fapt, nici măcar nu sunt sigur dacă a fost aici.

30

A doua zi dimineaţă, în timp ce-mi beam cafeaua în apartament, am telefonat câtorva ziarişti cunoscuţi, ale căror nume mi le dăduse Bellarosa. Povestea pe care le-am spus-o a fost următoarea: Frank Bellarosa doreşte un proces imediat, în cursul lunii viitoare, şi orice întârziere din partea procuraturii va fi interpretată drept refuz de a face dreptate. Domnul Bellarosa nu este vinovat de acuzaţia care i se aduce şi doreşte să dovedească acest lucru în faţa instanţei.

Asta, desigur, urma să-l determine pe Alphonse Ferragamo să-şi construiască repede cazul şi, din moment ce, aparent, nu exista niciun caz, Ferragamo trebuia fie să renunţe la acuzaţii, fie să ajungă la proces cu foarte puţini sorţi de izbândă. Ferragamo nu dorea să facă nici una, nici alta; ce voia el era să-l lichideze cineva pe Bellarosa cât mai curând.

După ce mi-am băut cafeaua în vastul living al apartamentului, m-am dus la mine în cameră şi am format numărul lui Susan.

– Bună, am spus.

– Bună, a răspuns ea.

– Rămân în oraş câteva zile şi voiam să ştii şi tu.

– Bine.

– Mulţumesc că mi-ai făcut valiza.

– Nu-nseamnă nimic, a zis.

– Îţi mulţumesc, oricum.

Când soţul şi soţia ajung la un dialog atât de frigid, ai zice că sunt complet străini unul de altul, şi chiar sunt.

– Ai găsit biletul meu? a întrebat Susan.

– Bilet...? A, da, l-am găsit.

– John...?

– Da.

– Trebuie neapărat să vorbim.

– Despre bilet?

– Despre noi.

– Nu despre *noi*, Susan. Despre *tine.*

Câteva secunde nu a răspuns, apoi a întrebat:

– Ce anume despre *mine?* Ce te supără, de fapt, la mine?

Am respirat adânc.

– M-ai sunat aseară? Am vorbit?

– Nu.

– Atunci înseamnă c-am visat. Dar era un vis foarte realist, Susan. De fapt, era subconştientul meu care încerca să-mi spună ceva. Ceva ce ştiu de un timp, dar tot nu reuşeam să formulez. Ţi s-a întâmplat asta vreodată în vis?

– Poate.

– Ei bine, am înţeles în vis că te încurcaseşi cu Frank Bellarosa.

Gata, o spusesem. Ei, într-un fel. Nu a răspuns câteva secunde, apoi a zis:

– De-asta eşti în toane rele? Ai visat că mă încurcasem cu Frank Bellarosa?

– Cred că a fost mai mult decât un vis. A fost o revelaţie nocturnă. Asta mă supără de luni de zile, Susan, şi asta s-a-ntâmplat între noi.

A urmat din nou o lungă tăcere.

– Dacă ai băut ceva, trebuia să fi spus, John. În loc de asta, ai devenit irascibil. Te-ai complăcut în rolul de om de mână al Mafiei,

ţi-ai îndepărtat toţi prietenii şi familia. Poate că eşti şi tu la fel de vinovat ca şi mine pentru ceea ce s-a întâmplat între noi.

– Fără îndoială.

Din nou linişte, pentru că niciunul din noi nu dorea să revină la subiectul adulterului. Dar cum tot ajunsesem atât de departe, am spus:

– Deci? Da sau nu? Spune-mi.

– Ai avut un vis prostesc, a răspuns.

– Bine, Susan. Dacă aşa spui tu, o să te cred pentru că nu m-ai minţit niciodată.

– John... trebuie să vorbim despre asta... între patru ochi. Probabil că sunt o mulţime de lucruri pe care ni le-am ascuns unul altuia. Ştii că nu ţi-aş face niciodată vreun rău... Îmi pare rău dacă ai fost nefericit în ultimele câteva luni... eşti un bărbat unic, un om foarte deosebit. Îmi dau seama de asta, acum. Şi nu vrea să te pierd. Te iubesc.

Mai sentimentală de-atât nu fusese Susan niciodată şi, deşi nu era chiar o mărturisire a infidelităţii conjugale, era ceva foarte aproape, un fel de rugăminte de iertare. Ca să fiu cinstit, eram de-a dreptul zguduit şi m-am trezit stând pe pat, cu inima bătând să-mi spargă pieptul şi cu gura uscată. Dacă v-aţi acuzat vreodată perechea de infidelitate, cunoaşteţi senzaţia. Până la urmă am spus:

– Bine. Vorbim când mă-ntorc.

Am închis şi m-am zgâit la telefon, aşteptând, cred, să sune. Dar n-a sunat.

Trebuie să înţelegeţi că înainte de acea zi la tribunal şi a asaltului presei care a urmat, nu eram pregătit să mă confrunt cu treaba asta cu Susan şi Frank. Dar acum, odată ce terminasem definitiv cu vechiul meu stil de viaţă şi mă simţeam împăcat cu mine însumi, eram pregătit s-o aud pe soţia mea spunându-mi că a fost încurcată cu Frank Bellarosa. Mai mult, continuam s-o iubesc şi eram pregătit s-o iert şi s-o luăm de la capăt împreună, pentru că, într-un fel, fuseserăm amândoi încurcaţi cu Frank Bellarosa, şi Susan avea dreptate

când spunea că sunt la fel de vinovat ca şi ea. Dar Susan nu era gata încă să-mi spună, mie, că se întâmplase, lui, că s-a terminat. Aşa că, în lipsa unei confesiuni din partea lui Susan, trebuia să rămân la stadiul acela, nedefinit, al soţului care ştie şi nu ştie, care nu poate cere divorţul sau ierta, şi care trebuie să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca să nu se facă complet de râs.

Sau poate că puteam să-l întreb pur şi simplu pe Frank:

– Hei, amice, te culci cu nevastă-mea, sau ce?

Mai târziu în dimineaţa aceea, Bellarosa şi cu mine ne-am întâlnit cu Lenny şi Vinnie, în Cadillac, în faţa hotelului Plaza. Ne-am dus înapoi în Little Italy şi ne-am oprit la clubul lui Bellarosa să bem cafea espresso. Clubul Italian de Tragere cu Carabina are puţine asemănări cu The Creek, precum bănuiţi, poate doar faptul că este particular şi că bărbaţii discută lucruri referitoare la manipularea republicii în beneficiul membrilor clubului. Poate că erau chiar mai multe asemănări decât credeam eu.

În dimineaţa aceea, Bellarosa avea programate câteva întâlniri la clubul lui, care era de fapt o hardughie mare, cu un geam negru cu diverse picturi pe el, întunecată înăuntru şi împărţită aiurea în diverse cămăruţe de băut cafea şi camere pentru discuţii.

M-au ignorat mai tot timpul. Câteodată vorbeau italieneşte, iar câteodată, când vreunul dintre cei prezenţi nu vorbea deloc italiana, eram rugat să părăsesc camera cu cuvintele: „Nu e nevoie să auzi asta, consiliere". Eram sigur că aveau dreptate.

Am băut o groază de cafea, am citit toate ziarele de dimineaţă şi m-am uitat la nişte caraghioşi bătrâni care jucau un joc de cărţi pe care nu l-am înţeles.

După ce-am stat vreo oră la club, am plecat şi ne-am urcat înapoi în maşină. Deşi soarele era ascuns în spatele norilor, dimineaţa era caldă şi căldura urbană produsă de maşini, de oameni şi de soarele de ieri mai radia încă din beton. Nobilii de ţară pot suporta

maximum o săptămână de vară în Manhattan, şi speram să nu stăm mai mult în oraş, dar tipului ăstuia nu puteai să-i pui întrebări despre durate şi locuri.

Ne-am oprit la Ferrara de unde Bellarosa a luat o duzină de pateuri pentru Anna, care au fost puse într-o cutie albă, frumoasă, legată cu un şnur verde cu roşu, pe care a dus-o el însuşi la maşină. N-aş putea spune de ce acest om, ţinând delicat de şnur cutiuţa aceea, mi s-a părut atât de civilizat, dar aşa am gândit. N-am fost exact ca Aristotel contemplând bustul lui Homer, dar era un gest profund uman care m-a făcut să văd bărbatul, soţul şi tatăl. Şi, da, amantul. Deşi l-am considerat întotdeauna pe Bellarosa un bărbat bine, mi-am dat seama acum că prima mea impresie despre el, că este un bărbat pe care femeile îl găsesc atrăgător, era corectă. Mi-o puteam închipui pe Susan, Lady Stanhope, dorind să fie înjosită şi folosită sexual de acest bărbat insensibil. Poate că era ceva legat de faptul că o văzuse pe mama ei în pat cu acel grădinar, grăjdar sau ce-o fi fost. Poate că este ceva la care visează toate doamnele de rang nobil: să-şi scoată hainele pentru un bărbat care le este inferior din punct de vedere social şi intelectual, dar care pur şi simplu le excită. Şi de ce-ar fi asta aşa un şoc pentru bărbaţi? Jumătate dintre bărbaţii bogaţi şi de succes pe care îi cunosc s-au culcat cu secretarele, cu chelneriţele, la cocteiluri, şi chiar cu servitoarele lor. Şi femeile au libidou. Dar poate că Susan Stanhope şi Frank Bellarosa aveau o relaţie mai complexă. Am petrecut restul dimineţii în Little Italy, în Greenwich Village şi în împrejurimi, făcând câteva opriri rapide, uneori pentru conversaţie, alteori pentru a lua provizii la bordul Cadillacului. Maşina a început curând să miroasă a brânză, a produse de brutărie şi a *baccal*, un peşte sărat oribil, care bănuiesc că nu putea fi pus în portbagaj din cauza căldurii.

– O să trimit toate astea acasă, mai târziu, mi-a explicat Bellarosa. Îi plac Annei. Vrei să-i trimiţi ceva soţiei tale?

Mă enerva că o numea tot timpul pe Susan soţia mea, în loc să-i spună pe nume. Oare cum îi spunea când erau singuri?

– Vrei să te opreşti pentru ceva? Flori sau ceva?

– Nu.

– O să trimit pateurile astea de la Ferrara ca şi cum ar fi din partea ta.

– Nu.

A ridicat din umeri.

În timp ce ne îndreptam spre Midtown, m-a întrebat:

– Ai sunat azi-dimineaţă? Totul e-n regulă acasă?

– Da, am răspuns. Ce mai face soţia *ta?* Ai sunat de dimineaţă? Totul e-n regulă acasă?

– Da. Te-ntreb doar pentru că, dacă ai probleme acasă, nu-ţi stă capul la afaceri. Şi pentru că suntem prieteni. Aşa-i?

– Cum am fost ieri la tribunal?

– Ai fost foarte bine.

– Am încheiat subiectul.

A ridicat iar din umeri şi s-a uitat pe geam.

Ne-am oprit la Clubul Marinarilor Italieni de pe Strada 34, şi Bellarosa a intrat singur înăuntru. S-a întors după cincisprezece minute cu o pungă maro şi s-a urcat în maşină. Acum, ce credeţi că era în punga maro? Droguri? Bani? Mesaje secrete? Nu. Punga era plină cu trabuce scurte şi strâmbe.

– Astea sunt de la Neapole, a spus. Aici nu poţi să găseşti aşa ceva.

A aprins unul şi am înţeles de ce nu le puteai găsi aici. Am deschis geamul.

– Vrei unul?

– Nu.

A trecut punga lui Vinnie şi Lenny care au luat câte un trabuc fiecare şi l-au aprins. Toţi păreau fericiţi cu trabucele lor scurte de contrabandă. Desigur, astăzi erau ţigări, mâine cine ştie ce mai ieşea de la Clubul Marinarilor. Interesant.

În loc să ne oprim pentru o masă de trei ore la un restaurant italienesc, ne-am oprit la o tonetă italienească cu cârnaţi, lângă Times Square. Bellarosa a coborât din maşină şi l-a salutat pe vânzător, un bătrân care l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe Bellarosa, aproape plângând. Fără să ne întrebe ce vrem, Bellarosa ne-a cumpărat tuturor crenvurşti fierbinţi cu ardei iute şi ceapă.

– Fără maioneză, am zis.

Am mâncat lângă maşină, stând de vorbă cu bătrânul vânzător. Bellarosa i-a dat un burduf de brânză de capră din Little Italy şi trei trabuce strâmbe. Cred că ieşisem în câştig cu afacerea asta.

Dacă poţi cunoaşte un om după cei cu care se însoţeşte, atunci Frank Bellarosa era un soi de populist, amestecându-se cu masele, aşa cum făceau primii cezari, lăsând oamenii de rând să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute, să-l venereze şi să-l atingă. În acelaşi timp, se amesteca şi cu cei de viţă nobilă, dar dacă hotelul Plaza era vreun indiciu, părea să-i trateze pe cei puternici cu un dispreţ suveran.

Omul cu cârnaţii nu se mai ocupa de toneta lui şi, de fapt, chiar a făcut vânt câtorva clienţi ca să se poată ocupa mai bine de musafirii care dejunau la botul calului, îmbrăcaţi în costume scumpe, pe căldura din Times Square, cu Cadillacul blocând circulaţia. „Ce spectacol bizar", mi-am zis.

Ne-am şters degetele pe şerveţele de hârtie, i-am urat gazdei noastre *buon giorno* şi ne-am urcat înapoi în maşină. Cu gura încă plină de cârnat, Bellarosa i-a zis lui Vinnie:

– Să-i spui lui Freddie să-i mai taxeze pe băieţi de cincizeci de cenţi la livra de cârnaţi şi să-i lase să mărească preţul la vânzare.

După aceea mi s-a adresat:

– E un produs bun şi toată lumea îl mănâncă – spaniolii, *melanzane* ai voştri, se-nnebunesc după porcăria asta. Unde să se ducă să mănânce în cartier? La Sardi? Ceainăriile servesc rahaturi. Aşa că mănâncă pe stradă şi se uită la curuleţele care trec. Nu-i aşa? Asta merită încă un sfert de dolar. Nu-i aşa? Îţi place sendvişul? Mai

plăteşti încă doi gologani pentru el? Sigur că da. Aşa că-i mai încărcăm pe furnizori cu cincizeci de cenţi la livră şi ei trec cheltuiala mai departe. Nicio problemă.

– Acum, că am dezbătut cu toţii problema, am zis, trecem la vot?

A râs.

– Vot? Da, hai să votăm. Frank votează că da. Votul s-a terminat.

– O întâlnire fructuoasă, am zis.

– Da.

De fapt, mă impresiona grija lui Bellarosa faţă de cele mai mici avanposturi ale imperiului său. Îşi închipuia, cred, că, dacă supraveghează preţul cârnaţilor, problemele mari se vor rezolva de la sine. Într-un fel era un executant, atât în viaţa profesională, cât şi în cea personală, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic.

Am traversat East River, în cartierul Williamsburg din Brooklyn, trecând peste Podul Williamsburg. După asta, m-am rătăcit. Brooklynul e un mister pentru mine şi sper să rămână aşa. Din păcate, aveam un ghid care îmi arăta totul, aşa cum fac oamenii care îşi închipuie că te interesează părticica lor sordidă de lume.

– Acolo, pe acoperişul clădiriiăleia, mi-am udat degetul pentru prima oară, a zis Bellarosa.

Am avut impresia că nu despre suptul degetului mare era vorba.

– Ce interesant, am spus.

Ne-am oprit în faţa unei biserici vechi şi frumoase, în stil baroc, neagră de funingine.

– Asta-i biserica mea, a explicat Bellarosa. Santa Lucia.

Am coborât din maşină, am intrat în curte şi am bătut la uşă. A fost deschisă de un preot bătrân, care a trecut la obişnuitele îmbrăţişări şi pupături.

Bellarosa şi cu mine am fost conduşi într-o cameră mare, la etajul al doilea, unde ni s-au alăturat alţi doi preoţi mai în vârstă. Am băut cafea împreună. Oamenii ăştia beau o groază de cafea, în caz

că n-aţi observat încă, deşi nu atât consumul de cofeină îi interesează, ci împărtăşirea experienţei, un fel de versiune vestică a mâncatului pâinii împreună. Oriunde mergea Frank Bellarosa se făcea şi se servea cafea, de obicei, împreună cu ceva dulce.

Am băut deci cafele şi am vorbit despre una şi alta, dar nu despre necazurile cu legea de ieri. Cei trei preoţi erau italieni din şcoala veche, firește, şi nu-şi foloseau numele de botez, aşa că n-auzeai prostii de genul părintele Chuck şi părintele Buzzy. Pe de altă parte, păreau cu toţii să aibă nume şi prenume complicate şi, cu accentul lor, suna ca şi cum i-ar fi chemat pe toţi părintele Chicken Cacciatore. Am folosit atunci doar „părinte“ când le-am vorbit.

Tipul care ne condusese povestea cum episcopul (adevăratul episcop al diocezei) voia să închidă Santa Lucia, dacă nu se putea autoîntreţine, ceea ce nu părea posibil, întrucât rămăseseră prea puţini catolici italieni în parohie care s-o finanţeze. Preotul a explicat delicat că spaniolii catolici din parohie, majoritatea din America Centrală, îşi închipuiau că zece cenţi puşi în coş acopereau cheltuielile. Preotul s-a întors către mine şi a spus:

– Bătrânii din această parohie nu se pot duce la altă biserică. Vor să fie aproape de biserica lor, vor să li se facă slujba de înmormântare aici. Firește, avem şi foşti enoriaşi ca domnul Bellarosa, care se întorc la Santa Lucia, şi cărora li s-ar frânge inima dac-ar trebui s-o închidem.

OK, părinte, am priceput.

Şi-a dres glasul:

– Ne costă aproape cincizeci de mii de dolari pe an să întreţinem şi să încălzim biserica şi cancelaria şi să punem ceva de mâncare pe masa asta de-aici.

N-am început să-mi caut portofelul sau ceva de genul ăsta, dar, în timp ce preotul îmi spunea asta ca s-audă Bellarosa, acesta a completat un cec şi l-a pus pe masă cu faţa în jos.

După alte câteva minute ne-am luat rămas-bun, ne-am îmbrăţişat, am primit binecuvântarea şi-am plecat.

Afară în stradă, Bellarosa mi-a zis:

– Nimeni nu te stoarce de bani mai rău ca un preot catolic. *Madonn'* m-am uşurat de cincizeci de bătrâne. Dar ce poţi să faci? Înţelegi?

– Să spui, pur şi simplu, nu.

– *Nu?* Cum să spui nu?

– Scuturi din cap şi spui: „Nu".

– A, nu poţi să faci asta. Ştiu că ai bani şi consideră că faci un păcat. A chicotit, apoi a adăugat: Ştii, am fost botezat la Santa Lucia, tata şi mama au fost botezaţi aici, m-am căsătorit aici, Anna a botezat copiii, Frankie s-a căsătorit aici, bătrânul meu a fost înmormântat aici, mama mea...

– Înţeleg. Şi eu am o biserică din asta. Dau cinci dolari pe săptămână, zece de Paşte şi de Crăciun.

– Aici e altfel.

În loc să urce în maşină, Bellarosa s-a întors şi s-a uitat la biserica veche şi tristă, contemplând străduţele mizere din jur.

– Jucam lapte-gros pe treptele astea odată, a spus. Ai jucat vreodată lapte-gros?

– Am auzit de jocul ăsta.

– Da. Copiii din mahalale îl jucau. Tu ce jucai? Golf?

A zâmbit.

– Jucam la bursă.

– Zău? A râs. Noi jucam lapte-gros chiar acolo. Eu şi prietenii mei... A rămas tăcut câteva secunde, apoi a zis: Părintele Chiaro – pastorul bătrân cu care ai vorbit adineauri – obişnuia să iasă din cancelarie şi să fugă după noi. Dacă te prindea, te ducea de urechi în cancelarie şi te punea să faci câte-o treabă împuţită. Ai văzut clanţele dinăuntru? Sunt din alamă, dar acum nu-ţi mai dai seama. De obicei, mă punea să frec afurisitele alea de clanţe până străluceau ca aurul.

– Acum te-a dus de nas, Frank.

A râs.

– Da. Ce porc de câine!

– Ce?

A zâmbit.

– Aşa spunea bunicul meu. Porc de câine.

– Aha.

Am început să mi-l închipui pe Frank Bellarosa mic şi grăsuţ, umblând pe străzile astea, jucându-se cu mingea, trăgând cu praştia, îngenunchind în confesional, udându-şi degetul şi aşa mai departe. Puteam să mi-l închipui. Eu însumi sunt un sentimental şi îi înţeleg pe oamenii care au nostalgia copilăriei. Cred că ăsta-i un semn de bătrâneţe. Aşa-i? Dar cu Bellarosa era, cred, mai mult de-atât. Cred că ştia că vine acasă pentru ultima oară şi că trebuie să aibă grijă de Santa Lucia, pentru ca şi preoţii să aibă grijă de el când va veni vremea. În ultimii zece ani apăruseră diverse poveşti în ziare despre necazuri cu preoţi şi biserici care ofereau servicii funerare pentru oamenii care lucrau în branşa lui Frank. Cred că asta îl speriase pe Frank Bellarosa, care crezuse întotdeauna că are de-a face cu o biserică ce primeşte ordine directe de la Dumnezeu să ierte pe toată lumea. Dar acum oamenii încercau să schimbe regulile şi Bellarosa, care nu era omul să-şi asume riscuri inutile şi, ştiind că nu e ceva care să poţi lua cu tine, îşi plătea dinainte serviciul funerar la Santa Lucia. Asta e ce cred eu.

Bellarosa a băgat mâinile în buzunare şi s-a uitat în josul străzii.

– Pe vremea aia puteai să te plimbi singur pe strada asta seara târziu şi nimeni nu te supăra. Doar o grămadă de doamne în vârstă îmi strigau de la geam: „Frankie, du-te acasă până nu te omoară maică-ta". Crezi că mai spune cineva asta aici pe stradă?

– Mă-ndoiesc.

– Şi eu. Vrei să vezi unde am locuit când eram copil?

– Da, aş vrea.

În loc să ne urcăm în maşină, am luat-o pe jos, prin arşiţă, aşa cum probabil făcea Frank Bellarosa cu mulţi ani în urmă. Lenny şi Vinnie se ţineau după noi cu Cadillacul. Zona din jurul bisericii era aproape toată neagră de funingine şi oamenii ne aruncau câte-o privire, dar probabil că mai fuseseră martori la astfel de scene şi ştiau că era vorba de-un fiu risipitor cu un pistol, aşa că-şi vedeau de treaba lor, în timp ce Frank îşi vedea de-a lui.

Ne-am oprit în faţa unei clădiri arse, din cărămidă, cu cinci etaje şi Bellarosa a spus:

– Am stat aici, la ultimul etaj. Erau o sută de grade vara, dar cald şi bine iarna. Aveam radiatoare cu aburi, care păcăneau. Împărţeam camera cu doi fraţi.

N-am răspuns.

– Apoi unchiu-meu m-a scos de-aici şi m-a trimis la La Salle, a continuat. Căminul mi s-a părut o vilă din Park Avenue. Am început să înţeleg că era o lume întreagă dincolo de Williamsburg. Înţelegi?

A rămas din nou tăcut, apoi a zis:

– Dar trebuie să-ţi spun că, privind acum în urmă la anii cincizeci, la locul ăsta, am fost fericit aici.

– Toţi am fost.

– Da.

Ne-am urcat în maşină şi am mers câteva blocuri mai încolo, pe o stradă mai bună, să-mi arate o clădire de cinci etaje, din piatră cafenie, unde el şi Anna petrecuseră mare parte din viaţa lor conjugală.

– Clădirea mai e încă a mea, a zis. Am făcut apartamente la fiecare etaj şi le-am dat unor bătrâni. Am o mătuşă bătrână care stă aici. Plătesc şi ei ce pot la biserică. Înţelegi? Biserica are grijă de toată treaba. E o clădire bună.

– Încerci să ajungi în rai? l-am întrebat.

– Da, dar nu săptămâna asta. A râs, apoi a adăugat: Fiecare cu ciudăţeniile lui, consiliere.

Am trecut prin vechiul cartier italienesc din Williamsburg, care nu fusese niciodată prea mare, iar ceea ce rămăsese acum din el arăta de-a dreptul jalnic. Am mai avut câteva opriri de făcut, aşa că n-a fost o călătorie pur nostalgică, ci oarecum şi de afaceri. Cum spuneam, trebuie să fie greu să conduci un imperiu al crimei când nu poţi folosi telefonul şi nici măcar Serviciul Poştal. Sunt, evident, necesare o mulţime de drumuri cu maşina şi de opriri rapide pentru a vizita oamenii. Frank era omul „de trei minute" al Mafiei.

După Williamsburg ne-am dus în cartiere italieneşti mai animate, în Bensonhurst, Bay Ridge şi Coney Island, unde ne-am oprit iar şi-am văzut alţi oameni, pe majoritatea în restaurante, în depozitele prăvăliilor sau la diverse cluburi de agrement. Eram sincer uluit de numărul de birouri şi filiale ale trustului Bellarosa Inc. – sau poate firme bidon şi societăţi fantomă e mai nimerit spus? Mai uluitor era faptul că nu părea să existe o listă scrisă a acestor opriri. Bellarosa n-avea decât să le spună lui Lenny şi Vinnie câteva cuvinte de genul „Hai să-l vedem pe Pasquale la magazinul de peşte", şi aceştia ne duceau undeva. Aproape că nu-mi venea să cred că puteau să reţină atâtea locuri cu creierele lor de bibilică, dar probabil că aveau stimulente puternice să-şi facă bine treaba.

Am părăsit Brooklynul şi ne-am dus în Ozone Park, Queens, care e, de asemenea, un cartier italienesc. Frank avea nişte rude acolo, aşa că ne-am oprit la casa lor gălăgioasă şi-am bătut mingea într-o fundătură cu câţiva dintre macaronarii lui, care purtau pantaloni lăbărţaţi şi bărbi de trei zile. După aceea am băut cu toţii vin roşu de casă, pe o verandă şi era oribil, de-a dreptul îngrozitor, taninos şi acru. Unul dintre bătrâni mi-a pus gheaţă în vin şi l-a amestecat cu sifon. Apoi mi-a stors piersici în pahar. Frank şi-a băut vinul la fel. Era ca un fel de sangria italienească, cred, sau ca mustul, şi mi-a venit ideea să brevetez amestecul şi să-l vând în locuri cu pretenţii ca Gaura lui Buddy, de exemplu, unde clientela îl putea consuma cu măcriş. Sprituri de Ozone Park. Nu? Aşa.

Am plecat după-amiază, târziu, şi ne-am oprit de câteva ori la case cu aspect modest, în alte cartiere din Queens.

Frank Bellarosa se întreţinuse cu rechinii lumii lui, şefi şi alţi „oameni ajunşi" la Plaza Hotel. Acum ieşise în stradă să vorbească cu electoratul, ca un politician care candidează în alegeri. Dar, spre deosebire de un candidat, nu l-am auzit niciodată să facă vreo promisiune şi, spre deosebire de-un cap al Mafiei, nu l-am auzit să rostească vreo ameninţare. Îşi „arăta doar faţa", expresie pe care o tot aud în legătură cu oamenii ăştia. Arătatul feţei are, probabil, o mulţime de conotaţii subtile şi era important ca Bellarosa s-o facă.

Omul ăsta avea un instinct natural al puterii, aş putea spune. Înţelesese într-o oarecare măsură că adevărata putere nu se bazează pe teroare, nici măcar pe loialitate faţă de o idee sau organizaţie abstractă. Adevărata putere se bazează pe loialitatea faţă de o persoană, mai precis pe loialitatea maselor faţă de persoana lui don Bellarosa, aşa cum o observasem la vânzătorul de cârnaţi şi la toţi ceilalţi pe care ne opriserăm să-i vedem. Omul era într-adevăr un lider intuitiv şi charismatic – ultimul dintre marii doni al Mafiei.

Aşa nelegiuit cum era, aproape că-mi părea rău pentru el că era înconjurat de duşmani. Dar mie îmi păruse rău şi pentru mândrul Lucifer din *Paradisul pierdut*, atunci când fusese dat jos de Dumnezeu şi alungat din rai de îngeri androgini şi grăsulii. Trebuie să fie o lipsă serioasă undeva în caracterul meu.

Ne-am întors în Manhattan după ce s-a întunecat. New Yorkul este într-adevăr un oraş al diversităţii etnice, dar eu nu prea am nici timp, nici chef să pierd vremea cu etnicii. Totuşi, trebuie să recunosc că fusesem surprins de comunitatea italiană de care dădusem cu nasul astăzi. Era o lume care părea în acelaşi timp vie şi muribundă şi, în maşină, în drum spre Manhattan, i-am spus lui Bellarosa:

– Am crezut că toate chestiile astea italieneşti sunt de domeniul trecutului.

A părut să înţeleagă ce vreau să spun şi a zis:

– Sunt de domeniul trecutului. Erau de domeniul trecutului încă de pe vremea când bătrânul meu mă lua duminica să stau cu amicii lui italieni, sorbind vin şi discutând. Întotdeauna au fost de domeniul trecutului.

Culturile vechi ale imigraţiei, am reflectat, continuau să exercite o puternică influenţă asupra membrilor ei şi asupra societăţii americane. Imigranţii îşi pierdeau identitatea în procesul de omogenizare şi ironia soartei făcea să-şi piardă puterea încercând să umple vidul creat de aşa-zisul declin al WASP-ilor. Mai important însă era faptul că, undeva în umbră, în vizuini ascunse, erau noii imigranţi al căror viitor nu-l înţelegeam nici eu, nici Frank Bellarosa, dar nici nu doream să ne gândim la el.

Pe când maşina se apropia de clădirile din Manhattan, Bellarosa m-a întrebat:

– Te-ai simţit bine astăzi?

– A fost interesant.

– Da. Câteodată trebuie să mă duc pur şi simplu să-i văd pe oamenii ăştia. Să văd că mai sunt încă toţi acolo. Am cam pierdut legătura, m-am îngropat, într-un fel, la Alhambra. Nu trebuie să faci asta. Te duci acolo şi, dacă cineva vrea să dea de tine, măcar ştii că ai fost afară, în stradă, şi nu înghesuit în cine ştie ce colţ, aşteptând să pună mâna pe tine. Înţelegi?

– Da, înţeleg. Dar chiar ai nevoie de-un avocat cu tine atunci când ispiteşti soarta?

– Nu. Am nevoie de-un prieten.

Mi-au stat pe limbă câteva răspunsuri sarcastice, dar n-am spus nimic, ceea ce, de fapt, spunea totul.

– O să te fac italian onorific, ca pe Jack Weinstein, a adăugat. Îţi surâde ideea?

– Desigur, atâta timp cât asta nu mă transformă în ţintă onorifică.

A râs, dar cred că subiectul asasinării lui nu i se părea foarte amuzant. A spus, totuşi:

– Am vorbit cu câteva persoane. N-ai niciun motiv să-ţi faci griji. Eşti încă civil.

Ce veşti bune! Iar eu am încredere în oamenii ăştia, nu? Bine cel puţin că erau, probabil, toţi membri ai Clubului de Tragere cu Carabina şi ocheau bine. Adică speram că-i aşa.

31

Ne-am întors la Plaza Hotel. Bellarosa le-a dat liber lui Lenny şi Vinnie în noaptea aceea, iar noi doi am comandat cina în apartament.

În timp ce mâncam în sufrageria apartamentului, am vorbit despre tot felul de nimicuri, mai ales despre legume şi proprietăţi imobiliare. Mi-am tăiat friptura şi, în timp ce făceam asta, m-am întrebat ce curs nou şi palpitant ar fi luat viaţa mea dacă îmi înfigeam cuţitul de friptură în inima lui Bellarosa.

Cred că mi-a citit gândurile, pentru că a spus:

– Ştii, consiliere, probabil, te gândeşti că viaţa ta s-a dus dracului şi că eu ţi-am nenorocit-o. Te-nşeli. Ţi-ai nenorocit-o singur chiar înainte de-a da ochii cu mine.

– Poate. Poate nu eşti tu soluţia.

– Ba sigur că sunt. Te-am ajutat să scapi de toate porcăriile din viaţa ta. Aşa că acum trebuie să mergi înainte.

– Mulţumesc.

– Da. Crezi că sunt vreun imbecil de macaronar. Din nou, te-nşeli.

Începuse să mă cam enerveze.

– Oamenii proşti te cred pe tine prost, am spus. Tu ştii mai bine.

A zâmbit.

– Da. E-un vechi truc italienesc. L-a făcut Claudius ca să-şi scape pielea înainte de-a deveni împărat. E un tip care se ocupă de afaceri, ca mine, în Bronx – îl ştii şi tu – a făcut pe înapoiatul mintal

zece ani pentru că-l urmăreau federalii. Ştii? Dar Ferragamo chiar e prost şi crede că şi eu sunt, aşa că-l surprind de fiecare dată, dar e prea prost ca să priceapă.

A râs.

Ne-am întors la fripturi şi n-am mai vorbit până la cafea, când m-a întrebat:

– Ai făcut-o vreodată pe prostul?

– Mi s-a-ntâmplat.

– Adică, vreau să zic, *ştii* ceva, dar nu laşi să se vadă că ştii. Ţii pentru tine până la momentul potrivit. Nu strigi pe-acoperişuri şi tragi ponoase după aia. Aştepţi.

– Câteodată *nu* las să se vadă. Câteodată îl fac pe celălalt să-nnebunească întrebându-se dacă ştiu sau nu.

A încuviinţat apreciativ.

– Da. Adică, de exemplu? Dă-mi un exemplu.

Ne-am uitat unul la altul peste masă, apoi am răspuns:

– Ca porcăria cu Fiscul, Frank. Îi spui lui Melzer să se ducă la prietenii lui de la Fisc şi să vadă dacă-mi găsesc ceva, şi mi-au găsit. Apoi mi-l recomanzi mie pe Melzer, care rezolvă lucrurile, şi-ţi rămân dator o favoare. Eşti un prieten pe cinste.

S-a jucat cu desertul şi nu a răspuns.

– Dar dacă n-aş fi venit la tine cu problema? am întrebat.

A ridicat din umeri.

– Atunci, am spus, mi-ai fi găsit altă problemă. Sau poate c-aş fi avut eu nevoie de o favoare de la tine, ca, de exemplu, acordul pentru grajduri. Nu ştiu dacă-i o coincidenţă sau o treabă aranjată, dar se pare c-ai vrăjit-o pe nevastă-mea, ca să poţi ajunge la mine prin ea.

Era evident că tipul ştia de neînţelegerile dintre mine şi Susan şi, dacă avea vreun pic de conştiinţă, era o conştiinţă încărcată. De fapt, chiar părea stânjenit. Dincolo de diferenţele sociale şi politice, de tensiunile etnice şi rasiale şi de toate celelalte probleme care apar

între oameni într-o societate, cauza cea mai primitivă şi elementară a violenţei, crimei şi dezastrului este posesiunea sexuală. Ca s-o spun mai pe şleau, oamenii se supără când alţi oameni le f... sau încearcă să le f... perechea. Oricum, probabil că Bellarosa se simţise un pic stânjenit, altfel n-ar fi deschis subiectul, ca să vadă cum reacţionez. S-a uitat la mine, aşteptând, cred, să vadă dacă o să abordez problema relaţiilor dintre el şi Susan. Dar cum el era cel care se simţea prost, şi nu eu, m-am gândit să-l mai las s-aştepte o vreme.

Fără o vorbă, m-am ridicat şi m-am dus la un bufet pe care erau câteva zeci de mesaje telefonice, printre care şi unul de la Susan, anunţându-mă că îşi schimbase numărul de telefon. Cred că se săturase până-n gât de presă, ca să nu mai vorbim de prieteni şi rude. Am aruncat mesajul cu noul număr de telefon în coşul de gunoi şi am ieşit din apartament.

Jos, în hol, am fost acostat de nimeni alta decât Jenny Alvarez, doamna în roşu, care în seara aceea nu purta nimic roşu.

– Bună, domnule Sutter, a zis.

Purta, de fapt, o rochie de mătase neagră, un fel de rochie de seară, ca şi cum tocmai venea de la cină. Arăta într-adevăr bine, şi-am vrut s-o întreb dacă petrecuserăm noaptea împreună, dar părea o întrebare prostească, aşa c-am răspuns pur şi simplu:

– Bună.

– Pot să te invit la un pahar? a întrebat.

– Nu beau.

– Cafea?

– Mă cam grăbesc.

A părut jignită, şi-am început să cred că într-adevăr petrecuserăm noaptea împreună. Am multe defecte, dar mitocan nu sunt, aşa că am acceptat invitaţia la un pahar de ceva. Am intrat în Barul Oak şi ne-am aşezat la o masă. A comandat un whisky cu sifon, iar eu am cerut la fel.

– Am văzut declaraţiile pe care le-ai făcut ziarelor azi-dimineaţă, a spus.

– Nu ştiam că reporterii de televiziune citesc ziarul. Sau că citesc, în general.

– Nu face pe grozavul.

– OK.

– Oricum, aş vrea să-ţi iau un interviu.

– Nu cred.

– N-o să-ţi ia mult timp. Putem să-l facem chiar aici, la Plaza, în direct, pentru ştirile de la ora unsprezece.

– O să fiu mort la ştirile de dimineaţă.

A râs, ca şi cum aş fi făcut o glumă. Nu era o glumă.

– Poţi să-l aduci şi pe domnul Bellarosa? a întrebat.

– Nu cred.

– Poate am reuşi să înregistrăm interviul şi să-l dăm pe post la ştirile de la unsprezece şi jumătate. E un post naţional. V-ar da la amândoi posibilitatea să vă prezentaţi punctul de vedere în cazul acesta.

– O să ne prezentăm punctul de vedere în instanţă.

Am continuat aşa o vreme, domnişoara Alvarez crezând că o să cedez până la urmă, iar eu suportând-o pentru că-mi plăcea compania ei. Avea buze pline, frumoase.

Am mai comandat un rând de băuturi. Nu putea să înţeleagă că nu toţi americanii voiau să apară la televizor. Până la urmă, plictisit oarecum de pisălogeala ei, i-am spus:

– Am visat azi-noapte că m-am culcat cu tine.

Părea o tipă dură, care le ştie pe toate, dar asta a luat-o prin surprindere şi chiar a roşit. Eram încântat.

– Uite, domnişoară Alvarez, am zis, pot să-ţi spus Jenny?

– Da.

– Uite, Jenny, trebuie să ştii că oamenii ăştia nu apar în emisiuni de televiziune. Ai mai multe şanse să-l aduci pe primul ministru al U.R.S.S. la emisiunea ta decât pe Frank Bellarosa.

A dat din cap, dar cred că numai pentru a-şi ajuta creierul să funcţioneze mai bine.

– Dar *tu* nu faci parte din Mafia, a zis.

– Nu există Mafia.

– *Tu* poţi vorbi cu noi. Domnul Ferragamo a fost de acord să participe la emisiune...

– Ar juca şi într-o comedie dacă ar avea suficienţi telespectatori.

A chicotit.

– Haide, domnule Sutter... John. Nu-ţi dai seama ce mult îl poate ajuta asta pe clientul dumitale?

Am început runda a treia cu un alt rând de băuturi. A continuat aşa o vreme, cu o bună pledoarie în favoarea apariţiei la televiziune, dar mă tem că n-am fost prea atent.

– Era un vis foarte realist, am spus.

– Ascultă, dacă asta înseamnă c-ai vrea să fii în emisie... a răspuns.

Am început să fiu atent.

– Da?

– Păi... putem să te mixăm.

– Poftim?

– Ştii. Să-ţi mixăm faţa şi vocea. Nimeni n-o să ştie că eşti tu.

– Doar dacă mă prezinţi pe nume.

– Nu fi prost. Ce rost ar avea să...?

– Îţi stătea bine în rochia roşie.

– Interviul mixat o să aibă altă tentă, desigur. Nu John Sutter ca avocat, ci ca sursă neidentificată. Am mai făcut asta înainte în reportaje despre crime. Ai vorbi despre...

– Ai vreun apartament în oraş?

Rândul al treilea s-a terminat dintr-o înghiţitură, şi am trecut la rândul al patrulea, amândoi la fel de optimişti. La şapte dolari paharul în Barul Oak, unul din noi se uşurase de cincizeci şi şase de dolari, plus bacşişul. Pe masa de alături se găsea un castronaş cu

migdale bine prăjite, dar pe a noastră era unul cu covrigei din ăia dezgustători. Au început să fie peste tot.

A deschis din nou discuţia, uitându-se la ceas de câteva ori.

– Tu redactezi ştirile diseară?

– Nu cred că am ce să spun diseară dacă nu cooperezi.

– Dar te plătesc oricum, nu?

– Poate. Uite, gândeşte-te măcar la emisiunea de la unsprezece treizeci. Avem o emisie gata pregătită, dar ne trebuie un punct de atracţie.

– Asta înseamnă că n-o să-mi mixaţi faţa?

– Asta înseamnă un *punct de vedere*. Vreau pe cineva care să vorbească inteligent despre diferite aspecte ale acestui caz. Nu mai vreau niciunul dintre aşa-zişii experţi. Vreau pe cineva care să arate publicului american cealaltă faţă a acestui litighiu.

– Cealaltă faţă? Care?

– Constituţionalitatea legii veniturilor, hărţuirea anumitor grupuri etnice de către guvern sub pretextul justiţiei, declaraţiile lui Ferragamo în legătură cu un posibil război între clanurile hispanicilor şi italienilor. Lucruri de genul ăsta. Vreau neapărat să am o perspectivă diferită în cazul ăsta.

– Pare să fie o emisiune bună. O s-o urmăresc.

– Hai să mergem să vorbim cu domnul Bellarosa. Să vedem dacă vrea să fie intervievat. Sau dacă vrea ca avocatul lui să vorbească.

– Rămâi aici. M-am ridicat. Vezi dacă poţi să faci rost de-un castronaş cu migdale prăjite.

M-am dus la un telefon public şi-am sunat apartamentul, dar telefonul lui Bellarosa era ocupat. Nu intenţionam să-i prezint oferta domnişoarei Alvarez, voiam doar să văd dacă mai e acolo. M-am întors la Barul Oak, m-am aşezat, şi-am informat-o pe Jenny Alvarez:

– Zice că nu. Şi asta înseamnă nu.

Făcuse rost de migdale şi-am luat un pumn întreg.

– Şi tu? a întrebat. Intri în emisiune?

– Ce am de câştigat din asta?

– Îmi scot rochia roşie.

– Înainte sau după emisiune?

S-a uitat la ceas.

– Înainte. Culcă-te cu mine, dar nu mă lăsa baltă, a adăugat.

Am zâmbit amândoi. Ei, visele pot să se transforme în realitate dacă le laşi. Dar ăsta mirosea a bucluc. M-am ridicat.

– Îmi pare rău. Nu pot să duc târgul până la capăt. Dar a fost distractiv.

Am lăsat-o cu nota de plată.

În hol, am verificat dacă am mesaje şi aveam câteva de la reporterii de radio şi televiziune şi de la ziarişti. Mulţi avocaţi criminalişti ar transforma această ocazie într-un prilej de a deveni bogaţi şi faimoşi. Dar avocaţii Mafiei, ca Jack Weinstein şi John Sutter, trebuie să se mulţumească cu „Fără comentarii" şi bani murdari care ar putea fi confiscaţi prin Legea veniturilor. Hei, cine-a zis c-o să fie un caz bun pentru cariera mea?

M-am întors către uşile hotelului, intenţionând să fac plimbarea pe care intenţionasem s-o fac înainte, dar am fost din nou întors din drum de Jenny Alvarez.

– Lasă-mă să te-ntreb ceva, a zis. E ceva personal, n-are legătură cu cazul.

– Admir poziţia misionarilor, dar am vederi largi.

– Ceea ce vreau eu să ştiu este de ce te-ai implicat în cazul Bellarosa?

– E o poveste lungă. Zău că e.

– Am văzut domeniul tău din Long Island. Dumnezeule, n-am crezut că oamenii mai trăiesc încă aşa.

– Locuiesc în casa de oaspeţi a domeniului. Ai greşit în transmisia aia la televizor. Şi ce importanţă are unde locuiesc?

– Are foarte mare importanţă. E vorba de televiziune, John. De spectacol. Eşti o vedetă. Arăţi ca o vedetă. Te porţi ca o vedetă. Eşti bine îmbrăcat, arăţi bine şi vorbeşti extrem de bine. Ai clasă.

– Mulţumesc.

– Chiar dacă m-ai lăsat pe mine să plătesc.

– Asta-i chestia cea mai cu clasă pe care am făcut-o săptămâna asta. Ascultă... Jenny, eşti foarte atrăgătoare şi mi-ar plăcea să te iau sus, dar cred că îmi torni gogoşi, fiindcă vrei ceva de la mine, altceva decât să mă culc cu tine. Iar eu nu pot să-ţi dau nici sex, nici informaţii. Sunt un soţ fidel, şi-n plus sunt impotent şi înapoiat mintal. Aşa că...

– Ce e?

Din direcţia barului Oak veneau Lenny şi Vinnie, holbându-se la mine. Bănuiesc că mă văzuseră în bar şi se-ntrebau de ce beau ceva în compania unui reporter de televiziune. Figura lui Jenny Alvarez e bine cunoscută în New York, şi până şi cretinii ca Lenny şi Vinnie urmăresc emisiunile de ştiri. În orice caz, Cretinul Numărul Unu şi Cretinul Numărul Doi făceau mişcări prosteşti cu capul, arătându-mi că vor să mă duc la ei.

– Cine sunt oamenii ăştia? s-a interesat Jenny.

– Sunt secretarii mei particulari.

Cel mai bun mod de a mă acoperi era să-i fac pe Lenny şi Vinnie să înţeleagă că motivul discuţiei cu domnişoara Alvarez este atracţia sexuală, nu intenţia de-a trăda. Ce părere aveţi de raţionamentul ăsta? Aşa că am înconjurat-o cu braţul şi am condus-o spre lifturi.

– Hai să bem ceva la mine în cameră, i-am zis.

– Bine.

Lenny şi Vinnie au intrat cu noi în lift. În timp ce urcam, le-am spus amicilor mei:

– Ea e Jenny Alvarez. E un cunoscut reporter de televiziune.

S-au uitat unul la celălalt.

– Vrea şefu' s-o vadă? a întrebat Vinnie.

– Nu, vreau eu s-o văd. Singur, şi nu vreau să fiu deranjat.

Au surâs afectat, au măsurat-o cu coada ochiului şi au plescăit din buze. Numai gesturi distinse.

Am ajuns la etajul opt. Lenny a descuiat uşa apartamentului şi am intrat cu toţii. Bellarosa stătea lungit pe canapea, în ciorapi, şi se uita la televizor.

Jenny Alvarez s-a dus direct la el şi s-a prezentat în timp ce Bellarosa se ridica.

– A, da, a zis el. Eşti doamna care i-a făcut viaţa grea băiatului ăstuia. Sunteţi prieteni acum?

– Da, suntem, a zis ea zâmbind.

Următoarea mişcare era să-nceapă să-l piseze pe Frank să-i dea un interviu. Aşa-i? Greşit. S-a dovedit persoana cu clasă în seara aceea.

– John m-a invitat să bem ceva, a zis. Sper că nu vă deranjez de la lucru.

– Nuu. Suntem în vacanţă, a răspuns Bellarosa.

– Hai să mergem în camera mea, i-am spus domnişoarei Alvarez. Am înşfăcat o sticlă de whisky şi o găleată de la bar, iar ea a luat două pahare şi-o sticlă de sifon.

Am condus-o spre camera mea, dar când am vrut să intru şi eu, Bellarosa m-a bătut pe umăr. A închis uşa camerei mele şi a zis:

– Nu puteai să-ţi iei o târfă din hotel? Trebuie s-o aduci pe curva asta de la televiziune aici?

Am răspuns tăios:

– Mă priveşte cu cine-mi petrec timpul liber. Dar, ca să punem lucrurile la punct, relaţia mea cu această femeie este şi va rămâne platonică.

Bellarosa a aruncat o privire sticlei de whisky şi găleţii cu gheaţă din mâinile mele şi a zâmbit. Cred că declaraţia suna destul de stupid, venind de la un om de lume la altul. Totuşi, am adăugat:

– Şi nu e nici o relaţie de afaceri.

– Zău? Deci fără mărturisiri în pat. OK? Ai grijă ce-i spui. Înţeles?

Am făcut un pas spre uşă, dar nu s-a dat la o parte. În loc de asta, a zis:

– Ce-i în capul tău, consiliere? Ce te frământă?

– Dacă ai vorbit cu soţia mea astă-seară, şi presupun c-ai vorbit, atunci ştii.

A rămas tăcut o clipă, apoi a încuviinţat din cap:

– Da. OK. Am vorbit cu ea. Dar ai înţeles greşit. Foarte rău că te gândeşti la aşa ceva. E un lucru foarte periculos şi bărbaţilor le intră uneori în cap lucruri din astea. Am văzut chestia asta nenorocind şi omorând câteodată bărbaţi. Scoate-ţi-o pur şi simplu din minte. M-a apucat de umeri şi m-a scuturat. OK?

Cred că mă luaseră la voturi în problema triunghiului clasic. Erau doi la unu.

– În regulă, Frank, am zis. Am închis subiectul. Deschide-mi tu uşa.

Mi-a deschis uşa de la dormitor şi am intrat cu whisky-ul şi găleata cu gheaţă. Am dat un picior uşii să se-nchidă, apoi am pus sticla şi găleata pe măsuţa de cocteiluri, între noi.

În timp ce puneam gheaţă în pahare, am observat că îmi tremurau mâinile. Să-ţi acuzi soţia de adulter e cam dificil, dar să-l înfrunţi pe celălalt bărbat, mai ales când individul e un ucigaş, nu e unul dintre cele mai plăcute lucruri din viaţă. Mă simţeam însă ciudat de liniştit, ca şi cum aş fi scăpat de o povară uriaşă, punând-o pe umerii celor care mi-o aruncaseră în cârcă iniţial. Adică, judecând la rece, nu era de fapt problema mea, decât dacă voiam eu să fie. Ştiam, totuşi, că judecata la rece o să facă loc până la urmă unor simţăminte primare ca durerea, gelozia, inima zdrobită, trădarea şi alte mizerii de-astea standard. Astă-seară mă simţeam stăpân pe situaţie şi aveam un tovarăş de pahar.

– Frumos apartament, a spus Jenny Alvarez. Crima pare să renteze.

– Mulţumesc că l-ai minţit pe Bellarosa, am răspuns.

– Am urcat aici să bem ceva împreună.

– Aşa-i.

Aşa cinic cum sunt, am crezut-o, şi era o senzaţie plăcută să crezi ce spune cineva, după atâta vreme. Am amestecat whisky cu sifon,

am ciocnit paharele şi-am băut. Ca să fiu cinstit, trebuie să vă spun că eram agitat.

– Nu trebuie să intri în emisie sau aşa ceva? am întrebat-o.

– Eşti singura mea sarcină pentru astă-seară. Dar din moment ce nu intri în emisie, nu intru nici eu. O să telefonez mai târziu. Destul de târziu, ca să nu poată să-mi găsească altceva de făcut. Aşa că sunt liberă astă-seară. Simte-te bine.

Adică, înţelegeţi, îşi rearanjase tot programul ca să bea ceva cu mine. Aşa că, eu ce trebuia să fac? S-o dau afară după ce-şi bea whisky-ul? Să cer serviciului la cameră un joc de Monopoly? Mi-am dres glasul.

– Mă simt foarte măgulit.

A zâmbit. Of, buzele alea. Trebuie să vă spun că nu prea mă dau în vânt după frumuseţile latine, dar femeia asta era într-adevăr splendidă. Avea o piele cafenie, catifelată, ochi întunecaţi care scânteiau şi păr negru, bogat, care-i cădea în cascadă pe umeri. Când zâmbea, avea obrajii bucălaţi pe care aş fi vrut să-i ciupesc.

– Eşti despărţit, înţeleg, a zis.

– N-am auzit de-aşa ceva.

– Ei bine, eu am auzit.

– De la cine?

– De la vecinii tăi.

– Chiar aşa? Nici măcar nu ştiam.

A zâmbit.

– Majoritatea bărbaţilor ar răspunde cu da la întrebarea asta, în asemenea împrejurări.

– Eu nu sunt majoritatea bărbaţilor. Cred în adevăr. *Tu* eşti măritată?

– Am fost. Am apărut cu copilul la televizor. Ţi-aminteşti? Acum doi ani.

Mi-am adus aminte de un reportaj insipid şi lipsit de gust despre sarcina ei, apoi despre naştere. Dar eu nu prea urmăresc ştirile la

televizor, şi până acum nici măcar nu-mi dădusem seama că-i vorba de aceeaşi femeie.

– Îmi amintesc, am răspuns. Camera de filmare în sala de naşteri. Cam vulgar.

A ridicat din umeri.

– Pentru televiziune, nu.

– Parcă-mi amintesc şi de-un tată mândru.

– Sunt divorţată acum.

– Aşa că gata cu copiii la televizor.

A zâmbit.

Am stat de vorbă un timp, dar am fost atent să nu beau prea mult whisky, pentru eventualitatea că s-ar fi ivit ocazia. Nu pot s-o fac când sunt beat, ceea ce e supărător, pentru că de obicei atunci mi-o doresc cel mai tare. Alcoolul e-un drog nemilos.

– Ascultă, te-am invitat aici ca să am o justificare pentru pistolarii ăia doi, am zis. Înţelegi?

– Cred că da. Vrei să mimez sunete de orgasm, apoi să plec?

– Păi... nu. Îmi place să stau cu tine. Dar... voiam doar să ştii de ce te-am invitat aici.

– Acum ştiu. Vrei să ştii de ce am acceptat invitaţia?

– Mă găseşti interesant.

– E adevărat. Foarte interesant. Mă intrigi.

– Astea-s veşti bune. Poate nu mă crezi, dar eram cam prost de fel.

– E imposibil. A zâmbit. Când se-ntâmpla asta?

– A, prin martie, aprilie. Eram într-adevăr cam prost. De-aia m-a părăsit nevastă-mea.

– Ai zis că nu ştii nimic de aşa ceva.

– Păi, n-am mai fost acasă de câteva zile. Poate c-ar trebui să-mi ascult mesajele telefonice.

Dar n-am făcut-o. Am vorbit despre una şi alta, am râs şi-am glumit, dar n-am pomenit deloc de Frank Bellarosa. Mi-a trecut totuşi prin minte că puteam să-i înfig cuţitul în inimă în mai multe

feluri. Adică o puteam folosi pe femeia asta ca intermediar cu mass-media. Eu puteam să rămân anonim, iar ea ar fi garantat pentru credibilitatea sursei ei. Puteam să furnizez presei o groază de informaţii despre Frank Bellarosa, care l-ar fi dus la închisoare sau în mormânt. Asta m-ar fi scutit de a comite un sperjur în chestia alibiului, iar Bellarosa ar fi ieşit din viaţa mea. Spun asta pentru că mi-a trecut prin minte. Cred că stătusem prea mult în preajma lui Bellarosa. Dar eram hotărât să nu devin obsedat de vendete, aşa cum era el. Indiferent ce-mi făcuse, trebuia să se obişnuiască cu ideea şi poate că, într-o bună zi, avea să mi-o plătească. *„Răzbunarea e a Mea,* a spus Domnul." Aşa că am înlăturat gândurile de răzbunare (pentru moment) şi m-am întors la evenimentele în curs.

– Nu există răsplată, ştii, i-am spus lui Jenny Alvarez. Chiar dacă petreci noaptea cu mine, tot nu-ţi spun nimic.

– Ţi-am spus că sunt aici pentru că vreau să fiu cu tine. Eu nu mă culc pentru reportaje, iar tu nu te culci cu femeile care vor ceva de la tine. Jos a fost un joc.

– Şi un alt joc aici sus. Iar eu n-am exerciţiu.

– Te descurci bine. Continui să mă interesezi. Apropo, te-ai văzut la televizor?

– Bineînţeles.

– Aveai părul ciufulit.

– Ştiu. Şi cravata părea neasortată la culoare, dar nu era. Pot să ţi-o arăt.

– O, te cred. Se-ntâmplă uneori la televizor.

A sunat telefonul, dar n-am răspuns. Jenny a telefonat la studio şi le-a spus că nu mai merge în noaptea aceea. Am băut un pahar cu sifon, iar ea încă un whisky. Ne-am scos amândoi pantofii la un moment dat. Era un televizor în dormitor şi ne-am uitat la reportajul ei de la ştirile de la unsprezece. Povestea cu Bellarosa a ţinut un minut. Mai mult repetări despre articolele publicate în ziare, inclusiv declaraţiile mele de presă. Ferragamo, care era bun la interviurile de zece

secunde, a spus: „Anchetăm alibiul domnului Bellarosa pentru ziua în chestiune şi, dacă vom găsi o dovadă care să contrazică acest alibi, vom cere anularea cauţiunii şi îl vom acţiona în judecată pe cel care l-a furnizat".

Zece secunde în cap. Omul era un profesionist.

– Se referă la tine, nu-i aşa? s-a interesat domnişoara Alvarez.

– Aşa cred, am răspuns.

– Ce fel de acţiune? Ce pot să-ţi facă?

– Nimic. Am spus adevărul.

– Deci ceilalţi cinci martori mint? Nu, nu-mi răspunde. Fără afaceri. Deformaţie profesională. Iartă-mă. A părut pierdută în gânduri, apoi a izbucnit: Dar pur şi simplu nu are *sens*, John!

– Dar are sens ca Frank Bellarosa să comită o crimă în plină zi?

– Nu, dar... eşti sigur că l-ai văzut?

– Oficial?

– Nu, neoficial.

– OK. Sunt sigur că l-am văzut.

A zâmbit.

– Dacă totuşi continui să vorbeşti despre afaceri, plec.

– Scuzele mele.

Au venit ştirile sportive şi am fost încântat să aflu că Mets îi nimicise din nou pe cei din Montreal la baseball, cu nouă la trei.

– Merg până la capăt, am zis.

– Poate. Dar Yankees o să ia primele patru locuri din serie.

– Yankees? Au noroc dacă termină sezonul.

– Aiurea, a zis ea. I-ai văzut pe Yankees anul ăsta?

– Nu e nimic de văzut.

Am discutat despre asta câteva minute şi, deşi mi-am dat seama că e o cunoscătoare, era evident că e părtinitoare.

– N-au pe nimeni s-arunce mingea departe în echipă, i-am spus.

– Aruncare se cheamă jocul astăzi, amice, şi Yankees au într-adevăr adâncime când aruncă.

Era extrem de supărată. Am încercat să-i explic subtilităţile jocului de baseball, dar mi-a spus:

– Ascultă, pot să te iau în cabina presei pe Stadionul Yankee. Vino să-i vezi pe Yankees cum joacă şi discutăm după aceea în mod inteligent.

– Nu merg în Bronx nici dacă mă plăteşti. Dar o să mă uit cu tine la televizor la un meci de-al lor.

– Bine. Vreau să-i vedem când joacă cu Detroit, săptămâna viitoare.

A fost o noapte bună, ne-am distrat, iar a doua zi de dimineaţă m-am simţit ceva mai bine decât cu o dimineaţă înainte. *Capisce?*

32

Am mai petrecut câteva zile la Plaza, dar nici eu, nici Frank n-am mai făcut aluzie la faptul că soţia mea ar fi fost amanta lui. Mi-am dat însă seama că era preocupat de subiect şi n-aş putea spune că eu nu eram. Nu vreau să vă-nchipuiţi că mă jucam cu el; nu era un om cu care să te joci. Dar, se pare că avea şi el unele sentimente umane, ca şi noi, muritorii de rând, şi cred că realiza că trecuse dincolo de limitele comportării machiavelice chiar, intrând în păcat de-a dreptul. Ei, părintele cum-îl-cheamă putea să-i dea o dezlegare grabnică prin telefon. „Spune două *Ave Maria,* Frank, când ai timp. Ne vedem la Împărtăşanie."

Într-una dintre zilele astea în Plaza am luat masa cu Jack Weinstein, care îmi plăcea. În altă zi l-am sunat pe Alphonse Ferragamo, care îmi displăcea. Dar am fost drăguţ cu Alphonse, conform ordinelor clientului meu, şi am căzut de acord să luptăm curat şi cinstit, dar mințeam amândoi.

Alphonse – nu eu – a pus problema cooperării clientului meu în alte chestiuni aflate în interesul Ministerului de Justiţie în schimbul retragerii acuzaţiei de omucidere.

– Nu e vinovat de omucidere, am răspuns.

– Noi credem că este, m-a informat domnul Ferragamo. Dar să vă spun ceva. O să vorbesc la Washington pentru garantarea imunităţii totale a lui Bellarosa dacă vrea să vorbească.

– Ce părere aveţi de absolvire?

Ferragamo a chicotit.

– Asta-i între el şi duhovnic. Eu vorbesc de imunitate în faţa justiţiei contra unor informaţii de calitate.

Informaţii de calitate? Ce fel de informaţii îşi închipuia idiotul că are şeful şefilor – un loc clandestin de pariuri hipice pe Staten Island? Bellarosa avea o grămadă de informaţii de calitate; numai că n-avea să le furnizeze Ministerului de Justiţie.

– Imunitatea pentru tot ceea ce declară sub jurământ, a spus Alphonse.

Ceea ce nu e chiar acelaşi lucru cu imunitatea totală în schimbul informaţiilor date când nu se afla sub jurământ. Băiatul juca în mod dibaci. M-am gândit o clipă. Dacă Frank Bellarosa ciripea, Mafia din New York ar fi fost schilodită pentru câţiva ani buni, poate pentru totdeauna. Şi poate doar motivul ăsta singur era de-ajuns ca *paesanos* ai lui să-l vrea mort. Deţinea pur şi simplu prea multe informaţii şi avea memorie bună.

I-am spus lui Alphonse:

– Domnule Ferragamo, clientul meu nu ştie nimic despre crima organizată. Iar dacă ar şti, cred că ar prefera să vorbească cu procurorul general al Statului decât cu dumneavoastră.

Asta l-a cam enervat pe Alphonse. Chestia bună, când ai o formă federală de guvernământ, e că poţi să întorci diferitele niveluri administrative unul împotriva altuia. M-au învăţat asta la lecţiile de educaţie civică. De fapt n-au făcut-o, dar ar fi trebuit.

– Nu e o idee bună, domnule Sutter, a zis Alphonse. Asta n-o să-l scutească pe clientul dumneavoastră de probleme cu administraţia Statelor Unite.

– Iar cooperarea cu dumneavoastră n-o să-l scutească pe clientul meu de problemele cu administraţia Statului New York.

– Păi... lăsaţi-mă pe mine să lucrez la o asigurare comună a imunităţii. Asta este ce-aţi dori?

– Poate. Avem şase amenzi pentru parcare în locuri interzise în oraş. Am dori să le rezolvaţi şi pe acestea.

Când l-am auzit forţându-se să râdă, am ştiut că îl am la mână.

– Deci prezentaţi-i această posibilitate clientului dumneavoastră, domnule Sutter. Păreţi un om inteligent şi rezonabil. Poate că un om ca dumneavoastră l-ar putea convinge pe clientul dumneavoastră să facă o mişcare cu adevărat deşteaptă.

– Am să-i spun ce am discutat.

Trebuie să înţelegeţi că oricărui procuror din America i-ar plăcea să aibă măcar o dată în viaţă o ocazie ca asta: un băiat rău de primă mărime, amator să ciripească un an întreg într-un magnetofon şi să toarne o mie de alţi băieţi răi. Ca să vă spun drept, chiar era un târg bun pentru Frank. De fapt, Ferragamo îi oferea lui Frank Bellarosa viaţa. Dar foarte puţini dintre aceşti *paesanos* fac târguri, şi Frank Bellarosa era ultimul om din America în stare să accepte o ofertă a guvernului. Alphonse putea să propună, iar eu trebuia să mă asigur că oferea ceva ca lumea şi era de datoria mea să transmit oferta.

– În acelaşi timp, i-am spus procurorului federal, dorim ca procesul să aibă loc cât mai curând, domnule Ferragamo, altfel voi începe să mă plâng presei.

– Cazul meu e gata, domnule Sutter, Biroul meu se ocupă de fixarea unei date.

„Pe dracu'."

– Perfect. Când pot să vorbesc cu martorii acuzării?

– Curând.

„Vezi să nu."

– Mulţumesc.

Trebuie să înţelegeţi că, de obicei, procurorii federali nu prea vorbesc cu avocaţii apărării şi, când o fac, sunt uşor aroganţi şi încearcă să-i intimideze. Probabil, domnul Ferragamo citise despre John Whitman Sutter în ziare şi rămăsese cu impresia că eram o persoană puternică, şi era drăguţ cu mine, cel puţin până când verifica.

Şi, desigur, dorea să-l fac pe Frank să vândă. Dar rămânea problema sperjurului, care îl lăsase perplex.

– V-am văzut la televizor aseară, domnule Ferragamo, i-am spus lui Alphonse, şi nu mi-a plăcut presupunerea pe care aţi făcut-o, că aş minţi în legătură cu alibiul clientului meu.

– N-am spus că minţiţi, domnule Sutter, şi nici n-am menţionat numele dumneavoastră. Am spus că investigăm alibiul.

– Asta însemnând că trimiteţi anchetatorii Ministerului de Justiţie la mine acasă şi la birourile mele să vadă dacă poate cineva să vă spună unde *eram* pe paisprezece ianuarie anul ăsta. Să ştiţi că nu-mi place.

– Fie ce-o fi, domnule Sutter, aşa trebuie să procedăm. Ar putea fi o simplă problemă de confuzie din partea dumneavoastră. Corect?

– Ştiu pe cine am văzut.

– Bine, dacă vreţi să susţineţi asta şi zece ani de închisoare pentru sperjur nu vă sperie, atunci presupun că ştiţi unde vă aflaţi pe paisprezece ianuarie. Era cu o zi înainte să plecaţi în Florida, în vacanţă, nu-i aşa?

Mamma mia, întâi Fiscul, acum tipul ăsta. De ce voiau oare cu toţii să mă vadă într-o închisoare federală? Probabil, atitudinea mea era de vină.

– Vă pierdeţi timpul şi irosiţi banii contribuabililor, domnule Ferragamo. Dar vă respect conştiinciozitatea şi hărnicia.

– Mulţumesc. Vă rog să vă gândiţi la ce v-am spus. Tot ce putem rezolva pentru clientul dumneavoastră, putem rezolva şi pentru dumneavoastră.

Mi-am muşcat buzele, limba, un creion şi am răspuns:

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Am vorbit a doua zi cu Jack Weinstein în biroul lui în Midtown, pentru că nu poţi să vorbeşti la telefon despre lucrurile astea. Am rezumat cele spuse de Alphonse Ferragamo şi am adăugat:

– Ştiu care o să fie răspunsul lui Frank, Jack, dar asta e probabil unica lui şansă să-şi salveze viaţa şi să-nceapă una nouă.

Weinstein a rămas tăcut câteva minute, apoi mi-a spus:

– OK, John, eu sunt Ferragamo şi te am la mână cu sperjurul, iar pe tine te aşteaptă probabil zece ani într-o închisoare federală. OK, ceea ce vreau eu de la tine sunt toate informaţiile pe care le ai despre prietenii, rudele şi partenerii tăi de afaceri referitoare la faptul că se sustrag de la plata unor impozite, că interpretează prea liber Legea Venitului, că iau uneori cocaină şi marijuana, că poate se-nţeleg din când în când cu partenerii de afaceri să ridice artifical un preţ, şi toate aceste mici chestii cusute cu aţă albă la care ai închis ochii ani de zile. OK, deci asociaţii tăi ajung la închisoare, familia soţiei tale ajunge la închisoare, propria ta familie ajunge la închisoare, foştii tăi colegi de şcoală ajung la închisoare, dar tu eşti liber. Ce spui de asta, John?

– Spun să te duci naibii, Alphonse.

– Exact. Şi cu oamenii ăştia merge şi mai departe, prietene. E un soi de neîncredere străveche în guvern, un fel de cod primitiv al onoarei şi tăcerii. *Capisce?*

– Da, dar lumea s-a schimbat, Jack. Zău că s-a schimbat.

– Ştiu. Dar lor încă nu le-a spus-o nimeni. Du-te şi spune-i lui Frank că lumea s-a schimbat şi să-l toarne pe fiecare *paesano* pe care-l cunoaşte. Du-te şi spune-i.

M-am ridicat să plec.

– Presupun că, dacă Frank Bellarosa joacă după vechile reguli, atunci lumea lui o să reziste.

– Cred că asta e. Dar trebuie să-i spui ce-a zis Ferragamo, a adăugat. Programează vreo două minute pentru discuţia asta.

– Bine.

– Hei, cum ar suna „Weinstein şi Sutter?"

„Nu prea grozav", Jack. Dar am zâmbit şi-am răspuns:

– Ce părere ai de „Sutter, Weinstein şi Melzer"?

A râs.

– *Melzer?* N-aş împărţi niciun chibrit cu individul ăla.

Am părăsit biroul lui Weinstein cu convingerea că, în ciuda sentimentelor mele ambivalente în legătură cu faptul că Frank Bellarosa era viu, liber şi bine, îmi făcusem datoria.

Dar ca să fiu sigur, i-am prezentat lui Bellarosa oferta lui Ferragamo. Totuşi, n-am avut nevoie de două minute întregi, căci după aproximativ treizeci de secunde Bellarosa mi-a spus:

– Îl bag în mă-sa.

– Ăsta-i ultimul tău cuvânt?

– Îl bag în mă-sa cu câinele lui cu tot. Cu cine dracu' îşi închipuie că are de-a face?

– Ei, a-ncercat şi el. N-o pune la suflet. Trebuie şi el să mănânce o pâine.

– Îl bag în mă-sa cu pâine cu tot.

Capra râioasă tot cu coada-n sus stă. Aşa-i?

Într-o seară, Frank, eu, Lenny şi Vinnie am fost la Clubul de Tragere cu Carabina. Am coborât în subsol cu un grup de sportivi, înarmaţi toţi cu revolvere şi automate şi toată noaptea am prăpădit ţinte de hârtie şi am băut vin. Simpatică distracţie, aproape ca vânătoarea de păsări în Hamptons. Lipseau doar peisajele pastelate de toamnă, bătrânii gentlemeni în tweed, sherry-ul vechi şi păsările. Dar nu era rău pentru Manhattan.

Lenny şi Vinnie, precum s-a dovedit, erau buni ţintaşi, ceea ce bănuiesc c-ar fi trebuit să ştiu. Am descoperit după ce-am pierdut două sute de dolari cu ei la puncte.

Aşa că, iată-mă pe un poligon al Mafiei, trăgând în ţinte de hârtie împreună cu amantul neveste-mii şi cu amicii lui mafioţi, întrebându-mă dacă n-ar fi fost poate mai bine să mă duc la un film. Oricum, eram toţi un pic ameţiţi de la vin şi trăgeam aiurea, iar unul dintre membrii clubului i-a dăruit lui Bellarosa o ţintă în formă de siluetă pe care cineva schiţase trăsăturile lui Alphonse Ferragamo. Desenul

n-avea calitatea unui Michelangelo, dar nu era rău, şi l-am putut identifica pe Alphonse cu ochii lui de peşte, nasul acvilin, buzele subţiri şi tot restul. Frank a agăţat ţinta şi a tras patru din şase gloanţe drept în inimă de la zece metri, spre deliciul tuturor. Nu ţintea rău, având în vedere că băuse destul vin ca să aibă probleme cu echilibrul. Întregul incident m-a făcut să mă simt oarecum jenat.

Următoarele câteva zile le-am petrecut fără telefoane şi întâlniri, mai mult în apartament. M-aşteptam ca un bărbat ca Bellarosa să aibă o amantă sau mai multe, sau măcar să-şi ia pe cineva pentru o noapte. Dar n-am văzut niciun semn de infidelitate cât am stat la Plaza. Poate că le era credincios soţiei şi amantei.

În ceea ce priveşte infidelitatea mea, Bellarosa mi-a spus:

– Hei, nu mă deranjează dacă aduci femei aici, dar nu mai vreau reporteri. Încearcă, pur şi simplu, să scoată ceva de la tine.

– Nu, îi place compania mea.

– Hei, cunosc eu genul ăsta. Îşi folosesc p... să treacă mai departe. În meseria mea nu întâlneşti aşa ceva.

Într-adevăr, nimeni în meseria lui Frank n-avea organe genitale femeieşti. Dacă guvernul nu-l putea condamna pentru omor şi jaf, putea să-l agaţe pentru comportament discriminatoriu.

– Îţi spun eu, consiliere, a continuat, mai bine te-aş vedea vorbind cu diavolul decât cu o *puttan'* care încearcă să-şi facă un nume.

Păi, eu ce să mai zic? Că eram îndrăgostit nebuneşte de Jenny Alvarez şi că era treaba mea? Adică, îmi venea greu să mai vorbesc despre moralitate după ce-o cărasem pe domnişoara Alvarez şi o sticlă de whisky la mine-n dormitor. Înţelegeţi? Dar oare chiar trebuia s-ascult predicile lui Frank Bellarosa? Poate că da.

Episcopul a continuat:

– Afacerile de bărbaţi sunt afaceri de bărbaţi. Femeile nu joacă după aceleaşi reguli.

– Nici bărbaţii, l-am informat.

– Da. Dar unii o fac. Eu încerc să-mi ţin afacerile în familie. Înţelegi? Cu cei de calitatea mea. De-aia a trebuit să te fac italian onorific.

A râs.

– Sunt sicilian sau napolitan?

A râs din nou.

– Te fac roman pentru că eşti groaznic de incomod.

– Mă simt onorat.

– Bine.

Într-adevăr, toţi cei din lumea lui Frank erau bărbaţi, şi aproape toţi erau italieni, majoritatea provenind din strămoşi sicilieni sau din vecinătatea oraşului Neapole, ca familia lui Bellarosa. Asta uşura regulile de comportare şi afacerile, dar nu permitea prea multor idei inovatoare să pătrundă în această lume închisă.

Rădăcinile lui Jack Weinstein, totuşi, nu erau evident în sudul Italiei, şi probabil că el reprezenta legătura lui Bellarosa cu exteriorul. Aflasem întâmplător că familiile lui Bellarosa şi Weinstein se cunoscuseră în Williamsburg. Acea parte a Brooklynului nu era preponderent italienească, ci mai mult germană, evreiască şi puţin irlandeză. Un adevărat cazan de topit, ca să folosesc un termen neadecvat, de vreme ce nu se amestecau prea mult, ca să nu mai vorbim de contopit. Totuşi, datorită apropierii de alte culturi, imigranţii din Williamsburg nu erau aşa de izolaţi ca imigranţii din alte cartiere ale New Yorkului, care creaseră mici lumi ale lor. Aşa stând lucrurile, italienii din Williamsburg, precum cei din jurul bisericii Santa Lucia, mergeau la şcoală şi chiar se împrieteneau cu neitalieni. Această informaţie mi-a dat-o domnul Bellarosa, care nu a folosit cuvintele *apropiere* şi *izolare,* dar am înţeles ce voia să zică. Oricum, el şi Weinstein erau prieteni de mulţi ani, ceea ce mi s-a părut interesant. Iar Jack Weinstein, ca şi mine, nu putea fi ales don, conform legilor Mafiei. Cu toate acestea, Weinstein era Henry Kissinger al lui Bellarosa, dacă acceptaţi această analogie. Deci,

care era locul meu în organizaţia criminală a lui Bellarosa? Păi, eu eram cel mai nobil roman dintre ei.

Am părăsit Plaza Hotel duminică şi ne-am întors în Long Island într-un convoi de trei maşini, fiecare încărcată cu italieni şi mâncare italiană. Eram în maşina din mijloc, cu Bellarosa, iar interiorul mirosea a brânză în putrefacţie şi a trabuce. Nu ştiam dacă trebuia să-mi fierb hainele sau să le ard.

În ceea ce-o priveşte pe Susan, nu mai telefonase; sau, cel puţin, nu mie. Nici eu nu-i dădusem telefon. Nici n-aş fi putut, chiar dacă voiam, din moment ce aruncasem noul ei număr secret de telefon. Prin urmare, ca să fiu cinstit, eram puţin cam încordat în legătură cu întoarcerea acasă.

– Fetele o să se bucure să ne vadă, a spus Bellarosa.

N-am răspuns.

– Îşi închipuie probabil că ne-am distrat în oraş. De câte ori pleci pentru afaceri, îşi închipuie că te duci la bal. Şi-n timpul ăsta tu te dai cu fundu' de pământ să scoţi un ban. Aşa-i?

– Aşa e.

– Oricum, Anna îmi găteşte toate mâncărurile mele favorite diseară.

Cu aceasta a început să-mi descrie toate mâncărurile lui favorite, cu acea voce cântată pe care o au italienii când vorbesc despre mâncare. Am recunoscut câteva dintre feluri. Doar sunt italian onorific, nu? Oricum, vorbăria asta despre mâncare i-a deschis probabil apetitul, căci a rupt o pungă de *biscotti* şi a despachetat o bucată de brânză care mirosea a ciorapi scoşi din bocanci. A împrumutat un briceag de la Vinnie şi a început să se ocupe de brânză. Dejunul directorului.

– Vrei un pic? m-a întrebat.

– Nu, mulţumesc.

– Ştii cum se spune la maşina gunoierilor într-un cartier italienesc?

– Nu, nu ştiu.

– Mese pe roţi. A râs. Zi-mi şi tu una.

– Ai auzit-o pe-aia cu mafiotul prostănac şi care a-ncercat să umfle o maşină a poliţiei?

– Nu.

– S-a ars la gură cu ţeava de eşapament. I-a plăcut foarte mult şi a deschis geamul despărţitor să le-o spună lui Lenny şi Vinnie care au râs, deşi pun pariu că nu s-au prins.

Am mers în tăcere o vreme, iar eu m-am gândit la actuala stare de lucruri. În ciuda neînţelegerilor tacite şi nerezolvate dintre mine şi Frank Bellarosa, continuam să fiu avocatul lui şi, dacă e să-l cred pe cuvânt, prietenul lui. Chiar puteam să cred asta, măcar pentru faptul că eram alibiul lui şi că-i apăram interesele, ceea ce dădea o anume coloratură situaţiei.

De fapt, nu mai voiam să fiu avocatul, prietenul sau alibiul lui. I-aş fi spus-o de-acum câteva zile, dar, de când fusese trimis în judecată, devenise foarte complicat pentru mine să rup toate legăturile cu el. Ca avocat, deci ca reprezentant al justiţiei, ceea ce spusesem în instanţă se numea sperjur, chiar dacă nu mă aflasem sub jurământ. Ca avocat, dacă retractam ceea ce spusesem, aş fi fost probabil dat afară din barou, ca să nu mai spun şi împuşcat în cap. Asta era, firește, un alt aspect al poziţiei mele de italian onorific. Nu era numai vin şi *rigatoni*, era şi *omert* – linişte – şi era noi împotriva lor, era un soi de jurământ de credinţă pe care îl făcusem acceptându-l pe Frank Bellarosa ca don al meu. *Mamma mia*, asta n-ar fi trebuit să i se întâmple unui episcopalian.

Bellarosa a înfipt o bucăţică de brânză în vârful cuţitului şi mi-a băgat-o sub nas.

– Ia. Mă enervează când te uiţi la mine cum mănânc. *Mangia.*

Am luat brânza şi-am muşcat din ea. Nu era rea, dar puţea. Bellarosa m-a privit cu satisfacţie.

– Bine?

– *Molto bene.*

Nu numai că eram complici la rele, dar începuserăm să mâncăm şi să mirosim la fel.

După câteva minute de tăcere, mi-a zis:

– Hei, ştiu că eşti ofticat pentru unele lucruri pe care crezi că ţi le-am făcut, ştii, ca treaba cu Melzer. Dar, cum ţi-am spus odată, uneori nu poţi să te superi. Câteodată, trebuie să-ncasezi lovitura şi să te bucuri că mai eşti încă pe picioare. Data viitoare o să fii puţin mai dur şi puţin mai deştept.

– Mulţumesc, Frank, n-am înţeles ce mult ai făcut pentru mine.

– Ba da, ai înţeles.

– Dar nu-mi mai face alte servicii. OK?

– OK. Dar să-ţi mai dau un sfat pe gratis: nu-mi mai face nici tu servicii de genul ăsta. Să nu mai vorbeşti cu oameni ca târfa aia de reporter şi nici să nu te mai gândeşti măcar cum ai putea să te răzbuni. Îţi spun asta în propriul tău interes. Pentru că îmi placi, şi nu vreau să te văd că păţeşti ceva rău.

– Uite ce-i, Frank, eu nu sunt cu vendetele, ca tine. Am încasat-o şi-am învăţat lecţia, cum ai zis. Dar, dacă aş fi vrut să mă răzbun pentru chestia cu Melzer şi altele, îţi garantez că nici n-ai fi mirosit-o măcar. Aşa că, să lăsăm morţii cu morţii. Ne terminăm treaba împreună şi ne despărţim prieteni. *Capisce?*

S-a uitat îndelung la mine, apoi a zis:

– Da, eşti destul de deştept să mi-o faci, dar nu eşti destul de dur.

– Mai calcă-mă pe bătături şi-o să vedem.

– Zău?

– Zău.

Mi-am dat seama că nu prea-i plăcea, dar s-a gândit la ce-i spusesem şi a zis:

– Bine, n-o să te mai calc pe bătături, aşa că n-o să vedem niciodată. OK?

– Sigur.

Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o, dar nu ştiam sigur pentru ce batem palma, şi cred că nu ştia nici el. Nici el nu credea că nu caut să mă răzbun, nici eu nu credeam că n-o să-mi facă vreo porcărie cu prima ocazie care se va ivi şi va fi în interesul lui. Când ne-am apropiat de ieşirea de pe autostradă spre Lattingtown, mi-a spus pe-un ton conciliant:

– Hei, vino la cină diseară. Avem o groază de mâncare. Anna a invitat câteva persoane. Rude doar. Fără parteneri de afaceri.

– Suntem cumva rude?

– Nu, dar e o onoare să fii invitat la o reuniune de familie.

– Mulţumesc, am răspuns fără să promit nimic.

– Bun. Şi Susan. Cred că Anna a vorbit deja cu ea. Hei, am o idee, a adăugat. Hai să fie asta petrecerea de inaugurare a tabloului. Toată lumea care vrea să vadă tabloul o să fie acolo. Hai să facem aşa.

Am avut impresia certă că toată lumea ştia despre asta deja. În societatea provincială educată, ăsta era un vicleşug de a împăca un cuplu. Dar Frank Bellarosa avea tot felul de alte scopuri, ca de obicei.

– Soţia ta o să fie oaspetele de onoare, a zis. Ai ceva împotrivă?

Perspectiva de a-mi petrece seara la o petrecere italienească de bun venit, dată-n cinstea unui cap al Mafiei, cu soţia de care mă înstrăinasem, ca oaspete de onoare, nu era cine ştie ce ispititoare, cum probabil vă imaginaţi.

– OK. Ne vedem pe la şase.

Vinnie a izbucnit în râs şi a deschis geamul despărţitor. S-a uitat la mine:

– S-a ars la gură cu ţeava de eşapament. M-am prins.

Ar fi trebuit să iau trenul spre casă.

33

Convoiul a cotit spre Stanhope Hall şi a luat-o în sus pe aleea de pietriş a proaspăt achiziţionatei feude a lui Bellarosa, oprindu-se în dreptul micii enclave a lui Susan Stanhope, unde le-am urat sicofanţilor mei prieteni ziua bună şi m-am îndreptat cu valiza în mână către uşa din faţă.

Jaguarul lui Susan era parcat în faţa casei, dar, cu oamenii care călăresc, asta nu-nseamnă neapărat că e cineva acasă şi, când am intrat, am avut o senzaţie de pustiu. Aşa că fericita revedere a fost amânată.

M-am dus în biroul meu şi am şters douăzeci şi şase de mesaje de pe robotul telefonic, apoi am luat un teanc de faxuri şi le-am ars în cămin, necitite. M-am uitat prin corespondenţă, pentru că respect scrisorile scrise de mână. Era însă o singură astfel de scrisoare, doar de la Emily, pe care am pus-o deoparte. Restul s-au dovedit a fi scrisori de afaceri, chitanţe, facturi şi tot felul de prostii pe care le-am ars.

M-am aşezat şi am citit scrisoarea de la Emily.

Dragă John,

Pentru numele lui Dumnezeu, de unde ai luat cravata aia îngrozitoare? Am tot potrivit culorile la televizor, dar cravata se asorta cu costumul doar dacă aveai faţa verde. Şi văd că tot nu porţi pieptene la tine. Am văzut-o pe spanioloaica aia – Alvarez,

parcă – pe postul local, şi cred că ori te urăşte, ori te iubeşte. Descoperă tu. Gary şi cu mine suntem bine. Vino la noi. Curând!

Cu dragoste, surioara ta

Am pus scrisoarea în sertarul biroului şi m-am dus în bucătărie. Aveam un loc comun pentru mesaje, botezat formal jurnal de bord, dar singurul mesaj de pe el era: *Zanzibar, veterinar, marţi dimineaţă.* Să-l ia dracu' pe Zanzibar. Nici nu ştie să citească şi, oricum, n-are voie în bucătărie.

Mi-am cărat valiza sus, am intrat în fostul dormitor al stăpânului, devenit acum dormitorul stăpânei şi am aruncat-o într-un colţ. M-am schimbat în blugi, cizme şi tricou şi-am intrat în baie. Gura îmi mirosea încă a brânză, aşa că am făcut gargară cu apă de toaletă, dar n-a avut niciun efect. Îmi intrase în sânge, cred.

Am ieşit din casă şi m-am urcat în Bronco, pe care l-am pornit cu greu după ce-l lăsasem de izbelişte atâta vreme. George Allard murise într-adevăr. Motorul a pornit până la urmă şi am coborât pe alee. Mă duceam să-mi văd vasul, dar când m-am apropiat de casa portarului, Ethel a ieşit şi s-a oprit pe alee. Purta rochia înflorată de duminică. Am oprit Bronco-ul şi-am coborât.

– Bună, Ethel.

– Bună ziua, domnule Sutter.

– Ce mai faci?

– Bine, a răspuns.

– Arăţi bine.

De fapt arăta rău, dar îmi place să fiu drăguţ cu văduvele, orfanii şi handicapaţii.

– N-am eu căderea să spun asta, domnule Sutter, dar cred că presa e nedreaptă cu dumneavoastră, a zis.

Era oare Ethel Allard? Folosise ea acel „n-am eu căderea să spun asta" al lui George? Era clar că femeia asta e posedată de duhul soţului ei.

– E foarte frumos din partea dumitale să crezi asta, doamnă Allard!

– Cred că e o încercare foarte grea pentru dumneavoastră, domnule.

Cred că ochii mi s-au îndreptat către cer, să văd dacă nu cumva George era acolo sus, zâmbind.

– Îmi pare rău pentru toate inconvenientele pe care ţi le-a creat asta. Mă refer la vizitatorii nedoriţi, am spus.

– E-n regulă, domnule. Asta-i datoria mea.

Zău?

– În orice caz, îţi admir răbdarea. Mă tem că asta ar putea să continue o vreme. A încuviinţat din cap, de fapt l-a aplecat, aşa cum obişnuia George să facă în semn că a auzit şi înţeles. Era un pic fantomatic. Aşa că am zis:

– Bine, ai grijă de tine.

Am luat-o înapoi spre Bronco.

– Doamna Sutter şi cu mine am fost la biserică azi-dimineaţă.

– Ce drăguţ.

– A zis că s-ar putea să veniţi acasă astăzi.

– Da.

– M-a rugat să vă spun, dacă vă văd, că o să fie pe domeniu după-amiază. S-ar putea să se ocupe de grădină, să călărească sau să fie la grajduri. Vă roagă s-o căutaţi. Parcă n-a fost ea însăşi în ultimele câteva zile, a adăugat Ethel şovăitoare.

Nici tu, Ethel. Nimeni de pe-aici. Acum aş fi dat orice să mă-ntorc înapoi în aprilie, când totul era sigur şi plictisitor. Oricum, nu prea voiam s-o văd pe Susan, voiam să-mi văd vasul, dar nu puteam să ignor cu desăvârşire mesajul lui Ethel, aşa că am spus:

– Mulţumesc. O să arunc o privire pe-aici.

M-am urcat în Bronco, am întors şi-am luat-o înapoi pe alee.

Am ajuns la grajd şi m-am uitat înăuntru, dar Susan nu era acolo, deşi amândoi caii erau. Am condus Bronco-ul până la Stanhope

Hall, dar n-am văzut-o îngrijindu-şi legumele din grădina în terase. Am trecut pe lângă umbrar şi labirint, nici urmă de ea.

Eram conştient, în timp ce conduceam pe domeniu, că nu mai era proprietatea Stanhope, ci proprietatea Bellarosa, şi că, de fapt, chiar şi accesul meu la Grace Lane se făcea printr-un drum lateral al aleii care îi aparţinea acum lui Bellarosa, deşi am presupus totuşi că acela care se ocupase de vânzare pentru William fusese destul de deştept să adauge o clauză de înlesnire în contract. De fapt, din moment ce casa de oaspeţi nu era proprietatea mea, ce-mi păsa mie? Susan şi Frank puteau să facă un aranjament de înlesnire. Vi se pare că-mi plâng singur de milă? Dar puneţi-vă în locul meu: fără pământ, fără bani, fără putere, fără slujbă şi încornorat. Dar eram liber. Şi puteam să rămân aşa dacă nu făceam prostia să-mi iau pământ, bani, putere, o slujbă şi soţia înapoi. Totuşi, pe când ocoleam crângul de pruni, am observat o pălărie de soare din pai pe o bancă de piatră, la marginea crângului şi am oprit maşina. Am coborât şi am văzut că lângă ea se afla un buchet de flori sălbatice, legat cu panglica de la pălărie. Am ezitat, apoi am intrat în crâng. Prunii erau rari şi, în ciuda faptului că nu fuseseră tunşi cu anii, crângul era încă aerisit.

Am văzut-o plimbându-se ceva mai încolo. Purta o rochie albă de bumbac şi avea în mână un coş de răchită. Aduna prune, care erau puţine şi rare în această livadă muribundă. Am privit-o o vreme şi, deşi nu-i puteam vedea clar faţa de la distanţa aceea, am avut impresia că era abătută. Dacă vi se pare că toată scena asta e un pic aranjată, vă asigur că asta mi-a trecut şi mie prin cap. O rugase, deci, pe Ethel să-mi spună s-o caut. Pe de altă parte, Susan nu e vicleană, nu-i place să folosească vicleşuguri femeieşti, sau aşa ceva. Aşa că, dacă-şi dăduse osteneala să aranjeze asta, lucrul în sine spunea ceva. Adică, dacă aş fi găsit-o îngrijind legumele pe care ni le dăduse Bellarosa, atunci asta ar fi spus ceva. Aşa-i? Bine, destul cu psihologia horticolă. A părut să-şi dea seama că nu e singură, s-a uitat în sus spre mine şi mi-a zâmbit timid. Acum imaginaţi-vă că alergăm

unul spre altul prin crângul sacru, încet, ramurile se dau la o parte din calea noastră, coşul de răchită e aruncat cât colo, razele de soare ne mângâie feţele zâmbitoare şi ne-aruncăm unul în braţele celuilalt. Imaginaţi-vă asta.

Revenim la realitate. John Sutter, cu mâinile în buzunarele blugilor îşi priveşte soţia cu detaşare. Zâmbetul timid al lui Susan devine şi mai timid.

A venit în direcţia mea şi a strigat:

– Bună, John.

– Bună.

Continua să înainteze spre mine, coşul legănându-se uşor pe braţ. Arăta mai bronzată decât o lăsasem cu cinci zile în urmă şi-i ieşiseră toţi pistruii. Am observat că era în picioarele goale şi sandalele erau în coş. În clipa aceea arăta de nouăsprezece ani, şi am simţit inima tresărindu-mi când a ajuns la câţiva paşi de mine. A luat o prună din coş şi mi-a întins-o.

– Vrei?

Am un strămoş care a acceptat odată un fruct de la o femeie într-o grădină, şi asta l-a băgat în mare bucluc, aşa că am zis:

– Nu, mulţumesc.

A rămas în picioare unde era. În cele din urmă am spus:

– Ethel mi-a spus că vrei să vorbeşti cu mine.

– Da, voiam să-ţi urez bun venit acasă.

– Mulţumesc, dar nu sunt acasă.

– Eşti, John.

– Ascultă, Susan, unul dintre primele lucruri pe care îl învăţăm noi, ăştia, care nu suntem născuţi într-un conac, e că nu poţi să ai şi curechiul uns şi slănina-n pod. Dacă vrei să-ţi faci toate plăcerile, trebuie să plăteşti. Tu ai ales, Susan, şi trebuie să-ţi asumi răspunderea pentru acţiunile tale.

– Îţi mulţumesc pentru această predică prostească. Ai dreptate că am fost crescută altfel, dar m-am adaptat la noile realităţi mult mai

bine decât tine. Am fost o soţie bună pentru tine, John, şi merit un tratament mai bun.

– Zău? Asta înseamnă că negi că te-ai încurcat cu Bellarosa?

– Da, neg.

– Ei bine, nu te cred.

S-a înroşit ca focul.

– Atunci de ce nu-l întrebi pe el?

– Nu trebuie să-l întreb, Susan, din moment ce i-ai spus ce-am vorbit noi doi. Ar trebui să te cred, pe tine sau pe el, din moment ce sunteţi amândoi în cârdăşie? Crezi că sunt idiot?

– Nu, eşti un avocat isteţ. Dar ai devenit excesiv de suspicios şi de cinic. A făcut o pauză şi s-a uitat la mine. O să-ţi spun ceva, totuşi. Frank şi cu mine am devenit buni prieteni şi vorbim, da, vorbim despre tine şi despre alte lucruri, şi dacă asta ţi se pare o infidelitate, atunci îmi cer scuze.

Am privit-o în ochi şi aş fi vrut s-o cred, dar aveam prea multe dovezi că lucrurile nu stăteau aşa.

– Susan, spune-mi că ai avut o legătură cu el şi o să te iert, i-am zis. Necondiţionat, şi nu mai vorbim niciodată despre asta. Ai cuvântul meu. Dar trebuie să mi-o spui, în clipa asta, fără alte minciuni. E o ocazie unică, am adăugat.

– Ţi-am spus până unde au mers relaţiile noastre, a răspuns. Am fost apropiaţi, dar nu sexual. Poate prea apropiaţi, recunosc. Din nou, îmi cer scuze că i-am făcut confidenţe şi, dacă eşti supărat, te înţeleg. Eşti singurul bărbat de care am nevoie. Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Ceea ce era adevărat. Ceea ce nu era adevărat era această mărturisire a unui păcat mai mic. E un truc vechi. Mi-am dat seama că nu ajungeam nicăieri aşa. Susan e o persoană cu sânge rece şi, dacă ar sta în boxa martorilor timp de opt ore, iar eu aş fi un avocat sălbatic, tot n-aş scoate nimic de la ea. Se hotărâse să mintă, sau mai exact, Bellarosa hotărâse pentru ea, din motive numai de el ştiute. Am

simţit că, dacă ar fi fost oricare altul în afară de el, mi-ar fi spus adevărul. Dar omul ăsta avea o influenţă atât de puternică asupra ei, încât putea să mă privească în ochi şi să mă mintă, deşi era cu totul şi cu totul împotriva firii şi educaţiei ei.

M-am simţit mai rău decât dacă mi-ar fi spus: „Da, m-am culcat cu el timp de trei luni". De fapt, mi-era teamă pentru ea, căci era mai puţin pregătită ca mine să aibă de-a face cu domnul Bellarosa şi corupţia lui. Am ştiut din instinct că nu era momentul s-o forţez şi să avem o confruntare.

– Bine, Susan, am spus. Am înţeles că ai fost sedusă de el în alt fel. Da, sunt supărat şi gelos pentru relaţia ta cu el, chiar dacă nu e sexuală. Aş prefera să fie pur şi simplu fizică, şi nu metafizică.

Asta nu era adevărat, firește, căci sunt înainte de toate bărbat, şi-n al doilea rând, sau poate-n al nouălea rând, un soţ modern, nesensibil şi inteligent. Dar ăsta părea să fie răspunsul potrivit la mărturisirea ei de infidelitate emoţională.

– Şi tu ai fost sedus de el, John, mi-a replicat.

– Da, ai dreptate.

– Bine. Rămânem prieteni?

– Putem să-ncercăm. Dar sunt supărat pentru o mulţime de alte lucruri. Poate că şi tu eşti.

– Da. Sunt supărată că m-ai acuzat de adulter şi c-ai fost absent emoţional luni întregi.

– Bine, am zis, poate c-ar trebui să ne despărţim o vreme.

A părut să rumege ideea, apoi a răspuns:

– Aş prefera să ne rezolvăm problemele rămânând împreună. Nu trebuie să dormim împreună, dar aş vrea să locuieşti acasă.

– Acasă la tine.

– Am dat instrucţiuni avocaţilor să treacă donaţia pe numele amândurora. În viaţă ai o surpriză după alta, nu-i aşa?

– Dă-le instrucţiuni să n-o facă.

– De ce?

– Nu vreau bunuri când am probleme cu impozitele. Şi nu vreau în nici un caz bunurile tale. Dar îţi mulţumesc pentru gest.

– E-n regulă. Bine, o să rămâi? a întrebat.

– Lasă-mă să mă gândesc. O să petrec câteva zile pe vas. Mă tem că nu voi putea veni la vernisajul tău, astă-seară.

– Dacă vrei, o să-i spun... Annei să-l contramandeze, a răspuns.

– Nu, Anna ar fi dezamăgită. Te rog să-i transmiţi scuzele mele.

– O voi face.

– Ne vedem peste câteva zile.

M-am întors să plec.

– John?

– Da?

– Tocmai mi-am amintit. Domnul Melzer a trecut pe-aici într-una din zile. Joi sau vineri, cred.

– Da?

– Spunea că trebuia să faci nu ştiu ce plată iniţială a impozitelor.

– I-ai spus că n-am ajuns încă la lichidare cu casa din East Hampton?

– Da, i-am spus. A zis c-o să vadă ce poate face, dar părea îngrijorat.

– O să iau legătura cu el. Am ezitat, apoi am spus: Susan, o să ia timp.

A încuviinţat dând din cap.

– Poate plecăm împreună de-ndată ce se termină chestia asta, John. Doar tu şi cu mine. Am putea merge cu vasul în Marea Caraibilor, dacă vrei.

Era clar că ea se străduieşte, şi eu, nu. Dar rana era prea adâncă şi minciunile n-o ajutau să se vindece. Am avut dintr-odată chef să-i spun că m-am culcat cu faimosul reporter al televiziunii, şi aş fi făcut-o dac-aş fi crezut că-i face bine vreunuia din noi. Dar nu mă simţeam deloc vinovat şi n-aveam nevoie să mă spovedesc, iar Susan n-avea nevoie să audă o mărturisire făcută din spirit de răzbunare.

– Gândeşte-te la o călătorie cu vasul, John.

– O să mă gândesc.

– A, au telefonat Edward şi Carolyn. Îţi trimit sărutări. Compun scrisori, dar o să mai dureze un timp.

A zâmbit.

– Îi sun când mă-ntorc. Ne vedeam peste câteva zile.

– Ai grijă, John. N-ar trebui să pleci singur.

– O să rămân în Strâmtoare. Nimic periculos. O să fie bine. Succes diseară, am adăugat.

M-am întors şi-am plecat. Am auzit-o strigându-mă:

– Nu pleca în Caraibe fără mine.

O oră mai târziu eram la clubul de iahting. Mă oprisem la un magazin în Bayville să cumpăr bere, pâine şi alte drăcii pentru trei zile, ca să nu mă-mbolnăvesc de scorbut.

Am cărat lada de bere şi geanta cu provizii la vas şi-am pus totul pe chei. Când tocmai mă pregăteam să sar pe punte, am observat un carton învelit în plastic transparent agăţat de balustrada vasului. M-am lăsat pe vine şi-am citit:

AVERTISMENT

Confiscat de Guvernul Statelor Unite

Această proprietate a fost confiscată de guvernul Statelor Unite pentru neplata impozitelor datorate de către John Sutter, în virtutea rechiziţionării hotărâte de Directorul General al Administraţiei Financiare.

Persoanele care umblă la această proprietate, în orice fel, sunt pasibile de pedeapsă.

M-am holbat la carton o vreme, întrebându-mă cum de ajunsese aşa ceva pe vasul meu. După un minut întreg m-am ridicat în picioare şi-am încărcat proviziile la bord.

În timp ce desfăşuram pânzele, am observat că oamenii de pe ambarcaţiunile învecinate se uitau la mine. Dacă aveam nevoie de o ultimă umilire, asta era. Ei bine, putea să fie şi mai rău. Să nu uităm că pe vremea colonizării, chiar aici, în Long Island, oamenii erau băgaţi în cuşti de lemn şi scufundaţi în iazuri, daţi cu smoală şi pene, legaţi de stâlpi şi biciuiţi în public. Aşa că un cartonaş nu era mare lucru. Cel puţin nu trebuia să-l port agăţat de gât.

Am pornit motorul şi l-am scos pe *Paumanok* în golf. Am observat că pe uşa tambuchiului era un carton similar cu cel agăţat de balustradă. Am mai văzut unul legat de catarg. Ei, nu puteam să zic că n-am văzut semnul, nu?

Am oprit motorul şi-am lăsat vasul să fie dus de vânt. Era după-amiază târziu, într-o duminică frumoasă de vară, din august, ceva mai rece decât normal, dar plăcut.

Îmi fusese dor de asta în Manhattan: mirosul mării, linia orizontului, insolaţiile şi liniştea. Am deschis o cutie de bere, m-am aşezat pe punte şi am început să beau. Mi-am făcut un sendviş cu salam, l-am mâncat şi-am mai deschis o cutie de bere. După cinci zile de meniuri, serviciu la cameră şi restaurante era plăcut să-mi fac singur sendvişuri cu salam şi să beau bere direct din cutie.

Am plutit prin golf gândindu-mă la înţelesurile vieţii şi întrebându-mă dacă am spus şi-am făcut ce trebuia cu Susan. Cred că da, şi am justificat faptul că nu-i spusesem că n-o cred, amintindu-mi că era aproape nebună chiar şi-n condiţiile cele mai normale. Nu voiam s-o distrug nici pe ea, nici căsnicia noastră. Doream într-adevăr ca lucrurile să se rezolve. Adică, într-un fel, eram încă îndrăgostiţi unul de celălalt, dar nimic nu e mai penibil decât doi soţi locuind împreună când unul din ei e-ncurcat cu altcineva, iar celălalt ştia asta. (Ceea ce făcusem eu se numea o mişcare bruscă. Susan avea o legătură. Bellarosa explicase asta în seara când luaserăm cu toţii cina la The Creek. Aşa-i?) Ei bine, nu ne culcăm împreună, bineînţeles, dar nici nu trebuie neapărat să ne despărţim şi să cerem divorţul. Mai ales că

amândoi ţinem încă unul la celălalt. Există şi alte rezolvări mai puţin civilizate, ştiu, ca, de exemplu, o scenă îngrozitoare, în care unul din soţi îşi pierde controlul şi devine violent. Dar în cazul de faţă, toată porcăria evoluase atât de ciudat, încât simţeam că sunt şi eu vinovat.

De fapt, Susan nu recunoscuse verbal că *era* încurcată cu vecinul nostru de-alături. Ca să fac o analogie juridică, adusesem o acuzaţie, dar nu prezentasem nicio dovadă, iar acuzata îşi exercita drepturile de a rămâne tăcută, îmbufnată şi părăsită. Şi, de fapt, deşi Bellarosa mărturisese tacit legătura, dovezile mele erau pur întâmplătoare, în ceea ce-o privea pe Susan. Deci, cred că amândoi ne gândiserăm că, dacă evitam pur şi simplu confruntarea şi ne evitam unul pe altul, puteam ajunge până la urmă la concluzia că nu se întâmplase de fapt nimic. Era, cred, un fel de revers al fanteziilor noastre sexuale; era folosirea bogatei noastre imaginaţii pentru a ne preface că ceea ce se-ntâmpla era doar o altă melodramă erotică, intitulată „John o suspectează pe Susan de adulter".

Pe la a zecea sau a unsprezecea bere mi-am dat seama că numai Frank Bellarosa stătea în calea unei adevărate împăcări.

Cerul devenise purpuriu, pescăruşii începuseră să plonjeze şi era timpul să mă întorc. M-am ridicat bălăbănindu-mă, m-am dus jos şi am luat o toporişcă de incendiu. M-am îndreptat către proră şi am făcut cu toporul o spărtură de vreo zece centimetri în fibra de sticlă a carenei, sub linia de plutire. Am tras toporul afară şi m-am uitat cum curge apa de mare înăuntru. Era ceva între chiuvetă şi duş. Am mai lovit cu toporul de câteva ori, făcând o gaură respectabilă în carenă. Marea a năvălit înăuntru, măturând podeaua şi stropind cabina din faţă.

Am urcat pe punte şi-am deschis dulapul pentru steguleţe, am tras afară şapte, le-am legat de o sfoară şi le-am ridicat pe catargul principal.

Mândru de idioţenia mea şi cu *Paumanok* înclinat către tribord, m-am lăsat pe vine şi am scos o bărcuţă gonflabilă de sub o

banchetă. Am pus cutiile de bere rămase împreună cu două vâsle în barcă şi m-am aşezat şi eu. Am deschis o bere şi am băut în timp ce vasul se scufunda sub mine.

Marea a înghiţit întâi tribordul, s-a prelins peste puntea înclinată şi a ridicat barca de salvare cu câţiva centimetri.

Lui *Paumanok* i-a trebuit multă vreme să se scufunde, dar până la urmă pupa a intrat în apă, şi barca de salvare a alunecat peste vas. N-am privit cum se duce încet la fund, înclinat cu aproximativ patruzeci şi cinci de grade către tribord, cu prora ieşind din apă şi cu catargul fluturând cele şapte steguleţe care spuneau lumii întregi: *Du-te dracului.*

Era aproape întuneric acum şi, pe măsură ce mă-ndepărtam, îmi era din ce în ce mai greu să-mi văd vasul, dar tot mai zăream catargul şi steguleţele atârnând aproape perpendicular pe suprafaţa apei. Îţi dădea impresia că a atins fundul şi că n-avea să se scufunde mai mult de-atât.

Am alunecat o vreme cu bărcuţa pe apă, dând gata o nouă cutie de bere şi gândindu-mă la una şi alta. Evident, ceea ce făcusem era un lucru foarte răzbunător, ca să nu mai spun o înşelătorie uriaşă. Şi ce dacă? Adică, şi altcineva fusese răzbunător cu mine. Aşa-i? Am văzut în asta mâna lui Alphonse Ferragamo şi a domnului Novac. Poate chiar şi mâna domnului Mancuso şi influenţa domnului Melzer. *Nu iese nimic bun dacă-ncerci să-ţi atragi duşmănia unora mai puternici decât tine.* Adevărat, dar îmi place lupta.

Ceea ce nu-mi plăcea era pierderea vasului, care în mod ocult începuse să facă parte din mine de-a lungul anilor. *Paumanok* fusese întotdeauna pentru mine o rachetă către alte galaxii, o maşină a timpului, o scăpare. De-aia mi-o luaseră. Ei bine, aşa cum spuneau şi steguleţele, duceţi-vă dracului.

Desigur, dacă n-aş fi fost atât de impulsiv şi răzbunător mi-aş fi căpătat vasul înapoi după ce plăteam impozitele, dar nu asta era ideea. Ideea era că *Paumanok* n-avea să fie folosit ca o sulă în coasta

mea. Era un vas bun şi n-ar fi trebuit să sufere umilinţa unei etichete de confiscare pe el. Aşa că am băut o bere în onoarea lui, m-am lungit în barca de salvare şi m-am lăsat să plutesc în golf.

Pe la miezul nopţii, după ce numărasem vreun miliard de stele, m-am scuturat şi m-am ridicat.

Am terminat ultima jumătate de bere, m-am orientat şi am început să vâslesc către ţărm. În timp ce vâsleam, mi-am pus întrebarea: „Ce altceva rău mai putea să mi se-ntâmple?“ Dar n-ar trebui să-ţi pui niciodată întrebarea asta.

PARTEA A ȘASEA

La două ore după miezul nopţii,
a apărut pământul la depărtare de două leghe.

CRISTOFOR COLUMB – *Jurnalul primei călătorii,*
12 octombrie 1492

34

– Gustă *sfogliatelli*, a zis Frank Bellarosa.

Susan a luat pateul şi l-a pus în farfurie alături de celelalte pe care trebuia să le guste. Eram uimit cum femeia asta, care ar putea poza într-o reclamă pentru într-ajutorarea subnutriţilor, înghiţise un munte de mâncăruri pe care „trebuise să le guste" şi nu i se făcuse nici măcar greaţă.

Anna Bellarosa avea grijă să nu se-ngraşe, după cum ne anunţase de vreo şase ori, aşa că doar „ciugulea". Mâncarea pe care o „ciugulise" ar fi ajuns să hrănească mahalalele din Calcutta timp de-o săptămână întreagă. A ciugulit şi două pateuri, apoi şi-a pus zaharină în cafea.

Asta se-ntâmpla la Giulio, pe la mijlocul lui septembrie. De fapt, ca să fiu mai exact, era vineri, şaptesprezece septembrie, şi o să vedeţi imediat de ce-mi amintesc de ziua asta.

Ca la orice mare vernisaj, tuturor le plăcuse tabloul, din câte am înţeles, şi se distraseră foarte bine în seara aceea. Grozav. Dacă mi-ar fi trebuit o scuză, aş fi avut una excelentă să ratez evenimentul artistic al anului: „Îmi pare rău, dar tocmai îmi scufundam vasul, ca să-i oftic pe federali". În privinţa asta, Fiscul n-a dat niciun semn de viaţă, şi mă-ndoiesc că ştiau de distrugerea lui *Paumanok*. Nu-nsemna atât de mult pentru ei, cum însemnase pentru mine. Poate că, la urma urmei, era un gest inutil, dar nu-mi părea rău că-l făcusem.

Dacă m-ar fi întrebat, aş fi răspuns: „Da, l-am scufundat, aşa cum au aruncat şi străbunicii mei ceaiul în mare în Portul Boston. Lăsaţi-mă liber sau omorâţi-mă". Aş fi căpătat probabil un an şi o amendă cu şase cifre.

Dar fixasem o dată pentru lichidarea casei din East Hampton şi puteam să acopăr frauda fiscală peste câteva săptămâni. După care puteam să-mi iau echipamentul de scafandru şi să scot avertismentele de confiscare de pe *Paumanok*.

În ceea ce priveşte statutul meu marital, acceptasem propunerea lui Susan de a rămâne acasă. Cu toate acestea, eram căsătoriţi doar cu numele, aşa cum se spune când doi soţi împart casa şi participă împreună la reuniunile sociale de familie, dar nu mai au relaţii sexuale conjugale. Poate că pentru strămoşii noştri asta n-ar fi fost o nenorocire, dar pentru majoritatea cuplurilor moderne e tot ceea ce poate fi mai rău pe lume.

Dar, ca să revenim la Giulio, grăsana continua să cânte, lălăind la nesfârşit, în italieneşte, un amestec de cântece melodioase şi triste care-i făceau pe bătrânii macaronari să suspine, şi altele care erau probabil destul de obscene, judecând după felul în care cânta şi după reacţia mulţimii.

Mulţime care, întâmplător, era uşor diferită de cea de la prânz. Erau, bineînţeles, câţiva indivizi cu aspect de mafioţi, dar mai erau şi unii cu aspect de Manhattan, oameni care-şi petrecuseră toată viaţa încercând să descopere restaurante pe care nu le ştia nimeni încă, cu excepţia celor două sute de obişnuiţi. Ei bine, gaşca din Manhattan avea ce povesti după masa asta! Erau şi o mulţime de tineri italieni unsuroşi în local, împreună cu prietenele lor, care arătau ca Anna în versiunea slabă, şi care mureau de nerăbdare să se mărite ca să se poată umfla precum *cannelloni*-ile umplute.

Mai era şi bătrânelul cu o barbă de patru zile care strivea clapele acelei cum-naiba-i-spune – *concertina* – în timp ce grăsana cânta. Frank i-a dat douăzeci de dolari să cânte *Santa Lucia*, şi asta era,

probabil, în topul macaronarilor, căci toată lumea i s-a alăturat, inclusiv Susan, care habar nu am cum de ştia toate cuvintele în italieneşte. De fapt, era un cântec drăguţ şi m-am trezit fredonându-l şi eu. Restaurantul era aglomerat şi mirosea a usturoi şi parfum, dar toţi erau într-o dispoziţie excelentă.

Susan părea într-adevăr fascinată de restaurantul lui Giulio şi de clientela lui. Rarele ei excursii în Manhattan se limitează la Midtown, Broadway şi East Side, şi cred că nu mai fusese într-un cartier al imigraţiei de când firma mea dăduse o petrecere în Chinatown, acum câţiva ani. Dacă mi-ar fi trecut prin cap că îi plăcea ceva de genul ăsta, aş fi dus-o în Little Italy, în Chinatown, în Spanish Harlem sau în orice alt loc în afară de The Creek. Dar n-am ştiut. Şi n-a ştiut nici ea.

Se mai întâmplaseră câteva evenimente notabile din seara în care îl scufundasem pe *Paumanok*, pe care poate că ar merita să le menţionez. Edward şi Carolyn se-ntorseseră din ţările calde, Edward cu un bronz intens, iar Carolyn cu o mai bună înţelegere a poporului cubanez şi o cutie de Monte Cristo numărul patru. Aşa că, familia Sutter s-a reunit pentru vreo săptămână înainte de Ziua Muncii. Ne-am simţit bine, în ciuda faptului că *Paumanok* era pe fundul oceanului şi casa din East Hampton vândută. Nu-i spusesem lui Susan că scufundasem velierul şi nici nu i-aş fi spus-o, dar când au venit Edwars şi Carolyn acasă, au vrut să navigheze. Aşa că, i-am pus pe toţi să se-aşeze şi am zis:

– Autorităţile au lipit pe vas o etichetă de confiscare pentru neplata impozitelor, şi arăta atât de obscen, încât l-am dus în mijlocul golfului şi l-am scufundat. Catargul e încă deasupra apei, cred, şi dacă mai este, o să vedeţi şapte steguleţe agăţate care spun lumii: „Du-te dracului". Sper că nu reprezintă un pericol pentru navigaţie, dar dacă da, Paza de Coastă o să se ocupe de asta.

A urmat un minut de linişte mormântală, apoi Edward a rostit:

– Bine ai făcut.

Carolyn a fost de acord. Susan nu a zis nimic.

Am făcut câteva excursii, am fost la un matineu în Manhattan, am înotat în Fox Point şi chiar am jucat golf într-o zi la The Creek, deşi am avut senzaţia certă că erau unii care ne priveau de sus. Am demisionat de la club în ziua următoare – nu pentru că, aşa cum spusese odată Groucho Marx, un fost locuitor al Coastei de Aur: „N-aş face parte din niciun club care nu mă acceptă ca membru" – pentru că, dacă făceam parte din el, ar fi trebuit să mă simt bine acolo. Dar nu era cazul, aşa că am renunţat. *Capisce?*

A doua zi după Ziua Muncii, Susan s-a hotărât să-şi vizitele părinţii la Hilton Head, lăsându-ne pe mine, Carolyn şi Edward să petrecem singuri ultimele zile ale vacanţei şcolare. Au fost câteva zile frumoase şi le-am petrecut aproape pe toate la Stanhope Hall, călărind şi plimbându-ne pe domeniu. Carolyn a venit cu ideea să facă un eseu ilustrat al proprietăţii şi asta i-a luat două zile. Eu i-am furnizat partea de istorie şi notele explicative ale fotografiilor, cât de bine m-am priceput. Carolyn nu e genul sentimental, dar cred că simţea că era probabil ultima dată când acest lucru era posibil. Într-o noapte, Edward, Carolyn şi cu mine am campat în conac, cu saci de dormit şi am făcut un picnic pe pardoseala de marmură a sufrageriei, la lumina lumânărilor.

Atunci, după o sticlă de vin, Carolyn mi-a spus:

– Te-ai schimbat, tată.

– Adevărat? Cum?

S-a gândit um moment, apoi a răspuns:

– Eşti mai... matur.

A zâmbit.

I-am zâmbit şi eu.

– Am şi vocea-n schimbare.

Ştiam ce vrea să spună, bineînţeles. Ultimele luni fuseseră o perioadă de întreceri şi schimbări benefice, presupun, pentru caracterul meu. Majoritatea americanilor din pătura superioară a clasei mijlocii nu se maturizează niciodată, decât dacă sunt destul de

norocoşi să plece la război, să dea faliment, să divorţeze sau să aibă parte de alte probleme majore. Asta era vara în care îmi ieşiseră tulei pe bărbie, şi era şi bine, şi rău, în acelaşi timp.

– Şi tu crezi că bătrânul tău tată s-a schimbat? l-am întrebat pe Edward.

Edward, care de obicei nu prea observă subtilităţile comportamentului uman, a răspuns:

– Da, cred că da. Poţi să te schimbi la loc? a adăugat.

– Nu. Nu există cale de-ntoarcere.

La câteva zile după asta am închiriat un microbuz şi i-am dus pe copii la şcoală. Ne-am oprit întâi la Sarah Lawrence, şi Edward era agitat în legătură cu începerea facultăţii, dar l-am asigurat că dizertaţiile pe care urma să le-asculte semănau cu cele pe care le ascultam şi eu la Yale, şi că dormisem la ele timp de patru ani. Cu aceste asigurări, a păşit cu încredere în fostul colegiu de fete, cu părul pieptănat pentru prima oară de la botez încoace şi cu corpul mirosind a nu ştiu ce loţiune îngrozitoare.

Carolyn şi cu mine am plecat singuri la Yale. Îmi face întotdeauna plăcere să mă întorc la alma mater a mea, căci am amintiri frumoase din facultate, în ciuda harababurii din anii şaizeci. În drum spre New Haven, Carolyn m-a întrebat:

– Sunteţi despărţiţi legal?

– Nu. Mama ta s-a dus pur şi simplu să-şi viziteze părinţii.

– E vreun fel de proces de divorţ în curs?

– Nu.

– De ce dormiţi în camere diferite?

– Ca să nu dormim în oraşe diferite.

Am încheiat discuţia.

Am dus-o la Yale. Ca studentă în anul doi, Carolyn va locui în ceea ce numim noi un „colegiu", de fapt un dormitor unde va petrece următorii trei ani. Este chiar la fostul meu colegiu, Jonathan Edwards. J.E., cum îi spunem noi, e o clădire veche şi frumoasă, în

stil gotic, cu arcade, iederă cățărătoare și turnulețe care înconjoară o curte dreptunghiulară. Este, de fapt, cel mai minunat loc de pe fața pământului și mi-am dorit să rămân, în loc să plec.

Am ajutat-o să descarce jumătate de microbuz de haine și aparate electrice, care abia au încăput în camera ei. Era un apartament frumos, ca și fostul meu apartament, cu lambriuri din stejar și un cămin în living. Am cunoscut-o pe colega ei de cameră, o tânără înaltă și blondă din Texas, pe nume Halsey, și m-am întrebat dacă n-ar trebui oare să mă-ntorc la Jonathan Edwards, să mai fiu o vreme student. Nu ești niciodată prea bătrân ca să înveți.

Dar divaghez. Carolyn și cu mine ne-am dus apoi pe jos până la prăvălia lui Liggett, ceea ce e într-un fel o tradiție, unde, împreună cu alte câteva sute de studenți și părinți, am cumpărat suvenire și alte nimicuri. Am lăsat plasa de la Liggett în microbuz, apoi am făcut câțiva pași pe York Street până la mesele de la Mory, „locul unde locuiește Louie". Nu mă-ntrebați ce-nseamnă asta.

Mory e un club particular și am rămas în continuare membru de-a lungul ultimului sfert de secol, deși mă-ndoiesc că ajung acolo măcar o dată pe an. Dar, deși am renunțat la The Creek, și s-ar putea ca până la urmă să renunț la slujbă, la căsnicie și la viață, în general, n-o să renunț niciodată la Mory, pentru că asta ar echivala cu ruperea legăturilor cu mine însumi, cu acel John Sutter pe care-l cunoscusem și-l îndrăgisem cândva. S-ar putea să fiu într-adevăr un biet mieluțel rătăcit de turmă, dar în seara aceea eram din nou acasă.

Carolyn și cu mine am cinat la Mory, la fel ca o sută de alte familii, și am observat că erau multe din care lipsea unul din soți. Carolyn nu e membră la Mory și s-ar putea să nu fie niciodată, deoarece e împotriva cluburilor particulare. Cu toate acestea, am delectat-o cu povești de la Mory, iar ea mă asculta zâmbindu-mi, uneori amuzată, alteori plictisită, și o dată sau de două ori dezaprobatoare. Ei, zaiafeturile zgomotoase de ieri sunt considerate astăzi distracții

banale şi poate că şi reciproca este valabilă. Dar a fost o cină plăcută, câteva ceasuri excelente petrecute de-un tată cu fiica lui.

În tăbliile de stejar ale meselor de la Mory fuseseră cioplite mii de nume şi iniţiale şi, deşi nu-l puteam găsi pe-al meu decât dând la o parte cina cuiva, am scos un briceag ascuţit şi Carolyn s-a apucat să scrijelească, în timp ce eu am plecat să salut câţiva foşti camarazi de şcoală.

Am condus-o pe Carolyn înapoi la Jonathan Edwards, ne-am sărutat la despărţire, iar eu m-am urcat în microbuz, preferând să călătoresc două ore până în Long Island decât să prelungesc intermezzoul nostalgic, care ar fi putut uşor să se transforme din plăcut în deprimant.

În privinţa carierei mele avocăţeşti, parteneriatul meu la Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds părea destul de incert, poate chiar sub semnul întrebării. Mi-am luat doar jumătate din salariu, ceea ce mi s-a părut corect, din moment ce petreceam jumătate din săptămână în biroul meu din Locust Valley, deşi cu uşa închisă şi telefonul scos din priză. Dar simţeam o oarecare răspundere faţă de vechii mei clienţi şi încercam să le ţin afacerile într-un simulacru de ordine şi să-i repartizez la alţi avocaţi ai firmei. În ceea ce priveşte slujba din Wall Street, se dusese definitiv. Clienţii mei din Wall Street şi-ar concedia avocatul până şi după două telefoane la care nu răspunde, aşa că loialitatea mea faţă de băieţii cu guler tare nu este nici adâncă, nici reciprocă. Dar trebuia să clarific cu firma problema statutului meu, şi presupun că, dacă e să-mi fac drum vreodată pe la biroul din Wall Street, o să discut asta cu asociaţii principali.

Cât despre *procesul penal al lui Frank Bellarosa,* lucrurile păreau să se mişte chiar mai încet decât promisese domnul Ferragamo. Nu numai că nu aveam o dată de proces, dar nici nu avusesem posibilitatea să examinez vreunul dintre cei cinci martori împotriva clientului meu. Alphonse m-a informat într-o zi la telefon:

– Îi ţinem pe toţi ascunşi, conform programului de protecţie a martorilor. Sunt foarte speriaţi că trebuie să depună mărturie în instanţă împotriva unui cap al Mafiei.

– Mafia nu există.

– Ha, ha, a zis Alphonse, apoi a adăugat: Nu s-au temut de marele juriu, dar acum îi trec fiorii.

– Pe patru pistolari columbieni şi pe amica unui traficant de droguri îi trec fiorii?

– De ce nu? Aşa că, din acest motiv, domnule Sutter, am cerut o amânare a datei procesului. Vă voi ţine la curent. De ce vă grăbiţi? Asta ar trebui să vă bucure. Poate că vor refuza să depună mărturie.

– Poate că au minţit de la început, am sugerat.

– De ce să fi făcut asta?

Ştiam amândoi de ce, dar n-aveam voie să-l enervez.

– Poate, am spus, s-au înşelat asupra persoanei. Toţi italienii seamănă între ei, nu-i aşa?

– De fapt, nu seamănă, domnule Sutter. E nu semăn deloc cu Frank Bellarosa, de exemplu. Apropo de confundarea persoanei, am descoperit că eraţi la clubul dumneavoastră de agrement în jur de ora unu, pe paisprezece ianuarie luaţi masa cu soţia.

– Şi ce-i cu asta? Am spus că l-am văzut pe Frank Bellarosa în jur de nouă dimineaţa, apoi din nou pe la prânz.

– Şi v-aţi dus acasă, v-aţi ocupat de cal, probabil aţi făcut duş, v-aţi schimbat costumul şi aţi fost la club la ora unu.

– Nu degeaba mi se spune Superman.

– Hmmm, a zis Alphonse.

Individul ăsta se credea detectivul Porfiri Petrovici, forţându-l pe bietul Raskolnikov să mărturisească, dar eu îl găseam plicticos.

În orice caz, eram mai convins ca niciodată că Alphonse se împotmolise şi avea să rămână împotmolit până când cineva de pe stradă îi rezolva problema. N-avea prea mult de aşteptat.

În ceea ce priveşte relaţiile mele cu prietenii şi familia, ajunseseră şi ele într-un punct mort, parţial fiindcă continuam să-i evit, ceea ce nu e uşor în zilele noastre. Încercaţi. Am deconectat faxul de acasă, mi-am schimbat numărul de telefon, l-am dat la secret şi mi-am dirijat toată corespondenţa către o căsuţă poştală de la Oficiul Poştal din Locust Valley, pe care n-am vizitat-o niciodată. De asemenea, Ethel s-a dovedit mult mai eficientă decât George ca portar. Nimeni nu trece de casa portarului când e Ethel acasă. Când nu e, porţile sunt încuiate.

Jenny Alvarez. Ei bine, şi relaţia asta ajunsese într-un punct mort, şi cred că aşa e cel mai bine din toate punctele de vedere, căci, atunci când se încurcă unul cu altul, oamenii intră în panică, aleargă, dau telefoane, se agită şi-aşa mai departe. Dar zău, n-avea niciun rost să mai complic situaţia mai mult decât era deja. De fapt, nici măcar nu ştiam dacă lui Jenny Alvarez îi mai păsa şi aş fi fost uşurat să aflu că nu, deşi destul de supărat şi jignit. Dar mă uitam în fiecare seară la unsprezece la telejurnal şi Susan m-a întrebat odată de când am devenit aşa ahtiat după ştiri. Soţii care se înţeleg îşi schimbă adesea comportamentul, dar uitatul la ştiri nu e o schimbare obişnuită. Te trădează.

Am continuat să mă uit şi am sperat că, într-o seară, Jenny Alvarez o să strige pur şi simplu, în emisie: „John! John! Mi-e dor de tine!“ sau cel puţin, poate când transmitea de la faţa locului şi revenea la crainicul televiziunii, Jeff cum-îl-cheamă, să spună: „Înapoi la tine, John“. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată, sau cel puţin nu în serile în care m-am uitat eu.

Mă mutasem în una dintre camerele de oaspeţi ale casei de oaspeţi, cea mai mică, urâtă şi prost mobilată, unde-i găzduim întotdeauna pe oamenii pe care nu-i dorim în preajmă mai mult de douăzeci şi patru de ore. Susan mi-a spus:

– Înţeleg motivele pentru care nu vrei să dormim în acelaşi pat, firesţe. Dar mă bucur că te-ai hotărât să nu te muţi. Doresc foarte mult să rămâi.

– Atunci o să rămân. Cât costă pe noapte?

– Douăzeci de dolari e suficient pentru camera aceea, dar pot să te las într-una mai bună pentru numai cinci dolari în plus.

– O să stau în camera mică.

Mai glumim încă şi ăsta-i un semn încurajator. Aşa-i? Atunci când devine monoton e, într-adevăr, de nesuportat. Aşa că trăiam în acest statu-quo rece pe care soţii şi soţiile l-au inventat şi perfectat în scopul de a coexista până la sosirea camionului de mutare sau cad unul în braţele celuilalt jurându-şi iubire veşnică, ceea ce în termeni conjugali înseamnă aproximativ treizeci de zile.

De fapt, eram supărat, jignit şi vindicativ în fiecare dimineaţă; pe la prânz eram gânditor, resemnat şi dispus să las soarta să-şi urmeze cursul; iar seara târziu, eram singur şi gata să iert şi să uit totul necondiţionat. A doua zi dimineaţa, ciclul începea din nou. Din păcate, Susan a sunat de la Hilton Head pe la opt, într-o dimineaţă, când eram în ciclul unu, şi i-am spus câteva lucruri pe care le-am regretat spre seară. Lucruri de genul:

– Ce mai face William Ciocănitoare de la Hilton Head?

– Potoleşte-te, John.

Sau:

– Voiai să vorbeşti cu Zanzibar?

– Du-te să-ţi bei cafeaua şi sună-mă după aceea.

I-am telefonat seara, dar nu era acasă. Oricum, până săptămâna viitoare, când se întorcea, aveam timp să devin civilizat.

Aşa că, iată-ne luând cina la Giulio, ceea ce era puţin ciudat având în vedere împrejurările. Dar clientul meu insista să avem această mică reuniune, deşi nu-mi dau seama pentru care motiv. Poate doar pentru că-i plăcea cu adevărat să se arate în Little Italy unde oamenii ştiau cine este. Desigur, există şi un aspect negativ în asta, mai ales dacă eşti o persoană însemnată. Adică, dacă era într-adevăr un contract pe capul lui, oricare individ din restaurant putea să iasă afară ca să telefoneze altui individ, până la urmă indivizii care nu trebuiau

să ştie ar fi recepţionat telefonul şi zilele lui Frank Bellarosa s-ar fi încheiat în urma unei convorbiri de douăzeci şi cinci de cenţi. Dar nu cred că asta s-a întâmplat în seara de şaptesprezece septembrie. Sunt aproape sigur că Lenny l-a vândut, cum se spune, pe şeful lui.

Oricum, consimţisem să vin la această cină pentru că, sincer să fiu, să nu fi spus, ar fi fost nemachiavelic, adică, eram în continuare extrem de ofticat pe bătrânul Frank şi pe doamna Sutter, indiferent cât încercasem să mă calmez, dar dacă le-o arătam, îi puneam în gardă. Ce era? Răzbunare? Vendeta? Îl minţisem pe Frank şi pe mine însumi? Încă mai căutam să mă răzbun? Puteţi fi siguri. Deşi n-aveam idee ce să fac sau dacă să fac ceva în legătură cu ei doi, voiam să-i ţin cu garda jos şi să-mi menţin posibilitatea de a alege.

Deci, sorbeam cafea şi mâncam pateuri. Dispozitivul de securitate era asigurat ca de obicei de Lenny şi Vinnie la masa lor favorită lângă uşă, în timp ce noi stăteam la masa preferată a lui Frank, în colţul din spate. Frank stătea pe scaunul lui obişnuit, cu spatele la zid şi faţa la uşă.

La un moment dat, Susan i-a spus lui Frank:

– E foarte drăguţ din partea ta să-i inviţi pe angajaţii tăi la cină. Majoritatea oamenilor îşi expediază, pur şi simplu, maşina şi şoferul până când sunt gata de plecare.

Asta era fie cea mai glumeaţă, fie cea mai naivă afirmaţie pe care o auzisem tot anul şi nu eram sigur care din două. Susan face uneori pe naiva, cum vă spuneam, dar acum era prea cusut cu aţă albă.

Am privit-o pe Anna Bellarosa o clipă. Nu vorbisem cu ea din dimineaţa în care mă abordase, la Alhambra. Îmi era, fără îndoială, recunoscătoare că-i eliberasem soţul, dar eram aproape sigur că o italiancă tipică nu-i telefonează, nu-i scrie şi nu-i face vizite unui bărbat în afară de cazul în care îi este tată sau frate. Ce oprimate sunt femeile astea, mi-am zis, ce extraordinar de dependente sunt de soţii lor în tot, inclusiv în ceea ce priveşte opiniile, şi poate chiar şi sentimentele. Vreau să vă spun că n-avea nici măcar permis de

conducere. Mă întreb dacă Anna n-avea vreo soră nemăritată pentru mine. Sau poate c-ar trebui să-i cer don-ului mâna Filomenei?

Deşi părea că ne distrăm bine la cină, nu era aşa. În primul rând, pentru că Bellarosa se străduia prea tare s-o trateze pe Susan cu răceală şi pe mine ca pe cel mai bun avocat din New York. Băiatul voia, evident, să demonstreze că nu se petrecuse nimic între el şi nevastă-mea, şi-n acelaşi timp să ne împace. Bellarosa se pricepea la o grămadă de lucruri, dar ăsta nu era unul dintre ele.

Susan părea stânjenită de evidenta neîndemânare a lui Bellarosa. În general, părea nervoasă, ceea ce era de aşteptat.

Erau momente când conversaţia se stingea, iar Frank nu era tocmai încântat că seara nu se desfăşura aşa cum plănuise el. Cred că şi Anna observase asta, dar mă-ntrebam dacă e suficient de deşteaptă să-şi dea seama de ce. Mi-a trecut printr-un colţ al minţii să-i spun: „Soţul tău se culcă şi cu nevastă-mea". Dar dacă nu credea că soţul ei e un şef al Mafiei, de ce-ar fi crezut că-i adulterin. Şi dac-ar fi crezut, ce-aş fi realizat cu asta?

– Rămâneţi aici şi terminaţi-vă cafeaua. Mă duc să văd de maşină.

Anna s-a uitat în jos, la masă, şi a dat din cap. Cunoştea mişcarea. Susan a părut pe punctul de-a se ridica, dar, ca şi Anna, l-a ascultat pe Marele Frank. Eu, pe de altă parte, n-aveam chef să rămân cu femeile în timp ce domnul Bărbăţie ieşea afară să asigure repliera. Aşa că prostul de John s-a ridicat şi a zis:

– Merg cu tine.

Şi am mers. Ne-am dus la uşă şi l-am văzut pe Vinnie în picioare, pe trotuar, verificând blocul de vizavi. Maşina noastră a tras în faţă, un Cadillac negru decapotabil pe care Frank îl comandase la firma lui de limuzine pentru ocazia asta. Lenny era la volan. Vinnie ne-a făcut semn, după care am ieşit pe trotuar. Era o seară foarte plăcută de început de toamnă. Pe stradă se plimbau oameni, aşa cum o fac tot timpul în Little Italy, dar nici unul dintre ei nu arăta suspect. Tot ca de obicei, nimeni nu ştia unde o să fie Bellarosa în seara aceea,

în afară de Frank însuşi şi de soţia lui. Nici măcar Susan sau eu nu ştiam, deşi ghicisem, firește, că o să mergem la Giulio. S-ar putea ca Lenny şi Vinnie să fi ghicit şi ei, deşi, practic, am fi putut să mergem la oricare din cele aproximativ trei mii de restaurante din New York, New Jersey, Connecticut sau Long Island. Numai după ce am ajuns la Giulio, Lenny şi Vinnie au ştiut cu certitudine, iar pe Vinnie nu l-am pierdut nicio clipă din vedere. Doar pe Lenny, când a parcat maşina într-un garaj din capătul străzii. Cum am spus, oricine din restaurant ar fi putut să telefoneze, dar sunt aproape sigur că Lenny Cretinul a făcut-o.

Erau doi, amândoi purtând impermeabile negre şi mănuşi. Nu ştiu exact de unde apăruseră, dar stăteau în picioare de cealaltă parte a limuzinei. Am avut impresia că fuseseră amândoi ghemuiţi în spatele ei, pe partea şoferului, şi se ridicaseră când Vinnie trăsese de mânerul uşii făcând astfel să se-aprindă luminile din interiorul limuzinei. Acesta putea fi semnalul dat inconştient de Vinnie celor doi ca să se ridice, deoarece am impresia că a existat o legătură între cele două evenimente. Vinnie trăgea în continuare de mânerul uşii, care se pare că era încuiată. A bătut apoi cu palma în geam.

– Hei! Lenny! Deschide afurisita de uşă. Ce dracu', eşti prost?

Acela a fost momentul în care Vinnie s-a uitat în sus şii-a văzut pe cei doi peste capota maşinii. L-am auzit spunând:

– Doamne Dumnezeule...

Ar trebui să vă spun că la un moment dat, în cursul serii, când cele două femei s-au dus să-şi pudreze nasul (cum spunea Anna la urinat), îi spusesem lui Bellarosa:

– Frank, ăsta nu-i un loc în care să vii seara.

– Nu-ţi place muzica?

– Las-o baltă. Ştii ce vreau să zic.

Răspunsul lui fusese:

– Ducă-se dracului.

Ei bine, am încercat. Am încercat într-adevăr, pentru că nu puteam să stau cu mâinile în sân. Dar orgoliul nu-i permitea lui Bellarosa să facă prea multe schimbări în stilul lui de viaţă şi mai era şi faptul că domnul Păun trebuia s-o impresioneze pe doamna Sutter. Înţelegeţi?

Bine, înapoi la chestia cu adevărat nasoală. M-am holbat la cei doi indivizi şi m-am trezit uitându-mă în ţevile a două puşti de vânătoare aflate la nici trei metri de mine. Amândoi bărbaţii şi-au proptit braţul pe capota limuzinei ca să ţintească, deşi de la trei metri nu-ţi trebuie cine ştie ce precizie. Toate astea s-au întâmplat foarte repede, firește, cu toate că niciunul din bărbaţi nu părea grăbit sau nervos.

Am zis:

– Frank... şi l-am înghiontit.

Vinnie, bineînţeles, a dus mâna la pistol, dar primul cartuş l-a lovit în plină faţă de la aproximativ jumătate de metru şi i-a zburat literalmente capul, bucăţile ajungând pe mine şi Bellarosa.

Frank s-a întors către cei doi asasini exact când explozia îl decapita pe Vinnie. Bellarosa a făcut un pas înapoi, întinzându-şi braţele într-un gest de apărare şi ţipând:

– Hei, hei!

Al doilea bărbat a tras cu ambele ţevi simultan şi Frank, care fusese la douăzeci, treizeci de centimetri de umărul meu stâng, a primit cele două cartuşe în piept fiind efectiv ridicat în sus şi aruncat pe spate, prin geamul de sticlă de la Giulio.

Bărbatul care-i zburase capul lui Vinnie s-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la arma îndreptată spre mine. Dar eu sunt civil şi n-am de ce să-mi fac probleme. Aşa-i? Aşa-i? Atunci de ce era carabina îndreptată spre *mine?* Aproape ştiam c-o să văd scânteia de pe ţeavă, dar n-o să aud probabil niciodată explozia. Oamenii care au trecut prin experienţe similare au zis că ai impresia că „durează o eternitate". Exact aşa e. Mi-a trecut toată viaţa pe dinaintea ochilor.

Poate că motivul pentru care pot să vă povestesc asta este că individul mi-a zâmbit afectat, iar eu am vrut să am ultimul cuvânt,

aşa că i-am făcut salutul italian. A zâmbit, a întors ţeava puştii în altă direcţie şi a tras. Am auzit practic gloanţele trecând prin stânga mea, bâzâind ca albinele, şi l-am auzit pe Bellarosa gemând în spatele meu. M-am uitat şi l-am văzut zăcând pe spate, cu jumătate de trup în restaurant şi cu picioarele atârnând afară. Pantalonii îi erau zdrenţuiţi şi-am înţeles că ultima rafală îi rănise picioarele. De fapt, acum sângele îi curgea pe glezne şi pe ciorapi – îşi pierduse pantofii la un moment dat – şi şiroia pe trotuar.

Am auzit alt zgomot ca de împuşcătură din stradă şi m-am întors. I-am văzut pe cei doi pistolari în limuzină, zgomotul pe care-l auzisem fusese uşa care se trântise. Maşina lungă şi neagră a pornit cu viteză normală. Am observat atunci că ambele arme zăceau pe caldarâm. Ochii mi-au căzut pe trupul lui Vinnie. Era pe trotuar, decapitat, iar sângele îi curgea direct din gât, la câţiva centimetri de pantofii mei. Am făcut un pas înapoi.

Nici unul dintre cei aflaţi pe trotuar, în jurul meu, nu urla şi nu alerga; stăteau toţi foarte ţepeni doar. Desigur, lucruri de-astea nu se întâmplă în fiecare noapte pe Mott Street, dar aici oamenii pricep repede şi nici unul dintre ei n-avea să spună mai târziu că a crezut că e o maşină ce dă rateuri sau copii cu pocnitori. Nu, fiecare ştia exact ce se întâmplase, deşi, firește, nimeni nu văzuse nimic.

Din restaurant, totuşi, se auzeau zbierete şi-mi închipuiam cum trebuie să arate spectacolul văzut de-acolo, cu sticlă peste tot şi trupul lui Bellarosa zăcând pe masa de lângă geam, cu sângele şiroind pe pardoseala albă.

Nu mai era nimic de făcut pe stradă, aşa că m-am întors şi am intrat în restaurant. Ar trebui să spun că, din clipa în care i-am văzut pe pistolari, până în momentul în care am intrat înapoi în restaurant, trecuseră probabil mai puţin de două minute. Susan şi cu Anna mai erau încă la masa din colţ, deşi, ca şi restul lumii, se ridicaseră în picioare, iar Anna mă privea cu nişte ochi imenşi, înspăimântaţi. Susan s-a uitat şi ea la mine, apoi privirea i s-a îndreptat undeva

peste umărul meu, ca şi cum l-ar fi căutat pe Bellarosa. Am înţeles că niciuna din ele nu ştia că Frank Bellarosa intrase pe fereastră în restaurant. M-am întors către geam şi mi-am dat seama de ce; era un mic grup în jurul lui, căci, atunci când trecuse prin geam, trăsese galeria şi perdeaua roşie cu el, iar perdeaua căzuse parţial peste faţa şi trupul lui. Braţele îi erau larg deschise, iar capul îi atârna peste marginea mesei pe care era prăbuşit. Cioburi de sticlă zăceau peste tot: pe masă, pe jos şi pe Frank Bellarosa.

Isteria din restaurant se potolea, dar am auzit-o acum pe Anna zbierând:

– Nu! Nu! Frank! E Frank! Dumnezeule, Dumnezeule! şi-aşa mai departe.

În timp ce mă-ndreptam către trupul lui Bellarosa, am privit în stânga şi-am văzut-o pe Susan la câţiva paşi de mine, uitându-se la faţa lui Bellarosa. Era palidă, dar părea stăpână pe sine. Şi-a întors privirea de la el, s-a uitat la mine şi ochii ni s-au întâlnit. Ştiam că am sânge sau cheaguri, sau ceva ud pe haine şi pe faţă, şi eram aproape sigur că nu era sângele *meu*, ci rămăşiţele capului lui Vinnie. Susan, totuşi, n-avea de unde să ştie asta, dar nu a făcut nicio mişcare către mine să vadă dacă am păţit ceva.

Anna, pe de altă parte, a împins la o parte câţiva chelneri şi s-a repezit la soţul ei. S-a lăsat în genunchi printre cioburi, pe podeaua murdară de sânge şi a luat în mâini capul lui Frank, ţipând cât o ţinea gura, apoi suspinând, în timp ce-i mângâia faţa însângerată.

Eram deja într-un fel de transă şi nu pretind c-am observat tot ceea ce descriu acum, exact în momentul în care s-a petrecut sau că impresiile mele sunt foarte precise. Ca să-i găsesc o scuză lui Susan, de exemplu, aş putea spune că era probabil şocată şi asta ar explica starea ei.

Am încercat să-mi revin şi am îngenuncheat în uriaşa piscină de sânge de lângă Anna. Tocmai mă pregăteam s-o consolez şi s-o scot de-acolo, când am observat că perdeaua roşie alunecase de pe faţa

lui Frank şi că ochii îi era deschişi; nu deschişi şi morţi; deschişi şi vii. De fapt, ochii lui lăcrimau de durere. Am observat, de asemenea, că pieptul începuse să i se ridice ritmic. Am tras perdeaua de pe el şi-am văzut că, deşi cravata, haina şi cămaşă îi erau pline de găuri, nu exista nici o rană mare şi sângerândă acolo de unde bubuitura armei cu două ţevi ar fi trebuit să-i smulgă inima şi plămânii. I-am descheiat cămaşa şi, firește, am găsit o vestă antiglonţ cu o duzină de alice din cupru zăcând în materialul gri-argintiu.

M-am uitat la faţa lui şi-am văzut că i se mişcau buzele, dar, şi mai important, am văzut de unde proveneau şiroaiele de sânge de pe podea: un ciob de sticlă îi intrase într-o parte a gâtului şi sângele se scurgea din rană, pe sub guler, apoi curgea pe podea. Sângera de moarte.

Ei, era destul de rău, nu? Asta apropo de o soluţie simplă şi rapidă la o problemă dificilă. Pe de altă parte, nu-mi plătise încă nimic din ceea ce-mi datora, dar asta puteam s-o consider o experienţă de viaţă. Poate că aşa dorise Frank să fie.

Între timp, toţi clienţii şi chelnerii se adunaseră împrejur, dar bănuiesc că nu era niciun doctor în restaurant şi nimeni nu înţelesese că Bellarosa avea nevoie de primul ajutor. Anna tot mai plângea, dezmierdând în continuare faţa soţului.

Frank a deschis ochii şi ne-am uitat unul la celălalt. Cred că a zâmbit, dar poate mi s-a părut. Eram sigur că avea coastele rupte de la impactul cu cartuşele şi, dacă îl mişca cineva, i-ar fi străpuns plămânii. Deocamdată nu-i curgea sânge din gură, iar respiraţia îi era regulată, deşi slabă. Aşa că, ce era de făcut. *Eşti cumva cercetaş, sau ce?* Ei bine, la drept vorbind, sunt. Cercetaş vultur.

L-am descheiat la guler şi-am văzut că rana era probabil în artera carotidă, după felul cum sângera. Am pipăit după puls, pe lângă rană şi l-am găsit. Mi-am apăsat degetele şi sângerarea s-a mai potolit. I-am sprijinit gâtul în îndoitura braţului meu pentru a-i înălţa capul la acelaşi nivel cu inima, ca să i se irige creierul şi am luat un şerveţel de masă pe care l-am apăsat pe rana propriu-zisă. Nu ştiam dacă asta

rezolva ceva, dar domnul Jenkins, şeful meu de grupă, ar fi fost mândru de eforturile mele.

M-am uitat în jur şi le-am spus tuturor, în general:

– Vă rog să vă daţi înapoi. Cineva s-o ia pe soţia lui. Mulţumesc.

Am rămas în genunchi, acoperit cu creierii şi sângele lui Vinnie, cum vedeam acum la lumina mai puternică a restaurantului, mânjit cu sângele lui Frank Bellarosa şi cu degetele pe gâtul lui, unde voiam să le-nfig de multă vreme, deşi în alte scopuri. Având în vedere toate acestea, s-ar putea spune că nu era una dintre cele mai plăcute seri ale mele în oraş.

Am reuşit să mă uit la ceas şi-am văzut că mai erau câteva minute până la miezul nopţii. M-am uitat la faţa lui Bellarosa şi-am observat că pielea îi era foarte albă, ceea ce făcea ca părul să pară închis la culoare. Respiraţia continua să-i fie regulată, simţeam că pulsul e bun. Am simţit, de asemenea, sosul *puttanesca* ridicându-mi-se din stomac către esofag, dar l-am trimis înapoi jos.

Am aruncat din nou o privire spre faţa lui şi-am văzut că se uita la mine, deşi ochii îi erau rătăciţi. Am spus:

– Ţine-te bine, Frank. Totul e-n regulă. O să fie bine. Relaxează-te.

Şi aşa mai departe. Asta trebuie să le spui ca să nu intre în stare de şoc. Între timp, *pe mine* nu mă-ncuraja nimeni. Aveam gura uscată, stomacul mi se revolta şi mi se-nvârtea capul. „Ţine-te bine, Sutter."

Am auzit o sirenă de poliţie şi m-am uitat afară, prin geamul spart. Am văzut că se adunase o mulţime de curioşi şi, probabil, văzând cadavrul lui Vinnie pe trotuar, formaseră un semicerc în jurul restaurantului. Sirena ajunsese chiar în dreptul nostru acum şi se auzea, de asemenea, sirena unei ambulanţe.

M-am uitat înapoi şi-am văzut-o pe Susan câteva mese mai încolo, stând pe un scaun şi privindu-mă, picior peste picior şi cu braţele încrucişate, ca şi cum ar fi fost supărată pe mine.

Poliţiştii erau afară. Când m-am uitat în sus, l-am văzut pe unul dintre ei pe trotuar şi l-am auzit spunând:

– Isuse, Hristoase! Unde-i e capul.

Pe cravata mea.

Copoii au dat buzna la uşă, cu pistoalele-n mână. Au văzut care-i situaţia şi le-au pus la loc în tocuri. I-am zis unuia dintre ei:

– Omul ăsta are o arteră secţionată, aşa că nu-mi spuneţi să mă dau înapoi. Aduceţi-i repede pe băieţii de la salvare.

Au făcut întocmai.

Cei doi brancardieri m-au ascultat câteva secunde, apoi s-au ocupat de Bellarosa. L-au întins pe o targă cu roţi, fără să-i perforeze plămânii cu coastele, în timp ce un poliţist ţinea degetele apăsate pe gâtul lui.

M-am dat la o parte şi i-am lăsat pe profesionişti să se ocupe. De undeva din zonă, băieţii în albastru aflaseră identitatea cetăţeanului rănit – probabil de la unul dintre chelneri, nu de la mine – aşa că acum era la latitudinea lor dacă să-l lase sau nu pe don Bellarosa să moară din cauza hemoragiei în drum spre spitalul St. Vincent. Nu mai era problema mea.

Ei bine, acum voiam să merg acasă, mă distrasem destul pentru o singură noapte, dar maşina mea plecase. Şi şoferul. Lenny Şobolanul era acum în avionul de Neapole, probabil.

Inspectorii sosiseră şi erau de părere c-ar trebui să merg la secţie să le povestesc totul.

– Mâine, am spus, sunt şocat. Dar erau foarte insistenţi, aşa că am încheiat un târg: să o ducă pe Susan în Long Island şi pe Anna la spitalul St. Vincent; în schimb, eu merg cu ei. Nimic nu e pe de-a moaca în oraşul ăsta, mai ales cu poliţiştii. Aşa-i, Frank?

În timp ce toate astea se-ntâmplau, Lucio, nefericitul proprietar al localului, mi-a adus un prosop fierbinte cu care l-am şters pe Vinnie de pe faţa şi mâinile mele.

– Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, i-am spus lui Lucio, deşi nu era vina mea, bineînţeles.

Nu mai era nimeni prin preajmă să-şi ceară scuze pentru geam, mizerie şi consumaţii neplătite. Şi-mi plăcea de Lucio şi de soţia lui. Dar o să recupereze pierderile, acum că Giulio devenise unul dintre acele localuri selecte de cină şi împuşcături, cu o firmă de patru gloanţe.

Asta mi-a amintit de presă. Urma, fără îndoială, să apară şi n-aveam niciun chef să mă-ntâlnesc cu ei şi să mi se pună o grămadă de întrebări prosteşti de genul: „Aţi văzut feţele celor care l-au împuşcat pe Frank Bellarosa?" şi aşa mai departe. Aş *mai* fi rămas pe-acolo dac-aş fi ştiut că Jenny Alvarez e-n drum spre restaurant, dar era trecut de miezul nopţii, vineri, şi ea era probabil acasă cu o carte bună-n mână la ora asta. În orice caz, i-am spus unui inspector:

– Scoate-mă de-aici.

– OK. Hai să mergem.

– O clipă.

Tot cu prosopul în mână m-am dus la Anna, care stătea în picioare susţinută de trei poliţişti.

– O să se facă bine. Îţi promit, i-am spus.

S-a uitat la mine ca şi cum nu m-ar fi recunoscut şi, într-adevăr, ochii îi erau aproape închişi şi orbiţi de lacrimi. Dar apoi a întins mâna şi m-a atins pe obraz. Vocea îi era foarte stinsă.

– John... oh, John...

– Încerc să te văd mai târziu, la spital.

Am plecat de lângă Anna şi m-am dus la Susan, care continua să stea pe acelaşi scaun.

– O să te ducă poliţia acasă, i-am spus. Eu trebuie să merg cu ei, la secţie.

A încuviinţat din cap.

– S-ar putea să scape, am zis.

A încuviinţat din nou.

– Te simţi bine?

– Da.

Din nou am avut impresia că e supărată de ceva. Adică, totul *era* îngrozitor de penibil.

– OK, am zis. Ne vedem mai târziu.

– John?

– Da.

– I-ai salvat viaţa? Asta făceai acolo?

– Bănuiesc că asta încercam să fac. Da.

– De ce?

– Îmi datorează bani.

– Eu n-aş fi făcut-o în locul tău.

Interesant.

– Ne vedem acasă, am zis.

M-am întors şi-am luat-o spre inspectorul care mă aştepta. Am auzit-o pe Susan strigând:

– John.

M-am întors. Mi-a zâmbit, apoi şi-a ţuguiat buzele plinuţe într-un sărut. *Madonn'*, era nebună. Dar eu oare cât de întreg eram la minte s-o mai iubesc încă?

L-am urmat pe inspector pe trotuar, unde zeci de poliţişti curăţaseră şi baricadaseră un bloc de pe Mott Street. Girofarurile roşii şi albastre ale maşinilor de poliţie aruncau raze de lumină pe clădire, şi blocul arăta cu totul altfel decât cu puţin timp în urmă.

– Soţia dumneavoastră? m-a întrebat inspectorul.

– Da.

– Frumoasă doamnă.

– Mulţumesc.

Ne-am îndreptat către o maşină neoficială, iar el a pus o altă întrebare:

– Nu cumva sunteţi avocatul? Sutter? Avocatul lui Bellarosa?

– Exact.

– Poate că de-aia nu v-au curăţat şi pe dumneavoastră. Nu fac felul avocaţilor.

– Ce noroc pe mine.

A deschis uşa maşinii pentru mine şi a zis:

– V-aţi distrus costumul, domnule Sutter.

– E vechi.

Dar cravata era nouă.

Am petrecut următoarele două ore la Midtown South cu doi poliţişti, povestindu-le evenimentele care duraseră vreo zece minute în realitate. M-am arătat foarte cooperant, deşi, ca avocat, şi mai ales ca avocat al victimei, aş fi putut să-i las baltă şi să plec în orice moment. De fapt, când au început să mă-ntrebe cine cred că a comis atentatul, le-am spus să se limiteze la întrebări legate de fapte. Totuşi, unul din poliţişti a continuat să mă-ntrebe despre Sally Da-da, şi i-am zis să se ducă să-l întrebe pe Sally Da-da despre Sally Da-da. Dar, precum s-a dovedit mai târziu, domnul Da-da era în Florida. Ce convenabil!

Aşa că ne-am tot învârtit în jurul cozii, şi poliţistul ăsta, jumătatea afurisită a echipei, m-a întrebat:

– De ce i-aţi salvat viaţa?

– Îmi datorează bani.

Poliţistul cel bun a zis:

– Vă datorează viaţa. Taxaţi-l pentru asta.

– Cum îi merge?

– Trăieşte încă, a răspuns acelaşi poliţist.

Le-am spus bancul cu mafiotul care a-ncercat să umfle o maşină a poliţiei, dar păreau cam plictisiţi, şi abia dac-au chicotit. Eu căscam de mi se rupeau fălcile, iar ei îmi tot dădeau cafea.

Midtown South nu e o secţie de poliţie obişnuită, ci un soi de cartier general pentru acea zonă din Manhattan, şi spelunca aia colcăia de poliţişti, mai ales la etajul al doilea, unde eram eu. Tot la etajul al doilea era o cameră mare, unde ţineau albume cu fotografii de pistolari italieni. Am petrecut acolo vreo oră, cu un poliţist care-mi

dădea aceste albume purtând eticheta „Băieţi isteţi", ceea ce mi s-a părut nostim.

Am văzut într-o singură oră mai multe mutre de italieni decât văd în Lattingtown în zece ani, dar în niciuna dintre fotografii nu l-am recunoscut pe vreunul din cei doi sportivi cu arme de vânătoare. Mi-am amintit o frază pe care o auzisem odată într-un film poliţist vechi şi am spus:

– Poate au fost talente străine. Ştiţi, câţiva băieţi din Chicago, de exemplu. Verificaţi gările.

– Gările?

– Ştiu eu? Poate aeroporturile.

Am trecut de la fotografii cu macaronari la diapozitive cu câteva duzini de *paesanos* surprinşi de ochiul inocent al camerei de filmat în habitatul lor natural. Poliţistul mi-a explicat:

– Oamenii aceştia n-au fost niciodată arestaţi, aşa că nu avem fotografii cu ei, dar sunt cu toţii băieţi isteţi.

Aşa că ne-am uitat pe ecranul epidiascopului până când au început să mă usture ochii. Căscam şi mă durea capul. Un poliţist a zis:

– Apreciem foarte mult colaborarea dumneavoastră.

– Nicio problemă.

Dar oare aveam să-i arăt cu degetul pe cei doi pistolari dacă le vedeam feţele? Voiam să fiu martor într-un proces de omucidere? Nu, nu voiam, dar aş fi făcut-o. În ciuda tuturor porcăriilor din ultimele câteva luni, rămăsesem un bun cetăţean şi, dac-aş fi văzut mutra oricăruia din cei doi bărbaţi, aş fi spus: „Stop! Ăsta-i unul din ei". Dar până acum, niciunul nu-mi părea cunoscut.

După aceea am început să văd feţe familiare şi m-am albit. Dispozitivele la care mă uitam acum erau fără niciun dubiu cele făcute de la reşedinţa familiei DePauw, cu Alhambra în fundal. Era, de fapt, o retrospectivă a Duminicii Paştelui şi dispozitivele mărite arătau oameni în ţinută de Paşte coborând din maşini mari, negre.

– Hei, îmi amintesc de ziua aceea, am spus.

I-am văzut pe Sally Da-da cu o femeie care putea fi sora Annei, pe Paulie Grăsanul cu una ce putea fi fratele lui şi o mulţime de alte feţe pe care le-am recunoscut de la Giulio şi de la Plaza Hotel, dar niciuna dintre ele nu semăna cu cele pe care le văzusem ochind cu cele două puşti.

Pe ecran a apărut o vedere nocturnă a Alhambrei, apoi John Sutter, spiritual, făcând cu mâna camerei şi drăguţa de Susan în rochia-i roşie, alături de mine, aruncându-mi o privire nerăbdătoare.

– Ăsta e! N-o să uit niciodată mutra asta.

Cei doi poliţişti au chicotit. Unul din ei a spus:

– Arată ca un ucigaş.

– Are ochii ca mărgelele, a fost de acord celălalt.

Spectacolul cu diapozitivele s-a încheiat şi, ca să fiu cinstit, nu i-am putut identifica pe cei doi bărbaţi, dar am zis:

– Uite, sunt dispus s-o iau de la capăt, dar nu astă-seară.

– E bine s-o faci când ai totul proaspăt în minte, domnule.

– E prea proaspăt. Tot ce văd acum sunt patru guri negre de ţeavă.

– Înţelegem.

– Bun. Păi atunci, noapte bună.

Nu chiar, de fapt. Am mai petrecut câteva ore cu un portretist al poliţiei, o femeie drăguţă, aşa că au fost tolerabile. Am fost foarte tentat să-i descriu trăsăturile lui Alphonse Ferragamo, dar poliţiştii iau lucrurile astea în serios şi cred că la fel fac şi eu. Aşa că am încercat să reconstitui în cuvinte felul în care arătau doi broscari pe o stradă slab luminată, ghemuiţi în spatele unei maşini, cu arme de vânătoare care le ascundeau parţial feţele. Linda – aşa o chema pe portretistă – mi-a dat o carte cu schiţe de ochi, guri şi tot restul. Era destul de distractiv, ca un soi de joc de puzzle, şi-am stat umăr lângă umăr, aplecaţi deasupra blocului de desen. Se dăduse cu un parfum plăcut, care-a zis că se cheamă *Obsesie*. În ceea ce mă priveşte, deodorantul se dusese şi urmele de moarte de pe hainele mele începuseră să putrezească.

A făcut două schiţe care, cu unele modificări, arătau ca băieţii cu puştile. Dar eram deja atât de adormit, încât nici nu mai vedeam bine.

– Aţi observat foarte multe, având în vedere împrejurările, a zis Linda. Majoritatea oamenilor se blochează, ştiţi, sunt cuprinşi de-un fel de orbire isterică şi nu pot nici măcar să-ţi spună dacă individul era alb sau negru.

– Mulţumesc. V-am spus că individul din dreapta avea o aluniţă mică în colţul gurii?

A zâmbit.

– Zău? A luat o coală albă şi a zis: Rămâneţi aşa.

Mi-a făcut rapid o schiţă în cărbune, ceea ce a fost puţin jenant. A rupt foia din bloc şi mi-a dat-o peste masă. Am luat-o şi am studiat-o o clipă. Era evident că desenase prea multă vreme ticăloşi, căci individul din schiţă arăta ca un golan rău.

– Trebuie să dorm, am spus.

Se apropiau zorile şi din nou am crezut că terminaseră cu mine în noaptea aceea, dar cine credeţi că şi-a făcut apariţia la Midtown South. Nimeni altul decât domnul Felix Mancuso de la FBI.

– În trecere prin mahala? l-am întrebat.

N-avea chef de glumele mele. Nici eu n-aveam, ca să vă spun drept.

– Cum îi merge clientului meu? m-am interesat.

– Trăieşte, dar mă tem că nu-i e foarte bine. A pierdut mult sânge şi se vorbeşte de-un posibil accident cerebral.

N-am răspuns.

Am vorbit între patru ochi zece sau cincisprezece minute şi l-am pus în temă. M-a crezut că nu ştiam absolut nimic mai mult decât ce le spusesem poliţiştilor şi că într-adevăr nu reuşisem să identific pe niciunul din pistolari după fotografii sau diapozitive. I-am sugerat, totuşi, că domnul Lenny Patrelli făcea parte din conspiraţie.

– Ştim asta, a răspuns. Limuzina a fost găsită în apropiere de aeroportul Newark cu cadavrul lui Patrelli în portbagaj.

– Ce groaznic.

Domnul Mancuso s-a uitat la mine.

– Puteaţi fi omorât, ştiţi asta.

– Ştiu.

– Încă ar mai putea hotărî să vă omoare, a zis.

– Ar putea.

– Credeţi că sunt băieţi buni că v-au cruţat viaţa? Sunteţi recunoscător?

– Am fost. Dar începe să-mi treacă.

– Doriţi protecţie federală?

– Nu, am destule probleme. Nu prea cred că sunt pe lista neagră.

– Nu eraţi, dar acum aţi putea fi. Le-aţi văzut feţele.

– Dar nu asta vom spune presei, nu-i aşa, domnule Mancuso?

– Nu, dar cei care au făcut-o ştiu că i-aţi văzut de aproape, domnule Sutter. Probabil că nu şi-au închipuit c-o să fiţi atât de aproape de ei sau de Bellarosa şi nu erau siguri cine sunteţi. Profesioniştii nu ucid oameni pe care nu li se spune sau nu sunt plătiţi să-i ucidă. Pentru ei, aţi fi putut fi un poliţist sau un preot în civil. Aşa că v-au lăsat în pace mai bine, decât să aibă necazuri cu cei care i-au angajat. Dar acum situaţia s-a schimbat.

M-a privit atent.

– Nu sunt prea îngrijorat, zău. Indivizii ăştia erau profesionişti, cum aţi spus, şi erau din altă parte, domnule Mancuso. Au plecat de mult, şi n-aş fi surprins să-i găsiţi şi pe ei în portbagajul vreunei maşini.

– Aveţi sânge rece, domnule Sutter.

– Nu, sunt realist, domnule Mancuso. Nu încercaţi să mă speriaţi, vă rog. Sunt destul de speriat şi-aşa.

A încuviinţat din cap.

– OK.

M-a privit în ochi şi a zis:

– Eu v-am spus, nu-i aşa? V-am spus că n-o să iasă nimic bun din asta. V-am *spus*. Corect?

– Corect. Iar eu v-am spus *dumneavoastră*, domnule Mancuso, ce-avea de gând Alphonse Ferragamo. Nu-i aşa? Aşa că, dacă doriţi să găsiţi o altă pistă pentru acest atentat, duceţi-vă să vorbiţi cu el.

Bietul domn Mancuso! Arăta somnoros, trist şi foarte dezgustat.

– Urăsc asta, a rostit. Omorurile astea.

L-am informat pe Sfântul Felix că nici mie nu-mi erau cine ştie ce simpatice. Şi tot apropo de mortalitate, l-am mai informat:

– Duhnesc a sânge. Plec.

– Bine. Vă conduc eu. Unde vreţi să mergeţi?

M-am gândit o clipă şi am răspuns:

– La Hotelul Plaza.

– Nu. Vreţi să mergeţi acasă.

Poate că avea dreptate.

– OK. Vă deranjează?

– Nu.

Aşa că, după câteva formalităţi poliţieneşti, inclusiv o promisiune din partea mea că nu voi pleca din oraş, am părăsit Midtwon South şi ne-am urcat în automobilul pus la dispoziţia domnului Mancuso de către guvern, am trecut prin Tunelul Midtown şi-am luat-o către est, pe autostradă. Soarele răsărea şi se anunţa o dimineaţă frumoasă.

Domnul Mancuso a avut probabil acelaşi gând ca şi mine, căci m-a întrebat:

– Vă bucuraţi că sunteţi în viaţă?

– Nespus.

– Mă bucur s-aud asta.

Şi eu.

– Ce face doamna Bellarosa? l-am întrebat.

– Era bine când am văzut-o, acum câteva ceasuri.

– Şi doamna Sutter? m-a întrebat. A fost foarte mâhnită?

– Părea stăpână pe sine când am văzut-o ultima oară.

– Lucrurile astea sunt uneori cu reacţie întârziată. Ar trebui s-o supravegheaţi un timp.

Ar fi trebuit s-o supraveghez din aprilie şi cred că la asta se referea.

– E o femeie puternică.

– Da.

Am vorbit despre nimicuri în timp ce înaintam în direcţia soarelui care răsărea şi, spre cinstea lui, n-a profitat de ocazie ca să scoată de la mine una şi alta, aşa că nu l-am mai enervat nici eu cu Ferragamo.

Ceea ce discutam era probabil plictisitor, fiindcă am adormit şi m-am trezit numai când m-a scuturat el, în dreptul porţilor de la Stanhope Hall, pe care Susan le lăsase deschise. Mancuso m-a dus până la casa de oaspeţi. Am coborât din maşină şi am mormăit nişte mulţumiri.

– O să supraveghem locul, a spus. Suntem oricum pe-aici.

– Aşa-i.

– Vreţi schiţa asta? Ăsta ar trebui să fiţi dumneavoastră.

– Păstraţi-o.

M-am târât până la uşă şi am intrat. În drum spre primul etaj, am dezlipit de pe mine hainele însângerate şi le-am aruncat pe trepte, de unde Lady Stanhope urma să adune mizeria. Am ajuns în baia camerei de oaspeţi gol puşcă (aveam doar inelul de la Yale) şi-am făcut un duş stând jos. *Madonn'*, ce noapte oribilă.

M-am dus în cămăruţa mea şi m-am prăbuşit în pat. Am zăcut acolo holbându-mă la tavan, în timp ce soarele dimineţii intra pe fereastră. Am auzit-o pe Susan în hol, apoi pe scară. După zgomot, cred că aduna hainele.

Câteva minute mai târziu, am auzit un ciocănit în uşă.

– Intră, am zis.

Susan a intrat. Purta un halat de baie şi avea un pahar cu suc de portocale în mână.

– Bea asta, a zis.

Am luat sucul de portocale şi l-am băut, deşi aveam stomacul plin de acid de la cafea.

– Poliţistul care m-a adus acasă a zis c-ai fost un tip norocos, a zis ea.

– Sunt în mod cert un norocos. Mâine o să joc la ruleta rusească.

– Ei, înţelegi ce-a vrut să spună. Sunt norocoasă să te am acasă, a adăugat.

N-am răspuns, şi ea a tăcut o vreme. În cele din urmă, a întrebat:

– E mort?

– Nu. Dar e-n stare critică.

A dat din cap afirmativ.

– Ce simţi? m-am interesat.

– Nu ştiu, a răspuns. Poate c-ai făcut ce trebuia.

– Timpul o să hotărască, am informat-o. Sunt obosit.

– Te las să dormi. Mai ai nevoie de ceva?

– Nu, mulţumesc.

– Somn uşor.

A plecat şi a închis uşa în urma ei.

În timp ce zăceam acolo, am avut senzaţia ciudată că făcusem ce trebuia, dar dintr-un motiv greşit. Adică, instinctul meu de fiinţă umană decisese să-i salvez viaţa. Dar raţiunea îmi spunea că lumea ar fi fost mult mai bună fără Frank Bellarosa. În special, partea asta de lume.

Dar îi *salvasem* viaţa, şi încercam să mă conving că o făcusem pentru că aşa trebuia. Ca să spun drept, o făcusem pentru că voiam să sufere, să fie umilit ştiind că e ţinta propriilor oameni şi să fie judecat de societate, nu de gunoaiele care n-aveau dreptul moral sau legal de-a lua viaţa cuiva, nici măcar a unuia de-al lor.

De asemenea, voiam partea mea de răzbunare.

În timp ce-mi spuneam adevărul, am admis, totuşi, că îmi plăcea individul. Adică, ne simpatizaserăm de la bun început. Şi dacă Frank Bellarosa avea vreun gând conştient acum, se gândea probabil ce

bun băiat fusesem să nu-l las să sângereze de moarte. *Mamma mia*, ar fi trebuit să comandăm o pizza.

A-ţi limpezi creierul şi a-ţi descărca şi conştiinţa în acelaşi timp e destul de obositor, aşa că m-am gândit la Linda portretista şi-am adormit.

35

Afurisitul a supravieţuit, bineînţeles, în bună parte graţie spiritului meu de cercetaş şi cunoştinţelor de prim-ajutor pe care le dobândisem în armată. Presa a făcut mare caz de faptul că i-am salvat viaţa lui Bellarosa, şi una dintre întrebările stupide care a apărut într-un sondaj de opinie a fost: „Aţi salva viaţa unui cap muribund al Mafiei?" Toţi cei şase care au răspuns au spus da, dându-i de zor cu creştinismul şi chestii de-astea. Sally Da-da s-ar fi putut să aibă o părere uşor diferită dacă-l întrebau, şi bănuiam că era ofticat pe mine.

Era spre mijlocul lui octombrie acum, ziua lui Columb, ca să fiu mai exact, şi poate a fost unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să-i fac o vizită lui Frank Bellarosa, externat de vreo două săptămâni şi convalescent la Alhambra.

Nu-l mai văzusem şi nu mai vorbisem cu el de la nefericita noastră cină la Giulio, şi nici măcar nu-i trimisesem flori sau cartea mea de vizită. De fapt, *mie* îmi datora flori. Urmărisem ştirile referitoare la îmbunătăţirea stării lui şi aşa mai departe. Jenny şi cu mine ne-ntâlneam din când în când la masă, în Manhattan, şi îmi furniza ultimele bârfe din lumea Mafiei. Cea mai recentă era următoarea: spre deosebire de unele atentate nereuşite ale Mafiei, în care victimei supravieţuitoare i se garanta un fel de suspendare a execuţiei în schimbul faptului că înţelesese că a meritat ceea ce era gata să păţească, contractul pe capul lui Frank Bellarosa era încă în vigoare.

Relaţiile dintre mine şi domnişoara Alvarez evoluaseră mai mult către un plan spiritual şi intelectual, ceea ce înseamnă că nu mă culcam cu ea. Chiar aşa. Asta complica într-adevăr lucrurile.

Într-o dimineaţă blândă şi însorită de octombrie, am intrat prin spate pe domeniul Alhambra şi am fost oprit lângă Fecioara Maria de către doi bărbaţi purtând impermeabile albastre pe care străluceau literele FBI. Purtau amândoi M-16-uri negre. M-am prezentat, iar ei mi-au cerut actul de identitate, deşi păreau să ştie cine sunt. L-am scos şi unul din ei a folosit un radio-emiţător să vorbească cu cineva. Am auzit doar o parte din conversaţie, şi suna ca şi cum tipul din partea cealaltă se dusese să vadă dacă domnul Bellarosa primea, cum se spune. Cred că primea, pentru că unul din agenţii FBI a spus că trebuie să mă percheziţioneze, şi a făcut-o. M-a escortat înspre casă.

Ştiam, bineînţeles, că garda fusese schimbată la Alhambra. Ei bine, e drept că doi dintre ei muriseră. Tony şi celelalte persoane care se fâţâiseră pe-acolo toată vara dispăruseră, fie din voinţă proprie, fie prin decret guvernamental. În orice caz, acum se ocupau federalii de asta şi Frank, deşi mai în siguranţă, era mai puţin liber, ca şi păsările lui din cuştile aurite. Nu era de fapt arestat; potrivit presei, se pare că trecuse de partea cealaltă. Hei, voi l-aţi condamna?

Tipul cu M-16 mi-a spus în timp ce mergeam:

– Aţi înţeles că v-a concediat ca avocat şi deci tot ce vă spune nu constituie informaţii confidenţiale?

– Mi-am cam închipuit asta.

Majoritatea agenţilor FBI sunt avocaţi şi poate chiar tipul ăsta, cu uniformă primită de la guvern şi carabină, era avocat. Îmi place să văd avocaţii făcând lucruri bărbăteşti. E bine pentru imaginea profesiei noastre.

– Soţia lui e acasă? am întrebat.

– Astăzi nu. Stă cu rudele.

– Domnul Mancuso e aici?

– Nu sunt sigur. Am traversat patioul care era acoperit de frunze uscate şi am trecut pe lângă cuptorul de pizza a cărui uşă ruginise. Am intrat în conac pe uşa din dos, unde un alt agent, îmbrăcat în costum, m-a luat în primire şi m-a condus în curtea interioară.

Curtea interioară era plină cu buchete şi coşuri de flori, şi mirosea ca un cavou. *Mamma mia,* ce le plăceau oamenilor ăstora florile tăiate! Am tras cu ochiul la câteva cartonaşe. Pe cel mai mare aranjament floral era unul pe care scria: *Bun venit acasă, Frank. Fă-te bine. Cu dragoste, Sal şi Marie.* Nu. Să fi fost oare Sally Da-da? Cum o chema pe sora Annei? Am impresia că Marie. Ce tupeu incredibil!

În curtea interioară mai erau câţiva *federales,* şi unul dintre ei a plimbat pe mine un detector de metale în timp ce admiram florile.

Detectorul a început să ţiuie şi tipul a zis:

– Vă rog să vă goliţi buzunarele, domnule.

– A ţiuit pentru că am boaşe de alamă, l-am informat, golindu-mi buzunarele în acelaşi timp.

Purtam o jachetă de vânătoare din tweed, poate nu cea mai potrivită alegere pentru această ocazie, şi în mod sigur aveam în buzunarul lateral un briceag care le scăpase celor cu percheziţia, pe care-l folosesc ca să extrag cartuşele neexplodate din carabină. Nu i-am mai spus asta, pentru că tipul arăta şi-aşa destul de încordat.

– Pot să vi-l iau, domnule?

I-am dat briceagul, după care a trecut din nou detectorul pe mine. În timp ce făcea asta, am observat o infirmieră traversând curtea interioară. Era o femeie în vârstă, nu una tinerică, şi părea dură, genul care face clisme cu apă de la gheaţă fără să zâmbească măcar.

Agentul m-a condus sus.

– Dacă e în birou, cunosc drumul, am zis.

– Trebuie să vă duc până la uşă, domnule, a răspuns.

Dumnezeule, locul ăsta devenea insuportabil.

Am ajuns la uşa închisă a biroului. Agentul a ciocănit o dată şi a deschis-o. Am intrat, iar el a închis-o în urma mea.

Bellarosa stătea pe acelaşi scaun pe care stătuse în noaptea când băusem grappa împreună. Purta un halat de baie cu dungi albastre şi papuci de casă, ceea ce-l făcea să arate mai bătrân, sau poate doar inofensiv. Am observat că nu se bărbierise.

Fără să se ridice, şi-a întins mâna spre mine şi a zis:

– Nu pot să mă ridic aşa uşor.

Am dat mâna cu el. Am văzut că pielea-i, de obicei bronzată, era palidă acum. Am observat câteva cicatrice roşietice pe faţă şi gât, acolo unde-l loviseră schijele.

– Cum te simţi, Frank?

– Binişor.

– Arăţi ca dracu'

A râs.

– Da. Nu prea ies afară. Lipsă de exerciţiu. Tot îmi găsesc afurisite de schije în picioare, iar pieptul mă doare de parcă m-ar fi lovit un camion. Trebuie să folosesc bastoanele astea acum. A luat un baston rezemat de scaun. Ca bunică-mea. A ridicat bastonul. Pocnesc pe oricine trece. A răsucit bastonul şi m-a lovit în glumă peste şold. A râs. Ca bunică-mea. Stai jos.

M-am aşezat într-un scaun vizavi de al lui.

– Vrei un pic de cafea? Filomena mai e încă aici. E singura care-a mai rămas. Restul sunt numai nenorociţi de federali. Până şi infirmierele. Vrei cafea?

– Desigur.

A luat un walkie-talkie şi a urlat:

– Cafea! L-a pus jos şi a zâmbit. Le dau la toţi de lucru.

Arăta într-adevăr ca dracu', dar n-am observat niciun semn de accident cerebral. De fapt, părea ascuţit la minte ca-ntotdeauna, poate doar puţin somnoros, dar putea fi din cauza calmantelor.

– Ce mai face Anna? l-am întrebat.

– E bine. E cu nebuna de soră-sa în Brooklyn.

– Marie? Cea măritată cu Sally Da-da?

S-a uitat la mine şi a încuviinţat din cap.

– Federalii cred că a fost cumnatul tău, ştii? am zis.

A ridicat din umeri.

– El conduce acum. Aşa-i? am continuat.

– Ce să conducă?

– Imperiul.

A râs.

– Imperiul? Nu ştiu de nici un imperiu.

– Ai face mai bine să ştii, Frank, altfel o să te trezeşti într-o dimineaţă şi n-o să mai fie nimeni afară cu M-16-uri. O să fii doar tu cu bastoanele tale şi Sally Da-da făcându-ţi o vizită. *Capisce?*

A zâmbit.

– Parc-ai fi afurisitul de Mancuso.

– Ziarele au spus că tu colaborezi.

A pufnit.

– Porcării. Din nou porcăriile lui Ferragamo, să mă facă să par un turnător. Ticălosul tot mai vrea să mă vadă mort.

Ca să spun drept, nu prea dădusem crezare posibilităţii ca Frank Bellarosa să lucreze acum pentru Alphonse Ferragamo.

– Ascultă, Frank, am zis, din câte-am înţeles de la Jack Weinstein nu mai sunt avocatul tău, dar, dacă aş fi, te-aş sfătui să colaborezi cu guvernul. Presupun că măcar te-ai gândit la asta, altfel n-ai fi înconjurat de FBI.

S-a jucat o vreme cu mânerul bastonului şi mi-am zis că arată într-adevăr ca un bătrân.

– Sunt protejat pentru că sunt martor la o crimă, a zis. Omorârea lui Vinnie. Exact ca tine. Înţelegi? Sunt ţinta organizaţiilor criminale.

A zâmbit.

– Frank, nu datorezi niciun pic de loialitate oamenilor care au încercat să te omoare, am zis. Asta-i ultima ta şansă să nu intri-n puşcărie, să rămâi în viaţă şi să pleci undeva cu Anna, s-o luaţi de la-nceput.

S-a uitat la mine un minut întreg, apoi a întrebat:

– Ţie ce-ţi pasă?

Bună întrebare.

– Poate că-mi pasă de Anna, am zis. Poate că-mi pasă de justiţie. Sunt un bun cetăţean, am adăugat.

– Zău? Atunci să-ţi spun eu ceva, domnule Cetăţean. Frank Bellarosa nu vorbeşte cu federalii.

– Chiar oamenii tăi au încercat să te omoare, Frank..

– A fost o neînţelegere. Ştii cum s-a întâmplat. Blestematul de Ferragamo m-a aranjat. Dar acum am clarificat totul cu oamenii mei.

– Chiar aşa? Atunci du-te să faci o plimbare cu Sally Da-da.

– Hei, consiliere, nu ştii nimic despre lucrurile astea.

– Ştiu c-am văzut ce-au făcut două arme de vânătoare cu două ţevi. Am văzut capul lui Vinnie explodând ca un dovleac şi te-am văzut pe tine făcând un salt înapoi prin geam.

A zâmbit.

– Vezi de ce-mi plătesc aşa bine avocaţii?

Că veni vorba, nu văzusem niciun ban de la el până acum, dar nu voiam să aduc vorba de asta. Am spus, totuşi:

– Aş vrea să-mi explici de ce am fost concediat.

A ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Dintr-o mulţime de motive. Ce ţi-a spus Jack?

– Nu prea multe. A spus doar c-am primit o vacanţă şi c-ar trebui să fiu încântat. Asta-i adevărat. A mai spus c-o să mă sune ca martor pentru alibiul tău, dacă eşti judecat pentru omucidere. Asta nu mai e aşa de încântător.

– Da. Mai vedem noi. Federalii nu te plac, a adăugat. Aşa că le-am făcut o mică favoare şi te-am concediat.

– Interesant. Şi ei ce favoare îţi fac în schimb?

Nu a răspuns, dar a zis:

– Asta nu-nseamnă că nu putem rămâne prieteni. De fapt, ne-nţelegem mai bine doar ca prieteni şi vecini. Aşa-i?

– Bănuiesc că da. Mai sunt încă italian onorific?

A râs.

– Sigur. Hei, şi mai bine, te fac *napoletano* onorific. Ştii de ce? Pentru că ai rămas pe loc şi i-ai arătat individului degetul când se gândea să te lichideze.

De unde, pentru numele lui Dumnezeu, ştia asta? Darn-aveam de gând să întreb.

Bellarosa începuse să fie mai binedispus. A zis:

– Hei, tot o mai regulezi pe Alvarez aia?

– Sunt un om însurat.

A zâmbit.

– Mi-a spus că umblă vorba pe străzi că însuşi cumnatul tău a făcut un contract pe capul tău. Şi-o laşi pe nevastă-ta să doarmă acolo?

– Ce-are a face una cu alta?

Bănuiesc că tot nu înţelegeam relaţiile de familie italieneşti. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să se ducă Susan să stea la rude care ar încerca să mă omoare. De fapt, cam asta se întâmplă de fiecare dată când se duce la Hilton Head. Dar William Ciocănitoare mă *vrea* doar mort: e prea zgârcit să angajeze pe cineva să facă treaba. I-am zis lui Bellarosa:

– Sally ţi-a trimis flori. Vine pe-aici să te vadă?

Nu a răspuns direct la întrebarea mea, dar a zis:

– Tipul e sicilian. Sicilienii au o vorbă: „Ţine-i pe prieteni aproape, dar pe duşmani şi mai aproape". *Capisce?*

– Da, dar cred că toţi sunteţi nebuni. Nu *eu* sunt nebun, Frank. *Voi* sunteţi.

A ridicat din umeri.

– Îi plătesc pe cei doi pistolari pentru o lovitură aproape ratată? l-am întrebat.

A zâmbit.

– Pot să păstreze jumătatea primită ca avans. Cealaltă jumătate n-o mai primesc. Eu aş face altfel, a adăugat.

– Cum aşa?

A răspuns ca şi cum se gândise deja la asta.

– Ei bine, armele de vânătoare sunt bune ca să lichidezi oameni şi să bagi pe toată lumea în sperieţi. Înţelegi? Dar după aceea trebuie să-l termini pe tip cu un glonţ în cap, pentru că o droaie de indivizi poartă vestă acum. Aşa-i?

– Tehnicile variază, sunt sigur. Hei, Frank, cum se face că tu purtai vestă, şi eu nu?

– Ţi-am spus, tu eşti civil. Nu-ţi face griji pentru asta. Hei, vrei o vestă? Îţi dau una de-a mea.

A râs.

S-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat tipul de la FBI urmat de Filomena, care ducea o tavă. M-am ridicat s-o ajut, dar mi-a dat de-nţeles c-o incomodez, aşa că m-am aşezat. Nu sunt multe femei a căror înfăţişare ar putea fi înfrumuseţată de o barbă, dar Filomena era una dintre ele.

A pus tava pe masă şi a turnat două ceşti de cafea. Frank i-a spus ceva în italiană, ea i-a răspuns ceva şi au ţinut-o tot aşa. În timp ce se certau, ea i-a pus frişcă şi zahăr în cafea, apoi i-a uns un biscuit cu unt. În ciuda disputei, mi-am dat seama că ţineau unul la altul.

– Spune-i că-mi place de ea, am zis.

A zâmbit şi a vorbit cu Filomena în italiană.

Ea m-a privit şi a scos un fel de grohăit, apoi a lătrat ceva la mine.

Bellarosa a tradus.

– A zis că ai o soţie frumoasă şi c-ar trebui să te porţi cum trebuie. Italiencele au impresia că vrei să te culci cu ele atunci când le faci un compliment, a adăugat el. Cred că toţi bărbaţii sunt porci.

– Au dreptate.

Filomena mi-a aruncat o privire şi a plecat.

Am luat puţină cafea, dar am observat că Bellarosa nu s-a atins de a lui şi nici de biscuiţi.

– Frank, i-am zis, nu sunt aici ca să fac treaba guvernului, dar te sfătuiesc să-ţi pui în aplicare gândirea machiavelică şi să vezi ce e bine pentru soţia şi fiii tăi. Îţi spun asta pentru că-mi placi, am adăugat.

A părut să se gândească la cele spuse de mine, apoi a zis:

– Să-ţi spun ceva, consiliere: în prezent, lucrurile stau altfel. Acum douăzeci de ani nimeni nu vorbea cu poliţia sau cu federalii. Acum găseşti tipi dispuşi s-o facă şi de-o parte, şi de cealaltă. Vor să facă bani, să-şi trăiască viaţa, apoi intră într-un mic bucluc cu legea şi nu vor să stea la mititica. Înţelegi? Aşa că ciripesc. Nu-nţeleg că ori eşti gata să faci douăzeci de ani când intri în meseria asta, ori nu mai intri. Acum toţi au ambiţii mic-burgheze, tipii ăştia. Vor să se culce în fiecare seară cu soţiile şi amantele, să-şi vadă copiii plecaţi la şcoli, chiar să joace golf. Pe vremea unchiului meu, un om îşi făcea cei douăzeci de ani fără să zică nici pis, apoi se-ntorcea şi nevastă-sa îl îmbrăţişa, copiii îi pupau mâna, iar partenerii îl puneau la curent cu noutăţile. Înţelegi? Azi, pe care-l mai rabdă pipota să facă asta? Aşa că blestematul de procuror federal propune târguri. Eu însă nu fac târguri cu federalii, ca să-mi scap pielea. Prietenii mei ar fi trebuit să-nţeleagă asta. Ar fi trebuit să înţeleagă că Frank Bellarosa nu-i un nenorocit de turnător, cum sunt jumătate din ei. Ştii ce-am învăţat la La Salle? Conduci prin exemplu. Nu-ţi compromiţi onoarea. Dacă treaba asta, organizaţia asta vrea să meargă înainte, atunci trebuie să le arăt tuturor cum s-o ducă înainte. Trebuie să le dau exemplul meu, chiar dacă au încercat să mă omoare şi chiar dacă acum sunt înconjurat de federali. Asta-nseamnă că ai boaşe, consiliere, Boaşe. *Capisce?*

Într-adevăr, înţelegeam. Prost plasate, dar într-adevăr, boaşe.

– *Capisco.*

A zâmbit.

– Da. Hei, s-ar putea ca organizaţia să fi decăzut în zilele noastre, dar nu poţi să zici că n-au încă oarece clasă şi stil. Nu s-au atins de tine, nu?

– Înţeleg şi ei ce-i aia reclamă proastă, am răspuns. Să te omoare pe tine e una, să mă omoare pe mine, alta.

– Da. Noi încă avem reclamă bună. Vrem o reclamă bună. Avem *nevoie* de reclamă bună. *Melanzane* şi spaniolii împuşcă pe toată lumea şi după aceea se-ntreabă de ce nu-i place nimeni. Aşa-i?

– Tehnicile variază, am zis.

– Da, dar scursurile astea n-au niciun fel de tehnică.

Nu prea aveam cine ştie ce chef să dezbat meritele organizaţiilor criminale rivale. Bellarosa avea un punct de vedere. Anume: chiar dacă Sally Da-da voia să mă vadă mort pentru că-l supărasem, ştia că a mă ucide nu era bine nici pentru reclamă, nici pentru afaceri. Aşa că domnia sa, John Sutter, scăpase din foc şi sabie doar cu costumul şi cravata distruse, protejat de aura lui de presupusă putere şi înaltă poziţie socială. Fără sânge albastru pe trotuarele din Little Italy. Nu mă mir că Frank Bellarosa nu considerase necesar să port o vestă antiglonţ. Totuşi, eu aş fi preferat să port una când pistolarul îşi îndreptase carabina către mine.

L-am privit o clipă pe Bellarosa. Deşi faţa îi era suptă şi trupul mi se părea oarecum împuţinat, pântecele tot i se contura sub halatul de baie. Într-adevăr, să fii lovit de trei cartuşe de calibru opt, chiar atunci când porţi vestă antiglonţ, nu face nimănui bine la sănătate. Văzându-l acolo, o epavă din punct de vedere fizic, nu m-am putut abţine să nu mă-ntreb dacă nu cumva şi psihicul lui avusese de suferit. Adică, părea normal, dar ceva se schimbase. Poate era doar prezenţa federalilor în casă. Asta ar deprima pe oricine.

Mi-a cerut să-i dau o sticlă de sambuca, ascunsă în dosul unor cărţi pe un raft din bibliotecă. Am găsit-o. Am văzut pe raft şi un vas cu gălbenele proaspăt culese, gălbenele mari, galbene, de soiul

celor pe care le plantaserăm George şi cu mine la Stanhope Hall. Interesant.

I-am dat sticla din care şi-a turnat o porţie zdravănă în ceaşca de cafea, a băut, apoi şi-a turnat încă una.

– Vrei?

– E puţin cam devreme.

– Daa. Afurisita aia de soră nu vrea să mă lase să beau. Din cauza antibioticelor pe care le iau. Rahat, şi sambuca e un antibiotic. Aşa-i? Poftim, pune-o de unde ai luat-o.

Am pus sticla înapoi în spatele cărţilor. Mamă, ce se mai schimbaseră lucrurile la Alhambra! Acum eram *eu* deprimat. M-am uitat la ceas, ca şi cum ar fi trebuit să plec. M-a văzut şi a zis:

– Stai jos o clipă. Trebuie să-ţi spun ceva.

Mi-a făcut semn cu capul să m-aşez lângă el.

– Stai pe perniţa asta.

A arătat spre tavan cu degetul mare, gest din care-am înţeles că puteau fi microfoane în cameră.

M-am aşezat pe o perniţă, lângă el.

S-a aplecat spre mine şi mi-a spus încet:

– Lasă-mă să-ţi dau un sfat, consiliere. Nu prea aflu multe acum, dar am auzit că Ferragamo îţi vrea gâtul. Şi asta nu ca să-mi strice mie alibiul, ci pentru că l-ai ofticat la tribunal şi mi-ai salvat viaţa, dându-i peste cap tot aranjamentul. Aşa că acuma i-a intrat în cap să se răzbune. Ai grijă de tine.

– Ştiu.

Culmea ironiei: lui Frank Bellarosa i se propunea un târg, iar pe mine mă păşteau zece ani de închisoare pentru sperjur. Singurul om care putea depune mărturie împotriva mea era Frank Bellarosa. Bellarosa înţelesese asta, firește, şi sunt sigur că nu-i scăpase ironia. De fapt, chiar a zâmbit şi a zis:

– Hei, consiliere, n-o să te torn. Chiar dacă mă strâng cu uşa şi trebuie să le dau nişte oameni, pe tine n-o să i te torn lui Ferragamo.

Omul ăsta întâi te băga în bucluc, apoi te scotea, după care îţi spunea că-i datorezi o favoare pentru ajutor, apoi îi făceai o favoare care te vâra şi mai rău în bucluc, şi tot aşa. Acum cred că voia să-i mulţumesc. Vorbind la fel de încet ca şi el, am zis:

– Frank, nu-mi mai face nicio favoare, te rog. Nu cred că mai pot supravieţui multor favoruri de-ale tale.

A râs, dar cred că avea coastele făcute praf, deoarece s-a crispat de durere, iar faţa i s-a albit şi mai mult. A înghiţit ultimul rest de sambuca, a rămas nemişcat o vreme, până când respiraţia i-a revenit la normal, apoi s-a ridicat un pic în scaun şi m-a întrebat:

– Ce mai face soţia ta?

– Care din ele?

A zâmbit.

– Susan. Soţia ta.

– De ce mă-ntrebi? Doar vine pe-aici.

– Da... dar n-am mai văzut-o de mult.

– Nici eu. S-a-ntors acasă ieri.

– Da. A fost să-i vadă pe copii la şcoală. Aşa-i?

– Aşa e.

Înainte de asta se mai dusese o dată la Hilton Head, oprindu-se-n drum la Key West să-l vadă pe fratele ei, Peter, care se pare că suferă de fototropie.

Susan şi cu mine n-am avut prea multe să ne spunem în ultima vreme, dar am schimbat câteva cuvinte, iar eu i-am sugerat să nu mai vină aici. Am avut impresia c-a fost de acord, dar probabil că tot venise; chiar ieri, de fapt, dacă florile alea erau de la ea. Probabil că Frank uitase de ele.

Firește, ar fi trebuit să mă mut, dar e greu să te muţi. Una la mână, mă simţeam în parte răspunzător pentru ceea ce ni se întâmplase din aprilie încoace. De asemenea, Susan era mai mult plecată de-acasă, aşa că mutatul nu era o problemă presantă. Iar Susan şi cu mine puteam sta săptămâni întregi fără să vorbim. Cu banii, ca să fiu

sincer, nu stau prea bine, aşa că asta e. O mai iubeam încă, ea mă iubea pe mine şi mă rugase să rămân.

Iată-mă în postura de soţ singuratic, trăind în casa soţiei, aproape falit, martor al unui şef mafiot, posibilă ţintă a unui asasinat, un paria pentru societate, un căpitan fără vapor şi o ruşine pentru firma mea de avocatură. Apropo, firma îmi trimisese o scrisoare oficială la biroul din Locust Valley pe care hotărâsem s-o citesc. În scrisoare mi se cerea să mă disociez de acum încolo de Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds. Era semnată de toţi asociaţii principali, în activitate sau retraşi, chiar şi de cei care nu-şi mai puteau aminti măcar propriile nume, ca să nu mai vorbim de-al meu. Una dintre semnături era a lui Joseph P. Sutter. Tata-i foarte glumeţ.

Ei, ducă-se dracului Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds. Meritau toţi câte-o bătaie cu ţeava de plumb. În acelaşi timp, ar fi putut să-mi ofere câteva stimulente ca să plec.

– Mă bucur că nu-i ofticată pe mine, a zis Bellarosa.

M-am uitat la el.

– Cine?

– Soţia ta.

– De ce-ar fi?

– Pentru că soţul ei era să moară din cauza mea.

– Nu fi prost, Frank. Păi, chiar zilele trecute îmi spunea: „John, abia aştept să se facă Frank mai bine, ca să mergem iarăşi cu toţii la Giulio".

A încercat să se abţină, dar nu a reuşit să nu râdă, şi din nou l-au durut coastele.

– Hei... termină... mă omori...

M-am ridicat.

– OK, Frank, să-ţi spun ceva care nu mai e aşa nostim. Ştii al dracului de bine că Susan şi cu mine abia dacă ne mai vorbim, şi ştii al dracului de bine şi de ce. Dacă ea vrea să vină aici, o priveşte, dar

n-am chef să-mi vorbeşti tu despre ea ca şi cum ai face-o din politeţe. OK?

Bellarosa a privit în gol, ceea ce învăţasem că e modul lui de a arăta că vrea să schimbe subiectul.

– Trebuie să plec, i-am zis. Am luat-o către uşă. Să-i spun sorei că ai nevoie de ploscă?

A ignorat zeflemeaua şi a răspuns printr-o întrebare:

– Hei, ţi-am mulţumit vreodată că mi-ai salvat viaţa?

– Nu-mi amintesc.

– Bine. Ştii de ce. Pentru că „mulţumesc" nu-nseamnă nimic în meseria mea. „Mulţumesc" le spui femeilor şi străinilor. Ce-ţi spun eu ţie, consiliere, e că-ţi rămân dator cu una.

– Isuse Hristoase, Frank, sper că nu vrei să zici o favoare?

– Ba da. O favoare. Voi nu înţelegeţi favorurile. Pentru italieni, favorurile sunt ca banii la bancă. Adunăm favoruri, facem negoţ cu ele, le numărăm ca pe active, le ţinem cu dinţii şi ne bazăm pe ele. Îţi datorez o mare favoare. Pentru viaţa mea.

– Păstreaz-o.

– Nu. Trebuie să-mi ceri o favoare.

M-am uitat la el. Era ca şi cum îmi oferea o amuletă italienească. Dar nu poţi avea încredere în amulete.

– Dacă ai fi judecat pentru omucidere, am zis, şi ţi-aş cere ca Jack Weinstein să nu mă citeze ca martor al tău, ai face asta chiar dacă ar însemna să fii condamnat pentru un omor pe care nu l-ai comis?

Nici măcar n-a ezitat.

– Ce ceri, aia primeşti. Îţi datorez viaţa.

Am încuviinţat din cap.

– Bine, să mă mai gândesc. Poate găsesc o favoare mai mare şi mai bună.

– Sigur. Hei, mai treci pe-aici.

Am deschis uşa, apoi m-am întors către el.

– Hei, o ştii pe-aia cu indienii care stau pe plajă, ştii, şi debarcă Columb şi le zice: *Buon giorno,* şi unul dintre indieni se-ntoarce către nevastă-sa şi-i spune: „Rahat, uite ce vecini avem".

În timp ce închideam uşa în urma mea, l-am auzit râzând şi tuşind.

36

M-am decis până la urmă să mă duc în Wall Street să-mi onorez afacerile de acolo. Am stat în biroul meu, fostul birou al tatălui meu, şi m-am întrebat cum de-am putut să-mi irosesc atâţia ani din viaţă în biroul acela. Printr-un act de voinţă, m-am aşezat la treabă şi-am făcut pentru firma şi clienţii mei ceea ce făcusem şi-n Locust Valley, în principiu; adică am întocmit note despre fiecare client şi caz în parte şi-am împărţit totul la avocaţii care mi s-au părut cei mai potriviţi pentru fiecare client şi caz. Asta a fost mai mult decât a făcut tata şi mai mult decât Frederic Perkins, înainte de a se arunca pe fereastră.

În pofida loialităţii şi a conştiinciozităţii mele, eram la fel de bine-venit în Wall Street 23, ca o cădere de patru sute de puncte la Bursă. Cu toate acestea, m-am dus acolo timp de mai bine de-o săptămână. Nu vorbeam decât cu secretara mea, Louise, care părea supărată pe mine c-o lăsasem de izbelişte în ultimele luni, încercând să răspundă la tot felul de întrebări din partea clienţilor şi asociaţilor mei referitoare la dosarele şi cazurile domnului Sutter.

Ca să pot sta până la ore târzii în Wall Street, precum şi din alte motive, locuiam la Clubul Yale din Manhattan. Clubul e o clădire foarte mare şi confortabilă pe Vanderbilt Avenue, iar camerele sunt chiar drăguţe. Nici micul dejun şi nici cina nu sunt rele, iar barul

arăta prietenos. În salonul de cocteiluri se află un ecran cu evoluţia cursului la Bursă, ca să vezi dacă-ţi poţi permite să stai acolo; există o sală de gimnastică cu bazin de înot şi terenuri de sport, iar clientela e formată din absolvenţi de la Yale. Ce-şi mai poate dori un om? Ai putea locui aici permanent şi mulţi membri în situaţia mea ar face asta, dar clubul nu încurajează şederea prelungită a soţilor despărţiţi şi, în ultimii ani, a soţiilor despărţite. În ceea ce le priveşte pe acestea, ai putea da de bucluc la club, dar eu avusesem destule necazuri în ultima vreme, aşa că după cină citeam doar ziarele în salonul mare, fumam un trabuc şi luam Porto, ca şi ceilalţi gentlemeni în tweed, apoi mă duceam la culcare.

Într-o seară am adus-o pe Jenny Alvarez la cină, iar ea mi-a spus, apropo de club:

– În ce lume trăieşti tu!

– Cred că nu prea m-am gândit niciodată la asta.

Am vorbit despre campionatele mondiale, iar ea m-a necăjit cu patetica pierdere a echipei Mets în faţa lui Yankees cu patru la zero. Cine ar fi crezut?

Am vorbit despre orice, în afară de Bellarosa, ştiri de televiziune şi sex, doar ca să ne arătăm unul altuia, cred, că avem o prietenie solidă, bazată pe preocupări comune. De fapt, aşa cum s-a dovedit ulterior, în afară de baseball, n-aveam nicio preocupare comună. Am ajuns să vorbim despre copii, iar ea mi-a arătat o fotografie a fiului ei. Şi, deşi era clar că încă ne mai plăceam, nu am invitat-o la mine în cameră.

Am petrecut în total aproape două săptămâni la Clubul Yale, ceea ce mi-a convenit, pentru că n-am mai avut de-a face cu prietenii şi rudele din Long Island. În weekend i-am vizitat pe Carolyn şi Edward la şcolile lor.

Spre mijlocul săptămânii următoare, aproape că nu mai aveam nicio scuză să stau departe de Lattingtown, aşa că am plecat de la

Yale Club şi m-am întors la Stanhope Hall. Am descoperit că Susan tocmai se pregătea să plece într-o nouă călătorie la Hilton Head şi Key West. Poate că invidiaţi oamenii ca noi pentru timpul şi banii pe care ne permitem să-i cheltuim spre a evita situaţiile neplăcute; s-ar putea să aveţi dreptate. Dar, în cazul meu, cel puţin, banii se cam terminau şi timpul, de asemenea, iar suferinţa ar fi fost la fel de mare dacă eram antreprenor sau funcţionar. Era clar că trebuia făcut ceva. I-am spus lui Susan înainte să plece:

– Dacă plecăm de aici definitiv, cred că aş putea să trec peste ce-a fost. Cred că putem s-o luăm de la capăt.

– Te iubesc, John, dar nu vreau să plec, a răspuns. Oricum, cred că n-ar folosi la nimic. Ne rezolvăm problemele aici sau ne despărţim aici.

– Tot te mai duci în vizită alături? am întrebat-o.

A încuviinţat din cap.

– Aş vrea să nu te mai duci acolo.

– Trebuie să fac asta în felul meu.

– De ce?

Nu a răspuns direct, dar a zis:

– Şi tu ai fost în vizită alături. Şi nu mai eşti avocatul lui. De ce te-ai dus?

– Susan, nu-i acelaşi lucru dacă mă duc eu acolo şi dacă te duci tu. Nu mă scoate din sărite întrebându-mă de ce.

– Bine, dar o să-ţi spun că n-ar trebui să te mai duci nici tu, a răspuns.

– De ce nu? Complic lucrurile?

– Poate. Situaţia e şi-aşa destul de complexă.

Cu aceste cuvinte a plecat la aeroport.

În ciuda sfatului lui Susan, vreo săptămână mai târziu, într-o zi umedă şi mohorâtă de noiembrie, m-am hotărât să mă duc să iau

banii pe care mi-i datora Frank Bellarosa şi, ceea ce era mai important, să-i cer o favoare. Din cauza vremii ploioase am intrat pe poarta din faţă. Cei trei agenţi FBI de-acolo au fost extrem de serviabili, şi-am simţit o uşoară nostalgie după Anthony, Lenny şi Vinnie.

În timp ce stăteam sub streaşina casei portarului, l-am văzut pe unul dintre agenţi uitându-se la mine pe geam în timp ce vorbea cu cineva la telefon. Alţi doi agenţi stăteau lângă mine cu carabinele în mână.

– E ceva-n neregulă cu paşaportul meu? i-am întrebat. Cumva Il Duce nu primeşte? Care-i problema?

Unul dintre agenţi a ridicat din umeri. După un timp, celălalt tip a ieşit din casa portarului şi m-a informat că domnul Bellarosa nu e disponibil.

– Soţia mea vine şi pleacă de-aici cum poftеşte, i-am spus. Du-te la afurisitul ăla de telefon şi dă-mi drumul imediat.

S-a conformat, deşi părea supărat pe mine, nu ştiu din ce motiv. Am fost escortat pe aleea principală de unul dintre băieţii cu carabine. La uşă am fost preluat de un tip cu cravată, apoi controlat dacă nu am obiecte metalice periculoase. Ceea ce nu-nţelegeau ei era că, dacă aş fi vrut să-l omor pe Bellarosa, o făceam cu mâinile goale.

Am observat că toate florile dispăruseră şi curtea interioară arăta cumva mai mare şi mai goală. De asemenea, mi-am dat seama că toate cuştile mari dispăruseră. L-am întrebat pe unul dintre tipii de la FBI de asta, iar el mi-a răspuns:

– N-are cine să se ocupe de ele. Şi-i călcau pe nervi pe unii băieţi. A zâmbit şi a adăugat: A mai rămas o singură pasăre cântătoare. E sus.

Am fost condus sus, dar de data asta în dormitorul lui Bellarosa.

Era cam ora cinci după-amiază, dar el era în pat. Stătea în capul oaselor şi nu arăta bine.

Nu fusesem niciodată în dormitorul principal de la Alhambra, dar acum am văzut că făcea parte dintr-un vast apartament care mai cuprindea o cameră de zi, aflată la stânga mea şi o cameră de toaletă, în faţă, unde probabil se afla şi baia. Dormitorul în sine nu era foarte mare, iar mobila stil mediteraneean, grea şi întunecoasă, precum şi draperiile de catifea roşie îl făceau să pară mai mic şi oarecum deprimant. Era un singur geam în care bătea ploaia. Dacă aş fi fost bolnav, aş fi preferat să stau în curtea interioară decât aici.

Bellarosa mi-a arătat un scaun lângă pat, scaunul infirmierei, presupun.

– Rămân în picioare, am zis.

– Deci, ce pot face pentru tine, consiliere?

– Am venit aici să iau.

– Da? Ai nevoie de favoarea aia? Spune-mi de ce ai nevoie.

– Să-ncepem cu începutul. Am venit să-mi iau şi banii. Ţi-am trimis o chitanţă şi o notă explicativă acum două săptămâni.

– A, da.

A luat un pahar cu vin roşu de pe noptieră şi a sorbit din el.

– Da... păi, nu mai sunt un om liber.

– Asta ce vrea să-nsemne?

– Că m-am vândut ca o curvă. Fac ce spun ei acum.

– Ţi-au spus să nu-mi plăteşti factura?

– Da. Ei îmi spun ce facturi să plătesc. A ta nu-i una dintre ele, consiliere. Ăsta-i amicul tău, Ferragamo. Dar o să vorbesc cu cineva mai sus pentru tine. OK?

– Nu te deranja. O s-o consider o experienţă.

– Cum doreşti. Vrei nişte vin?

– Nu.

M-am plimbat prin cameră şi am observat o carte pe noptiera lui. Nu era Machiavelli, ci o carte cu imagini din Neapole.

– Ceea ce mă doare cel mai tare e că nu mai pot să mă ocup de oamenii mei, a zis. Pentru un italian este ca şi cum i-ai tăia fudu-liile. *Capisce?*

– Nu. Nu mai vreau să *capisce* niciun afurisit de lucru de-acum înainte.

Bellarosa a ridicat din umeri.

– Deci lucrezi pentru Alphonse Ferragamo acum, i-am spus.

Nu i-a plăcut deloc, dar n-a zis nimic.

– Poţi să-mi spui şi mie ce fac buldozerele alea la Stanhope Hall? l-am întrebat.

– Da. Sapă fundaţii. Fac drumuri. Administraţia financiară m-a pus să vând locul la antreprenori.

– Nu mai spune. Tot universul meu s-a dus dracului şi-acum îmi spui c-o să fiu înconjurat de şoproane pentru tractoare.

– Cum adică şoproane pentru tractoare? Case drăguţe. O să ai o mulţime de vecini de treabă.

Oricum, nu proprietatea mea urma să fie împărţită şi înconjurată, aşa că nu prea-mi păsa. Dar l-am întrebat:

– Şi cu conacul Stanhope ce se întâmplă?

– Nu ştiu. Întreprinzătorul are nişte japonezi pe care-i interesează să facă o casă de odihnă la ţară. Ştii? Oamenii ăştia sunt toţi nervoşi şi au nevoie de-un loc unde să se odihnească.

Astea erau, într-adevăr, veşti deprimante. O casă de odihnă plină de japonezi isterici, înconjurată de treizeci sau patruzeci de case noi, pe ceea ce fusese altădată un domeniu încântător.

– Cum de-ai reuşit să schimbi parcelarea? l-am întrebat.

– Am prieteni sus-puşi acum. Precum cei de la Fisc. Ţi-am spus, vor mulţi bani, aşa că trebuie să scap de tot ce am cu ajutorul lor. Ferragamo s-a pus cu Legea veniturilor pe capul meu şi-şi vrea banii înainte să-şi ia Fiscul partea. Mă sfâşie ca nişte afurisiţi de lupi.

– Vrei să spui că eşti falit?

A ridicat din umeri.

– Cum îţi spuneam odată, consiliere, dă-i Cezarului ce-i al Cezarului. Ei bine, Cezarul e-n camera de-alături şi vrea partea lui.

Am zâmbit.

– Dar nu mai mult de cincizeci la sută, Frank.

S-a chinuit să zâmbească şi el.

– Poate că de data asta a primit mai mult. Dar pot să mă descurc bine cu ce-a rămas.

– Astea-s veşti bune.

L-am privit o clipă şi arăta într-adevăr ca un învins. N-aveam niciun dubiu că nu stă bine din punct de vedere fizic, dar, în afară de asta, psihicul părea zdrobit şi strălucirea i se dusese. Cred că asta sperasem să văd atunci când îi salvasem viaţa, dar nu mă bucuram. În mod pervers, puteam raporta totul la rebel, la pirat, la individ aflat în afara legii. Existenţa lui e o dovadă că viaţa nu zdrobeşte pe toată lumea şi că super-organizarea actuală nu ne poate îngrădi pe toţi. Dar viaţa şi statul puseseră mâna până la urmă pe cel mai mare nelegiuit al naţiunii şi-l doborâseră. Era inevitabil, într-adevăr, iar el o ştia chiar şi atunci când făcea planuri pentru un viitor care n-avea să vină niciodată.

– Şi Alhambra? l-am întrebat.

– A, da, o s-o vând şi pe ea. Federalii vor să dărâme casa asta. Ce ticăloşi! Ca şi cum n-ar vrea ca lumea să spună: „Frank Bellarosa a locuit aici, cândva". Să-i ia dracu'. Am aranjat cu ei ca Dominic să ridice casele pentru tipul care o să cumpere terenul. O să-l pun pe Dominic să clădească mici Alhambre, vilişoare din stuc albe cu acoperişuri din ţiglă roşie. A zâmbit. Nostim, nu?

– Probabil. Şi Fox Point?

– Au luat-o arabii.

– Iranienii?

– Da. Dracu' să-i ia. Aşa că puteţi cu toţii, voi afurisiţii care nu m-aţi vrut pe mine aici pe stradă, să-i vedeţi pe negrii nisipurilor

ducându-se la templu, în maşinile lor mari, purtându-şi cearşafurile peste tot.

A râs stins şi a tuşit.

– Te simţi bine?

– Da. Doar afurisita asta de gripă. Blestemata de infirmieră e o scorpie. Au concediat-o pe Filomena într-o zi, fără să-mi spună, şi-au deportat-o, sau ceva de genul ăsta, şi-o lasă doar pe Anna să vină câteva zile, din când în când. E-n Brooklyn iar. N-am pe nimeni cu care să vorbesc aici. În afară de blestemaţii de federali.

Am dat din cap afirmativ. Ministerul de Justiţie putea, într-adevăr, să fie rău şi ranchiunos dacă voia, iar când era şi Fiscul pe capul tău, în acelaşi timp, puteai foarte bine să-ţi bagi capul între picioare şi să-ţi săruţi fundul în semn de la revedere.

– Şi ai lăsat toate astea să ţi se-ntâmple în schimbul a ce? l-am întrebat. Pentru libertate?

– Da. Pentru libertate. Sunt liber. Totu-i iertat. În schimb, a trebuit să torn pe toată lumea şi să-i las să se joace cu mine ca şi cum aş fi o jucărie. Isuse Hristoase, ăştia-s mai rău decât comuniştii!

S-a uitat la mine.

– Ăsta a fost sfatul tău, nu-i aşa, consiliere? Vinde-i, Frank. Începe o viaţă nouă.

– Da, ăsta a fost sfatul meu, am răspuns.

– L-am urmat.

– Nu, a fost propria ta hotărâre, Frank. Cred că partea operativă – lucrul cel mai important – e să-ncepi o viaţă nouă. Presupun că vei locui aici sub o nouă identitate.

– Da. Beneficiez de programul pentru protecţia martorilor acum. După aceea o să obţin o identitate nouă dacă mă port frumos. În noua mea viaţă vreau să fiu preot. A stors un zâmbet obosit şi s-a îndreptat. Ia, bea nişte vin cu mine.

A luat un pahar de apă curat de pe noptieră şi mi l-a umplut cu vin. L-am luat şi am sorbit. Chianti *acido,* fermentat în sticle, în pivniţă. Cum putea un om bolnav să bea aşa ceva?

– N-ar trebui să spun nimănui unde mă duc, a zis, dar mă-ntorc înapoi în Italia.

A bătut cu palma cartea de pe noptieră.

– Ciudat cum spunem noi „înapoi", ca şi cum am venit de-acolo. Sunt a treia generaţie aici. Am fost în Italia poate de zece ori în ultimii treizeci de ani. Dar încă spunem „înapoi". Tu spui „înapoi" pentru... ce? Anglia?

– Nu. Eu nu spun asta. Poate că uneori o gândesc. Dar sunt aici dintotdeauna, Frank. Sunt american. Tu la fel. De fapt, eşti mai american decât crezi. Înţelegi?

A zâmbit.

– Da, ştiu, ştiu. N-o să-mi placă să trăiesc în Italia, nu? Dar e mai sigur acolo, e mai bine decât în puşcărie şi mai bine decât mort, cred. Federalii au aranjat totul cu guvernul italian, a adăugat. Poate că-ntr-o zi poţi să vii în vizită.

N-am răspuns. Am rămas amândoi tăcuţi o vreme şi ne-am băut vinul. În cele din urmă, Bellarosa a vorbit, dar nu neapărat pentru mine, cred, ci mai degrabă pentru sine şi poate pentru *paesanos* ai lui, pe care-i vindea în masă.

– Vechiul cod al tăcerii a murit, a rostit. N-a mai rămas niciun bărbat adevărat, niciun erou, nici de-o parte, nici de cealaltă a legii. Suntem cu toţii mici-burghezi de carton, copoi, escroci şi facem târguri când e nevoie, ca să ne apărăm fundurile, banii şi vieţile. Turnăm pe toată lumea şi ne bucurăm că avem posibilitatea s-o facem.

Din nou n-am răspuns.

– Am fost la puşcărie o dată, consiliere, şi nu-i un loc pentru oameni ca noi. E pentru băieţii răi de tip nou, oamenii cu pielea neagră, durii. Oamenii mei nu-şi mai pun boaşele pe masă. Suntem ca *voi.* Am devenit prea slabi.

– Ei, poate o să lucrezi pământul ăla de lângă Sorrento.

A râs.

– Da. Frank Fermierul. A dracului nădejde-n asta!

M-a privit în ochi.

– Uită cuvântul „Sorrento". *Capisce?*

– Te-aud. Am adăugat cu voce înceată: Un sfat, Frank. Să n-ai încredere în federali c-o să-ţi ţină secretă viitoarea adresă. Dacă te trimit la Sorrento, nu sta prea mult acolo.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Am avut dreptate să te fac *Napoletano*.

– Bănuiesc că Anna merge cu tine, aşa că ai grijă de timbrele de pe scrisorile pe care le trimiţi acasă. Mai ales la sora ei. Merge, aşa-i? l-am întrebat.

A ezitat un moment, apoi a răspuns:

– Da. Sigur. Doar e nevasta mea. Ce-o să facă? Să meargă la facultate şi să lucreze pentru IBM?

– E nefericită că se mută acolo, cum a fost când s-a mutat aici?

– Mai întrebi? N-a vrut niciodată să plece din casa maică-sii, pentru numele lui Dumnezeu. Ştii, te gândeşti la imigrantele care au venit aici din însorita Italie cu nimic şi au trăit în apartamente închiriate în New York. Acum, pe fetele şi nepoatele lor le-apucă isteria dacă se strică blestemata de maşină de spălat. Ştii? Hei, dar nici noi nu suntem mai buni. Aşa-i?

– Aşa-i, am zis. Poate c-o să se acomodeze mai bine în Italia decât în Lattingtown.

– Nuu. Toate italiencele măritate sunt nefericite. Sunt fete şi văduve fericite, dar, soţii nefericite. Ţi-am spus, nu poţi să le faci fericite, aşa că le laşi în pace. Oricum, copiii mei rămân aici, a adăugat. Anna e-nnebunită din cauza asta. Poate or să vrea să vină şi ei să trăiască acolo. Cine ştie? Poate într-o zi voi reuşi să mă întorc şi când o să intri într-o pizzerie din Brooklyn, o să mă vezi după tejghea. Vrei plăcinta tăiată în opt sau în douăsprezece felii?

– Douăsprezece. Mi-e foame.

De fapt, nu prea mă vedeam într-o pizzerie din Brooklyn, nici pe Frank Bellarosa după tejghea, şi nici el nu se vedea acolo. O parte din asta era doar teatru, poate pentru mine, poate pentru federali, dacă ascultau. Pe-un tip ca Bellarosa poţi să-l dobori o vreme, dar niciodată pentru totdeauna. Imediat ce-o să scape din ghearele Ministerului de Justiţie, o să intre iar în cine ştie ce afacere dubioasă. Dacă o să fie vreodată într-o pizzerie, o să fie ca să-l scuture pe patron.

– Ei bine, m-ai făcut să mă-ntreb ce-i cu favoarea aia pe care ţi-o datorez, a zis.

Mi-am pus jos paharul de vin.

– OK, Frank, aş vrea să-i spui soţiei mele că s-a terminat între voi doi şi că n-o iei cu tine în Italia, aşa cum cred că-şi închipuie. Mai vreau să-i spui că doar te-ai folosit de ea ca s-ajungi la mine.

Ne-am uitat unul la altul, iar el a încuviinţat din cap.

– S-a făcut.

Am pornit către uşă.

– N-o să ne mai vedem niciodată, dar iartă-mă că nu dau mâna cu tine.

– Desigur.

Am deschis uşa.

– John, a strigat.

Nu cred că-mi mai spusese vreodată pe numele mic şi asta m-a luat prin surprindere. M-am uitat înapoi la el, în pat.

– Ce-i?

– O să-i spun c-am folosit-o, dacă vrei, dar n-a fost aşa. Trebuie să ştii asta.

– Ştiu.

– OK. Fiecare pleacă pe drumul lui de-acum, consiliere, şi-n anii care vor veni o să ne gândim că astea au fost vremuri bune, vremuri

când am luat şi dat, şi-am devenit mai deştepţi cunoscându-ne unul pe altul. OK?

– Desigur.

– Şi păzeşte-ţi fundu'. Ai câţiva *paesanos* care ţi-o coc acum – Alphonse şi celălalt tip. Dar poţi să te descurci.

– Sigur că pot.

– Da. Noroc.

– Şi ţie.

Şi-am plecat.

37

Hotărâsem s-o vizitez pe Emily în Galveston şi împachetam lucruri suficiente pentru o călătorie de durată. A-ţi vizita rudele e un fel de a fugi. Susan o făcuse şi se-ntorsese, acum era rândul meu.

Aveam să plec cu Branco-ul, nu cu avionul, pentru că statele aflate la vest de New York nu erau locuri peste care să zbori, ci locuri care meritau să fie văzute, cu oameni pe care merita să-i cunoşti. Oricum, era un pas pe calea cea bună.

Abia aşteptam să mă opresc la un McDonald's, să stau la moteluri făcute din blocuri de beton şi să cumpăr Coca-cola de la automate. Gândul la o benzinărie cu autoservire era totuşi cam neliniştitor, pentru că nu prea ştiam cum să procedez. Dar bănuiesc că puteam să mă uit de pe marginea drumului cum fac ceilalţi. Cred că întâi plăteşti, apoi pompezi.

Intenţionam să plec a doua zi dimineaţă, la prima licărire a zorilor. Trecuseră doar câteva zile de la ultima mea vizită la Frank Bellarosa şi, între timp, Susan se întorsese din călătoria ei la Hilton Head şi-n Florida. Era bronzată şi arăta bine. Fratelui ei, m-a informat ea, îi plăcea la Kei West şi hotărâse să se stabilească în sfârşit şi să facă ceva cu viaţa lui.

– Ce, de exemplu? am întrebat-o. Să-şi tundă părul?

– Nu fi cinic, John!

Primise vestea plecării mele cu sentimente ambigue. Pe de-o parte, absenţa mea deteriora foarte mult situaţia, dar, pe de altă parte, părea să-i fie într-adevăr dor de mine când eram despărţiţi. Nu-i uşor să iubeşti doi oameni în acelaşi timp.

Deci, în timp ce-mi făceam bagajele în seara aceea, Susan a intrat în camera de oaspeţi în care continuam să locuiesc şi a zis:

– Mă duc să călăresc.

Purta pantaloni de călărie, cizme, un tricou pe gât şi o jachetă de călărie. Arăta bine, mai ales aşa bronzată cum era.

– Buldozerele au schimbat configuraţia terenului, Susan, i-am răspuns. Fii atentă.

– Ştiu. Dar e lumină ca ziua, astă-seară.

Ceea ce era adevărat. O lună uriaşă, portocalie, tocmai răsărise şi era o noapte atât de frumoasă, că aproape m-am oferit s-o însoţesc. Cu cele două proprietăţi ce urmau a fi subîmpărţite, cu Fox Point pe cale de a deveni teritoriu iranian şi cu nobilimea rămasă care refuza să mai vorbească şi cu noi, zilele de călărie se apropiau de sfârşit şi până şi mie aveau să-mi lipsească. În noaptea aceea, însă, am hotărât să nu călăresc. Simţisem, cred, că voia să fie singură.

– S-ar putea să întârzii, a spus.

– Bine.

– Dacă nu te mai văd astă-seară, John, trezeşte-mă, te rog, înainte să pleci.

– Te trezesc.

– Noapte bună.

– Plimbare plăcută.

A plecat. Privind retrospectiv, aş zice că arăta perfect normal, dar v-am spus că era nebună şi luna aceea plină nu îmbunătăţea lucrurile.

Pe la unsprezece noaptea, mă gândeam să merg la culcare, deoarece voiam să mă scol înainte de ivirea zorilor şi mă aştepta o zi

grea. Susan nu se-ntorsese încă şi ştiţi cum sunt soţii şi soţiile: nu pot s-adoarmă până nu se-ntoarce celălalt acasă. Cred că o parte-i grijă, altă parte-i gelozie, dar indiferent ce-o fi, cel care stă acasă vrea să audă maşina celuilalt oprindu-se pe alee, chiar dacă nu-şi mai vorbesc unul altuia.

În cazul de faţă, firește, nu mă aşteptam să oprească o maşină, ci să aud zgomotul copitelor, pe care-l aud câteodată, grajdul fiind mai aproape de casă acum. Totuşi, în faţa casei *s-a oprit* o maşină şi am văzut farurile urcând spre aleea lungă cu mult înainte să aud zgomotul cauciucurilor pe pietriş. Eram în dormitorul de la etajul doi în momentul acela, complet îmbrăcat încă, şi-n timp ce coboram scările am auzit portiera maşinii închizându-se, apoi ţârâitul soneriei.

O maşină străină la unsprezece noaptea şi o sonerie ţârâind nu însemnau de obicei veşti bune. Când am deschis uşa, l-am văzut pe domnul Mancuso cu o expresie ciudată pe faţă.

– Bună seara, domnule Sutter.

– Ce se-ntâmplă? a fost tot ce mi-a trecut prin cap să spun, cu sufletul la gură.

– Soţia dumneavoastră...

– Unde e? E bine?

– Da. Îmi pare rău, n-am vrut să... nu e rănită. Dar cred că ar trebui să veniţi cu mine.

Aşa că, în blugi şi tricou, l-am urmat la maşină şi ne-am urcat. N-am vorbit în timp ce-am străbătut aleea întunecată. Când am trecut pe lângă casa portarului, am văzut-o pe Ethel uitându-se pe geam şi eram destul de aproape ca privirile să ni se-ntâlnească. M-am întrebat dacă arăt la fel de îngrijorat ca şi ea.

Am cotit pe Grace Lane şi ne-am îndreptat spre Alhambra.

– E mort? l-am întrebat pe domnul Mancuso.

Mi-a aruncat o privire şi a încuviinţat.

– Bănuiesc că de data asta nu purta vestă antiglonţ.

– Nu, nu purta. Staţi bine cu stomacul? m-a întrebat.

– Am văzut capul unui om explodând când eram cu burta plină.

– Aşa e. E neacoperit şi bănuiesc c-o să-l vedeţi, căci n-am chemat încă poliţia. Am venit să vă iau din curtoazie, domnule Sutter, să vă fac favoarea de a vă lăsa să vorbiţi cu soţia dumneavoastră înainte să sosească poliţiştii locali.

– Mulţumesc. Nu-mi datoraţi nicio favoare, bănuiesc că vă datorez eu una, am spus.

– Bine. Iat-o: trăiţi ce v-a mai rămas din viaţă împreună. Mi-ar plăcea asta.

– S-a făcut.

Mancuso nu părea să se grăbească, ca şi cum ar fi ezitat în mod inconştient, şi ne-a luat ceva vreme să parcurgem aleea pietruită. Am observat că toate geamurile de la Alhambra erau luminate.

– Ce casă! mi-a zis Mancuso. Dar, aşa cum a spus Hristos: „Ce câştigă un om dacă el cucereşte lumea întreagă şi-şi pierde sufletul?"

Nu cred că Sfântul Felix îl înţelesese vreodată pe Frank Bellarosa aşa cum trebuie.

– Nu şi-a vândut sufletul, domnule Mancuso, am răspuns. El se ocupa mai mult cu cumpăratul.

Mi-a aruncat din nou o privire.

– Cred că aveţi dreptate.

– Doamna Bellarosa e aici? am întrebat.

– Nu. E-n Brooklyn.

– Motiv pentru care era soţia mea aici.

Nu a răspuns.

– De fapt, am adăugat, era foarte convenabil pentru domnul Bellarosa şi doamna Sutter ca doamna Bellarosa să fie trimisă în vizite prelungite în Brooklyn.

Nu mi-a răspuns nici acum.

– Nu numai că aţi permis relaţia asta, am zis, dar aţi ajutat-o şi încurajat-o.

De data asta a răspuns:

– Nu era treaba noastră, domnule Sutter. Era treaba dumneavoastră. Ştiaţi.

– Ştiu că trebuie să aveţi grijă de fericirea martorilor, dar nu trebuie să faceţi pe codoşii pentru ei.

– Vă înţeleg amărăciunea.

– Înţelegeţi, de asemenea, domnule Mancuso, că nici dumneavoastră şi nici eu nu mai suntem la fel de puri şi nevinovaţi ca la Paştele trecut.

– Ştiu asta. A fost un caz foarte murdar. Nici măcar nu pot spune că scopul a scuzat mijloacele. Dar o să mă împac cu asta în felul meu. Ştiu că şi dumneavoastră veţi face la fel.

– O să-ncerc.

– Din punct de vedere profesional, nimeni nu e foarte mulţumit că Frank Bellarosa a murit înainte să ne poată spune tot ce ştia. Nimeni nu e foarte mulţumit de ce a făcut doamna Sutter. Aşa că poate am primit ce-am meritat pentru faptul că am încălcat regulamentul lăsând-o să vină aici şi neverificând-o niciodată cu detectorul de metal. Va trebui să răspundem pentru asta. Poate asta vă face să vă simţiţi mai bine.

– Deloc.

Maşina a oprit în faţa Alhambrei, iar eu am coborât repede şi am intrat în casă. În curtea interioară se aflau şase agenţi FBI, doi în haine obişnuite, cu carabine în mâini, şi patru în costum. S-au întors toţi şi s-au uitat la mine. Doi s-au apropiat şi m-au percheziţionat, apoi m-au verificat cu detectorul de metale, aşa cum ar fi trebuit să-i facă soţiei mele.

Primul lucru pe care l-am observat, când m-am uitat împrejur, a fost un palmier mare, în ghiveci, zăcând răsturnat lângă arcada care dădea în sufragerie. Vasul de pământ era spart şi pe podeaua roşie, de mozaic, erau împrăştiate frunze de palmier şi bucăţi de pământ. Parţial ascuns, în spatele ghiveciului şi a plantei, zăcea un bărbat întins pe jos. M-am dus spre el.

Frank Bellarosa era întins pe spate, cu braţele şi picioarele desfăcute, iar halatul vărgat, desfăcut, îi dădea la iveală trupul gol. Se vedeau rănile cicatrizate de pe braţe, gât şi picioare, unde-l loviseră gloanţele şi schijele cu câteva luni în urmă. Erau şi trei răni proaspete, una deasupra inimii, alta în stomac şi cea de-a treia exact în organele genitale. M-am întrebat unde-l împuşcase mai întâi.

Era o mulţime de sânge, desigur, pe trupul şi halatul lui, pe pardoseală, până şi pe plantă. Cele trei răni erau parţial coagulate şi arătau ca o şarlotă roşie. Am observat pete de sânge dincolo de trupul lui şi mi-am dat seama că se prăbuşise de la mezanin. M-am uitat în sus şi-am văzut că stăteam în dreptul uşii de la dormitorul lui.

I-am privit faţa. Avea ochii larg deschişi, dar nu mai era nici viaţă, nici durere în ei, nici lacrimi; numai eternitatea. Am îngenuncheat şi i-am închis ochii. Am auzit în spatele meu vocea lui Mancuso:

– Vă rog să nu atingeţi nimic, domnule Sutter.

M-am ridicat şi i-am aruncat o ultimă privire lui Frank Bellarosa. Mi-a venit în gând că italienii înţeleseseră dintotdeauna că-n miezul problemelor vieţii se află oamenii cu prea multă putere, prea multă charismă şi prea multă ambiţie. Italienii au făcut semizei din astfel de oameni, dar, în acelaşi timp, i-au urât tocmai pentru aceste calităţi. Aşa stând lucrurile, uciderea unui Cezar, a unui don sau a unui duce este o acţiune psihologică complexă, îmbinând păcatul şi salvarea în acelaşi gest.

Poate că Susan, genul de persoană care nu s-a gândit niciodată să facă rău cuiva, pentru niciun motiv, absorbise ceva din psihologia amantului ei odată cu sămânţa lui şi hotărâse să folosească o soluţie stil Bellarosa pentru o problemă cu Bellarosa. Dar cum puteam să fiu sigur de asta? Poate că John fabulează.

Mancuso mi-a atins braţul şi mi-a atras atenţia asupra unui colţ îndepărtat al curţii interioare.

Susan stătea picior peste picior într-un balansoar, între un stâlp şi-un palmier în ghiveci, în afara câmpului vizual al cadavrului. Era

complet îmbrăcată în ţinuta de călărie, deşi nici atunci şi niciodată n-aveam să ştiu dacă mai devreme fusese complet îmbrăcată. Totuşi, părul ei lung şi roşu, care mai devreme fusese prins sub cascheta de călărie, era acum lăsat pe umeri şi ciufulit. De altfel arăta foarte liniştită. Foarte frumoasă, de fapt. M-am dus spre ea.

Când am ajuns la numai câţiva paşi, şi-a ridicat privirea, dar nu a făcut nicio mişcare să mă întâmpine. Am observat că un agent stătea lângă stâlp uitându-se la ea, păzind-o de fapt. S-a uitat la el, iar el a încuviinţat din cap. Atunci s-a ridicat şi a venit spre mine. Ciudat, mi-am zis, cum până şi cei de neam nobil învaţă atât de repede să devină prizonieri. Deprimant, de fapt.

Am rămas la câţiva paşi unul de altul şi-am văzut că plânsese, dar acum părea liniştită. Presupun că asistenţa aştepta să ne îmbrăţişăm sau ca unul din noi să leşine, sau poate să se repeadă la beregata celuilalt. Eram conştient că şase sau şapte bărbaţi erau gata să intre în acţiune, în ultima eventualitate. Băieţii ăştia erau încordaţi, desigur, căci pierduseră deja o persoană pe care ar fi trebuit s-o protejeze.

În cele din urmă i-am spus soţiei mele:

– Te simţi bine?

A dat afirmativ din cap.

– De unde ai avut pistolul?

– El mi l-a dat.

– Când? De ce?

A părut puţin rătăcită, ceea ce era normal, având în vedere împrejurările, dar s-a gândit o clipă şi a răspuns:

– Când s-a întors de la spital. Oamenii de la FBI percheziţionau casa, iar el avea un pistol ascuns, aşa că mi l-a dat mie să i-l păstrez.

– Aha.

Ai zbârcit-o, Frank. Dar, de fapt, dacă nu era pistolul, ar fi fost un cuţit sau un vătrai, orice alt obiect care-ar fi fost la îndemână. Nu există furie mai mare decât a unei roşcate batjocorite. Credeţi-mă.

– Ai făcut vreo declaraţie cuiva de aici?

– Declaraţie...? Nu... am spus doar... am uitat...

– Să nu le spui nici lor, nici poliţiştilor, când ajung.

– Poliţiştii...?

– Da, sunt pe drum.

– Nu pot să merg acasă?

– Mă tem că nu.

– O să mă bage la închisoare?

– O să-ncerc să te scot mâine pe cauţiune.

Şi iarăşi, poate că nu.

A încuviinţat din cap şi a zâmbit pentru prima oară, un zâmbet forţat, dar, cu toate astea, inocent.

– Eşti un avocat bun, a zis.

– Exact.

Am văzut că era palidă şi tremura, aşa că am dus-o înapoi la scaun. A privit către mizeria din celălalt capăt al curţii interioare, apoi s-a uitat la mine şi a rostit:

– L-am omorât.

– Da, ştiu.

Am aşezat-o pe scaun, am îngenuncheat şi i-am luat mâna.

– Vrei să bei ceva?

– Nu, mulţumesc. Am făcut-o pentru tine, a adăugat.

Am preferat să ignor afirmaţia.

A sosit şi poliţia locală. Ofiţeri în uniformă, agenţi, oameni de la laborator, brancardieri, fotografii poliţiei şi alte personaje care apar când se comite o crimă. Grandoarea Alhambrei părea să-i intereseze mai mult decât proprietarul ei mort, dar, în cele din urmă, s-au apucat de treabă.

Susan se uita la ce făceau, ca şi când n-ar fi avut nicio legătură cu ea. Niciunul din noi nu vorbea, dar am rămas îngenuncheat lângă scaun, ţinând-o de mână.

L-am văzut pe Mancuso vorbind cu un tip solid, cu aspect de jambon şi-o faţă congestionată. Se tot uitau spre mine şi Susan în timp ce vorbeau. Până la urmă, tipul solid a venit la noi, iar eu m-am ridicat. O poliţistă în uniformă l-a însoţit. Tipul m-a întrebat:

– Sunteţi soţul ei?

– Şi avocatul ei. Dumneavoastră cine sunteţi?

Tonul şi întrebarea mea i-au displăcut în mod evident, dar trebuie să începi pe picior greşit cu indivizii ăştia, pentru că tot acolo ajungi.

– Sunt locotenentul Dolan, de la Departamentul Omucideri, a răspuns.

S-a întors spre Susan.

– Sunteţi Susan Sutter?

Ea a înclinat afirmativ din cap.

– OK, doamnă Sutter, o să vă citesc drepturile în prezenţa soţului dumneavoastră, care înţeleg că vă este şi avocat.

Dolan avea unul dintre cartonaşele acelea, ca şi Mancuso, şi a început uitându-se pe el. Dumnezeule, ai zice c-ar putea să-şi aducă aminte câteva rânduri amărâte după ce le-a repetat timp de douăzeci de ani. Adică, eu pot încă să recit tot prologul de la *Povestirile din Canterbury,* douăzeci şi cinci de ani după ce le-am învăţat, şi e în engleza veche.

– Vă înţelegeţi drepturile? a întrebat-o Dolan pe Susan.

Ea a încuviinţat din cap.

Dolan s-a uitat la mine.

– Înţelege?

– Nu chiar, am răspuns, dar oficial, da.

– Doriţi să faceţi vreo declaraţie acum?

– Eu...

Am întrerupt-o:

– Nu. Este evident că nu va face nicio declaraţie, domnule locotenent.

– Bine.

Dolan i-a făcut semn polițistei în uniformă, care s-a apropiat, dându-și cumva importanță, după părerea mea. Dolan s-a întors din nou către Susan.

– Vă rog să vă ridicați, doamnă Sutter.

Susan s-a ridicat.

– Sunteți arestată pentru omor, i-a spus Dolan. Vă rog să vă întoarceți.

Polițista a pus chiar mâna pe umărul lui Susan și a întors-o, pregătindu-se să-i prindă mâinile în cătușe la spate, dar am apucat-o de încheietură.

– Nu. În față.

M-am uitat la Dolan.

– N-o să-ncerce să vă sugrume cu cătușele, domnule locotenent.

N-a părut prea încântat, dar după câteva mormăieli, i-a spus polițistei:

– În față.

Înainte să-i pună cătușele, am ajutat-o pe Susan să-și scoată jacheta de tweed, iar femeia i-a prins apoi mâinile în față. E mai comod așa, mai puțin umilitor și arată mai bine, pentru că poți să arunci o haină peste cătușe, ceea ce am și făcut cu jacheta lui Susan.

De-acum, Dolan și cu mine începuserăm să ne-nțelegem mai bine unul pe altul și nu ne-a plăcut ce-am înțeles. Dolan i-a spus polițistei în așa fel încât s-aud și eu:

– Doamna Sutter a fost percheziționată de agenții federali când au capturat-o și mi-au spus că nu mai are arme asupra ei, dar trebuie s-o percheziționezi din nou la secție și să vă uitați după otravă sau alte mijloace de sinucidere, apoi s-o supravegheați toată noaptea să nu se sinucidă. Pe asta nu vreau s-o pierd. Mi-a aruncat o privire, apoi i-a spus polițistei: OK. Luați-o.

– O clipă, am spus, doresc să vorbesc cu clienta mea.

Dar locotenentul Dolan n-avea să se arate la fel de cooperant cum fusese domnul Mancuso în împrejurări similare, exact în acest loc, cu luni în urmă.

– Dacă vreţi să vorbiţi cu ea, veniţi la secţie, a spus locotenentul Dolan.

– Intenţionez să vorbesc cu ea acum, domnule locotenent.

Îmi pusesem mâna pe braţul stâng al lui Susan, iar poliţista o prinsese de braţul drept. Biata Susan, pentru prima oară de când o ştiam, o situaţie îi scăpa de sub control.

Înainte ca situaţia să scape de sub controlul tuturor, Mancuso a venit spre noi, l-a înconjurat pe Dolan cu braţul şi l-a luat deoparte. Au discutat un minut, apoi Dolan s-a întors şi i-a făcut semn poliţistei să se dea înapoi.

Am luat mâinile încătuşate ale lui Susan într-ale mele şi ne-am uitat unul la altul. Nu a spus nimic, dar mi-a strâns mâinile. În cele din urmă am zis:

– Susan, înţelegi ce se întâmplă?

A dat afirmativ din cap. Părea mai vioaie acum şi m-a privit în ochi.

– John, îmi pare rău că-ţi provoc neplăceri. Ar fi trebuit să aştept până plecai.

Ar fi fost o idee bună, dar Susan nu intenţiona să-mi dea drumul aşa uşor.

– Poate că n-ar fi trebuit să-l omori, am spus.

Ori era cu gândul în altă parte, ori nu voia să audă asta, pentru că a zis:

– Ai putea să-mi faci un serviciu? Zanzibar e priponit în spate. Vrei să-l duci acasă? Nu poate să stea acolo toată noaptea.

– O să mă ocup negreşit de Zanzibar, am răspuns.

– Mulţumesc. Şi poţi să vezi de Zanzibar şi de Yankee de dimineaţă?

– Bine.

– Mă-ntorc acasă până după-amiază?

– Probabil. Dacă reuşesc să te scot pe cauţiune.

– Carnetul meu de cecuri e în biroul meu.

– Nu cred că acceptă cecuri personale, Susan, am răspuns. Dar rezolv eu asta cumva.

– Mulţumesc, John.

Prea multe nu mai erau de spus, cred, acum când vorbisem de cai şi ştiam unde se află carnetul de cecuri. Poate că nu era momentul pentru sarcasm, dar, dac-aş spune că nu-mi plăceau toate astea deloc, aş minţi. Totuşi, nu mă puteam bucura cu-adevărat, motiv pentru care nu puteam să plâng până când nu înţelegeam totul. Aşa că, împotriva voinţei mele, am întrebat-o:

– De ce l-ai omorât?

S-a uitat la mine, ca şi cum aş fi pus o întrebare prostească:

– Ne-a distrus, ştii asta.

OK. Aşa să rămână. Pornind de la asta, aveam o şansă să ne reclădim viaţa împreună, dacă voiam. O făcuse pentru noi. Punct. Dar nu poţi clădi pe minciuni, aşa că am spus:

– Susan, nu mă minţi. Ţi-a spus că te părăseşte? Ţi-a spus că n-o părăseşte pe Anna pentru tine? Că nu te ia cu el în Italia? Ţi-a spus că doar te-a folosit ca să ajungă la mine?

S-a uitat la mine, prin mine, de fapt, şi mi-am dat seama că e din nou într-o lume doar a ei. Probabil c-am fi putut să discutăm asta altă dată, deşi eram curios să aflu dacă faptul că Bellarosa îi spusese lui Susan că doar o folosise ca să ajungă la mine era cauza morţii lui violente. S-ar putea să vă întrebaţi dacă ştiam sau bănuiam ce se va-ntâmpla când pornisem asta. E o întrebare dificilă. Ar trebui să mă gândesc.

M-am uitat la Susan:

– Dac-ai făcut-o pentru noi, Susan, atunci îţi mulţumesc că ai încercat să salvezi căsnicia noastră şi viaţa noastră împreună. Dar nu trebuia să-l *omori*.

– Ba da, *trebuia*. Era rău, John. Ne-a sedus pe amândoi. Nu-i ţine partea. El îţi ţinea întotdeauna *partea* în legătură cu un lucru sau altul şi acum îi ţii tu lui partea. Sunt supărată pe voi amândoi. Bărbaţii sunt toţi la fel, nu-i aşa, întotdeauna ţin unul cu altul, dar el era altfel decât ceilalţi bărbaţi şi mă obseda. Am încercat să mă stăpânesc, zău c-am încercat, dar nu am putut să mă despart de el, nici măcar după ce mi-ai cerut-o tu, iar el a profitat de mine. M-a folosit povestindu-mi c-o să salveze Stanhope Hall, dar n-a făcut-o. Te-a folosit şi pe tine, John, şi tu ştiai ce se întâmplă, aşa că nu te mai uita în felul ăsta la mine.

Susan a continuat aşa o vreme şi am înţeles că-mi puteam construi pledoaria pornind de la faptul că e nebună, dar spre dimineaţă avea să fie din nou ea însăşi, ceea ce nu însemna mai puţin nebună, ci mai discretă în legătură cu asta.

I-am luat capul în palme şi m-am jucat cu părul ei roşu, moale. S-a oprit din bolborosit şi s-a uitat la mine. Ochii ei verzi de pisică m-au străpuns şi, cu perfectă luciditate acum, mi-a spus:

– Am făcut-o pentru că tu n-ai putut, John. Am făcut-o ca să-ţi redau demnitatea. *Tu* ar fi trebuit s-o faci. Ai făcut bine că nu l-ai lăsat să moară, dar ar fi trebuit să-l omori.

Ei bine, dacă am fi trăit în altă epocă sau într-o altă ţară, poate ar fi avut dreptate. Dar nu acum, nu în ţara asta. Deşi, poate că, asemenea lui Frank Bellarosa şi Susan, *ar fi trebuit* să acţionez conform instinctelor mele primare, sărind peste cincizeci de mii de ani de experienţă umană. În loc de asta, am raţionat, am filozofat, nu mi-am ascultat sentimentele, care îmi spuneau mereu: „Este o ameninţare pentru viaţata, omoară-l".

M-am uitat la Susan, iar ea mi-a zis:

– Sărută-mă.

Şi-a întins spre mine buzele-i minunate.

Am sărutat-o.

Şi-a ascuns capul la pieptul meu şi a plâns un minut, apoi a făcut un pas înapoi.

– Bine, a rostit cu o voce fermă, rece, la închisoare deci. Vreau să ies mâine, consiliere.

Am zâmbit.

– Spune-mi că mă iubeşti, mi-a cerut.

– Te iubesc.

– Şi eu te-am iubit întotdeauna, John. Întotdeauna.

– Ştiu.

Poliţista s-a apropiat şi a luat-o cu blândeţe de braţ, apoi a condus-o către uşa din faţă.

Am privit în urma ei până când a dispărut, dar nu s-a întors deloc să se uite la mine. În timp ce traversam curtea, am auzit ecoul paşilor mei pe pardoseala de mozaic şi-am văzut cu coada ochiului, în stânga, trupul lui Bellarosa zăcând în continuare pe jos, neacoperit. Frank Bellarosa era înconjurat de oameni care-l găseau interesant: fotograful poliţiei, două laborante şi procurorul.

Când am trecut pe lângă cadavru, am depăşit ceva aflat în dreapta. M-am întors să văd. Era un şevalet mare, din alamă, care susţinea o pictură în ulei încadrată de-o ramă lăcuită, verde-pal cu alb; o ramă foarte frumoasă, de altfel. Tabloul reprezenta, firește, curtea interioară a Alhambrei, în ruină. Era într-adevăr bun, poate cea mai bună lucrare a lui Susan pe care o văzusem vreodată. Dar ce ştiu eu despre artă?

M-am uitat la curtea interioară în ruină din pictură, la razele de soare care intrau prin cupola de sticlă spartă, la pereţii de stuc scorojiţi, la buruienile încolăcite pe coloanele de marmură şi la pardoseala crăpată din care creşteau plante sălbatice printre resturile de moloz. Am văzut-o acum nu ca o interpretare bizară sau romantică a decăderii, ci ca o imagine în oglindă a unei minţi obosite şi distruse; nu ca o lume din care gloria trecutului dispăruse, ci ca o lume din care dispăruse judecata sănătoasă şi bunul-simţ. Dar ce ştiu eu

despre psihologie? Mi-am luat avânt şi-am trecut cu pumnul prin pânză, apoi am aruncat-o cât colo cu şevalet cu tot.

Nimeni nu a părut să se sinchisească.

38

Era ianuarie şi zilele erau scurte şi reci. La doar patru după-amiaza soarele apunea deja, dar n-aveam nevoie şi nici nu voiam părea multă lumină.

Porţile de fier forjat de la Alhambra fuseseră vândute de către investitor şi înlocuite cu porţi de tablă, legate una de alta cu un lanţ, dar nu suficient de strâns pentru a mă împiedica să mă strecor printre ele.

Am trecut de casa portarului, folosită acum de constructor drept birou, dar era duminică şi căsuţa era cufundată-n întuneric. Am mers pe aleea lungă, înfofolit în scurta de blană. Pietrele de pavaj fuseseră, de asemenea, vândute, şi pe alee era acum doar noroi îngheţat, aşa că nu m-am grăbit. Florile care mărginiseră aleea dispăruseră, doar plopii mai rămăseseră, desfrunziţi acum, înalţi şi cenuşii.

În rotonda din capătul aleii mai era încă fântâna ornamentală, dar cineva uitase s-o golească toamna trecută, aşa că avea marmura crăpată şi era plină cu gheaţă murdară. În spatele rotondei, acolo unde se înălţase odată Alhambra, se găsea acum un morman mare de moloz: ţiglă roşie de acoperiş, stuc alb, căpriori şi grinzi. Într-adevăr, demolaseră tot conacul, aşa cum spusese Bellarosa că vor face. Dar n-aveam de unde să ştiu dacă fusese un act de răzbunare sau dacă investitorul dorise doar, pur şi simplu, să scape de elefantul alb.

Cum era duminică, utilajele erau tăcute şi nu părea să fie nimeni prin preajmă. Era o linişte perfectă, liniştea aceea specifică iernii, când auzi pământul trosnind sub picioare şi ramurile îngheţate ale copacilor lovindu-se în bătaia vântului rece. Aş putea să vă spun că mi s-a părut că aud zgomotul de copite, dar n-a fost aşa, deşi m-am gândit la mine şi la Susan plimbându-ne călare iarna.

M-am gândit, de asemenea, la un ianuarie trecut şi la Cadillacul care fusese aici, sau nu fusese, şi la omul pe care-l cunoscusem, sau nu-l cunoscusem. Mi-a trecut prin minte că, dacă nu s-ar fi rătăcit în ziua aceea şi n-ar fi văzut locul acesta, atunci lucrurile ar fi stat altfel astăzi, probabil că mai bine, căci nu pot să-mi imaginez cum ar fi putut sta mai rău.

În ceea ce priveşte moartea lui Bellarosa, continuam să am sentimente ambigue în legătură cu ea. Iniţial fusesem uşurat, aproape bucuros, ca să fiu cinstit. Adică, omul mă făcuse foarte nefericit şi-mi sedusese nevasta (să fi fost invers oare?) şi moartea lui rezolvase multe dintre problemele mele. Nici măcar vederea lui acolo, pe pardoseală, pe jumătate gol şi plin de sânge nu mă afecta. Dar acum, după ce trecuse un timp, mi-am dat seama că, de fapt, îi simţeam lipsa, că se dusese pentru totdeauna şi că pierdusem un prieten. Ei, dar cum spuneam, sentimentele mele sunt încă confuze.

Am observat patru coşuri aşezate lângă grămada de moloz şi când m-am apropiat am văzut că-n ele se află cele patru coloane cartagineze gata de a fi expediate, deşi nu ştiau unde de data asta. Desigur, nu înapoi în Cartagina, dar poate la vreun muzeu sau la casa altui bogătaş. Sau, poate, guvernul le declarase bunuri vandabile şi aveau să rămână uitate pentru totdeauna într-un depozit.

Mi-am continuat plimbarea, ocolind grămada de moloz, spre spatele proprietăţii. Peste tot în jurul meu erau stive de materiale de construcţii şi utilaje. Am observat ţăruşii bătuţi în pământ, legaţi între ei cu sârmă. De sârmă erau agăţate fâşii de pânză. Erau şi jaloanele

topometrilor şi jaloanele zidarilor, şi tot felul de alte lucruri înfipte, asemenea penselor de disecţie, în pământul proaspăt răscolit.

În timp ce mă plimbam, am văzut că cele cincizeci de fundaţii fuseseră separate şi turnate. Deşi mulţi copaci fuseseră cruţaţi, locul era iremediabil distrus, acoperit cu conducte de apă şi gaze, cu haznale, traverse de linii de tensiune şi pavat cu asfalt şi beton. Alte câteva sute de acri trecuseră de la sat la oraş, de la vechi la nou şi sute de oameni dintr-un loc sau altul se-ndreptau încoace, deşi n-o ştiau încă, aducându-şi cu ei necazurile, viitoarele divorţuri, grătarele cu propan şi cutiile poştale cu numele pe ele şi speranţe într-o viaţă nouă, într-un loc mai frumos decât cel din care plecaseră. Ştiţi, visul american are nevoie permanentă de noi peisaje.

Pământurile de la Stanhope Hall s-au dus, de asemenea, bineînţeles, şi câteva case de-acolo sunt aproape gata. Locuinţe contemporane din lemn şi termopan, cu o mulţime de antene, garaje supradimensionate şi instalaţii de aer condiţionat; nu sunt rele, recunosc, dar nici foarte bune.

Conacul meu, fostul Stanhope Hall, a fost într-adevăr vândut intact unei oarecare firme japoneze, dar n-am văzut nici urmă de om de afaceri nipon nevrozat hoinărind pe poteci sau făcând culturism pe peluza din faţă. De fapt, locul arăta la fel de pustiu cum a arătat în ultimii douăzeci de ani. La cârciuma lui McGlade, unde petrec prea mult timp, se zvoneşte că omuleţii o să desfacă clădirea piatră cu piatră ca s-o trimită în Japonia, deşi nimeni de la McGalde nu părea să ştie de ce.

Templul dragostei a supravieţuit, de asemenea, iar cel care a construit pe terenul de la Stanhope a folosit o fotografie a acestuia în reclamele lui, promiţând splendoarea şi gloria traiului pe Coasta de Aur, primei sute de oameni în stare să vină să cumpere cu bani peşin sau ipoteci şoproanele pentru tractoare în valoare de jumătate de milion de dolari, pe care le construieşte.

Crângul sacru s-a dus, totuşi; nimeni nu pare interesat de zece acri de pruni uscaţi în curtea din spate. Umbrarul şi labirintul fac parte din conac, aşa că s-ar putea să supravieţuiască, deşi nu recomand labirintul oamenilor de afaceri orientali surmenaţi.

Domeniile Stanhope şi Alhambra sunt împărţite ca prada de război în antichitate, zidurile şi porţile nu mai folosesc ca să ţină lumea afară, iar clădirile sunt distruse sau folosite ca materiale de construcţie în altă parte. Dar asta nu mai e problema mea.

Am continuat să merg pe pământul tare până în locul unde se aflase cândva bazinul de mozaic şi fântâna de la Alhambra, sau unde cred eu că se aflaseră, dar acolo era o fundaţie deschisă şi un drum nepavat trecea pe unde fuseseră altădată grădina clasică şi imitaţiile de ruine romane. Neptun şi Maria nu mai erau, probabil plecaseră dezgustaţi.

M-am întors şi am luat-o înapoi către grămada de moloz, pe poteca pe care mersese Anna când mă văzuse în dimineaţa aceea de Paşte, şi mi-a venit să zâmbesc. Am continuat să merg şi-am ajuns în patioul din spate, care mai era încă intact, deşi felinarele şi cuptorul de pizza dispăruseră.

Am traversat patioul şi m-am uitat la casa demolată. Jumătate din moloz fusese înlăturat, dar încă mai puteam să identific majoritatea camerelor, în special curtea interioară din mijloc şi puteam chiar să văd locul în care zăcuse Frank Bellarosa mort.

În dreapta mea se găseau bucătăria şi camera de dimineaţă unde soţii Bellarosa se întreţinuseră cu noi în diverse ocazii, iar în stânga era sala de bal, folosită la un moment dat drept living, unde-i făcusem puţină curte lui Susan. În spatele acestei camere era veranda acoperită, distrusă acum, un morman de sticlă spartă, suporturi pentru plante şi ghivece de lut.

Am părăsit casa şi mi-am croit drum printre fragmente de dărâmături, în lumina slabă a asfinţitului, până am ajuns din nou în faţa conacului, în rotondă, lângă fântâna distrusă, unde fusese cândva

parcat Jaguarul lui Susan şi noi doi stătuserăm împreună, ca-ntr-un aranjament pictural, ca-ntr-o reclamă pentru ceva bun şi scump. Am avut impresia c-o văd pe Susan şi pe mine stând acolo şi aşteptând să deschidă cineva uşa, în seara aceea de primăvară.

Am parcurs înapoi aleea lungă, încovoiat împotriva vântului. Dincolo de porţi, vizavi de Grace Lane, am văzut casa DePauw, cu luminile aprinse strălucind la geamurile mari, coloniale, o privelişte veselă, dacă aveai chef de privelişti vesele.

În timp ce mergeam, m-am gândit la Susan aşa cum o văzusem ultima oară. Era în noiembrie, în Manhattan. Fusese programată o înfăţişare la Tribunalul Federal din Foley Square, la care eram şi eu prezent, nu ca soţ sau avocat al lui Susan, ci ca martor la evenimentele legate de moartea martorului federal Frank Bellarosa. După cum s-a dovedit, nici măcar n-am mai fost rugat să depun mărturie, iar comisiei i-a luat doar câteva ore să decidă ca acest caz să nu fie prezentat unui mare juriu, găsind că Susan Sutter, deşi acţionase nejustificat, nu era responsabilă pentru faptele ei. Asta mi s-a părut puţin cam vag, dar a urmat o discuţie despre capacitate intelectuală redusă şi o promisiune a familiei Stanhope de a-i furniza ajutor de specialitate fiicei. Sper că William şi Charlotte nu înţeleg prin asta lecţii de artă sau exerciţii de tir. În orice caz, guvernul şi-a băgat nasul în acest caz, şi doamna Justiţie a pierdut sarcina; a avortat, de fapt. Dar nu condamn Guvernul că a stopat acest caz dubios şi sensibil, şi mă bucur că a făcut-o, pentru că locul soţiei mele nu este în puşcărie.

Am ţinut neapărat s-o întâmpin pe Susan pe treptele tribunalului. Era înconjurată de părinţii ei, trei dintre avocaţii părinţilor ei şi doi psihiatri angajaţi de familie. William nu a părut excesiv de încântat să mă vadă, iar Charlotte şi-a ţinut nasul pe sus, efectiv, aşa cum vezi în filmele vechi. Trebuie să ai grijă când faci asta în timp ce cobori o scară.

În orice caz, Susan a zbughit-o de sub supravegherea Stanhopeilor şi a venit la mine. Mi-a zâmbit.

– Bună, John.

– Bună, Susan.

Am felicitat-o pentru succesul avut în faţa instanţei, iar ea era veselă şi fericită, cum era de aşteptat, după ce scăpase de condamnare pentru un omor la care fuseseră martori şase agenţi federali care însă, din fericire, nu-şi mai aminteau incidentul cu exactitate.

Am vorbit puţin, mai mult despre copii, şi nu despre divorţ. Am întrebat-o la un moment dat:

– Chiar eşti nebună?

A zâmbit.

– Doar ca să scap de la închisoare. Dar nu spune la nimeni.

I-am zâmbit şi eu. Am convenit că ne pare la amândoi rău de Anna, dar poate că era mai bine pentru ea că scăpase, deşi asta nu era adevărat. Susan m-a întrebat dacă fusesem la înmormântarea lui Frank şi fusesem.

– Şi eu ar fi trebuit să merg, firește, dar ar fi putut să pară penibil, a spus ea.

„Din moment ce l-ai omorât. Adică, zău, Susan." Dar poate că se disociase deja de acel incident neplăcut.

Arăta foarte bine, îmbrăcată într-un taior de mătase gri, potrivit pentru o înfăţişare de tribunal şi purtând tocuri înalte, de care probabil abia aştepta să scape.

Nu ştiam când sau dacă o s-o mai văd din nou, aşa că i-am spus:

– Încă te mai iubesc, să ştii.

– Bine faci. Pentru totdeauna.

– Da, pentru totdeauna.

– Şi eu.

Ne-am despărţit acolo, pe trepte. Ea a plecat înapoi, la Hilton Head, iar eu în Long Island. Împărţeam casa portarului cu Ethel Allard, care insistase să mă găzduiască atunci când Susan vânduse

casa de oaspeţi. Ethel şi cu mine ne înţelegeam ceva mai bine decât în trecut. O duc cu maşina la cumpărături şi duminica la biserică. Aranjamentul pare să meargă şi mă bucur că am posibilitatea să ajut pe cineva care are nevoie de ajutor, iar Ethel e fericită că poate, în sfârşit, să găzduiască o persoană fără adăpost. Şi părintele Hunnings e de acord.

Casa de oaspeţi, unde Susan şi cu mine ne-am petrecut cei douăzeci şi doi de ani de căsnicie şi unde ne-am crescut cei doi copii, a fost vândută unui cuplu tânăr şi energic venit aici din Dubuque sau Duluth, sau de undeva de acolo. Amândoi pleacă în Manhattan înainte de ivirea zorilor şi se întorc după căderea întunericului. Nu sunt foarte siguri unde se află din punct de vedere geografic sau social, dar aşteaptă cu nerăbdare să se construiască locuinţele de pe terenul Stanhope ca să-şi poată face prieteni şi să organizeze o echipă de bowling sau ceva asemănător.

Jenny Alvarez şi cu mine ne vedem încă din când în când, dar acum e-ncurcată cu o vedetă de baseball, un mijlocaş de la Mets, dar n-o tachinez cu asta când ne vedem.

Chiar mă dusesem la înmormântarea lui Bellarosa, cum îi spusesem lui Susan. Slujba s-a făcut la Santa Lucia, firește, şi monseniorul Chiaro a oficiat-o frumos, vorbindu-l de bine pe defunct, deci bănuiesc că banii îi spălaseră păcatele.

Înmormântarea propriu-zisă s-a făcut într-un cimitir vechi din Brooklyn şi a fost o chestie în stil mafiot, cu o sută de limuzine negre şi atâtea flori la mormânt, încât au acoperit încă douăsprezece morminte dimprejur. Sally Da-da a fost, bineînţeles, prezent, dând din cap către fiecare. A participat şi Jack Weinstein şi am hotărât vag să luăm masa împreună. Au mai fost Paulie Grăsanul, individul cu faţa pe jumătate mâncată, care bănuiesc că-mi era naş, Aniello, şi multe feţe cunoscute din seara de la Plaza şi de la Giulio. Anna nu arăta prea bine în negru, de fapt, nu arăta bine deloc. Era înconjurată de atâtea femei îndoliate, încât nici nu m-a văzut. Bine şi aşa.

Alături de Anna erau, bineînţeles, cei trei fii, Frankie, Tommy şi Tony. L-am recunoscut pe cel mare, Frankie, un soi de găligan care arăta mai degrabă inofensiv decât periculos. Tommy, studentul la Cornell, arăta ca orice puşti american, genul care ar putea să ajungă să lucreze pentru o companie Fortune 500, de exemplu. Tony, pe care-l cunoscusem, purta uniforma de la La Salle şi arăta foarte băţos şi sobru, dar dacă priveai dincolo de uniformă şi de părul tuns scurt, îl vedeai pe Frank Bellarosa. Ochii lui iscodeau tot şi pe toţi. De fapt, s-a uitat la mine un timp, ca şi cum m-ar fi cântărit. Asemănarea cu tatăl lui era atât de izbitoare, încât a trebuit să clipesc ca să mă conving că nu văd un strigoi. La un moment dat, în timpul slujbei, l-am văzut pe Tony uitându-se fix la unchiul său Sal, alias Sally Da-da, şi dac-aş fi fost în locul unchiului Sal, aş fi fost atent la puştiul ăsta.

Domnul Mancuso a fost şi el prezent, dar, plin de tact, a stat la o oarecare distanţă, împreună cu patru fotografi care înregistrau evenimentul pentru posteritate sau din alte motive.

Mi-am amintit ce-a spus bătrânul monsenior Chiaro la marginea gropii, citând din apostolul Toma: „N-am adus nimic pe lumea asta, aşa că sigur nu putem pleca cu nimic din ea". Ceea ce era cea mai bună veste pe care o auzisem de la „Trecem pe drumul ăsta o singură dată".

Şi aşa, mi-am zis, în timp ce treceam printre plopii singuratici de la Alhambra, care-l impresionaseră atât de mult pe Frank Bellarosa, există un început şi un curs al tuturor lucrurilor, o construcţie şi o distrugere, există scurte momente de fericire în istorie şi în vieţile trecătoare ale bărbatului şi femeii, există îndoială şi cinism, visuri care pot să se transforme în realitate şi visuri care nu pot.

A fost o vreme, ştiţi, nu de mult, chiar în copilăria mea, de fapt, când fiecare credea în viitor şi-l aştepta cu nerăbdare, sau se repezea în întâmpinarea lui. Dar acum, aproape toţi cei pe care-i cunosc, sau pe care i-am cunoscut, încearcă să oprească timpul în loc, căci

viitorul începe din ce în ce mai mult să pară un fel de loc în care nu vrei să ajungi. Poate acesta nu este un fenomen cultural sau național, ci doar vârsta mea mijlocie și starea de spirit combinată cu iarna asta întunecată.

Dar, sigur, va veni primăvara și, sigur, iarna se va sfârși. Așa-i? Am pus ochii pe un Allied de cincizeci și cinci de picioare, pe care pot să-l cumpăr la preț redus în lunile de iarnă dacă reușesc să-mi conving prestigioasa firmă de avocatură să se împace cu mine. Carolyn și Edward o să fie echipajul pentru o croazieră de Paște, iar în vară voi fi gata să plec din nou pe mare împreună cu copiii mei, dacă vor să vină, sau împreună cu oricine altcineva care ar vrea să vină la bordul lui *Paumanok II*. O să mă opresc în Galveston s-o văd pe Emily și, dacă pot să-i iau pe ea și pe Gary drept echipaj, sau pe oricare alte două-trei persoane cu suficient spirit de aventură, vom face împreună înconjurul pământului. Hei, de ce nu? Doar o singură viață ai.

M-am strecurat printre porțile Alhambrei și am luat-o în sus pe Grace Lane către casa portarului și friptura de duminică a lui Ethel.

Și poate că, atunci când mă voi întoarce în America, voi ancora la Hilton Head, să văd dacă pentru totdeauna înseamnă pentru totdeauna.